

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YOU
BEAUTIFUL
THING,
YOU

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SAFFRON A. KENT

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SEN GÜZEL ŞEY, SEN
BARDSTOWN'UN KÖTÜ ÇOCUKLARI
KİTAP 1

SAFFRON A. KENT

İÇİNDE

[Yazarın Notu Okuyucu](#)

[Ekleri](#)

[Bardstown'un Kötü Çocukları](#)

[Saffron A. Kent'in Diğer Kitapları](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm III](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm IV](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm V](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Ekstra](#)

[Yazar Hakkında](#)

ÖZ

On dokuz yaşındaki *Tempest Jackson* bir bebek istiyor. Hayır, biyolojik saati işliyor değil, ama koşulsuz sevgiye muhtaç. Kardeşi dışında herkes tarafından reddedilen ve babası tarafından maddi çıkarlar için evlendirilmek üzere olan Tempest, kendine ait, sarılabileceği birine ihtiyaç duyuyor.

İşte *Ledger Thorne*. Futbol tanrısı, yakışıklılığıyla herkesi büyüleyen ve kardeşinin rakibi.

Bir zamanlar aralarında bir şey vardı. Güzel bir şey. Ama Tempest deli gibi aşık olduğunu sanırken, Ledger onu sadece küçük bir intikam için kullanıyordu.

Bu yüzden Tempest'in bir planı vardır: Kalbini kıran seksi pisliği baştan çıkarmak, onu hamile bırakmak ve sonra onu terk ettiği gibi terk etmek, bir yabancıyla evlenmek.

Ancak bebek yapmanın tek sorunu, bunun intikam gibi hissettirmemesi. Daha çok eskiden yaşadıkları şeye benziyor: Ateşli, fırtınalı, yoğun ve samimi.

Ama Tempest aptal değil. Planına sadık kalacak. Çünkü onların güzel ilişkisini çirkin bir şeye çeviren Ledger değil miydi?

Şimdi sıra onda...

NOT: Bu kitap, St. Mary's Rebels'ın Bardstown dünyasında geçen bağımsız bir romandır.

Mary's Rebels'ın bir yan ürünü olan bağımsız bir eserdir.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

© , Sen Güzel Şey 2023, Saffron A. Kent
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Najla Qamber Designs
Düzenleme: Olivia Kalb ve Leanne Rabesa
Düzeltilme: Virginia Tesi Carey

Ekim 2023 Baskısı

Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır

Tüm romantik kızlara: Dünyayı biz yönetiyoruz. Dünyayı biz değiştiriyoruz. Bu dünyayı güzel bir yer haline getiriyoruz. Kimsenin size aksini söylemesine izin vermeyin.

Kocam (ve yeni baba) için: Her gün romantizme inanmamı sağlayan kişi.

*Bebğim Adora'ya: Sen çok güzelsin. Beni (ve babanı) seçip hayatımıza girdiğin için teşekkür ederim. Karnımdaki tekmelerini çok sevdim
Şimdi ise küçük tekmeleyen ayaklarını öpebildiğim için seni daha da çok seviyorum.*

Kendime: Başardın! En zor ve en kişisel kitabını yazdın. Birçok kez vazgeçmek istedim ama vazgeçmedim. Ne yapmaya karar verirsen yapabileceğini asla unutma. Yine, kimsenin sana aksini söylemesine izin verme.

YAZARIN NOTU

Ledger ve Tempest'in hikayesi 2020'den beri kafamdaydı (St. Mary's Rebels'ı yazma fikrini düşündüğümünden beri, bir grup kızın ıslah okuluna gönderildiği hikaye). A Gorgeous Villain (SMR serisinin 2. kitabı) kitabındaki Callie'nin dört ağabeyi olacağını ve tüm ağabeylerinin kendi hikayeleri olacağını biliyordum. St. Mary's serisini bitirdiğimde, kardeşi Ledger'ın ilk hikayesinin kahramanı olacağını biliyordum.

Bu kitap bu yılın başlarında çıkacaktı. Ancak Mart ayında, yazmaya yeni başlamışken hamile olduğumu öğrendim. İlk 15 hafta boyunca çok mutlu, heyecanlı ve tabii ki çok, çok hastaydım. Yazmak imkansızdı; sadece ilk üç ayı atlatmak istiyordum, ki bir süre bunun mümkün olmadığını düşündüm.

İyileşince yazmaya başladım ve tek amacım bu kitabı bitirip bu yıl yayınlamaktı. Tabii ki vücudum yüzde yüz iyi değildi. Hamilelik zor ve son derece gerçektir ve bu anı, her kızın bunu anlamasını istiyorum: eğer bunu yapıyorsanız, sihirli ve sonsuz bir güçle dolusunuz.

Saatlerce klavye başında çalıştıktan sonra parmaklarım ağrıyıp şiştiğinde, sırtım ağrıdığında, karnım ağrıdığında, kaburgalarım ağrıdığında, boynum ağrıdığında, başım ağrıdığında birçok kez vazgeçmek istedim. Aklınıza ne gelirse, hepsi oldu.

Uzun ve zor bir günün ardından elimde sadece 1000 kelime ve ağrıyan bir sırt varken, diğerlerinin ilerlediğini ve başarılarını kutladığını gördüğümde birçok kez ağlayarak uykuya daldım.

O zamanlar bana yardım eden insanlar vardı ve onlara buradan teşekkür etmek istiyorum: Jennifer Mirabelli, Christina Santos, Katie Conde, kız kardeşim, kocam. Onların cesaretlendirmeleri ve destekleri beni ayakta tuttu. Onlar olmasaydı bu kitap olmazdı. Ayrıca editörlerime ve düzeltmenlerime her zaman bana yardımcı oldukları ve bu kitabı istediğim kadar okudukları için teşekkür etmek istiyorum. Kapak tasarımcılarıma (bu kitap için yaptıkları milyonlarca kapak tasarımcılarıma); vizyonumu hayata geçiren sanatçılara. Hepiniz, bitirebilmem için devam etmem için bana ilham verdiniz.

Son olarak, Tempest'in bu kitapta yaşadığı hamilelikle ilgili birçok şeyin doğrudan benden alındığını belirtmek isterim. Bazıları kurgusal olsa da. Umarım bu kitabı beğenirsiniz. Beğenmezseniz de, yine de yazdığım ve doğum tarihimden tam 16 gün önce bitirdiğim için gurur duyuyorum. Hamileyken hamilelik kitabı yazmak ÇILGINCA bir şey ve bu deneyimi asla unutmayacağım.

OKUYUCU EKSTRA

[Resmi Spotify Calma Listesi](#)

Pinterest Panoları
[Ledger & Tempest](#)

BARDSTOWN'UN KÖTÜ ÇOCUKLARI

Sen Güzel Şey, Sen
(Bardstown'un Kötü
Çocukları 1) Ledger ve
Tempest'in hikayesi!

Oh, Sen Çok Soğuksun
(Bardstown'un Kötü
Çocukları 2)
Stellan Thorne ve Isadora Holmes'un hikayesi!
[Şimdi ön sipariş ver](#)

Sen Beni Mahvettin (Bad
Boys of Bardstown 3)
Shepard Thorne'un hikayesi

Kötü Kelebekler
(Bardstown'un Kötü
Çocukları 4) Ark
Reinhardt'ın hikayesi

Senin için Paramparça
Oldum (Bardstown'un Kötü
Çocukları 5)

Ben Umutsuzum, Sen Kalpsizsin
(Bardstown'un Kötü Çocukları 6)

[Serisini okunacaklar listesine ekle](#)

SAFFRON A. KENT'İN DİĞER KİTAPLARI

[Karşılıksız](#)

[Tanrılar ve Canavarlar](#)

[Şifacı](#) (Heartstone Serisi 1. Kitap)

[18'in Hayalleri](#) (Heartstone Serisi 2. Kitap)

[California Rüyası](#) (Heartstone Serisi 3. Kitap)

St. Mary's Rebels Serisi

[Kötü Çocuk Blues](#) (SMR kitap 0.5)

[Sevgili Okum](#) (SMR kitap 1)

[Vahşi Mustang ve Dans Eden Peri](#) (SMR kitap 1.5)

[Muhteşem Bir Kötü Adam](#) (SMR kitap 2)

[Bu Dikenli Öpücükler](#) (SMR kitap 3)

[Hey, Bay Marshall](#) (SMR kitap 4)

[Nefret Günlükleri](#) (SMR kitap 5)

BÖLÜM 1

BÖLÜM BİR

Üç yıl önce

Bana hayatımın aşkını nasıl tanıdığımı sorarlarsa, bir futbol maçında tanıştığımı söylerim.

Onlara bunun kader olduğunu söylerim.

Çünkü benim orada olmamam gerekiyordu.

New York'ta, okulda, günün son dersine katılmam gerekiyordu. Ama bir anlık çılgınlıkla, dersleri asıp okuldan kaçtım ve Bardstown'da oynayan kardeşimi izlemeye gittim. Ona sürpriz yapmayı düşünmüştüm. Çünkü onu maçta izlemeye çok nadiren giderdim. Birincisi, New York'ta yatılı okulda okuduğum için çoğu maça gidemiyordum, ikincisi ise her zaman beni pislik takım arkadaşlarının yanına istemiyordu; bu konuda çok korumacıydı.

Ama o gün neden olmasın diye düşündüm.

Ailemden erken bir 16. yaş günü hediyesi almıştım: şık, siyah bir araba. Teknik olarak henüz araba kullanmamam gerekse de, bu gitmemem için yeterli bir neden değildi.

Bu yüzden gittim.

Ve o oradaydı.

Kardeşimin takım

arkadaşı. Her şey bir anda

oldu.

Tıpkı kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde yediğim romantik romanlarda olduğu gibi.

Onu sahada uçarken gördüm, güçlü bacakları onu insan için imkansız görünen bir hıza ulaştırıyordu. Uzun saçları rüzgarda dalgalanıyordu, forması uzun ve kaslı vücuduna yapışmıştı. Ve gol üstüne gol atmaya devam ediyordu, topu sürerek, kafayla vurarak, rakip takımın oyuncularından kaçarak, sanki yerçekimi onu bizim gibi diğer insanları tutmadığı gibi onu tutmuyormuşçasına havada taklalar atıyordu.

Ve ben... aşık oldum.

Ona.

İnsanlar ilk görüşte aşkın gerçek olmadığını söylerler.

Ama ne bilerler ki?

O anda ne kadar heyecanlandığımı bilmiyorlar. Ne kadar heyecanlı, coşkulu ve ona ne kadar aşık olduğumu bilmiyorlar. O gün tribünde zıplamak ve bağırarak istediğimi bilmiyorlar. Maç bittiğinde ve kazandıklarında onu alkışlamak ve tezahürat etmek istediğimi bilmiyorlar.

Oh, ve kesinlikle bilmiyorlar, dolayısıyla asla anlayamayacaklar, zaferin coşkusu ve heyecanı içinde, onun bana *baktığını*.

Beni uzaktan gördü.

Gözleri tam bana takıldı ve o an oldu. Aşk

hikayemizin başladığı an oydu.

Ama tüm epik aşk hikayelerinin bir sorunu vardır,

değil mi? Aşıkları birbirinden ayıran bir şey.

Mutluluklarını yok edip onları sonsuza dek kalbi kırık bırakacak bir engel.

Bizimki de öyle.

Ve aşk hikayemizin sorunlarından biri — muhtemelen en büyüğü, ya da ikinci en büyüğü — onun hayali olması.

Sahte. Uydurma.

Hepsi benim kafamda. Ve kalbimde.

Hasta, takıntılı, aşkla sarhoş kalbimde. Adil

olmak gerekirse, *hepsi* hayal ürünü değil.

Yani, futbol maçı gerçek. Sevgi dolu, koruyucu kardeşim gerçek ve onu maçı izlemeye gittim. Takım arkadaşı da gerçek. Kardeşimin takım arkadaşının bana hissettirdiği tüm duygular da gerçek.

Ama sonundaki an, beni görüp anında aşık olduğu an? Evet, o hiç olmadı.

Bu, bir zamanlar okuduğum bir aşk romanında okuduğum bir şey. Ve o kadar çok hoşuma gitti ki — o, insanlarla dolu bir odada sadece *onu* gördü — kendi hikayemde kullanmaya karar verdim.

Gerçekte, o benim varlığımdan habersiz.

Şu anda, bu garip ve bilinmeyen arka bahçeyi çevreleyen kalın çalıların arkasında çömelmiş, etrafımızda parti devam ederken onu izlediğimi bilmiyor. Geçen haftaki maçtan beri onu izlediğimi bilmiyor. Derslerimi asıp, ehliyetim olmadan Bardstown'a gidip onu şehirde takip ediyorum. Partilere girip onu izliyorum.

Uzaktan.

Hepsi çok sapıkça geliyor. Ama

sorun değil.

Ben zararsızım. Kötü niyetim yok.

Ona yaklaşıp merhaba diyeceğimden değil. Ya da onunla flört edeceğimden de değil — ki kendimi çok iyi buluyorum bu konuda — ve benimle takılmak isteyip istemediğini soracağımdan da değil. Ona karşı herhangi bir hamle yapmayacağım, hatta herhangi bir temas bile kurmayacağım.

Yapamam.

İstesem bile
yapamam.

Durum bu.

Ve bu, sahip olduğum ve sahip olabileceğim tek şey.

O hayatına devam ederken, ben onu uzaktan izlemek.

Bira şişesinden içerken, arkadaşlarıyla sohbet ederken, onlarla birlikte gülerken. Gerçi onu henüz gerçekten gülerken görmedim.

Ve beni ne kadar bekletirse, güldüğünde onu o kadar çok seveceğimi hissediyorum.

Ancak, onun etrafındaki kızların çokluğu hoşuma gitmiyor.

Her zaman etrafında olan kızların çokluğu. Ve son birkaç gündür onu takip ettiğimden — ya da yarı takip ettiğimden — şunu fark ettim

Birkaçını tanıyorum. Her şeyi komik bulan bir kıvılcık saçlı kız; ona ay gibi bakan esmer bir kız; kışına bayılacağınız, bunu ona ve herkese unutturmayan mocha tenli, siyah saçlı bir güzellik; ve gelip giden, geçici esmerler olarak adlandırdığım birkaç kız daha.

Yalan söylemeyeceğim, onun bu küçük hayran grubu beni biraz sinirlendiriyor.

Tek tesellim, onların hiçbirine ilgi duymuyor gibi görünmesi. Yani, onlarla konuşuyor ve sohbet ediyor ama onları istiyor gibi bakmıyor.

Bu çok iyi bir şey.

Çok iyi.

Ve sanırım... bekle.

Bekle, bekle, *bekle*.

Görünüşe göre tesellim geçiciymiş, çünkü gözlerimin önünde gruba yeni bir üye katılıyor. Daha önce hiç görmediğim bir kız ve gelir gelmez gözleri ona odaklanıyor. Kısa, düz saçlı bu yeni sarışını adeta yiyip bitiriyorlar. Model gibi ince bir vücudu var, vücudu onun heykel gibi çenesine kadar uzanıyor ve üzerinde muhteşem bir kırmızı elbise var.

Ve onun romantik ilgi duyduğu tek kızın benim tam tersim olduğunu fark etmeden edemiyorum.

Sırtımın ortasına kadar uzanan uzun, koyu renk saçlarım var. Çok uzun boylu değilim. En azından tek başıma değil. 10 cm topuklu ayakkabılarla 1,70 boyunda olabilirim. Parmak uçlarına basarsam 1,75'e kadar uzanabilirim, ama o kadar. Ve kesinlikle zayıf da değilim.

Ama kıvrımlı da değilim.

Ama benim gibi kısa biri için, kemiklerimin üzerinde bulunan etler — kalçalarım, uyluklarım, 32C bedenimdeki göğüslerim ve kalçalarım — bana kompakt ve kıvrımlı bir görünüm veriyor.

Yani dediğim gibi, benim tam tersim. Onun

tipi bu mu o zaman?

Bu yüzden mi diğer hayranlarına hiç ilgi göstermedi, çünkü onlar incecik sarışın bombalar değiller?

Onlar adına kırıldım. Kendim adına *öfkelen*dim.

Ve aman Tanrım, aman *Tanrım*, onunla nereye gidiyor? Nereye gidiyorlar?

Elini tutup arkasına çekerek yürümeye başladığını izliyorum. Havuzun önünden geçip, adımlarını bozmadan bira şişesini çöp kutusuna atıyor. Bu sırada etrafındaki sarhoş kalabalık, onun arasından kolaylıkla geçerken sırtına vurup elini çakıyor.

Sanki kraliyet mensubu falan gibi. Aslında *öyle*.

Duyduğum ve gördüğüm kadarıyla.

Sadece okulun değil, tüm Bardstown'un önünde eğildiği futbol krallığı.

Ama şu anda bu önemli değil.

Önemli olan, hedefine ulaşana kadar durmayacak gibi görünmesi ve bence gizlilik içinde bir yere gidiyor olması. Ama evin içine açılan arka terasa ulaştığında duruyor ve yemin ederim ki kalbim de onunla birlikte duruyor.

Sonra, yükseltilmiş ahşap güvertede dururken, biraz dönüyor. Ve lanet olsun, gözleri arka bahçeyi çevreleyen çalıların üzerine odaklanıyor. Tam da saklandığım yere odaklanıyor.

Sanki orada olduğumu biliyormuş gibi.

Ama bu... bu *imkansız*. Bu...

Düşüncelerim durur, çünkü durakladığı ve benim yönüme "baktığı" kadar hızlı bir şekilde - ki bu delilik, bunu bilmesinin imkanı *yok* - geri döner ve sarışını da peşine takarak kararlı adımlarına devam eder. Ve o kaybolur kaybolmaz, saklandığım yerden fırlar ve peşinden giderim.

Kötü, *çok kötü* bir

şey. Çok kötü.

Ve bir saniye durursam, bunun neden bu kadar kötü olduğunu tüm nedenleriyle açıklayabilirim.

Ama onun gibi, ben de durmuyorum. Arka bahçedeki sisli çimlerde koşuyorum, insanların eğlendiği havuzun kenarından geçiyorum, arkadaş grubunu geçip arka terasa ulaşıyorum, eve girmek için her şey hazır. Ama cam sürgülü kapının önünde iki adam tarafından durduruluyorum.

Daha doğrusu, iki sarhoş adam.

Muhtemelen kafaları da güzel.

Çünkü onlardan gelen güçlü marihuana kokusu var.

"Merhaba," diyor içlerinden biri.

Cevap veremedim, ikincisi "Yeni gelmişsin" diyor. Evet, öyleyim.

Çünkü öyleyim.

Ve şimdi durduğum için, nihayet durumu düşünme ve bunun *neden* kötü bir şey olduğunu anlama fırsatım oldu. Birincisi: ikisi de futbol forması giyiyor, bu da takımda oldukları anlamına gelebilir. Eğer öyleyse, kardeşimden haberdar olmalılar ve eğer *buradaysa*, yani bu partide, en hafif tabirle, onun büyük hayranları değillerdir.

"Ve güzel," diye devam ediyor ilki.

İkincisi beni baştan aşağı, tembel ve sarhoş bir şekilde süzdü. "Evet, çok seksi."

Eyvah.

Uzun saçlı adamla başlıyorum. "Merhaba." Sonra sakallı adama geçiyorum. "Bir kıza senin gibi ucuz bir şekilde 'bayağı seksi' demekle sohbeti başlatmanın iyi bir yolu olduğunu sanmıyorum ama," gülümsüyorum, "teşekkürler. Biliyorum."

Sakallı adam yılmıyor. "Ben gerçeği söylüyorum, bebeğim." "Evet, senin bebeğin de değilim," diyorum, burnumu hafifçe kırıstırarak.

O öne doğru eğilir. "Henüz değil. Ama olacaksın." Kaşlarını kaldırırım. "Yine mi doğru söylüyorsun?"

"Güzel popona bahse girerim ki öyle." Sonra daha da öne eğilerek popoma bakar. "Küçük değil. Ama sıkı." Sırıtarak devam eder, "Güzel sıkı popona bahse girerim ki öyle, bebeğim."

Tamam, ona biraz tokat atabilir miyim?

O kadar sarhoş ki, bir tane bile onu yerine koymaya yeter.

Ama direniyorum. Sadece ortalığı karıştırıp dikkatleri üzerime çekmek istemediğim için.

Ya da kim olduğumu, kardeşimin kim olduğunu ve tüm bunları.

Dürüst olmak gerekirse, bu insanların beni tanıma ihtimali çok düşük. Daha önce de söylediğim gibi, bu kasabada yaşamıyorum ve daha önce onların maçlarına neredeyse hiç gitmedim.

Ama yine de.

"Tamam." Bir şekilde gülümsememi koruyorum. "Sizinle kalıp sohbet etmek çok isterdim, ama bu akşam arkadaşım ile buluşmam gerekiyor. O yüzden," ellerimle işaret ederek, "yol açar mısınız lütfen?"

Keçi sakallı adam sırtarak, "Yapabiliriz. Adını söylersen."

"Krista," diyorum hemen.

Tabii ki yalan; onlara gerçek adımı söylemeyeceğim. "Krista," diye tekrarlar.

"Evet."

Beni baştan aşağı süzer. "Çok güzel. Sana yakışıyor."

"Güzel bir kıza yakışır, değil mi?"

Sırtışı genişler. "Ben Rocky. Bu da Joe."

İlk selamından beri hiçbir şey söylemeyen Joe'ya bakıyorum. Onu inceledikten sonra bunun nedenini anlıyorum: bana tuhaf bir şekilde bakıyor. Sanki yüzümde bir şey arıyormuş gibi.

Kahretsin.

Lütfen beni tanımaya çalışmıyor ya da benzer bir felaket yaşamıyorum, lütfen.

Yine de soğukkanlılığımı koruyorum. "Merhaba Joe. Merhaba Rocky."

"Arkadaşın kim, Krista?" sakallı adam, Rocky, bana soruyor.

Dikkatimi tekrar ona veriyorum. "Anlaşma böyle değildi."

"Siz bize söylemeniz, sizi bırakırız." "Onu tanıımıyorsunuz."

"Bu partide herkesi tanıyoruz." Kaşlarını kaldırıyor, sanırım bu hareketiyle kibirli ve seksi görünmek istiyor ama sarhoş olduğu için biraz dağınık ve komik görünüyor. "Aslında, bu partide tanımadığımız tek kişi sensin ve..."

"Hayır, onu tanıyoruz."

Joe ilk kez konuşuyor ve Tanrım, söyleyeceği şey bu mu? "Ne?" Rocky ona kaşlarını çatıyor.

Joe de kaşlarını çatarak karşılık verdi.

"Evet, tanıyoruz." "Hayır, tanıımıyorsunuz."

"Tanıyoruz, pislik."

"Öyle mi? O zaman kim o?"

Bunun üzerine Joe daha da kaşlarını çatıyor. "Sanırım o..." Kaşları daha da çatılıyor. "Bobby'nin kız kardeşi."

Rocky ona düz bir bakış atar, ya da sarhoşken düz sayılabilecek bir bakış. "Siktir git. Bobby'nin kız kardeşi Barbara."

Joe'nun kaşları şaşkınlıkla seğirdi. "Tamam o zaman. Ama o birinin kız kardeşi."

"Tabii ki, salak," diye bağırır Rocky. "Birinin kız kardeşi olmak zorunda." "Ya da kız arkadaşı."

Rocky buna çok sinirlenir. "Siktir git Joe. O kimsenin kız arkadaşı değil."

"Ya da birinin metresi olabilir."

Rocky, Joe'nun yüzüne yaklaşır. "Evet. O benim olacak."

"Ne, senin kız arkadaşın mı?" "Neden olmasın?"

"Çünkü senin zaten bir kız arkadaşın var. Simone'un seni aldatmanı hoş karşılamayacağını sanmıyorum."

"Simone burada değil, değil mi?"

"Çünkü sınavlara çalışıyor," diye hatırlatır Joe.

"Evet, az önce maçı kazanan erkek arkadaşını pek desteklemiş sayılmazsın."

Şimdi Joe sinirli olan. "Onu hiç hak etmedin, seni lanet domuz."

"Siktir git Joe. Onu istemiyorum. İstedğim şey zaten önümde duruyor."

Biraz daha tartışıyorlar.

Ve tüm bu sırada, Joe beni tanıdı gibi görüldüğünde hissettiğim korku — özellikle de benim birinin kız kardeşi olduğumu söylediğinde, ki öyleyim — Rocky ve Joe'nun aptalca kavga etmelerine duyduğum eğlenceye, sonra da Simone adına hissettiğim gerçek öfkeye dönüşüyor. Tabii ki bu kızı tanımıyorum, ama kız kardeşlik diye bir şey var. Ve onun bu pislik sporcu erkek arkadaşı, onun güvenini kırmaya hazır.

Ben Joe'nun tarafındayım. Bu adam onu hak etmiyor.

"Merhaba, affedersiniz," diye araya girerek bu tartışmayı bitirmeye ve işleri yoluna koymaya karar verdim ve neyse ki ikisi de konuşmayı kesti. "Bir saniye bana odaklanabilir miyiz, lütfen?" Önce Joe'ya seslendim. "Haklısın. Ben birinin kız kardeşiyim, ama sen onları tanımıyorsun, tamam mı? Ve beni de tanımıyorsun. Senin okuluna gitmiyorum. Hatta bu şehirde bile yaşamıyorum. Ziyarete geldim. İşte. Merakını giderdi mi?" Sonra Rocky'ye döndüm. "Sarhoş ve esrar kokulu ilginin çok gurur verici olsa da, ilgilenmiyorum. Başından beri ilgilenmiyordum, ama şimdi bir kız arkadaşın olduğunu öğrendim, bu arada çok sorumlu ve harika birine benziyor, cumartesi gecesi seninle parti yapıp zamanını boşa harcamak yerine ders çalışıyor, seninle ilgilenmem için hiçbir şans yok. Anlaştık mı? Arkadaşıma merhaba diyebilir miyim?"

Ya da geçen hafta boyunca yarı takip ettiğim adam.

Ŗu anda bir kızıla birlikte ve kim bilir ne yapıyorlar. Aslında ben de biliyorum.
Bunu bilen tek kişi Tanrı değil.

Ve bu aptallara harcadığım her saniye, o da onu onunla geçiriyor.

"Ŗimdi beni dinle," dedi Rocky. "İkimiz de bildiğimiz halde oyun oynamaya
çalışma."

Ŗok olmuş bir şekilde geri çekildim. "Ne?"

"Başından beri bana gülümsüyorsun, benimle flört ediyorsun."

"Bak dostum." Ona sert bir bakış attım. "Seninle flört etseydim, anlardın. Ben
flört eden biriyim, tamam mı? Gülümsemelerim nezaketen idi. Hepsi bu. Tekrar
soruyorum, artık gidebilir miyim?"

Yüzünde öfke belirir ve ben gözlerimi deviririm. "Beni kızdırma, tamam mı?"

Parmağımı ona doğrultuyorum. "Neden önce kendini beğenmiş bir pislik olmayı
bırakmıyorsun?"

Elini birdenbire uzatıp bileğimi tuttu. "Beni kızdırma, Krista. Sen benimsin ve..."

Onun konuşmasının ortasında ve bu kadar ani bir şekilde durmasına neyin sebep
olduğunu bilmediğimi söyleyebilirim, ama yalan söylemiş olurum.

Çünkü biliyorum.

Onun bileğimi bırakmasına neden olan şeyin aynısı. Yine, aniden. O ve Joe,
benim omzumun üzerinden bir şeye bakarken, gözleri fal taşı gibi açılmış ve
ağızları açık kalmış.

Dönüp ben de bakmak istiyorum. Ya da

daha doğrusu ona.

O bir erkek.

O.

Ama garip bir nedenden dolayı olduğum yerde donakaldım. Ve "donakaldım"
kelimesi, üşüdüğümü, omurgamdan bir ürperti geçtiğini, morarmaya başladığımı,
kanımın donduğunu anlamına gelebilir.

Ama bu doğru değil.

Şubat ayı ve teknik olarak kış olmasına rağmen, o gün hissettiğim şeyi hissediyorum. Futbol maçında hissettiğim şeyi.

Hava ağırlaşmış ve şişmiş gibi hissediyorum. Nemli. Yağmur fırtınasından önce olduğu gibi. *Şiddetli* bir yağmur fırtınası, o kadar gürültülü ve çatırtılı, o kadar parlak ve kör edici ki, kulaklarınızı kapatıp gözlerinizi sıkıca kapatmak zorunda kalıyorsunuz. Koşup saklanmak, kendinizi ondan korumak zorundasınız.

Ama ben değil.

Saklanmak istemiyorum. Koşmak istemiyorum.

Yüzümü yukarı kaldırıp ağızımı açarak onu içmek istiyorum.

Kollarımı açıp şimşeklerin bana çarpmasına izin vermek istiyorum.

Çünkü bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Hiçbir şey vermez.

Fırtına kadar elektrikli ve enerjik hissediyorum. Gökten yağan yağmur kadar sıvı ve şekilsiz hissediyorum.

Heyecanla kızgınım ve heyecandan yanıyorum. Ve gök gürültüsü gerçekten çaktığında, alevler içinde kalıyorum.

"Hayır," arkamdan bir hırıltı geliyor, "o benim." O zaman dönüp bakıyorum.

Dönmek zorundayım.

Çünkü görmem gerekiyor. Fırtınanın gözüne bakmam gerekiyor.

Karanlık, parıldayan, *öfkeli* fırtınanın gözüne.

Ve lanet olsun, bu çok güzel. O

çok güzel.

O, hayatımda gördüğüm her şeyden daha güzel. Her şeyin olması gerektiğinden daha güzel.

Sonra dikkatini bana çeviriyor. "Sen."

Onun homurtusu karnımı sıkıştırdı ve fısıldadım, "Evet."

Karanlık, öfkeli gözleri, nefes nefese verdiğim cevapla daha da kararır. "Gel."

Bunun üzerine arkasını dönüp uzaklaşmaya başlar. Ve
ben de peşinden giderim.

Nereye giderse.

Kardeşimin takım
arkadaşı.

Hayır, takım arkadaşı değil, kardeşimin rakibi. Kardeşimin içten içe nefret ettiği
tek adam.

Ledger Thorne.

İKİNCİ BÖLÜM

Kardeşimin rakibi.

Evet, bunu söylemeyi unuttum mu?

Eğer yaptıysam, işte burada: Ledger Thorne sadece kardeşimin takım arkadaşı değil, aynı zamanda rakibidir.

Ne demek istediğimi açıklayayım.

Bir zamanlar, Bardstown adında bir kasabada iki futbolcu vardı: Reed Jackson, ki kendisi benim ağabeyimdir, ve Ledger Thorne, son bir haftadır kafama takılan adam. İkisi de kendi alanlarında harikaydı. O kadar iyilerdi ki, oyun tarzlarına göre lakaplar takılmıştı: Wild Mustang, çünkü kardeşim futbol sahasında dengesiz ve öngörülemezdi ve beyaz bir Mustang kullanıyordu; Angry Thorn, çünkü Ledger, sahada çoğunlukla kontrol altında tuttuğu öfkesi ve sinirli kişiliğiyle tanınıyordu — "*çoğunlukla*" kelimesi burada çok önemli — çok düzenli bir yaklaşım sergiliyor ve soyadı Thorne olduğu için.

Yıllardır birlikte oynuyorlar.

Her zaman aynı takımda. Ve dolayısıyla her zaman aynı tarafta.

Ancak, arkadaş ya da samimi takım arkadaşları olmak yerine, o n l a r düşmanlar.

Onlar rakipler. Düşmanlar. Düşmanlar.

Rakipler.

Kimse bunun nasıl başladığını bilmiyor, ama bildikleri tek şey, Angry Thorn'un ismine rağmen sahada soğukkanlılığını koruduğu. O takım kaptanı, otorite ve örnek olmayı seviyor. Bu durum, muhtemelen ikisi de eşit derecede iyi olduğu için kaptan olmak isteyen Wild Mustang'in hiç hoşuna gitmiyor. Bu da Mustang'in, Thorn'un sahada kontrolünü kaybetmesi için elinden gelen her şeyi yaptığı anlamına geliyor.

gücünü kullanarak Thorn'un sahada kendini kaybetmesini sağlar. Bu da Thorn'un hoşuna gitmez, çünkü takımındaki bir oyuncu yüzünden kendini kaybediyor — ve bu yüzden Thorn, kaptan olarak, Mustang'in saha dışında hayatını çekilmez hale getirmek için elinden gelen her şeyi yapar.

Böylece bu kısır döngü devam eder.

Ama hepsi bu kadar değil. Ayrıca yıllardır süren, çok resmi gibi görünen gayri resmi bir bahisleri de var.

Kim daha fazla gol atacak diye.

Her sezonun sonunda, her birinin attığı gol sayısı sayılır ve kazanan ilan edilir. Ve görünüşe göre, Bardstown bir futbol kasabası olduğu için, bu "kazanan" sadece övünme hakkını kazanmakla kalmaz — ki bu da sahada ve saha dışında birbirlerini kışkırtmak için kullanılabilir — aynı zamanda kasabanın saygısını, aklınıza gelebilecek tüm kızları, tüm fanfarayı ve yıl boyunca bedava içki ve yemeği de kazanır.

Tüm bunlar, futbol hayranı olmayan birine çok gerçeküstü gelebilir. Bana kesinlikle öyle geliyor.

Ama bu, bunların gerçek olmadığı anlamına gelmez.

O *kadar* gerçek ki, gerçek taraflar, ya da kamplar var.

Mustang kampı, kardeşim hayranlarından oluşuyor. Ve Thorn kampı, Ledger Thorne'un müritlerinden oluşuyor.

Neyse, epik aşk hikayemizde bahsettiğim ikinci sorunu hatırlıyor musun?

Yani, hayali olması dışında. *Şu* sorun.

Efsanevi rekabetleri.

Geçen haftaya kadar bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Çünkü maçlara gitmiyorum ve kardeşim bana bu konuda tek kelime bile etmedi. Ama sahada kendi gözlerimle gördüm, kardeşim ve o karşı karşıya duruyorlardı. Aslında kardeşim ve o, maçın ortasında ne için olduğunu bile hatırlamıyorum ama neredeyse kavga edeceklerdi. Kardeşim, forvet oyuncusuna pas vermediğinden, kendisi galibiyet golünü atmak istediği için.

Ama önemli olan bu değil.

Önemli olan, artık bunu bilmem.

İkisinin birbirinden ne kadar nefret ettiğini biliyorum.

Spor gibi önemsiz bir şey için kavga etmenin aptalca, çocukça, saçma ve *gerçekten çok salakça* olduğunu düşünsem de, yine de taraf seçmek zorundayım. Ve ben bir Jackson olduğum için, otomatik olarak Mustang Takımı'ndayım. Her zaman Mustang Takımı'nda olacağım. Bu dünyadaki *herkese* ihanet edebilirim, ama ağabeyime asla.

Asla ve asla ağabeyime ihanet edemem.

Çünkü tek sahip olduğumuz şey birbirimiz ve bu her zaman böyle oldu. Biz dünyaya karşı. Biz ailemize karşı. Onlara aile denemez çünkü en son ne zaman aile gibi davrandıklarını hatırlamıyorum. Babam milyonlar kazanmakla meşgul olmadığına, eteği olan her şeyi beceriyor. Annem ise havuz çocuklarıyla meşgul olmadığına, dünyayı dolaşıp o milyonları harcıyor.

Bu yüzden kendime *ondan* uzak duracağıma söz verdim. Kendime mesafeli duracağıma söz verdim.

Bakacağım ama asla dokunmayacağım.

Hayal edeceğim ama asla gerçekleşmesini istemeyeceğim.

Ama bak bu gece ne yaptım, bu gece ne *yapıyorum*.

Sadece kimliğimi açığa çıkarmakla kalmadım, düşünmeden ve plan yapmadan, düşman kampına girdim — yani, onu o sarışın kızla bulduğumda ne yapacaktım? Planım neydi? — ama aynı zamanda, şimdi liderlerini bilinmeyen bir yere kadar takip ediyorum.

Sırf o "gel" dedi diye mi? Hayır, "gel" diye

bağırdı. Ben neyim, köpek mi?

Yani, bunu daha nazik bir şekilde

söyleyebilirdi ve... Hayır, dur.

Bir saniye *bekle*.

Çünkü orada sadece bunu homurdandı, değil mi? Başka bir şey daha homurdandı.
Dedi ki...

Ama sonra sert bir şeye çarptım ve düşüncelerim dağıldı. Ayaklarım da yerden kesildi.

Ama sonra tekrar buldum. Çok çabuk. Ve hepsi
kolumdaki el sayesinde. *Onun* eli.

Güçlü ve sıcak.

Tıpkı çarptığım şey gibi — ki onun sırtı olduğunu sanıyorum
— iki saniye önce.

O kadar sıcaktı ki, giydiğim kalın İtalyan kaşmir paltonun kalın katmanlarından
bile hissedebiliyordum.

Nefes nefese ve ter içinde, kolumu saran uzun parmaklarından, yoğun ve sağlam
görünen koluna, yine damarlı ve kaslı omuzlarına doğru ilerliyorum — ve tüm
bunları kahverengi deri ceketinin içinden — yüzüne kadar.

Ve diyorum ki, "Ben senin değilim."

Çünkü o öyle demişti. Orada.

Bana "gel" diye homurdanırken, bana "benim" demişti. Ki
ben açıkça onun değilim.

"Orada öyle dedin." Sesimi biraz alçaltıp onu taklit etmeye çalışıyorum. "O
benim. Senin değil. Yani, *ben* senin değilim. Muhtemelen beni onlardan
kurtarmak için söylemişsindir. Bunun için teşekkür ederim, ama..."

"Hayır."

"Ne?"

Nefesimi ve düşüncelerimi toparlayıp ayağımın üstüne basmayı başardığımda,
beni tutmasının bir nedeni olmadığını fark ettim, ama o hala tutuyordu. Hatta son
birkaç dakika içinde tutuşu daha da sıkılaşmıştı.

Yüz hatları da öyle.

Bu da bir şey ifade ediyor, çünkü yüzü zaten taştan oyulmuş gibi görünüyor.

Maç bittikten sonra onun hakkında ilk fark ettiğim şeylerden biriydi ve kardeşimle başa baş mücadele eden, gök gürültüsü gibi oynayan adamı daha iyi görebilmek için tribünden aşağı koştum. Daha önce kimsenin yapmadığını gördüğüm bir şeydi.

Kazandıktan sonra bile rahatlamış olmasına rağmen, yüzünün kemiklerinin, yapısının çelikten dövülmüş olduğunu anlayabiliyordum. Elmacık kemiklerinin kemeri. Kare çenesinin çıkıntısı. İnatçı alını. Hatta kibirli burnu.

Ve hepsi çok geniş ve erkeksi. Güzel.

Kral gibi.

Ve daha önce de söylediğim gibi, o bir

kral. Öfkeli Diken.

Ancak bu lakabın artık ona yakışıp yakışmadığını bilmiyorum.

Onu günlerce takip edip her açıdan güzelliğini gördükten sonra, bence lakabı başka bir şey olmalı. O bir öfkeli olabilir

— ve şu anda açıkça kızgın görünüyor — ama daha çok güzel. Güzel Diken.

İnsanlar ona böyle seslenmeli.

Çünkü krallara yakışan yüzü, parıldayan koyu renk gözleri, kalın ve dalgalı, alnına ve yüzünün yanlarına dökülen, tamamen dağınık ve çılgınca güzel saçları, geniş omuzlarına kadar uzanan deri ceket ve soluk renkli kot pantolonuyla, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.

"Seni kurtarmak için yapmadım," diye açıklıyor, yüzünü bana doğru

eğerek. Ah, sesini de unutmayalım.

Daha önce, burada orada, uzaktan, trafik veya kalabalığın gürültüsüyle karışık olarak duymuştum. Ama ilk kez bu kadar yakından duyuyorum ve

o da çok güzel.

Pürüzlü, alçak ve çakıllı.

Ayak parmaklarımı kuma batırmayı hatırlatıyor.

"Öyleyse neden yaptın?" diye soruyorum, botlarımın içinde ayak parmaklarımı kıvrarak. "Beni kurtarmak için değilse, bana seninim de."

"Bunu bir bakışla yapabilirdim ve *yaptım*," diye devam ediyor, sorumu duymazdan geliyor.

İster inan ister inanma, bu gerçek.

Beni kurtarmak isteseydi — ki istedi — ağzını bile açmasına gerek yoktu.

Çünkü hepsi ondan korkuyor. Öfkesinden

korkuyorlar. Pervasız öfkesinden.

Ben de korkmam

gerekirdi, değil mi? Ama

korkmuyorum.

Aslında, onun öfkesi nedense beni... güvende hissettiriyor.

Onun yanındayken hiçbir şeyin bana dokunamayacağını

hissediyorum.

Felaket yok, musibet yok. Kurşun yok, ok yok. Kar fırtınası yok, kasırga yok.

Çünkü o, gök gürültüsünün ta kendisi.

Bunu sadece kardeşimle hissetmiştim. Kesinlikle ailem ya da başka biri değil.

"Çünkü hepsi senden korkuyor," diyorum, nefesim yine hızlanıyor. Gözleri parlıyor. "Evet."

"Çünkü sen Öfkeli Diken'sin."

Yüzünde okunamayan bir ifade belirir. "Görünüşe göre şöhretim benden önce geliyor."

Onun ifadesi benim için bir gizem olsa da, nedense yine de bunun... incinmişliğe benzediğini düşünüyorum. Ve kendimi durduramadan, "Bence bu sana

"Evet?"

"Evet." Başımı sallıyorum. "Başka bir isim almalısın."

"Başka ne olabilir ki?"

"Güzel Diken." Dudaklarımı yalarım. "Ç-çünkü sen güzelsin."

Gözleri bir anlığına ağızıma kayd. "Peki ben sana ne diyeceğim?" "K-Krista," dedim, içimden titreyerek.

Genelde yalan söylemede oldukça iyiyimdir ve Joe ve Rocky'ye sahte ismimi söylerken böyle bir tereddüt hissetmemiştim. Ama ona söylemek yanlış geliyor.

Daha da yanlış gelen ise, onun adımı tekrarlaması. "Krista."

"Uh, evet. Krista." Hafifçe gülümsedim. "Benim. Tanıştığımıza memnun oldum." "Öyle olmalı."

"Ne?"

"Senin için."

"Ben —"

"Anladığım kadarıyla, bu gerçekten yorucu bir şey."

"Neyin yorucu olduğunu?"

Parmakları kolumu sıktı. "Beni sürekli takip etmek." "Ne?"

Gözleri yüzümde dolaştıktan sonra, "Öyle yapıyorsun, değil mi?" dedi.

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Ben... Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ben..."

"Sen o sevimli küçük takipçisin."

Onun tutuşundan kurtulmaya çalışıp geri adım attım. "Ben değilim..."

"*Benim* güzel küçük takipçim," diyor, koyu renk gözleri şiddetle parıldıyor.

"Yani teknik olarak sen benimsin. Bu yüzden söyledim."

"Ben..."

"Bir haftadır öylesin. Maçtan beri."

Kendimi durduramadan, "Yani... beni maçta gördün mü?" diye patladım.

"Siyah elbise ve parlak mor bir palto," diye mırıldanıyor. "Muhtemelen beni ve attığım her golü tezahürat eden kişi. Evet, seni gördüm."

Evet, gördüm.

Onu ve attığı her golü alkışladım.

Ama kendimi suçlu hissediyordum. Çünkü onun attığı her gol, kardeşim için bir gol eksikti ve bunun onu üzdüğünü görebiliyordum. Ama kendimi durduramadım.

Tıpkı şimdi kendimi "Sahada harikaydın. Koşuşun sanki ayakların yere değmiyordu. Uçuyordun. Sanki kanatların vardı. Diğerlerinde olmayan bir şey. Ben sadece... Bunun çok güzel olduğunu düşündüm. Senin çok güzel olduğunu düşündüm."

Cevap vermek için zaman alıyor.

Muhtemelen bana bakmakla meşgul olduğu için. Yukarı dönük yüzümü inceliyor. Ve ben ona izin veriyorum, çünkü bu bana haberi sindirmek için zaman veriyor.

Büyük haber.

Maçta beni gördüğünü. Gördü.

Bunca zaman benim varlığımdan haberi olmadığını sanmıştım. Hiçbir fikri olmadığını, ama varmış.

Bir fikri varmış.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. *Aman Tanrım.*

"Bu yüzden mi bir haftadır beni takip ediyordun?" diye sordu sonunda. "Çamurlu bir topu tekmelememi güzel bulduğun için mi?"

"Hayır," diye cevapladım.

"O zaman neden beni aydınlatmıyorsun?"

Doğru.

Neden onu takip ediyordum?

Öncelikle, çok yakışıklı. Gördüğüm en yakışıklı erkek. Bir de, bana hiçbir erkeğin hissettirmediği şeyler hissettiriyor — heyecan, coşku, heyecanlılık. Tıpkı romantik romanlar okurken hissettiğim gibi.

Ama hepsi bu değil.

Ona takıntılı olmamın ya da ona aşık olmamın nedeni bu değil.

Sanırım ona aşığım çünkü onun da benim gibi olduğunu düşünüyorum. Ya da en azından hikayelerimiz biraz benzer.

Onu takip edip gözlemleyip hakkında sorular sorarken, onun efsanevi öfkesi dışında başka şeyler de öğrendim. Meğer büyük bir ailenin çocuğuymuş. Üç ağabeyi ve bir kız kardeşi var. Reed ve benim gibi, birbirlerinden başka kimseleri yok.

Ebeveynlerimiz teknik olarak hala hayatta olsa da, babası o çocukken ailesini terk etti ve birkaç yıl sonra annesi kanserden öldü.

O zamandan beri birbirlerine kendileri bakıyorlar.

Aslında tek başlarına — tek başlarına derken, Ledger dahil tüm kardeşleri kastediyorum — küçük kız kardeşlerini büyüttüler ve ona baktılar. İnsanlar Thorne kardeşlerin kız kardeşleri için her şeyi yapacağını söylüyor. Bu kardeşlerin birbirlerine bağlılıklarının efsanevi olduğunu ve çok nadir görüldüğünü söylüyorlar.

Ve ben sadece... Onu kucaklamak istiyorum, anlıyor musun?

Ona ne kadar harika olduğunu, sadece birkaç kişinin yapabileceği şekilde kız kardeşine bakmakla kalmayıp, tüm zorlukları aşarak parlak bir geleceği olan en iyi futbolculardan biri haline geldiği için ne kadar muhteşem olduğunu söylemek istiyorum.

Aslında, o bana hayatımda kendimi güvende hissettiren tek kişiyi hatırlatıyor.

Kardeşim.

Ve evet, kardeşim ona en büyük düşmanı gibi olduğunu söylersem çılgına döneceğini biliyorum.

Ama neyse, işte bu yüzden onu düşünüyorum, ona takıntılıyım, onu takip ediyorum.

Tabii ona söylemeyeceğim. Aptal değilim.

Bunun ona ne kadar garip geleceğini biliyorum.

Tanıdığım ve birlikte büyüdüğüm insanlara ne kadar garip gelse de.

Birlikte büyüdüğüm veya okula gittiğim insanlar çok özel ve garip bir toplumdan geliyor. Zenginlerin toplumu. Aşk, aile, iyi ebeveynlik gibi şeylerin öncelikler listesinde çok üst sıralarda yer almadığı bir toplum. Benim dünyamda herkes elbiseler, mücevherler, partiler, arabalar ve egzotik tatillerle daha çok ilgileniyor. Kocalar eşlerini, eşler de kocalarını aldatıyor. Çocuklar büyüyüp bencil ve materyalist olana kadar bir dadıdan diğerine veriliyor. Sonra da aynı tür insanlarla evlenip, ebeveynleriyle tamamen aynı şekilde davranıyorlar.

Ben bunların hiçbirini istemiyorum.

Farklı bir şey istiyorum.

Sadece kendi dünyamdaki kızlar gibi yüksek hedeflerim olmadığını, aynı zamanda dünyanın geri kalanındaki kızlar gibi de olmadığını fark ettim. Mühendis, doktor, avukat, öğretmen ya da bu tür mesleklerden hiçbirini yapmak istemiyorum. Tek istediğim, hatırlayabildiğim kadarıyla hep istediğim şey, romantik romanlarda okuduğum türden bir aşk. Beni seven, bana güven veren bir erkek istiyorum ve onunla bir aile kurmak istiyorum.

Bu dileklerim ne kadar basit olsa da, benim dünyamda çok tartışmalı. Ve farklı düşünen her şey ya da herkes deli olarak damgalanıyor.

Demek benim onlar için değerim bu.

Kendi dünyasında yaşayan çılgın bir kız.

Ve onların benim hakkımda ne düşündükleri umurumda değil — hatta onları kızdırmak için anormal düşünce tarzımı alenen sergiliyorum — ama ona ilk görüşte aşık olduğumu söylersem ne düşüneceği umurumda.

Bu yüzden oyalamaya çalışıyorum. "Öncelikle, geçen hafta yaptığım şeye takip denemez.

"Hayır mı?"

"Hayır," diyorum bilgece. "Takip etmek kulağa şiddetli geliyor. Takip etmek yanlış geliyor.

Takip etmek suçlu davranış anlamına gelir. Ve ben suçlu değilim."

Gözleri bir kez daha yüzümde dolaştı, gözlerinde bir şey parladı. "Peki sen nesen?" Bir saniye durakladıktan sonra, "Krista?"

Yine içim burkuldu.

Keşke o ismi söylemese. Keşke *benim* ismimi söylese. Ona söyleyemem ama.

Ve söyleyebilsem bile, bana ismimle hitap etmesini asla istemezdim.

İsmi trajik.

Shakespeare'e ait ve felaket gibi.

Çenemi kaldırıyorum. "Aslında, soruna cevap vermeden önce, benim seni takip ettiğimi düşündüysen, ki açıkça etmedim, neden bu geceye kadar bir şey söylemedin?"

Elini tekrar koluma doladı. Sonra, "Yani, neden bu kadar zamandır seni o yüksek topuklu ayakkabılarla peşimden koşmana izin verdim?" Ayaklarım yüksek topuklu ayakkabılarımda sallandı ve o bir kez daha dengemi sağladı. Sonra bakışları bir saniye botlarıma düştü, sonra tekrar yukarı kalktı. "Onlarla nasıl yürüyeceğini bilmediğin halde."

"Onlarla yürümeyi biliyorum."

Gözleri kolumu tutan eline kaydı. "Aynı fikirde değilim."

"Aslında biliyor musun," diye tekrar onun tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum, "Sanırım ben iyiyim. Artık beni bırakabilirsin."

Ve yine bırakmıyor. "Neden önce soruma cevap vermiyorsun?"

"Sen benimkine neden cevap vermiyorsun?" diyorum sertçe, omuzlarımı silkiyor, daha fazla direniyorum.

O benim zayıf mücadeleme neredeyse hiç aldırış etmez. "Serbest kalmaya çalışan ben değilim."

"Bu taciz," diyorum ona.

"Ben buna kendini savunma diyorum."

"Ne? *Neyden* kendini savunuyorsun?"

"Güzel küçük takipçimden."

"Benden bu kadar korkuyorsan, neden beni bırakmıyorsun?"

"Ve senin sapıkça takıntının acısıyla üstüme atlamana izin mi vereyim?" Öte yandan, sesi eğlenceli geliyor. "Hayır, seni tuzağa düşürmüş halde tutmayı tercih ederim."

"Üstüne atlamayacağım." "Bu riski

alamam, değil mi?"

Hırıldadım.

Sonra, "Dinle, tamam mı? Seni takip ettiğim için özür dilerim. Geçen hafta seni takip ettiğim için özür dilerim. Aynı hatayı bir daha yapmayacağım. O yüzden beni bırak da gideyim, sen de o manken gibi sarışına geri dön," diye ekledim, sonra kendimi durduramadan, "ayakkabı zevkinin çok kötü olduğunu söylemeliyim," dedim.

"Öyle mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum. "O gümüş sandaletleri, giydiği kırmızı elbiseyle asla kombinlemezdim."

Hala beni bırakmadan mırıldanıyor. "Ama ayakkabılarına ilgi duyduğumu söyleyemem."

"Tabii ki ilgilenmiyorsun. Yoksa onunla birlikte olmazdın."

"Ya da elbisesiyle."

Kalbim sıkışır. "Neden, çok uzun süre giymeyecek mi?" "Neden, kıskandın mı?"

Kalbim daha da sıkışır. "Hayır."

Bunun üzerine dudakları bir tarafı yukarı kalkıyor ve yüzünün daha da güzelleştiğini görüyorum. Bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama işte böyle.

Güzel Diken daha da güzelleşebilir.

Ve ben ona daha da nefes nefese ve takıntılı hale gelebilirim.

Onun yüzüne tokat atıp ayağına basmak istediğimde bile.

Biraz eğilip, bakışlarını benimkilere dikti. "Sorun yok. Kıskanmana gerek yok."

"Ben..."

"Benden bol bol var. Onunla işim bittiğinde sen de tadına bakabilirsin."

Gözlerimi
kırpiyorum.

Sonra
nefesimi
tutuyorum.

Sonra geri çekilip ona vurmak istiyorum. "İğrençsin."

Benden ya da zehirli sözlerimden korkmadığı belliydi. Kıkırdayarak şöyle dedi: "Ama bu gece, o sarışın sadece bir paravanıydı."

"Ne için paravan?"

"Seni saklandığın yerden çıkarmak için."

Onun ne demek istediğini anlamamın bir saniye sürmesi, ne kadar bitkin olduğumu gösteriyor. Sonra daha önce olan bir şeyi hatırlıyorum. O sarışını tek bir amaçla peşinden sürüklerken, arka verandada durup çalıların arasına bakmıştı.

O anda şok geçiriyorum.

Çalılıkların arkasında saklandığımı bildiğini fark ettim. Bilmemesi gerekirdi.

Yani, zaten başından beri bildiğini itiraf etmişti, ama yine de.

"Çünkü saklandığım yeri biliyordun," diyorum sonunda.

"Biliyordum."

"Bunca zamandır."

"Evet."

"Muhtemelen son partide de saklandığım yeri biliyordun." "Ağacın arkasında. Gül çalılarının yanında."

"Ve ondan önceki partide de."

"Oturma odasının penceresinin altında." Of.

Bunu bildiğine inanamıyorum.

Onu takip ettiğimi başından beri bildiğine *inanamıyorum*. Ya da takip becerilerimin ne kadar zayıf olduğuna.

Tanrım, ne kadar utanç verici.

"Ama yine de hiçbir şey söylememeyi seçtin," diyorum. "Evet, söylememeyi seçtim."

"Muhtemelen arkadaşlarınla bana gülerek çok eğlendiğin içindir, değil mi?"

Benim varsayımlarım karşısında çenesi sıkılaşıyor. "Ben pek arkadaş canlısı biri değilim." "Ne, bu..."

"Ve birinin arkasından gülmek benim tarzım değil." "Ben..."

"Ben," diyor ve yine sözümü keserek, "çok sabırlı bir insan değilim. O zaman neden bir haftadır peşimden ayrılmıyorsun, sanki üzerimde kötü bir büyü var da kurtulamıyorum?"

"Ç-çünkü senden hoşlanıyorum," diye patladım.

Neden böyle dediğimi bilmiyorum.

Ama yine de, başka ne diyebilirdim ki?

Ayrıca onun bu konuyu bırakacağını da sanmıyorum. Bu yüzden en iyisi ona gerçeğin çok hafif bir versiyonunu söylemek ve gitmek.

Ancak cevabım onun beni daha sıkı tutmasına ve "Öyle mi?" diye mırıldanarak bana yaklaşmasına neden oldu.

Gözlerinde ve bana bakışlarında bir şey tüylerimi diken diken ediyor ve titrek nefeslerle, "A-ama seni takip etmemin - ne dersen de, buna takip etmek demiyorum - sana rahatsızlık verdiğini görebiliyorum. Bu yüzden artık yapmayacağım. Ve eğer sen..."

"Yapmayacaksın," diyor, gözleri şimdi kısılmış. "Hayır, yapmayacağım," diyorum, kendime de söz veriyorum.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, bu yol sadece kardeşime ihanet ve kalp kırıklığına çıkar. O yüzden daha ileri gitmeden şimdi bırakmam en iyisi. Tanrı korusun, gerçek kimliğimi öğrenmesin.

"Öyleyse beni bırakırsan, buradan çıkıp..." "Hayır."

"Ne?"

"Seni bırakmayacağım."

Ona dönmeden önce, pazı kasımdaki parmaklarına tekrar baktım. "Ama az önce yapacağını söylemiştin."

"Yalan söyledim."

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Ledger, bırak beni yoksa..."

"Henüz değil." Etimi sıkıyor. "Krista."

"Yemin ederim..."

"Ben de seni izlediğimi söyleyene kadar olmaz." Donup kalıyorum. "Ne?"

Bu gece üçüncü kez, bakışları yüzümün hatalarını tarıyor. Beni içine alıyor ama bu sefer daha tembel, daha yavaş ve kasıtlı. Sanki benimle ve yüzümle ilgili şeyleri katalogluyor gibi.

"Özellikle gözlerin," diyor birkaç saniye sonra. "G-gözlerim."

"Evet." Sonra, gözlerini kısarak benimkilere bakarak devam etti, "Gri sanıyordum, ama değilmiş."

"Değiller mi?" "Her zaman değil."

"Anlamıyorum."

"Bazen," diyor, hala gözlerime bakarak, "maviler."

"Bence bu doğru değil. Gözlerim hep gri olmuştur." Kardeşimle ortak bir özelliğimiz.

Koyu renk sağlarımızla birlikte.

" oğunlukla güneş ışığında," diyor, düşüncelerimi bölerek. "Oh," diyorum.

"Ya da güldüğünde."

"Ben..."

"Neredeyse her zaman gülüyorsun, değil mi?"

"şey, uh, sanırım  yle?" Bir soru olarak çıkıyor ama başka ne diyeceğimi bilmiyorum.

O mırıldanıyor. " zellikle pamuk şeker yerken."

"Bunu biliyor musun?" diyorum, yine aptalca, çünkü az önce beni izlediğini itiraf etmedi mi?

"Yine de neredeyse her zaman yiyorsun, değil mi?"

"Ben pamuk şekeri seviyorum."

Seni seviyorum.

Sen de beni seviyor musun?

Bu yüzden mi beni izliyordu? Aman

Tanrım, beni izliyormuş. Beni.

Bunca zamandır.

Bütün bu lanet zaman boyunca ve aman Tanrım, lütfen bunun *düşündüğüm* anlama geldiğini söyle.

Lütfen bana bunun onun...

"Ve sonra karanlık  ilen var," diyor, gözlerini boynuma indirerek. "Tam nabzının üzerinde. Kalp gibi atıyor."

"Ne olmuş ona?"

"Bazen orada, bazen yok." "Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl..."

"Bazen uzun, kalın, sonsuz saçların onu gizliyor. Ama bazen saçlarını savuruyorsun ya da rüzgar onları geriye doğru savuruyor, tıpkı şu anda olduğu gibi, ve işte orada. Gözlerimi alamadığım gizli bir elmas gibi. Gözlerimi senden alamıyorum. Kalbinin ne kadar hızlı attığından."

Hâlâ o noktaya baktığına göre, bildiğini *biliyorum*. Kalbimin ne kadar hızlı attığını tam olarak biliyor.

Cevabı çok hızlı. Son derece hızlı.

Kalbim şu anda süpersonik hızda atıyor.

Zaman ve uzayda o kadar hızlı atıyor ki, her an kaybolabilir.

Ben de her an kaybolabilirim.

İradem dışında ellerim onun tişörtüne uzanıyor — futbolcuları değil, punk rock ve elektro gitarları akla getiren soluk lacivert bir tişört, ama sanırım bu yüzden ona bu kadar yakışıyor — ve bu gerçeküstü andan kaybolmamak için ona tutunuyorum.

"L-Ledger," diye fısıldıyorum nefes nefese, o hiçbir şey söylemeyince. Bu, onun gözlerini birden açmasına neden oluyor.

Sanki bir rüyadan uyanmış gibi.

Sanki onu uyandırmandan *hoşlanmamış* gibi.

Benim benime, saçlarıma bakmaya devam etmek istiyordu. Uyumaya ve rüya görmeye devam etmek istiyordu.

"Ve *sonra*," diye devam etti, konuşmanın ipini eline alarak. "Sonra sen varsın."

"Ben."

"Ve senin daracık elbiselerin ve çok yüksek topuklu ayakkabıların."

Bunu o kadar şiddetle, o kadar öfkeyle söylüyor ki, cevap vermekten kendimi alamıyorum: "Elbiselerimde ve topuklu ayakkabılarımda bir sorun yok."

"Hayır," diyor dişlerini sıkarak. "Elbiselerin dar kıcını zar zor örtüyor ve topuklu ayakkabıların onu daha da dar gösteriyor. Ve seni zar zor saran, seni iki kat daha seksi gösteren bir şeyle sokakta yürüyünce, bütün kasaba işini bırakıp sana bakmak zorunda kalıyor. Bütün kasaba durup, sokakta tıklatma seslerini *duymak* zorunda kalıyor. Gözlerini senin kıvrımlı vücuduna dikip, yanlarından geçerken sallanıp zıplamasını izlemek zorunda kalıyorlar. Uyluklarının arasındaki boşluğu izliyorlar, muhtemelen oraya ilk kim elini sokacak diye bahis yapıyorlar. Ya da belki üstünden sokacaklar. Çünkü elbiselerin de göğüslerini daha iyi saklamıyor. Aslında, elbiselerin göğüslerini kaldırıp, dışarıdaki aç her orospu çocuğuna şeker gibi sunuyor.

Nefes almadığımı sanıyorum.

Boğuluyorum galiba.

Beni boğuyor galiba. Sözleriyle, şurup gibi kirli, ağır ve yapışkan.

O kadar tatlı bir şurup ki, hava yerine onu yudumlamaktan başka seçeneğim yok.

"Ama onlar aptallar, değil mi?" diyor, sesi hala alçak, gözleri hala karanlık ve çenesi hala sıkı.

"Neden?"

Kolumu tekrar sıkıyor, "Çünkü senin benim olduğunu bilmiyorlar."

Omurgamdan bir akım geçiyor ve yumruklarım onun gömleğinde daha da sıkılaşıyor. "Hayır."

"Eğer seni izlemeye devam ederlerse, onları mahvedeceğimi bilmiyorlar." "Ne?"

"Sana dokunmaya devam ederlerse."

"Ben... ben..."

"Ve bunu yapabileceğimi biliyorsun, değil mi?" Yutkunuyorum. "Evet."

"Nedenini söyle."

"Çünkü sen Öfkeli Diken'sin."

"Öyleyim."

"Ve sen bana aitsin."

Ayaklarımın üzerinde biraz

sallanıyorum. "Evet." "Kimse bizi

ayıramaz."

"Hayır."

Dudakları yine alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve içimden bu gülümsemenin farklı olduğunu düşündüm. Hissettim de farklıydı. "Ve eğer aramıza girerse, en çok kimi mahvetmekten zevk alacağımı biliyor musun?"

"K-kim?"

"Senin boktan kardeşin."

Gözlerimi kırpyorum. "Ne?"

Sırıışı daha da büyür. Ve bunun farklı olduğunu anlarım, çünkü

acımasızdır. Soğuktur.

O kadar soğuk ki içimi yakıyor.

"Ve eminim ki o da yapacaktır," diye devam ediyor, gözleri de beni yakıyor. "Çünkü o da öyle bir pislik. Ama sorun değil. Onun icabına bakabilirim. Aslında, yıllardır bunu yapmak istiyordum. Ve şimdi sen varsın," ateşli gözleri vücudumun her yerini tarar, "seni korumak için kemiklerini kırıp gözbebekleriyle ping pong oynamaktan çekinmem." Sonra, daha da alçaktan, "Tempest."

Ben irkiliyorum.

Gerçek adımı kullandığı için.

Hatırlayabildiğim kadarıyla nefret ettiğim aptal Shakespeare ismim. Çünkü Shakespeare trajediler yazan ve mutlu sonları yok etmekten zevk alan bir aptaldı. Muhtemelen onların var olduğuna bile inanmıyordu. Tıpkı benimle birlikte büyüdüğüm insanlar gibi.

Ama daha da önemlisi, her zaman nefret ettiğim bu isim onun sesinden çok güzel geliyor.

Sanki çirkin şeyleri güzele dönüştürme sihrine sahipmiş gibi. Alaycı bir şekilde kullanmasına rağmen.

Kalbimi milyonlarca parçaya ayırmasına rağmen. Ve ayırıyor, değil mi?

Sesinin ne kadar duygusuz olduğu. Ne kadar acımasız olduğu. Her şeyi başından beri bildiği, ki bu gecenin teması gibi görünüyor.

Bildiğini.

Kim olduğumu. Bunca zamandır gerçekte kim olduğumu. Ve bunu bana karşı kullanıyor.

"Kim düşünürdü ki," diye düşünceli bir şekilde devam ediyor, "tahrik edemediğim, yıllardır nefret ettiğim, tanıdığım en büyük pislik olan *adamın* bu kadar güzel bir kız kardeşi var? Seni nerede saklıyordu? Saklıyordu, değil mi? O pislik. Muhtemelen biliyordu. Onun güzel kız kardeşine bir bakış, bir erkeği devasa, azgın bir seks canavarına dönüştürebilir. Belki de onu suçlayamam. Ama artık önemi yok, değil mi? İş bitti. Sen benimsin. Ve en iyi kısmı," diye eğilerek devam etti, "sen de hiçbir yere gitmek istemiyorsun. Benim güzel küçük takipçim."

"Bırak beni," diye

hırıldadım. "Öyle mi?"

Yumruğumu tişörtüne geçirip onu itiyorum. "Bırak beni lan." O

kıpırdamıyor. "Sanırım istemiyorum."

"Yemin ederim, eğer sen..."

"*Bence*," diye sözümü keser, "bu fırsat ayağıma geldiğine göre, onu değerlendirmek istiyorum."

"Ne?"

"Seni kullanmak." Başını yana eğiyor. "Kardeşinle dalga geçmek için."

Kalbim mideme çöküyor. "Sakın yapma."

"Hayır mı?" Sonra kıkırdar. "Hadi ama, eğlenceli olacak. Tek yapman gereken kamera için poz vermek ve beni biraz öpmek."

"Ne?"

"Zaten bunu yapmak için can atıyordun, değil mi?" Onu tekrar itiyorum. "*Bırak beni.*"

"Beni öpmek için can atmadığını mı söylüyorsun, Tempest?" Diye sorar. "Çünkü öyleyse, buna inanmam çok zor. Özellikle de bana aşık olduğunu düşünürsek. Aşık, değil mi?"

"Hayır, artık değil. Ben..."

Yine tsk tsk yaptı. "Bak, bana yalan söylemeni sevmiyorum, bebeğim."

"Bana bebeğim deme. Ben senin *bebeğin* değilim."

Diğer elini kalbinin olduğu yere, göğsüne koyar. "Bu biraz acıttı. Ama bunu unutalım, bebeğim, ve önemli şeylere odaklanalım."

"Sen..."

"Sen ve ben gibi. Ve kamera önünde öpüşmemiz gibi." Sözleri, sırtıışı. O gözleri.

Beni bıçaklıyorlar, kalbimi keskin dikenler gibi bıçaklıyorlar.

İçimi kanatıyorlar.

Ağlatıyor ve ona karşı hissettiğim tüm yumuşak, pembe duyguları dışa vurmamı sağlıyor. Ama bunu ona gösterirsem lanetleneceğim.

Ona karşı olan öfkemi dışında başka bir şey görmesine izin verirsem lanetleneceğim.

"Dinle beni," diye başladım, ona yaklaşıp, öfkeyle bakarak, "Seni lanet olası pislik, beni kardeşim aleyhine kullanmayı aklından bile geçirirsen, gözlerini oyacağım. Sonra da o yüksek topuklu ayakkabılarımla ayaklarını ezeceğim, o kadar sert ezeceğim ki, bir ay boyunca sevdiğin oyunu oynayamayacaksın. Anladın mı? O yüzden, hiçbir kızın sana yapmadığı kadar acı çektirmem için beni bırakmanı istiyorum."

Yine de beni uzun uzun süzdü. Sonra, "Sen bir havai fişek gibisin, değil mi?"

"Evet." Onu tekrar itiyorum. "Ve dikkatli olmazsan seni ateşe veririm."

Yine güldü, ama bu sefer daha yumuşak, daha çok bir nefes gibi, beni incelemeye devam ederken. "Ama öyle hissetmiyorsun."

"Öyle değilim..."

"Daha çok bir şey gibi hissediyorsun" — kaşlarının arasından meraklı bir kaş çatma belirir

—

"Ateşböceği."

Ben

hareketsiz

kalırım.

Çünkü ses tonu değişmiştir, sanki... saygı dolu bir tona dönüşmüştür. Bunun yanlış olduğundan eminim ama başka nasıl adlandırabilirim bilmiyorum.

"Kırılgan ve parlak. Karanlıkta parıldayan."

Ve saygı dolu bir ses tonuyla konuşuyor — ki dediğim gibi bu yanlış ve saçma — ona tüm gücümle itiyorum. Ve bir mucize eseri — ya bunu beklemiyordu ya da itip kakmamdan ve ters davranmamdan bıkmıştı — beni bırakıyor.

Ama bu beni dört santimlik topuklu ayakkabılarımın üzerinde sendelemeye ve sallanmaya neden oluyor.

Sanki beni tutan ve yere bağlayan tek şey oymuş gibi ve şimdi o yok, yerçekimi beni pençesine aldı ve düşüyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum.

Kemiklerim kaldırıma çarparak cıtır cıtır sesler çıkarıyor. Acı verici olmalı ama hissetmiyorum.

Göğsümde çok daha büyük bir acı var.

Daha önce olduğu gibi, parmaklarını pazıma dolayarak beni kaldırıyor. Ama daha önce olduğu gibi, beni tutmuyor. Ya da belki de şu anda o kadar öfkeliyim ki, beni tutmasına izin *vermiyorum* ve o da bunu hissediyor.

"Topuklu ayakkabıyla yürümeyi gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" diye homurdanıyor. "Ne..."

"Yapma," diye bağıryorum, ellerimi eteğime silerek, cildime sürtünen çakılları hissetmiyorum bile. "Bana dokunma. Asla. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Neden düşündüm bilmiyorum..." Yutkunuyorum. "Senin

daha fazlasını hissettiğini düşündüm. Neden farklı olduğunu düşündüm bilmiyorum. Değilsin. Açıkça. Ve biliyor musun, kardeşim senden nefret etmekte haklı. Umarım o aptal yarışmada seni yenir."

Bunun üzerine arkanı dönüp uzaklaşmaya
başlıyorum. Arabama doğru yürümeye
başlıyorum.

Arkamı dönmüyorum. Ona son bir kez bakmayı düşünmüyorum.

Sadece arabama biniyorum ve oradan uzaklaşıyorum.

Yirmi dakika sonra, garaj kapısının açılmasını beklerken, dikiz aynasında parlak farlar gördüm. O farları tanıyorum. O aracı tanıyorum. Geçen haftadır takip ettiğim eski bir siyah kamyonet.

Ama bunu kesin olarak anlayamadan garaj kapısı tamamen açıldı ve ben de bu konuyu fazla düşünmemeye karar verip arabayı sürmeye devam ettim.

Çünkü onunla ilgili hiçbir şey benim için önemli olmamalıydı.

Onunla ilgili hiçbir şey önemli, hayati veya hayatımı değiştirecek kadar değerli olmamalı. O, aşık olmam gereken adam değil.

O, Bardstown'un futbol kraliyeti, futbol tanrısı, kardeşimin rakibi ve düşmanı.

Ve onu unutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Onun Güzel Diken

Uzun saçları.

Kremsi bir cilt. Pamuk şeker gibi dolgun ve pembe dudaklar.

Kışlık montun altında kısmen gizlenmiş kısa bir elbise, ama ne kadar dar olduğunu gizlemeye yetmiyor.

Unutmam için yeterli değildi.

Dizlerinden akan kan izleri. Düşmesi yüzünden. Ya da ayrılırken

mavi-gri gözlerinin buğulu ve ıslak olması yüzünden.

Doğrusu, beni i l g i l endirmez. Buradan kanlar içinde ve ağlayarak ayrılması. Kalbi kırık.

Başka ne bekleyebilirdi ki? Onun

kim olduğu ve benim kim

olduğum düşünülürse.

Onun lanet olası kardeşinin kim olduğu düşünülürse.

Bildiğim kadarıyla bu onun kirli oyunlarından biriydi. Kız kardeşini kullanarak beni gelecek haftaki maçtan uzaklaştırmak ve bu yılki yarışmayı kazanmak için. Böylece her zamanki gibi sahada benimle dalga geçebilmek için.

Bunu düşünürken bile, bunun doğru olmadığını biliyorum.

O pisliğin kendinden daha çok sevdiği tek şey, küçük kız kardeşi. Ve bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, anlıyorum.

Ben de bir kız kardeşim olduğu için bunu çok iyi anlıyorum ve o ona yaklaşırsa deliye dönerim. Onun kirli gözlerini ona diktiğini öğrenirsem *deliye dönerim*. Ya da daha kötüsü, onu uzaktan izlediğini öğrenirsem.

Tıpkı benim yaptığım gibi. Onun kız kardeşine.

Geçen hafta boyunca. Tıpkı

benim *yaptığım* gibi.

Bir yıl önce.

Onu ilk gördüğümde.

Savunmam olarak, onun kim olduğunu bilmiyordum.

Bir arabanın kaputunda oturmuş, bacaklarını sallayarak sokaktan geçen insanları izliyordu. Onu ilk başta neden baktığımı tam olarak bilmiyorum. Elinde pembe pamuk şeker olması mıydı, yoksa pembe elbisesiyle ve sandaletleriyle uyumlu olması mıydı? Ya da belki de elbisesinin daha çok lanet olası bir tüp üstün büyütülmüş hali olmasıydı, narin omuzlarını ve süt beyazı uyluklarının üst kısmını çıplak bırakıyordu.

O gerçekten bir kase krema ve şeker gibi görünüyordu.

Ya da pembe şeker bulutundan ısırmalar alırken bir şeye gülüyor olması da olabilir. Kulağa çok duygusal gelse de, kahkahası çınlayan bir tona sahipti. Kız kardeşimin evin her penceresine asmayı sevdiği ve sinir bozucu sesleriyle hepimizi deli eden rüzgar çanları gibi.

Ama *onda* o kadar sinir bozucu

değildi. Onda... müzikaldi.

Ya da öyle bir şeydi.

Yine de beni sinirlendiriyordu. Bunu hatırlıyorum.

O kadar sinirlendirdi ki, olduğum yerde donakaldım.

Özellikle de uzun bir antrenman gününün ardından yorgunluktan bitkin olduğum için. Eve gidip buzlu suya dalmak istiyordum. Ayrıca elimden ne gelirse yemek istiyordum. Kız kardeşim, tatlı olarak en sevdiği dükkandan, Buttery Blossoms'tan cupcake almam için başımın etini yiyordu ve kardeşlerimden biriyle bahse girip kaybettiğim için onları almaya gitmek zorunda kalmıştım.

Bu da demek oluyor ki, meşguldüm ve gitmem gereken yerler vardı.

Elimde bir kek kutusu ile kaldırımda donakalmış, hareketsiz bir şekilde durup, Barbie benzeri birinin benim dokunmayacağım bir **ş e y i** yemesini izleyecek vaktim yoktu. Ayrıca, onu izlemek için duran diğer insanları da korkutacak vaktim yoktu.

Onu izlemek için duran diğer insanları korkutacak zamanım da yoktu. Yan taraftaki kahve dükkanının önünde laf salya savuran bir grup erkek, gözlerini ona dikmişti. Ben onlara düşük bir ıslık çalıp sert bir bakış attığımda, hamam böcekleri gibi dağıldılar.

Ama en çok hatırladığım şey o. Reed

Jackson.

O pislikleri kaçırdıktan sadece birkaç saniye sonra olay yerine geldiği gerçeği. Ve onu görür görmez, kaputtan atlayıp, minyon ama kıvrımlı vücudu sallanarak, kendini onun kollarına atıp, lanet bir kasırgada çalan rüzgar çanları gibi gülmeye başladığı gerçeği.

O anda, kızın oturduğu arabanın ona ait olduğunu fark ettim. Yani onu bekliyormuş.

Yani o, onun kadınıydı. Haftalık eğlencesi. Yatağına attığı kadın. Lanet olası hayranı.

Birkaç saniye boyunca onları izledim — kız ona gülümseyerek bakıyordu, o da kıkırdayarak gülüyordu; kız durmadan konuşuyordu, o sabırla onu dinliyordu; kız elini uzatıp onun yanağına öpücük kondurdu, o gülümseyerek kızın saçlarını okşadı — dünyam kırmızı bir perdeyle kaplandı. Göğsüm yanıyordu. Bağırsaklarım yanıyordu ve vücudumun sesleri çok yüksek geliyordu.

Tüm bunların ortasında, onun eğilip onu öptüğünü gördüm.

Alnından.

İtiraf etmeliyim ki, o gün onu kurtaran tek şey buydu.

Çünkü neden, pamuk şekerden pembe ve şekerle kaplı ağzı varken alnını öpsün ki?

Neredeyse... kardeşçe görünüyordu.

O anda beynimde bir şey klik yaptı ve onlara baktım, *gerçekten* baktım.

Onun, sanki o ayın etrafında dönüyormuş gibi, sanki o onun kahramanıymış gibi ona baktığını fark ettim — kendi kız kardeşim de bana ve erkek kardeşlerime böyle bakar — ve

o da ona, seksi bir kadın değil de, çok değerli, her ne pahasına olursa olsun korunması ve kollanması gereken bir şey gibi bakıyordu — kardeşlerimin bana ve kız kardeşime yaptığı gibi.

Ve anladım.

O, onun kız kardeşi.

Reed Jackson'ın deli gibi sevdiği, kötü şöhretli küçük kız kardeşi.

New York'ta bir yatılı okula gitmişti ve bu yüzden kimse onu görmemişti. İnsanlar Reed Jackson'ın tek zayıflığı olan kız kardeşi hakkında spekülasyonlar yapıyordu.

Gerçeği anladığımda, kafamdaki sis dağıldı ve nefes alabildim. Ama sonra fark ettim ki, orada Reed Jackson'ın kız kardeşini izliyordum.

Düşmanımın küçük kız kardeşi.

İğrenerek oradan çıktım.

Ve dürüst olmak gerekirse, onu bir daha görmeyi hiç beklemiyordum.

Bu da iyi oldu, çünkü hayatım boyunca onu kafamdan çıkaramadım. Aslında o yıldan bu yana onu o kadar sık düşündüm ki — bunu asla yüksek sesle itiraf edemem — geçen hafta maçta onu tekrar gördüğümde halüsinasyon gördüğümü sandım.

Deli olduğumu sandım.

Ama sonra onu tekrar gördüm. Ve onu görmeye devam ettim.

Şehirde. Sokaklarda. O cupcake dükkanında. Partilerde. Her zaman etrafımdaydı. Her zaman gözleri üzerimdeydi.

Sana aşık oldum.

Yani, ne halt yiyorum ben?

Ne halt ediyor bu kız? Ya aşırı aptal ve saf.

Ya da düşmanını takip edecek kadar cesur.

O benim ne kadar tehlikeli olduğumu bilmiyor mu? Ona neler yapabileceğimi bilmiyor mu?

Onu kullanmak, istismar etmek. Lanet olası kardeşiyle uğraşmak için onu mahvetmek. Onun boktan kardeşinin bana yıllardır yaşattığı hayal kırıklığını çıkarmak için. Sadece kasabanın en iyi futbolcusu olmak için. Zaten öyleyim, ama lanet olası rakiplerimi ezmek güzel olurdu.

Onu kanlar içinde ve ağlayarak eve gönderdiğim iyi oldu.

Hala bir şeye yumruk atıp sonra ayaklarına diz çöküp yaralarını sarmak istiyorum ama onu yeterince korkuttuğum için bundan sonra benden uzak duracak, buna seviniyorum.

Bu da yine bir şeye yumruk atmak istememe neden oluyor. Ama neyse.

Hayatta kalacağım.

Hatta, başarılı olacağım. Bu bölüm kapandığına göre, onu unutabilir ve önemli olan şeye odaklanabilirim: oyuna. Kariyerime. En iyi olmaya. En iyiden de iyi olmaya, böylece bu boktan kasabadan kurtulup bir daha geri bakmamaya.

Partiye geri döndüğümde, eve sağ salim vardığından emin olduktan sonra — yapmamam gereken bir şeydi ama kendimi durduramadım — hedeflerimi aramaya koyuluyorum. Onları havuzun yanında, öncekiyle hemen hemen aynı yerde buluyorum. Beni yaklaşıırken görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor, neredeyse kaçmaya hazırlar. Ama sarhoş oldukları için yavaşlar ve ben tüm takımdan daha hızlıyım. Bu yüzden onlar iki adım bile geri atmadan onlara ulaşıyorum.

İkisinin de yakasından tutup, "Ona bir daha konuşursanız, dokunursanız, hatta bakarsanız, sizi parçalarım, anladınız mı?" diye bağıriyorum.

Joe ve Rocky, bobblehead bebekler gibi anında ve şiddetle başlarını salladılar. Lanet olası aptallar.

"Ve bunu takımdaki herkese söyleyeceksiniz." Vurgulamak için onları sarsıyorum. "Bu gece burada olan takımdaki *her lanet herif*. Kimse ona dokunmasın. Yoksa benimle uğraşırlar."

İkisi de kekeliyor ve tekrar başlarını sallıyor, kendi sözlerine ve birbirlerinin sözlerine takılıyorlar.

Memnun olarak onları bırakıyorum ve onlar kaçıyorlar.

Sonra arkanı dönüp geldiğin yoldan çık, bu boktan partiden tamamen uzaklaş. Zaten eve gitmem lazım. Yarın erken antrenmanım var — bu salaklardan daha erken — ve aynı zamanda kardeşim olan koçum geç kalırsam çok kızacak.

Aslında, on dakika erken gelmezsem deliye dönecek.

Çünkü ben takım kaptanıyım ve bu yüzden diğerlerinden daha çok çalışmam gerekiyor.

Sana aşığım.

Onun sözlerinin ardından kapıyı gürültüyle kapatıp kamyonetime biniyorum. Aptalca, naif, *sinir bozucu* sözler.

Geçen yaz gördüğüm kızın.

Krem ve şekerden yapılmış.

Karanlıkta ateşböceği gibi parıldayan.

Rakibimin küçük kız kardeşi.

Lanet olası Tempest Jackson.

BÖLÜM 2

BÖLÜM DÖRT

Şimdiki

Bana hayatımın aşkını nasıl tanıdığımı sorarlarsa, bir hastanede tanıştığımı söylerim.

Elbette, pek popüler bir buluşma yeri değil. Ama kader kaderdir. Ve aşk aşktır, değil mi? Ne zaman, nerede karşımıza çıkacağını asla bilemezsiniz.

Bizim durumumuzda, en beklenmedik yerde vurdu. Yenidoğan yoğun bakım ünitesinde. Onun minicik bedenini gördüm — normal bebeklerden daha da minik ve küçüktü çünkü birkaç hafta erken doğmuştu, prematüre bir bebektir — kablolar ve tüplere bağlıydı ve anında aşık oldum.

O anda anladığım — ve aslında hala anladığım — ömür boyu sürecektir bir aşk.

Büyük, saf ve hayatı tamamen değiştiren bir aşk. Bir ışık.

Tıpkı adı gibi: Halo. Halo

Cora Jackson.

Beş aylık ve hayatımın aşkı. Oh, ve o benim yeğenim.

Gözleri büyük, mavi ve mücevher gibi parlıyor ve dünyanın en tatlı gülüşüne sahip.

Sevimli bir bebek askesiyle göğsüme bağlanmış, bana gözlerini kırıştırıyor ve ben ona "Sadece sen ve ben, ne güzel, değil mi?" diyorum.

"Pah."

Eğilip tatlı kokulu alnını öpüyorum. "Biliyorum, biliyorum. Seni annenden ve diğer teyzelerinden alıp, sadece ikimiz baş başa kalmak için bencil davranıyorum. Ama beni suçlayabilir misin? Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Gah. Gah. Pah," diye cevap veriyor ve yumruğunu bana sallıyor.

Onu yakalayıp öpüyorum. "Ayrıca senin de beni sevdiğini biliyorum, değil mi? Sen Tempest teyzeni seviyorsun."

Halo, sanki onaylarcasına bana tükürük balonu üfler.

Ben gülümserim. "Evet, seviyorsun, benim tatlı küçük kuşum."

Daha fazla tükürük balonu ve bu sefer baloncuklara, kaburgalarımaya gelen tombul ayaklarının sevimli tekmeleri eşlik ediyor. Ama umurumda değil. Minik vücudunu kıvrmasını seviyorum.

Küçük yumruğunu tekrar öptüm. "Sonsuza kadar en iyi arkadaşlar."

Bunun üzerine, beni tekrar tekmelemekle kalmaz, tüm vücudu mutluluktan titrer ve sallanır. Üstelik güler. Sonra yumruğunu tekrar tekrar öpmek zorunda kalırım, hem de defalarca, çünkü nasıl öpmeyeyim ki?

O benim bebeğim. "Ne yapıyorsun?"

Sesle irkilirim ve başımı kaldırırim.

Halo ile takıldığım ve tabii ki başka hoş olmayan şeyler yaptığım mutfağın kapısında, diğer en iyi arkadaşım Callie duruyor.

Normalde onu gördüğümde mutlu olurum. O sadece en yakın arkadaşım değil, üç yıl önce bir futbol maçında tanıştığımızdan beri *ilk* en yakın arkadaşım. Ayrıca o benim baldızım. Ama ondan kaçmaya çalışıyordum, hem de onun evinde, bu yüzden biraz suçluluk duyuyorum.

"Hiçbir şey."

Kaşlarını çatarak içeri girer. "Çok geç kaldın. Herkes seni bekliyor."

Herkes, diğer en yakın arkadaşlarımdan oluşan grubumu da içerir. Onları Callie sayesinde tanıdığım için bu da Callie'nin sayesinde.

"Tuvalete gittim." Sonra, "Tuvalete gidebilirim, değil mi?"

Kahretsin.

Bu çok savunmacı geldi.

Ve şüpheli.

Yanlış bir şey yapmıyordum. Sadece bazen Halo'ya biraz sahiplenici davranıyorum ve onu paylaşmak istemiyorum, annesiyle bile. Ve şimdi o da burada, Halo'yu bırakmak zorundayım.

"Ne oluyor?" Halo ve bana ulaştığında, göğsüme bağlanmış küçük paketi inceledi ve pembe yanağına parmağını gezdirdi. "Teyzen ne yapıyor, Lolo?"

"Gah. Gah. Ahhh."

Bunu, annesine atlamaya çalışırken şiddetle kıvranıp yumruklarını sallayarak yapıyordu. Bunun olacağını bildiğim için, Callie'nin Halo'yu alabilmesi için vücudumun etrafındaki kanguru askısını gevşetmeye başlamıştım bile.

Sahiplenici bir teyze olmama rağmen, Halo'yu suçlamıyorum. Ya da Callie'yi.

Bunu yaptıkları için.

Callie onu göğsüne yatırırken annesine en büyük gülümsemesini gösteren Halo'yu da suçlamıyorum. O gülümseme tüm odayı aydınlatıyor. Callie'nin karşılık verdiği gülümseme ise muhtemelen Bardstown kasabasının tamamını aydınlatıyor. Sonra Halo, ya da Callie'nin bazen ona taktığı isimle Lolo, bir dizi mırıldanma ve cıvılamaya başlıyor ve Callie her şeyi anlıyormuş gibi başını sallıyor.

Keşke bana da böyle gülümseyecek biri olsaydı.

"Lolo diyor ki," Callie sonunda başını kaldırarak, "teyzesi bir cupcake daha istiyor."

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Haklı. Ya da belki cupcake'lerini tatmaya hazır olduğunu sana işaret ediyor."

"Kesinlikle hayır." Callie başını sallar. "O daha beş aylık. Altı aya kadar katı gıda yiyemez."

Halo yine tükürük balonu patlatıyor — bu sefer protesto için, eminim — ve Callie birdenbire bir burp bezi çıkarıp Halo'nun çenesini ve dudaklarını siliyor. Ve bunu bakmadan yapıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Çok hızlı büyüdüğünden mi korkuyorsun?"

Callie'nin omuzları çöküyor. "Öyle, değil mi?" Halo'ya tekrar bakıyor. "Yani, daha dün gibi, içimdeydi. Tekmeliyordu, yumruk atıyordu ve," gülümsüyor, "hıçkırıyordu. Sonra geldi. Kafasını zar zor tutabiliyordu. Göz teması kurmakta zorlanıyordu. Küçük maymunum gibi kıvrılmıştı. Şimdi ona bak, cıvıldıyor ve gözleri kocaman. Geçen gün parkta bir köpeği işaret etti, sanki ne olduğunu biliyormuş gibi. Nasıl? Nasıl bu kadar büyüdü ve akıllı oldu? Göğsüme yapışıp mememi emip uyuması gerekmez mi? Diğer bebeklerden daha hızlı büyüyor galiba." Sonunda Callie, Halo'nun mavi gözleriyle bana bakar. "Sence de öyle değil mi?"

Ona anlayışla bakıyorum.

Ama o umutsuzca iç çekiyor. "Sen benim deli olduğumu düşünüyorsun."

Halo yine cıvıldadı, muhtemelen annesini sakinleştirmeye çalışıyordu. Annesi tombul yanaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

"Hayır, bence sen bir annesin," diyorum, boğazım hafifçe düğümleniyor. "Aslında sen dünyadaki en iyi annesin."

Callie başını kaldırıyor, gözleri parlıyor, yüzünde küçük bir gülümseme var. "Teşekkürler. Seni seviyorum."

Ben de gülümserim. "Ben de seni seviyorum."

Sonra oturma odasından bir ses geliyor.

"Herkes *nerede*? Başladığımız işi bitirmemiz lazım."

İkimiz de birbirimize bakarız, yapmamız gereken şeyi yapmayıp burada zaman kaybediyoruz diye biraz suçluluk duyarız. Aslında bu benim hatam, bu yüzden "Kahretsin. Gidelim" derim.

Halo'nun bezli poposunu okşayarak, "Evet. Görev çağırıyor." der.

Oturma odasında her şeyi bıraktığımız gibi buluyoruz: kahverengi deri kanepeler giysi ve aksesuar yığınlarıyla kaplı, ve yığın derken abartmıyorum. Sanırım bu gece neredeyse tüm gardırobumu getirmişim. Sonra parke zeminde ayakkabılar dağınık, yine yığınlar halinde, çünkü neredeyse tüm ayakkabı koleksiyonumu da getirmişim: topuklu ayakkabılar, bantlı topuklu ayakkabılar, kama topuklu ayakkabılar, burnu açık ayakkabılar, botlar, yüksek topuklu botlar, orta topuklu botlar, kalem topuklu ayakkabılar, blok topuklu ayakkabılar ve aklınıza gelebilecek her şey.

Ve tüm bunların ortasında, elbiseler ve ayakkabılar arasında yerde oturan diğer en yakın arkadaşlarım var: Echo, Jupiter — az önce bağırان oydu — ve Wyn. Wyn, New York'ta olduğu için gelemediği için kahve masasının üzerine yerleştirilmiş bir bilgisayar ekranında.

Bunların tümünün en yakın arkadaşlarım olmadığını söylemekten gurur ve mutluluk duyuyorum. İki arkadaşım daha var ama ikisi de çok meşgul oldukları için FaceTime'a bile giremediler ve bu yüzden gelemediler. Kendisini deli olarak gören ve arkadaşlıklarına layık görmeyen insanlarla büyümüş biri olarak, gerçekten çok arkadaş edindim. Ve bunların hepsi ilk en yakın arkadaşım Callie sayesinde.

Beni hepsiyle tanıştıran oydu ve ona ne kadar minnettar olsam azdır.

"Tamam, bunu nasıl yapacağını biliyorsun, değil mi?" Callie ve ben küçük çemberimizde yerlerimize oturur oturmaz Jupiter soruyor. Elinde bir makyaj fırçası var ve Echo'nun gözüne saplayacakmış gibi ona doğrultuyor. Sonra, "Çünkü kontür yapmak hiç de benim işim değil."

Kafamı sallıyorum. "Ver şunu bana." Echo'ya dönüyorum, o da görev bilinciyle bana dönüyor. "Şimdi gözlerini kapat ve rahatla."

Şüpheli bir ifadeyle bana bakar ama dediğimi yapar. "Tamam."

Jupiter, getirdiği harika temizleyici ve tonikle yüzünü temizlediği için bronzlaştırıcı ve aydınlatıcıyı alıp işe koyuluyorum. Gerçi burada yapacak pek bir iş yok. Bal sarısı saçları ve açık kahverengi gözleriyle Echo doğal bir güzellik. Elmacık kemikleri zaten yüksek, bu yüzden yanakları doğru şekilde ve doğru miktarda çökük. Tek yapmam gereken, onları biraz koyulaştırmak, böylece insanların yüzünde ilk gördükleri şey onlar olsun. Ve belki çene hattını biraz daha belirginleştirmek.

Çocuk oyuncadı.

On dakika sonra, dünyayı fethetmeye hazır.

"Şimdi gözlerini aç," diyorum ve ona bir ayna tutuyorum.

O da yapar ve kendini görür görmez nefesini tutar. "Vay canına. Bu..." Kendine bakarak gözlerini kısar, yüzünü bir o yana bir bu yana çevirir. "İnanamıyorum... Bu benim olamaz. Bu kadar güzel olduğuma inanamıyorum."

Ona gülümsüyorum. "Bu sensin ve bu kadar güzelsin. Makyaj sadece biraz daha güzelleştirdi."

"Aynen öyle." Jupiter ona mutlu gözlerle bakar. "Kızlar güzel olmak için makyaja ihtiyaç duymazlar çünkü biz zaten güzelsiniz. Makyaj sadece bize biraz *canlılık* katar."

Jupiter elini bana doğru uzatarak high five yapmamı ister ve ben de yaparım, içim ısınır.

Callie beni bu kızlarla tanıştırdığında, bu kadar sıcak karşılanacağımı bilmiyordum. Hepsi arkadaş canlısı ve harika kızlar olduğu için değil. Ama birbirleriyle çok sıkı fıkılar ve ben de yakın zamana kadar New York'ta yaşıyordum ve Bardstown'a sadece ara sıra geliyordum.

Ayrıca bu kızların hepsi aynı okula gitmiş.

Üstelik normal bir lise de değildi. St. Mary's School for Troubled Teenagers adında, sorunlu genç kızlar için kurulmuş bir ıslah okulu. Yani suçlular, sorun çıkaranlar ve kurallara uymayanlar için bir okul. Bu da, o okula gitmek ve bu yıl olduğu gibi mezun olmak kolay bir iş olmadığı anlamına geliyor.

Bu okulun bir damgası var. Ayrıca, ne zaman uyanacağından, ödevlerini nasıl yapacağından, mezun olmak için nasıl iyi notlar alacağından, milyonlarca kural var. Temelde bir hapisane gibi ve hapisanede birlikte yaşarken, ömür boyu sürecek bağlar kurarsın. Bu yüzden, farklı bir lise deneyimim olduğu için, onlarla çabuk ve kolay bir şekilde kaynaşamayacağımı düşündüm. Ama kaynaştım ve şimdi buradayız.

"Bence bu mükemmel," diyor Callie, Halo kollarında sarılmış, altın sarısı örgülü saçlarıyla oynarken.

Wyn bilgisayarından Callie'nin sözlerine katılıyor. "Aklımızdaki şey için."

Callie ona bakar. "Biliyorum. Bu harika olacak."

"Değil mi?" Wyn ekrandan gülümsüyor. "Ben de planlama ve hazırlık günlerimizin bittiğini düşünüyordum."

Callie de gülümser, Halo ise muhtemelen annesinin gülümsemesini izleyerek mutlulukla cıvılda. "Erkekler işin içindeyken hiçbir şey bitmez."

"Seninle yatmayacak huysuz, seksi bir erkek varsa," diye ekledi Jupiter, o da sırtarak.

"Eh, benim acım hepiniz için bu kadar eğlenceli olduğuna sevindim," der Echo, kaşlarını çatarak.

Callie, Echo'ya sempatik bir bakış atar. "Uzun süre mutsuz kalmayacaksın. Güven bana. Seni bu halde görünce aklını kaçırarak."

Wyn başını sallar. "Ve tüm çekingenliğini ve çekincelerini de."

Jupiter ise alaycı bir gülümsemeyle, "Bu çok ironik. Bu duruma nasıl düştüğünü düşünürsek."

Ah evet, durum.

Aslında, doğruyu söylemek gerekirse, biraz komik.

Bugün hepimizin Callie'nin evinde toplanma sebebimiz, Echo'nun erkek arkadaşı Reign'in - çok yakışıklı ve huysuz bir futbolcu - onunla seks yapmaması. Bu, ilişkilerinden sıkıldığı için değil. Sıkılmış olamaz; ilk olarak, çünkü daha birkaç ay önce bir araya geldiler. İkincisi, onu altı yıl önce gördüğü ilk andan beri onunla birlikte olmak istiyordu. Ama Echo, Reign'in en yakın arkadaşıyla çıkmaya başladı ve Reign geri çekildi, böylece yıllarca kendi tarafında - ve meğer Echo'nun da - acı verici bir özlem yaşadı.

Reign'in Echo ile seks yapmamasının nedeni, son seks yaptıklarında yakalanmış olmaları.

Echo'nun ailesi tarafından.

Gerçekten yakalandılar, neredeyse çırılğın çırılğına, Echo'nun çocukluk odasında, Echo'nun annesi tarafından.

Yani, aman *Tanrım*.

Bu, ebeveynler arasında büyük bir drama, kalp kırıklığı ve gözyaşlarına neden oldu. Bugün hala birlikte olmaları ve Echo'nun Reign ile çıkmasına izin verecek kadar ebeveynlerinin sakinleşmesi bir mucize. Hala Reign'e tam olarak güvenmiyorlar. Ve bu olay, ilişkilerinde tüm sorunların kaynağı olduğu için, Reign yanlış bir şekilde kendini kanıtlamak için bu görevi üstlendi. Echo'nun ebeveynlerine.

Bu da seks yok demek.

O, bunun geçici bir şey olduğunu söylüyor. Ailesi ona ve bu yeni ilişkiye güvenmeye başlayana kadar.

Ama dostum, iki ay oldu. Ve tek yaptıkları el ele tutuşmak, öpüşmek, *hepsi bu*. İkinci aşamaya bile geçmiyor. Ve şunu dinle: ikisi de New York'ta yaşıyor, üniversiteye gidiyorlar. Echo birinci sınıfta, Reign ise son sınıfta. Yani, önceki gibi onları yakalamaları bir yana, seks yaptıklarını ailelerinin öğrenme ihtimali bile yok.

Ama yine de Reign tavrından vazgeçmiyor.

Bu yüzden Echo bu hafta sonu ziyarete geldiği için hepimiz yardım etmeyi teklif ettik.

Jupiter makyaj malzemeleri getirdi. Ben kıyafet ve ayakkabı getirdim. Callie cupcake pişirdi ve butterscotch milkshake yaptı; benimki ve Jupiter'inki biraz votka katılmış, Callie ise emziriyor olduğu için alkolsüz içiyor. New York'ta erkek arkadaşıyla yaşayan Wyn ise moral desteği ve kendi diyet sodasını getirdi.

Durum ciddi olsa da, hepimiz biraz kıkırdamadan edemiyoruz.

Echo'nun kaşları daha da çatıldı ve önce Jupiter'e baktı. "Senden nefret ediyorum." Sonra hepimize dönerek, "Hepinizden nefret ediyorum." Sonra sadece Wyn'e, "Senin de güldüğüne inanamıyorum. Sen en nazikisin, Wyn."

Haklıydı. Wyn hepimizden en nazikti. Nazik ve yumuşak konuşan biriydi ve asla kimseye gülmezdi. Neredeyse bir azize gibiydi.

Wyn dudaklarını sıkıştırarak, "Üzgünüm" diye mırıldanır. Sonra, "Ve haklısın, ben en nazik *olanım*. O yüzden hepiniz susun ve bir sonraki hamlemizi düşünelim."

Hepimiz dudaklarımızı büzüp işimize dönmeye çalışırız.

Callie ilk yanıt veren olur, kollarında uykuya dalmış gibi görünen Halo'yu nazikçe sallayarak, hala annesinin saçlarıyla oynayan kızını sakinleştirir. "Bence bir sonraki randevunda öyle giyin ve ilk adımı *sen* at."

"Aynen öyle," der Jupiter. "Randevunun sonunda, ona yurt odana gelmesini söyle."

"Ama o gelmez," diyor Echo, omuzları çökmüş. "Her zaman beni binamın önüne bırakıp gidiyor. Kapıdan içeri bile girmiyor

kapıdan bile girmiyor, *üçüncü kattaki* odama çıkmak şöyle dursun." Bir duraklama, sonra, "Önce içeri girmem için ısrar ediyor, ben içeri girince de gidiyor. İnatçı, dokunmayan bir koruma gibi."

"Ona bir şeyin tamir edilmesi gerektiğini söyleyen?" Wyn önerir. "Mesela odanda."

"Denedim," diyor Echo. "Fıstık ezmesi kavanozunu açamadığımı ve onun üstün gücüne ihtiyacım olduğunu söyledim. Bana baktı ve durmamı söyledi. Neyi durmamı istediğini sorduğumda, beni işkence etmekten durmamı söyledi ve sonra gitti. İçeri girmemi beklemedi bile ve iyi geceler öpücüğümü bile alamadım." Ellerini havaya kaldırıyor. "Yani aslında onu baştan çıkarmaya çalışarak ona işkence ediyorum."

"Şey, yani, o haksız sayılmaz," der Jupiter.

Echo gözlerini kısar. "Ne?"

"Eğer baştan çıkarma girişimlerin işe yarasaydı, işkence olmazdı. Çünkü ikiniz de rahatlardınız. Ama şimdiye kadar başaramadığın için, bu işkence *oluyor*."

Echo, Jupiter'e bir saniye baktıktan sonra ona bir parça kurabiye fırlattı; çünkü Callie çikolatalı kurabiye de yapmıştı. "Vay canına, açıklama için teşekkürler, Jupiter Jones."

Parça kucağına düşer ve Echo onu ağzına atarak sırtarak yer. "Rica ederim, Echo Adler."

Tartışmaya devam etmek üzereyken ben araya girdim: "Sanırım bir planım var." Odadaki herkesin gözleri bana çevrildi ve ben açıkladım: "Fıstık ezmesinden daha iyi bir şeye ihtiyacınız var. Fıstık ezmesinden daha radikal bir şeye."

"Ne gibi?" diye sorar Echo.

"Oyunculuk yeteneğin nasıl?" Bu onu duraksatır ama ben devam ederim, "Önemli değil. Fıstık ezmesi kavanozu için sahte yardım istemenize direnebilir ama acil yardım için ağlarsanız direnemez. Sahte acil durum olsa bile. Erkekler böyledir. Özellikle de sana aşık olanlar. O yüzden bir dahaki randevunda o elbiseyi giy, makyajını yap ve benim muhteşem Dior topuklu ayakkabılarımı giy. Ve sonunda seni eve bırakırken, tökezlemiş gibi yap, hem de çok tökezlemiş gibi. Ve biraz ağla, tamam mı? Ne kadar sahte olduğu önemli değil, çünkü eğer o

seni seviyorsa, seni kollarının arasına alıp üçüncü kattaki yatak odana götürmeye karşı koyamaz. Ve bunu yapar yapmaz, kapıyı kilitleyip üzerine atlarsın."

Echo'nun ağzı açık kalır.

Aslında hepsi öyle.

Hepsi bana şaşkın ve hayret dolu gözlerle bakıyor.

Sonra Callie, "Bunu romantik romanlarından birinde mi okudun?" diyor.

Kalbim hafifçe sıkışıyor. "Evet."

Jupiter öne eğilir. "Hangisi? Bana bir kopyasını ödünç verir misin?"

"Tabii," derim, kalbim daha da sıkışır.

"Hayır, önce ben," diyor Echo, "Aşk hayatında kriz yaşayan benim." Bana dönerek, "Ödünç alabilir miyim lütfen?"

"Tabii," diye cevap veriyorum, tiz ve panik bir ses yerine coşkulu bir ses çıkarmaya çalışarak. "Yarın getiririm."

O gülümser. "Yaşasın. Teşekkür ederim."

Öncelikle, bu kızların romantik roman okuduğum için bana destek olmalarını çok sevdiğimi söylemek istiyorum. Hatta beni aşk hikayeleri okumaya teşvik ediyorlar; geçen yıl Noel ve doğum günümde hepsi bana bir sürü kitap aldılar. Çocukluğumdan beri böyle bir şeyin olacağını hayal bile edemezdim, bu yüzden onları daha da çok seviyorum.

Ama mesele şu ki, artık romantik roman okumuyorum. Bir yıldır okumadım.

Aslında bir yıldan *fazla oldu*. Tam olarak on üç ay.

Sadece okumakla *kalmıyorum*, düşünmekten ve konuşmaktan da hoşlanmıyorum. Bu yüzden bu konuşma beni biraz rahatsız ediyor. Tabii ki onlar bunu bilmiyorlar. Eğer söylesem, endişelenip benim için telaşlanacaklarını biliyorum. Ki bunu kesinlikle istemiyorum çünkü endişelenecek hiçbir şey yok. Sadece romantizmden biraz uzaklaşıyorum.

Kalıcı bir ara, ama evet.

Neyse ki romantik romanlar konusundan geçtik ve şimdi Callie şöyle diyor: "Roman'ın benim üzüldüğümü düşündüğünde her seferinde kendini kaybettiğine kesinlikle kefil olabilirim. Ve bu hep böyleydi. En başından beri. Kendime dikkat etmediğim için endişelenip bağırmasının kaç kez bizi şeye sürüklediğini anlatamam..."

"Tamam." Callie'yi işaret ediyorum. "Hayır. Yapma. Roman ve senin birbirinize yaptığınız şeyleri duymak istemiyorum, tamam mı? O benim kardeşim."

Roman ve senin birbirinize yaptığınız şeyleri duymak istemiyorum,

tamam mı? O benim kardeşim." Yani benim ağabeyim.

Adı Reed ama Callie ona kendi verdiği isimle, Roman diyor. O da Callie'ye özel ismiyle, Fae diyor. Fairy'nin kısaltması. Kardeşim ve ilk en iyi arkadaşımın evlenip güzel bir kızları olmasına çok seviniyor olsam da, burada oturup onların seksi maceralarını dinlemeyeceğim. Bir kız kardeşin de sınırları vardır.

Callie'nin gözleri parıldıyor. "Sadece senin fikrinin mantıklı olduğunu söylüyordum." "Kapa çeneni."

"Bence bunu sadece aşık erkekler yapmaz," diyor Wyn. "Bence *Bardstown'da* aşık erkekler yapar. Bence buradaki suda bir şey var. Bardstown'daki erkekler aşırı sahiplenici ve koruyucudur. Ben de bunu doğrulayabilirim. Çünkü Conrad her zaman..."

"Kapa çeneni," der Callie. "Kardeşim hakkında bir kelime daha söylersen..."

"Ha!" Parmaklarımı yine Callie'ye doğrultuyorum. "Şimdi anladın."

Birbirimize gözlerimizi kısıyoruz ama haklıyım. *Artık* o da nasıl bir his olduğunu biliyor, çünkü Wyn'in erkek arkadaşı Callie'nin en büyük erkek kardeşi, Conrad. Callie'nin dört erkek kardeşi var. Benim gibi, en yakın arkadaşlarından birinin erkek kardeşiyle çıkmasından çok mutlu ama bir kız kardeşin de sınırları vardır.

Wyn bunu tamamen anlıyor, çünkü bakışlarını bana çevirip göz kırpmıyor.

Aslında, şu anda grubumuzda erkek arkadaşı olmayan tek kız Jupiter. Tabii, ben hariç. Ama güvenilir bir kaynaktan, onun da Callie'nin diğer erkek kardeşlerinden biri olan Shepard'a göz koyduğunu duydum. Ne yazık ki onun da bir kız arkadaşı var.

Ah.

Keşke ona yardım edebilseydim ya da en azından konuşabilseydim. Ama aşk ve bir erkeğin seni sevmesini sağlamak konusunda uzman olmadığım için, henüz bu konuyu ona açmadım.

Her halükarda, bundan sonra planın ayrıntılarını ve Echo'nun Reign'i köşeye sıkıştırıp onu pes ettirmenin yollarını tartışıyoruz. Bol bol kahkaha, cupcake ve karamelli milkshake var ve bu planın işe yarayacağına dair umutlar daha da artıyor. Bir ara kızlar ayrılır ve Callie, Halo'yu ana yatak odasındaki küçük beşiğine yatırır. Halo'yu gözünün önünden ayırmaya ve onu bebek odasındaki büyük beşiğinde uyutmaya hala korktuğunu söyler.

Callie yapabileceğini söylese de temizlikte ona yardım ediyorum. O yeni bir anne ve işinde ne kadar yetkin olursa olsun, bunun onu yorduğu belli oluyor.

Sonra saatin vuruşu gibi, dışarıda lastiklerin gıcırdamasını ve bir arabanın durduğunu duyarım. Bunun beyaz bir Mustang olduğunu ve arabadan atlayıp merdivenleri tırmanarak verandaya koşan ayak seslerinin ağabeyime ait olduğunu zaten biliyorum. En iyi arkadaşımın yüzüne yayılan sevinç çok güzel bir manzara. Halo ona gülümsediğinde onun da gülümsemesi kadar güzel.

Ama lavabonun önündeki yerinden kalkıp onu karşılamaya gitmiyor.

Çünkü yine saat gibi, o ön kapıyı açar açmaz yatak odasından keskin, üzgün bir çığlık duyulur. Ve böylece kardeşim — yeni baba — kurtarmaya koşar. Her işten geldiğinde böyle olur. Halo, her seferinde öğle uykusundan uyanır ve babası onu sakinleştirene kadar gürültü çıkarır.

Ve bu her seferinde beni duygulandırıyor.

Halo ve Callie'nin birbirlerine uzandığını gördüğümde olduğu gibi. Bu beni özlemle dolduruyor.

Uzun zamandır gömdüğüm şeyler.

Hayatım boyunca hayalini kurduğum bir aile, aşk. Bir bebek.

Reed sonunda Halo'yu kollarında mutfığa girdiğinde düşüncelerim dağılıyor. Şu küçük mutluluk/korku yumağına bakın, babasının omuzlarında, koyu renk saçları, yumruğunu emen, gözleri

düşmüş, yanakları kızarmış. Oysa birkaç dakika önce bütün evi alt üst ediyordu. Tek ihtiyacı olan şey kardeşimin ilgisiydi, çünkü o babasının küçük divası.

"Onun için çok yumuşak olduğunu biliyorsun, değil mi?" diyorum kardeşim.

Bana bir bakış atıyor. "Merhaba sana da, Pest."

Bana en kötü lakapla seslendiği için ona dilimi çıkarıyorum. Callie ona yaklaşırken, onlara biraz mahremiyet vermek için görev bilinciyle sırtımı dönüyorum. Bir şaplak sesi ve Reed'in tıslamasını duyana kadar işime dalıyorum. Ardından, "Ne oluyor lan?" sesi geliyor.

Callie'nin kardeşime öfkeyle baktığını görüyorum. "Küfür etme, Roman."

Callie'nin vurduğunu düşündüğüm eline bakıyor. Sonra, "O uyuyor."

"Hala." Callie başını sallar. "Bebekler her şeyi duyar. Ya bu onun bilinçaltına yerleşirse ve ilk kelimesi bu olursa?"

O alaycı bir şekilde güldü. "İlk kelimesi 'baba'

olacak." "Oh, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki."

Callie keskin bir nefes verdi ve Reed sırtıttı.

Aslında başka bir şey daha yapıyor. Ya da daha doğrusu, gözleri bir kız kardeşin görmemesi gereken bir şey yapıyor, bu yüzden tekrar arkama dönüp bulaşıkları yıkamaya odaklanıyorum.

Bu sırada arkamda tartışma devam ediyor. "Ne?"

diye sorar Reed, biraz sinirli.

"Sana bunlar senin için değil dedim," der Callie.

"Umurumda değil," der. "Bu kurabiyeler benim çünkü sen benimsin."

"Sen yulaf ezmeli kuru üzümlü kurabiyeleri sevmezsin bile."

"Evet, çünkü berbat kurabiyeler."

Bir başka şapırtı sesi duyulur. Sonra, "O zaman neden istiyorsun?"

"Çünkü sen yaptın."

"Roman." Callie'nin başını salladığını hayal edebiliyorum. "Hayır. Onları sadece Ledger için yaptığım için istiyorsun."

"Evet, peki o neden karımın pişirme becerilerinden faydalıyor? Sen benimsin ve pişirdiğin her şey bana ait."

"Biliyorsun, Ledger'la iyi geçinmenin bir yolunu bulmalısın. O benim kardeşim ve sen benim kocamsın, tamam mı? Biz evliyiz. O da ailemizin bir parçası. Bu lise rekabeti artık çok eskidi ve..."

Oh, en iyi arkadaşımın, baldızım Calliope Jackson'ın, eskiden Calliope *Thorne* olduğunu söylemedim mi?

Ünlü Thorne kardeşlerden biri.

Tüm Thorne kardeşlerin sevip büyüttüğü küçük kız kardeş. Ve

kardeşimin aşık olduğu kız.

Herkesin büyük üzüntüsüne.

Özellikle de *onun*.

Kardeşimin rakibi.

En yakın arkadaşım az önce onun adını söyledi ve bu o kadar rahatsız ediciydi ki, o kadar beklenmedikti ki, ondan sonra onu dinlemedim. Ayrıca hemen lavabonun kenarını sıktım, hala sıkıyorum.

Ama aniden dönüp, "Ben gidiyorum" diye patladım. Reed

kaşlarını çattı. "Ne?"

"Şey, bulaşıklar bitti," diyorum Callie'ye. Sonra kardeşime, "Yani ben gidiyorum."

"Neden?" Kardeşim şaşırmış. "Burada kalabilirsin."

Normalde daireme dönmek yerine öyle yapardım. Ama bu gece değil.

Ellerimi bulaşık havlusuyla sildim. "Hayır, hayır. Saat çok geç değil ve o kadar da yorgun değilim. Arabayla gidebilirim."

Bu tam olarak yalan sayılmaz.

Sadece tüm gerçek değil, ya da gitmek istememin gerçek nedeni değil.

Ama daha fazla tartışmaya girmeden, ikisine de hızlıca veda edip Halo'nun alnına bir öpücük kondurarak oradan neredeyse koşarak çıkıyorum. Arabama binip hızla uzaklaşıyorum. Muhtemelen daha sonra onlara ani ayrılışımı açıklamam gerekecek, ama şimdilik sorun yok.

Deli gibi davrandığımı biliyorum.

Bunun *farkındayım*.

Ve bunun için iyi bir neden bile yok.

Evet, en yakın arkadaşım bir zamanlar aşık olduğum adamın adını ağzından çıkardı.

Neden söylemesin ki?

O onun küçük kız kardeşi. Tabii ki onun adını söyleyecek, onu sohbetlere sokacak, beni de dahil olmak üzere hepimizi onun hayatında olan bitenlerden haberdar edecek. Mesela artık profesyonel futbolcu olduğunu, New York'ta yaşadığını, ne kadar başarılı olduğunu. Benim gibi o da futbola pek ilgi duymuyor ama iyi bir kız kardeşi olduğu için onun başarılarından her zaman gururla bahsediyor.

Yani onun adının geçmesi benim için yeni bir şey değil.

Bu ilk nokta.

İkincisi, ne zaman onun adını duysam, sorun etmiyorum. Evet, biraz rahatsız oluyorum ama o kadar da kötü değil. Çoğunlukla onu unuttuğum için.

Evet.

O pislikten tamamen ve geri dönölmez bir şekilde vazgeçtim.

Üç yıl önce bana gerçek yüzünü gösterdi. Bana kim olduğunu gösterdi ve ben de onu unutacağıma söz verdim, değil mi?

Ve unuttum.

Hayatıma devam ettim. Onu unuttum.

Hikayenin sonu. Yani yine deli gibi davranıyorum.

Telefonum bir mesajla çaldı ve düşüncelerimi böldü.

Baba: Neredesin?

Baba: Eve gelmen lazım.

Siktir.

Siktir, siktir, *siktir*.

Onu tersleyip de bunu hoş karşılama ihtimalim ne kadar? Muhtemelen sıfır, değil mi?

Düşünerek direksiyona parmaklarımla vuruyorum.

Bunun ne hakkında olabileceğini de düşünüyorum. Ama sonra anlıyorum.

Yani, yaklaşan düğünümde başka ne olabilir ki? Ah, yine söylemedim mi?

Evleniyorum.

Evet, evleniyorum. Nişanım var.

Henüz tarih belirlemedik. Çoğunlukla iş için çok seyahat ettiği için programı biraz belirsiz. Ama gelecek yaz olacak. Bu da bu geceki davranışımın saçmalığın ötesinde olduğunu gösteriyor. Bana bakın, yakında evli bir kadın olacağım ve bundan daha fazla heyecanlanamazdım.

Keşke yaklaşan düğünümü her düşündüğümde kendimi boğmak istemeseydim.

BÖLÜM BEŞ

İyi bir kız evladı gibi babamın çalışma odasının kapısını çaldım.

Kendime asla böyle bir sıfat yakıştırmayacağımı düşünürdüm. Büyürken kötü bir kız olup babamın hayatını zehir etmeyi kendime görev edinmiş olduğumdan değil. Ama babamın beni hiç fark etmediğinden. Eğer daha iyi bilmesem, bir kızı olduğunu hiç fark etmediğini söylerdim. Sadece bir oğlu olduğunu.

Ama bu iyi bir şeydi, inan bana.

Artık onun radarına girdim, beni rahat bırakmayacak.

Yine de, kapıyı açması en az birkaç dakika sürüyor. Ve kapıyı açan o değil, sekreteri. Saçları dağınık, rujları silinmiş ve eteğini aşağı çekip çekip duruyor, bana utangaç bir gülümsemeyle bakıyor.

"İyi akşamlar, Bayan Jackson," diyor neşeli bir sesle. "Üzgünüm, bazı evrakları imzalamakla meşguldük."

Bu bir yalan.

İki ile ikiyi bir araya getiremesem bile — iki ile ikiyi, kapıyı açmadaki gecikme ve kendini toparlamaya çalıştığı açıkça belli olan çabaları kastediyorum — elinde, bunun herhangi bir şekilde evrak imzalamak için bir toplantı olduğunu gösteren hiçbir dosya yok.

Yine de, babamın tüm sekreterlerine gülümsediğim gibi ona da gülümsedim. "Önemli değil. Babamın çok fazla evrak imzaladığına alışkınım."

O gülümser. "O çok zeki bir adam, değil mi?"

Nasıl gülümsemeye devam ettiğimi bilmiyorum ama gülümsüyorum.

"Evet. Çok zeki." "Peki, sizi yalnız bırakayım."

"Şey... Bana Tempest diyebilirsiniz," diyorum ona geçerken. "Bu kadar resmi olmanıza gerek yok."

"Tamam." Sonra gülümser. "Zaten çok uzun süre Bayan Jackson olarak kalmayacaksın, değil mi? Baban nişanlandığını söyledi. Tebrikler."

Hala gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

Sonunda gitti ve odaya girdim, babamın taht gibi sandalyesinde oturmuş, gözleri telefonunda olduğunu görünce gülümsemem kayboldu. Sekreterinin yaptığı gibi kendini toparlamaya bile zahmet etmemiştir. Saçları — benim ve kardeşimin saçlarına çok benzeyen koyu renkli saçları — dağınıktı ve kravatı eğri büğrüydü. Kıyafetinin geri kalanının ne durumda olduğunu bilmek bile istemiyorum, bu yüzden Tanrı'ya şükür ki büyük maun masasının arkasında oturuyor.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve o başını kaldırıyor.

Yüzünde, o kadar alçak ve kötü olmasaydı yakışıklı diyebileceğim bir gülümseme beliriyor.

O bir şey söylemeden, "O yeni mi?" diye soruyorum.

Telefonunu kenara koyar. "Evet. Okula giderken part-time çalışıyor. Ama bence tam zamanlı çalışabilir."

Eyvah.

"Kaç yaşında?"

Tsk, tsk. "Tempest, bir kıza yaşını sormak kabalıktır, biliyorsun."

"Yasal yaşta değilse değil," diye karşılık verdim. "Yasal yaşta mı?"

Gülümsemesi hala yüzünde. "Neden, yaşlı adamın hapse gireceğinden mi korkuyorsun, küçük kız?"

Çifte vay canına.

Aslında sanırım ağzıma biraz kusmuk geldi.

Bana taktığı lakap, şimdiye kadar duyduğum en aşağılayıcı ve en iğrenç şey olmalı. Sadece iğrenç olduğu için değil, onu söyleyen kişi olduğu için. Ve bundan nefret ediyorum. Trajik isimle çağrılmayı tercih ederim.

"Peki," kaşlarımı kaldırdım, "bu kasabada seni tutuklayacak tek bir polis olduğunu bilseydim, inan bana, şu anda kapısını kırıp içeri girerdim."

Bunun üzerine gülümsemesi kaybolur, tamamen değil ama yine de, ve gerçek yüzü ortaya çıkar. Temelde sert gri gözler ve gergin, hoşnutsuz bir ifade.

"Bundan sonra söylediklerime çok dikkat etmelisin," der. "Kimse ukala insanları sevmez. Özellikle de küçük bir kızıdan geliyorsa."

Ah, kadın

düşmanlığı. Ne

harika değil mi?

"Ne diyebilirim ki," diye devam ediyorum, "Ben senin kızınım. Bunu senden öğrendim."

"Seni henüz yerine koymamamın tek nedeni bu," diyor, sesi intikam vaat ediyor. "Ve bunu yapabileceğimi biliyorsun, değil mi?"

Hâlâ kapının önünde durmuş, dişlerimi sıkıyorum.

Çünkü evet, istediği zaman beni yerime koyabileceğini biliyorum. Ve bunu bana zarar vererek yapmayacak.

Ama benim için önemli olan insanları inciterek. Yani kardeşim.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum isteksizce.

Beni yerime koyduğunu bilen o, tekrar gülümser ve iğrenç koltuğuna geri oturur. "Sadece yakında evlenecek kızımın ne yaptığını görmek istedim."

"Biliyorsun, bu 'bu görüşme bir e-posta ile halledilebilirdi'nin klasik bir rneği," diyorum, sesime alaycı bir tonun girmesini engelleyemeden. "Bana her zaman mesaj atıp sorabilirsin."

"Seni görmenin zevkinden mahrum mu kalayım?"

"Son on dokuz yıldır bu zevkten mahrum kaldığın ne komik," diyorum, "ta ki sana faydalı olana kadar."

Parmaklarını birleştirip beni izliyor. "Bunu hatırlamana sevindim. Bana yararlı olduğunu. Eminim kardeşine ne kadar yararlı olduğunu da hatırlıyorsundur, değil mi?"

Ona birkaç saniye baktım.

Acımasız yüzüne, hesapçı gözlerine bakıyorum.

Büyürken, babamın beni hiç fark etmediğini Reed'e ağlayarak anlatırdım. Bana neyim olduğunu sorardım. Babamın beni neden umursamadığını sorardım. Aslında, babamın her zaman kardeşimin peşinde olması nedeniyle onu kıskanırdım. Kardeşimin yaptıklarına her zaman dikkat ederdi.

Ancak büyüdüğümde, babamın parmağının aslında başparmağı olduğunu anladım. Kardeşimi başparmağının altında tutuyordu. Ona istemediği şeyleri yaptırıyordu.

Ve Reed bunları benim için yapıyordu.

Beni korumak için. Beni tehlikeden uzak tutmak için.

Tüm çocukluğumuz boyunca, babamızın öfkesinden beni korudu.

Ve dürüst olmak gerekirse, o olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

O dünyadaki en iyi ağabey.

Ve evet, onun için ne kadar değerli olduğumu biliyorum.

Onunla babamız arasında duran tek kişi olduğumu.

"Hatırlıyorum, baba," diyorum, kalbim göğsümde deli gibi atıyor. "Sana yararlı olmak umurumda bile değil. Aslında, bana kalsaydı seni çürümeye terk ederdim, bunu kalbimin derinliklerinden söylüyorum. Ama kardeşim umurumda. Ona ne olacağı umurumda. Bu yüzden bunu yapıyorum. Senin sahtekar planına razı olmamın *tek* nedeni bu."

Beni birkaç saniye izledikten sonra gülümsüyor. "Dürüstlüğüne takdir etmediğimi söyleyemem. O zaman Tanrı'ya şükret ki bir kardeşin var, yoksa mahvolurdum, değil mi?"

Ona alaycı bir gülümseme attım. "Evet, beceriksiz kalırdın."

Yine kıkırdadı. Sonra, "Seni görmek istememin sebebi, Ezra'nın sekreteri ile senin için bir randevu ayarladım. Yarın akşam altı için."

"Ne, neden?"

"Çünkü nişanlandın," diyor, sanki *"duyduğun gibi" der gibi* bir ses tonuyla. "Ve bu harika bir şey, ama nişanlanmak evlenmek değildir. Nişanlanmak, bizim ihtiyacımız olan şeye yakın bile değil. O yüzden onunla görüşeceksin; Jackson cazibeni ortaya çıkaracaksın

ve bana bir düğün tarihi, erken bir düğün tarihi ayarlayacaksın, o da gelecek hafta iş için şehirden ayrılmadan önce. Böylece bu pislikleri başımdan savabilirim."

Parmaklarımı yumruk yapıp yanıma indirdim. "Borç tahsildarlarını mı diyorsun?"

Babam gözlerini bana dikti. "Neden ayrıntıları yetişkinlere bırakıp güzel görünmeye odaklanmıyorsun? Para konusunu ben hallederim."

Tırnaklarım derime batıyor. "Ama bizi bu belaya sokan siz yetişkinler değil miydiniz, baba? Kumar borçlarınızdan kurtulmak için, sadece güzel görünmekten başka bir işe yaramayan aptal, cılız bir kız olan bana gelmek zorunda kaldınız."

Evet, aynen öyle oldu.

Görünüşe göre babam, reşit olmayan kızlarla yatmanın yanı sıra kumarbaz da. Bunu hiç bilmiyordum. Tabii babam hakkında pek bir şey bilmiyordum ama yine de. Ve daha da önemlisi, yıllardır kendini borca batırmış. Ama şimdi borcu o kadar büyümüş ki, kendini kurtarmak için yardıma ihtiyacı var.

İşte bu noktada ben devreye giriyorum, zengin bir aileye, Vandekamp'lara evlendirebileceği genç kızı. Böylece onlarla ortaklık kurup, gizlice iflas etmiş şirketini satarak onların zor kazandıkları parayı çalabilecek. Oh, ve Vandekamp'lar düğün gününde Jackson Enterprises'ın satın alınmasını duyurmak istediklerini söylediler, sanki çift kutlama gibi. Bu yüzden babam düğün tarihi için can atıyor.

Borç tahsildarları ensesinde olduğu için erken bir tarih gerekiyor. Anlaşılan, onların Rus olduğunu ve bu yüzden daha da tehlikeli olduklarını belirtmek gerekiyor.

Her halükarda, bunun ilk kez yaptığı bir şey olduğunu sanmıyorum. Para çalmak demek istiyorum.

Kanıtlayamıyorum ama babamın işi — o bir emlak mogulu; Vandekamp'lar kadar büyük değil ama yine de — tamamen yasal değil. Bence yıllar boyunca birçok şüpheli, suç içeren faaliyette bulunmuştur. Ama şu anda sadece teoride olsa da, çok zengin olduğu için tüm polisler, hakimler, avukatlar ve tüm önemli kişiler onun elinde.

Tabii, bu Rus borç tahsildarları hariç. Ama ben kimseyi suçlayamam, değil mi?

Onun tamamen masum bir aileyi dolandırmasına yardım ediyorum. Evet, bunu zorla yapıyorum. Çünkü babam, yapmazsam kardeşime intikam alacağına söz verdi. Ve onun tehdidini yerine getireceğini biliyorum. Kardeşimin yeni işini, Auto Alpha adında bir klasik araba garajını yok edeceğini ve/veya yeni ailesine, kendi gelinine ve torununa zarar vereceğini biliyorum.

Ve kardeşim benim için yaptığı onca şeyden sonra, bunun olmasına izin veremem. Asla.

Ama yine de suç ortağıyım. Hala babam gibi kötü biriyim.

Ve Tanrım, ondan nefret ediyorum.

Bana bunu yaptırdığı için babamdan nefret ediyorum.

"Ağzını açmayı seviyorsun, değil mi?" diyor babam yumuşak ama tehditkar bir sesle. "Sana bunu yapmamı isterdim, ama sanırım hoşuma gidiyor. Cesur bir farecik olmaya çalışmanı seviyorum. Çünkü o zaman kardeşine ne yapacağımı sana gösterebilirim. Beni ve aile işini terk ettiğin için."

Öfkem rağmen, korku göğsümü deliyor.

Biliyordum.

Babam, Reed'in babamızdan uzaklaşmayı başardığından beri ona zarar vermek için bir neden arıyordu. Reed'in kendini babamla aramıza soktuğunu söylediğimde, bunu gerçekten kastetmiştim. Babamızın ondan istediği her şeyi yaptı, nefret etmesine rağmen babamızın şirketinde çalışmak da dahil. Ve yıllarca mutsuzdu. Ta ki kendini her şeyden ayırıp gerçekten yapmak istediği şeyi yapmanın bir yolunu bulana kadar.

Ve son birkaç ayda kendisi için inşa ettiği her şeyin yıkılmasına neden olamam.

Ya da daha kötüsü, tekrar o duruma geri dönmesi.

Kendi babamın suratına bir tokat atmak istesem de, "Sana yapacağımı söylemedim mi? Yapıyorum. Senin istediğin adamlarla nişanlıyım

ve sana o düğün tarihini ayarlayacağım. Bu yüzden her saniye beni tehdit etmeyi kesersen çok sevinirim."

Dudakları soğuk bir gülümsemeye büründü. "Sen değil, kızım, kardeşin. Sana asla zarar vermem."

Derin bir nefes alıyorum. "Başka bir şey var mı?"

Yavaşça başını sallayarak, "Şu anda yok, hayır." Sonra, "Yarın geç kalma. Onu bekletmek istemezsin."

Sonunda özgürüm, ofisinden çıkıyorum ama ne yazık ki başka türden bir canavarla karşılaşıyorum.

Annem.

Babam büyürken beni hep görmezden gelirken, annem hem varlığımı görmezden geliyor hem de onunla vakit geçirmek istememden rahatsız oluyordu. Partiler, alışveriş, erkeklerle yatmak gibi daha önemli işleri varken, onu takip eden bir baş belasıymışım gibi bana bakıyordu. Ben de onun makyaj malzemelerini ve ayakkabılarını denemeye, giyim tarzını taklit etmeye başladım, böylece birbirimize benzediğimizi düşünsün diye. Hiç işe yaramadı, ama evet, onun için çok uğraştım.

"Tempest, tatlım," diyor beni görünce. "Merhaba anne."

Yoga seansından çıkmış gibi görünüyor, alnındaki teri siliyor; atletik kıyafetleri, hala sıkı olan vücut hatlarını ortaya çıkarmak için giymiş gibi ve arkasında çok seksi bir yoga eğitmeni var. Ona flörtöz bir gülümseme atıyor — bu da bana ne tür vücut hareketleri yaptığını biraz olsun anlamamı sağlıyor — ve bana yaklaşırken onu eliyle uzaklaştırıyor. Adam beni bir kez süzdü ve bu gece ikinci kez ağzıma kusmuk geldi.

Belki bir zamanlar annem babamı sevmiştir. Ama yıllarca süren ihanetleri, annemi duygusuz ve sert bir kadına dönüştürmüş, maddi şeylerden zevk alan birine.

"Sana sarılmak isterdim ama terliyim," diyor, sarı saçları ve mavi gözleri avizenin altında parlıyor.

"Önemli değil. Ben iyiyim."

Bana birkaç saniye bakar, yüzünde bir gülümseme belirir. "Nasıl da büyümüşsün." Sonra elini uzatıp saçlarıma dokunur. "Sana sürekli sarışın olmanı söylüyorum. Bu koyu renk bazen seni ceset gibi gösteriyor."

Gülümsemeye devam ediyorum ve kibarca elini saçımdan çekiyorum. "Teşekkürler anne. Düşüneceğim."

O içini çekiyor. "Ama boş ver. Önemli değil." "Biliyor musun, sanırım ben..."

"Herkesin gelecek hafta için planladığı öğle yemeği hakkında seninle konuşmak istiyordum," diye sözümü keser.

"Ne öğle yemeği?"

"Kulüpte," diye açıklıyor, gözleri şimdi sonbahara çok yakışan koyu bordo renkli örgü elbiseye takılmış. "Senin şerefine."

"Evet, ben..."

"Herkes nişanına çok heyecanlı," diyor. "Kimse bunun olacağını düşünmemişti, biliyorsun. *Ben* hiç olacağını düşünmemiştim. Aptal kitapların ve çılgın fikirlerin varken. Senin, herkesin Fransa ya da İtalya'ya yaşamaya gönderdiği bekar kadınlardan biri olacağını düşünmüştüm. Ama şimdi haline bak, yakında gelin olacaksın. Harika olacak."

Evet, eminim harika olacaktır.

Ama sadece annem ve bana iyi dileklerini sunmak isteyen diğer kadınlar için.

Çünkü bu onlara sevinç duymaları için bir fırsat verecek. "*Biz sana söylemiştik*" deme fırsatı. Çünkü söylediler. Hayatım boyunca.

Bana aşk romanlarımin saçmalık olduğunu söylediler. Aşk gibi bir şeye inanmamın delilik olduğunu söylediler. Aile gibi bir şeye inanmamın delilik olduğunu söylediler. Bunu *istemek*, dilemek için daha da deli olduğumu söylediler. Daha iyi şeyler, para, mücevher, tatil ve partiler gibi pratik şeyler dilemek yerine.

Ve ben onlara gözlerimi devirirdim.

Onlara tepeden bakardım. Onlara benim gibi olmadığımı söylerdim. Hayatımda gerçek bir şey istediğimi söylerdim. Onlar gibi olmak istemediğimi, eşlerinin arkasından iş çevirip

eşlerini aldatmak, birbirlerini ihmal etmek, çocuklarını ihmal etmek istemiyordum.

Onlara deli olanın ben değil, onlar olduğunu söyledim. Ve bir gün bu anlamsız varoluştan kaçacağımı söyledim. Ama şimdi kaçmayacağım, değil mi?

Sadece yakında evleneceğim için değil — kendi dünyamdan biriyle — ama aynı zamanda onlar haklıydı. Bana deli diyen tüm o insanlar. Aşk diye bir şey yoktur. Doğduğum varoluştan kaçmak diye bir şey yoktur.

En azından benim için yok.

Bu yüzden kardeşim bu durumdan kurtulduğu için çok gururlu ve heyecanlıyım. Kendim ve onun için dilediğim her şeye sahip olduğu için. Sevgi dolu bir aile, ve bunu tüm varlığımla korumam gerekiyor.

Ancak nişanlandığımdan beri, hayalimin bir yönü hakkında düşünüyordum. Bak, istediğim türden bir aşkı ya da aileyi asla bulamayacağım kesin. Ama bu, sevecek ve değer verecek bir şeyim olamayacağı anlamına gelmez.

Bir
bebek.
Değil
mi?

Bunu hala yaşayabilirim.

En azından ben öyle düşünüyorum. Ta ki, düşünmek bile istemediğim birine benzeyen, koyu renk dalgalı saçları ve koyu renk gözleri olan bir bebek görene kadar.

Ama yine de, bu, o sevinç anında orada olmak istediğim anlamına gelmez.

"Biliyor musun anne, sanırım gelecek haftaki programımı kontrol etmem gerekecek. Ama sana haber veririm, tamam mı?"

O bir şey söylemeden oradan çıkıyorum.

Kardeşimin evinden kaçtığım gibi kaçtım.

Ama şehirdeki daireme dönmek yerine — babamın dokunamayacağı, dedemin mirasından kiraladığım daireye, bu cehennem gibi malikaneye yaşamak zorunda kalmamak için

, şu anda yalnız kalmak istemediğim için The Horny Bard adlı bir bara gidiyorum. Burası, her yeri kaplayan, gerçekten ucuz ve neon kırmızısı ışıklarla aydınlatılmış, pis bir spor bar. Yüksek sesli, bas ağırlıklı mőzik çalıyor ve futbol maçı yayınlanan duvara monte televizyon ekranlarında kőfürler ve hakaretler uçuşuyor.

Ugh. Futbol.

Bu sporu hiç sevmedim, *hiç*, ve şimdi daha da nefret ediyorum. Ama buradayım çünkü içkiler iyi ve sahte kimlikle içeri alıyorlar. Diğer reşit olmayan mőşterilere, üniversite veya lise őđrencilerine yaptıkları gibi.

Barda bir yer bulup otururken, şüpheli görőnőmlő tezgaha dokunmamaya dikkat ederek bir cosmo sipariş ediyorum. Buradaki diğer futbol fanatikleri gibi televizyon ekranlarına bakmak istemediğim için etrafa bakınmaya karar veriyorum. Birkaç saniye her şey normal gider, ta ki durmak zorunda kalana kadar.

Aniden.

Çoğunlukla, bu gece ikinci kez, vőcudumdan çıkmış gibi hissettiğim için.

Acımasızca dışarı atılmış, itilmiş, kendimden *koparılmış* gibi

hissediyorum. Ve bu seferki, öncekinden daha da şiddetli.

Onun adının yüksek sesle söylendiği zamankinden bile daha şiddetli.

Muhtemelen bu sefer sadece adı değil de, o olduğu için.

O.

Burada.

Canlı canlı.

Burada ne işi var?

Evet, şu anda şehirde olduğu kesin. Callie'nin ona en sevdiği yulaf ezmeli kuru őzümlő kurabiyeleri yaptığına göre. Ama neden birbirimize rastladık ki?

Kahretsin. Kahretsin. *Kahretsin.*

Ama asıl sorun bu değil.

Asıl sorun, onun burada olması ve yalnız olmaması.

Arkadaşları var.

Tabii ki kadın arkadaşları.

Ve her zamanki gibi, tam onun tipi: incecik, sarışın ve uzun boylu. Ve tabii ki ona dokunuyor.

Ayrıca, omuzlarına kadar uzanan sarı saçları, bar tezgahının üzerine dayadığı sol koluna değecek şekilde ona doğru eğilmiş durumda. Orada bir bira şişesiyle oturuyor, dirsekleri masanın üzerinde, geniş omuzları öne eğildiğı için daha da geniş görünüyor.

Bu tanıdık bir duruş.

Bunu daha önce yüzlerce kez gördüm.

Ve her gördüğümde, bu rahat duruşun ona hiç yakışmadığını düşünmeden edemiyorum. Onun içindeki zar zor kontrol altına alınmış yoğunluğu gizleyemediğı için. Kaslı vücudunda saklı olan saf güç ve kuvvet. Bronz teninin altında dolaşan ateşli enerji, elektriksel tehlike.

Üç yıl önce onu ilk gördüğümde, onun şimdiye kadar gördüğüm en yoğun adam olduğunu düşünmüştüm.

Ve üç yıl sonra, hiçbir şey değişmedi. Hala

gördüğüm en yoğun adam. Bir doğa gücü.

Şiddetli bir fırtına.

Öfkeli Diken.

Belki de ona aşık gibi görünen kızı suçlayamam.

Öfkeli Diken'den daha güzel bir şey yok, öylece rahatça dinlenirken, ama aslında dinlenmiyor, ve saçları.

Koyu, kalın ve asi saçları. Çılgın saçları.

Bu gece daha da kalın, dalgalı ve çılgın görünüyor. Ve her zamankinden daha uzun.

O da neredeyse oraya ulaşmış, parmakları uzanmış, alnına düşen dalgalı saç tellerine neredeyse dokunmak üzere. Ve onun davranışları için onu hiç suçlamamama rağmen, ince kozmo bardağını o kadar sıkı tutuyorum ki kırılacağından korkuyorum.

Ama son anda, onun eli hızla kalkıp uzun parmakları onun ince bileğini kavrayarak onu durduruyor ve bardak kırılmaktan kurtuluyor.

"Oh, şükürler olsun," diye fısıldıyorum, bardağı tutan elim gevşiyor. Tepkim ne kadar mantıksız olsa da, çok çabuk verdim.

Çünkü o sözleri söyler söylemez, sanki beni duymuş gibi oldu.

Sanki burada oturup onu izlediğimi biliyormuş gibi.

O da beni izliyor.

Kızı itti ve bakışları bana döndü. Kalabalık ve kırmızı ışıklı mekanın diğer ucundan.

Ve lanet olsun, eğiliyorum.

Tıpkı yıllar önce yaptığım gibi. Beni onu takip ederken yakaladığı gece.

Aslında o bunu zaten biliyordu. O gece beni saklandığım yerden çıkmaya zorladığı gece diyelim.

Tek fark, o gece bir çalıların arkasına saklanmıştım, bu gece ise oyuna o kadar dalmış ki, onu saklanmak için kullandığımı fark etmiyor.

Takipçi gibi.

Ki, belirtmek isterim ki, ben takipçi

değilim. Bu gece takipçi *değilim*.

Ama Callie'ye yaptığım yolculuk ve ardından ailemin evinde geçirdiğim zamanın ardından, şu anda bir yüzleşme istemiyorum. Bunu kaldıramam. Bu yüzden kaçmak, saklanmak ve bardan çıkmak tek çarem. Çatlak ve boş kaldırımda hızlıca yürüyorum, topuklarım tıklıyor ve takırdamıyor, barın yanındaki otoparkta arabama ulaşmak için. Ama arabama ulaşır ulaşmaz, arabama *gerçekten* ulaşamadığımı fark ediyorum.

Çünkü iki adam arabaya yaslanmış duruyor.

Sohbet ediyorlar ve gülüyorlar, bunun kendi arabaları olmadığı gerçeğinin tamamen farkında değiller.

Derin bir nefes alıp, "Hey, beyler" diyorum.

İkisi de konuşmalarını yarıda kesip dikkatlerini bana çeviriyorlar. Gözleri vücudumun her yerini süzdükten sonra gördüklerini beğeniyorlar, çünkü ikisi de arabamdan uzaklaşarak tetikteymiş gibi davranıyor ve dudaklarında küçük, aptalca ve sarhoş gülümsemeler belirliyor.

"Selam," diyor biri, daha doğrusu geveliyor.

"Yardımcı olabilir miyiz?" diye soruyor ikincisi, yine arkadaşı gibi geveleyerek.

"Çünkü sana yardım etmek isteriz," diye ilk kişi cevap beklemeksizin söze girer.

"Evet. Ellerimiz çok beceriklidir," diye ekliyor ikincisi. "Özellikle senin gibi güzel bir kıza," diye bitiriyor ilki.

Sonra ikisi de güldü.

Sanki yüzyılın en komik şakasını yapmışlar gibi.

Tanrım, lütfen, şu anda buna ihtiyacım yok.

Yine de dudaklarıma sabırlı bir gülümseme yapıştırıyorum. "Bu... harika. Çünkü gerçekten yardıma ihtiyacım var." İkisi de gözlerini kocaman açıp parıldıyor ama başka bir dizi saçma şaka yapmaya başlamadan önce devam ediyorum: "O araçtan uzaklaşırsanız çok sevinirim. Çünkü o benim arabam ve buradan gitmem gerekiyor."

İkisi de şaşkınmış gibi yavaşça gözlerini kırptırdı ve sonra birlikte arkalarındaki arabaya döndüler. Hareketlerinin bu kadar uyumlu olması çok tuhaftı.

Sonra ilki şöyle der: "Bu senin aracın mı?"

"Evet."

"Bizimle dalga geçiyorsun."

"Hayır."

Şu anda biraz sinirli olsam da, sesindeki hayranlıkta bir parça gurur hissetmeden edemiyorum. Arabam genelde böyle bir etki yaratır. 1967 model bir Chevy Corvette ve şimdiye kadar üretilmiş en güzel araba. Sadece kiraz kırmızısı renginden dolayı değil. Yaklaşık bir yıldır benim; on sekizinci doğum günümde ağabeyim hediye etti.

Kardeşim, muhteşem garajında kendi elleriyle restore etti.

"Ve sen bizden uzaklaşmamızı istiyorsun," diye devam ediyor, hoş düşüncelerimi bölerek.

Tamam, yine canımı sıkmaya başladılar. İç çekerek cevap verdim:

"Evet." "Böylece buradan gidebilirsin."

"Evet, özetle öyle."

Ağzını tekrar açıyor ama ikinci kişi ondan önce davranıp "*Hepimiz* buradan taşınalım mı?" diyor.

Bakışlarım ona kaydı. "Anlamadım?"

Omuzlarını silkiyor ve nedense az önce olduğu kadar sarhoş görünmüyor. "Sen buradan gitmek istiyorsun. Meğer biz de buradan gitmek istiyoruz. Ve senin harika bir araban var. Hep birlikte binip nereye gideceğimize bakmaya ne dersin?"

"Tabii ki," der ilki, hızla arabaya atlayarak. "Gece daha yeni başlıyor."

İkincisi bir adım öne çıkar. "Sen ve biz, biraz eğlenebiliriz."

Tabii.

Bilmeliydim.

Onlara göre gece daha yeni başlıyor olsa da, saat geç olmuştu. Otoparkta bizden başka kimse yoktu ve nedense erkekler bu durumun kendilerine haddini aşma hakkı verdiğini düşünüyorlardı.

"Ne tür eğlence?" diye soruyorum.

İkinci adam — ikisi arasında daha cesur olanı olduğunu düşünüyorum — "Mutlu sonlu olan türden" diye cevap veriyor. Sonra tekrar öne eğiliyor. "Hepimiz için."

Son birkaç saniye içinde bu iğrenç görünümlü ve sarhoş gibi konuşan adamın aramızdaki mesafeyi birkaç santim açmış olması hoşuma gitmese de, yine de yerimden kıpırdamıyorum. Topuklu ayakkabılarımın üzerinde dik duruyor ve gözlerine bakarak "Ben mutlu sonları seven bir kız değilim" diyorum.

"Artık bizimlesin," diyor, "seni de bizim gibi yapacağız."

Onun sallanan vücuduna yukarıdan aşağıya bakıyorum. "Buna hazır mısın?" "Her şeyden çok."

"Çünkü sallanışından ve kelimeleri gevelemenden, kendine bile mutlu son yaşatamayacağını düşünüyorum, beni ve şuradaki arkadaşını bırak."

Arkadaşıyla birlikte birkaç saniye hareketsiz kalır.

Aslında arkadaşı da hareketsizdir, sadece çok hızlı göz kırptırıyor. Sonra, "Ne oluyor... O yapmadı... Benim için mutlu son falan yok."

"Ben de ondan korkuyorum," diye alaycı bir şekilde dudaklarımı büzerek onaylarım.

Kafasını sallar. "Aramızda mutlu son falan yok. Hiçbir şey yok..." İğrenmiş bir şekilde kafasını tekrar sallar. "Aramızda hiçbir şey yok. Öyle bir şey yok."

Avuçlarımı kaldırıyorum. "Hey, kimse seni yargılamıyor dostum. Aşk aşktır."

İlk adam, mantıklı kelimeler kuramadan biraz daha geveledi. Ama ikinci adam sersemliğinden çıkıp bana doğru ilerledi ve kaldırdığım bileklerimden birini yakaladı. "Kendini çok akıllı sanıyorsun, değil mi?"

Korkudan kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor ama yine de direniyorum. Elimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum. "Bırak beni."

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Şu anda pek değil ama." Tutuşunu sıkılaştırıyor ve yüzüme daha da yaklaşıyor. "Öyle misin?"

"Dinle..."

Çevremdeki havanın değiştiğini hissediyorum.

Havada ağırlık, sıcaklık ve elektriklenme

hissediyorum.

Elektrikli.

Olamaz. Hayır, hayır, hayır.

İkinci adam sadece gözlerini kırpıp yutkunuyor.

"Biz büyük hayranlarınız," diye devam ediyor. "Olanlar çok kötü ama..."

Sonra arkamdan başka bir homurtu geliyor. "Gidin."

Ve giderler.

Sanki onun emrini bekliyorlarmış gibi. Ve

sonra yalnız kalırsınız, o ve ben.

Tam da istemediğim şey.

ALTINCI BÖLÜM

Hâlâ arkamda duruyor.

O adamlar çoktan gitti. Muhtemelen on saniye kadar oldu ama o *hala* arkamda duruyor.

Hareket etmeden. Tek

kelime etmeden.

Nefesini duyabiliyorum. Ne kadar gürültülü olduğunu duyabiliyorum. Ne kadar yoğun ve *sıcak* olduğunu, ensem, omuzlarımın ve sırtımın üst kısmına değdiğini, elbisenin üzerinden bile tüylerimi diken diken ettiğini duyabiliyorum. Hayvan gibi düşük bir hırıltıyla bittiğini duyabiliyorum.

Vahşi, öfkeli bir

hayvan gibi. Aslında

ben de öfkeliyim.

Birçok şey hakkında. Açıkça onun olmadığım halde bana onunmuşum gibi davrandığı için. Her şeyi tamamen hallederken yardımına koştuğu için. Ve bu gece onunla yüzleşmek istemediğim halde beni otoparka kadar *takip ettiği* için.

Sadece huzur içinde eve gitmek

istediğimde. Lanet olası *pislik*.

Ama biliyor musun, pes etmeyeceğim. Beni kızdırarak ona bu zevki yaşatmayacağım. Bunu daha önce de yaptı; beni kızdırdı. Çünkü daha önce de söylediğim gibi, o benim en yakın arkadaşımın kardeşi. Ondan onun hakkında bir şeyler duymam hiç de nadir değil. Ayrıca birkaç ayda bir falan karşılaşmamız da nadir değil.

Ve her aile toplantısında, her zaman kötü sonuçlanıyor.

O, kendinden emin ve kibirli davranarak beni kışkırtıyordu ve ben de, hayatıma devam etmeme rağmen, onun oyununa geliyordum ve sonra pişman oluyordum.

Ama artık bunu yapmayacağım.

Çünkü bu gece bir şeyin farkına vardım. Callie'nin haklı olduğunu anladım; o artık aileden *biri*. O benim baldızımın kardeşi ve birbirimizi göreceğiz, birbirimizin adını sürekli duyacağız. Onun beni bu şekilde etkilemesine izin veremem.

Bu yüzden ellerimi yanlara sıkıca kapatıp derin bir nefes alıyorum. Sonra dönüp yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum.

"Merhaba," diyorum neşeyle. "Seni burada görmek ne güzel."

Ondan "*Evet, nasılsın?*" ya da "*Uzun zaman oldu, iyi misin?*" gibi bir cevap beklemiyorum.

Onun gibi pisliklerin terbiyesi olmadığını zaten biliyorum. Bu yüzden, bana boş boş bakıp, neşeli gülümsememe rağmen yüzünün daha da donuklaşması beni şaşırtmadı.

Ama sanki konuşmuş gibi devam ediyorum.

"O..." *Tamamen gereksizdi*. "Harikaydı. Yaptığın şey." Yine, "*Oh, önemsiz bir şey*" demesini beklemiyorum ama tek taraflı konuşmaya devam ediyorum. "Beni kurtardığın için demek istedim." Elimi göğsüme bastırıyorum. "Ama ben iyiyim. Hepsi senin sayende." Sonra, hala gülümseyerek, "Ama o adamlar neydi öyle? Hem de senin hayranların. Nasıl ama? Kendinle gurur duyuyor olmalısın," ve sonra, kendimi tutamadığım için, "ve sana olan sevgileri karşısında *alçakgönüllü olmalısın*. Gerçi onun neyden bahsettiğini anlamadım? Neyin berbat olduğunu ve..."

"Hayır," der sonunda.

Onun tek kelimelik cevabının üç yıl önce bana verdiği cevapla aynı olduğunu görmezden geliyorum ve en azından bir şey söylediği için rahatlıyorum. Ve bu saçma tek taraflı konuşmaya devam etmek zorunda kalmıyorum.

Sesinin boğuk olduğunu da görmezden geliyorum. Kullanılmamış gibi.

Sanki uzun zamandır konuşmamış gibi. Muhtemelen üç yıldır.

Gülümsememi koruyarak kibarca soruyorum, "Hayır mı?"

"Alıştım," diyor, koyu renkli gözleri hâlâ bana dikilmiş.

Tamamen kibirli bir şekilde.

Tabii ki.

İnsanların ayaklarına kapanmasına alışık ve bunu bana hatırlatmak da ona yakışıyor.

Yine, bunun beni etkilemesine izin vermeyeceğim. "Katılıyorum. Sen her zaman bir süperstar oldun."

"Sen de her zaman çok konuşmuşsundur."

Pislik.

"Yine," diyorum neşeyle, "katılıyorum. Konuşma alışkanlığım var." Sonunda, ifadesinde bir değişiklik görüyorum.

Boş bakışları gergin bir ifadeye dönüşüyor, gözleri hafifçe kısılıyor. Bu hem iyi hem de kötü bir şey.

İyi, çünkü en azından benim konuşmama bir tepki gösteriyor, sinir bozucu bir şekilde bana bakıp hiçbir şey söylemeden durmuyor. Kötü, çünkü değişen ifadesi yüzündeki küçük nüanslara dikkat etmemi sağladı.

Bu, birbirimizle karşılaşma talihsizliği yaşadığımızda genellikle kaçındığım bir şey.

Mesele şu: o her zaman yakışıklıydı. Buna hiç şüphe yoktu. Keskin ve belirgin yüz hatları vardı. Güneşte oynamaktan bronzlaşmış bir teni vardı.

Ama yıllar içinde, özellikle son bir yılda, bir şey değişti.

Yüz hatları daha keskinleşmişti. Elmacık kemikleri, sivri uçlu bir uçurumun kenarları gibiydi; çenesi jilet gibi keskin. Gözleri daha koyu ve daha yoğun hale gelmişti ve ağzının etrafındaki çizgiler daha belirginleşmişti.

Bir şekilde daha keskin görünüyor.

Daha tehlikeli. Daha güçlü. Daha kral gibi.

Bu, profesyonel olmasının ve popülerliğinin artmasının bir yan etkisi olabilir. Ya da sadece sakal bırakmış olması gibi önemsiz bir şey olabilir.  enesindeki sakalları demek istiyorum. Beş saatlik sakaldan daha kalın ama sakal denecek kadar da kalın değil. Aslında, şimdi düşününce, onu bir yıldır sakalsız görmedim.

Tam olarak on üç ay sonra.

Acaba...

Hayır, merak *etmiyorum*.

Onun hakkında merak *etmiyorum*.

"Sarhoş musun?" diye soruyor.

Gülümsemem biraz kayboluyor.

"Ne, hayır." "O zaman kafan iyi."

Gülümsemem biraz daha kaybolur. "Ben... Hayır. Kesinlikle hayır."

Bakışları yüz hatlarımı inceliyor ve kaşları daha da  atılıyor. "Peki pamuk şeker? Çok fazla şeker yedin ve sonunda beynin yandı."

Tamam, şunu kayıtlara geçirmek istiyorum, *bu* yüzden kışkırtılıyorum ve ona saldırıyorum. Hep benim suçum değil.

Bunu bilerek yapıyor.

Bana tepki vermem için bilerek yapıyor.

Ve onun oyununu anlasam da, sakinliğimi korumak çok zor. "Hayır. Beynim tamamen sağlam ve iyi, sorduğun için teşekkürler."

Çenesini gıcırdatıyor. "O zaman neden diş macunu reklamındaki gibi gülümsüyorsun?"

"  nk  dostça davranmaya çalışıyorum, pislik herif," kendimi durduramadan patladım, ellerim yanlarımda yumruk halinde, dişlerim sıkılmıştı.

"Arkadaşça."

"Evet."

"Neden?"

" ster inan ister inanma, seninle kavga etmekten hoşlanmıyorum."

"Hayır mı?"

"Hayır."

"Garip," diye mırıldanıyor, "çünkü genelde beni tahrik eder."

"Peki, senin aptal ereksiyonun hayatta kalmak için başka bir yol bulmak zorunda kalacak." Öne eğilip, ona sert bir bakış attım. "Çünkü biz aileyiz, tamam mı, ve seninle kavga etmekten bıktım."

Ama fark ettim ki, tam da bunu yapıyorum. Kavga ediyorum.

Lanet olsun.

Ondan ve ona aşık olduğum için yaptığım küçük hatadan vazgeçmiş olsam da, beni bu kadar kolay sinirlendirebilmesini nefret ediyorum. Benim üzerinde bu kadar kontrolü varken, benim üzerinde hiçbir kontrolüm olmamasını nefret ediyorum. Bu yüzden dik durup derin bir nefes alıyorum. Saçlarımı kulaklarımın arkasına atıp, elbisesini düzeltiyorum ve sakinleşmeye çalışıyorum.

"Aile," diyor ve dikkatimi kendine çekiyor.

Yüzündeki ifadeyi anlamıyorum.

Önceki kadar sert değil, ama eğleniyor da değil. Sanki birkaç dakika önce beni bir oyuncak bebek gibi oynatıp dans etmemi izlemek için beni kızdırmış gibi.

Ama bu gizemi çözmeye çalışarak zamanımı boşa harcamıyorum ve cevap veriyorum: "Evet. Çünkü kardeşim senin kız kardeşinle evli. Yani birbirimizi göreceğiz, sürekli karşılaşacağız. Her zaman kavga edemeyiz. Bu yüzden en iyisini yapmalı ve... barışı korumalıyız."

Bunu daha önce aklıma gelmediğini itiraf etmekten utanıyorum.

Reed ve Callie üç aydır evliler ve bu ilk kez aklıma geliyor. O ve ben, biz bir aileyiz. Hoşumuza gitse de gitmese de artık birbirimize sonsuza kadar bağlıyız. Belki de bu yüzden kardeşimin evinde o kadar korkmuştum. Çünkü Callie aynı cümlede onun adını ve ailesini anmıştı. Ya da hayatımda artık daha fazla sürtüşme istemediğim içindir. Zaten yeterince karmaşık ve dramatik bir hayatım var, biraz sakinliğe ihtiyacım var.

Her neyse, Şimdi sadece eve gitmek istiyorum.

Yüzümü pamuk Şeker ve votka ile doldurup uykuya dalmak istiyorum.

Ama görünüşe göre onun başka planları var çünkü soruyor: "Sen kimsin?"

"Ne?"

"Bana göre," diye açıklıyor. "Artık bir aile olduğumuza göre." İyi bir soru.

Bunu düşünüyorum. Sonra, "Bilmiyorum. Yani, ben senin kız kardeşinin baldızıyım ve sen de benim erkek kardeşimin kayınbiraderisin. Eminim bundan nefret ediyorsundur. Aslında ikiniz de nefret ediyorsunuz ama konu bu değil." Başımı sallıyorum. "Her neyse, belki sen benim..."

Ne?

Hayır.

Lütfen burada o kelimeyi söylemeyeceğimi söyle. Hayır, aslında, lütfen onun ne demek istediğimi anlamadığını söyle.

"Ben senin neyin?"

Tabii ki anladı.

Ve içimden bir ses, bu konuyu bırakmayacağını söylüyor. Yine de cevap veriyorum, "Önemli değil."

"Biraz önemli."

"Senin benim için ne olduğun önemli değil." "Önemli."

"Önemli olan artık bir aile olduğumuz ve..." "Cevap ver."

"Birbirimizden ne kadar nefret edersek edelim kavga etmemeliyiz."

Omurgama bir şeyin çarptığını hissediyorum ve bunun Chevy'm olduğunu anlıyorum. En az dört adım uzakta durduğumu bildiğim halde arabama nasıl geldiğim bir muamma.

Ama daha da önemlisi, o da arabama nasıl geldi? Aramızda neredeyse hiç mesafe yoktu.

Onu saygılı bir mesafeden izlerken, bir anda boynumu uzatıp bana eğilmiş, gözleri, çılgın siyah saçları, *çılğın* güzel yüzü tüm görüş alanımı doldurmuş halde buldum kendimi.

Kendime rağmen, parmaklarım ona dokunma isteğiyle titriyor. Sakalına dokunmak.

Geçmişte, sakalına dokunma, parmaklarımla izini sürme dürtüsünü inkar ettiğimi biliyorum. Her görüşmemizde, onun öldürücü çene hattını kaplayan sakalını fark ettiğimde, bunun varlığını inkar ettim.

Ama bu gece, bunu inkar etmek çok daha zor.

Muhtemelen uzun zamandır bana hiç bu kadar yakın olmamış olması ve bu yakınlığın çok güçlü olması nedeniyledir.

O kadar ki, hareketsiz durmama rağmen, 15 santimlik topuklu ayakkabılarımın üzerinde dengede durmakta zorlanıyorum.

Ve olduğumda, o beni yakalamak için orada.

Parmakları kolumu sarar ve dokunuşuyla nefesim kesilir. Bir yıldır ilk kez.

Tam olarak on üç ay.

Oraya gitme, Tempest. Şimdi değil.

O bu kadar yakinken ve sen bu gece özellikle kırılganken olmaz.

"Hala topuklu ayakkabıyla yürümeyi bilmiyorsun, değil mi?" diye fısıldadı, parmakları kolumu sıkıyordu.

"Topuklu ayakkabıyla yürümeyi biliyorum," diye itiraz ediyorum, ama sesim nefes nefese çıkıyor.

Gözleri bir anlığına beni tutan eline kayıyor, sonra "Aynı fikirde değilim" diyor.

"Neyse, boş ver." Kolumu çevirip onun tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum.

"Artık bırakabilirsin. Ben iyiyim."

"Ne söyleyecektin, söyleyene kadar bırakmıyorum."

Yutkunuyorum. "Neden bu kadar ısrar ediyorsun?"

"Çünkü yapabilirim."

Keskin bir nefes veriyorum. "Peki. Kardeşim. Sana artık benim kardeşim gibi olduğunu söyleyecektim."

Kolumu daha sıkı tuttu. "Ağabeyin gibi."

Yüzüm kızarır. "Evet. Ama açıkça bir hataydı. Öyleyse bunu unutabilir miyiz lütfen ve..."

"Hayır."

Daha da kızarak kolumu onun elinden çekmeye çalışıyorum. "Bırak beni. Söylediğimde bırakacağını söylemiştin."

"Yalan

söyledim."

Pislik.

Kolumu tekrar çekip çekiştiriyorum. "Bırak beni yoksa yemin ederim ki..."

"Uh-uh." Hafifçe başını sallayarak tsk tsk yaptı. "Beni tehdit edemezsin, unuttun mu? Artık biz aileyiz."

"Sen..."

"Ayrıca, ben senin kardeşin gibiyim, değil mi?" diye alçak sesle söylüyor. "Elbette sana biraz dokunabilirim."

"Dokunmak" dediği anda sırtımdan bir ürperti geçer.

Sanki dokunmak sadece zararsız bir kelime değil, çok, çok kirli bir şey gibi.

"Aslında, hayır," diyorum, yutkunarak. "Bana dokunamazsın. Bu çok uygunsuz."

O mırıldanır. "Öyle

mi?" "Evet."

Başparmağı hareket ediyor. Tekrar tekrar yukarı aşağı. Sanki beni okşuyormuş gibi.

Neyse ki giydiğim elbisenin kolları uzun, yoksa çıplak tenimde onun sert dokunuşunu hissederdim.

"Şimdi nasıl?" diye sordu. "Bu uygunsuz mu?"

"Evet," diyorum, nefesim hızlanmaya başlıyor. "Ve bana bu kadar yakın durmamalısın."

"Hayır mı?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü..." Başparmağı kolumda özellikle uzun bir hareket yaptığında nefesim birkaç saniye kesildi. "Kişisel alan, tamam mı? Kişisel alanıma saygı göstermelisin, onunla oynamamalısın."

Bu kesinlikle söylenmemesi gereken bir şeydi.

Çünkü şimdi o sözlere takıldı, gözleri parıldıyor. "Ama ben sevişmeyi çok seviyorum."

Dişlerimi sıkarak, bir titremeyle daha mücadele ediyorum. "Gördün mü? İşte bundan bahsediyorum. Bana böyle şeyler söylememelisin."

"Yani, iyi bir kardeş olmak istiyorsam."

"Evet. Bu kaba, terbiyesiz ve... uygunsuz." "Belli ki iyi

bir kardeş olmak konusunda hiçbir şey bilmiyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. O zaman neden tavsiyemi dinlemiyor ve uzaklaşıyorsun?"

"Hayır." Hafifçe başını sallar. "Sanırım burada kalıp tüm bilgileri içime çekeceğim."

"Ben..."

"Başka ne yapmamam gerekir?" diye sorar, gözleri yüzümün her yerini tarar.

"Eğer iyi bir kardeş olmak istiyorsam."

"Karşılaştığın her erkeğin önünde bana *seninim* de" diye patladım.

Tıpkı az önce söylediğim B kelimesi gibi, bunu da söylemeyi planlamıyordum. O söylediğinden beri beni rahatsız etmesine rağmen.

Ama dilimden kaçan sözleri pişmanlık duymadan önce, o devam ediyor, "Ama sen benimsin, değil mi?"

"Değilim. Senin olmaya *yakın* bile değilim."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılır. "Öyle olmasaydın, sırf bir kız koluma asıldı diye kışın yanıyormuş gibi oradan kaçmazdın."

"Oradan kaçmadım çünkü..."

"Ve seni *benim olarak* adlandırmanın uygunsuz olduğunu düşünüyorsan," diye sözümü keserek, bahanemi dinlemek istemiyormuş gibi, "onlara kime ait olduğunu anlamaları için yapmayı planladığım şeyi kesinlikle beğenmeyeceksin."

"Ne yapmayı planlıyordun peki?"

Cevabı gecikti çünkü ateşli bakışlarıyla nefesimi kesmekle meşguldü. "Elimi sıkı elbisenin altına sokup, daha da sıkı kışını tutacaktım. Orada kimin eli olduğunu bilmelerini sağlamak için. Ve istedikleri gibi onların eli olmadığını anladıklarında, seni öylece kaldırıp omzuma atıp uzaklaşacaktım."

Yanılmışım.

Bundan önce nefesim normaldi. Bana yoğun bir şekilde bakmasına rağmen nefes almama izin veriyordu.

Şimdi ise beni tamamen boğuyor.

Sadece kirli sözleriyle değil, imgeleriyle de.

Süper erkeksi, mağara adamı gibi imgeleriyle.

Sanki bu tür şeyler gerçek hayatta gerçekten oluyor gibi. Sanki normal bir adam, o olmayan bir adam, böyle şeyler yapabilirmiş gibi.

Yutkunuyorum. "Sen..."

"Ama artık senin kardeşin gibi olduğumu bildiğim için, muhtemelen başka bir şey de yapardım."

Kendime engel olamadan soruyorum, "Ne?"

Parmakları kolumu sıkıyor ve bana daha da yaklaşıyor. "Sıkı kışını tutmak yerine, şaplak atardım."

İçimden bir ürperti geçer. "Ne?"

"Sadece aile olduğumuz için," diyor boğuk bir sesle. "Aile birbirini korur, değil mi? O yüzden canını yakardım. Muhtemelen birkaç gözyaşı ve çığlık koparırdım. Kremse tenini pamuk şeker gibi pembe yapardım. Ama bir şeyi unutmamamı istiyorum, tamam mı?"

"İstemiyorum..."

"Bu sana acı vermekten çok bana acı verirdi."

"Benden uzaklaşmalısın."

"Tabii," diye düşünceli bir şekilde devam ediyor, "eğer şaplak atmanın evin reisi tarafından yapılmasının, kardeşin gibi biri tarafından yapılmasından daha iyi olduğunu düşünmüyorsan." Ben yine irkiliyorum ve o devam ederken hıçkırıyorum, "Çünkü eğer öyleyse, aile ilişkilerimizi biraz değiştirmeye ve kasabanın yeni babası olmaya karşı değilim."

"Benden uzak dur," diyorum sessizce.

Tehlikeli bir şekilde.

"Hayır."

"Yoksa çığlık atacağım," diyorum ona.

"Evet, insanların dikkatini çekmenin sana bir faydası olacağını sanmıyorum." "Hayır, *sana* bir faydası olmaz."

"Çünkü yeni kız kardeşimin kim olduğunu *gördüklerinde*, ona elimi sürdüğüm için beni suçlamazlar. Hatta," dudaklarını yalar, "seni tutmama yardım ederler, böylece kardeşlik görevimi yerine getirip, gece yarısı barda kıcını salladığın için sana lanet bir ders verebilirim."

Dişlerimi sıkıp gıcırdattım, öfke damarlarımdan sıcak lav gibi akıyordu. "Sen bir pisliksin, biliyor musun? İğrenç bir pislik ve..."

"Evet, öyleyim," diyor, gözleri de ateş püskürüyor. "Ama ben senin lanet olası ailen *ya da* lanet olası kardeşin değilim."

Sonunda onun kızgın olduğunu

görebiliyorum. Başından beri

kızgın olduğunu.

Oraya gelip beni kurtardığından beri.

Ve bu benim öfkemi daha da artırıyor.

"Haklısın. Öyle değilsin. Ve bunu düşündüğüm için ben bir aptalım," diye tersliyorum. "Ama seni buraya gelip beni kurtarmanı istemedim. Her şey kontrolüm altındaydı ve..."

"Hayır, yoktu."

"Yaptım. Ben..."

"O ağzını açıp saçtığın laflarla yapmadın," diye bağırır, "ve bunu anlamıyorsan, o zaman az önce kendine söylediğin kelimelerden daha büyük bir aptalsın."

"Biliyor musun," diye yüzüne yaklaşıyorum, "siktir git, tamam mı? *Siktir git. Sen...*"

"Ağzından çıkanlara dikkat et ve dilini temizle," diye homurdandı. "Çünkü bunu yapmak zorunda kalırsam, dudakların şişer ve boğazın bir hafta boyunca ağrır."

Ona cevap vermek için ağzımı açtım ama tek kelime bile çıkmadı.

"Ve kendini daha da batırmadan önce, bunu senin yeni ağabeyin olduğum için yapmayacağımı söyleyeyim. Bunu, seni ateşli ağzından kurtardığımız için dünyaya bir iyilik olarak kabul edelim."

Göğsüm inip kalkıyor ve yemin ederim ki

homurdanıyorum. Öfkeden homurdanıyorum.

Umurunda bile değil. "Şimdi, uslu bir kız gibi arabana bineceksin. Arabayla eve gideceksin. Ve bir daha buraya gelmeyeceksin. *Asla*. Kesinlikle gece gelmeyeceksin ve *kesinlikle* bir yetişkinin gözetimi olmadan gelmeyeceksin. Anladın mı?"

Onun küçümseyici lanet sorusuna cevap vererek ona bu zevki tattırmayacağım.

Ta ki kolumu tekrar sıkıp, bu sefer beni sallayarak ve "Anladın mı lan?" diye bağırincaya kadar.

"Evet," diyorum dişlerimi sıkarak.

"İyi." Beni bırakıp geri adım atarak, "O zaman yapalım" diye bitiriyor. Sonra, sanki kendine söylemiş gibi, "Ne kadar çabuk gidersen, o kadar çabuk peşinden gelip

ve bu lanet geceyi bitirebilirim." "Ne?" diye soruyorum, kafam karışmış.

"Ne?"

"Peşimden gelecek misin?" "Ee?"

"Yani beni aptal mı sanıyorsun?"

"Bu geceye kadar değil."

Keskin bir nefes veriyorum. "Beni eve kadar takip etmene gerek yok, tamam mı? Ben çocuk değilim. Kendim eve gidebilirim ve bunu çok iyi yaparım. Çünkü daha sonra onunla ne yapacağını kim bilir. Muhtemelen kardeşime küçük bir intikam almak için bahane olarak kullanırsın. Tanrı bilir, bu gece öfkeli bir pislik olarak yeterince yaptın. Yani..."

"Eğer," diye sözümü keserek, "seni yerine koymak ve seninle biraz eğlenmek benim intikam anlayışım olduğunu bir an bile *düşünüyorsan*, o zaman benim ne kadar *öfkeli* bir *pislik* olabileceğimi unutmuşsun demektir."

Hayır

Hayır, hayır, hayır.

Bunu söylemiyor. Bunu söylediğini kabul *etmiyorum*.

"Unuttun mu?" diye devam etti, gözleri gözlerime dikilmişti. "Unutmuş olamazsın, değil mi? Çünkü sadece on üç ay oldu."

On üç ay.

Lanetli sayı. Her tarafında trajedi ve felaket yazan sayı.

Düşünmek istemediğim sayı. Ve bu yüzden düşünmüyorum.

Düşünmeyi reddediyorum.

On üç ay önce olanları düşünmeyi reddediyorum.

"Ve eğer düşündüysen, sana hatırlatmaktan memnuniyet duyarım. İntikam almak için ne kadar ileri gideceğimi ve bunu yapmak için seni nasıl kullanacağımı hatırlatmaktan memnuniyet duyarım. Ve bu zor olmayacak, inan bana. Kullanılmaya ne kadar hevesli olduğunu düşünürsek. Hayallerini gerçekleştirmem ve seni lanet olasıca bir şekilde istismar etmem için nasıl nefes nefese kaldığını, kıvrandığını ve yalvardığını düşünürsek."

Karnımda bir hareketlenme başlar.

Yoğun ve ağır.

Beni ele geçiriyor.

Sanki vücudum ona uzanıyormuş gibi. Vücudum, ruhum, en derinlerim.

Kadınlığım ona uzanıyor, evet, kullanılmak ve feda edilmek için. Tıpkı on üç ay önceki o gece olduğu gibi.

Ama kendime güç toplamak, sakinleşmek için zaman ya da alan tanımıyorum. Harekete geçiyorum.

Onu itiyorum.

Ve Tanrıya şükür, o uzaklaşıyor.

Tanrıya şükür, bana yer açıyor, böylece metalden kendimi kurtarıp bu gece üçüncü kez kaçabiliyorum. Sonra arabama atlıyorum, koltuğa kendimi atıyorum ve gaza basıyorum.

Kaçıyorum.

Geçmişten.

Üç yıl önce o gece asla yapmayacağıma söz verdiğim, ama yine de yaptığım her şeyden duyduğum utançtan.

O gece onu unutacağıma söz vermişim, değil mi? Ama yalan söylemişim.

Çünkü yapmadım.

O gece yapmadım. Ertesi gün yapmadım. Ertesi hafta ya da ay yapmadım. Hatta bir yıl bile yapmadım.

Onu unutamadım; onu takip etmeyi bırakmadım; insanların söylediklerinden daha fazlası olduğunu düşünmeyi bırakmadım, ta ki on üç ay öncesine kadar.

Ta ki o, kalbimi o kadar derinden kırdı ki, öleceğimi sandım.

Kendi duygularım ve aptalca hayallerimle boğulacağımı sandım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Onun Güzel Dikenleri

İnsanlar bana öfkemin nasıl bir his olduğunu sorduklarında, kaşıntı gibi olduğunu söylüyorum. Eğer görmezden gelirse, daha da büyüyor.

Kaşırsam da büyüyor.

Ve büyümek derken, bağırsaklarımın derinliklerinde başlayan küçük bir kaşıntı yayılıyor demek istiyorum. Göğsümü, boğazımı kaplıyor. Bacaklarıma, ayak parmaklarıma iniyor. Parmaklarıma, çeneme. Dişlerime. Boynumun arkasına, ayaklarımlaın topuklarına.

Ta ki vücudumun her yerini küçük kırmızı karıncalar gibi kaplayana kadar. Görüşümü kırmızı bir filmle kaplıyor.

Kontrol edilemez. İnkâr edilemez. Lanet olası patlayıcı. Öfkem böyle hissettiriyor.

Ve daha önce şaka yapıyordum.

Yani, bana öfkemin nasıl bir şey olduğunu sorduklarında, siktirip gitmelerini söylüyorum. Çünkü bu onları ilgilendirmez.

Kimsenin işi değil.

Ama muhtemelen iki buçuk saniye sonra, bu artık doğru olmayacak. Çünkü bunu onların işi haline getirmek zorunda kalacağım gibi görünüyor ve başıma bela açsa bile umurumda değil.

Zaten başım belada.

Bu lüks restoranda oturup, bu ceketin — ki bir beden küçük — beni daha fazla boğmasına izin vermeyeceğim. Omuzlarımı silkiyorum ve dişlerimi sıkarak gömleğimin yakasını çekiyorum.

Ayrıca yumruğumu sıkıp açıyorum, umarım birinin suratına patlatabilirim.

Ya da en azından bir mobilyaya ya da duvara.

"Anlat bakalım."

Bu sözleri, akşam yemeği arkadaşım ve menajerim Gio söylüyor. Bu restoranı o seçti. Burada, smokin giymediğin sürece pahalı ve fazla pişmiş yemekleri yiyemezsin. Ben hiç smokin giymediğim için — ve lanet olsun, gömlek de giymediğim için — bana kendi smokinlerinden birini verdiler. Bedeni yanlışı ve çok rahatsız edici.

Bu yüzden kalbimde öfke var.

Ya da şu anda sinirli hissetmemin nedenlerinden biri. Onun biftekten dikkatlice bir parça kestiğini izliyorum.

İyi pişmiş ve iğrenç.

Onu nasıl yiyebiliyor bilmiyorum. Ama yine de, iyi pişmiş ve iğrenç olmasını istedi. Ben istememiştim ama yine de öyle geldi.

Belki bir dahaki sefere garson su doldurmaya geldiğinde ona bir yumruk atmalıyım.

Şimdilik, kendi bifteğime dokunmayıp viskiyi tercih ediyorum. "Ne hakkında?"

Saçma bir soru.

Bana ne sorduğunu biliyorum. Sadece zaman kazanmaya çalışıyorum. Hayır, aslında pislik gibi davranmaya çalışıyorum.

Zorlu bir pislik. Ve baş belası. Bence bu adil.

Çünkü Gio şu anda güneş ışığı gibi davranmıyor.

Ya da son birkaç gündür, New York'tan ayrılıp Bardstown'a geri döndüğümde beri.

Bu taşınma benim suçummuş gibi davranıyor. Sanki ben burada kalmak istiyormuşum gibi.

Bilgin olsun, istemiyorum. Bu kasabadan nefret ediyorum. Her zaman nefret ettim. Burada yaşarken bir kral olmama rağmen. Bir tanrı.

Bir futbol tanrısı.

İnsanlar yürüdüğü yeri öpüyorlardı. Bana hayranlıkla bakıyorlardı. Yanımdan geçerken eğilip selam veriyorlardı. Hepsi harikaydı. Tüm bu ilgiyi sevmediğimi inkar etmeyeceğim. Ama yine de bu kasaba beni boğuyordu. Bunun da nedenleri var.

Şu anda girmeyeceğim üç nedeni.

Geri dönmek planlarım arasında yoktu, bu kadarını söylemek yeterli. Ama işte buradayım.

"Seansların hakkında." Sonra bana bakarak ekledi, "Zorunlu seanslar."

Tamam, bu kasıtlıydı.

Zorunlu.

O kelime ve o bakış.

Sanki on yaşında bir çocukmuşum ve oyun parkında yaptığım bir şey için cezalandırılmam gerekiyormuş gibi. Ki bunu itiraf etmeliyim ki, okuldayken milyonlarca kez başıma geldi.

Ama bu konumuzun dışında.

Önemli olan, kendi menajerimin benimle zorunlu seanslarım hakkında konuşması gerektiğini düşünmesi. Ya da daha doğrusu, menajerim benimle zorunlu seanslarım hakkında konuşmak için *gönderildi*.

Onu daha da kızdırmak için — ve dolayısıyla beni gözetlemesini isteyen kişiyi de — "İşe yaramadı" diyorum.

Başka bir parça keserken duraksıyor ve bana bakıyor. "Ne?" Scotch'ımı uzun bir yudumla içiyorum. "Başka birini bulmalısın."

Bunun üzerine, çatal bıçaklarını masaya koydu. "Sen ciddi misin lan?"

Cevap verme zahmetine girmedim ve yerine viskimin bir yudum daha içtim.

O arkasına yaslanır. "Sen ciddi misin?"

Bu sefer ona bir ip atıp omuz silkiyorum. Daha çok onu daha fazla kızdırmak için.

Kabarık kaşları bir araya geldi. "Bu ikinci kez. Bu, terapistini kovduğun *ikinci kez* oluyor."

"O danışman olmayı tercih ediyordu. Terapist yerine," diye fısıldadım, pek yardımcı olmadan. "Aradaki fark ne?"

"Bilmem ki." Kaşlarımı kaldırdım. "Onu kovmamın nedenlerinden biri o."

"Evet, diğer neden ne?" "Ofisi peynir kokuyordu." "Ve?"

"Peynir beni sinirlendirir." Yine omuz silkiyorum. "Bu da benim oraya gitme amacımı bozuyordu."

Gözlerini kısar. "Beni gerçekten sinirlendirmeye başlıyorsun, evlat."

Yavaşça içkimin bir yudumunu daha içtim. "O zaman öfke kontrol terapisi önerebilir miyim? Bana bir faydası olduğunu söyleyemem ama denemenin zararı yok, değil mi?"

Keskin bir nefes verdi.

Ah, sonunda.

Sürekli öfkemi biraz dindirdi.

Ama bu sadece birkaç saniye sürer, çünkü Gio sessiz bir sesle konuşur. "Biliyor musun, insanlar beni senin hakkında uyarmıştı."

Ve işte böylece, kaşıntı geri geliyor.

Ayak parmaklarımı ve ellerimi kasıyorum.

Dişlerimi sıkıyorum. Huzursuzum.

Ama sesim kayıtsız. Şimdilik. "Evet?"

Bana hafifçe başını sallar. "Karakterin hakkında. Davranışların."

"Ne dediklerini tahmin edemiyorum." Gözlerine bakıyorum. "Ben çok keyifli biriyim."

"Sana 'Öfkeli Diken' denmesinin bir nedeni olduğunu söylediler."

Çocukken bir çizgi film izlerdim. Adını hatırlamıyorum ama içinde bir adam vardı. Genelde sakin ve uyumlu bir sigorta satıcısıydı. Ama biri "papaya" dediğinde patlardı. Uysal kişiliğini kaybeder, patlıcan renginde kaslı bir canavara dönüşür, ateş püskürür ve çıplak elleriyle her şeyi kırardı.

Çok komikti.

Ve kimse beni sakin ve uyumlu olmakla suçlayamaz, ama bu karaktere tamamen kendimi yakın hissediyorum.

Çünkü biri benim futbol lakabımı söylediği anda — lise yıllarında uydurdukları bir lakap — içimden o kaşıntıyı gidermek ve o kişinin vücudundaki her kemiği kırmak geliyor.

Sadece onlara haklı olduklarını kanıtlamak için.

Parmağım bardak kenarına sıkıca yapışmış, sesim kısılıyor. "Öyle mi?"

"Kimsenin seni transfer etmek istememesinin bir *nedeni* var," diye devam ediyor. "Birinci turda seçilme potansiyelin olmasına rağmen. Tıpkı ağabeyin gibi."

Ağabeyim.

Her zaman bu noktaya geliyor, değil mi?

Ağabeylerim gibi olmadığım için. Ya da daha doğrusu *ağabeylerim gibi* olmadığım için. Üç ağabeyim.

Biraz bağlam vermek gerekirse: Bir değil, üç ağabeyim ve bir kız kardeşim var. Tüm ağabeylerim futbol camiasında çok tanınır. Hatta hepsinin efsane olduğunu bile söyleyebiliriz.

Thorne kardeşler.

Futbol kraliyet ailesi. Futbol tanrıları.

En büyük ağabeyim Conrad, namı diğer Original Thorn, üniversite kariyerine başladığında tartışmasız en iyi oyuncuydu. Profesyonel olmadan önce, menajerler ve takımlar onu kadrolarına katmak için sıraya girmişti. Ancak üniversite kariyerini kısa kesmek zorunda kaldığında, tüm gözler ikiz

ağabeylerime çevirdi: Shepard ve Stellan. Ve beklendiği gibi, Shepard — sahada bir yıkım makinesi olduğu için Wrecking Thorn (Yıkıcı Diken) lakaplı — ilk draft seçimi oldu. Stellan — sahadaki soğukkanlılığı ve sakinliği hakkında şiirler yazılan Cold Thorn (Soğuk Diken) lakaplı — draftlara katılmadı, ancak profesyonel olarak koç olmak istediğini söylediğinde, istediği takımı seçebildi.

Ve sonra ben varım.

Öfkeli Diken.

Yük. Risk. Thorne kardeşlerin haylaz kardeşi.

Efsanevi Thornes'ların büyümlü futbol serisini sonlandırabilecek kardeş.

Hepsi öfkesi ve ateşli mizacı yüzünden. İçinde
yaşayan bu kaşıntı yüzünden.

Ama bu *benim* kaşıntım, unuttun mu? Benim lanetim.

Hayatım boyunca ne kadar sürekli olursa olsun, onu kontrol etmeyi öğrendim.

Onu evcilleştirmeyi öğrendim.

Futbol yardımcı oldu. Futbol yıllar boyunca beni sakinleştirdi. Nedenini bilmiyorum ama topu elimde tutmak, bakımlı yeşil sahada durmak, kaleye odaklanmak ve golü hayal etmek her zaman içimdeki huzursuzluğu yatıştırmaya yardımcı oldu. Futbol, kırmızı karıncaları uzaklaştırıyor ve Pandora'nın kutusunu kapatmaya yardımcı oluyor.

Ve yıllar boyunca, öfkemin oyunuma engel olmasına asla izin vermedim. Hırslarıma engel olmasına asla izin vermedim. Sahada kanımı, terimi ve canımı verirken bile. Ama tüm bunlara rağmen, ne kadar iyi olursam olayım, draftlara girdiğimde hiçbir takımın veya menajerin ilk tercihi değildim. Seçilmemin tek nedeni, Shepard'ın takımının sahiplerini beni takıma almaya ikna etmesiydi. Ayrıca, buradaki Gio, sektörün en iyilerinden biri olan menajerini de beni transfer etmeleri için ikna eden oydu.

"Ama ben seni transfer ettim," diye devam etti, bana meşhur bakışını atarak. "Sadece kardeşine iyilik olsun diye değil, aynı zamanda ham yeteneğin olduğu için. Bunu görebiliyordum. Thorne kardeşlerin sahip olduğu nadir bir özelliğe sahiptin. Ama yetenek her şey değildir, değil mi?"

Bronx'lu, 1,70 boyunda, tombul bir İtalyan için bu bakışını oldukça iyi yapıyor. Bu bakışıyla asi oyuncular, koçları ve basını dizlerinin üzerine çökertmesi biliniyor.

Ama beni etkilemez.

Hayatımda pek bir şeyden korkmadım. Korkutan benim. "Öyleyse neden bana ne olduğunu söylemiyorsun?" diye soruyorum, çenem titriyor.

"Öncelikle sahada sakinliğini korumak ve bir oyuncuya yumruk atmamak." Sonra, "Özellikle de insanlarla dolu bir stadyumda."

Tamam, bunu kabul ediyorum.

Öfkemin oyuna asla karışmadığını söylediğimde yalan söylemiş olabilirim.

Karıştı.

Bir kez.

Rakip takımın forveti Ronnie Rodriguez'in yüzüne yumruk attığımda. En iyi hareketim değildi. Yapmamam gereken bir şeydi, özellikle de canlı bir maçta. Tanıkların ve kamera önünde.

Tek söyleyebileceğim, ilk kez kendimi kontrol edemediğimdir.

Ve tabii ki, o da beni şikayet etti. Polisler beni tutukladı ve bir gece nezarette tuttu. Takımım kefaletimi ödedi ve serbest bırakıldım. Yani, kısmen serbest, çünkü zorunlu öfke kontrol terapisine gitmek zorundayım.

Takım yönetimi tarafından bana zorla

yaptırılıyor. Diğer insanlarla birlikte.

Üstüne üstlük, uzaklaştırma cezası aldım.

"Takım adına bir özür yayınladım bile," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bir gece hapiste geçirdim. Askıya alındım. Tesislerin içine bile girmeme izin vermiyorlar. Ve tüm bunlar, maçta galibiyet golünü attıktan *sonra* oldu. *Ben*. Başka kimse değil. Aziz kardeşim bile değil."

"Önemli değil. Sana söyledim, yetmez." "Evet, peki ne yetmez?"

"Öfke kontrol terapisi." Lanet

olsun.

"Yani bir sandalyede oturup, duygularımı anlatıp, mendile ağlayıp, sanki hamile bir kadın gibi nefes *alıp vermek* yeterliymiş gibi davranmak yeterliymiş."

Çünkü ben bunu yapmıyorum.

Terapiye gitmeyeceğim. Terapiye ihtiyacım yok.

İhtiyacım olan şey takıma geri dönüp her zaman yaptığım gibi deli gibi çalışmak, böylece Avrupa Ligi'ne çıkabilmek. Sadece bir sezon oynamış olmama rağmen herkesin spekülasyon yaptığı bir şey.

İhtiyacım olan şey futbol.

Böylece sakinleşebilir ve her saniye birini öldürmeyi düşünmekten kurtulabilirim.

"Bak, evlat," diye başladı, iç çekerek, "Sinir bozucu olduğunu anlıyorum. Bu senin ilk suçun olduğunu biliyorum, ama anlamam gereken şey, itibarın senden önce geliyor. Futbol dünyasındaki herkes öfke sorunlarını biliyor. Senin bir joker olduğunu biliyorlar. Sen bir ateşli kafalısın. Şimdi, bu adil mi, bilmiyorum. Umurumda değil. Benim umurumda olan tek şey seni takıma geri döndürmek. Seni gelecek sezona hazırlamak. Ve bunu yapmak için değişmiş olduğunu kanıtlaman gerekiyorsa, bunu yapmalısın. Tartışma yok, tamam mı? Terapistleri kovmak yok. Terapiye devam et. Temize çık ve hemen geri dön."

"Hayır."

"Ne?"

"Hayır. Benden istenen her şeyi yaptım ama terapiye gitmeyeceğim."

"Tanrı aşkına." Peçeteyi masaya fırlattı. "Senin sorunun ne lan?"

"Takıma değerimi kanıtlamak için psikanalize ihtiyacım yok. Eğer göremiyorlarsa, ben giderim."

"Sen gideceksin."

"Tabii ki."

"Birincisi, bir sözleşme var. İkincisi, seni kim alacak?"

"Sen benim menajerimsin, değil mi?" diye karşılık verdim. "Bir yolunu bul."

Biraz daha tartışmasını bekliyorum. Ama sessiz kalıyor. Ve beni gözlemliyor.

Bunun, beni korkutmaya çalıştığı zamankinden daha sinir bozucu olduğunu fark ediyorum.

"Dinle," diye tekrar başlıyor ama bu sefer ne söylemeye çalıştığı her neyse, onu nefret edeceğimi hissediyorum. "Senin neyin var bilmiyorum. Sorunun ne bilmiyorum. Tek bildiğim, bir sorunun olduğu. Ben, işine karışmayı sevmeyen bir menajerim," sonra bir duraklama, "tabii müşterimi sevmiyorsam. Seni özellikle sevmiyorum. Ama özellikle nefret de etmiyorum. O yüzden bunu bir kez söyleyeceğim: Lanet olası bir seçeneğin yok. Bu sorunu çözmelisin. Ve şu anda terapiden bahsetmiyorum."

"Ben de terapiden bahsettiğin için yapışkan bir kız arkadaş gibi davrandığımı sanmıştım."

"Kardeşlerin. Ben onlardan bahsediyorum." O

anda koltuğumda kaskatı kesildim.

Kaslarım gerildi. Kaşıntım şiddetlendi ve kemiklerime vurmaya başladı.

"Aile dramalarının ortasına girmek istemiyorum," diyor, bakışları ciddi ve keskin. "Ama onlarla bir sorunun olduğunu biliyorum. Özellikle en büyük kardeşinle. Bu çok açık. Hiçbir zaman sakın bir insan olmadın ama oyun oynarken bir şekilde kendini kontrol etmeyi başardın. Ama Conrad baş antrenör olarak göreve geldiğinden beri davranışların dengesizleşti. Kanıt A: Bir maç sırasında birine yumruk attın. Kardeşinle sorunun ne bilmiyorum ama her ne ise, her ne tür bir drama ise, bitmesi gerekiyor. Bu sorunu halletmelisin."

Aile draması.

Bu terimi ne kadar sevmesem de, Thorne kardeşleri daha iyi tanımlayacak başka bir kelime bulamıyorum.

Boktan babamız, küçük kız kardeşim Callie doğar doğmaz, bir kez daha baba olamayacağını söyleyerek bizi terk etti. Özellikle de Callie bir kazaydı. Bu onun sözleri, benim, kardeşlerimin veya annemin değil. Birkaç yıl sonra annemiz kanserden vefat etti.

Babamızın terk ediş i ani ve beklenmedik bir şekilde gerçekleşirken, annemizin ölümü yavaş ve acı vericiydi. Bir yıldan fazla süredir hastaydı, hastanelere girip çıkıyordu, kemoterapi ve radyasyon tedavisi görüyordu, son nefesini vermeden önce kemiklerine kadar erimişti.

Annemin ölümünden sonra, en büyük ve reş it olan Conrad, üniversiteyi ve futbolu bırakıp geri dönerek bana ve kardeşlerime bakma sorumluluğunu üstlendi. Bu yüzden o her zaman bizim için en büyük ağabeyimizden daha fazlası oldu. Annemizden sonra tanıdığımız tek otorite figürüydü. Callie ve benim için, ailenin en küçükleri olarak, muhtemelen tanıdığımız tek otorite figürüydü. Çünkü anne babamız hayatımızdan çıktığında ikimiz de çok küçüktük.

Her neyse, dünya için biz Thorne kardeşleriz. Her zaman birleşmişizdir. Her zaman birbirimizin yanında durur ve birbirimizi koruruz.

Ve hep öyle olduk, hep öyle olacağız.

Birbirimiz için canımızı verirdik.

Ama kardeşlerim her zaman birbirlerine benzer, her zaman aynı fikirdeydiler, özellikle Conrad ve Stellan. Ben ise onlar gibi değilim.

Hiçbir zaman olmadım.

Ama olmak istedim.

Conrad gibi sorumlu ve iyi olmak istedim. Conrad, bizim için tüm hayatını feda etti. Ya da Stellan gibi, o da aslında Conrad 2.0 ve haklı olarak, bizimle ilgilenme konusunda Con'un sağ koluydu. Ya da Shepard gibi, her zaman sakin ve kaygısız, eğlenmeyi seven ama ihtiyacın olduğunda güvenebileceğin biri.

Aslında, ilk başta futbol topunu elime almamın nedeni — ki bu daha sonra öfkemi dindiren bir kurtuluş oldu — ağabeylerimi taklit etmektir.

Onlara daha çok benzemek için.

Onların grubuna dahil olmak ve bebek kardeş, baş belası gibi davranılmamak için.

Bakılması gereken biri. Bakıcılık yapılacak biri.

Ama görünüŖe göre ben de öyle değil miyim?

Ben kontrol edilemeyen biriyim.

Çünkü öfke denen bir Ŗeyle kutsanmıŖım. Öfke. Hiddet.

KargaŖa.

Bu yüzden beni hizada tutmak, *kontrol* etmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Küçükken, okulda nasıl davranmam gerektiği, öğretmenlere ve öğrencilere nasıl davranmam gerektiği ile ilgili bir sürü kural vardı. Bir kavgaya daha karıŖırsam, televizyon izleme hakkımı kaybedecektim. Ya da hafta sonu boyunca odama kapatılacaktım. Sonra büyüdüğümde futbola ilgi duymaya başladım ve kardeşlerim gibi en iyi olmak için kaç saat antrenman yapmam gerektiği önemli hale geldi. Ne zaman yatacağım, ne zaman kalkacağım, ne yiyeceğim, kaç kilometre koşacağım, kaç kilo halter kaldıracağım gibi konular önemli hale geldi.

Ve bunların hepsi en büyük ağabeyim, lise koçum Conrad'dan geliyordu.

Tabii Stellan ve Shepard da yardımcı oldu.

Ve daha önce onların kurallarına uymadığımdan değil. Onların benden istedikleri her Ŗeyi her zaman yapmadığımdan değil, hatta onların yüzlerine yumruklarımı indirmek ve parçalanmıŖ, ebeveynsiz ailemizden kaçmak istediğim zamanlarda bile.

Ama yapmadım.

Birincisi, çünkü bu Conrad'ın tek kuralıydı: Birlikte kalacağız. Her zaman.

İkincisi, otoriter kardeşlerimle yaşamaya ve onlardan daha aŖaęı muamele görmeye dayanamıyor olsam da, babamızın yaptığı gibi küçük kız kardeşimi terk edemezdim.

Özellikle de birbirimizden başka kimsemiz

yokken. Ama artık yeter, tamam mı?

Bütün bedelini ödedim. Onların emirlerini yerine getirdim. Ailem için

oradaydım. Ŗimdi kendi hayatımı kendi Ŗartlarımla yaşamak istiyorum.

Yani, her gün, her saat beni aramalarını veya mesaj atmalarını istemiyorum. Olaydan bu yana, geçen bir ay boyunca bunu yaptılar.

Onların habersizce daireme gelip beni kontrol etmelerini istemiyorum. Bu yüzden New York'tan taşındım ve Bardstown'a, nefret ettiğim çocukluk evimize geri döndüm.

Kesinlikle, beni onların adına gözetlemesi için menajerimi üzerime salmalarını istemiyorum.

Ve lanet olası terapiye gitmeyeceğim çünkü bunu isteyen yönetim kurulu değil, onlar.

Üçü birden. Bana karşı
birleşti.

Her zamanki gibi.

Bana destek olmak ve arkamda durmak yerine, beni tekrar küçük bir çocuk gibi kurallarına uymaya zorluyorlar.

Ama siktir et
onları.

Hepsinin canı
cehenneme.

Ben artık küçük bir çocuk değilim. Ve bunu artık anlamalarının zamanı geldi.

"Tamam," diye başladım, menajerimin gözlerine bakarak. "Şimdi beni çok dikkatli dinle, Gio, çünkü bunu tekrar etmeyeceğim. Ama sen tekrar edeceksin. Kardeşlerime, bu lanet olası restorandan çıkar çıkmaz. Terapiye gitmeyeceğim. Kardeşlerim de beni zorlayamaz. Kardeşlerim ya da yönetim kurulu takım için neyin iyi olduğunu bilirlerse, telefonlarını alıp bana geri dönmem için yalvaracaklar. Shepard var, evet, ama o tek başına takımı taşıyamaz. Bir ortağa ihtiyacı var ve benden daha uygun biri yok. Ben takıma katıldığımdan beri geçen sezon elde ettiğimiz galibiyet serisi, söylediklerimin doğru olduğunu kanıtlıyor. Git ve kardeşlerime ve benimle sorunu olan herkese, takımı ayakta tutmak için yardımımı istiyorlarsa, beni geri getirmek için ellerinden geleni yapmaları gerektiğini söyle. Aynı şey senin için de geçerli, Gio. Terapiye ihtiyacım olmadığını onlara ikna etmek için ne yapman gerekiyorsa yap. Ya da daha iyisi, onlara cezamın cezasını çektiğimi ve artık tamamen iyileştiğimi söyle. Çünkü senin yüzde yirmilik payın Conrad'dan değil, benden geliyor. O yüzden onun kışını öpmeyi bırak da benimkini öpmeye başla. Öfke sorunlarım olsun ya da olmasın, benim bir geleceğim var, bunu biliyorsun. Thorne olduğum için değil. Ben olduğum için. Ben lanet olası bir tanrıyım, anladın mı?

Bununla birlikte, koltuğumdan kalkarak, parlak ışıklar altında, cilalanmış zeminleri kendi parıltısını yansıtan bu odadan çıkmaya hazırdım. Ancak yarı yolda gözüm bir şeye takıldı.

Koyu renkli bir saç tutamı.

Uzun ve kalın. Zeminden daha parlak.

Kremsi bir tenle birleşmiş. Yine, yukarıdaki avizeden daha parlak.

Ama bakmamı sağlayan bu değil.

Elbise.

Kısa, siyah bir elbise. Dar. Çok dar. Her zamanki gibi çok açık. Bu da, o kremsi tenini, narin kemiklerini, omuzlarının eğimini, boynunun kavisini bolca görebileceğim anlamına geliyor. Bu da, onun yuvarlak kıvrımlarını hayal etmeme gerek olmadığı anlamına geliyor. Onun kadar minyon bir kız için, çok fazla kıvrımı var. Ellerimin, *benim* ellerimin yerleşebileceği birçok çukur ve vadi var. Parmaklarımın, *benim* parmaklarımın tutunabileceği birçok yumuşak, pürüzsüz çıkıntı var.

Ve buradaki *her* pislik herifin aynı şeyi düşündüğüne bahse girerim.

Her zamanki gibi etrafıma bakıp mekanı, insanları, ona bakan *orospu* çocuklarını gözden geçiriyorum. Ve varlar. En az dört tane, birkaç saniyede bir ona bakışlar atıyor, vücudunu süzüyorlar.

Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor.

Vücudum ısınmaya başlıyor. Gio'nun o iğrenç bifteği yemesini ve terapiden bahsetmesini izlerken masada otururken olduğumdan bile daha fazla. Göğsümde düşük bir hırıltı yükseliyor, boğazımın dibine doğru ilerliyor.

Tıpkı dün gece olduğu gibi.

Bu yüzden barda onun peşinden gitmiştim.

Ondan uzak durmaya özen gösterdiğim halde. Aslında bu pek doğru değil, değil mi?

Bazen öyle. Bazen ondan uzak durmaya özen gösteriyorum ve başarabiliyorum.

Ama bazen yapamıyorum.

Bazen ondan uzak durmak, onun etrafında dönmek, onu kızdırmamak çok zor oluyor. Onu bir havai fişek gibi ateşlemek.

Benim ateşli Firefly'ım.

Benim değil, ama anladınız siz.

Ve evet, bu beni bir pislik yapıyor. Hatta daha da pislik, çünkü onunla ilgili olarak gerçekten çok kötü şeyler yaptım. Bu, sık sık düşündüğüm bir şey.

Belki her gün bile.

Tamam, her gün bunu düşünüyorum.

Günde *birçok* kez.

Bazı günler yaptığım şeyi düşünmeden duramıyorum.

Ama dün gece niyetim asilti. Onun peşinden gitmek zorundaydım.

Şu anda giydiğinden daha dar ve daha kısa olan elbisesiyle, tam bir baş belasıydı. Saçma sapan topuklu ayakkabılarla yürürken binlerce erkeği tahrik ediyordu. İyi ki peşinden gitmişim, çünkü etrafında salya akıtan köpekler vardı.

Bu anı hatırladıkça, göğsümde bir hırıltı yükseliyor.

Bunu ortaya çıkaran ve görüşümü kırmızı neon bir filmle kaplayan şey, elbisesinin, saçlarının, rüzgâr çanları gibi kahkahalarının ya da ona sanki dünyanın en güzel kızyıymış gibi bakan o pisliklerin değil — ki o gerçekten öyle, bilginiz olsun — tüm güzelliğinin ve neşesinin tek bir kişiye yönelmiş olması.

Tek bir adam.

Sırtı bana dönük olduğu için kim olduğunu bilmiyorum ama onun dünyasına ait gibi görünüyor.

Zengin ve şık, muhtemelen benim eski kamyonetimden daha pahalı bir takım elbise giyiyor. Hala kullandığım kamyonetimden.

Ve sonra, onun kahkahası bir gülümsemeye dönüştüğünde, görüşüm koyu kırmızıya, kan kırmızısına dönüyor.

Yumuşak, rüya gibi bir gülümseme.

Muhtemelen onun okumayı sevdiği o lanet olası romantik romanlarda yazılan türden bir gülümseme. Bana tüm coşkuyla ve lanet olasıca ayrıntılı bir şekilde anlattığı romanlar. Onu hiç durdurmadım ya da rahibin kızının, görünüşte son derece asi olmasına rağmen *nasıl* bakire kalabildiğini dinlemek istemediğimi söylemedim. Onun yerine, demircinin oğluna ahırda *nasıl* bekaretini kaybettiğini dinlemeyi tercih ederdim.

Ama o çok eskide kaldı.

O gülümsemelerin sadece bana ait olduğu zamanlar. Her gece onun için yıldızları astığımı söyleyen o rüya gibi, hayranlık uyandıran, lanet olası *güzel* gülümseme. Rüzgar çanları ve rüya yakalayıcılar gibi.

Ama görünüşe göre, o gülümsemeyi karşısındaki zengin, kurnaz bir pisliğe veriyor.

Evet, bunun suçu kimin, seni lanet olası piç? Suçun

bende, biliyorum. Her şeyi mahvettiğimi biliyorum.

Ama mesele bu değil, suçun kimin olduğu değil.

Mesele o gülümsemenin bana ait olması. O

benim.

Futbol dışında, o zamanlar beni sakinleştirebilen tek şeydi. Gülümsemesi, kahkahası, sesi. Ve onu bir pisliğe atması, benim tahammül edebileceğim bir şey değil.

Bunu yapmasına izin veremem. Bana Kızgın

Diken derler, değil mi?

Ona bu ismin ne anlama geldiğini tam olarak göstereceğim.

BÖLÜM SEKİZ

Saçları sarı, gözleri mavi. Cildi pembe bir tonu var.

Ama aşırı değil.

Sadece onun çok açık hava ve sporcu bir insan olmadığını kanıtlamak için yeterli.

Olmaz da; güneşte bir saatten fazla kalırsa yanar. Bu onun lehine bir nokta.

Aslında onun lehine *büyük* bir nokta, çünkü ben de sporcu bir kız değilim.

Onun lehine olan ikinci büyük nokta: giyim zevki mükemmel. Herkes için fazla havalı görünen eski bir tişört ve o kadar çok yıkanmış ki neredeyse iplikleri çıkmış ve kaslarının her kıvrımını ve gerginliğini gösteren bir kot pantolon giymiyor.

Takım elbisesine bakın: öncelikle, özel dikim. İkincisi, Armani. Özel dikim ve Armani olduğu için, ona ikinci bir deri gibi oturuyor ve çok geniş olmayan omuzlarını ve çok fazla kaslı olmayan pazılarını gösteriyor. Beyaz gömleği de, ince ve düz gövdesini ve yine, şişkin ve aptal kaslarla dolu olmayan vücudunu gösteriyor.

Yani, kendine özen gösteriyor çünkü bunu seviyor.

Aptalca bir iş olduğu için ya da vücut geliştirici ya da Tanrı korusun, atlet olduğu için değil.

Ayakkabılarını da unutmayalım. Yine Armani. Ayakkabıları özenle parlatılmış ve bağcıkları tam olarak bağlanmış.

Kelebek düğümü gibi.

Herkesin bildiği gibi, ayakkabı bağlamanın doğru yolu budur.

Sonuç olarak, nişanlım Ezra Vandekamp mükemmel biridir.

Eğer biriyle evlenmek için şantaja uğrasaydım, kendime daha iyi bir eş isteyemezdim.

Şu anda akşam yemeğindeyiz. Babamın ayarladığı akşam yemeği. Babam, zamanında geldiğimi duyunca çok sevinecek. Şey, neredeyse. Muhtemelen beş dakika geç kaldım ama Ezra aldırmadı. Telefonuyla meşguldü, toplantılar ayarlıyordu falan.

Cosmo'mdan bir yudum alıp "Haftan nasıl geçti?" diye soruyorum.

Sanki beni duymamış gibi telefonuna eğilmiş altın sarısı saçlarını izliyorum. Umurumda değil. Zorunlu nişan konusunda şanslı olabilirim ama yine de burada olmak istemiyorum. Muhtemelen onu gerçekten tanımadığım için — üç hafta önce New York'ta özel bir törenle nişanlandık — ya da evliliğimizin sahte olacağı için onu tanımak istemediğim için. Ama asıl nedeni, babamın istediği gibi ona yalan söylemek ya da onu kandırmak istememem.

Ama durum bu.

Ve ben buraya iş için geldim.

Öne eğilip tekrar deniyorum. "Stresli miydi?"

Sonunda, bana belirsiz bir "*hmm*" diyor.

Gülümsemeye devam ediyorum. "Senin haftan nasıl geçti?"

Hâlâ beni bekletiyor, parmakları o kadar hızlı hareket ediyor ki kırılacaklarından korkuyorum. Ama tam zamanında durur, telefonunu bırakır ve bana bakar.

"Fena değildi," diyor, içkisini yudumlarken. "Her zamanki gibi."

Açıklaması için bekliyorum ama açıklamıyor.

Sonunda yemeğine yönelir ve onunla meşgul olur.

Pek konuşkan biri değil. Onunla daha önce birkaç kez karşılaştığımda da öyle olduğunu düşünmemiştim, ama yine de. En azından bana biraz ilgi göstermesi lazım ki, babamın istediği gibi Jackson cazibemi sergileyebileyim.

"Ne zaman seyahate çıkıyorsun?" diye soruyorum, gerçi cevabı biliyorum.

Babam tüm tarihleri ezberlememi sağlamıştı.

Çiğnemeyi bitirip içkisini yudumladı. Sonra, "Haftaya." "Ne zaman dönüyorsun?"

Bunu da biliyorum. Bu uzun bir seyahat — birleşme için Kore'ye gidiyor ve şirketinin inşa ettiği yeni otelin temelini atacak — ve geri dönmesi en az birkaç ay sürecek. Bu yüzden babam *şimdi* yeni bir düğün tarihi istiyor.

Ezra omuz silkiyor, gözleri telefonunda, çatalıyla makarnayı yiyor. "Birkaç ay. Orada işler nasıl gider, ona bağlı."

Sonra, makarnasını çiğnerken telefonuna yazmaya devam ediyor.

Kahretsin.

Konuşurken sürekli bir duvara çarpıyorum.

Genelde konuşmak ve başkalarını konuşturmak konusunda oldukça iyiyimdir. Ama Ezra zor bir ceviz. Belki de o kadar da mükemmel değildir.

"Biraz meşgul görünüyorsun," diyorum, içkimin bir yudumunu alırken.

Cevap yok.

Bu da bir cevap sayılır sanırım.

Sonra, "Düşünüyordum da, bahar düğününe ne dersin?" Yine net olmayan bir homurtu.

"Yani, yazın evlenmeyi düşünüyoruz ama ben hep ilkbaharda evlenmek istemişimdir. Hatta kışın bile. Ya da, ne zaman geri dönüyorsun?"

Bu sefer beni duymamış gibi görünüyor. Tanrım, şimdi çok sinirlenmeye başladım.

Öne eğilip, "Ezra, beni dinliyor musun?" dedim. Hiçbir şey.

Öne doğru eğildim, göğsüm masanın kenarına değdi. "Ezra! Sen eşcinselsin."

Bu onun dikkatini çekti.

Biliyordum.

Aynı zamanda kaşlarını çatıyor. Çok sert ve öfkeyle. Öfkesinin yanı sıra biraz da korku olduğunu görebiliyorum. Bu yüzden beni azarlamak yerine etrafına bakınıyor, beni duyan var mı diye bakıyor.

"Kimse duymadı," diyorum, onun sırrını öylece ağzımdan kaçırdığım için biraz kötü hissederek.

Ama dikkatini çekmek için bir şey yapmam gerekiyordu.

Bana dönüp baktı, yüzünde sadece öfke vardı. "Halka açık yerlerde böyle şeyler söylememeni rica ediyorum."

"Bak, özür dilerim, tamam mı? Biliyorum, sen..." Bunu nasıl söyleyeceğimi arıyorum. "Bu konuda açık değilsin ve elbette bunun iyi bir nedeni var. Ve yemin ederim sesimi alçaltmaya özen gösterdim. Ama seninle konuşmaya çalışıyordum ve sen dikkatini vermedin."

Beni birkaç saniye izledikten sonra içini çekiyor. "Özür dilerim. Bu birleşme çok zamanımı alıyor ve az önce bir toplantıdan geldim. Ama şunu yaparsan çok sevinirim..."

"Evet, tabii," dedim hemen. "Seni üzmem istemedim. Aslında seninle kavga etmek istemiyorum. Özür dilerim. Gerçekten. İşin olduğunu ve meşgul olduğunu anlıyorum. Ama yakında evleneceğiz. Hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğiz. Ben sadece... Birbirimizle konuşabilmemizi istiyorum."

Bunun üzerine, tüm öfkesi kaybolur ve vücudu gevşer. Hatta telefonu bir kenara koyar ve başını sallar. "Özür dilerim. Haklısın. Birbirimizle konuşabilmeliyiz." Sonra gülerek ekler: "Yani, benimle evleniyorsun diye sıkılmak zorunda değilsin. Lütfen devam et."

"Sen sıkıcı değilsin," diyorum içtenlikle. "En azından sürekli sıkıcı değilsin. Eminim seni biraz renklendirecek bir yol bulabiliriz."

Biraz güldü ve buzların kırıldığı için rahat bir nefes aldım.

Ama sonra sessizleşir ve kaşlarının arasında hafif bir çatık belirir, bu seferki merak dolu. "Neden benimle evleniyorsun?"

"Anlamadım?"

"Ben neden seninle evlendiğimi biliyorum," der, biraz şüpheli bir ifadeyle. "Ama senin gibi güzel bir kızın neden benimle evlendiğini hiç sormadım. Eminim istediğin herkesi elde edebilirsin. Peki neden ben?"

Çünkü babam, senin paran için seninle evlenmem için bana şantaj yapıyor ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

Ve bu konuda hiç bu kadar kötü hissetmemiştim.

Çünkü onun benimle evlenmek istemesinin nedenini biliyorum ve bu benim nedenim kadar adaletsiz. Çünkü onun babası bir pislik.

Homofobik bir pislik.

Görünüşe göre, bir gün Ezra'yı korumalarından biriyle yakalamış ve o kadar tiksiniş ki, Ezra'ya bir kızla evlenmezse mirasını ve şirketteki pozisyonunu elinden alacağını söylemiş.

Babamın kötü bir pislik olduğunu sanırdım, ama meğer Ezra'nın babası da onunla yarışıyor. Belki de bu yüzden babamla bu kadar iyi arkadaşlar.

Tüm paralarını çalmak isteyen.

Ama bunu Ezra'ya söyleyemem, ona başka bir gerçek söylüyorum. "Çünkü seninle evlenmezsem, babam benim için başka birini bulur. Ve o da tıpkı onun gibi olabilir."

Evet.

Bir ay önce babam beni çalışma odasına çağırıp kaderimin ne olacağını söylediğinden beri sürekli korku içinde yaşıyordum. Babamın tıpkı kendisi gibi birini seçeceğini düşünüyordum: iri, küstah, korkutucu ve zalim. Beni bir eşya gibi davranacak, istismar edecek, anneme yaptığı gibi beni aşağılayacak biri. Hepimizi.

Ama sonra Ezra ile tanıştım ve tüm korkularım yok oldu. Kibar, terbiyeli ve çok, çok eşcinseldi.

Gözlerini korumasına dikip bakamıyordu.

Ancak korkularım ortadan kalktıysa da suçluluk duygum arttı.

Eğer evleneceğim adam babam gibi olsaydı, ona karşı nazik davranarak parasını çalmak için rol yaparken hiçbir sorun yaşamazdım. Ama Ezra'ya bunu yapmak beni gerçekten incitiyor.

O gülümser ve kadehini bana doğru kaldırır. "Bizim için. Dünyanın en kötü iki babasına sahip olma talihsizliğimiz için."

Suçluluk duygum doruk noktasına ulaşır, ben de gülümserim. "Bizim için."

Sonra yemeğimize geri dönüyoruz. Yiyoruz, yiyoruz, yiyoruz. Daha doğrusu, ben yiyorum, Ezra ise telefonunda bir şeyler yazmaya devam ediyor.

Ta ki ben şimdiye kadar söylediğim en

tuhaf şeyi söyleyene kadar. "Hiç bebek

sahibi olmayı düşündün mü?"

Başını kaldırıp bana bakar. "Ne?" Kahretsin.

Bu da nereden çıktı?

Şey, bunun nereden geldiğini biliyorum. Dediğim gibi, nişanlandığımdan beri bebekleri düşünüyordum ama bunu böyle pat diye söylemek istememiştim.

Ama belki de bu iyi bir şeydir.

Belki nişanlımla konuşup bir plan yaparsam, *o da* benim düşüncelerime karışmaz. Evet, bir zamanlar ona aşkıttım ve onunla tüm bunları yapmak istiyordum ama artık öyle değil. Yani evet, iyi bir şey.

"Onlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ne..." Yüzü bembeyaz oldu. "Bebekler hakkında ne

düşünüyorum?" "Evet. Onları seviyor musun?"

"Seviyor muyum?"

"Evet." Başımı sallıyorum, her şeyi tekrarlamasından biraz sabırsızlanmaya başlıyorum. "Bebekleri sever misin?"

"Neden?"

"Çünkü hep bir tane istedim."

"Ben..."

"Ve çünkü bence bebekler mükemmel olabilir." Sonra ekledim, "Bizim için."

Aslında, evet.

Aklıma geldi.

Bu sadece iyi değil. Dahice.

"Ben..."

"Evet." Tekrar öne eğildim. "Eğer bir bebeğimiz olursa, babanı ya da senin eşcinsel olduğunu düşünen herkesi, öyle olmadığını ikna edebilirsin. Sağlıklı, heteroseksüel bir erkek olduğunu, bir karın ve bir bebeğin olacağını."

Aynen öyle.

Onun için mükemmel olacak.

"Peki bunu nasıl yapacağız?" diye sordu, yüzü hala korkmuş görünüyordu. Sonra en büyük gülümsememi takınarak, "Şey, bilirsin, senin

—

Sözlerim, telefonu çalınca boğazımda kalıyor ve o, bizimki dışında başka bir konuşma yapmak istercesine aceleyle telefonu açıyor.

Hayal kırıklığına uğramam gerekirdi ama kendime rağmen uğramıyorum.

Çünkü daha söylemeden bile beni tiksinti ve iğrençlikle dolduran bir şey söyleyecektim. Bu, görünüşe göre benim varlığımın özüne aykırı.

Kahretsin.

Nişanlımın bebeğini doğurmak — istediğim gibi tüp bebek yöntemiyle olsa bile — hiç istemediğim bir şey olması beni çok rahatsız ediyor. Kendimi kirli, sefil ve sadece üzgün hissediyorum.

Neden? Neden, neden, neden?

Neden rüyalarımda *onu* kafamdan çıkaramıyorum? Ondan çok nefret ediyorum.

Bunu benim için mahvettiği için ondan nefret ediyorum. Nefret ediyorum...

Bir şey hareketleniyor içinde havada havada sonra,
kırılankorkudan korkmuş düşüncelerimi. Tanıdık bir şey.

Tanıdık bir ağırlık ve şişkinlik.

Tanıdık bir elektriksel titreme.

Sadece öfkeli bir tanrı hissettirebileceği türden. Ama bu

imkansız. Bu...

Çılgınca, rahatsızlığın kaynağını aramaya hazır olarak yukarı bakıyorum ve işte orada.

Görüş alanımın tam ortasında duruyor. Hiçbir şeyin göze çarpmadığı bir yerde duruyor ve *göze çarpıyor*. Her şeyin eşit derecede göz kamaştırıcı parlaklığıyla sıradan ve dramatik olmayan bir yerde.

Ama o dramatik.

Sıradanlığın tam tersi.

Çılgın, asi saçları ve çok güçlü vücuduyla buraya ait değil. Çok iri, çok uzun. Ama buraya, medeni, kibar ve şık olmanın bir işten çok daha fazlası olduğu bir yere kesinlikle ait *olmayan* yanı, çok güçlü vücudunun taştan yapılmış gibi görünmesi.

Ama yine de onun içinde kaynayan bir şey olduğunu görebiliyorum. Neredeyse titriyor.

Gök gürültüsü, öfke ve şiddet dolu gökyüzü gibi açıp dökülmeye hazır.

Ve ben hedefsin.

Ben.

Çünkü o beni izliyor. Ve görünüşe göre, beni bir süredir izliyor. Ve Tanrım, *Tanrım*, omurgamdan heyecan verici bir titreme geçiyor. Bu dünyanın bu köşesinde, benim köşemde, sıkıcı köşemde aniden ortaya çıkması.

Ama hepsi bu kadar değil.

Ayrıca karnımda o tanıdık hızlanmayı hissediyorum. Rahmimde tanıdık bir çarpıntı. Bir nabız.

Ve ne yaptığımı fark etmeden, koltuğumdan fırlıyorum. Ezra'ya izin isteyip tuvalete gittiğimi söylüyorum ve oradan koşarak çıkıyorum.

BÖLÜM DOKUZ

Tuvalet temiz. Bu harika.

Bu beş yıldızlı tesisten daha azını beklemiyordum ama yine de. Ayrıca boş.

Bu daha da iyi. *Sanırım.*

Böyle heyecanlı bir durumda beni izleyecek kimsenin olmaması iyi bir şey mi, yoksa tanık olmaması kötü bir şey mi, emin değilim. Gerçi neden tanığa ihtiyacım olsun ki, bilmiyorum.

Hiçbir şey olmayacak, kendime söylüyorum.

Burada olsa ne olur? Kızgın görünse ne olur? O onun işi. O Kızgın Diken. Her zaman bir şeye kızgındır. Bunun benimle bir ilgisi yok.

Ezra ile aramda olanlar yüzünden daha çok korkmam gerekirdi.

O benim nişanlım – zorla olsa da – ve bu yüzden onunla bebekler hakkında düşünmem gerek, *onun hakkında* değil.

Banyo kapısı açılır ve aniden, eşikte duruyor. Kapıyı kapatıyor, engelliyor.

Güçlü bir şekilde.

Güzellik ve öfkeyle kaplı.

Zihnimin derinliklerinde ve son derece gereksiz bir şekilde, sakallarının dün gecedan daha kalın olduğunu fark ediyorum, bu da *hala* tıraş olmadığını anlamına geliyor. Ve parmaklarım, her şeye rağmen, hala ona dokunma isteğiyle titriyor.

Neden bu kadar önemli, Tempest, seni deli?

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, tüm düşüncelerimi kafamdan silip atarak, boş alanda yüksek ve gür bir sesle. "Burası kadınlar tuvaleti. Ve fark etmediysen, şu anda dolu." Elim vücutumun önünde sallıyorum. "Bir *kadın* tarafından. Çık dışarı."

Onun cevabı *içeri* girmek ve kapıyı kapatmak.

Bunu benden gözlerini ayırmadan yapıyor.

Bunun bir gözdağı taktığı olduğunu bilsem de — sert, karanlık gözlerini üzerimde tutması — yine de göğsümde bir korku hissetmekten kendimi alamıyorum. *Özellikle* de kapalı bir alanda olduğumuz için.

Ama her zamanki gibi, ona korktuğumu göstermeyeceğim. Bunu bilmeye hakkı yok.

Benden *hiçbir şey* hak etmiyor.

"Neden kapıyı kapatıyorsun?" diye soruyorum, titrememi gizlemek için özenle öfke dolu bir ses tonuyla.

Yine cevabı daha da kötü.

Kolunu geriye uzatıp az önce kapattığı kapıyı kilitliyor.

Onun büyük kaslı vücudu hareketlerini engellediği için göremiyorum, ama kilidin sesini kesinlikle duyuyorum.

Hatta *hissediyorum*.

Sanki kalbimden bir vuruş düşüyor ve mideye çarpıyor gibi.

"Aman Tanrım, neden *kapıyı kilitliyorsun*?"

Cevap olarak bana doğru ilerlemeye başlıyor.

Uzun, yavaş, avcı gibi adımlarla.

Ve kendi mi tutamıyorum. Omurgam duvara çarpana kadar geri çekilmekten kendimi alamıyorum — bunun bir zayıflık göstergesi olduğunu biliyorum.

"Delirdin mi?" O henüz sorularımın hiçbirine cevap verme tühbünü göstermediğine rağmen tekrar konuşuyorum. "*Delirdin mi sen? Ne yapıyorsun?*"

Neden buradasın? Ya biri tuvaleti kullanmak isterse? Ya acil bir durum varsa ve içeri giremezse?"

Yine, saniye saniye bana yaklaşması dışında hiçbir tepki vermiyor. Beni izliyor.

Sanki avıymışım gibi peşimde.

"Bu senin suçun olacak," diyorum, neredeyse sözleri ona fırlatırcasına. "Duymuyor musun? Tuvaleti kullanması gereken biri olursa ve giremezse, bu *senin* suçun olacak."

Aman Tanrım, neden bir şey söylemiyor?

Neden bu kadar korkutucu davranıyor?

Aptal, korkak pislik.

"Ya biri yardım çağırırsa? Ya biri güvenliği çağırırsa? O zaman ne yapacaksın? Seni korumayacağım." Kafamı sallıyorum. "Hatta onlarla birlikte bağıracağım. Ben..."

Sözlerim dilimde eriyor çünkü o burada. Bana ulaştı.

Aşağıya baktığımda, bir motorcu ya da rock yıldızına ait gibi görünen kahverengi botlarının uçlarının, benim sofistike, kız gibi gümüş rengi stiletto ayakkabılarımın uçlarına değdiğini görüyorum. Ve birkaç saniye boyunca, tek yapabildiğim onlara bakmak. Botlarının, giydiği takım elbise ve çok dar ceketle ne kadar uyumsuz olduğunu, ama yine de ona ne kadar yakıştığını izlemek.

Bunun erkek modasının yeni trendi olması gerektiğini düşünmem ne kadar haksızlık. Rock yıldızı botları, bir beden küçük ceketle kombinlenmiş.

"Hepsi yanlış," diyorum ona. Sonra başımı kaldırıp, "Botların kıyafetine uymuyor. Ve sanki Incredible Hulk gibi ceketinden çıkacakmışsın gibi görünüyor," diyorum.

"Bu her zaman senin tehdidin, değil mi?" diyor ve sonunda söylediklerimi tamamen görmezden geliyor.

Bu da iyi oldu, çünkü söylediklerim aptalcaydı.

"Ne?"

"Bağırarak."

Yutkunuyorum. "Çünkü beni dinlemiyorsun."

"Evet, sana gelince seçici işitme yeteneğim var." "Sen –"

"Ama yine de dinlemeyenin sen olduğunu söylüyorum," dedi,

"dinlemeyen sensin." "Bu ne demek şimdi?"

"Dün gece bağırsan ne olacağını söylemedim mi?"

Yutkunuyorum, ellerimi duvara dayayarak dengemi korumaya çalışıyorum.

"Bana ne söylediğin umurumda değil. Ben istiyorum ki..."

"Sana söyledim," diye sözümü keser, gözlerindeki bakış kalp atışlarımı hızlandırır, "bağırmanın sana bir faydası olmayacağını, hatırladın mı? Sana bir bakacaklar ve anlayacaklar. Hatta beni günahlarımdan aklayacaklar, kendileri günahkar olacaklar. Seni tutacaklar, susturacaklar ve benim buraya gelme amacımı gerçekleştirmeme izin verecekler."

Titriyorum.

En azından bacaklarım titriyor.

Artık bunun korku olup olmadığını bilmiyorum. Elbette orada, ama o endişelendiğinde, her zaman bir heyecan var. Her zaman bir elektrik var.

Uyluklarımı birbirine bastırarak soruyorum, "Buraya ne yapmaya geldin?"

"Sana bir soru sormaya geldim," diye yanıtlıyor, yumuşak ve rahat bir sesle, gözlerindeki karanlık bakış ve çenesindeki seğirmeyle çelişerek.

"Ne soracaksın?"

Elini duvarın üstüne, başımın üstüne koyar, zaten çok dar olan ceketini sonuna kadar gerer, daha da büyük görünür. "Dışarıdaki o orospu çocuğunu, masada oturduğun adamı öldürsem, cenazesinde ağlar mıydın?"

Nefesim kesildi. "Ne?"

"İki seçenek arasında kararsızım," diye devam ediyor, hala yumuşak bir sesle konuşuyor, bu da söylediği her kelimeyi daha da tehlikeli hale getiriyor.

"Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum..."

"Ya boynunu kırarım," diye sözümü kesiyor. "Çok hızlı, çok temiz; ne olduğunu anlamaz bile. Ya da vücudundaki her kemiği tek tek, yavaşça, *metodik bir şekilde* kırarım, acıdan bağırıp altına işeyene kadar. *Sonra da* onu acısından kurtarır ve boğarak öldürürüm."

Daha önce durgun ve sessiz olan nefeslerim şimdi gürültülü. Hızlı ve düzensiz hale geldi ve sözlerim de öyle. "Sen... Bu... Sen neden bahsediyorsun? Ne..."

"Ben şahsen ikinci seçeneği tercih ederim. Çünkü sadece boynunu kırmak bana yetmez. Acı çekmesini istiyorum."

"Sadece..."

"Ama ben tamamen mantıksız da değilim, anlarsın ya. Merhametli olmaya ikna edilebilirim."

"Ben..."

"Eğer onun ölmesi umurunda değilse, cenazesine bile gitmeyeceğini, ölümünde ağlamayacağını söylersen, birinci seçeneği seçerim. Onun için kolaylaştırırım. Ee," bana daha da yaklaşır, güzel yüzünü eğerek gözlerime bakabilir, "hangi seçenek olacak? Bir mi, iki mi? Her şey sana bağlı."

"Bir," diye patladım.

Cevabım üzerine yanağındaki bir kas seğirdi. "Bir."

"E-evet."

"Neden?"

"Çünkü ağlamayacağım."

"Onun cenazesinde."

"Evet. Ben... Ben cenazesine bile gitmeyeceğim." "Gitmeyeceksin."

"Hayır." Kafamı çılgınca sallıyorum. "Onu umursamıyorum bile, tamam mı? Umursamıyorum..."

"Ne yapmıyorsun?" diye sordu, yanağındaki kas hala seğiriyordu.

Sanırım onu daha da kızdırmayı başardım, ama ona istediğini verirken bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum. Kurallarını bile bilmediğim bu çarpık oyunda onunla birlikte oynarken.

"Sadece... Ona zarar verme, tamam mı?" diye yalvarırcasına söylüyorum. "Ne istersen yaparım. Sadece Ezra'ya zarar verme. Sadece..."

"Onun adı bu," diyor, çenesi titriyor. "Ezra." "Evet."

"O kim lan?" "H-hiç

kimse."

Çenesini sıkar, gözleri yüzümün her yerinde dolaşır ve sonra, "Buna inanmamı beklemiyorsun, değil mi? Onun için bu kadar güzel yalvardıktan sonra."

"Ben... ben sadece..."

"Profesyonel bir tavsiye," der, daha da yaklaşarak sesini daha da alçaltır. "Eğer gerçekten onu kurtarmak istiyorsan, benim önümde başka bir adamın hayatı için yalvarmamalısın. Bu sadece onu daha çok öldürmeme neden olur. Ve bu önemli bir şey çünkü sen ona gülümsediğin için onu dünyadan silip atmak istiyordum zaten."

"Ne?"

"Öyle yaptın, değil mi?" diye sordu, gözlerini kısarak. "Ona gülümsedin. Ona bana ait olan şeyi verdin."

Bir saniye.

Sadece *bekle*.

Mesele bu mu?

Kıskançlık mı? Bu yüzden mi bu kadar kızgın ve deli bir seri katil gibi davranıyor?

Aramızdaki çok karmaşık geçmişı düşünmekten hala nefret etsem de — hiç olmamış gibi davranmayı ve üç yıl önceki o felaket geceden sonra yollarımızın ayrıldığını varsaymayı tercih etsem de — bunun ilk kez olmadığını söylemeliyim. Yani, onun kıskanç olduğunu.

Gerçi "kıskanç" burada yanlış bir kelime olabilir.

Her zaman kıskançlık olarak gördüğüm ve bana olan gizli sevgisinin bir işareti olarak algıladığım şey — çünkü açıkça hiçbir şey söylemiyordu ve ben de varsayımlarda bulunmak zorundaydım — sadece egosunun konuşmasıydı.

Her zaman Ledger gibi bir erkekle tanışmadığımı söylemişimdir.

O çok yoğun, tanıdığım herkesten daha yoğun. Rekabetçi, yine tanıdığım herkesten daha rekabetçi. Muhtemelen kendi kardeşimden bile daha rekabetçi — ama lütfen bunu alıntı yapmayın çünkü kardeşim aptalca rekabetleri yüzünden çok kötü şeyler yaptı.

Her halükarda, bu kıskançlık değil. Bu onun Neandertal tepkisi.

Başkasının onun oyuncağıyla oynamasını görmek.

Ben onun için öyleyim.

Ya da uzun zamandır öyleydim ve bu benim kendi aptallığım yüzünden.

Bu yüzden şu anda tatmin hissetmem aptalca. Buna gerek yok. O zamanlar hissettiğim heyecan, coşku ya da o eski duyguları hissetmeme gerek yok.

Şu anda öfkeli olmam gerekir.

Tabii ki öyleyim. Ama başka şeyler bu öfkeyi kirletiyor.

Yine de öfkeme odaklanıyorum ve "Hayır, öyle değil. Hiç öyle olmadı. O yüzden bana patronluk taslamayı bırak ve benden uzak dur" diyorum.

Kaldırdığı kolundaki kaslar gerilir. "O kim lan, söyle bana." Çenemi kaldırırım. "Hayır."

Gözleri kısılmak üzere. "Şu anda benimle uğraşma, tamam mı? Bana onun kim olduğunu söyle, yoksa oraya gidip o bana kendisi söyleyene kadar onu dövüp dayaklayacağım."

Ben de ona sertçe bakıyorum. "Öncelikle, böyle bir şey yapmayacaksın. Çünkü kendini tanrı falan sanıyor olsan da, değilsin. Sen sadece bir ünlüsün. Birini dövüp paçayı kurtaramazsın, tamam mı? Sen bile. Hatta bu sadece itibarını ve kariyerini zedeler ve..."

"Kariyerim siktir olsun."

"Ne?"

"Ve zaten mahvolmuş itibarımı da siktir

et." "Bu ne demek?" diye soruyorum,

kafam karışmış.

"Bana onun kim olduğunu söylemek için beş saniyen var, yoksa oraya

çıkacağım." "Ne demek zaten mahvolmuş itibar? Ne..."

"Bir."

"Ne?"

"İki."

"Sen..."

"Üç."

"Hayır, değilsin."

"Dört."

"Şu anda saymadığını söyle." "Beş."

Zaman durmuş gibi hissediyorum.

Dünya da dönmeyi bırakır. Dışarıdaki insanlar yok olur ve deli gibi, burada sadece ikimiz varız diye düşünürüm. Sadece onun simsiyah gözleri benim gri gözlerime bakıyor ve bazen rüyalarımda gördüğüm tarçın kokusu, pamuk şeker kokusuyla karışıyor.

Sadece o ve ben varız.

Zamanın ve mekanın olmadığı bir yerde

kilitliyiz. Ama tabii ki bu doğru değil, değil mi?

Bana farklı bir boyutta var olduğumuzu hissettirse de, öyle değil. O bunu unutmadı. Benim gibi kendini kaybetmedi ve bu yüzden trans halinden çıkıp elini duvardan çekerek gitmeye hazırlandı.

Söz verdiği şeyi yapmaya hazır. Ve ben onun ceketini tutuyorum.

Sıkıca ve kararlı bir şekilde tutarak onu durduruyorum. "O kimse değil, tamam mı? Sadece bir adam. Söz veriyorum. Aile dostumuz."

Burun delikleri genişledi. "Aile dostumuz."

Kurumuş dudaklarımı yalarım. "Evet. Bu gece onu görmek benim fikrim bile değildi. Babamın fikriydi ve..."

"Baban." Sonra, "*Siktiğimin* babası."

Onun için deli olduğum zamanlarda ona her şeyi anlattığımı söylememe gerek yok. En azından çoğu şeyi. Ve bu şeyler arasında ailemin geçmişi de vardı. Yani o, babam ve annem hakkında her şeyi biliyor. Callie ve Reed'in birlikte olmaya başladığı zaman, tüm Thorne ailesi babamın ne kadar boktan biri olduğunu öğrendi. Ben ise ailem hakkında sadece kasaba dedikodularından ve Callie'den duyduklarımı biliyorum.

Ondan değil. Ondan asla.

Bunun nedeninin, onunla aramızdaki engeli henüz aşamadığımı ve belki de daha iyi davranmam gerektiği için olduğunu düşünmüştüm. Ama tabii ki durum öyle değildi. O benden hoşlanmıyordu.

Neyse.

"Evet," diyorum. "O ayarladı." "Neden?"

Kahretsin.

Tehlikeli bir alana giriyoruz. Nedenini bilmesini istemiyorum. Kimsenin nedenini bilmesini istemiyorum.

"Çünkü," diye başlıyorum, çaresizce bir bahane uydurmaya çalışarak. "Dediğim gibi, o bir aile dostu. Babam benim, bilmiyorum, *kaynaşmamı* istiyor."

Bana inanmıyor.

Yüzünden *açıkça* okunuyor. Bu konuyu bırakmayacağını da açıkça görebiliyorum. Ama beni gerçeği söylemeye zorlamadan önce, ona gerçeğin bir kısmını söylemeye karar veriyorum ve dikkatini başka yöne çekiyorum.

"Bak, babamın pisliğin teki olduğunu zaten biliyorsun, değil mi? Öyleyse, pisliklik yapması kaçınılmaz." Ellerimi ceketinde sıkıştırarak kaçmasını engelliyorum ve devam ediyorum. "Aramızdan çift yapmak istiyor, tamam mı? Ezra'yı ve beni bir araya getirmeye çalışıyor. Bizi nişanlanmamızı, evlenmemizi istiyor ama..." Vücudu sarsıldı ve çenesi o kadar sıkılaştı ki bana bile acı verdi, ben de aptal ceketini daha sıkı tuttum. "Ama ben istemiyorum. Onunla evlenmek istemiyorum. Şu anda kimseyle evlenmek istemiyorum. Sakin olmanı istiyorum, tamam mı? Kendini kontrol et ve bırak ben halledeyim."

Vücudu tekrar sarsılır ve "Hallet" diye bağırırken onu tutamıyorum.

"Evet. Çünkü ben hallediyorum." "Ben..."

"Hayır," dedim ve ceketini tekrar çekerek sertçe söyledim. "Hiçbir şey yapmayacaksın. Çünkü bak." Sol elimi kaldırıp ona gösterdim. "Nişan yüzüğü görüyor musun? Bu, dediğim gibi, ben hallediyorum ve kimsenin karışmasını istemiyorum, en azından senin."

Bunun olacağını biliyordum.

Eğer biri, yani beni seven biri, babamın isteği üzerine evlendiğimi öğrenirse, çılgına döner. Özellikle kardeşim. Bir terslik olduğunu hemen anlar ve beni bu durumdan kurtarmak için elinden geleni yapar. Bu yüzden arkadaşlarıma da söylemedim.

Tabii, tuvalete girer girmez yüzüğü çıkarıp çantama tıktırmak da iyi bir fikirdi.

"Şimdi sakınleşir misin lütfen?" Diye iç çekiyorum. "Ve kaçak bir katil gibi davranmayı bırak. Buna gerek yok. Bugüne kadar erkeklere gülümsememişim gibi değil. Aslında gülümsedim ve..." Tanrım, bunu söylediğime inanamıyorum ama neyse. "Erkeklere gülümsedim, onlarla flört ettim. Kasten. Sadece

seni kızdırmak için. Ve sen hiç bu kadar çıldırmadın. O yüzden ne olduğunu anlamıyorum..."

"Doldurdun."

"Ne?"

Çenesi hâlâ titriyor ve sanırım bu, benden geri çekilmesini istememden hoşlanmadığı için. "Sonra."

"Ne sonra?"

"Göremediğin zaman."

Onu dikkatle inceledim.

Öfkeyle çizilmiş yüz hatları. Koyu siyah gözleri. Çatık kaşlarını alaycı bir şekilde süsleyen çılgın saçları.

Üzerime eğilme şekli, bir şey hatırlıyorum. Bunun eskiden yaptığı şey olduğunu hatırlıyorum.

Üzerime eğilip, omuzlarını hafifçe kamburlaştırıp, sırtını büküyordu. Böylece, boy farkımız nedeniyle, topuklu ayakkabılarla bile parmak uçlarına basmam ya da boynumu çok fazla uzatmam gerekmiyordu. Bunu çok severdim. Beni rahatlatmak için yaptığını düşünürdüm. Bunu benim için kolaylaştırmak için yapıyordu ve bunu bilinçsizce yapması, onu daha da sevmemi sağlıyordu.

Sanki içgüdüsel olarak benim için her şeyi kolaylaştırmak istiyormuş gibi. Tabii şimdi daha iyi anlıyorum.

Sadece yaptığı bir şeydi ve arkasında gizli bir anlam yoktu.

Ama şu anda, bu anda bunu yapması, neden onun yanında olmamam gerektiğini hatırlamamı çok zorlaştırıyor.

Az önce söylediği şeyleri saymıyorum bile.

"Ben gittikten sonra deli gibi oldun mu diyorsun?" diye soruyorum.

Son on üç ayda ona karşı davranışlarımdan gurur duymadığımı zaten söylemiştim. Tartışmalar ve kavgaların yanı sıra, onu kıskandırmaya da çalıştım. Ona öç almak için erkeklerle flört etmeye, onlara gülümsemeye, onlarla konuşmaya çalıştım.

Ama tabii ki o buna hiçbir tepki göstermedi, bu yüzden ben de planlarımın, tabiri caizse, hiç işe yaramadığını düşündüm.

"Evet," diyor ve beni o ana geri çekiyor.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkmış, "Onlara ne yaptın?" diye soruyorum.

"Mahvettim."

Şimdi kalbim dilimin ucunda. "Senin... kardeşin Shepard'a bile mi?" Çünkü evet, onunla da flört etmiştim.

Ama sadece bir kez.

Bunu yaptığım da kendimi çok iğrenç hissetmiştim.

Yine dişlerini sıkıyor. "Evet, bunu *gerçekten* iyi yapıyorsun, değil mi?"

"Neyi?"

"Kalbe nişan almayı."

Garip bir şekilde özür diler gibi hissederek geri çekildim. "Ben yapmadım..." "Evet, kardeşim Shepard'a bile."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Kardeşinden benim için özür diler misin?" "Hayır."

"Ama..."

"O benim kardeşim. Benimle birlikte büyüdü. Yumruk almayı bilir."

Yutkunuyorum. "O adamların incinmesini istemedim. Ben sadece..." "Beni incitmeye çalışıyordun."

Yine irkildim. "Ben..."

"Ve incittin," dedi, ama onda öfke görmüyorum, sadece garip bir tatmin duygusu. Sanki benim için acı çekmek hoşuna gitmiş gibi. "Bugün ona gülümsediğinde, daha önce hiç olmadığı kadar."

"Ama o sadece bir gülümsemeydi ve..."

"O gülümsemeyi hep bana sakladın."

Onun sözleri beni o kadar şaşırttı ki, neredeyse kafamı duvara vuruyordum. "Ne? Bu ne anlama geliyor?"

Onun gece kadar karanlık gözleri ağzıma doğru kayıyor. "Bu, çok gülümsediğin anlamına geliyor. Ve her duruma uygun bir gülümseme var. Dudaklarını sıkı sıkı kapatarak, alaycı bir gülümseme. Kızgın bir gülümseme. Eğlenceli bir gülümseme, genellikle senden başka kimsenin komik bulmadığı şeylere. Ve sonra gülümsediğin ve gözlerin küçük mavi elmaslar gibi parladığı anlar var. Yanakların pamuk şeker gibi pembeye dönüyor. Nabzın, üzerindeki çil, sinek kuşu gibi titriyor. Tüm yüzün yumuşuyor, rüya gibi oluyor. Bir ateşböceği gibi parlıyorsun. Ve bunu benim için yapıyorsun.

"Beni gördüğünde yapardın. O zamanlar. Sokakta. Callie'yi görmeye geldiğinde benim evimde. Maçlarıma geldiğinde futbol sahasında. Bazen beni bir saat önce görmüş olsan bile yapardın. Sanki senin için dünyayı aydınlatıyormuşum gibi. *Benim Ateşböceğim için.*"

Ateşböceği.

Bana verdiği takma ad.

Bazen gece geç saatlerde, bana söylediği son sözleri düşünüyorum. Çirkin sözlerdi. O sözler. Her zaman beni ağlatır. Ama deli gibi, beni daha da ağlatan şey, o sözlerin sonuna "Ateşböceği" eklemiş olması.

Bana bu lakabı alaycı bir şekilde, kalbinde kötülükle verdiğini biliyorum. Ve intikam için.

Ya da belki de fazla düşünmeden vermiştir, bilmiyorum. Bu noktada, kesin bir şey söylemek zor ama kesinlikle ilk düşündüğüm şey değildi.

Aşk.

Beni gizlice sevdiği ya da bana hayran olduğu ve bensiz yaşayamadığı için değildi.

O bana bunu, benim hissettiklerimi hissettiği için vermedi.

Ve ben gerçekten düşünmeden, "Seni sevdim" diye fısıldıyorum. O anda vücudu hareketsiz kalıyor.

Birkaç saniye boyunca nefes almadığını sanıyorum.

Onu suçlamıyorum. Ben de pek nefes almıyorum. Ya da hiç almıyorum.

Yıllar boyunca kafamda canlandırdığım tüm senaryolarda, kalbimi kırdıktan on üç ay sonra, nişanım dışarıda beni beklerken, beş yıldızlı bir restoranın tuvaletinde ona söylemek, hiç aklıma gelmemiştir.

Ve o liste uzundu. Çünkü bunu çok hayal etmişim.

Gece gündüz ona söylemeyi hayal etmişim.

Onun, ona deli gibi aşık olan, rakibinin küçük kız kardeşi olan çılgın bir kız olduğunu düşünmesine izin vermek yerine, ona aşık olan kız olduğumu söyleyecektim. Onsuz yaşayamayan kız olduğumu. Onun da beni sevmesini istediğimi. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istediğimi.

Birçok kez, çok yaklaştım.

Ama yapamadım çünkü beni reddedeceğinden çok korkuyordum. Bana deliymişim gibi bakacağından çok korkuyordum. Tıpkı dünyanın geri kalanının yaptığı gibi. Her zaman cesur, pervasız ve dışa dönük biri olarak, korkakça davrandım, bunu itiraf ediyorum.

Belki de aşk insanı değiştiren bir şeydir.

Korkaklara cesaret verir, cesurların cesaretini çalar.

Bilmiyorum.

Tek bildiğim, ona hiç söylemedim. Ona sevdiğimi hiç açıkça söylemedim. Ve şimdi söyledim, ama o artık nefes almıyor.

Sanki itirafım onu öldürmüş gibi. Hayatını elinden almış gibi. Ne harika bir tepki, değil mi?

Her kız bunun karşılığını ister. Bir erkeğe onu sevdiğini söylemek ve o erkeğin hayalet görmüş gibi davranmasını.

"Evet," diye onayladım ve bıçağı kalbine daha derine sapladım. "Sana söylemedim çünkü korkuyordum. Sen de aynı şeyi söylemeyeceksin diye korkuyordum. Her seferinde kendimi o üç kelimeyi söylemeye ikna ettiğimde, sana gerçeği söylemeye ikna ettiğimde, vazgeçiyordum. Belki biraz daha zamana ihtiyacım vardı diye düşünürdüm. Seni bana aşık etmek için biraz daha zamana. Kim olduğumu görmen için biraz daha zamana. Aşık olan kıızı. Bu yüzden bunun olması için elimden gelen her şeyi yaptım. Seni ikna etmek, kalbimdeki duyguları göstermek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Seni takip ettiğim, sürekli aradığım, seni görmek için arabayla gittiğim. Gözlerimde kalplerle sana gülümsediğim. Bana açılmanı istediğim. Hepsi seni sevdiğim ve bunu görmeni istediğim içindi. Böylece bir gün sana seni sevdiğimi söylediğimde, sen de bana aynı şeyi söyleyecektin.

“Ama bunu hiç söylemediğim için mutluyum. En azından içimde birazcık da olsa kendini koruma duygusu kaldığı için mutluyum. Çünkü ben aptaldım, değil mi? Çünkü ne yaparsam yapayım, sen beni asla sevebileceğin bir kız olarak görmedin. Senin için ben her zaman rakibinin küçük kız kardeşiydim. Bir piyon. Bir satranç taşı. Kardeşime karşı kullanabileceğin biri. İntikam planların için kullanabileceğin biri.

"Dün gece bana intikam planlarını hatırlayıp hatırlamadığımı sordun, değil mi? Hatırlıyorum. On üç ay önce gece yarısı yurt odama geldiğini *hatırlıyorum*. İki yıl boyunca seni takip ettikten sonra, sonunda beni takip ettiğini hatırlıyorum. Tabii ki, bunu *neden* yaptığını da hatırlıyorum. Kapımı çaldığında ve beni ilk kez öptüğünde aklından tam olarak ne geçiyordu? O benim ilk öpücüğümdü, biliyor muydun? Tanrım, çok güzeldi. Hayatımda yaşadığım en güzel şeydi. Ta ki sen onu çirkin bir şeye dönüştürene kadar. Ta ki sen benim ilk öpücüğümü intikam öpücüğüne dönüştürene kadar."

Yüzümden gözyaşları akıyor ve onları durdurmak için hiçbir gücüm yok. Ve devam ederken sözlerimi de durduramıyorum: "Artık buraya gelip bana gülümsediğim adamı soramazsın. Bunun için kıyamazsın ya da kıskanamazsın. Eskiden sana nasıl gülümsediğimi *hatırlayamazsın* çünkü her şeyi mahveden sensin. Bizim aşk hikayemizi intikam hikayesine çeviren sensin. Bu yüzden birbirimizden uzak durmamız en iyisi. Bundan sonra, beni sokakta, bir toplantıda veya herhangi bir yerde görürsen, ben yokmuşum gibi davran. Ben de seni, eskiden sevdiğim ve kalbimi kıran adam değilmişsin gibi davranacağım."

ONUNCU BÖLÜM

Onun Güzel Dikenleri

O da bunu düşünüyor.

Değil mi?

Her gün.

Her lanet günün her saniyesinde. Benim gibi.

Ona yaptıklarımı düşünüyor. Kalbini nasıl kırdığımı düşünüyor. Ama buna kızgın değil.

Tabii ki kızgın.

Tabii ki kızgın.

Ama başka şeyler de hissediyor.

Acıyı hissediyor. Kalbinin kırılmasını. Benim ellerimde yaşadığı lanet olası travmayı. Tanrım.

Neden bunu daha önce anlamadım?

Neden görmedim?

Son on üç aydır, kendimle yaşıyabilmemin tek yolu, onun hayatına devam ettiğini bilmektir. O gece ona yaptıklarımın kalıcı bir iz bırakmadığını. Onun ayağı kalktığını. Ve sonunda, beni kovalamanın yapmaması gereken bir şey olduğunu anladığını.

Bu, başından beri onun anlamasını istediğim bir şeydi. Partide çalıkların arkasına saklandığı geceden beri.

Ve itiraf etmeliyim ki bu beni çok kızdırdı.

Benim tek yapabildiğim onu dşnmekken, onun bu kadar kolay hayatına devam edebilmesi. Tek yapabildiğim, on üç ay önceki o geceyi düşünmektir.

Ve evet, bu yüzden onu kasten kışkırttım.

Eskisi gibi bana ilgi göstermesi için onu kasten kızdırmıştım. Ama şimdi onun da benim gibi olduğunu biliyorum.

Bugünkü gözyaşları, gözlerindeki kırıklık bir göstergeyse, o da benim gibi geçmişte takılıp kalmış. Ve ben tek yaptığım, işleri onun için daha da zorlaştırmak oldu.

Ne tür bir pisliğim ben, ha?

Böyle bir şeyi yapacak ne tür bir pislik herifim ben?

Kalbi kırmakla kalmayıp, defalarca üzerine basan ne tür bir pislik? Siktir.

Siktir, siktir, *siktir*.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Üç yıl önce, futbol sahasında bir adam gördüm ve ona anında aşık oldum.

O adamın kardeşimle rakip olması ve kardeşim tarafından kesinlikle nefret edilmesi gerçeğine rağmen. Birkaç gün sonra, ilk karşılaşmamızda ben de ondan nefret etmeme ve onu unutacağıma ve hayatıma devam edeceğime söz vermeme rağmen.

Ama yapamadım.

En azından hemen değil.

Bunun yerine tam tersini yaptım: Onun peşinden koştum. Onu takip ettim. Onun beni sevmesi için elimden gelen her şeyi yaptım. Tüm bunları neden yaptığımın tek açıklaması, aptal olduğumdur. Ve naif, masallara ve aşk romanlarına inandım. Tüm ilk işaretlere rağmen, onun bir pislik sporcudan daha fazlası olabileceğine *inandım*. Sonuçta, yaşadığı ve üstesinden geldiği şeylere bakın. Beni çok sevdiğim kendi kardeşime ne kadar benzediğine bakın.

Bu yüzden ona bir şans daha vermeye karar verdim.

Bu, onu takip etmek anlamına geliyordu. Kardeşimin büyük hayal kırıklığına uğramasına rağmen, futbol maçlarına ve antrenmanlarına gitmek. Kız kardeşi Callie ile takılmak için evine gitmek, gerçi Callie ile takılmamın tek nedeni kardeşi değildi; o benim en iyi arkadaşımdı, o yüzden onu görmek için yine de giderdim, ama yine de.

Ayrıca, onu göremeyeceğim zamanlarda — çünkü ben New York'ta yatılı okulda okuyordum ve o Bardstown'daydı — ona mesaj atar, arardım, sosyal medyadan mesaj gönderirdim. Hep onun beni rakibinin küçük kız kardeşi olarak görmemesi için.

Çünkü o çoğu zaman beni öyle görüyordu.

Çoğu zaman, bana "güzel küçük takipçisi" derdi — bana "Firefly" demediği zamanlarda — ve beni başından savardı. Maçlarına giderdim ve bana neredeyse hiç ilgi göstermezdi. Partilerine giderdim ve arkadaşlarıyla o kadar meşgul olurdu ki bana bir bakış bile atmazdı. Ona mesaj atardım ve bazen saatler sonra cevap verirdi ve cevap verme lütfunda bulunduğu, soğuk ve küçümseyici davranır, bu mesajları kardeşim aleyhine kullanmakla tehdit ederdi.

Ama hiç yapmadı.

Kardeşimden sakladığım en büyük sırrı asla açığa çıkarmadı — onun düşmanına takıntılı olduğumu.

Ve deli bir aptal gibi, bunu olumlu bir işaret olarak algıladım.

Bunu "bana gösterdiği kadarını bilmiyorum" olarak yorumladım.

Özellikle de aniden ve tamamen rastgele bir şekilde tatlı bir şey yaptığında. Mesela fırtına varken New York'tan maçına gelmem için bana çok kızdığı zaman. Ya da partilerde beni kıskanıp takım arkadaşlarına benden uzak durmalarını söylediği zaman. Ya da Callie'yi görmeye gittiğimde saatin geç olduğu için neredeyse bana kalmamı emrettiği zamanlar.

Tüm o zamanlar, ona söylemek istedim.

Onu sevdiğimi söylemek istedim. Onu ilk gördüğüm andan, ilk gününden beri sevdiğimi.

Ama kendimi tutuyordum.

Her şeyin mükemmel olmasını istedim. O da bana aynı şeyi söyleyeceğinden emin olmak istedim.

Bu yüzden, on üç ay önce, gece yarısı, hiç beklemediğim bir anda, odama geldiğinde, o anın geldiğini düşündüm. O gece bana beni sevdiğini söyleyeceğini ve ben de sonunda ona söyleyebileceğimi düşündüm. Ve gözlerimi bile kırpmadan, dudakları dudaklarıma değdiğinde, ilk öpücüğümü aldığımda ve aynı anda nefesim kesildiğinde, kendime güvenim ve mutluluğum daha da arttı.

Yoksa neden beni öpsün ki, değil mi?

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Ayrıca bana hiç yaklaşmamıştı, peşimden koşmamıştı ya da benimle iletişime geçmemi sağlamamıştı. O ana kadar tek peşinde koşan bendim.

O ana kadar tek takip eden bendim. Yani tüm işaretler, onun benim umduğum şey için orada olduğuna işaret ediyordu.

Bir şekilde kendimizi yatakta bulduk, ben çıplak ve bacaklarımı açmış, sevinçten kendimden geçmiş bir halde.

Ve şehvetle.

Ve ihtiyaç ve aşk.

Ama sonra bir şey söyledi. Prezervatif takmamakla ilgili bir şey, bu da sevincimi katladı. Çünkü bu benim hayalimdi, değil mi?

Tabii ki kabul ettim.

Hevesliydim. Nefes nefese, kıvranıyor, *yalvarıyordum*.

Ama sonra başka bir şey daha söyledi ve bu beni erotik ve mutlu sersemliğimden sonunda uyandırdı.

"Seni hamile bıraktığımda ne kadar hoşuna gidecek bir bakalım. Onun lanet olası kız kardeşi ama *benim Firefly'ım. Benim.*"

Aynen böyle dedi.

Aynen.

Ve o anda her şey birdenbire netleşti. Kristal kadar net.

Sanki çok derin ve uzun bir uykudan uyanmış gibiydim ve sonunda net düşünebiliyordum.

Neden oradaydı? Neden daha önce değil de *o anda* bana gelmişti? Ben onun için ne ifade ediyordum?

Onu oraya getiren aşk değildi, intikamdı.

Ben onun aşık olduğu kız değildim. Hâlâ rakibinin küçük kız kardeşiydim ve o gece sonunda beni kardeşim aleyhine bir piyon olarak kullanacaktı. Kardeşim, kız kardeşini hamile bırakmıştı. Bu bir kazaydı. O zamanlar çok talihsiz bir kazaydı çünkü Callie de benim gibi liseye gidiyordu, hem de ıslah lisesine, ve okuldan atılacağı konuşuluyordu. Bunları sadece birkaç gün önce öğrenmiştik ve sanırım bu onun intikam alma yöntemiydi.

Reed kız kardeşini hamile bırakmıştı, şimdi de aynısını bana, Reed'in kız kardeşine yapacaktı.

Yani bunca zaman, başından beri beni öyle görüyordu. Onun için ben sadece oydum.

Bir nesne. Bir satranç taşı. Bir piyon.

Ve daha fazlası değil.

Gördüğüm tüm o küçük işaretler — tatlılığı, kıskançlığı — hiçbir anlam ifade etmiyordu. Başlangıçta işaret bile sayılmazlardı. Hepsi benim hayalimdi. Her şeyi kafamda uydurmuştum.

Ona bana karşı hisleri olduğunu fark etmesi için zaman vermemeye gerek yoktu. Yapmam gereken şey, ona olan aşkımı *nihayet* unutmak ve hayatıma devam etmektir. Çünkü bu zehirli bir şeydi.

Yaptığım şey zehirliydi. Aşkım zehirliydi. *O* zehirliydi. Öyle değil mi?

O, gök gürültüsü ve dikenlerden yapılmış bir adam.

O, tek düşündüğü intikam ve tek bildiği öfke olan bir adam olarak aşkın ne olduğunu bilmiyor.

Ve birbirimizden uzak durmamız daha iyi.

"Öyle değil mi, en iyi arkadaşım?" diye Halo'ya soruyorum, düşünceli sessizliğimi bozarak.

O yine soluk pembe bir askıyla göğsüme bağlı ve Callie ile kardeşimin mutfağındayız. Nadiren dışarı çıktıkları bir gecenin tadını çıkarıyorlar, bunu ben önermiştim ve ben de bebek bakıcılığı yapıyorum. Yani Halo ile cupcake yapıyoruz.

Aslında *ben* cupcake yapıyorum. Halo, her adımı anlatırken kaburgalarımın tekme atıp gülüyor.

Ve ona her baktığımda, Ledger'a ne kadar benzediğini fark edemedim edemiyorum.

Bunu bilinçaltımda yaptığımı biliyorum. Ve fark ettiğimde, bunu bir kenara itip üstüne kapak kapatabiliyorum.

Ama bu gece bilinçaltım daha açık ve onu bastıracak bir kapak yok.

Son birkaç gündür onunla yaşadığım tüm bu aptalca karşılaşmaların suçlusu o. Dün Ezra ile yaptığım konuşmayı saymıyorum bile. Bu arada, o konuşmayı hiç bitiremedik. Çünkü tuvaletten çıktığımda, perişan halde, o çoktan gitmişti. Hesabı ödemiş ve garsona bana ofise geri döneceğini söylemesini söylemişti.

Her neyse, Halo çoğunlukla kardeşim ve Callie'ye benziyor. Kardeşimin koyu saçları — benim de öyle — ve Callie'nin mavi gözleri. Ama burnu tamamen *babasına* çekmiş. Alnı da öyle. Onun gibi inatçı ve geniş.

Ve bu gece, bebeklerimizin nasıl görüneceğini düşünmeden, hayal etmeden duramıyorum.

Onun alnı da mı olurdu? Burnu?

Koyu renk gözleri?

Belki de onun inatçılığını alırlardı ya da... Kapı zili çalıyor, beni biraz ürkütüyor. "Bu garip," diyorum Halo'ya, kaşlarımı çatarak.

O benim ruh halimi hissetmiş — Tanrım, bebekler çok sezgiseldir — ve beni iri gözlerle izliyor.

Ama ona gülümsüyorum, sevimli poposunu okşuyorum. "Sorun yok tatlım. Belki anne ve babam bir şey unutmuştur. Gidip bakalım, olur mu?"

Alnına öpücük kondurup mutfaktan çıkarken sırtını okşayıp küçük, sıcak vücudunu okşayarak onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Mutfağın köşesini dönüp oturma odasına çıktığımda ayaklarım duruyor.

Çünkü kim olduğunu

görebiliyorum. Çok net.

Cam kapıdan. O da beni

görebiliyor.

Hatta, koyu renkli gözleri o kadar yoğun ve keskin bir şekilde bana dikilmiş ki, sanki burada olacağımı biliyormuş ve beni köşede görmem için bekliyormuş gibi.

böylece beni görebilecekmiş gibi — bacaklarım titremeye başlıyor. Bacaklarım ağırlaşıyor, sanki kurşundan yapılmış gibi.

Bütün vücudum kurşundan yapılmış gibi hissediyorum.

Ve aklıma gelen ilk şey kendi sesim.

Seni sevdim.

Bunu ona dün söyledim.

Söyledim.

Bunu yaptığımı inanamıyorum, ama yaptım.

Ona söylediğim için kendimden nefret ediyorum. Ona bu kadar güç verdiğim ve üç yıldır ondan sakladığım sırrı ağzımdan kaçırdığım için kendimden nefret ediyorum.

Bir şekilde kendimi harekete geçirip yürümeye devam ediyorum. O da aynı anda hareket ediyor. Daha doğrusu, gözleri hareket ediyor.

Gözleri, Halo'yu göğsüme sıkıca sarıldığım yere kayıyor. Onun poposunu okşayıp sırtını ovuşturmamı izliyor ve ayaklarını yerinden oynatıyor. Tipik rocker tişörtünün göğsü — bu seferki lacivert üzerine soluk kırmızı yıldızlı — uzun bir nefesle birlikte hareket ediyor ve elini kapıya bastırıyor.

Halo'yla birlikte beni izliyor. Sanki

huzursuzmuş gibi.

Sanki benim hayal ettiğim şeyleri hayal

ediyormuş gibi. Buraya gelmeden önce.

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Rahmim atıyor. O etrafta olduğunda normalden daha fazla.

Ama bunu görmezden geliyorum.

Benim düşündüğüm şeyi düşünmüş olamaz. Onda böyle bir kapasite yok. Tek bildiği şey yok etmek.

Kapıya vardığımda, sonunda başını kaldırıyor, eli hala cama bastırılmış durumda ve gözlerinin kapkara olduğunu fark ediyorum.

Gözlerinde bir şey parıldıyor.

Bir tür duygu... Hemen başka yere bakıp kapıyı açmakla meşgul oluyorum.

"Ne," boğazımı temizliyorum, "burada ne yapıyorsun? Neden New York'ta değilsin?"

Hemen cevap vermez.

Gözleri hala beni izliyor. Daha doğrusu bizi. Yüzümden, şu anda olan bitenin tamamen farkında olmayan, mutlu bir şekilde cıvıldaayan ve yumruğunu çiğneyen Halo'ya doğru kayıyor.

Ve bunu hem hızlı hem de yavaş yapıyorlar.

Sanki o kadar aç ki, hem zamanını alıyor hem de önündeki şeyi yemeye doyamıyor gibi.

Bu çok tedirgin edici.

Beni Halo ile birlikte görmesi bu ilk kez değil. Tabii, kızım doğduğundan beri aile toplantılarında iki kez falan görmüş olabiliriz ve bunlardan birinde Halo ile birlikte olduğumdan oldukça eminim. Yani bu manzara yeni değil. Neden beni izlemekten hiç vazgeçmek istemiyormuş gibi davranıyor, anlamıyorum.

"Ledger," diyorum dikkatini çekmek ve bana öyle bakmasını engellemek için.

İşe yarıyor.

Ama garip bir şekilde.

Çünkü gözleri tekrar bana dönüyor ve şaşkın bir ifadeyle bakıyor.

"Ne?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

Dudaklarını yalar. "Bunu ilk kez söylüyorsun."

Gözlerimi kasten onun ağzından uzak tutuyorum. "Neyi söyledin?"

"Adımı."

Şimdi şaşkın olan benim. "O..." "On üç aydır."

"Bu olamaz." "Ama

öyle."

Onun yorumunu nasıl anlamalıyım bilmiyorum. Ya da bu kadar önemsiz bir şeyi fark etmiş olmasını. Çünkü dürüst olmak gerekirse, ben fark etmemiştim. Ve *eğer* doğruysa, bunu kasten de yapmadım.

Belki de her şeyden sonra zihnim beni korumak için böyle yapıyordu.

Kalbini kıran çocuğun adını söyleme.

Kim bilir.

Tek bildiğim, bunun garip ve gizemli olduğu. Tıpkı onun ifadesi gibi.

Yine boğazımı temizledim. "Muhtemelen şeytanı çağıran bir lanet olduğu içindir."

Dudakları hafifçe gülümsedi. "Muhtemelen."

"Bardstown'da ne işin var, söyleyecek misin? New York'ta olman gerekirken. Ölene kadar antrenman yapman gerekirken."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından cevap verir. "Futboldan ara verdim."

"Ne?"

"Bu yüzden bir süre burada kalacağım."

"Futboldan nasıl ara veriyorsun?" diye soruyorum, kafam karışmış bir halde. "Sen hiç ara vermezsin ki."

Bu doğru.

Onu tanıdığımdan beri, hiç ara vermeme konusunda çok kararlıdır. Hiçbir zaman.

Bir keresinde kardeşimle büyük bir kavga ettiklerini hatırlıyorum, ikisi de hastanelik olmuştu. Kardeşim ayak bileği burkulmuştu, o ise kaburgaları kırılmıştı. Ama *yine* de antrenmana gitmek istedi. Hatta solo antrenmanına bile gitti. Normalde takım antrenmanından *sonra* solo antrenman yapardı.

Evet, futbol bu adamın hayatı.

Hayali. Hedefi. Hatta aşkı.

Futbol, kardeşimle rekabetinin başlamasının sebebidir. Ve tabii ki, bu rekabet yüzünden yıllar sonra kalbimi kırdı.

Bazen merak ediyorum, ya futbol hiç olmasaydı. Rekabet olmazdı. İntikam olmazdı ve belki biz... "Şimdi anlıyorum," diyor, düşüncelerimi bölerek.

Bu da iyi bir şey.

"Ya eğer..." diye düşünmek istemiyorum. Sevdiği oyundan bu kadar ani ayrılmasının nedenini merak etmeyi de istemiyorum. Bu yüzden, kafamda hala bir karışıklık olsa da, bunu gidermeye çalışmıyorum.

Bunun yerine, "Tamam. Neyse. Ama *burada*, evde ne yapıyorsun?" diyorum.

Bir iki saniye bana baktıktan sonra gözlerini göğsümdeki sevimli, tatlı kokulu bohçaya indirdi. Elini uzattı ve Halo'nun tombul yanağına parmağını sürttü ve tanrım, karnım o kadar titredi ki kapı koluna tutunduğum için şükrettim.

"Kızımı görmeye geldim," diyor yumuşak bir sesle ve gözlerini bana kaldırıyor. "Sanmıyorum ki..."

Cevabının geri kalanı, göğsümdeki tombul küçük paket, sanki bir hazine bulmuş gibi cıvıl cıvıl sesler çıkararak patlamasıyla boğuluyor. Sanırım Ledger'ın dokunuşu onun dikkatini çekti ve şimdi kollarımda çıldırıyor. Tombul ayaklarıyla tekmeliyor, yumruklarını sallıyor, kaburgalarım ve göğüslerime vuruyor.

Ve bu acı verici.

Beş aylık ama çok güçlü, benim küçük bebeğim.

Karşımdaki adam da sanki bir hazine bulmuş gibi davranmasaydı.

Çünkü ağzı, onda gördüğüm en büyük gülümsemeye dönüşüyor.

Genelde sadece alaycı bir gülümseme ya da küçümseyici bir kıkırdama yapar. Ama bu tam anlamıyla bir gülümseme ve sevinç dolu bir gülümseme. Saf ve basit, kalbimi hızlandırıyor ve bakışlarımı ona kilitliyor.

Hatta tüm ayrıntılarını ezberliyorum.

Dudaklarının yukarı doğru uzayarak mükemmel yarım aylar oluşturması. Ağızının etrafındaki çizgilerin gevşemesi. Elmacık kemiklerinin daha az keskin ve sert görünmesi, koyu renkli gözlerinin sertlikle değil, güzel ve hafif bir ışıkla parlaması.

"Ve beni gördüğüne mutlu," diye mırıldanıyor.

Sanki daha fazla kanıta ihtiyacım varmış gibi, Halo sevinçle mırıldanıyor.

"Gah, gah, paaaaah." Gözleri ona dikilmiş, "Hey, Küçük Berry," diyor.

Kız ellerini çırpır. "Pah. Pah. Da." "Beni özledin mi?"

Yine kaburgalarımın tekme atıyor, *gah, gah, gah* diye sesler çıkarıyor. Ama ben bunu neredeyse fark etmiyorum.

Çünkü önümde başka bir şey oluyor. Onun altın bulmuş gibi gülümsemesinden bile daha büyüleyici bir şey.

O eriyor. Dağılmak üzere. Yumuşuyor.

Suda eriyen bir şeker parçası gibi.

Sadece beş aylık bir bebek ona gülümsüyor ve uzun parmağını tutuyor diye.

Ve bu daha da bitmiyor.

Daha da ilginç olanı, onun da ona karşılık vermesi. Ya da daha doğrusu, ona karşı kullandığı ses, her zamanki kaba, kısık ve kumlu sesi değil. Bu ses yumuşak, derin ve zengin.

Coo-ey.

Herkesin korktuğu Öfkeli Diken, beş aylık bir kıza aşık olduğu için ona *sesleniyor*. Ve o beş aylık kız da ona aynı şekilde aşık gibi görünüyor.

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum.

Yani, yeğenini sevdiğini biliyordum. Elbette biliyordum. Ama bunu daha önce hiç görmemiştim. Halo'nun yanında olduğu zamanlarda yaşadığı değişimi. Çünkü o beni Halo'nun yanında görmüş olabilir, ama ben onu görmemiştim. Onunla etkileşim halinde olduğunu ilk kez görüyorum. Muhtemelen Halo'nun

her zaman onunla oynamak için sırasını bekleyen amcaları olduğu için. Ayrıca ona çok yapışan bir teyzesi var — ben, yapışkan bir anne ve çok sahiplenici bir baba.

Belki de tüm bunlar yüzünden onları birlikte görmeyi kaçırdım. Bence bu iyi bir şey.

Çünkü görseydim, özlemle mahvolurdum.

Acıdan *mahvolurdum*. Asla sahip olamayacağım bir şeyi istediğim için.

Şu anda burada durup onu onunla izlemek çok zor. Ağlayıp yalvarmamak çok zor.

Neden beni sevmediğini öğrenmek için yalvarmak.

Neden benim daha fazlası olabileceğimi düşünmedi?

Neden beni bir piyon olarak görmedi?

Neden onunla bir aile kurma, bir bebek sahibi olma hayalim

gerçekleşemiyor? "Onu bana vermek mi istiyorsun?" diyor, gözlerini kaldırarak.

Şu anda nasıl görüldüğümü bilmiyorum ama her neyse onu biraz kaşlarını çatmaya neden oluyor. Ve devam ediyor, "Ne..."

"Evet, al," diyorum, ondan uzaklaşarak.

Onu bir kolumla tutarken, diğer kolumla önündeki cırt cırtlara açıp arkama uzanarak kayışları çözüyorum. Tam o sırada onun bana doğru adım attığını fark ediyorum, kolunu bir nedenden dolayı kaldırıyor ve ben geri çekiliyorum.

Bana dokunmayacaktı, değil mi?

Ne yapmayı planladıysa, ani geri çekilmem onu çenesini sıkmasına ve kolunu indirmesine neden oldu.

Onu reddetmekten, ya da daha çok onun sunmak üzere olduğu yardımdan dolayı kalbimde hafif bir sızı hissediyorum. Ama sonra kendime üzülecek bir şey olmadığını söylüyorum.

Hızla kayışları gevşetip, kıvranan paketi çok dikkatlice topluyorum ve önümdeki adama veriyorum. Ama böyle bir şey yaptığında ortaya çıkacak yakınlığın derecesini muhtemelen doğru tahmin edememişim. Çünkü

, elim onun avuçlarına değiyor, ön kolundaki kaba kıllar benimkine sürtünüyor.

Onun ne kadar heyecanlı olduğunu belli ediyordu.

Cildinin elektrikle yüklü olduğunu.

Transfer sadece birkaç saniye sürer ama daha uzun gibi gelir.

Çok daha uzun, ve Halo güçlü, şişkin kollarında güvenli bir şekilde durur durmaz, geri çekilirim, askıyı ellerimde toplar ve "Callie ve Reed burada değiller" derim.

Halo, çenesine avuçlarını vurarak bakıyor. "Görüyorum."

"Yani boşuna geldin. Gitmelisin. Ben söylerim..."

Zamanlayıcının çığlık gibi sesi sözümü keser, keklerimin piştiğini haber verir.

Bu yüzden, ne kadar önemli olursa olsun, konuşmayı bırakıp mutfağa koşuyorum. Dördüncü parti basit vanilyalı keklerimi fırından çıkarıp, hızla mutfak adasına koyuyorum. Ve tabii ki, o da burada.

Mutfakta.

Adanın karşı tarafında duruyor. Gözleri her

şeyi inceliyor.

Kahretsin.

Onun gördüklerini görmesini istemiyorum. Aslında, benimle ilgili bu şeyleri görmesini istediğim son kişi o.

Öncelikle, mutfak felaket durumda. Her yer bir şeyle kaplı, ya fırın tepsileri, ya pişirme malzemeleri ya da pişmiş ürünler. Tezgahın üzerinde kesilmiş çilekler var ve tabii ki temizlemeyi unuttuğum kan damlaları gibi dökülmüş meyve suları var. Yanında da büyük bir kase pembe krema var ve ilk birkaç parti kekleri süslemek için üç farklı spatula kullanmışım. Onlar da mutfak tezgahının üzerinde duruyor. Ayrıca tezgahın ve yerin her yerinde dökülmüş un, atılmış krem peynir ve tereyağı paketleri, her yere serpilmiş şeker var.

Ve sonra bir de pişirdiğim gerçeği var. *Pişirdiğim* gerçeği.

Ona hiç söylemediğim bir şey. Ya da daha doğrusu, ona hiç söylemediğim *başka* bir şey.

Çoğunlukla kendi kendime öğrendiğim ve çok karmaşık pastalar yapmadığım için. Sadece vanilyalı kekler, browniler, elmalı turtalar gibi basit, rahatlatıcı şeyler yaparım. Ayrıca onun zaten usta bir pastacı kız kardeşi var. Aslında bu, Callie ile aramızdaki bağlardan biriydi. Her neyse, karşılaştırılmak ve yetersiz bulunmak istemedim.

Ve onun yine benim sırlarımdan birini keşfetmesi beni çok korkutuyor ve onun buradan gitmesini istiyorum. *Dün* ona birbirimizden uzak durmamız gerektiğini söylediğimi söylemeye gerek bile yok. Ama ona tüm bunları söyleyemeden, o çılgınca bir şey yapıyor.

Serbest kolunu uzatıp keklerimden birini aldı ve bir çırpıda ağzına attı.

Tek seferde.

Aynen öyle.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, sesim yüksek.

Yavaşça çiğneyip yutuyor. Sonra, "Cupcake yiyorum." "Cupcake yiyemezsin."

Buna karşılık, bir tane daha alır ve onu da ağzına atar. Yine tek seferde ve aynen öyle. Onu da yuttuktan sonra, "Görünüşe göre yapabiliyorum" der.

Ben keskin bir nefes veririm. "Bunlar senin için değil."

Üçüncü keke uzanırken "Öyle mi?" der. "Keklerimi yeme" diye talepte bulunurum.

Tabii ki yemiyor, çünkü üçüncü kek de kocaman ağzına giriyor. Sonra, "Bunlar kimin için?"

"Kız kardeşin ve erkek kardeşim için."

Ve bir tane daha ağzına girer. "Neden, ne yaptılar?"

Beşincisini almadan önce öne uzanıp tepsiyi ondan uzaklaştırdım. "Teşekkür hediyesi. Halo'ya bakmama izin verdikleri için."

Bana bir bakış attı. "Hayır, bence tam tersi olmalı." "Ben..."

"Ayrıca, kardeşim istediğin zaman kardeşine cupcake yapabilir. Yani *bu*," bu sefer krema kasesine uzanarak, "benim." Bunun üzerine, uzun parmağını kremaya batırıp bir kaşık alıp ağzına atarak, "Çilek, ha. Çok güzel."

"Aman Tanrım, şimdi bütün kek mahvoldu ve..."

O parmağını tekrar daldırıp bir kaşık daha aldığı anda sözlerim boğazımda kalır. Ama bu sefer Halo'ya uzanır ve Halo hevesle ağzını açar ve hepsini yalar, ağzını pembe krema ile lekeler.

"Delirdin mi?" diye bağırarak Halo'nun bezini alıp ona koşuyorum. "Ona henüz katı yiyecek vermemeliydin. Üstelik şekerli bir şey. Aklından ne geçiyor?" Halo'ya ise, "Özür dilerim, tatlım. Ledger amcan deli. Ne düşünüyor bilmiyorum" diyorum.

Halo bana gülümseyerek yumruklarını sallıyor, yüzünü silerken çeneme vuruyor ve "Da. Da. Daaaa" diyor.

"Callie geri geldiğinde, kızının ilk kez katı yiyecekleri tattığını ve bunun onun yokluğunda olduğunu ona sen anlatırsın..."

Sözümü yarım bırakıyorum çünkü ona baktığımda, onun zaten beni izlediğini fark ediyorum.

Ve bunu tek bir şeye odaklanmış bir şekilde yapmasaydı sorun olmazdı. Ya da bu kadar yoğun ve Tanrım, aç bir şekilde yapmasaydı.

Onun gözlerinde olan şey buydu.

Halo ile ona doğru yürürken, o kapıda dururken görmek istemediğim şey.

Beni açgözlü gözlerle izliyordu, sanki benden bir şey istiyor gibiydi.

Sanki şimdi benden bir şey *istiyor gibi*.

Ve ne kadar derinden hissetsem de, karnımda hissettiğim o çekişme, ona verecek hiçbir şeyim yok. Artık yok. Bu yüzden tekrar uzaklaşıyorum ve "Bence

sen —"

"Bu ilk kez olmuyor," diyor.

Yukarı bakıyorum. "Ne için ilk kez değil?"

Gözleri hâlâ yoğun, başını Halo'ya doğru eğiyor. "Bu küçük Berry katı yiyecek tattı."

"Ne?"

"Kardeşin bu işi halletmiş." "Reed mi?"

Kaşlarımı çatarak soruyorum. "O zaten —"

"Evet. Kız kardeşimin arkasından. Sanırım bir şey olmaz."

"Ama neden..."

"Çünkü Callie deli gibi davranıyor." Halo'nun sırtını okşadı; Halo ona döndü ve cıvıldadı. "Haftalardır katı gıdalara hazır."

Ben de aynı fikirdeyim.

Halo son zamanlarda yemeğe çok ilgi gösteriyor. Yediğimizi takip ediyor, eşyaları tutuyor, ağzına sokmaya çalışıyor. Ve geçen hafta Callie mutfaktayken ona bakarken, Halo çok az ve yumuşak bir şeftali parçasını yutmayı başardı. Tabii ki Callie'ye söylemedim, çünkü çok korkardı, ama evet, bu küçük tatlı şey büyüdü ve yetişkinlerin yediği yemekleri yemeye hazır. En azından püre haline getirilmiş sebze ve meyveleri.

"Sadece kayıt olsun diye söylüyorum," dedim. "Gerçekten kardeşimin yaptığı bir şeye katılıyor musun?"

"Ne onaylayabilirim ne de inkar edebilirim," diyor birkaç saniye sonra ciddi bir ifadeyle.

Kendime rağmen dudaklarım gülümsemeye titrer. "Hayır, bence söyleyebilirsin. Onaylayabilirsin, demek istiyorum."

Çenesi sıkışır.

Ama devam ediyorum. "Az önce kardeşime hak verdin."

Çenesi biraz daha sıkışır.

"Senin baş düşmanın," diye ekledim.

"Yeminli dūřman"ı tercih ederim, der sonunda.

"Neden, çünkü yeminli dūřman ezeli dūřmandan çok daha olgun geliyor mu?"

"Öyle görünüyor."

Ona gözlerimi kısararak bakarım. "Olgunluk polisine haber vereceğim."

Dudakları da hafifçe yukarı kıvrılır. "Little Berry ve ben bu kekleri bitirirken sen de bunu yapmaya ne dersin?"

Kalbim bir an durur ve sonunda kendimi tutamayıp sorarım, "Little Berry ne?"

"ilek." "Ne

olmuş ona?"

"ilek gibi görünüyor."

"Yani ona taktığın lakap bu." "Evet."

"Ve sen her zaman insanlara takma isimler veriyorsun."

"Her zaman değil, hayır."

"O zaman..."

Gözleri parladı. "Sadece özel günlerde."

Ve sanırım üç yıl önce benimle tanışmak onun için özel bir olaydı, değil mi? Rakibinin küçük kız kardeşi ona kendini atarken, o da başına düşen bu fırsat için şükreliyordu.

"Burada olamazsın," diyorum, daha önce söylediğimin bir versiyonunu tekrarlıyorum. "Neden?"

"ünkü dediğim gibi, Callie ve Reed burada değil," diyorum. "Senin uğradığını onlara sonra söyleyebilirim, ama..."

"Ya da ben kendim söylerim."

"Hayır. Hemen gitmelisin."

Bir iki saniye bana baktıktan sonra, "Kızımın kalbini kıramam," dedi.

Halo'dan bahsettiğini biliyorum. Biliyorum.

Ve haklı. O bu kadar çabuk gidersen, kızın kalbi kırılır. Ona örümcek maymunu gibi yapışmış durumda. Ama onun burada kalmasına izin veremem. Ruh sağlığım için iyi değil.

"Bence kendini küçümsüyorsun," diyorum ona. "Kalp kırmada uzmansın. Eminim onu nazıkçe reddetmenin bir yolunu bulursun. Bu yüzden gitmeni çok isterim, çünkü etrafımda olmanı istemiyorum."

Birkaç saniye boyunca sadece bana bakıyor.

Yüz hatları gergin, çenesi titriyor.

Sonra, "Aptalca davrandım."

"Ne?"

Derin bir nefes aldı, göğsü inip kalkarken Halo da onunla birlikte hareket etti.

"Geçen gece. Barda."

"Anlamıyorum."

Bir nefes daha, bir önceki kadar derin değil, ama yine de kendini hazırladığını düşündürecek kadar derin. "Haklıydın. Kız kardeşim artık senin kardeşinle evli, benim için çok..."

Bir kelime arıyor, bunu hissedebiliyorum.

"Hoşnutsuzluk."

"Bu çok hafif bir kelime."

"Daha iyileri var ama..."

"Ama ne?"

"Onun önünde söyleyemem."

Onunla Halo'yu kastediyor.

Ve beş aylık yeğenim için dilini temizlemesi, onun babası olan kendi kardeşim bunu yapmazken, beni gülümsetiyor.

Bu çok saçma, çünkü bu durumda gülümsemeyi hak eden hiçbir şey yok.

Kollarımı göğsümde kavuşturup, "Hoşuna gitmedi mi?" diye soruyorum.

Bir nefes daha. "Ve bunu senden çıkardım."

"İlk kez olmuyor," diyorum, on üç ay önce olanları kastederek.

Kızgınlığını, kardeşimden intikam alma ihtiyacını benden çıkararak beni de bu olayın kurbanı haline getirdiğini.

"Evet, işte bu yüzden özür diliyorum."

Geri çekildim. "Ne?"

Ayaklarını yerinden oynatır. "Yaptığım şeyi yapmamalıydım. Aptal gibi davranmamalıydım. Sen barışmak istiyordun, ben ise..." Durur, "Her şeyi mahvettim. Dediğim gibi, haklıydın. Birbirimizi görecekiz. Hem de çok. Ve zaten boktan olan bir durumu daha da kötüleştirmenin bir anlamı yok." Gözlerini bir saniye kapatır. "Bu yüzden sana durduğumu söylemeye geldim."

"Neyi bırakacağım?"

"Seni kışkırtmayı. Seninle oynamayı."

Kalbim birçok nedenden dolayı çok hızlı atıyor.

Sadece yeğeninin yüzünü boynuna gömüp yumruğunu emerek uykuya dalmışken dilini düzeltmesi değil, aynı zamanda davranışları için gerçekten özür dilemesi de. Evet, son bir yıldır beni kışkırtmaya çalıştığını kabul ediyor.

Benimle oynamaya çalışıyormuş.

"Neden?" diye soruyorum. "Neden benimle oynadın?"

"Çünkü sen parlak, ateşli ve ateşböceği gibi enerjiksinsin." Nefesim kesiliyor. "Ben..."

"Ve seni aydınlatmak, parlatmak istedim."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum. Ama bu noktada ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ondan bunu hiç beklemiyordum. Özür, itiraflar...

suçunu fiilen itiraf etmesi. Daha önce hiç yapmadığı bir şey ve — Bir saniye.

Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Bana hiçbir şey için *özür dilememişti*. Yıllarca onun ayaklarını öptüğüm halde beni bir nesne gibi gördüğü için. On üç ay önce kardeşime karşı beni kullanmak için yurt odama geldiği için. Beni ağlayarak, kırık bir halde, *çıplak* bir şekilde yatağımda bırakıp arkasını dönmeden gittiği için.

Ama iki gece önce barda aramızda olanlar için birdenbire özür dileme ihtiyacı mı duyuyor?

Gerçekten buna inanmamı mı bekliyor?

Gerçekten burada neler olduğunu bilmediğimi mi *düşünüyor*?

Dışlerimi sıkarak, "Bitirdin mi?" diyorum.

Kaşları çatılmış. "Ne?" "Saçmalamayı bitirdin mi?"

"Ben..."

"Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun? Bu sahte özür numarasını."

Gözleri kısıldı. "Sahte."

"Evet. *Sahte*." Sonra, "Neden bunu yaptığını biliyorum."

"Evet, neden?"

"Bana acıyorsun."

Şaşkınlık içinde irkildi.

Şokun etkisiyle irkildi.

Doğru söylediğim için değil, ne dediğimi hiç anlamadığı için. Bunu yüzünden açıkça görebiliyorum. Bu beni biraz duraksatıyor ve yıkıcı hipotezlerimin trenini frenliyor. Ama ben bunu düşünmeden önce, o konuşuyor.

"Ve tam olarak sana neden acıyorum?"

Sesi alçalmıştı ve yemin ederim ki... kızgın geliyordu.

Kollarımı açıp yutkundum. "Ç-çünkü dün banyoda söylediklerim yüzünden."

Yüz hatları o kadar gergin ki, hiçbir şey hareket etmiyor, canlanmıyor gibi. "Ne dedin sen?"

Dengemi kaybetmemek için tezgahın kenarına tutunuyorum. "Ben... Anlıyorum... Bu değil..."

"Ne dedin?"

Çıplak ayak parmaklarımı kısıvrarak, hafifçe titreyerek, bu konuyu açtığım için utanarak. "Sana dedim ki..."

"Ne dedin?" Lanet olsun.

"L kelimesini söyledim," diye karar verdim sonunda. "Tamam mı? O kelimeyi söyledim. Ve bunun bana acımdan kaynaklandığını düşünmek benim için zor değil. Bu, kendini daha az garip hissetmek için yaptığın bir şey. Çünkü daha önce bana hiçbir şey için özür dilemedin ve şimdi, hayatımda söyleyebileceğim en kötü şeyi söyledikten 24 saat sonra, burada özür diliyorsun. Bu yüzden sana inanmıyorum, kusura bakma."

Ne düşündüğünü bilmiyorum çünkü yüzü hala ifadesiz. Ve hiçbir şey söylemiyor.

Keşke söylese.

Sadece şüphelerimi doğrulamak için bile olsa. Ama saniyeler geçtikçe, bunların doğru olma ihtimali gittikçe azalıyor.

Sonunda, "Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Ama bu acıma değil." "Öyleyse ne..."

"Sana acısaydım, şu anda bu küçük sarı elbisenle burada duruyor olmazdın."

"Ne?"

"Bu adada, sırt üstü yatmış, elbisen yerde duruyor olacaksın. Çıplak tenin pamuk şekerin rengiyle aynı olacak." Sonra, "Çünkü

Sonunda, on altı yaşımda seni çalıların arkasında saklanırken bulduğumdan beri istediğın şeyi sana verecektim. Hala istediğın bir şey. Ne kadar inkar etsen de, iğrençlik olarak göstermeye çalışsan da. Bu şeyin adı

D. I. C. K. İnsanlar benzer durumlarda acımak için kullanır. F. U. C. K." Sonra, "Bu acıma değil, ilk kez doğru şeyi yapmaya çalışıyorum."

ON İKİNCİ BÖLÜM

O doğru şeyi yapıyor.

Hayatında ilk kez.

Acaba bu yüzden mi onu evden kovmadım ve kalmasına izin verdim?

Yoksa ona inandığım için mi? Onun beklenmedik özrünün acıma duygusundan kaynaklanmadığını düşündüğüm için mi? Çünkü ona inandım.

Yüzünde açıkça görülüyordu.

Onun şoku. Bariz öfkesi. Küfürlü ve pislik gibi davranmasının sebebi, benim varsayımlarımdan hoşlanmamış olmasıydı. Ve bu rahatlama o kadar büyüktü ki, kavga ederek bunu bozmak istemedim. Ya da Halo en sevdiği amcasını bırakmak istemediği için olabilir. Uykulu ve halsizdi ve bu haldeyken onunla uğraşmak hiç iyi bir fikir değildir, bu yüzden her şeyi boşvermeye karar verdim.

Her neyse, o kaldı.

Hatta hala burada. Birkaç saat sonra. Ve bazı

şeyler oldu.

Mesela, akşam yemeği pişirdim.

Bu, tıpkı pasta yapmak gibi, kendi kendime öğrendiğim bir şey – çünkü benim geldiğim yerde kimse yemek yapmaz; bunun için çalışan insanlar vardır – ve yine Ledger'a hiç söylemediğim bir şey. Ama nasıl olsa kendime yemek yapacaktım, ayrıca o benim pasta yaptığımı zaten biliyor, bir sır daha ne fark eder ki?

Sonra akşam yemeğinden sonra, gizlice Halo'nun yatma rutinini izledim. Oysa mutfakta bulaşıkları yıkayıp temizlik yapmam gerekirdi.

Onu dikkatlice yıkarken izledim, uzun parmakları sabun köpüğü içinde ve çok nazikti. Şampuanla ıslanan saçlarına, Little Berry'nin çok sevdiği ve çok komik bulduğu havalı bir mohawk yaptığı izledim. Sonra baloncuklar üfledi, ördeğiyle oynadı, kıkırdadı ve güldü, çok nadir yaptığı bir şeydi, her haliyle çok güzeldi.

Banyo bittiğinde, onu yine nazikçe kuruladı, bezini ve pijamalarını giydirdi. Sonra onu sallayarak odada dolaşırken emzirdi. Bu saatte genellikle Callie ve ben ona hikaye okurduk, ama o buna gerek duymadı. Çünkü yatma vaktinden önce yarı uykulu olduğu için değil, onunla oynaması ve ona o sevimli sesiyle konuşması onu neredeyse uyutmuştu.

Ama bu benim için bardağı taşıran son damla oldu. Onun o şefkatli sesini tekrar duymak.

Onun yapabileceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Ve tek taraflı aşk hikayemizde yaptığım her şey gibi, bunu da çok hayal etmişim.

Onun bir bebeği olduğunu.

Bizim bebeğimiz.

İşte o zaman kaçıp mutfığa geri döndüm. Şu anda da oradayım.

Bulaşıkları yıkıyorum.

Ovuyorum.

Duruluyorum. Tekrar ediyorum.

Bir şey hissedene kadar. Önce, kollarımda tüyleri diken diken eden bir hava. Ve yarım saniye sonra, ensemde bir karıncalanma. Yarım saniyeden bile kısa bir sürede dönüp baktığımda, tüm vücudum tüylerim diken diken ve karıncalanmış durumda.

Çünkü o burada.

Çok yakın.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, daha da koyulaşmış gibi görünen karanlık gözlerine bakarak. Cevap olarak bana yaklaşıyor ve yüzü, dudakları

bana çok, *çok* yaklaşıp dudaklarıma doğru ilerlerken nefesimi tutamıyorum.
"Aman Tanrım, ne..."

Ama sonra yanımdan geçip kolunu uzatarak suyu kapatıyor. Oh.

Tamam.

Hayır. Aslında, tamam *değil*.

O geri çekilip kalçalarını adaya dayadığında, kollarını göğsünde kavuşturduğunda, olabildiğince sert bir sesle, "Daha önce sana kişisel alanıma saygı göstermeni istemiştin."

Birkaç saniye boyunca beni izliyor, kızaran yanaklarımı, inip çıkan göğsümü.
"Sen de benimkine saygı duysaydın, ben de saygı duyardım."

"Ben hiç..."

"Kişisel alanımı değil, hayır. Ama mahremiyetimi."

"O..."

"Ki bu da birinin kişisel alanına saygı duymakla aynı kategoriye girer."

Kahretsin.

Kahretsin.

Tabii ki biliyordu. Tabii ki onu izlediğimi biliyordu. Bu çok garip.

Nasıl biliyor?

On üç ay önce, bunu bir işaret olarak algılayıp, bana ve yaptıklarına çok duyarlı olduğunu düşünürdüm. Ama sanırım gerçek şu ki, ben takip etmekte hiç iyi değilim.

Kalçalarımı tezgaha dayadım. "Halo'nun iyi olup olmadığını kontrol ediyordum."

"Tabii."

"Bu gece o benim sorumluluğumda. Sen ona kek ve şeftali vermişsin. Bu yüzden kız kardeşinin koyduğu diğer kuralları çiğnemediğinden emin olmak istedim."

Hepsi doğru.

Ona benim keklerimden ve kesilmiş şeftalilerden birkaç parça vermiş. Callie geri geldiğinde ona anlatmam gerekecek. Kardeşinin tam bir asi olduğunu ve kocasının da öyle olduğunu. Bu durumda ispiyoncu olmak hiç utanç verici değil.

Ayaklarını yerinden oynatırken pazıları şişer ve kaslanır. "Kız kardeşim deli, bunu daha önce de söylemiştim. Cupcakelerin çok lezzetli olması ve onun daha fazla istemesinin suçu bana değil."

"Bu çok..." Sonra, "C-cupcakelerim lezzetli mi?"

Gözleri gözlerime dikildi. "Beş tane arka arkaya yedim. Sen de oradaydın, değil mi?"

"Dört," diye hatırlatıyorum sanki çok önemliymiş gibi. "Dört tane yedin." "Sadece sen aldın diye."

"Ama sonra geri aldın."

"Tabii ki aldım," diyor. "Onların benim olduğunu söylemiştim." Onun.

Tanrım, bu kadar sahiplenici konuşmayı hiç bırakmayacak mı?

Neredeyse hiç birlikte olmamamız gerektiğine seviniyorum. Şimdi, benim için bir nesneden başka bir şey değilken bu kadar sahipleniciyse, bir araya gelseydik ne kadar sahiplenici olurdu, bir düşün.

Yani bir bakıma her şey yolunda gitti sanırım.

Evet, tabii, Tempest.

Her neyse.

Önemli olan, akşam yemeğinden sonra cupcakeleri ele geçirmeyi başardığı ve Halo'ya da biraz vererek çoğunu yediği. Evet, bu beni çok mutlu ve gururlandırdı ve cupcakeleri sevmiş olabileceğini düşündüm. Ya da en azından tamamen nefret etmediğini.

Ama o anda o kadar sarsılmıştım ki — bu arada hala öyleyim — bunu içime sindiremedim.

Ama şimdi içime sindiriyorum.

O benim cupcakelerimi seviyor. Gerçekten, *gerçekten* seviyor. Geçmişteki tüm endişelerim boşunaymış.

Yaşasın.

"Teşekkür ederim," diyorum, aptal gibi sırtıtmak yerine. "Ama bu yine de demek değil ki..."

"Ne zamandır pasta yapıyorsun?"

"Ne?"

"Nasıl oldu da hiç bilmedim?"

"Hakkımda her şeyi bilmiyorsun," diye karşılık verdim. "Aslında biliyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun," diye alay ediyorum. "Sen..."

"Bir erkeği ilk kez öpmek istediğin anı biliyorum," diye sözümü kesiyor.

"Ne?"

"Viktor Sullivan."

"Ben... Ben... Ne?"

"Beş yaşındaydın."

Ağzımı açıp kapatıyorum, kelimeleri bir araya getiremiyorum. Çünkü... Ne?

Evet, ben küçükken Viktor Sullivan adında bir çocuk vardı, ama o bunu nereden biliyor?

"Bu yüzden onun peşinden gitmedim. Sen bana söyledikten hemen sonra." "Ne nedeni?"

"Beş yaşındaydın. Bilemezdin." "Ben..."

Sonra omuz silkiyor, "Ayrıca onun batı kıyısına taşındığını öğrendim ve acil bir tehlike olmadığı için uçağa atlamamın gerekli olmadığını düşündüm."

"Ne tehdidi?" Kafamı salladım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Açıklamaya devam etmedi. Devam etti: "Pamuk şekeri ilk kez ne zaman tattığını biliyorum. Dört yaşındayken, o salak kardeşinle plajdaydın. Bulut yiyormuşsun gibi hissettiğini ve bir tek boynuzlu at olduğunu söylemiştin."

"Ben—"

"Bilgin olsun, sen tek boynuzlu at değilsin. Gözlerimi kapattığımda hayal etmek istediğim şey, alnının ortasında çirkin bir boynuz değil." Beni baştan aşağı süzer. "Ama Barbie olabilirsin."

"Bence," diyorum, düzensiz nefes alıp vererek, "biraz yavaşlaman lazım ve

—
O yapmaz.

"En sevdiğin bebeğinin adını da biliyorum: Krista. Üç yaşından yedi yaşına kadar o bebeği vardı ve ondan vazgeçmenin tek nedeni, annenin onunla oynadığını görüp, çok yıpranmış olduğu için onu atmaya karar vermesiydi. Umarım baban gibi annenin de boktan bir insan olduğunu biliyorsundur. Bu arada, Krista, seni takip ettiğini söylediğim gece bana verdiğin sahte isimdi." Sonra, "En sevdiğin filmi de biliyorum: Hugh Jackman'ın oynadığı tüm filmler en sevdiğin filmler çünkü iri yarı erkeklere zaafın var. Ama o mutlu bir evliliği ve iki çocuğu olduğu için, yine de uçağa atlayıp onu aramamın önemli olmadığını düşündüm. Gerçi sanırım şimdi boşanıyor, o yüzden belki de uçağa atlayacağım. En sevdiğin romantik roman; ayakkabı konusunda neden Jimmy Anthony yerine Dior'u tercih ettiğini. En sevdiğin rengin kırmızı olduğunu da biliyorum, ama nedense o renkteki elbiselerin en az sayıda. En çok yaz mevsimini seviyorsun ama sonbaharı da seviyorsun. Çünkü kış, çok fazla giysi giymek demek ve görünüşe göre, örtünmekten çok benim ruhumu mahvetmeyi seviyorsun. Ve sana bir süper güç verilseydi, görünmez olmak isterdin, böylece yedinci sınıftan beri romantik romanlarınla dalga geçen Tessa Thompson'ı gizlice izleyip onu mahvedebilirdin.

Burada bir saniye duraksıyor, sanırım bitirdi diye düşünüyorum, ama görünüşe göre bitirmemiş, çünkü şöyle ekliyor: "Bu arada, o zamanlar benim forvetlerimden biriyle çıkıyordu. Babasına bir nevi *hakaret olarak*. Ama sonra onun

sadece diğerk takımın futbolcularına zaafı olmadığını, aynı zamanda pek yasal olmayan beyaz bir tozu çekmekten de hoşlandığını öğrendik. Ve bu tür şeyleri bildirmek bizim vatandaşlık görevimiz olduğu için bildirdik. Son duyduğumda İsviçre'de bir manastırdıydı."

Ve sonra bitirdi.

Hala orada, sanki hiçbir şey olmamış gibi, rahat ve kibirli bir şekilde duruyordu.

Sanki az önce aklımı başımdan almamış gibi.

Sanki dünyamı alt üst etmemiş gibi.

Hakkımda rastgele, tamamen yararsız gerçekleri, şu anda hatırladığım gerçekleri ona anlattım.

Birkaç mesaj ve telefon görüşmesi

boyunca. Ama önce.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum, sesim şu anda yabancı geliyor. "Bilirsin, kokain."

Skandalvari ses tonuma dudakları hafıfçe seğıirdi. "Evet."

"Biliyordum." Başımı sallıyorum. "Bir şeyler çevirdiğini ve kötü bir şey olduğunu biliyordum. Çünkü kimse bir gün aniden ortadan kaybolup İsviçre'deki bu prestijli okula nasıl girdiğini bilmiyordu. Prestijli." Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Tabii."

Callie'ye anlatana kadar bekle.

O, Tessa'yı ve ondan ne kadar nefret ettiğimi çok iyi biliyor. Ve ona ne olduğunu hep merak ettiğimi de. Ve şimdi, onun sayesinde, öğrendim ve...

Aman Tanrım.

Ne halt ediyorum ben?

Neden onun bana söylediklerinden çok dedikodular daha çok kafama takılıyor?

"B-bunları nereden biliyorsun?" diye soruyorum, tezgaha sıkıca tutunarak.

"Sen söyledin."

"Biliyorum," diyorum, dudaklarımı yalayarak. "Ama bunları nasıl *hatırlıyorsun?* Nasıl..."

"Sanırım hafızam iyidir."

"Ve..." Nefesimi toplamaya çalışıyorum. "Ve bunu gerçekten yaptın mı? Tessa'ya. Benim için."

Buna cevap vermek için birkaç saniye bekledi. Sonra, "Evet."

"Neden?"

"Çünkü o seninle uğraştı." "Ee?"

"O yüzden ben de ona bulaştım."

Dudaklarımı tekrar yalarım. "Evet. Ama neden? Neden bu kadar umursadın ki..."

"Çünkü sen benim kız kardeşimin en iyi arkadaşıydın. Ve çünkü yapabiliyordum."

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor. "Ama ben... Ben senin rakibinin küçük kız kardeşi olduğumu sanıyordum. Başka bir şey değil."

"Evet, çok karmaşık, değil mi?" diyor soğukkanlılıkla. "Ne olduğun ya da ne olduğun. Ben sadece bir iyilik yaptım."

Ne düşünmeliyim bilmiyorum. Ne

yaptığı ve *neden* yaptığı.

Bunu yapmış olması bile yeterince gerçek dışı.

Bütün bunları özrüyle birleştirdince, neredeyse bir şeyler varsaymaya başlayabilirim. Neredeyse umutlanmaya başlayabilirim.

Ama ben aptal değilim, artık değilim.

Muhtemelen, dediği gibi, yapabildiği için yaptı. Ve bir iyilik olarak. Panikleyecek bir şey yok.

Yine de, kendimi tutamayıp "O Jimmy Anthony değil. Marc Anthony. Sen Jimmy Choo'yu düşünüyorsun" diyorum. Düzeltmeme gözleri hafifçe kısılıyor. "Viktor Sullivan gerçekten batı kıyısına taşındı mı?" Gözleri daha da kısılıyor. "Çünkü ben hiç duymadım ve..." Çenesi sıkıldığında konuyu değiştiriyorum. "Ve on bir."

Beni birkaç saniye boyunca keskin bakışlarıyla süzer. Sonra, "Jimmy Choo ve Marc Anthony siktirip gidebilir. Viktor Sullivan'ın batı kıyısına taşındığının kanıtını istiyorsan, oraya uçup sana onu hastane yatağında yatarken çektiğim fotoğrafları getiririm. Ve on bir *ne*?"

Viktor Sullivan'ın adının geçmesiyle sesinde duyduğum katil gibi ses tonu yüzünden vücudumu saran şiddetli titremeye karşı dudaklarımı ısırıyorum. Beş yaşındayken oyun parkında tanıştığım ve o bahsedene kadar hatırlamadığım bir çocuk.

Gördün mü? Deli gibi
sahiplenici. Hiçbir sebep
yokken.

"Pişirmeye başladığımda," diye cevapladım. "On bir yaşındayken."

Daha önce de gözlerinin çok yoğun olduğunu düşünmüştüm ama cevabım üzerine, gözleri yakıcı bir hale geldi.

Alev alev.

Güneş ışınları gibi hissettiklerini söylemek istiyorum, ama onda parlaklık ya da güneş ışığı yok, sadece gök gürültüsü ve yağmur var. Sanki bir fırtınanın gözüne bakmak gibi.

"Neden bunu bilmiyordum?"

"Çünkü ben..." Nedenini ifade etmek için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken sözlerim kesildi.

Ama o bununla bir sorunu yok. "Çünkü benim için pişirmek istemiştin."

Yalan söylemeliyim diye bir an düşünerek kızarıyorum. Ama sonra fısıldıyorum,

"Evet." "Çok."

"E-evet."

"Ve benim beğenmemi istedin."

Daha da kızardım. "Evet."

"Tekrar," diyor alçak sesle. "Çok."

Başımı sallıyorum. "Ve bu yüzden, onları hiç yapmasam daha iyi olur diye düşündüm. Senin için."

"Yanlış düşünmüşsün," diyor, gözleri hala yanaklarımdan yanıyor.

"O bir şeydi..." Yine yutkunup dudaklarımı yaladım ve ayak parmaklarımı kıvrarak her türlü huzursuzluğu hissettim. "Bir aşk romanında okumuştum."

"Hangi aşk romanında?"

"En sevdiğimde."

Gözleri benimkilerle bir oraya bir buraya gidiyor. "Fırıncı kız ve o pislik herifin olduğu roman."

"Jason pislik değildi," diyorum, belki de yanlış şeye odaklandığımı düşünerek kaşlarımı çatarak.

Odaklanması gereken doğru şey, onun yalan söylemediği. En sevdiğim romantik romanı hatırlıyor.

Ama yine de buna çok fazla odaklanırsam, bu beni aptal bir kız yapar, akıllı bir kız değil.

"Evet, yalan söyledi,"

diyor. "Hayır,

söylemedi," diye ısrar

ediyorum.

"Bir erkek gibi gerçeği söylemek yerine, günlerdir yemek yememiş gibi onun pastanesine gidip cupcake'lerini yemeye devam etti."

"Onu sevdiği için oraya gidip keklerini yiyordu, aptal."

"Hayır," diye açıklıyor. "Onunla yatmak istediği için sürekli oraya gidip keklerini yiyordu."

"Ne?"

"Eğer kitabın başında bir erkek gibi itiraf etseydi, sonunda aynı sonuca varmak için üç yüz sayfa saçmalık okumak zorunda kalmazdık."

Öfkeyle öne eğildim. "Saçmalık değildi, tamam mı? Bayılmak isteyeceğin bir şeydi... y. İşleri kötü gidiyordu. Kendini yeterince iyi bir fırıncı olarak görmüyordu. O da her gün gelip ona, onun iyi bir fırıncı olduğunu, bunu yapabileceğini gösterdi.

Onun bunu görmediğine inanamıyorum.

Ugh.
Erkekler.

Ne aptallar.

"Bayılmak ne demek?" diye sordu bir süre sonra.

"Uh, bayılmaya değer bir şey. Seni bayılatan bir şey."

"Hayır, hayır. Senin swoon-y dediğin şey muhtemelen benim hayalarımın vücudumun içinde yukarı çıkarken çıkardığı ses."

"İğrenç," burnumu kıvırıyorum. "Bu iğrenç." "Gerçekler genellikle öyledir."

Gözlerimi deviriyorum. "Neyse, önemli değil." "Neden?"

"Çünkü artık aşk romanları okumuyorum."

Önemli bir şey söylediğimi anlamamın tek nedeni, onun hareketsiz kalmasıydı. Yüzündeki tüm neşe ve eğlence kayboldu ve yüzü gerildi.

Hatta pazı kasları gerilir ve damarları ip gibi gerilir. "Artık aşk romanı okumuyorsun," diye alçak sesle tekrarlar.

Benim kaslarım da gerildi. "Uh, hayır. Ama bu..."

"Neden?"

"Önemli değil. Konuşmak istemiyorum."

"Neden?" diye ısrar etti, sesi daha da alçaldı.

"Ben..."

"Neden artık aşk romanları okumuyorsun?" diye sordu tekrar, çenesinde bir tik oluşmaya başladı.

"Bunu gerçekten soruyor musun?"

Cevap vermez, sadece beni gizlemeye çalışmadan yoğun bir bakışla ve evet, öfkeyle izler.

Sanki *bana* kızgınmış gibi.

Sevdiğim bir şeyi bıraktığım için. "Çünkü onlar gerçek değil, tamam mı?"

Cevabım üzerine yanağındaki kas seğiriyor ama ben devam ediyorum. "Yalanlar. Hayal ürünü. Yanlış beklentiler yaratıyorlar. Var olmayan şeyler hakkında hayal kurmanı sağlıyorlar. Gerçek hayatta olmayan şeyler. Çünkü..."

Sesim titriyor.

Ve bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Devam edebileceğimi sanmıyorum. Gitmesini istiyorum.

Gitmesini istiyorum çünkü bu çok fazla. Varlığı, yakınlığı. Onu sadece üç dört ayda bir görmeye alışırken tüm bu karşılaşmalar. Ve o zaman bile ya birbirimizden uzak duruyor ya da tartışıp yolumuza devam ediyoruz.

"Çünkü ne?" diye soruyor, yüzü hala taş gibi ve gergin görünüyor.

"Çünkü gerçek hayat gök gürültüsü ve dikenlerden ibarettir." Bir anlık bir titreme geçirdi.

Küçük ama orada olduğunu biliyorum.

Ve sözlerimin onu incittiğini biliyorum. Çünkü onun için söylediğimi bildiğini biliyorum.

Onun gök gürültüsü ve dikenlerden oluştuğunu söylüyorum. "Şeker ve krema değil."

Bu sefer irkildim. Çünkü onun benden bahsettiğini *biliyorum*. Bana öyle dediğini biliyorum. Karanlık gözlerinde, delici ve yoğun bakışlarında bunu görebiliyorum.

Demek biz buyuz.

Gök gürültüsü ve dikenlerden yapılmış bir çocuk. Ve şeker ve kremadan yapılmış bir kız. Birlikte olmamamızın sebebi buymuş.

En azından bu hayatta değil.

"Hayır," diyorum ona, gözlerimi ondan başka bir yere bakamadan. "Gerçek hayat şeker ve kremadan yapılmamıştır. Çünkü gerçek hayatta, kalabalık bir stadyumda bir futbol maçında bir çocuk görür ve ona aşık olursan, o da sana aynı şeyi yapmaz. Gerçek hayatta onu kovalarsan, durup seni yakalamana izin vermez. Seni aramaz. Ne kadar istesen de sana mesaj atmaz. Telefonun her bip sesinde, onun olduğunu umarak nasıl zıplarsan zıpla. Sonunda. Ama o değildir. Asla o değildir, değil mi?"

Neden böyle dedim bilmiyorum.

Neden ona o zamanlar ne kadar çaresiz olduğumu daha da göstermek zorunda kaldım?

Yani, neredeyse her gece ona bir bağımlı gibi aramam yetmez miydi? Ya da onu takip edip neredeyse her partiye ve her maça gitmem?

"Evet," sanki bana katılıyormuş gibi boğuk bir sesle cevap verdi ve ben yerimde kıvrandım. "Asla o değildir. Çünkü gerçek hayatta, o kafasından daha büyük bir egosu olan bir pisliktir. Gerçek hayatta, oyununa, kariyerine ve rekabetine odaklanmış bencil bir orospu çocuğudur. Çünkü gerçek hayatta, başka hiçbir şeye odaklanamaz ve bu normaldir. Ya da öyle olurdu, eğer o... ben... seni de kendimle birlikte aşağı çekmeseydim. Eğer yaptığım şeyi yapmasaydım. Ya da yıllardır yapmak istediğim şeyi. *Yıllardır* sana yapmak istediğim her şeyi."

Bana ne yapmak istediğini gayet iyi biliyorum. Ama yine de, "N-ne yapmak?" diye fısıldamadan edemiyorum.

Dişlerini gıcırdatarak bana bakıyor, söylemeli mi söylememeli mi bilemiyor gibi. Ama sonra yine de söylemeye karar veriyor. "Senden yararlanmak."

Donakaldım.

Sanki bunu ilk kez duyuyormuşum gibi. Bu hiç de doğru değil ama yine de şok edici.

Ancak o bunu görmezden gelir ve devam eder: "Seni kardeşine karşı kullanmak için. Ve sen de bunu çok kolaylaştırdın. Çok cazip hale getirdin. Çünkü her yerdeydin, değil mi? Nereye baksam, mavi-gri gözlerin ve dalgalı siyah saçlarınla oradaydın. Bana gülümsüyordun, bana hayran hayran bakıyordun, yürüdüğüm yeri taparcasına öpüyordun. Bu, günlerce sertleşmeme yetti.

Seni mahvetmek, yıkmak, yok etmek için sertleşmek, sonra da bunu o orospu çocuğuna övünmek için. Ona, çok sevdiği küçük kız kardeşine ne yaptığımı söylediğimde yüzünün tüm renginin atmasını görmek için. Çünkü tahmin et ne oldu, onun güzel küçük kız kardeşi artık büyüdü ve beni seviyor. Ve o da, istersem onu parçalamama ve yeniden birleştirmeye izin verirdi. *Nasıl* istersem. O, onun sadece gecenin köründe, tüm dünya uyurken ve o uyanıkken, mastürbasyon yaparken hayal edebileceği şeyleri ona yapmama izin verirdi."

Gözleri çok uzaklara bakıyor, neredeyse donmuş gibi, konuşmaya devam ediyor: "Bazen neden yapmadım diye merak ediyorum. Neden yapmak istediğim tüm şeyleri yapmadım? Beni ne durdurdu? Ama sonra bunun önemi yok, değil mi? Çünkü sonunda yaptım. O gece seni incittim. Hepsi onu incitmek için. İntikamımı almak için."

Yaptı.

Kesinlikle haklı.

Bana o şeyleri yapmamayı bir şekilde başarmış olsa da — ve evet, aşk adına ona izin verirdim — sonunda yine de bana zarar verdi. Sonunda beni mahvetti ve yıkıma uğrattı.

Ve tam da istediği gibi beni yok etti.

Bu yüzden, onun yüzünde ilk kez pişmanlığa çok benzeyen bir şey, kendine yönelik öfkeye çok benzeyen bir şey görmem, benim için önemli olmamalı.

Hiç önemi olmamalı.

"İşte bu yüzden ben değildim," diyor, kaotik düşüncelerimi bölerek, şimdi bana odaklanarak. "Bu yüzden telefonun başında *bekledin*, her küçük bip sesine atladın, benim olduğumu sandın ama değildim. Çünkü sana olan hislerim, seni egomu okşamak için kullanmak istemem ve kendimi durdurmanın *çok zor* olması nedeniyle, senin peşinden gitmeyi kaldıramayacağımı düşündüm. *Senin de* benim peşinden gitmemi kaldıramayacağını düşündüm. Çünkü yaptığımda ne olduğunu gör. İlk kez "siktir et" dedim ve peşine düştüm. Gecenin bir yarısı yurt odana geldim ve seni kırık ve ağlayan bir halde bıraktım. Çünkü ben senin aşk romanlarının sayfalarında yaşamıyorum, değil mi? Ben senin bayıldığın, kek yiyen kahramanın değilim. Ben gerçek hayattayım. Gök gürültüsü ve dikenlerden yapılmışım. Sen ise şeker ve

kremadan yapılmışsın. Seni kendimden ve çarpık kafamdan korumanın tek yolu, seni uzak tutmaktı."

Güvende mi dedi?

Beni... *güvende* tuttuğunu.

Kendisinden.

Güvende.

Onun yanındayken hissettiğim ilk şey buydu. Kendimi güvende hissetmişim. Sonunda bunun doğru olmadığı ortaya çıktı, ama beni güvende tutmak için çarpık bir şekilde beni uzak tutması... Bunun ne olduğunu bilmiyorum, akıl almaz bir şey.

Bu gece bu kelimeyi ilk kez kullanmıyorum. Ama durum bu.

Benimle hiç iletişime geçmemesinin sebebi...
beni *koruyordu*. Anlamı bu, değil mi?

O beni, belki bir avcı avını korur gibi koruyordu. Bir aslan tehlikeli olduğunu bilir. Dişlerini kuzunun etine geçirdiğini, onu parçalayıp kalbini yediğini hayal eder. Onu milyonlarca şekilde yok etmeyi hayal eder, çünkü o böyle yapar, o böyledir.

Bu yüzden onu korumak için kendi içgüdülerine karşı gelir ve onu kaçırmaya çalışır.

Onun hayatını bağışlamaya çalışır.

Ve kuzu akıllı olsaydı, onun tavsiyesine uyup kaçardı. Ama ben kuzu değilim, değil mi?

Ben bir havai fişekim. Bir ateşböceği. Onun Ateşböceği.

Ve o her zaman benim Dikenim oldu. Benim Güzel Dikenim.

Ve bu yüzden buradayım, kırık dökük, kanatlarım parçalanmış. Aşk acısı çekiyor ve yalnızım.

"Sanırım... ben..."

"Ama bu önemli değil," diye sözümü kesti, yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Ne olduğu, kim olduğum ya da ne yaptığım önemli değil. Önemli olan şimdi ne yapacağım."

"Ne?"

Bir saniye boyunca beni inceliyor, yüzümü, boğazımı, boynumun yanındaki çileğe takılıyor, sonra şimdi çok sıkı tuttuğumu bildiğim vücuduma doğru iniyor. Tüm kaslarım gergin ve tetikte.

Çünkü konuştuğu şey bana kötü bir his veriyor. *Çok* kötü bir his.

Sonra bir anda, yanıma o kadar yaklaşıyor ki, bir sonraki nefesimde tarçın kokusu alıyorum ve haklı olduğum ortaya çıkıyor.

Ve Tanrım, *Tanrım*, o, avucunun içinde kalbimin bir sonraki atışını yakaladı.

Çünkü parmaklarını boğazıma dolamış, başparmağı boynumun yanındaki çilliye batmış.

"Ne yapıyorsun —"

"Bunu hep yapmak istemiştim," diye boğuk bir sesle söylüyor ve yüzümü kendine çekiyor. "N-ne yapmayı?"

"Nabzını tenimde hissetmek." Onun sıkı tutuşuna karşı yutkunuyorum.

"Ben... ben..."

Parmaklarını bükerek beni nefes nefese bırakıyor. "Ben yanıdayken kalbinin ne kadar *hızlı* attığını hisset. Sana dokunduğumda nabzının ne kadar yükseldiğini ve tam üstündeki çilenin dans ettiğini hisset."

Bunun cevabı "*çok*"dur. Çok hızlı ve çok yüksek. Eminim o da bunu hissedebiliyordur.

Vücudum onun melodisine göre dans ediyor ve ben bunun durmasını istiyorum. Bana böyle dokunmasını istemiyorum.

"Ne yapıyorsun bilmiyorum ama..."

Parmakları bir kez daha boğazımın etrafında kıvrıldı. "İlk öpücüğün olduğunu söylemiştin."

Boynumdaki baskıyı hissederek hızla gözlerimi kırptırdım, korkmuş ve *heyecanlıydım*. "Ne?"

"O gece," diye açıklıyor, gözlerinde karanlık bir bulut dolaşıyor. "Senin yurt odana geldiğim gece."

"Neden burada olduğumuzu anlamıyorum..."

"Sen bunun hayatında yaşadığın en güzel şey olduğunu söylemiştin."

"L-Ledger, lütfen. Ben..."

"Öyle miydi?"

Göğsüm inip kalkıyor ama nefes alamıyorum ve bayılmak üzereyim. "E-evet."

"Ama sonra ben onu çirkinleştirdim," diye devam ediyor. "Sen yaptın."

Başparmağını nabzımın üzerinde, sonra çilimin üzerinde gezdiriyor. Gözleri yüzümde dolaşıyor, sanki beni *ben* yapan her küçük çizgiyi, her küçük detayı ezberliyormuş gibi.

"Bir aşk romanının kahramanı olmayabilirim. Ve sayfaları geri çevirip hikayemizi yeniden yazamayabilirim. Ama bir şey yapabilirim."

"Ne yapabilirsin?"

"İkinci öpücüğünü ilkinden daha da güzel yapabilirim, Firefly." Takma adımı kullanarak ona doğru sıçradım.

Ve muhtemelen bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum, donup kalıyorum ve dudaklarını dudaklarıma değmesine izin veriyorum.

Onun sıcak, yumuşak ve ıslak dudakları.

Ve bana bir öpücük veriyor.

İkinci öpücüğüm.

Ve tüm kafa karışıklığına, tüm şoka ve bunun kötü bir fikir olmasının tüm nedenlerine rağmen, bunun ilkinden daha güzel olduğunu düşünüyorum. Nedenini bilmiyorum ama doğru bu.

Belki de dudakları on üç ay öncekinden daha acil olduğu içindir.

Bu da bir şey ifade ediyor, çünkü o zamanlar da oldukça acil ve baskındı. Sonunda her zaman istediği şeye teslim oluyor gibi hissettim. Benim her zaman istediğim şeyden bahsetmiyorum bile.

Ve evet, bu da öyle hissettiriyor. Ama

buna ek bir katman daha var.

Ve bence bu, aşinalık.

O, başımı nasıl çevireceğini, hangi açıyla, dilini ağzımın derinliklerine ne kadar sokacağını *biliyor*. Onun tadı - tarçın gibi - ağzımın içinde patladığında, en sevdiğin uyuşturucuyu almış gibi oluyorum. İlk kez tattığında seni başka yerlere götüren uyuşturucu, ama aynı zamanda bilinmeyen bir bölgeye girmeye korkuyorsun.

Kendi tepkilerinden, kendi duygularından, inlemelerinden ve Tanrım, kendi ağzının onu emişinden korkuyordun.

Onun zevkinde, dilinde, *ağzında*.

Artık böyle bir korku yok.

Hiç tereddüt ve beceriksizlik yok.

Ve durmak istemiyorum. Asla, asla durmak istemiyorum. İşte bu yüzden durmalıyım. Çünkü bu şimdiye kadarki en kötü fikir. Sadece birbirimizi öpmememiz gerekmiyor, aynı zamanda yakalanabileceğimiz bir yerde yapmamalıyız.

Kardeşim ve onun kız kardeşi tarafından.

Onlar da bizim geçmişimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Ona deli gibi aşık olduğum zamanlarda, Callie'ye söylemek istemedim çünkü onun karşı çıkıp çıkmayacağını bilmiyordum ve bu riski göze alamaz, onu kaybetme ihtimalini göze alamazdım. Ayrıca onun da kardeşimle kendi sorunları vardı ve ona benim sorunlarımı da yüklemek istemedim. Ve ona söyleyebileceğimi düşündüğümde, o hamile kalmıştı

h a m ile kaldı ve tabii ki onun kardeşi ile olan ilişkimiz de bitmişti.

Evet, çok kötü bir fikirdi ve hemen durdurmam lazım. Ondan uzaklaşıyorum, ya da uzaklaşmaya çalışıyorum ve nedenlerini açıklıyorum.

Ama o izin vermezse, omuzlarını, boynunun yanlarını tırmalayıp penelerim.

Onunla mücadele ediyorum.

Boynumu tutan elinin karşısında, diğerk elinin yumruğunun salarımda olduğunu fark ediyorum, boynumu geriye doğru eğerek tüm kontrolü ele geçiriyor. Bu da işe yaramayınca, onu ısırıyorum, alt dudağın, o da inleyerek nefes alıyor, parmakları vücudumda kasılıyor. Ve sonunda ondan kurtulmayı başarıyorum.

Alınlarımız birbirine yapışmış halde, nefes nefese, "Ne... Biz... Biz yapamayız. Benim kardeşim... Her an geri gelebilir ve..."

"Gelirse ne olur?" diyor, o da nefes nefese, ağız ıslak, gözleri donuk. "Umarım bana hak ettiğimi verir."

"Ne —"

Bu sefer bana geldiğinde, nedense durmayacağını biliyorum. Ne yaparsam yapayım.

Ya da ne gördüğümün.

Ya da tehlike ne olursa olsun.

Durmayacak çünkü bu işten sağ çıkmak umurunda değil. Kendini umursamıyor.

Umursamıyor.

Neden hem korkutucu hem de heyecan verici bulduğumu bilmiyorum. Öyle ki, dudaklarım onun dudaklarının sıcaklığıyla eriyor ve ona karşılık vermemek için kendimi tutamıyorum. Ağız açıldığında dilimi keşfe çıkarmadan edemiyorum. Dilim onun diline değdiğı anda inliyorum ve boğazımı saran parmakları daha da sıkılaşıyor.

Sanki sadece vücudumun nabzını değil, karnımdan çıkan bu keskin sesi de yakalamaya çalışıyor gibi.

Neden yapmasın ki?

O sesin hoşuna gittiğini biliyorum. Sesler çıkardığımda, inlediğimde ve hıçkırık attığımda hoşuna gittiğini biliyorum.

Bu yüzden tekrar yapıyorum.

Zor da değil. Sanırım ben inleyen biriyim — o gece yurt odamda farkına varana kadar bilmediğim bir şey — ki bu iyi bir şey çünkü o beni inletmeyi seviyor.

Bu yüzden her dilini dilime değdirdiğinde inliyorum. Her ağzımı emdiğinde sızlanıyorum. Ve dudaklarımı ısırduğunda, ona doğru titriyorum ve sızlanıyorum. Bu da onu sadece inlemeye değil, boğazımı daha sıkı kavramaya da itiyor. Ve bunu hakimiyet olarak yorumlamak kolay.

Ve elbette öyle.

Ama aynı zamanda bunun
ihtiyaç duyduğundan da
eminim. Boynuma sarılması.

Beni hissetmeye çalışıyor.

Bana yaptıklarını, beni nasıl etkilediğini hissetmek için. Sanki benim tepkilerim onun için afrodisyak gibi. Sanki benim tepkilerim onu hayatta tutan şey gibi. Sanki o gerçekten benim dediğim gibi bir şeytan ve benim şehvetimle besleniyormuş gibi. Ya da benim nabzımla, kanımla ve onun için kükreyen her şeyle beslenen bir aslan gibi.

Bu yüzden ona her şeyi veriyorum.

Kendimi tutmak aklıma bile gelmiyor, ya da belki geliyor ama onun gibi, umrumda değil.

Onun çılgın saçlarını çekiştiriyorum — Tanrım, saçları on üç ay önceki kadar yumuşak ve kalın, hatta muhtemelen daha yumuşak ve kalın — ve o da benimkini çekiyor. Parmaklarımı sakallarına gömüyorum ve o vücudunu benimkine bastırıyor.

Ve evet, bu çok güzel.

Hayatımda hissettiğim en güzel şey.

Tam da bunu düşünürken, dışarıda bir araba kapısının çarpıldığını duyarım.

Merdivenleri çıkan ayak sesleri, verandadan geçen ayak sesleri. n kapı açılıyor.
Siktir.

Siktir. Siktir. *Siktir.*

O burada.

Kardeşim burada. Kız *kardeşimle* birlikte.

Belki de adrenalın patlaması ya da onu korumak için son derece güçlü irademdir — her şeye rağmen — ya da o anda tam olarak anlayamadığım başka bir şey, ama ona o kadar sert bir şekilde itiyorum ki, karşı koyamıyor.

Bana ve pcėė kesme girişimime karşı güçsüz.

Nerede olduğunu bilmiyormuş gibi bana bakıyor ve onu ayakta tutan tek şey, onun ağzının altındaki benim ağzım. Ama sonra yüzünde anladığını görüyorum ve onun da yaklaşan ayak seslerini duyduğunu biliyorum.

Onun ıslak, pembe ve şişmiş ağzı, memnuniyetle eğri bir gülümsemeyle uzanırken, benim ağzım da açılıyor.

Saçlarımı ve boynumu bırakıp elini yüzüme getirerek, sanki beni gördüğü en güzel şeyimmişim gibi yanağımı okşarken — az önce bana verdiği pckten bile daha gzelmişim gibi — ellerim onun vücudundan çekilip yanlarımda yumruk haline gelir.

Ve o, başparmaklarıyla cildimi o kadar nazikçe, o kadar yumuşak bir şekilde okşarken, ben ağlamak istiyorum ve fısıldıyorum, "Lütfen."

Bu onu geri çekilmeye zorlar.

Tam zamanında, çünkü o geri çekilir çekilmez, gök gürültüsü gibi bir ses duyuyorum. "Ne oluyor lan?"

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, Ledger'a bakıyorum ve o bana sadece tatmin ve güven verici olarak nitelendirebileceğim bir gülümseme atıyor. Sanki tam da istediği şey buymuş ve şimdi istediğini elde ettiğine göre, bununla ilgilenecekmiş gibi.

Buna tepki veremeden, kardeşim daha da gr bir sesle sorar, "Ne halt ediyorsun?"

Bana son bir bakış atan Ledger arkasını dönüyor ve aman Tanrım, elinin tersiyle ağzını sildiğini görüyorum — en azından sırtım ona dönük olduğu için hareketlerinden öyle tahmin ediyorum — ve sonra "Sana da merhaba" diyor.

"Soruya cevap ver, gerizekalı," diye bağırır kardeşim, "kız kardeşimle ne halt ediyorsun?"

"Senin her gün benimkine yaptığın şeyin aynısını."

Callie'nin nefesini tuttuğunu duydum.

Reed homurdanıyor.

Ve sonunda Ledger'ın arkasından atladım. "Şaka yapıyor."

Tam zamanında, çünkü Callie kardeşimin kolunu tutuyor, muhtemelen Ledger'ın peşinden gitmesini engellemeye çalışıyor. Ledger, ayakları açık, parmakları yumruk halinde, sanki Reed ile kavga etmeye hazır gibi duruyor.

Ama biliyorum, hissedebiliyorum, bu Ledger'ın kaybetmeye niyetli olduğu bir kavga.

"Şaka yapıyor," diye tekrarlıyorum, kızaran yanaklarımın ve dağınık saçlarımın beni ele vermemesini umarak. "Bana... hiçbir şey yapmadı."

Sonunda Reed bana bakmaya tenezzül ediyor. "Neden sana bu kadar yakın duruyordu?" "Çünkü bulaşıkları yıkamama yardım ediyordu."

Reed bir saniye lavaboya bakıp sonra tekrar Ledger'a dönüyor. Çenesi titreyerek, "Öyle miydi?" diyor.

Ledger bir şey söylemeden önce, "Evet, öyleydi. Gerçekten öyleydi. Artık ona bakmayı keser misin?"

Durmaz.

Hatta çenesini kaldırarak ekledi, "Onun ağzından duymak istiyorum." Bu noktada Callie, "Roman, bence..."

"Kız kardeşinin senin yerine konuşmasına izin mi vereceksin?" diye karısını kesip Ledger'a alaycı bir şekilde sorar.

Sıcaklığı hissedebiliyorum, öfkesinin yakında etrafımızdaki havayı değiştirecek bir noktaya ulaşacağını biliyorum, ondan yayılıyor. "Bilmiyorum, sen söyle. Karın sana bana saldırmanı engelleyecek mi?"

Reed öfkeyle kaynıyor, resmen öfkeden köpürüyor ve bir adım öne çıkıyor, Callie'yi tedirgin ediyor ve ben ikisine de tahammülüm kalmıyor.

"Kes şunu, tamam mı?" diye sertçe söylüyorum ve kendi başıma öne çıkıyorum. "İkiniz de. Neyiniz var sizin? Hâlâ lisedeymişsiniz gibi davranıyorsunuz. O günler yıllar önceydi, tamam mı? *Yıllar*. Neden hayatına devam edemiyorsun? Eskiden bunun futbol yüzünden olduğunu sanıyordum. O aptal futbol seni bir hayvana çevirdi." Kafamı sallıyorum. "Ama sanırım yanılmışım. Futbol değil, olamaz. Yani, artık oynamıyorsun bile. Lanet olası bir garajın var, Reed." Sonra Ledger'a dönerek, "Ve başardın, tamam mı? Kazandın. Profesyonel oldun. Artık büyük liglerde oynuyorsun. Herkes senin en iyisi olduğunu düşünüyor. Bu yetmez mi? Kavga etmeyi bırakın. *Lütfen*. Artık bir ailen var. Aptal, beyinsiz egolarının seni kontrol etmesine izin verme."

"Aynen öyle." Callie ekler, "Koridorda bir bebek uyuyor. Senin bebeğin, Roman." Ledger'a dönerek, "Ve yeğenin. Büyüdüğünde en sevdiği iki insanın oyun parkındaki çocuklar gibi kavga ettiğini gördüğünde nasıl hissedeceğini bir düşün."

Reed ve Ledger'ın nefesleri sertleşir.

İkisi de birbirlerine öfkeyle bakarken göğüsleri neredeyse şiddetle inip kalkıyor.

Tanrım, ne Neandertaller ama. Nasıl ikisinin de aslında aynı kişi olduğunu göremiyorlar?

Bu sessiz bekleyişin hiç bitmeyeceğini düşünürken, Ledger konuşur. "Ben gidiyorum."

Ve tanrım, rahat bir nefes alıyorum.

Sanırım çok erken çıkardım, çünkü Ledger, Callie ve Reed'in daha sonra yemeleri için özenle süsleyip bir kutuya koyduğum cupcake'leri almaya uzanır uzanmaz, Reed "Kız kardeşimin cupcake'lerine ne yapıyorsun?" diye bağırır.

Gözleri kardeşimde olan Ledger, parmaklarını genişçe açarak elini kutunun üstüne koyar ve kutuyu mutfak tezgahının üzerinden kendine doğru kaydırır.

diğerlerinin farkında olup olmadıklarını bilmiyorum, ama bu hareketin sahiplenme duygusu yansıttığını düşündüm.

"Cupcake istiyorsan," diyor Ledger, sesi alçak ve tehditkar, "karına yapmasını söyle. Bunlar benim."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Onun Güzel Dikenleri

İnsanlar bana en sık sorulan ikinci soruyu sorduklarında — fkem nereden geliyor — onlara en sık sorulan soruyu sorduklarında genellikle yaptığım şeyi söylüyorum. Ki bu da temelde siktir git demek.

İnsanların kişisel konulara girip işime burnunu sokmasını sevmiyorum.

Ama gerçek şu ki, bu sorunun cevabını bilmiyorum.

fkemin nereden geldiğini bilmiyorum. Oturup pencereden dışarı bakarak bunun nasıl ve neden olduğunu düşünmüyorum.

Ancak, ilk kez öfkeye kapıldığımda nasıl hissettiğimi biliyorum.

Okul bahçesindeydik ve ben dört yaşında falandım. Babamız bizi bir yıl önce terk etmişti ve sınıfımda bu konuyu sürekli dillendiren bir pislik vardı. Her öğleden sonra benim, kardeşlerimin, iki yaşında bile olmayan kız kardeşimin, annemin hakkında bir şeyler söylerdi. Onu bizden uzaklaştırmak için ne yaptığımızı, babamızın bizi yeterince sevmediği için bizi terk ettiğini söylerdi.

Çocuklar istedikleri zaman çok acımasız olabilirler.

Aylarca onu görmezden geldim. Aylarca içimde öfke birikti, ta ki bir gün bana gülümsedi ve ağzını açıp saçmalamaya başlayana kadar. O anda patladım. Üstüne atladım ve yere yatırdım. Ona yumruk attım, yumruk attım, o kadar çok yumruk attım ki neden başladığımı bile unuttum.

Tek bildiğim, onun çenesini kapatmasını istediğimdi.

Onun bir daha asla konuşamaması, ses çıkaramaması, kimseye gülümsememesi için onu öldürdüm.

Neyse, öğretmenler çağrıldı ve beni zorla uzaklaştırmak zorunda kaldılar. Beni bir süre okuldan uzaklaştırdılar ve anneme öfkemi kontrol altına almanın yollarını bulması söylendiğini hatırlıyorum. Evdeki durumumuzun yüzde yüz istikrarlı olmadığını anladıklarını, ancak okulda öfkeli bir çocuğun ortalığı birbirine katmasına izin veremeyeceklerini söylediler. Annemin bunu reddettiğini ve

kendi çocuğuyla başa çıkabileceğini ve zaten başa çıkacak bir şey olmadığını söylediğini hatırlıyorum.

Sanırım hayatımda bunu düşünen tek kişi oydu.

İçimde kırık olan şeyi düzeltmek için dışarıdan bir etkiye ihtiyacım olmadığını. Çünkü kırık olan hiçbir şey yoktu.

Ama mesele bu değil.

Önemli olan, hayatımda sadece bir kez öyle hissetmiş olmam. O çocuğu dövdüğümde hissettiğim gibi. O gece hariç, hayatımda hiç o kadar öfke ve hiddet hissetmemiştim, sanki ilk kez yaşıyormuşum gibi.

On üç ay önce.

Kız kardeşimin hayatını mahveden pislige öç almak için onun yurt odasına gittiğimde. Hayır, ona karşı öfke duymuyordum, kendime öfkeleniyordum. Sonunda sınırı aştığım için. Sonunda iki yıldır kendimi engellediğim suçu işlediğim için.

Sonunda onu kendi amaçlarım için kullanabileceğim bir nesneye dönüştürdüğüm için.

O gece yaptığım şeyi yıllardır kendimden engellediğimi söylerken ona yalan söylemiyordum. Muhtemelen o, kardeşinin beyaz Mustang'inin kaputunda gördüğünden beri, hayatıma geri döndüğünden beri.

Ve o da bunu zorlaştırdı, evet.

O, iyi ve asil olmak için işimi çok zorlaştırdı çünkü sadece her yerde karşımda değildi, aynı zamanda düşünebildiğim tek şeydi. Sabah uyandığımda aklımdaki ilk düşünce oydu, gece gözlerimi kapatmadan önce son düşüncem de oydu. Futbolu düşünmek, kafamda oyunlar kurmak, bu kasabadan ve kardeşlerimin baskısından kurtulmak için elimden gelen her şeyi yapmak yerine, tek düşünebildiğim onun gözlerinin rengi, boynunun yanındaki çilli, çınlayan kahkahası, rüzgâr çanları gibi sesi idi.

Tek düşünebildiğim, ona parmağımı kıvırsam koşarak geleceği idi. Onu nasıl benim melodime göre dans ettirebileceğimi, çıplak ayakla kırık camların üzerinde dans ettirebileceğimi ve o lanet olası güzel gülümsemesiyle bunu yapacağını. Onu nasıl

onu öpebileceğimi, ısıtırıp mor mor morluklar ve diş izleri bırakabileceğimi, ama o korkup benden uzaklaşmak yerine boynunu açıp bileğini uzatacağını, sıkı vücudunda henüz keşfetmediğim küçük köşeleri bulacağımı düşünüyordum.

Tanrım, kafamı karıştırdı.

Odaklanmamı, konsantrasyonumu

bozdu.

Bu yüzden onu uzak tutuyordum.

Bu yüzden her seferinde mesajımı beklemesi için onu beklettim ya da partide onu görmezden gelerek tedirgin ettim, gitmesini umut ettim ve *dua ettim*. İki yıl önce onu çalıların arkasında saklanırken bulduğumdan beri ona vermeye çalıştığım mesajı sonunda almasını umdum.

Benim bir dolu silah olduğumu.

Onun göğsüne bir kurşun sıkıp kalbini öldürmek için sadece bir tetiğe basmam gerekiyordu.

Ama artık bunun bir önemi yok, değil mi?

Çünkü sonunda kendimi engellediğim şeyi yaptım. Silahı ateşledim ve kalbini öldürdüm.

Seni sevmiştim...

Kafamda onun sesini duyduğum anda, vücudumda bir heyecan dalgası yayılıyor ve nerede olduğumu hatırlıyorum. Bardstown'un karanlık bir mahallesindeki Yo Mama's So Fit adlı 24 saat açık boks salonundayım. On dört yaşımdan beri buraya geliyorum. Burası Shep'in arkadaşlarından biri olan Ark Reinhardt'a ait. Hayatın kötü yanlarından gelen, sert görünümlü bir adam, ama şimdi Bardstown'un en zengin adamlarından biri. Sadece bu çok popüler spor salonu sayesinde değil, aynı zamanda kendi güvenlik şirketini kurduğu için de.

Profesyonel boksör olduğum için buraya hiç gelemiyordum. Ama henüz futbol yok, bu yüzden istediğim zaman buraya gelip boktan her şeyi dövüp geçebiliyorum.

Gerçi, dövdüğüm şey gerçek bir insan değil de bu ceset torbası olduğu için pek tatmin edici olduğunu söyleyemem. İster inanın ister inanmayın, gerçek bir insan kum torbam vardı, arkadaşım Reign Davidson. Ocak ayında profesyonel olmaya hazır olan futbol arkadaşlarımdan biri. Kendine ait sorunları vardı

sorunları vardı ve dayak yemeyi severdi. Ama hayallerinin kızı Echo Adler ile birlikte olmaya başladığından beri, bizim gibi üzgün eziklerle takılmak için fazla mutlu.

İşte buradayım, tatmin ve huzur arıyorum, ama görünüşe göre bu mümkün değil.

Vazgeçip eve dönmeye karar vererek, hızlıca duş alıp soyunma odasında temiz bir eşofman ve tişört giyiyorum. Şu anda yaşadığım çocukluk evime geri dönüyorum ve bininci kez nedenini merak ediyorum. Neden hayatım boyunca çıkmak için can attığım evde yaşıyorum?

Bir otelde ya da benzeri bir yerde çok kolay yaşayabilirdim.

Aslında, baskıcı kardeşlerimden kaçmak için Bardstown'a hiç dönmeyip, dünyanın herhangi bir yerine uçabilirdim. Ama Callie'yi o pislikle tamamen yalnız bırakmak istemedim. Tüm kardeşlerim bir şekilde barışmış olsa da, Reed Jackson ile aralarında hala bir düşmanlık var. Onun eskiden nasıl bir çapkın olduğunu unutmayan tek kişi benim.

Ve şimdi birlikte bir bebekleri var ve Callie ona aptalca aşık, bu yüzden o pisliğin işleri batırmaması için ona göz kulak olmak daha da önemli hale geldi. Tıpkı geçmişte yaptığı gibi, işte bu yüzden buradayım.

Evin önüne geldiğimde, ön merdivenlerde oturan birini görüyorum.

Kardeşim, Stellan.

Arabasını arkasına park edip kamyonetimden indim, içim sıkışmış, gözlerim ona dikilmişti.

Ona yaklaşınca ayağa kalkıyor, yüzü sert ve onaylamayan bir ifadeyle, "Seni burada görmek ne güzel" diyorum.

Ayaklarını yerden kaldırarak cevap verdi, "Kimsenin telefonuna cevap vermiyorsun." "Telefonumu kaybettim."

Gözleri — benimki gibi koyu — cebime doğru kayıyor, sonra yaklaşip "Cebinde" diyor.

Gerçekten oradaydı.

Yine de "O benim telefonum mu? Dediklerine göre, içinde bozuk para ya da çikolata olabilir" dedim.

Bana bir an bakar. "Penisini kastetmek için örtmece mi kullanıyorsun?"

"Yani senin hassas duygularını önemsememem ve doğrudan söylemem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Gözleri hoşnutsuzlukla kısıılır. "Şaka yapıyorum," derim. "Senin için her şey şaka, değil mi?"

"Her şey değil, hayır." Kafamı salladım. "Bazı şeyler öyle ama. Bir ara denemelisin."

Yüzü sert kalır. "Sanırım ben pas geçeceğim."

Omuz silkiyorum. "Sen bilirsin. Ama böyle devam edersen, yakında insanlar seni ağabeyimizden ayırt edemeyecek."

Yine bir şaka.

Stellan, Shepard ve ben koyu saçlı ve koyu gözlüyüz, ama ağabeyimiz Conrad kirli sarı saçlı ve mavi gözlü. Callie'ye uzaktan bile benzeyen tek erkek kardeşim o. Sanırım ikisi annemize çekmiş, biz üçümüz ise bizi terk eden babamıza çekmişiz.

Her neyse, kimsenin Stellan'ı Conrad'la karıştırmaması imkansız. En azından görünüş olarak.

Ancak tavırları bambaşka bir hikaye.

"Gio, hala terapiye gitmeyi reddettiğini söyledi," diyor, beni görmezden gelerek.

Karnımdaki kaslar daha da gerildi. "Gio'ya çenesini kapalı tutması gerektiğini söyle. Yoksa ben onun yerine kapatırım."

Keskin bir nefes verdi. "Evet, çünkü sen bunu yaparsın, değil mi? İnsanların ağzını kapatırsın."

"Görünüşe göre evet." Dişlerimi sıkıyorum. "O yüzden, henüz senin ağzını kapatmak için önlem almadığım için kendini şanslı saymalısın. Gerçi, çok az kaldı."

Bunun üzerine, onu orada bırakarak merdivenleri koşarak çıktım ve ön kapıyı açtım.

İçeri girmek üzereyken Stellan, "Ultraflex seni terk eden son marka olmayacak, bunu biliyorsun, değil mi? Eğer oyun oynamazsan hepsi tek tek seni terk edecek. Tüm hayallerin, hedeflerin ve uğruna çok çalıştığın her şey boşa gidecek."

Ultraflex, egzersiz aletleri üreten bir şirket ve tüm bu olaylar yaşanmadan önce, gelecek yıl piyasaya sürecekleri yeni tasarımlarının yüzü olarak beni sözleşmeye almışlardı. Olaylar yaşandığında bunu yeni duyurmuşlardı ve görünüşe göre çok tepki aldıkları için sonunda beni bırakma kararı almışlardı. Gio geçen hafta arayıp bu haberi vermişti.

Son birkaç ayda anlaşma imzaladığım diğer markalar henüz beni bırakmadı ama Stellan haklı. Takıma geri dönemezsem, tüm ekstra kampanyalarımı da unutabilirim.

Onları umursamadığımdan değil.

Daha çok oyunla ilgileniyorum ama yine de çok canımı yakıyor.

Ona dönerek kaşlarımı kaldırdım. "Ürkütücü. Ama Cadılar Bayramı'na daha birkaç hafta var, neden başka bir yere şeker toplamaya gitmiyorsun?"

Benim imamı anladığı ve şimdi arabaya dönüp New York'a geri gidip Con'a beni ispiyonlamak için yola çıktığı ihtimali çok düşük. Çünkü açıkçası, bu yüzden buradaydı, değil mi?

Conrad'ın emrini yerine getirmek için.

Çünkü çocukken her şey böyle başlardı.

Ben bir hata yapardım ve Con önce Shep'i benimle konuşmaya gönderirdi. Benim seviyemde. Ve hatamı fark etmemi sağlardı. O işi beceremezse, sıra Stellan'a gelirdi. O da başarısız olursa, o zaman büyük silahları çıkarma zamanı gelirdi: büyük ağabeyimiz.

Sanırım sonunda Shep'in aşamasını geçtim ve şimdi Stellan burada.

Her neyse, hala umutluyum.

Mutfağa gidip buzdolabından portakal suyunu çıkarana kadar, nefes almadan şişenin üçte birini içip, "Ne oluyor lan?" sesini duyana kadar.

Tabii ki hiçbir yere gitmemiştir, muhtemelen oturma odasını kontrol ediyordur.

Onu suçlayamam; içerisi savaş alanı gibi.

Kapağı yerine takarken arkamdan "Orada ne oldu lan?" diye bir ses duyuyorum.

Bottu buzdolabına geri koyarken acele etmiyorum, acıkmış olduğumdan değil — gerçi acıkmıştım — ama ağabeyimi kızdırmak için hızlıca atıştırmalık bir şeyler arıyorum. Buraya gelip beni kızdırarak o başladı, bu yüzden bu adil.

Sonunda arkamı döndüm ve gözleri kısılmış, çenesi granitten yapılmış gibi görünüyordu. Şakağındaki damar patlamak üzereydi, yemin ederim görebiliyordum. Stellan sihirli bir şekilde Conrad'a dönüşüyordu.

"Beni oyalamayı bitirdin mi?" dedi.

Tezgahın kenarına yaslanıyorum. "Pek sayılmaz. Ama kısa bir mola verebilirim."

"Oturma odasına ne oldu?" diye tekrar sorar. "Duvarlarda neden delikler var ve sehpa ile kitaplık nerede?"

"Kitapların iyi, merak ediyorsan," diyorum. "Onları kutulara koyup odana kaldırdım. Sadece kitaplığı kırdım. Sehpa ise tamamen parçalandı. Pencerenin önüne fırlattığımda kurtaracak bir şey yoktu. Camları temizledim ve dün yeni pencereyi taktırdım. Duvarlardaki delikler ise mobilyaları fırlatıp sonra temizlemek televizyonda görüldüğü kadar eğlenceli olmadığını fark ettiğim için oldu."

Hepsi doğru.

Çocukluğumun geçtiği evde yaşamak, düşündüğümde biraz daha travmatik oldu. Ara sıra New York'tan geri dönmüş olsam da,

Omuz silkti. "En azından seni etkiliyor."

"Evet, geçen bir yıl boyunca seni etkilediği gibi mi?" diyorum, onu dikkatle izleyerek. "Senin hoşlandığın kızın peşinden koşarak."

Söyler söylemez pişman oldum.

Stellan bu konuyu konuşmaktan hoşlanmaz. Aslında Stellan, kendisi için çok kişisel olan hiçbir şeyi konuşmaktan hoşlanmaz. Bu açıdan da bizim ağabeyimiz gibidir. Ağzı sıkı ve mahremdir. Con, Callie'nin arkadaşlarından biri olan Wyn Littleton ile birlikte olmaya başladığından beri biraz daha açıldı ama.

Bu hepimizi çok şaşırttı.

Con, Callie'nin en yakın arkadaşlarından birine değil, aynı zamanda kendisinden on dört yaş küçük birine aşık oldu. Üstelik bu kız, Con'un St. Mary's Problemlı Gençler Okulu'nda futbol kou olduğu dönemde kısa bir süre öğrencisiydi.

Çünkü Con, kurallara uymayan biri değildir.

Her neyse, hepimiz onun için çok mutluyuz, ben de dahil, ve bunu içtenlikle söylüyorum.

Ama ben bundan bahsetmiyordum.

Demek istediğim, Stellan da Con kadar ketum ve hayır, Shep'in kızına aşık olduğu konusunda hiç konuşmadık. Benim hatam.

Ama siktir et, er ya da geç bununla yüzleşmesi gerek.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyor, dudakları zar zor hareket ediyor.

"Böyle mi oynamak istiyorsun?" Ona başımı sallıyorum.

"Hayır, hiç oynamak istemiyorum."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Shep'in bilmediğini mi sanıyorsun? İkiz kardeşinin kız arkadaşına aşık olduğunu bilmediğini mi? Hissedemediğini mi sanıyorsun? Aranızdaki mesafeyi. Artık onunla neredeyse hiç takılmadığını. Onunla konuşmak için her zaman çok meşgul olduğunu, onu..."

"Kapa eneni," diye bağırır, duruşu sert ve savaşa hazırdır. "Yoksa ben kapatırım. Bu ailede yumruk atmayı bilen tek kişi sen değilsin."

Öfkem içimde kükrer.

Her zaman orada olan kaşıntı yükselir ve bunun olduğunu hissedirim. Kırmızı karıncalar derimin altında geziniyor.

Ve o devam ederken damarlarım acımaya başlar: "Buraya sana akıl vermek için geldim. İnatçı bir beş yaşındaki çocuk gibi davranarak kendine nasıl zarar verdiğini *anlamam* için. Senin bir sorunun var, Ledger. Her zaman bir sorunun vardı. Ve yardıma ihtiyacın var. Anlıyor musun? Çok uzun zamandır yardıma ihtiyacın var ve bunu yıllar önce yapmalıydık. Çünkü açıkçası, senin pisliğini temizlemekten bıktık. Artık lise değiliz. Yaptıklarının sorumluluğunu almalısın. Kendini toparlamalısın, terapiye gitmelisin, biraz sorumluluk almalısın. Yoksa takımdan atılacaksın. Bu sefer *kesin*."

"Çık dışarı."

"Ne?"

"Bu evden defol git yoksa yemin ederim seni kendim atarım," diye bağırdım, gözlerim neredeyse kırmızıya dönmüştü.

Ve yapacağım da.

Ama önce onu dövüp, vücudundaki her kemiği kırıp, ağabeyimize mesaj olarak göndermeden olmaz.

"Haberci gibi davranmak istiyorsan," diye devam ettim, "tamam. İşte mesaj: haklısın. Artık çocuk değilim. Burası lise değil. Bu yüzden bana emir veremezsin. Saçma kurallarına uymazsam beni cezaya çekemezsin, evden kovamazsın ya da tuvaletleri temizlememi emredemezsin. O günler bitti. Sorun bende değil, sende. *Onda*. Git patronuna söyle, gelecek sezon maçı kazanmak istiyorsa bana saygılı davranmaya başlasın ve lanet olası ultimatomlarını kesip atsın. Sen onun ayakçı çocuğu olarak mutlu olabilirsin. Ama ben kimsenin kölesi değilim."

Kesinlikle ağabeyimin köpeği

değilim. Artık değilim.

Ve eğer beni cezalandırmak için futbolu elimden almak istiyorsa, öyle olsun. Korkak gibi geri adım atmayacağım.

"Sen hastasın, bunu biliyorsun," der Stellan, arkasını dönüp giderken.

Ve bu sırada kendini kurtarır.

Çünkü o an öfkemi serbest bırakıp dünyayı kırmızıya boyadım. Sonrasında sadece sesler ve çarpma sesleri duyuyorum.

Yere çarpan, duvarlara vuran nesnelerin sesleri. Benim kükremem ve öfkem.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama saatler gibi geliyor. Yorgun ve bitkin düştüğümde, sırtımı duvara dayayıp yere kayıyorum ve saatlerce öylece oturuyorum.

Ta ki bir bip sesi duyulana ve telefonum uyluklarımın üzerinde titreyene kadar.

Son zamanlarda telefonumu duyduğumda görmezden geliyorum. Genellikle Gio ya da kardeşlerimden biri, ara sıra takım arkadaşlarımdan mesaj ya da arama geliyor. New York City FC'de geçirdiğim sürede, ara sıra beni kontrol eden birkaç kişi dışında neredeyse hiç arkadaş edinmedim.

Ama nedense, şu anda telefonumun çalması beni harekete geçiriyor. Ve kim olduğunu gördüğümde, içimi bir sükûnet kaplıyor.

Nasıl ya da neden böyle olduğunu bilmiyorum ama hep böyle olmuştur. Başından beri. O beni aramaya ve mesaj atmaya başladığından beri.

Kötü bir gün geçirmişimdir — belki kız kardeşi ile kavga etmişimdir ya da Conrad, takım kaptanı olarak yeterince çaba göstermediğimi düşündüğü için antrenmanda bana çok yüklenmiştir — ve telefonumdan onun gönderdiği rastgele bir mesaj gelince, günün ilk sakın nefesini alırım.

Bazen, Tempest adında ve ateşli bir kişiliğe sahip birinin bana huzur verebilen kişi olmasının nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum.

Ama o yaptı.

Bana sükunet verdi ve karşılığında ben ona şiddet ve acı verdim.

Geçen geceki özürüm, kasıtlı ya da kazara verdiğim zararı telafi etmeye yetmez. Uzak durmak da bir şeyi düzeltmez.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Her neyse, mesajını açtım.

Feisty Firefly: Ben senin kızın değilim.

Feisty Firefly: Sen söyledin. Callie'nin ve kardeşimin evine geldiğinde. Ama ben senin değilim.

Kanlı parmaklarımla cevabı yazarken gülümsemeden edemiyorum.

Ben: Öylesin.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Benim için geldi.

O gece, kardeşim ve Callie'nin evinde.

O gittikten sonra Callie bana bir şey söyledi. Tabii ki bu kadar açıkça değil. Sadece onların dışarıda olacağını ve benim Halo'ya bakıcılık yapacağımı bildiğini söyledi. Bu tek bir anlama gelebilir: beni görmeye gelmişti.

Beni görmek için gelmişti... özür dilemek için.

Yani biliyorum. Barda bana pislik gibi davrandığı için özür dilediğini ve bundan sonra geri çekilip beni rahat bırakacağını söylemişti. Ama bundan daha fazlası vardı. Doğru olanı yapmaktan daha *büyük* bir şeydi.

Bu, sadece özür dilemekle kalmayıp, aynı zamanda kendini cezalandırma girişimi deydi.

Değil mi?

O öpücüğün anlamı buydu, değil mi? *Tanrım*, o öpücük.

Kardeşim neredeyse şahit oluyordu. Kardeşimin şahit olmasını *istiyordu*.

Bana hak ettiğimi verecek...

Öyle dedi.

Son iki gündür bunu düşündüm, *düşündüm* ve vardığım tek sonuç şu: o sadece özür dilemek istemedi, aynı zamanda cezalandırılmak da istedi. Ama ben eskisi gibi davranmayacağım. Varsayımlarda bulunup kafamda olayları abartmayacağım, hayır.

Ona soracağım.

Yatağımın ortasında oturmuş, bacaklarımı bükmüş, telefonum kucadımda, çok isteksiz ama bir şekilde de heyecanla rehberimden onun adını bulup derin bir nefes alarak bir mesaj yazdım.

Ben: Ben senin kızın değilim.

Ben: Sen söylemiştin. Callie'nin ve kardeşimin evine geldiğinde. Ama ben senin kızın değilim.

Neden üç yıl önce, beni çalıların arkasında bulduğunda olduğu gibi bu konuşmayı başlattım bilmiyorum, ama yaptım. Ve şimdi kalbim göğsümde beni korkutan bir şiddetle çarpıyor. Cevap vermemesi de beni korkutuyor.

Ya da daha kötüsü, cevap verirse, aptalca bir sevinçle o kadar kendimden geçeceğim ki kendimden iğreneceğim.

Bu alıştırmmanın amacı bu değil, diye kendime hatırlatıyorum.

Telefonum bir mesaj geldiğini bildiriyor ve mesaj ondan. Ne yazdığını okumak için aceleyle iki kez yanlış uygulamaya basıyorum.

Güzel Diken: Evet, öylesin.

Cevabına gözlerimi kısıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu tamamen beklenen bir cevap çünkü o bu konuda deli, ama yine de.

Ben: Hayır, değilim. Hiç olmadım.

Güzel Diken: Geçen bir yıl boyunca benim bilmediğim başka bir pislik için ağlamadıysan, sen benimsin.

Telefonun diğer ucundan onun *bana* homurdandığını nasıl duyabildiğimi bilmiyorum ama duyuyorum. Her zaman duyabilmişimdir, o zamanlar bile. Ve *o zamanlar*, bu beni çok huzursuz ve acı içinde bırakırdı. Onunla birlikte olmak için o kadar çaresiz kalırdım ki, işimiz bittiğinde... kendime zarar verirdim.

Aynı anda yastığıma ağlarken.

Garip bir kombinasyondur, bunu söyleyebilirim. Üzgün ve azgın olmak, ama o bana böyle hissettiriyordu.

Neyse ki her şey bittikten sonra telefonumdan tüm mesajları sildim. Onun numarasını da silmeliydim, ama sanırım bu noktada

Onun numarasını ezberleyecek kadar acınası bir durumda olduğum ortada, bu yüzden ezberlememin bir faydası olmazdı.

Neyse.

Sinirlenerek ekrana dokunup cevabımı yazmaya başladım.

Ben: Ne yani, ben senin kalbi kırık, aşk acısı çeken, zavallı kızın mıyım? **Güzel Diken:** Hayır, sen benim kalbi kırık, aşk acısı çeken, *hırçın* Firefly'sın. **Ben:** Peki sen nesin?

Güzel Diken: Zalim, sadist, hayaları tekmelenmesi gereken bir pislik.

Hayır

Sen benim acımasız, sadist, güzel Diken'imsin.

Tabii bunu ona asla söylemem.

Onun yerine şunu söylerim: **O gece kardeşim de öyle yapardı. Ben:**

Hayır. Aslında kardeşim seni öldürürdü.

Güzel Diken: Denerdi, elbette. **Ben:** Ve başarırdı.

Güzel Diken: Belki. Belki de olmazdı.

Güzel Diken: Her halükarda eğlenceli olurdu. **Ben:**

Sen delisin, bunu biliyorsun, değil mi?

Güzel Diken: Evet?

Ben: Sadece deliler cinayetin eğlenceli olduğunu düşünür. Özellikle de kendi cinayetlerinin. **Güzel Diken:** Yine belki. Belki de değil.

Güzel Diken: Yine de acımasız, sadist, hayalarından tekmelenmesi gereken bir pislik olmaktan iyidir.

Ben: Ve bu yüzden beni öptün, değil mi? **Ben:**

Çünkü cezalandırılmak istedim.

Ben: Yani ilk öpücüğümüz intikam öpücüğüydü ve ikincisi ise ilk öpücüğün cezası olarak yaptığın sapkın bir girişimdi.

Ben: İyi bilmek.

Tüm mesajları arka arkaya gönderirken nefesim çok hızlı ve zorlanarak geliyor. Bu da ne kadar kızgın olduğumu fark etmemi sağlıyor. Beni istediği gibi dokunabileceğini, öpebileceğini ve ellerini üzerime koyabileceğini düşünmesi beni çok *öfkelenendiriyor*.

Hepsi onun gizli amaçları yüzünden.

Benimle hiçbir ilgisi olmayan amaçlar için.

Ve o anda istediği şeyle ilgili her şey için.

Kızların isteklerine saygı duymayı ve kendi kararlarını vermelerine izin vermeyi öğretecek çok uzun bir mesaj yazmak üzereyim ki, telefonum elime düşüyor ve onun adı yanıp sönüyor.

Ya da daha doğrusu, ona taktığım takma ad.

Sanki beni ısırma hazır bir yılan ya da ateş etmeye hazır bir silah gibi ona bakıyorum ve bunu bilerek, sesli mesaja düşmeden önce kabul etmek için acele ediyorum. Ağzımı açıp ona siktir git demek için ağzımı açtığımda, o "İlk öpücüğümüz çok güzeldi ve ikincisi ise muhteşemdi. Çünkü sana güzellikten daha fazlasını vermek istedim. Güzelliğin ötesinde bir şey. Sen bunu hak ediyorsun, anlıyor musun? *Sadece* güzel bir şey değil, bunun *ötesinde* bir şey. Bu dünyadan olmayan bir şey. Var olmayan, ancak yaratılabilen bir şey. Ama çoğunlukla, geceleri yatağında benim için ağlarken, ilk öpücüğünün ne kadar güzel olduğunu, benim onu çirkinleştirene kadar ne kadar güzel olduğunu, romantik aşk romanlarında okudukların gibi olmadığını düşündüğünde aklına gelecek bir şey vermek için yaptım. Yani hayır, ikinci öpücüğümüz bir ceza değildi, sana romantik romanlarda okuduğun öpücükleri yaşatmak için yaptığım bir girişimdi.

"Eğer bu bir ceza amaçlı olsaydı, özür dilerdim diye yalan söylemeyeceğim. Çünkü o zaman hak ettiğimi bulurdum. Kardeşin bana yüzyılın dayaklarını atardı. Çünkü kardeşinin kız kardeşime yaptığı şey bir kazaydı — yine de ona dayak atmak isterdim — ama sana yaptığım şey kasıtlıydı. Bunu kasten ve kötü niyetle yaptım. Ve geçen haftadan önce, bir yıl önce yaptığım şeyin seni hala incittiğini bilseydim, çok daha önce böyle bir girişimde bulunurdum. Uzun zaman önce meseleyi kendi ellerime alır ve kardeşini, aynada kendi yüzümü tanıyamayacak hale gelene kadar beni dövmesi için kışkırtırdım. Ve

dediğim gibi, bunun için özür dilemeyeceğim. Ve gelecekte yapacağım girişimler için de özür dilemeyeceğim. Öyleyse sinir krizini kendine sakla, tamam mı?"

"Yarın akşam ne yapıyorsun?" diye patladım.

Sonra sırt üstü yatağa uzandım ve başımın üzerine bir yastık koydum, utançtan kıvranırken hala telefonu kulağıma sıkıca tutuyordum.

"Ne?" Aynen

öyle.

Ne yaptım ben? Böyle yapmak istememiştim.

Önce şüphelerimin doğru olup olmadığını doğrulamak istedim. Eğer doğruysa, o zaman...

A m a şimdi düşününce, *başka* nasıl yapabilirdim bilmiyorum.

Bak, mesele şu: Düşündüm, çok düşündüm ve bir sonuca vardım.

O da, onu unutamadığım. Henüz değil.

Geçen gece onu öptüğüm şekle bak. Tam bir fahişe gibi. Hala beni nasıl etkilediğine bak; beni nasıl kızdırıp kışkırtabildiğine ve benden vermemesi gereken tepkileri nasıl alabildiğine bak.

Ama en önemlisi, her bebek düşündüğümde onu düşündüğüme bak. Her kucağımda bir bebek hayal ettiğimde, o bebek ona benziyor.

Kısacası, onu unutamadım. Ama unutmak istiyorum.

Ve bunun için bir planım var. Onu nasıl unutacağımı. Sadece onun yardımına ihtiyacım var. Yastığı bir kenara atarak, "Yarın akşam. Ne yapıyorsun?"

diyorum. "Neden?"

"Çünkü."

"Neden?"

Keskin bir nefes veriyorum. "Çünkü saat altıda Maple ve Candle'ın köşesinde benimle buluşmanı istiyorum."

Birkaç saniye süren bir sessizlik olur ve ben yine utançtan kıvranırm. Sanki ona randevu teklif ediyordum gibi geliyor. Daha önce de yaptığım bir şey — evet, maalesef yaptım — ve o her zaman hayır demişti. Ayrıca şunu da söylemeliyim ki, beni nazikçe reddetmek için hiçbir bahane uydurmamış ya da kibar bir şey söylememişti. Sadece hayır derdi. Tek kelime ve konu kapanırdı.

Tanrım, bunlardan sonra bile neden onu aramaya ve peşinden koşmaya devam ettim ki?

Nasıl umutlu olabildim? Ne

kadar aptaldım? Devasa bir

aptaldım, işte o kadar.

"Bana çıkma teklif mi ediyorsun?" diyor.

Şoktan yatakta bıçak gibi dikildim. Bu sadece ona randevu teklif ediyordum gibi gelmekle kalmadı, aynı şeyi o da düşünmüştü.

"Hayır," diyorum, hızlıca ve biraz yüksek sesle.

Sonrasındaki sessizlik eğlenceyle dolu gibiydi. Tabii

ki onun tarafında, benim değil.

Boğazımı temizledim. "Tabii ki hayır. Neden böyle bir şey düşünürsün

ki?" "Çünkü Maple ve Candle'ın köşesinde bir Çin restoranı var." "Ee?"

"Çünkü orası en sevdiğin Çin restoranı."

"Nasıl bilebilirsin?"

"Bana söylemiştin, hatırlamıyor

musun?" Kahretsin.

Söyledim.

Görünüşe göre çok iyi hatırladığı telefon görüşmelerimden birinde.

"Biliyorsun, benim telefonla yaptığım saçma sapan konuşmalardan *çok* sıkıldığını söyleyen biri için, çok şey hatırlıyorsun."

"Hepsini hatırlıyorum," diye

düzeltiliyor. "Bu..."

"Senin gevezeliklerinden sıkıldığımı söylememin tek nedeni, seni aramaktan vazgeçirmektir."

"Ben..."

"Sanırım bunu zaten açıklamıştım."

Açıklamıştı.

Beni kendinden korumaya çalışıyordu.

Ve sonunda beni koruduğu şeyin aynısını yapmasına rağmen, şu anda ona karşı hissettiğim öfkeyi tutamıyorum.

Kahretsin.

Sadece o beni aynı anda hem sinirlendirebilir hem de eritebilir.

"Tamam. Neyse," diye mırıldanıyorum. "Ve bu bir randevu değil."

"Peki, ne var ne yok?"

Bir terim arıyorum. Sonra, "Bir... toplantı."

"Bir toplantı."

"İş toplantısı," diye birden aklıma gelerek söylüyorum.

"İş toplantısı."

"Evet." Başımı sallıyorum. "İki iş arkadaşının ağız sulandıran ve muhteşem Çin yemeği yemek için buluştuğunu düşün."

"Kravat falan takmam gerekmiyor, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, gerek yok."

"Ya da ceket."

Gözlerimi tekrar deviriyorum. "O da yok."

"Şükürler olsun."

"Çoğunlukla, Incredible Hulk'un bedeninde ceket yapmadıklarını düşündüğüm için."

"Öyleyim," diyor. "Bir canavar kadar. Ve sadece göğüslerim ve omuzlarımdan bahsetmiyorum."

Onunla *yıllardır* konuşuyorum, zihninin nasıl çalıştığını biliyorum.

Her şeyi pis ve pis bir şakaya çevirebileceğini biliyorum.

Ve kendime rağmen gülümsüyorum.

"Hulk'un *yeşil* bir canavar olduğunu biliyorsun, değil mi? Ve hayır, ben de senin göğüslerinden ve omuzlarından bahsetmiyorum," diye espri yapıyorum, onun ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.

O gülüyor. "Yeşil olsun ya da olmasın, pantolonumun içindeki sıcaklığı çok düşünmüşsün gibi geliyor."

Sesi karnıma kadar iner, derin ve alçak, dudaklarımı ısırırım. "Buna ısı demezdim. Daha çok uzaylı bir şey."

"O zaman bu çok büyük bir iltifattır, değil mi?" "Öyle mi?"

"Uh-huh. Çünkü sana yıldızları gösterecek."

Gülümsemem genişlerken ona başımı sallıyorum. "Egonu biraz dinlendirebilir miyiz lütfen? Bu gece için. Zihnim yorgun."

"Emin misin, burada zihninden bahsediyorsun, başka bir şeyden değil?" diye sordu, yine imalı bir şekilde.

Ben hemen onu durduruyorum. "Hayır, kesinlikle M'den bahsediyorum.

I. N. D.'den bahsediyorum. P. U. S. S. Y. denen şeyden değil." Gözlerimi üçüncü kez deviriyorum. "Şimdi mutlu oldun mu? Bana bunu söyletirdin."

O mırıldanır. "Olurdum. Eğer üçüncü sınıftaysak ya da Little Berry burada olsaydı."

"Üçüncü sınıfta o kelimeyi biliyor muydun?" "Birinci sınıfta biliyordum."

Nefesimi tuttum. "Kapa çeneni.

Olamaz." "Olabilirdim ve duydum."

"Hay sıçayım." Sonra, "Sence kardeşim biliyor muydu?"

"Şu anda kardeşin hakkında konuşmak istemiyorum," diye homurdandı. "Evet, tabii ki. Ben de istemiyorum. Neden öyle dedim bilmiyorum."

"Ee?"

"Yani ne?"

"Söyleyecek misin?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Neyi söyleyeceğim?"

"Birinci sınıfta öğrendiğim kelime."

"Söylememi *ister* misin?"

"Söylemeye cesaretin var

mı?" "Bana *meydan*

okuyorsun."

"Uh-huh."

"Kaç yaşındasın?"

"Senin gibi kızarmadan söyleyebilecek kadar

büyük." "Ben kızarmam."

"Evet, kızarıyorsun."

"Hayır, kızarmıyorum."

"Eğer pu derse —" "Söyleme," diye

sözünü kestim. "Söyleme."

Yine kıkırdadı ve yemin ederim onu tokatlamak istedim.

Sonra onun kıkırdamasının sesini bir şişeye koyup cebime koymak istedim. Böylece istediğim zaman çıkarıp dinleyebilirdim.

Her halükarda, o haklı.

Kızarıyorum.

Bu çok garip.

Hiç kızarmam. Hayatımda başka bir erkek için hiç kızarmadım.

Onun dışında.

Seks hakkında konuşurken, okurken veya düşünürken hiç kızarmadım. Romantik romanları işimmiş gibi okurum, en azından eskiden öyleydim. Kız arkadaşlarıma aşk hayatları ve seks hayatları hakkında sanki hiçbir şey yokmuş gibi tavsiyeler verebilirim. Sanki hava durumundan bahseder gibi. Ben en dışa dönük, en açık insanlardan biriyim.

Yine, o hariç.

O ve onun ağzından çıkan küfürlü sözler söz konusu olduğunda, domates gibi kızarıyorum.

Tıpkı o gece Callie'nin ve kardeşimin evinde olduğu gibi. Ya da ondan önce, restoranda ve barda.

Ona takıntılı olduğum zamanlarda sorun değildi ama şimdi nefret ediyorum.

Onu unutmak ve hayatıma devam etmek için bir neden daha.

Nefesimi bıraktım.

Titreyerek ve sallanarak.

"Tüm b u n l a r çok ilginç ama hala soruma cevap vermedin. Sen..."

"Evet."

"Ne?"

O da nefes verdi. "Yarın akşam boşum." "B-gerçekten mi?"

"Öyle dedim."

Söylediğini

biliyorum.

Biliyorum. Ama mesele şu ki, bu benim için çok önemli.

Bu bir randevu değil ve ondan romantik bir niyetle buluşmak istemiyorum — niyetim aslında bunun tam tersi — ama yine de çok düşündüğüm bir şey. Hala çok, çok istediğim bir şey. Onunla çıkmak, normal bir çift gibi bir restoranda yemek yemek. Hayatı bizimki kadar karmaşık olmayan bir çift.

Bu yüzden bir an durup bunu sindiriyorum.

Her zaman istediğim bir şeyi bana vermek için evet dedi. Ama artık bunun bir anlamı yok.

"Tamam," diyorum, boğazımı temizleyerek, yastık kılıfının kenarlarını bükerek. "Tamam."

"Ama bu bir randevu değil," diye hatırlatıyorum ona ve tabii ki kendime. "Bu bir iş toplantısı."

"Evet. İş toplantısı." "Anlaşıldı."

"Ve ben..."

"Sen ne?"

Bir saniye gözlerimi kapatıyorum. Sonra, "Bana bir şey söz vermeni istiyorum." "Ne?"

"Yani, tabii ki sana ya da söylediklerine güvenmem için hiçbir neden yok. Sen pek iyi bir adam sayılmazsın."

"Değilim, hayır."

"Ve kardeşim tarafından dövülmeyi hak ediyorsun."

"Evet, hak ediyorum."

"Ama ben..." Yastık kılıfını buruşturup duruyorum. "Bunu istemiyorum." Uzun bir sessizlik oluyor.

Ardından onun sessiz sesi duyulur: "Bunu istemiyorsun." "Hayır."

"Neden?" diye neredeyse öfkeyle soruyor.

"Çünkü senden bunu istemiyorum. Onun seni dövmesini istemiyorum. Ben..." İç çekiyorum. "Yaptığın şey ona değildi. *Bana* yaptın. Kalbimi kırdın. *Beni* ağlattın. Ben senin kızın değil miyim? Kalbi kırık, aşk acısı çeken, hırçın Firefly."

"Sen," diye boğuk bir sesle söyledi.

Bir an nefesim kesildi. "O zaman karar vermek bana kalıyor. Senin cezan ne olacağına ben karar vereceğim."

Aynen öyle.

Hayatımı sonlandırıp devam etmek için yaptığım plan: işte bu. Ceza ve intikam. Yaptığı şeyin intikamını alacağım, onu cezalandıracağım ve sonunda, *sonunda* hayatıma devam edeceğim. "Sen."

"Evet. Ben. O değil, sen bile değil. Anladın mı?" "Evet."

"Güzel. O zaman artık ceza vermeyi deneme. Onu seninle benim aramda olan bir şeye karıştırmayı istemiyorum. Bu aramızda kalacağına söz *vermelisin*. Yarınki buluşmamız ve sonrasında olacak her şey. Asla, ama *asla* kendi amaçların için kullanmayacağına söz vermelisin."

"Söz veriyorum," dedi hemen ve Tanrı şahidimdir ki *içtenlikle*.

Sanki azarlanıyormuş gibi ve umurunda bile değilmiş gibi. Ona ne yaparsam yapayım umurunda değil.

Bu, göğsümü biraz sıkıştırıyor ama bunu görmezden geliyorum.

Bir noktada kendim için bir şeyler yapmam gerekiyor. Önce kendimi düşünmeliyim. Ona her şeyimi verdim ama o reddetti, değil mi? Kendisi için bir şeyler yaparken iki kez düşünmediğini söylemeye gerek bile yok.

Öyleyse neden umursayayım *ki*?

Rahat bir nefes aldım. "Tamam o zaman. Yarın saat altı."

"Yarın saat altı."

Altıdan yirmi dakika önce kapım çalındı. Ses karnımda yankılandı.

Ve bacaklarımın arasında.

Davul sesi gibi.

Çünkü kim olduğunu zaten biliyorum.

Çünkü onu boşluktan hissedebiliyorum. Kapıdan, oturma odasından, koridordan, banyoya kadar, aynanın önünde durduğum yere kadar. Gözlerimi kapatıp kendimi bırakırsam, onun sıcaklığını, havanın ona yer açmak için ayrıldığını da hissedebileceğimi biliyorum.

Ama

yapamam.

*Yapmayaca
ğım.*

Aklımı başımda tutmalıyım.

Bu sabah uyandığımdan beri, bunu gerçekten yaptığımı inanamadan dağınık halde duruyorlar.

Gerçekten harekete geçtim. Kalbimi

kırmayı engellemek için.

Ve onun, ona söylediğim gibi restoranın önünde beni beklemek yerine kapımın önünde duruyor olması, özenle topladığım cesaretimi ve kontrolümü mahvediyor.

Yine de banyodan çıkıyorum, sakın ve soğukkanlı bir şekilde.

Ne kadar korktuğumu göstermek yerine, yüzüme tarafsız bir ifade takınıp kapıyı açıyorum.

Ve kendimi kontrol altında tutma çabalarım bir anda yok oluyor.

Bacaklarımın arasındaki o davul sesiyle tüm düşüncelerim de yok oluyor.

Çünkü ses gittikçe yükseliyor ve daha da kesintisiz hale geliyor. Vücudumda, kafamda o kadar çok gürültü yaratıyor ki, onun farklı görüldüğü dışında hiçbir şey duyamıyorum, hiçbir şey düşünemiyorum.

Ya da daha doğrusu, eskisi gibi görünüyor.

Benim yurt odama gelmeden önce. O zamanlar, onun iyi bir adam olduğunu düşündüğüm zamanlarda.

Çünkü sakalları yok olmuş. Çenesi pürüzsüz.

Bir yıldır ilk kez yüzünü net olarak görebiliyorum. Yanaklarının çukurlarını ve çenesinin öldürücü eğimini görebiliyorum. Ağız köşelerini, ne kadar kavisli olduklarını ve dudaklarının ne kadar dolgun ve pembe olduğunu görebiliyorum.

Ve o dudakları görmeyi özlediğimi fark ediyorum.

Yanak kemiklerini, erkeksi çenesini görmeyi özlemişim. Onu görmeyi *özlemişim*.

Bu hiç de iyi değil.

Daha da kötüsü, kıyafetleri de her zamanki gibi tişört ve kot pantolon olmasına rağmen farklı görünüyor. Tişörtü her zamanki gibi soluk değil; yine de koyu renk ve ona çok yakışıyor. Kot pantolonu da bir rock yıldızının gibi yıpranmış ve solmuş değil. Aslında neredeyse hiç giyilmemiş gibi görünüyor.

Ve onun burada olduğunu unutmayalım. Kapımda.

"Tıraş olmuşsun," diyorum, ona bakarak.

"Zamanı gelmişti."

"Sen de farklı kıyafetler giymişsin."

Kendine bakıyor. "Her zamanki kıyafetlerimi giyiyorum."

"Hayır, giymiyorsun." Kapı kolunu sıkıca tutuyorum. "Tişörtünde 'Bu dünya için fazla havalıyım' yazmıyor ve kot pantolonun, şeyini neredeyse hiç göstermiyor," serbest elimi sallayarak, "aşağıyı."

Gözleri eğlenceyle parladı. "Evet, ben bu dünya için fazla havalıyım ve benim paketi düşünmüşsün." "Komik

değil."

"Biraz komik."

Keskin bir nefes veriyorum. "Bu bir randevu değil demiştim." "Ee?"

"Peki ne yapıyorsun?" diye ciyaktım. "Neden traş olmuş ve bu kadar şık giyinmişsin ve restoranda beni beklemeni söylediğim halde benim dairemde *ne* yapıyorsun? Üstelik erken geldin."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, tamamen rahat ve sakin. "Bu bir iş toplantısı, değil mi?"

"Evet. Evet, öyle."

"İşte iş toplantısına böyle gidiyorum." "Sen..."

"Tıraşlı ve bakımlı. Ve erken."

Ona s e r t bir bakış attım. "Bu, benim dairemde ne yaptığını açıklamıyor."

"Yolumun üstünde," diye cevapladı, hiç tereddüt etmeden.

"Hayır, değil. Tamamen zıt yönlerde yaşıyoruz ve..." "Bir dolambaçlı yol buldum."

"Dolambaçlı yol mu? Bu mantıklı değil..." "Hazır mısın, değil misin?"

"Ama..."

"Çünkü çok acıkmışım ve tartışmak istiyorsan yolda tartışabiliriz," diye sözümü keser.

Dudaklarımı ısırıyorum.

Çünkü ben de tartışmak istemiyorum. Bu, bu akşamın tüm amacını bozar. Eğer onun benim istediğimi yapmasını istiyorsam, cana yakın davranmam gerekir.

İç çekip başımı salladım. "Tamam. Bırak da..." Sonra, ellerini gördüğümde tamamen konuyu değiştirdim ve "Aman Tanrım, bu ne böyle?" dedim. Hatta elimi uzattım, bir elini tutup yaklaştırdım ve parmak eklemlerini incelemeye başladım. "Eline ne oldu? Neden böyle görünüyor..." Diğer elini de tuttum. "Neden ikisi de sanki biri araba ile üzerinden geçmiş gibi görünüyor?"

Öyle görünüyor.

Parmak eklemleri yırtılmış ve sıyrılmış. Etrafındaki deri kızarmış ve hassaslaşmış.

Yani, onu daha önce yaralı gördüm. O bir futbolcu; elbette her gün büyük küçük yaralar alıyor. Ayrıca eskiden

kavga ederdi. Bu yüzden daha önce de morluklar ve kesikler gördüm.

Ve bunların beni endişelendiren nedeni, futbol oynarken oluşmamış olmaları ve kardeşimin yapmadığını bilmem; dün gördüğümde kardeşim gayet iyiydi.

"Duvara çarptım," dedi, ellerini benden çekip ceplerine sokarak.

"Ne?"

Yüzü gergin ve ifadesiz, tekrar kısa bir cevap veriyor: "Gidelim."

"Ne oldu?" diye soruyorum, yutkunarak. "Biriyle kavga mı ettin?"

"Evet."

"Kiminle?"

"Bilmiyorum. Umurumda değil."

"Neden?"

Çenesi sıkılaşıır. "Neden bir şey yaptığımı sanıyorsun?"

"Ben..."

"Ben Öfkeli Diken, değil mi?" Bir kez daha dişlerini sıktı. "Benim işim bu. Kavga etmek. İnsanları dövmek."

Nedense onun sıradan sözleri o kadar da sıradan gelmiyor ve kalbim göğsümde burkuluyor. "Ama hepsi bu kadar değil..."

"Yeter," dedi kararlı bir şekilde, dönüp gitmeye hazır. "Ama

Ledger..."

"Bak," diye başlar, çenesi titriyor. "Yolda mola vereceğiz ve daha önce de söylediğim gibi, açlıktan ölüyorum. O yüzden gidiyoruz."

"Nereye uğrayacağız?"

Sinirli bir şekilde nefes verdi ve ben aceleyle, "Önemli değil. Sorun değil. Çantamı alayım," dedim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Yol üzerindeki mola yeri, en sevdiğim yerdı.

Bardstown'un kalbinde bir kitapçı: Burning the Midnight Candle.

Ona orada ne yaptığımızı sorduğumda, "Sana aşk romanları alacağım" dedi.

"Ne, neden?"

"Çünkü muhtemelen bir yıldır almamışsındır." "Evet, ama ben..."

"Gerçek hayatta kalbini kıran bir kötü adamla tanışmış olman, romantik romanların sayfalarında yaşayan kahramanlara güvenemeyeceğın anlamına gelmez. Dünyada şımşek ve dikenlerden yapılmış erkeklerin var olması senin suçun değil. Şeker ve kremadan yapılmış bir kıza dikkat etmemem benim suçum."

Bundan sonra hiçbir şey söyleyemedim.

Ne söyleyeceğimi bilemedim.

Sonunda bir sürü romantik roman aldım. Parasını o ödedi. O anda bir şey söyledim ama o sadece "Sana romantik roman alacağım demiştım, değil mi? İşte böyle oluyor" dedi.

Ve yine sessiz kaldım, ona ne söyleyeceğimi bilemedim. Böylece tüm akşam yemeğı, yani iş toplantısı, bu şekilde geçti.

Tek kelime bile etmedim.

O da hiçbir şey söylemedi. Hatta bazen biraz sinirli görünüyordu, bu da beni daha da konuşmaktan alıkoydu. Bir de bana yoğun bir şekilde bakıyordu.

Ve şimdi evime bir dakika kadar var.

Bir şey yapmam lazım.

Konuşmayı başlatmak ve ortamı yumuşatmak için bir yol bulmalıyım.

Tanrı aşkına, apartmanımı *görebiliyorum*. Camdan yapılmış devasa ön kapıya çıkan geniş merdivenler var. Ve gittikçe yaklaşıyoruz, tam o merdivenlere ulaşmak üzereyken, tökezliyorum.

Ya da kendimi tökezletiyorum.

Ayrıca kendimi bilerek nefes nefese bırakıp "Ah!" diye bağıriyorum.

Ve daha fazlasını yapacaktım, gerçekten ayak bileğimi incittiğime dair daha ikna edici bir performans sergileyecektim — sağ ayağımı kullanacağım; tamamen rastgele — ama gerek yok çünkü o zaten orada. Beni yakalamak için.

Sonra bir adım daha ileri gidip benden daha iyisini yapıyor: önce ayakta dengeli olduğumdan emin olduktan sonra kolumu bırakıp eğiliyor. Sonra bir kolunu uyluklarımın arkasına koyuyor, diğerini omuzlarıma doluyor ve gözümü bile kırpmadan beni kaldırıyor, yerden havalanıyordum ve kollarında buluyordum kendimi.

Sonra merdivenleri tırmanıp binaya giriyor.

Bu arada ben, beni yere düşmüş bir çiçek gibi, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi yerden kaldırıp kollarında taşıdığı ve cilalı zeminde gelin gibi taşıdığı gerçeğini *hala* sindirmeye çalışıyorum. *Üstelik* elinde kitaplarla dolu ağır çantayı da taşıyor.

Bu delilik. O *deli*.

Tek yaptığım, birazcık — ve sahte — acı dolu bir çığlık atmaktı, ama o bunu çok ciddiye aldı.

Gömleğini göğsüne ve omzuna sıkıştırarak — çünkü gerçekten ellerimi nereye koyacağımı bilmiyorum — ona bakıyorum. "Buna gerek yoktu —"

Lobiye geçerken önünü bakmaya devam etti. "Kıpırdama."

Onun tutuşundan kurtulmak için kıvranmaya çalıştım. "Hayır, gerçekten. Ben iyiyim. Ben..."

Kollarını bana sıkıca sararak vücudumu göğsüne bastırıyor. "Kıpırdama. Hareket etme."

Onun sert emri karşısında dudaklarımı ısırarak
zorunda kaldım. Vücudunun *sert* teması da öyle.

Sert ve ateşli.

Ekstra gergin.

Sanırım ikincisi, muhtemelen beni taşıdığı ve tüm kasları şu anda gergin ve kasılmış olduğu içindir. Normalde kaslı değilmiş gibi değil, ama dediğim gibi, *ekstra* kaslı. Ama kaslarını ve kıvrımlarımın göğüs kaslarının kemerlerine nasıl uyduğunu hayranlıkla izlemeyi bırakıp, iyi olduğumu tekrar ısrarla söylüyorum ve o bana *kıpırdamadan kalmamı* söylüyor.

O anda, bu şekilde kıvrınmamın işini daha da zorlaştırdığını nihayet anlıyorum.

Bu yüzden çenemi kapatıp beni taşımasına izin veriyorum.

Asansör yerine *merdivenleri* kullanmasına bile ses çıkarmıyorum. Bilginiz olsun, dördüncü katta oturuyorum, ama daireme vardığımızda nefes nefese bile değil, terlemiş bile değil. Aslında üzerinde hiç yorgunluk belirtisi yok ve suçluluk duyguma rağmen, gücüne hayran olmamak elde değil. Kendimi ona biraz daha yaklaştırmak ve yanağımı göğsüne dayayıp düzenli atan kalbini dinlemekten alıkoynamıyorum.

Tanrım, sporcular mucizevi, değil mi? Aslında

hayır, *o* mucizevi.

O.

Ve başka kimse değil.

Aman Tanrım, Tempest. Fahişe gibi davranmayı bırak da işine bak.

Tama
m.

Tama
m

Kapıma vardığımızda, anahtarı alıp kapıyı açmak için bir saniye bile kaybetmedim. Güçlü olsun ya da olmasın, onun bir molaya ihtiyacı vardı. Benim de ihtiyacım vardı. *Düşünebilmek* için ondan fiziksel olarak uzaklaşmam gerekiyordu.

Ancak bunu, içeri girip mutfığıma kadar gelene kadar anlayamıyorum. O zaman beni yere indiriyor, daha doğrusu mutfak adasına oturtuyor.

Ayrıca bütün akşam taşıdığı çantayı da dikkatlice yanıma koyar. Sanki çok değerli bir şeymiş gibi.

Yani, öyle.

Benim için.

Ve bunun onun için de öyle olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ama bunu düşünmeye vaktim olmuyor çünkü beni tezgahın üzerine oturtur oturtmaz, yine çılgınca bir şey yapıyor ve dizlerinin üzerine çöküp sağ ayak bileğimi parmaklarıyla kavıyor.

"Yalan söyledim," diyorum o anda, tezgahın kenarını tutarak.

Echo'ya tavsiye ettiğim şeyi kendim de yaptım. Neden, bilmiyorum ama evet.

Bana bakıyor.

Ve devam ediyorum, "Ben... O sahteydi. Kendime zarar vermedim. Ben..."

Parmakları ayak bileklerimi sıkıyor. "Biliyorum."

"Ne?"

"Yalan söylediğini."

Kalbim çarpıyor. "O zaman neden..."

"Çünkü eğer gerçekten doğruyu söylüyorsan, riske girmek istemedim."

Ayağımı onun elinden kurtarmaya çalışıyorum. "Ama şimdi yalan söylemediğimi biliyorsun, o zaman sen..."

Beni daha sıkı tuttu. "Ayrıca, üç yıl önce kendime bir söz verdim."

Hareketsiz kalıyorum, tırnaklarım tezgaha batıyor. "Y-yani, üç yıl önce... ilk kez tanıştığımızda mı?"

"Evet, öyle diyelim."

Onun sözlerine kaşlarını çatarak devam ediyorum. "Ne sözü?"

Başparmağıyla cildimi, narin kemiklerimi okşadı. "O gece dizlerinin üzerine çöktüğün gece. O kadar sert düştün ki kanadın bile oldu." Başparmağı

derime bastırıyor. "Ve benim yapabileceğimin en iyisi, kendime izin verebileceğimin en iyisi, seni eve kadar takip etmektir. Bir korkak gibi."

"Ama bu..."

"Bu yüzden kendime söz verdim, eğer benim yüzümden bir gün incinirsen, yanında olup sana bakacağım."

Aynı anda çok şey oluyor.

Öncelikle, o geceyi gündeme getirdiğine inanamıyorum. Sadece bu da değil, o eski yarayı da gündeme getiriyor. Neredeyse hiç düşünmediğim bir şey. O şimdi gündeme getirmeseydi, asla düşünmeyeceğim bir şey.

Çok önemsiz bir şeydi.

Aslında neredeyse unutmuştum bile.

Ve onun hatırlaması - şey, her şeyi hatırlama konusunda yeteneği olduğunu biliyorum - ve benim hiç aklıma bile gelmeyen bir şeye dayanarak kendine söz vermesi... gerçeküstü bir şey.

Bunu sindirmek için biraz zaman ayırmak istiyorum.

Ama bana bunu yapmam için fırsat vermiyor.

Çünkü parmaklarının hareket ettiğini hissediyorum.

Parmaklarının ayak bileğimden ayrıldığını ve her ikisinin de baldırlarıma doğru çıktığını hissediyorum. Pürüzlü nasırları pürüzsüz tenime sürtünüyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve o bunu izliyor.

Bronzlaşmış ve morarmış parmaklarının pürüzsüz ve porselen gibi tenimde iz bıraktığını izliyor.

Nefesimi tutmak ve inlememek için dudaklarımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Çünkü bu, bizim kim olduğumuzun tam anlamıyla vücut bulmuş hali değilse - gök gürültüsü ve dikenlerden yapılmış bir erkek ve şeker ve kremadan yapılmış bir kız - o zaman ne olduğunu bilmiyorum. Ve sanırım hiç bu kadar yürek parçalayıcı ve aynı zamanda bu kadar erotik bir şey görmedim.

Tanrım, aklımı kaçırdım, değil mi?

Bu, hayatımın en eşsiz, en özgün deneyimi olmalı. Ve tek yaptığı bacaklarıma dokunmak.

Dizlerimin arkasına ulaştığında fısıldıyorum, "Bu... Bu yüzden mi..." Başını kaldırıyor, gözleri kapkara ve parılıyor. "Bu yüzden ne?"

Dudaklarımı yaladım. "Bu yüzden mi bana kızıyordun? Fırtına ya da hava çok karanlıkken, maçların için Bardstown'a arabayla gittiğimde. Yaralanabileceğimi düşündüğün ve bunu istemediğın için mi?"

Başparmaklarıyla cildimi okşayarak beni kıvrandırıyor ve nefesimi kesiyor. Sonra, "Evet."

"Ve bu yüzden de ben... Callie'yi görmeye geldiğimde her zaman senin evinde kalmamda ısrar ediyordun?" Başparmağıyla bir kez daha okşayarak konuşmamı zorlaştırır. "... Callie'yi görmeye geldiğimde?"

"Sebeplerden biri," diye cevapladı.

"Diğeri ne..."

"Bana söyleyecek misin?"

"N-ne söyleyeyim?"

Beni birkaç saniye izliyor, başparmakları dizlerimin etrafındaki hassas cildimde ve uyluklarımın iç kısmında daireler çiziyor, sonra zarif bir hareketle ayağā kalkıyor. Ve birdenbire ona bakan ben oluyorum, ona bakan o, ve bu değişim o kadar sarsıcı ki, sanki dünya eğilmiş gibi, yönümü kaybediyorum ve ellerim otomatik olarak dengemi sağlamak için onun pazılarına uzanıyor.

Bacaklarım ya kendiliğinden açılıp ona yer açmak için ya da belki de o zorladı, bilmiyorum, arasına yerleşip şöyle diyor: "Gündem. Bu akşamki iş toplantın için."

Oh.

Doğru

.

"Önemli bir şey olmalı," diye devam ediyor, kollarını kalçalarımın iki yanına koyarak üzerime eğiliyor, heykel gibi omuzları devasa görünüyor. "Onu düşürmüş gibi yaptın. Hepsi beni yukarıya, dairenize çıkarmak için."

Tişörtünün kollarını çekerim. "Şey, adil olmak gerekirse..."

"Bir tavsiye vereyim," diye sözümü keserek gözlerime bakıyor. "Bir dahaki sefere, bu kadar zahmete girmeden sorabilirsin."

Yüzüm kızarır, gözleri parlar. Sonra, "Öncelikle, beni taşımayı hiç istemedim. İkincisi, asansörle çıkabilirdin, bunun yerine..."

Yüzünü buruşturur. "Asansörler korkaklar içindir." "Hayır, değildir. Mantıklı insanlar içindir."

"Kimse bana mantıklı olduğumu söylemedi ki."

Yutkunuyorum. "Restoranda bu kadar sinirli olmasaydın, sana programımızı söyledim."

Gözleri kısıılır. "Sen o elbiseyi giymeseydin ben de bu kadar sinirlenmezdim."

"Ne?"

Gözleri daha da kısıılır. "Çünkü giymeseydin, en azından bir nefes alabilirdim, birinin boğazını sıkmak istemeden."

Ona kaşlarımı çatarak baktım, sonra elbiseye baktım. "Bu elbise mi?" O da yanıt olarak homurdandı.

Yüzüne bakarım. "Bu elbisenin nesi var? Mütevazı bir elbise."

Öyledir.

Bunda yalan söylemiyorum. Kabak renginde, kare yakalı bir elbise, çok geniş ve dekolte olabilirdi ama değil. Dekolte neredeyse hiç yok ve kolları dirseklerime kadar uzanıyor. Etek ucu da dizlerimin bir santim üstünde, hepsi bu.

Açık elbiselerden anlarım, çok var ama bu onlardan biri değil. "O zaman neden yakmak istiyorum?"

"Çünkü delisin?"

"Hayır," diyor, sesi sert. "Sen delisin. Eğer bu elbisenin mütevazı olduğunu ve o restorandaki tüm erkekleri deli etmediğini düşünüyorsan."

Kaşlarım çatıldı. "Bu gece o restoranda *dört* erkek vardı. Yarın okul var, tamam mı? Ve sanırım içlerinden biri ailesiyle birlikteydi, karısı ve iki çocuğu.

ve iki çocuğu vardı. Ve..."

"Peki neden her beş saniyede bir garsonu arıyordu sence?" "Çünkü su ve daha fazla şans kurabiyesi istiyordu, kimin umurunda?"

"Hayır," diye cevapladı, "çünkü sana bakmak için bir bahane arıyordu. Böylece göğüslerinin gerçekte ne kadar büyük olduğunu ve yapışkan elini göğüs dekoltende sığdırabilecek mi diye sonsuz gizemi çözebilecekti. Ve bunun tek nedeni, oraya sokmak istediği şeyin *aslında* eli olmaması."

"İğrenç, bu..." Sonra dudaklarımı ısırarak, "Oraya sokmak istediği gerçek şey ne peki?"

Burun delikleri genişler ve yemin ederim ki göğsü o kadar genişler ki derisinden çıkacakmış gibi görünür.

"Boş ver," dedim aceleyle. "Önemli değil. Ama bence sen de haklı değilsin. O evliydi."

"Ee?"

"İki çocuğu vardı."

"Evet," diye bir kez daha öfkeyle dişlerini sıkarak. "O yüzden bence..."

"İşte bu yüzden eve gidip karısını becerecek ve bu gece restoranda gördüğü daracık turuncu elbiseli kızın ıslak rüyasını düşünecek."

"Kabak," diye düzeltiyorum ve kaşları çatılıyor. "Elbisemin rengi. Kabak renginde bir elbise."

Çenesi bir saniye seğırdi ve ben söylediklerimi geri almak için ağzımı açtım, ama o tekrar homurdandı: "Bu, bu gece boşaldığında, karısının içinde değil de senin yüzünde yaptığını hayal edeceği gerçeğini değiştirmez."

"Bu çok... iğrenç." Burnumu kıvırıyorum. "Belki onun için romantik bir geceydi."

"Çocuklarla."

"Ne olmuş, bazı insanlar öyle sever," diyorum ve koluna vuruyorum. "Belki de karısını iyi bir ruh hali içinde olduğu için sikiyordur. Ağız sulandıran Çin yemeği yedikten sonra."

"Hayır, senin ağız sulandıran göğüslerin yüzünden keyfi yerinde."

Göğsüm inip kalkıyor. "Bu..."

"Aynı şey o lanet olası genç için de geçerli." "Hangi genç?"

"Garsonu aramaktan vazgeçip, seni sapık bir azgın gibi izlemeye devam eden çocuk."

"Ben..."

"Tuvalete giderken yanından geçerken, senin sallanan kıkına bakarken neredeyse pantolonuna boşalacak olan adam."

Bu bana bir şey hatırlatıyor ve soruyorum, "Geri dönerken gülümsediğim kişi mi?"

"Evet," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bu arada, bu muhtemelen onu çıldırttı ve neredeyse pantolonuna boşalmak üzereyken, yarın sabah annesinin kirli pantolonunu çamaşır makinesine atması çok muhtemel hale geldi."

"Ben..."

"Aynı şey o iki garson, barmen ve içeri giren iki teslimatçı için de geçerli."

"Ama..."

"Evet," diye ilan etti. "Kızgındım. Ve seni oradan çıkarmak için acelem olmasaydı, zamanımı alıp hepsini döverek pestilini çıkarırdım. Sonra da lanet olası dolabındaki tüm elbiseleri yakardım. Aslında, şu anda yakıyor olurdum."

Nefesim kesildi. "Sen —"

"Yardıma olacağını düşünseydim."

Nefesim kesik kesik ve onun cildini tırmalıyorum. "Yardımcı olmaz mı sence?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü çuval bezi giysen bile insanlar yine de sana bakacak."

Dudaklarımı yalıyorum. "Bu doğru değil."

Gözleri ağzıma düşüyor. "O zaman senin suçun değil, değil mi?" "Ne değil?"

"Bu dünyaya gelmiş en güzel kız olman senin suçun değil."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Değilim."

"Ve sana bakan her lanet olası her ifi öldürmek istemem de senin sorunun değil."

"Ben..."

"Ve biraz fazla uzun süre bakmak isteyenlerin," diye boğuk bir sesle söylüyor, dudaklarıma bakarak. "Ledger..."

"Pamuk şeker gibi ağzının tadına bakmak isteyen."

Titreyerek dudaklarımı tekrar yaladım.

Gözleri parlar. "Ya da kremse tenine dokunmak istiyorum." Şu anda nasıl nefes alabildiğimi bilmiyorum.

Ya da neden tüm vücudum huzursuzken hareketsiz oturuyorum?

Sabırsızım.

Ve Tanrım, çok tahrik olmuşum.

Ve o hala bitirmemiş.

Dudaklarıma bakarak ve kesinlikle sözleriyle değil.

"Ya da seni bir kavanoza hapsetmek istiyorum, tıpkı bir ateşböceği gibi. Bu senin sorunun değil, değil mi? Bu benim sorunum. Benim. Her santimetresi *benim*." Sonra, bir süre durakladı, hala dudaklarıma bakarak, "Benim. Benim. Benim. B-m..."

Sonra ben yapıyorum.

Yüzünü tutup ağzımı ona yapıştırdım. Ve

bunu çok sert yaptım.

Şimdiye kadarki her şeyin tam tersi. Fısıltılarımız güller kadar yumuşak, erimiş şeker gibi.

Ama yine de, ikimiz nazik şeyler için yaratılmadığımızı düşünüyorum.

Benim acımasız, sadist, güzel Thorn'um.

Ve onun kalbi kırık, aşık, hırçın Ateşböceği.

Yani, ilk tanıştığımızda ne olduğunu bir düşün: Dizlerimi kesmiştim. Ve son kez olması gereken şeyde ne olduğunu bir düşün: O benim kalbimi kırdı.

Şiddet ve değişkenlik içindeyiz.

O ve ben, bir fırtınayız.

Belki de dudaklarım dudaklarına değdiği anda cehennem kopması çok normal.

Özellikle de, adanın iki yanımda beni destekleyen kolları, ipler gibi etrafıma dolandığında. Hayır, çelik bantlar gibi. Sert ve acımasız. Biri belime dolanıyor, beni öne doğru itiyor ve sanki aramızdaki mikro inçlik boşluğa kızgınmış gibi göğsüne çarpıyorum. Diğeri ise saçlarıma giriyor, başımın arkasını avuçluyor, parmakları yumruk yapıp saçlarımin arasına dolanıyor.

Ve çıkardığı homurtu gök gürültüsü gibi.

Doğrudan karnıma iniyor, karnımı gergin ve ağrılı hale getiriyor.

Bacaklarımin arasındaki, onun sert karnına bastırılmış olan yerin şişmesine neden oluyor.

Ve ben yumuşak, memnun bir iç

çekiş çıkarırım. Bu çok iyi.

Harika.

Bu lanet olasıca olağanüstü.

Üçüncü öpücüğümüz.

Aslında ilk iki öpücüğümüzden bile daha iyi. Öpücüklerimiz kaliteli şarap gibi yıllandıkça güzelleşiyor. Ne kadar çok öpüşürsek, ne kadar uzun öpüşürsek, o kadar güzel oluyorlar.

Onun büyük elleri ve acımasız parmaklarından bahsetmiyorum bile.

Saçlarımı çekip çekiştirirken de olağanüstüydü. Elbisemi büküp, kumaşı buruşturup, altındaki yumuşak eti çimdiklerken. Dişlerinden bahsetmeye bile gerek yok. Dudaklarımı ısırıp çiğneyen keskin ve sivri dişleri. Ayrıca ağzıma girip onu istila eden ve fetheden hakimiyetçi, tarçın kokulu dili.

Evet, bu en iyi öpücük. Ve başka

ne var biliyor musun?

Bu öpücüğün hiçbir gizli amacı yok. Sadece bir

öpücük.

Öpücüğün kendisi için.

Sadece ikimiz de istediğimiz için yapıyoruz. Çünkü o dudaklarıma bakmaya devam ediyor ve ben onun sözlerine hipnotize olup tadının nasıl olduğunu düşünmeye devam ediyorum. Üstelik, daha iki gün önce öpüştük ve daha fazlasını istedik ve...

Ama dur bir saniye.

Bir şey hatırladım.

Bunun olmaması gerektiğini hatırlıyorum.

Olmamalıydı.

Bu öpücük.

Bu bizim en saf öpücüğümüz.

Bu öpücükte hiçbir *amaç* yoktu.

Ama benim bir amacım vardı,

hatırlıyor musun?

Bu akşam onu yemeğe davet ettiğimde bir planım vardı. Öpüşmek bu akşamın planında yoktu, ayrıca onu öpeceksem, tutkumu dikkatlice gizleyerek yapmalıydım. Tek bir amaç için yapmalıydım.

Kapanış.

Ve intikam.

O beni kendine çektiğinde düşüncelerim dağıldı.

İki eli belime inip beni adadan kaydırdığında. Ciyaklayarak, kalçalarımı onun kalçalarına sıkıştırıp kollarımı boynuna doluyorum. Ve bir saniye sonra, adadan düşmüşüm ve onun vücudu, başımı döndüren, beni sersemleten ve uyuşturan bu dünyada tek dayanağım.

Beni kollarında güvenle tutarak bir yere doğru yürüdüğünü hissediyorum.

Hâlâ öpüşürken mutfaktan çıkıyor ve koridoru geçip yatak odama kadar gidiyor sanıyorum.

Ona nereye gittiğimizi sormalıyım.

Bana öpmeyi kesmesini söylemeliyim çünkü yapmam gereken

işler var. Çünkü düşüncelerimi toparlamam ve bir sonraki

hamlemi planlamam gerekiyor.

Ve eğer şu anda olduğu gibi, bana havadan, sudan, hatta güneşten, gökyüzünden ve lanet olası hayattan daha çok ihtiyaç duyuyormuş gibi öpmeye devam ederse, ben de ona aynı şekilde öpüşmeyi bırakamayacağım.

Ona karşı hareket etmeyi de engelleyemeyeceğim.

Şu anda yaptığım şey bu.

Değil mi?

Ona karşı hareket ediyorum, vücudumu, göğüslerimi ve amımı - işte, söyledim, ya da en azından kafamda düşündüm - onun kaslarına sürüyorum. Çünkü sanırım kaşınıyorum.

Meme uçlarım kaşınmak

istiyor. Ve amcığımı okşanmak

istiyor.

Ve bunu elde etmek için başka ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi bilmiyorum.

Ayrıca, başka bir yere gidip rahatlamaya çalışırsam hoşuna gitmeyeceğini hissediyorum. *Ben* de hoşuma gitmezdi.

Yani tek seçeneğim o.

Üstelik kıcımlı ovmaya devam ediyor.

Yatak odama doğru on saniyelik yolculuğumuzun bir noktasında, kolları hareket etti ve şimdi kıcıımı tutuyor, her iki yanağını avuçlayıp etini öyle bir şekilde masaj yapıyor ki, aptal elbisem engel olmadan bunu yapmasını istiyorum. Belki de ona tüm kıyafetlerimi yakmasını istemeliyim. Böylece sürekli çıplak dolaşmak zorunda kalırım ve o da aramızda hiçbir engel olmadan çıplak tenime dokunabilir.

Dünyam başıma yıkılana ve sırtım yumuşak ve kabarık bir şeye değene kadar son düşüncem bu.

Yatağımın çarşafları.

Bana rahatlık vermesi
gerekirdi. Çarşaflarımı
seviyorum.

Ama vermiyorlar.

Çünkü beni yatırır yatırmaz öpmeyi bırakacağını düşünüyorum ve bunu istemiyorum. Belki tarçın ve baharatla karnımı doyurduktan sonra gündemi konuşabiliriz. Bu yüzden bacaklarımı kalçalarına sıkıca sarar ve yüzünü avuçlarımla tutup dudaklarımızı birbirine yapıştırırım.

Ayrıca, durursa onu çıplak göremezsin.

Çünkü istediğim şey bu.

Birdenbire onu çıplak görmek istiyorum.

Bronzlaşmış tenini, çok uğraşarak şekillendirdiği vücudunu görmek istiyorum. O lanet şey, beni ve romantik roman yığınlarımı dört kat merdiven çıkarken hiç yorulmadan taşıdı.

On üç ay önce üstümde, bana yapışmış, aynı yerlere bastırmış olan vücudu.

Geçen sefer onu göremedim,
anlarsın ya. O kısma hiç
gelemedik.

Bu yüzden şimdi onu görmek istiyorum.

Tabii ki penisini görmek istiyorum.

Hayır, dur, sikini.

Sadece yıpranmış kot pantolonundan hafifçe görebildiğim şey. Ve gördüğüm kadarıyla, eminim kocaman bir şeydir.

Bir canavar.

Ve onu içimde istiyorum.

Hemen şimdi.

Hemen şimdi.

Ve hiçbir engel istemiyorum. Hayır.

Prezervatif yok. Ne şimdi, ne de sonra.

Prezervatifi kim icat etti ki? Dünyadaki en kötü şey.

Ve o öpücüğü kesip hemen çeneme yapıştığında, ardından boynumun yanındaki çileğe yapıştığında, mırıldanıyorum, "Prezervatif yok."

Başımı yana eğip boynumu daha da açmak üzereyken o durdu.

Onun keskin ama lezzetli dişlerinin acısını hissetmeyi

bıraktığımda. Ne, neden?!

Şimdi aynada onun güzel diş izlerini göremeyeceğim.

Gözlerimi açıp bir cevap talep etmek üzereyim ki, o benim çenemi tutup yüzümü kendine doğru çeviriyor, böylece bana yukarıdan bakabiliyor. Yüzüm ona dönünce, parmaklarını boğazıma doluyor — oh lanet olsun, neden bunu bu kadar seviyorum — ve ben inleyip vücudumu ona doğru kıvrılırken, o soruyor: "O neydi?"

Sesi kalın bir hırıltıydı ve beni yeniden inlemeye başladı.

Boğazımdaki baskıyı artırıyor, zevkle nefes almamı sağlıyor. "Ne. O neydi?"

Nefes almaya çalışarak birkaç kez gözlerimi

kırpıyorum. Bana sorduğu şeye odaklanmaya

çalışıyorum.

Ama boğazımı böyle sıkmaya devam ederse, muhtemelen hiçbirini yapamayacağım. "Ben... Ben değilim..."

"Ne demek 'prezervatif yok'?" diye bağıyor, gözleri kara ve fırtınalı.

"K-kondom yok," diye nefes nefese söylüyorum.

Bana birkaç saniye bakıyor.

Sonra bir anda boğazımı bırakıp benden uzaklaşıyor. Ayağa fırlıyor, saçları dağınık ve karışık, tişörtü buruşuk, dolgun dudakları şişmiş ve pembeye dönmüş.

Hepsi az önceki öpücüğümüz sayesinde.

Onu geri istiyorum, böylece onu biraz daha dağınık

hale getirebilirim. Ama geri geleceğini sanmıyorum.

Dağınık ve karmakarışık haliyle bile, gözleri vücudumun her yerinde dolaşırken, yanağında bir kas seğirirken, zihni başka yerlerde gibi görünüyor.

Sonra, "Açıkla."

ON ALTINCI BÖLÜM

Açıklayın.

Tek kelime ve anlaması oldukça basit.

Yine de kendimi toparlamak ve kafamda bir şeyler netleştirmek için biraz zaman gerekiyor. Muhtemelen, o anlık ve aynı zamanda sakıncalı öpücüğe o kadar kapılmıştım ki, o kadar sarhoş ve kendimden geçmişim ki, şimdi kendimi dikkatlice o durumdan çıkarmak ve gerçeğe dönmek zorundayım.

Ve gerçeklik dikenler ve gök gürültüsünden ibaret,
değil mi? Şeker ve krema değil.

Önce oturup elbiseyi düzeltiyorum. Bu aslında biraz uğraştırıyor çünkü elbisenin yakası tamamen bükülmüş ve aşağıya doğru çekilmiş, omuzlarımdan biri açıkta kalmış. Bunu nasıl başardı bilmiyorum, çünkü elbise çok dar ve fermuarını açmadan esnemesi imkansız.

Sonra, uyluklarımdan üstüne kadar itilmiş eteğimi düzeltmeye çalışıyorum, siyah külotum bile görünüyor. Eteğim göğüslerim kadar dar olduğu halde bunu nasıl başardı, bilmiyorum. Ama aceleyle aşağı çekiyorum ve uyluklarımı katlayıp üzerine oturarak saygılı görünmeye çalışırken, odanın diğer ucundan bir hırıltı geliyor.

"Daha fazla."

Karşı duvarda ayakta duruyor.

Son birkaç saniye içinde, yatağımın ayak ucundan en uzak duvara doğru uzaklaştı. Sanki benden uzaklaşmaya ihtiyacı varmış gibi.

Bu da iyi oldu.

Çünkü şimdi yavaş yavaş sisin içinden çıkarken, bunun en iyisi olduğuna karar verdim. İkimizin de birbirimizden biraz uzaklaşmaya ihtiyacımız var.

"Daha ne?" diye soruyorum, onun bakışları altında kıpırdanarak.

Yüzüme bir saniye baktıktan sonra gözlerini aşağıya indirip uyluklarıma bakmaya başladı. "Elbisen." Yanağındaki kas tekrar seğirdi. "Daha aşağı indir."

Ona bakmadan önce kucağıma bakıyorum. "Neden?" "Çünkü kafamı karıştırıyor."

Elbiseye tekrar tekrar baktım ama nedenini gerçekten anlayamıyordum. Ama bu konuda onunla tartışmayacaktım, bu yüzden ona gerçeği söyledim. "Bu... Yapamam."

"Neden olmuyorsun?"

"Çünkü daha fazla esnemiyor," diye açıkladım. "Bu kadar."

Burun delikleri hoşnutsuzlukla genişledi. "O zaman lanet olası bir şeyle ört kendini."

"Ben..."

"Ben burada aziz gibi davranmaya çalışırken, ıslak külotunu yüzüme sokma."

Kalbim bir an durur ve onun haklı olduğunu anlarım. Islaklar.

Ve her yer yapış yapış.

Ben de onun dediğini yapıp uyluklarımı yastıkla örttüm. O anda onun nefes verdiğini ve vücudundaki gerginliğin bir kısmının azaldığını fark ettim.

Sonra, "Şimdi, prezervatif yok derken ne demek istedin?"

Yastığımın kenarındaki püsküllere dokunarak cevap veriyorum, "Aynen öyle. Prezervatif yok."

En iyisi böyle davranmak olduğunu düşündüğüm için kayıtsız bir ton seçiyorum. Mümkün olduğunca rahat görünmeye çalışıyorum.

Böylece içimde neler olup bittiğinden haberi olmaz. Gizli intikam planımdan haberi olmaz.

"Neden?" diye soruyor, gözleri keskin ve bana sabitlenmiş.

"Çünkü," diyorum ve çenemi kaldırıyorum, "İlk kez yaparken aramızda hiçbir şey olmasını istemiyorum."

Cevap vermek için birkaç saniye bekliyor.

Ve cevabı benim sözlerimin tekrarı. "Yaptığımızda." "Evet."

Mümkün olduğunca sakın ve asil bir şekilde başımı sallıyorum.

"İlk kez." "Evet."

Bu sefer hiçbir şey söylemez. Sadece ifadesiz bir yüzle ve yoğun bir bakışla bana bakmayı tercih eder.

Bu yüzden eklemek zorunda kaldım, "Bununla seks demek istiyorum." Yine sessiz kaldı.

Ve yine devam ediyorum, "Birbirimizle." Sonra, "Yanlış anlaşılma olmasın diye."

Sonunda, daha çok mırıldanır gibi, "Oraya varmak istiyorduk, değil mi?" der. Bir saniye sonra ekler, "Bununla seks demek istiyorum. Yanlış anlaşılmasın."

Yüzüm kızardı.

Ama kendime güçlü olmasını söylüyorum ve cevap veriyorum, "Evet, öpüşüyorduk." "Ee?"

"Öpüşmek nereye varır, Ledger?"

"Bilmiyorum, sen söyle, Firefly."

Ona bir bakış attım. "Bu, onu yapmaya götürür, tamam mı? Seks yapmaya götürür."

"İki taraf da en azından bunun ne olduğunu adlandırabildiğinde *yapmaya* yol açar: sikişmek."

Onun küçümseyici tavrına dişlerimi sıkıyorum.

Tanrım, bir gün bu tür şeyleri konuşurken kızarmamayı öğreneceğim.

"Tamam, neyse. Sikişmek. Öpüşmek *sikişmeye* yol açar." "Tebrikler, F kelimesini söyledin."

"Neden sen edersin," ben lan " "Ve düşündüm düşündüm birsenin senin gibi sofistike birinin bunu bilirsin diye düşündüm."

"Biliyorum. Ama senin bunu bildiğini bilmiyordum."

"Sen tam bir —"

"Demek bu geceki iş toplantısı için planın buydu? Sikişmek."

Biraz daha kızarır ama cevap veririm, "Bak, bunun... ani olduğunu anlıyorum. Ve..."

"Öyle de denebilir."

Onun sözünü kesmesi üzerine keskin bir nefes veriyorum. "Ve bunu konuşmamız gerektiğini. Ama dediğim gibi, sen çok kızgındın ve..."

Kollarını göğsünde kavuşturur. "O zaman şimdi konuşalım." Onu içime alırım.

Ve yutkunuyorum.

Ya da daha çok, gerginlikten boğazıma düğümlenir.

"Şey," boğazımı temizleyip başladım. "Bildiğin gibi, seni sevmiştim. O zamanlar, yani." Burnumu kırıttırdım, utanç duygusu içime sızmaya başlamıştı, özellikle de o bana bu kadar yoğun bir şekilde bakarken. "Peşinden koştum. Seni takip ettim ve seni bana aşık etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Tabii ki bu hiç işe yaramadı ve... on üç ay önce kalbimi kırdın. Her neyse, geçen bir yıl boyunca tek yaptığım seni unutmaya çalışmak oldu. Seni aklımdan çıkarmaya ve hayatımı yaşamaya çalıştım. Hayatıma devam etmeye çalıştım. Ve başardığımı sandım. *Gerçekten* başardığımı sandım." Derin bir nefes alıyorum. "Ama meğer başaramamışım. Yani başardım, ama tam olarak değil. Yarı yarıya ilerledim, diyebiliriz. Yani, kanıt A: seni öpüşüşüm. Seni itip, çılgılık atmam gerekirdi ama ben..." Dudaklarımı yalarım, yanaklarım ateş gibi yanar. "Ama sana yapışıyorum... b i r fahişe gibi, ya da parkta kesilecek bir ağaca sarılan çok hevesli bir çevre aktivisti gibi."

Tanrım, neden böyle söyledim ki?

Ama devam edelim.

"Bu hiç de hoş değil ve ben bundan hoşlanmıyorum. Aslında nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum. Bu yüzden bir plan yaptım. Ve bu plan, bu ilişkiyi bitirmek."

Burada duruyorum çünkü, şey, biraz ara
vermem lazım. Nefes almam lazım.

Ve onun bir şey söylemesi gerekiyor.

Herhangi bir şey.

Ve o da, ben konuşmaya başlamadan öncekiyle aynı ifadeyle konuşuyor. "Kapanış."
Ama bunun bir faydası olduğunu sanmıyorum.

Tek kelimesi ve değişmeyen yüz ifadesiyle.

Her halükarda, bu kadar geldim, değil mi? Sonuna kadar gitmeliyim.

"Evet." Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. "Sanırım sana takılıp kaldım çünkü bir kapanış yaşamadım. Aramızdaki her şeyin bittiğine dair bir his yok. Yani, bir an sen benim yurt odama gelip bana aşkını itiraf edeceksin diye düşünüyorum, bir an sonra ise senin hakkındaki gerçeği nihayet anlıyorum. Senin bana aşkını itiraf etmeyeceğini, çünkü beni rakibinin kız kardeşi olarak görmekten başka bir şey yapamayacağını sonunda anlıyorum. Bu yüzden ben..."

Sonunda onun hareket ettiğini fark ettiğim için durakladım.

Çenesini ileri geri hareket ettiriyor ve göğsü büyük dalgalar halinde inip kalkıyor.

Ve ilk kez bunun pişmanlığının yüzü olduğunu anlıyorum. Kendine yöneltilmiş öfkesinin yüzü.

Bu beni bir kez daha tereddüt
ettiriyor. Kararlılığımı biraz
zayıflatıyor.

Bunu gerçekten yapmam gerekiyor mu? İntikam ve tüm bunlar.

Yine de devam ediyorum: "Kardeşim tarafından dvlmeni ya da kendini böyle cezalandırmanı istemediğimde, bunu içtenlikle söyledim. Çünkü senden istediğim bu değil. Kemiklerini kırmanı istemiyorum. Benim için kanamayı istemiyorum. Senden istediğim şey, bu konuyu kapatmak. Böylece hayatıma devam edebilirim. Böylece her gün seni düşünmek zorunda kalmam. Böylece sen de bana karşı bir gücün olmaz.

Beni artık ağlatma. Böylece artık acı hissetmeyeceğim, senin bana verdiğin acıyı. Böylece acı çekmeyeceğim, yalnız hissetmeyeceğim ve bir daha asla mutlu olamayacağımı düşünmeyeceğim."

Bana cevap vermek için biraz bekledi.

Ama onu suçlamıyorum. Çünkü bunu kasten yaptığını düşünmüyorum.

Sadece şu anda konuşacak durumda olmadığını düşünüyorum.

Bence şimdilik pişmanlık ve öfkesinin içinden geçmesine izin vermesi gerekiyor. Konuşabilmesi için bu duyguların akıp gitmesine izin vermesi gerekiyor.

Birkaç saniye sonra bunu yapar.

Sıkıca kenetlediği çenesini açar ve alçak, sert bir sesle, "Peki bunu sana nasıl vereyim?" der.

"S-siktirerek," cesaretimi kaybetmeden önce patladım.

"Siktirerek."

"Evet." Başımı sallayarak onayladım. "Yani, senin için zor olmamalı. Çünkü sen de bana karşı bağışık değilsin. Geçen gece bana asıldın. İlk öpücüğümüzden daha iyi bir öpücük vermek istediğini söylediğini biliyorum. Ama buna gerek yoktu. Ben senden bunu istemedim. Beni öpmek istedin. Beni öpmek istedin. Hep senin isteğinle oldu."

"Öyleydi, evet," diye cevaplar hemen, tereddüt etmeden ya da alaycı bir yorum yapmadan.

Bu, birkaç saniye boyunca nefesimi keser.

Ama nefesimi toplayıp devam ediyorum, "Ve eğer sadece külotumu görmek kafanı karıştırıyorsa, o zaman senin de bir sorunun var demektir. Benden hoşlanıyorsun. O zamanlar beni sevmemiş olabilirsin..." Oynadığım püskülü yumruyorum, "ama beni istemiştin. Hala beni istiyorsun. Yani bu ikimizin de yararına."

Hepsi doğru.

Henüz yalan söylemek zorunda kalmadım.

Yalan söylemek zorunda kalmayacağım ihtimal ne kadar? Kondom olayını unutmuş ve şimdi çaresiz, azgın bir hayvan gibi üstüme atlayacak.

"Bu prezervatif olayını açıklamıyor," diyor, gözleri açık ve uyanık.

Kahretsin.

Neden bu kadar takmış?

Erkeklerin bunu sevdiğini sanıyordum. Onu benimle yapmaya ikna etmek zor olur diye düşünmüştüm, nasıl olacağı değil.

Ama

tamam.

Sorun değil.

Bunu halledebilirim.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan ve yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak şöyle dedim: "Sanırım bu konuda aceleci davrandım. Savunmam olarak, o anın heyecanına kapıldım. Özür dilerim. Korunmamak her durumda önemli bir sorundur, ama *bizim* geçmişimizi de ekleyince, bu daha da önemli hale geliyor."

Şimdiye kadar doğru.

"Yani bunu konuşmalıydık. Ama daha önce konuşmadığımıza göre, şimdi konuşalım." Boğazımı tekrar temizliyorum. "Sen, şey, temiz misin?"

Bakma.

Ondan gözlerini ayırma.

Sadece sofistike, bu tür şeyleri tartışabilecek bir kız gibi görünmek istediğim için değil — ki ben öyleyim, sadece o beni şaşırtıyor — ama aynı zamanda duygularımı onunkilerden uzak tutmam gerektiği için.

Bu iş.

Bu, kalbimi kırılmaktan kurtarmak ve hayatımı geri almakla ilgili.

Burada duygulara yer yok. Özellikle kıskançlık gibi duygulara.

Son on üç ay boyunca onun için kalbi kırık ve ağlarken, onun eğlendiğinden eminim. Evet, yaptıklarından pişman olduğumu biliyorum ama aynı zamanda onun bir erkek olduğunu da biliyorum. Kızların deli olduğu, çok popüler bir profesyonel futbolcu. Ve eminim ki karşısına çıkan fırsatları kaçırmaması için hiçbir neden yoktu.

Aslında, onun için kalbi kırık ve ağlarken değil, onun peşinden koşarken bile, başka kadınlarla yatmış olmalı.

Bu, yurt odası olayından sonra aklıma gelen bir şeydi.

Çoğunlukla, o iki yıl boyunca onu hiç bir kızla görmemiştim. Onu bir kızla gördüğüm tek zaman, beni çalılardan çıkarmak için onu yem olarak kullandığı geceydi. Ama onun dışında, kızların ilgisini çok çekmesine rağmen, hiç birine ilgi gösterdiğini görmedim.

Her neyse, konumuz bu değil.

Önemli olan, onun temiz olup olmadığını bilmem gerekiyor — temiz olduğunu biliyorum — ve onu korunmamaya ikna edip edemeyeceğimi bilmem gerekiyor.

Çünkü eğer yapamazsam, tüm kapanış/intikam/ceza planım suya düşer.

"Temiz mi?" diye tekrarlar, sanki ona bunu sorduğuma

inanamıyormuş gibi. "Evet." Yutkunurum. "Sen?"

"Evet," diye cevapladı, sesi çok sessiz ve alçak.

Gördün mü?

Biliyordum.

Çünkü onu tanıyorum.

Vücudu ve sağlığı konusunda çok titizdir. Her zaman öyleydi. Adam günde üç kez falan spor yapıyor. Bu kadar uğraşarak elde ettiği vücuduna asla gereksiz riskler almaz. Yine de son birkaç yıldır kızlarla yatıp yatmadığını bilmiyorum.

Sen de bilmek istemiyorsun, hatırladın mı? Odaklan,

Tempest.

"Tamam. İyi." Başımı sallıyorum. Sonra elimi göğsüme koyup, "Ben de temizim. Ve..." diyorum.

"Öyle mi?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne, yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır, kesinlikle yalan söylediğini düşünmüyorum." "O zaman..."

"Ama aynı zamanda hiç kirlenmediğini de düşünmüyorum." "Ne..."

"Temiz olmak için bunu yapman gerekir." Sonra, "Bunu biliyorsun, değil mi?" Onun hem dikkatli hem de kibirli bakışlarını inceliyorum. Sanki benim hakkımda her şeyi biliyormuş gibi.

Sanki bana bakarak bakire olup olmadığını anlayabiliyor. Bundan bahsediyor, değil mi?

Aptal.

"Evet, biliyorum. Ve öyleyim. Temiz, yani. Kirlenmeden önce." Ne çocukça bir ifade. Ama ilk başlayan oydu.

Gözleri parladı. "Yaptın, değil mi?"

"Evet." Çenemi kaldırıyorum. "Birçok kez. Birçok erkekle." Sonra, kendimi tutamadığım için, "Ve *hepsinin* kocaman sikleri vardı. Devasa sikler. Uzaylı sikleri. Bu dünyadan olmayan sikler. Bana görmemi sağlayan sikler..."

"Bir penis gördün," diyor, öfkeyle çenesini ileri geri hareket ettirerek. İyi. Nasıl cüret eder?

"Evet. Bir sürü gördüm."

"Nerede?" Cevap vermek için ağzımı açtım ama o bana izin vermedi. "Porno sayılmaz."

"Ben söylemeyecektim..."

"Ya da romantik romanlarında erkeklerin uzuvlarını süslü süslü anlatma."

"Sen..."

"Hadi, *ne zaman* gördün ki?" diye devam etti, sesi sertleşmişti. "Son on üç aydır bana takıntılıymışsın gibi görünüyor."

Ona öfkeyle baktım. "Sen tam bir pisliksin." "Yalancı olmaktan iyidir, değil mi?"

Dizlerimin üzerine çöküyorum. "Ben değilim..."

"Ve ben sadece bekaretinden bahsetmiyorum." Kalbim bir an durur.

Durur.

Karnımın dibine kadar.

Çünkü onun ne demek istediğini biliyorum. Onun bunu hissedebildiğini biliyorum. Ondan bir şey sakladığımı.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?" Sonra, "Geçmişimizi düşünürsek."

Bu sözler üzerine, kalbimin kaybolan atışlarını bir daha asla yakalayamayacağını düşünüyorum.

Kalbim bir daha hiç atmayacak gibi.

Elbisemi sıkıca tutarak masum rolü yapmaya çalışıyorum. "Ben..."

Ben..." "Ya bana gerçeği söylersin ya da buradan giderim."

"Sen... Sen... Ben senden istediğimi söylediğim halde gerçekten buradan gidecek misin?"

Burun delikleri genişledi. "Çünkü benden istediğin *tek* şey bu değil."

Evet, ondan istediğim tek şey bu değil.

Daha önce de söylediğim gibi, bir son vermek ve sonunda hayatıma devam etmek için intikam almam gerekiyor. Onu cezalandırmam gerekiyor. Ve ona nasıl intikam alacağımı söylemek planım değildi.

Aslında bunların hiçbiri plan dahilinde değildi. Bu gece onu öpmemeliydim. Onu yukarı çıkarmamalıydim. Sadece konuşmak istemiştim. Ondan ne istediğimi söylemek istemiştim – sadece bilmesi gereken kadar – ve temel kuralları belirlemek istemiştim, evet, bir iş

toplantısı gibi. Kondom/kondom kullanmama konusu hiç gündeme gelmemeliydi.

En azından bu gece, bu kadar bitkinken değil.

O işi yaptığımızda nasıl başa çıkacağımı planlamıştım. Yaklaşık bir hafta sonra. Yumurtlama dönemimde.

Tanrım, neden?

Neden bu kadar algısı güçlü? Neden işleri akışına bırakamıyorum?

Ve onun ciddi olduğunu biliyorum. Eğer ona gerçeği söylemezsem, buradan kesinlikle gidecek.

Eğer ona her şeyi anlatmazsam. O zaman anlatmak zorundayım, değil mi? Karnımda bir korku yerleşiyor.

Soğuk ve sert.

Ve keskin.

Tıpkı o gibi.

Bir diken gibi.

"Evet," diyorum. "Senden istediğim tek şey bu değil. Başka bir şey daha istiyorum."

Derin bir nefes alır, sadece göğsünü germez, omuzlarını ve pazılarını da kasar. "Peki ne istiyorsun?"

Gözlerimi kapatmak istiyorum, saklanmak istiyorum. Ama yapamıyorum.

Çünkü ona olan bağı da ihtiyacım var ve bu ihtiyaç daha güçlü. Bu ihtiyaç en güçlüsü, değil mi?

Ona bağlı olmak. Bir şekilde onun bir parçasını sahip olmak, saklamak, değer vermek, beslemek ve sevmek, böylece nefes alabilmek. Böylece hayatıma devam edebilmek ve yaşayabilmek.

Nedenini bilmiyorum – özellikle bana yaptıklarından sonra – ama durum bu.

Ve şimdiye kadar yaptığım gibi bununla savaşmak yerine, bunu kucaklayacağım ve özgür olmak için kullanacağım.

"Bir bebek," diye fısıldıyorum. "Bir bebek."

Boş karnıma elimi bastırmadan edemiyorum. "Evet."

Bakışları hâlâ oraya odaklanmış durumda. "Benim bebeğim."

"Senin."

"*Benim.*"

Bunun üzerine gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Çünkü onun bu kadar sahiplenici, bu kadar koruyucu olabileceğini düşünmemiştim. Ve onun ne kadar koruyucu olabileceğini *biliyorum*.

Özellikle de o kelimeyi söylediğinde: benim.

Gözlerimi açtığımda, hala karnıma bakarken buluyorum ve sözler nehir gibi dökülüyor ağızımdan. "O gece neden o kadar istekliydim, neden kabul ettim, yalvardım, *sana* yalvardım, bunun tek nedeni sana aşık olmam değildi. Bir de..."

Gözleri şimdi bana sabitlenmiş, gözlerimin içine bakıyor, ben konuşurken anlaşılmaz bir ifadeyle. "Bir sırrım var. Aslında sır sayılmaz, çünkü birçok kişi biliyor ya da biliyordu ama... Sen bilmiyordun. Çünkü sana hiç söylemedim. Ve..."

Tanrım, yeterince gevezelik ettim.

Dudaklarımı yaladım. "Her zaman bir tane istedim.

Bir bebek." Ondan hiçbir tepki gelmedi.

Hiç.

Hâlâ bana bakıyor, dipsiz gözleriyle ve soğuk yüzüyle. Vücudu, dayandığı duvardan daha büyük görünüyor. Bu odadan, dairemde, bu binadan daha büyük.

Belki de tüm dünyadan daha büyük, bilmiyorum.

Tek bildiğim, şu anda kendini güçlü hissettiği.

Tek bir ayak vuruşuyla, tek bir parmak şıklatmasıyla, hayatımda istediğim her şeyi yok edebilecekmiş gibi hissediyor.

Ve yapabilir, değil mi?

Daha önce yaptı.

Yine yapabilir.

Ama yine de devam etmeliyim. "Bir koca. Bir aile. Sevgi dolu bir aile. Sadık bir koca. Bunları *senden* istemiyorum. Bunu bilmeni istiyorum. Mesele bu değil. Seninle bir aile kurmak istemiyorum. Eminim sen de benimle bir aile kurmak istemiyorsundur. Biz birbirimiz için uygun değiliz. Ama bana bir bebek verebilirsin. Ve ben bunu istiyorum. Bunun sana ne kadar eski moda, ne kadar hırsız ve ilhamsız geldiğini biliyorum. Kızlar dünyayı yönetmek ister, biliyorsun. Kraliçe, CEO falan olmak isterler ve bu normal. Onlara daha fazla güç. Ama ben öyle değilim. Hiç öyle olmadım.

"Çoğunlukla büyürken sevgi dolu bir ailem olmadığı için. Beni yetiştiren bir annem ve sevgi dolu bir babam yoktu. Yalnızdım. Yani, bir erkek kardeşim vardı ama o da yalnızdı. İkimiz de yalnızdık ve... Benim geldiğim yerde bu normal. İnsanlar aile tatiline çıkmak veya ailece akşam yemeği yemek gibi önemsiz şeylerle ilgilenmezler. Aslında önemsiyorlar ama önemli olan aile değil, Paris'e tatile gitmek veya Bahamalar'a özel jetle uçmak gibi şeylerin getirdiği statü. Ya da arkadaşlarına övünebilecekleri en son moda restoranda yemek yemek. Sanırım ben hayatımın farklı olmasını istedim. Daha fazlasını istedim. Ve benim dünyamda daha fazlası, gerçek ilişkiler demek. Aşk. Aile ve bunun gibi şeyler. Kendini güvende ve emniyette hissettiren şeyler. Mutluluk.

"Ve dürüst olmak gerekirse, artık her şeyi bildiğine göre, tüm bunları seninle birlikte istedim. Seninle bir hayat kurmak istedim." Sonra gülümserim; kendimi tutamıyorum. "Aman Tanrım, şu anda kulağa çok... *aptalca* geliyor. Yani, ne düşünüyordum ki? Neden bir an bile olsa birlikte olabileceğimizi düşündüm ki? Gerçekten aptalca şeyler yapan kahramanların olduğu kitaplar okudum ve sanırım onlardan daha aptalım. Ama neyse, önemli olan bu değil. Önemli olan, bunun benim hayalim olması ve aşkı kovalarsam yakalayabileceğimi düşünmemdi. Onu cebime koyup yanımda saklayabileceğimi düşündüm. Ama bu doğru değil, değil mi? Şimdi

biraz değiştirilmiş bir hayalim var. Bir bebek sahibi olmak. *Sadece* bir bebek, başka bir şey değil."

Burada durup nefes almak istiyorum ama şimdi hepsini dökmezsem, bir daha asla söyleyemeyeceğim, o yüzden devam ediyorum. "Ve sana hemen söylemedim çünkü korkuyordum. Sana gerçeği, tüm gerçeği söylersem kaçacağından korkuyordum. Bir yıl önce bana, şimdi senden istediğim şeyi yapmak için geldiğini biliyorum ama senin nedenlerin farklıydı. İntikam almak istiyordun ve bunu için beni kullanmak istiyordun. Eğer gerçekten hamile kalsaydım, planın ne olacaktı bilmiyorum ama kutsal evlilikte yaşamak olmadığına eminim, değil mi? Eminim bir şekilde katkıda bulunmanın bir yolunu bulurdun ya da başka bir şey..."

"Ben sana destek olurdum. Sana," diyor sonra.

Alçak ve sert bir sesle.

Kullanılmamış, neredeyse var olmayan bir sesle.

Onu duyuyorum ve kalbim sıkıřıyor. "Bunu dūřündün mü?"

Bakışlarında bir řey parıldııyor, anlamadığım ama nedense anlamamın çok önemli olduğunu dūřündüęüm bir řey. "Evet."

şu anda yerimde donakaldım.

Kesinlikle hayretler içindeyim.

Çünkü o zamanlar onun aklındaki tek şeyin intikam olduğunu sanıyordum. Hissedebildiği tek şey, alev alev yanan öfkeydi.

Bařka bir řey dūřünebileceęi hiç aklıma gelmemiřti, en ufak bir olasılık bile.

Özellikle de eylemlerinin sonuçları hakkında.

"O *benim* bebeğim olacaktı," diyor sert ve boğuk bir sesle. "Benim. Tabii ki ona, ona bakardım."

"O-o mu?"

Kafasını sertçe sallar. Kısa ama kararlı bir hareket, sanki bilmemin umurunda değilmiş gibi. Aslında bilmemi *istiyor*. "O."

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

O, bunu mu söylüyor...

Bebegin cinsiyetini bile düşündüğünü mü *söylüyor*? "Ben...

ben..."

Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Ama bunun iyi bir şey olduğunu anlıyorum. Şu anda buna ihtiyacım yok.

Onu, kalbimi kıran ve hak ettiğini bulacak olan adamdan başka bir şekilde düşünmem gerekmiyor.

Onun kafasında bunun bir kız olduğunu ve ona bakmaya karar verdiğini düşünmeme gerek yok.

"Ama yine de, mesele bu değil," diyorum, içgüdülerimin her bir zerresine karşı gelerek. "Mesele, benim bir bebek istediğim. Ve seni unutmam gerek. Bu yüzden ikisini bir araya getirdim. Ama tüm gerçeği öğrendikten sonra bunu yapmak istemiyorsan, anlarım. Benim için uygun bir durumdu, ama eminim ki başka birini bulabilirim..."

"Hayır."

"Ne?"

Sonunda kollarını açıp yumruklarını yanlarına indiriyor, ayakları omuz genişliğinde açık. "Ben olacağım."

Ve sonunda kalbim atmaya başladı.

"Neden?" diye sordum.

Dişlerini sıkarak çenesi ve yanakları gerginleşir. Sonra, "Çünkü sen benden bir son istedin. Sana hayatına devam etmen için yardım etmemi istedin ve senin hayallerini yıkan, seni inciten, seni mahveden, göğsünde o acıyı hissettiren benim... Bu yüzden bunu düzeltmek de bana düşer. Sana istediğini verecek olan ben olacağım."

Tanrım, gerçekten öyle.

Kabul etti. Bana istediğimi verecek. Mutlu olmam gerekirdi.

Ama değilim. şu anda yıkılmış
durumdayım. Neredeyse mahvolmuşum.
Çünkü bana bir bebek verecek.
Ve ben ona intikamımı alacağım.
Onu hamile kalmak için kullanacağım ve sonra onu terk edeceğim.
Hamile olduğumu öğrenir öğrenmez, onunla tüm bağlarımı koparacağım ve
bebeğini, onu ondan alacağım.
Ve böylece hayatımı kapatmış olacağım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Onun Güzel Dikenleri

Benim de bir
sırrım var.

Tıpkı onun gibi.

Hayır, dolunayda kurda dnşmyorum ya da dünyayı kurtarmak için
kullandığım gçlerim yok.

O gece ona gittiğimde, aklımda sadece intikam yoktu.

Başka bir şey daha vardı.

O geceye kadar hiç hissetmediğim bir şey.

Aslında, onu tanıyana kadar hiç hissetmediğim bir şeydi. Bir
ihtiyaç.

O, beyaz saten pijamalarıyla kapıyı açar açmaz, bakire ve sikilesi bir halde
karşımda durduğunda bu ihtiyaç daha da büyüdü. Ve ona bir hayvan gibi
dudaklarına yapıştığım da daha da büyüdü. Onu ilk kez kardeşinin arabasının
kaputunda gördüğüm andan beri yapmak istediğim gibi. Onu çıplak, açık ve
güvenilir bir şekilde altımda tuttuğumda, ihtiyacım bir kalp ve on kafa haline
gelmişti.

İhtiyacım canavarca bir hal almıştı.

Ve bunun, kardeşine ders vermek ya da intikam almakla hiçbir ilgisi yoktu,
tamamen onunla ilgiliydi.

Benim Ateşböceğim.

Onu bir kavanoza hapsedmekle ilgiliydi. Onu
bağlamakla ilgiliydi.

Onu bana o kadar sıkı ve sağlam, o kadar *kalıcı* bir şekilde bağlamak ki, asla
özgür kalamasın.

Kimse onu benden alamayacak. Ne dünya. Ne kardeşi.

Ne ben, ne futbol, ne kariyerim, ne hedeflerim, ne de hırslarım.

Onu işaretleme ihtiyacıydı. İçinden. Onu doldurma ve benimle doldurma ihtiyacı.

Onu *yetiştirmek*.

Halo ile birlikteyken de aynı ihtiyaç baş gösteriyor. Halo'nun tombul yanaklarıyla ya da yumruklarıyla oynarken onu gördüğümde; Halo'yu sakinleştirirken gördüğümde; Berry'yi sanki gerçek bir anneymiş gibi göğsüne bağladığında.

Sanki bunun için doğmuş gibi.

Vermek, beslemek.

Sakinleştirmek için.

Aslında bu ihtiyaç son bir yılda daha da kötüleşti. Belki de onu, onu tatmış olduğum içindir. Sıkı küçük vücudunun şişmiş ve olgunlaşmış halini tatmış olduğum içindir. Kremse teninin daha da kremse halini. Dolgun göğüslerinin daha da dolgun halini. Pembe amının daha da pembe halini.

Benim kişisel şeker diyarı.

Her yeri şekerle kaplı ve

sulu.

Evet, bunu düşündüğümü söylerken yalan söylemiyordum.

Onu hamile bırakıp ona bakmayı. Büyürken acılarını dindirmeyi. Kızımızı doğururken elini tutmayı. O bebeğimizi memesiyle emzirirken ona bakıp sonra kendim de emzirmek için üzerine atlamayı.

Siktir.

Siktir, siktir, *siktir*.

şu anda bunu düşünmem gerekmiyor.

Dönüş yolundayken, sikim zaten acıyor ve kot pantolonuma baskı yaparken değil. şimdi lanet bir kaza yapmanın ya da daha kötüsü, ölmenin zamanı değil.

İsteddiğime bu kadar yakinken.

Tüm hayallerimin gerçekteşmesine *çok* yakinken.

Bu yüzden ıssız bir sokağın kenarına durup sikimi çıkarırım.

Sürtüp duruyorum, sikim damlayan ön sıvıyla çoktan kayganlaşmış durumda. Onunla nasıl oynayacağımı, onu nasıl doldurup boşaltacağımı düşünürken damlamaya devam ediyor.

Onu benim yapmanın tüm yollarını.

Onun şişmiş karnına boşalırken, onun memelerinden sütünü ağzıma fişkırtmayı düşünerek boşalıyorum.

Ve Tanrım, lanet bir hayvan gibi boşalıyorum.

Spermim ellerimi, kot pantolonumu kirletiyor, sıkı karın kaslarıma fişkırıyor.

İşimi bitirince koltuğa yaslanıp nefes alıyorum.

Gözlerimi kapatıp öfkeli, saldırgan duygularımı kontrol altına almaya çalışıyorum. *Ve düşünüyorum.*

Düşünmem lazım.

Kendimi kaptırmamam lazım. Bu benimle ya da benim isteklerimle ilgili değil. Bu onunla ilgili. Ondan zaten çok şey aldım, bunu da ondan alamam. Her şeyi kendime bağlayamam.

İşleri düzeltmenin bir yolunu arıyordum, değil mi?

Telafi etmek ya da en azından başlamak için

bir yol. İşte bu.

Bu da onu tutamayacağım anlamına geliyor.

Ne kadar istesem de onu bir kavanoza hapsedemem. Sadece o istemediği için değil, o sadece bir bebek istiyor, ama aynı zamanda benim de kendi sorunlarım var, değil mi?

Önceden hiçbir şey değişmedi.

Hâlâ kariyerimi düşünmem gerekiyor, ki şu anda kariyerim çöplükte gibi görünüyor. Ama bu, hedeflerim olmadığı anlamına gelmez. Kariyerimi canlandırmak için elimden gelen her şeyi yapmayacağım anlamına gelmez — kardeşlerime boyun eğmek hariç. Lanet olası zirveye çıkıp onlara göstermek için.

Yani romantik roman kahramanı olamam.

Ve onu başka bir erkekle düşünmek - Ezra ile sevişmek - beni ne kadar mahvetsin de, bunun onunla ilgili olduğunu ve benim boktan fantezilerimi yaşamakla ilgisi olmadığını hatırlamalıyım.

Bana yalan söylüyor olsa

bile. Söylüyor, değil mi?

Bunu anlayabiliyorum.

Hala bana tüm gerçeği söylemediğini biliyorum. O küçük kurnaz beyninde daha çok şey dönüyor.

Ama anlıyorum. Ondan gerçeği hak etmediğimi anlıyorum. Yaptığım onca şeyden sonra onun güvenini hak etmiyorum. Ama bu, onun yaptıklarını yanına bırakacağım anlamına gelmez.

Ya da beni aptal yerine koymasına izin vermeyeceğim.

Eğer komplo kurmak ve entrika çevirmek

istiyorsa, bırakayım. Şimdilik.

Çünkü er ya da geç gerçeği öğreneceğim. Sakladığı şeyi öğreneceğim.

BÖLÜM 3

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sabahın ilk saatlerinde telefon çalar ve ben aceleyle telefonu almaya koşarım.

Diğer uçtan gelen ses beni irkiltti. "Neredeydin lan?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıyorum. "Baba?"

"Neden telefonlarıma cevap vermiyorsun?" diye bağıyor.

Saçlarımı yüzümden çekip odaklanmaya çalışıyorum. "Ben... Arayacağımı bilmiyordum. Yeni uyandım. Ben..."

"Ne güzel bir sabah."

Yine irkilirim ama yatakta dik oturmayı başarıyorum. "Tamam, bağırmayı kesip en azından gözlerimi açmama izin verir misin?"

Tabii ki hayır.

Çünkü bir sonraki sözleri de bağırarak geliyor. "Şu anda sana bağarmakla yetindiğim için şükretmelisin."

İç
çektim.

Lanet
olsun.

Şu anda ihtiyacım olan şey bu değil. Sabahın ilk saatlerinde değil.

Sabahları hiç uyanık biri değilim. En az iki üç fincan kahve içmeden mantıklı düşünemiyorum ve bunu yaptıktan sonra onu arayacaktım. Bunu yapmam gerektiğini biliyordum ve ona söyleyeceğim şeyden hoşlanmayacağını da biliyordum.

Ama o önce davranmış ve şimdi yarı uykulu halde hasar kontrolü yapmak zorundayım. "Baba, dinle..."

"Bana 'baba' deme, seni kaltak," diye öfkeyle bağıyor. "Bana borcun var ve çok net olmasına rağmen hala ödemedin."

Gözlerimi sıkıca

kapatıyorum. Haklı.

Ona bir düğün tarihi borçluyum, daha doğrusu öne alınan bir düğün tarihi, ve hayır, bunu yerine getiremedim. Ezra ve ben, onun söylediği gibi geçen hafta hiç iletişim kuramadık. Onu telefona bile çıkaramadım, denedim ama. Her aradığımda meşguldü ve doğrusu bunu anlıyordum.

Adam uluslararası bir birleşme ve denetleyeceği devasa bir otel projesiyle meşgul. Tabii ki meşgul. Ayrıca, biz her gün konuşan en yakın arkadaşlar değiliz. Evliliğimiz bir iş anlaşması ve birbirimize ulaşamamamız o kadar da olağandışı bir şey değil.

Aslında, bu benim bildiğim tüm evliliklerde aynen böyle oluyor. Annem ve babam haftalarca, bazen aylarca birbirleriyle konuşmazlar ve birbirlerinin ne yaptığını bilmezler.

Ancak benim durumumun farklı olduğunu da anlıyorum.

Bu sadece iş anlaşması değil, ona söylemem gereken küçük bir şey var. O gün restoranda konuşmamızı bitiremediğimiz için nasıl tepki vereceğinden emin değilim, ama yine de bilmesi gerekiyor.

Hâlâ benimle aynı fikirde olması gerekiyor.

Ve açıkçası, geçen akşamki akşam yemeğinde ona da söylediğim gibi, bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorum.

Sadece benim için değil, onun için de. İmajı için. Babası ve babası gibi diğer insanların onu rahat bırakması için.

Ama şimdi o gitti.

Dün Kore'ye gitti ve bu haberi ona telefonla vermeyeceğim. Düğün tarihi konusunda da telefonla onu rahatsız etmeyeceğim.

Bu da her şeyin o geri dönene kadar beklemesi gerektiği anlamına geliyor.

Bu, iyimser bir tahminle birkaç ay sürebilir, ama daha uzun da olabilir. Her şey onun orada işlerinin nasıl gittiğine bağlı.

dönüşü gecikirse, ona söylemek konusunda o kadar endişelenirim.

Ama bu hala sorun değil. Asıl sorun babam. Ezra'nın dönüşü gecikirse, babam sinirlenecektir.

Ve bu, benim ve kardeşim için hiç iyiye işaret değil. Bu yüzden babamı bir şekilde bu konuyu gizli tutması için ikna etmeliyim.

Yani ona kızamıyorum ve/veya alaycı davranamıyorum. "Evet, o konuda. Bence

"O düğün tarihine ihtiyacım var, anlıyor musun?" diye tekrar söylüyor, sesi hırıltılı. "Bu birleşmenin gerçekleşmesi lazım. O lanet paraya *ihtiyacım var* ve işinde uyuyabileceğini bir saniye bile düşünürsen, hayatının geri kalanında bir daha uyuyamayacak hale getiririm. Beni duyuyor musun? Gözlerini her kapattığında kardeşinin çirkin suratını göreceksin

"Kapa çeneni," diye bağıryorum, ona karşı tüm sabrımı yitirmiş olarak.

Birkaç saniye sessizlik olur. Sonra, "Bana ne dedin?"

Telefonu kulağıma sıkıca bastırıp, kalbim çarparken tekrar ediyorum, "Kapa çeneni dedim."

"Kendini çok cesur mu sanıyorsun? Telefonun diğer ucundaki babana sus de, ha?" diye homurdanır. "Neden sen..."

"Çünkü senin tehditlerinle işim bitti," diye sözünü kestim ve devam ettim. "Duydun *mu*? Benden işim bitti. Reed'in hayatını mahvetmek istiyorsan, devam et. Sonra Vandekamp'ların sana söz verdiği paranın tek kuruşunu bile alamayınca ne kadar çabuk öleceğini görelim. Bunu yapacağımı, yapacağımı sana zaten söyledim, biraz güven bana, tamam mı? Bir iş yapmamı istiyorsan, bırak yapayım. Benim yöntemimle. Senin değil.

Ezra, emirleri yerine getirmesi için eğitebileceğim bir köpek değil. İşini seviyor. İşini seviyor. Ve kendi kafası var. Ona baskı yapmaya devam edersek, şüphelenmeye başlayacak. O parayı istiyorsan, alacaksın. Ama sabırlı olmalısın. Biraz da benim işleri yürütmeme izin vermelisin. Çünkü bana sana karşı ne kadar güçsüz olduğumu hatırlatmayı ne kadar seversen de,

sen de bana ihtiyacın var. Kirli işlerini yapmam için bana ihtiyacın var, böylece gelecek yıl, ondan sonraki yıl ve ondan sonraki yıl da nefes alabilirsin. O yüzden siktir git."

Ve şaşırtıcı bir şekilde, geri çekildi.

Ondan bunu beklemiyordum ama yaptığına sevindim. Çok rahatladım.

Sadece onun blöfünü görmüş olmamdan dolayı değil — bu arada çok riskli bir hareketti — ama aynı zamanda başka endişelerim varken babam için endişelenemeyeceğim için de. Ve sadece gelecekteki kocama verdiğim bu küçük kararı anlatmaktan bahsetmiyorum.

Kararın kendisi önemli.

Bebeğim olacağı gerçeği. Yani, bebek sahibi olmaya *çalışacağım*. Ve yarın başlayacağım.

Bu benim kararım değil, bilimin kararı.

Yumurtlama dönemim yarın başlıyor ve okuduğuma göre iki ila dört gün sürüyor.

Yani evet, her şey yolunda giderse, yumurtlama dönemimin sonunda hamile kalabilirim. Ve bu ne kadar korkutucu olsa da — hamile kalmak — *kimin* bebeğine hamile kalacağım kadar korkutucu değil.

Ve her zamanki gibi, bu düşünce aklıma her geldiğinde, geçen bir haftadır yaptığım şeyi yapıyorum. Çin restoranındaki geceden beri. Onu içime atıyorum.

Uzaklaştırıyorum

. Dikkatimi başka

yere veriyorum.

Ve bu gece dikkatimi dağıtan şey, en yakın arkadaşımın pasta yapmak.

"Neden bütün bunları tek başına pişirmeyi kabul ettin?" diye soruyorum, krema yaparken.

Bütün bunlar derken, iki yüz elli cupcake'i kastediyorum.

Pembe yanakları ve yüzünü çevreleyen dalgalı sarı saçlarıyla, derin bir nefes alıyor. "Çünkü ben bir aptalım ve daha fazla katkıda bulunmak istedim."

"Onlar için zaten çok şey yapıyorsun," diye hatırlatıyorum.

"Yeterli değil," diyor, kek hamurunu kalıba dökerek. "Orada sadece part-time çalışıyorum. Bazen çok önceden haber vermeden iptal ediyorum ve onlar da aldırıyor. Evde yeni bir bebeğim olduğunu biliyorlar. Programıma göre çalışmaya çalışıyorlar. Bu da benim hem daha fazla katkıda bulunma hem de onlara borcumu ödeme yolum."

Callie kasabadaki bir bale stüdyosunda çalışıyor ve bu hafta sonu pasta satışı yapacaklar. Kendisi de bir balerin olan Callie, küçük kızlara bale öğretiyor ve bu işi çok seviyor. Ancak bu sadece geçici bir iş. Gelecek yıl Juilliard'da okula başlayana kadar. Halo'ya hamile kaldığı için okula girişini bir yıl ertelemek zorunda kaldı.

Halo, her zamanki gibi çalışırken göğsüme bağlı.

Ona bakıyorum; cıvıl cıvıl gülüyor ve balık şeklindeki çingiraklı oyuncakıyla huzur içinde oynuyor. "Annen deli, Küçük Berry. Bunu biliyorsun, değil mi? Ama sorun değil. Yine de şanslısın. Çünkü teyzen çok akıllı ve zeki."

Oyuncakla oynuyor. "Gah. Gah. Gaaaah."

Callie'ye gülümseyerek bakıyorum. "Gördün mü? O da bana katılıyor."

O ise gözlerini deviriyor. Sonra, "Ne zamandan beri ona Küçük Berry diyorsun?"

"Ne?"

"Sadece Ledger ona öyle diyor," diyor bana.

Onun bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ama dikkatimi kremaya verip olabildiğince doğal davranmaya çalışıyorum. "Öyle mi? Belki ondan duymuşumdur."

Hala bana baktığını hissedebiliyorum.

Bana inanmadığını hissettiriyor.

Onun dikkatini başka yöne çekmek ve ayrıca bu konuyu gerçekten çok konuşmak istediğim için, "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye soruyorum.

Cevap vermek için birkaç saniye bekliyor ama sonra işine geri dönüp "Tabii" diyor.

Sessizce nefes verip Halo'nun koyu renkli buklelerini okşayarak soruyorum: "Kardeşıme hamile olduğunu söylediğinde, onun tepkisi ne oldu?"

Yine cevap vermek için birkaç saniye bekledi, ama bu sefer dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Şey, o zaten biliyordu."

"Ne?"

"Ben söylemeden önce bir şeyler olduğunu zaten biliyordu."

"Gerçekten mi? Bana hiç söylemedin."

Omuzlarını silkiyor. "Evet, zaten biliyordu. Ve bir şekilde benim çok korktuğumu da biliyordu. Ona hiç söylemeyip kaçmak istedim."

"Yapmadın." Tamamen ona döndüm. "Gerçekten mi?"

"Evet." Kıkırdar. "Sır olarak saklamak istedim, anlarsın ya. Onu yaptığı her şey için cezalandırmak istedim. O zamanlar ondan çok nefret ediyordum ve bu olmamalıydı. O yüzden ona asla söylemeyeceğim diye düşündüm."

Belki de o kadar deli değilim.

Belki de intikam alma ihtiyacım — ne kadar çirkin olursa olsun — o kadar da haksız değildir.

"Öyleyse," sesimi sakın tutmaya çalışarak ve heyecanımı belli etmemeye çalışarak, "fikrini ne değiştirdi?"

Sonunda bana dönüyor, mavi gözleri duygu ve sevgiyle dolu. "O yaptı." "Ne?"

"Ben sadece... Hissettim, anlarsın ya. O, ben hala onu istemesem de benim çıldırdığımı biliyordu," Halo'ya bakarak, "Onun da onu istediğini biliyordum. Onu çok istiyordu. Aslında o hiç çıldırmamıştı bile. İlk günden beri çok emindi. Her şey hakkında. Benim için, onun için orada olmak hakkında. Benim için, bizim için her şeyi yoluna koymak için elinden gelen her şeyi yapmak hakkında. O daha doğmamıştı bile. Ve ben... Ben bunu yapabileceğimi düşünmedim. Onun bunu elinden alamayacağını düşündüm. O verecek o kadar çok şeyi vardı ki, bizim bebeğimize hamile kalana kadar asla tahmin edemeyeceğim şeyler."

. Evet, onu ne kadar nefret etmek, cezalandırmak ve ona bir ders vermek istesem de, bunu yapamazdım. Onun kızını ondan alamazdım."

Gözlerim yanıyor.

Sessiz gözyaşları yanaklarımdan akıyor ve kalbim acıyor. Aslında kalbim geçen bir haftadır hiç bu kadar acımamıştı. Çünkü o tam da böyle bir adam, değil mi?

Tüm kusurlarına, hatalarına ve birbirimiz için yanlış olduğumuz tüm yönlerine rağmen, *o onun için* mükemmel. Onun küçük kızı için. Aslında bu, en başından beri beni ona çeken şeylerden biriydi, değil mi? Küçük kız kardeşini büyütmesine yardım etmesi. Onun için orada olması, onu koruması, ona güven ve güvenlik vermesi.

Ve biliyorum ki o da aynısını yapacak, aynı şekilde *davranacak*, bizim bebeğimize karşı. Eğer ona bundan bahsedersen.

Ama söylemeyeceğim.

Bu hafta boyunca kafamda defalarca düşündüm.

İlk planım, onunla bir ilişki başlatmak ve o farkına varmadan amacımı gerçekleştirdikten sonra ondan ayrılıp gitmektir. Zor olmazdı; zaten yakında evleneceğim ve bebeği Ezra'nın çocuğu olarak gösterecektim.

Artık bizim ne yaptığımızı biliyor, ama bu planımın değiştiği anlamına gelmez. Hala ona söylemeyip, hamile kaldığımda onu terk edip hayatımın geri kalanını Ezra ile yaşayabilirim.

Bu acımasız ve ahlaksızca ve *Tanrım*, her düşündüğümde midem bulanıyor.

Ama bunu yapmam gerek.

Kendim için.

Callie ve kardeşim için çok mutluyum, ama onlar bir istisna. Ben değilim. *Biz* değiliz. Bu yüzden intikamımı almak ve hayatıma devam etmek için elimden gelen her şeyi yapmam gerekiyor. Şu anda tek bir şeye odaklanıyorum ve her günü tek tek yaşıyorum.

Yani: Pişirmem, pişirmem, pişirmem
lazım. Ya da daha doğrusu, süslemem,
süslemem, süslemem lazım.

Ve Callie'nin nefesini kesen sesini duyana kadar iyi iş çıkardığımı düşünüyorum.
"Yapma. Dur, Ledger. Bunlar senin için değil."

Düşünmeden, hızla dönüp bakıyorum. Ve
bir şekilde o orada.

Ada mutfak tezgahının önünde duruyor. Koyu renk gözleri bana bakıyor.

Özellikle ellerime. Biri Halo'nun bezli poposunda, diğeri onun tatlı kokulu
kafasında.

O gecedен beri onu ilk kez görüyorum ve nedense hala çok büyük görünüyor.
Odamda, duvarın yanında durup benden gerçeği isteyen hali gibi. Benden her
şeyi vermeme isteyen hali gibi.

Ve bunu yapmak çok cazip geliyordu.

O dürtüye kapılıp her şeyi onun ayaklarına sermek çok cazipti.

Ve bu dürtü günler geçtikçe daha da güçlendi ve daha da artarak devam etti.
Muhtemelen bir haftadır birbirimizi görmemiş olsak da, konuşmuş
olmamızdandır.

Telefonla.

Onun aradığı telefonlarda.

Ne kadar gerçeküstü, değil mi? Yıllarca onun bir kez olsun aramasını bekledim,
sadece bir kez, ama hiç aramadı. Şimdi nedenini biliyorum, ama o zamanlar hala
canımı yakıyordu. Hala ağlatıyordu. Ama geçen hafta boyunca, her gece beni
aradı. Tam uyumadan önce. Ve *her gece*, bana bir hikaye anlatmamı istedi.
Okuduğum kitabı söylememi ve olan biteni ayrıntılı olarak anlatmamı istedi.

Ve ben de anlattım.

Belki de tüm cesaretimi bu büyük sırrı ondan saklamak için harcadığım içindir.

Sebepler ne olursa olsun, hala güçlü kaldığım için mutluyum.

Bir parçamı kendime sakladığım ve bir kez olsun kendimi düşündüğüm için.

Dediğim gibi, zor bir durum. Ve onu burada, beklenmedik bir şekilde görmek, hiç yardımcı olmuyor.

Onun sürekli bana bakması da yardımcı olmuyor. Halo'yu nasıl tuttuğuma bakıyor. Onun sırtını nasıl okşadığımı ve onu kollarımda doğal bir şekilde salladığımı izliyor.

Ama o başını kaldırdığında, bir adım geri çekilmek zorunda kalıyorum.

Çünkü onun bakışları, kapkara ve yakıcı, başlı başına bir güç. Kendi etkisi ve enerjisi var ve onun ne düşündüğünü iliklerime kadar hissedebiliyorum.

Ne hayal ettiğini çok iyi biliyorum.

Beni, kızımızla birlikte.

Onun kızıyla.

Ve tanrım, rahmim o kadar sert kasılıyor ki, o kadar sert ki, karnıma elimi bastırmamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Bacaklarımı birbirine bastırıp, bacaklarımın arasında yarattığı acıyı ovmamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

"Ledger," diyor Callie. "Beni dinliyor musun? Cupcake'i bırak."

En yakın arkadaşımın sesiyle, yalnız olmadığımızı hatırlıyorum — elbette yalnız değiliz — ve gözlerimi ondan ayırıyorum.

Ona bakmasam da, gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ve kızarıyorum.

Tanrım, lütfen Callie bunu görmesin.

Benden uzaklaştığını ve kız kardeşine odaklandığını hissedince rahat bir nefes alıyorum. Kız kardeşinin istediğini yapmak yerine, kağıdı çıkarıp bütün kekleri ağzına atıyor.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye ona sertçe çıkar.

Yine, onun cevabı kekini yutmak ve ona sırtımdır.

Bu da onu daha da sinirlendirir. "Cupcakelerden uzak dur, tamam mı? Bunlar sana değil."

Omuz silker ve "Olur, neyse. Canım istemedi." "Ne istemedi?"

"Cupcake'i." "Ne?"

"Yeteneğini kaybediyorsun."

Kız ellerini beline koyar. "Kaybetmiyorum."

"O lanet olasıyla evli olmak..." Sonra, "*kardeşin* seni her geçen gün daha da kötüleştiriyor."

Callie ona sert bir bakış attı. "ncelikle, kendini tuttuğun için tebrikler. Ama bu, kocama hakaret edebileceğin anlamına gelmez. İkincisi, ık dışarı, tamam mı? Cupcakelerimi bu kadar çok sevmiyorsan, bu odada olamazsın."

Ama Callie'nin kızı başka planları var.

Çünkü artık en sevdiği amcasının burada olduğunu fark etti ve ortalığı birbirine katıyor.

"Sanırım beni istiyor."

Onun sesini duyunca, dikkatimi ona vermem gerekiyor.

Ve hala bana aynı şekilde baktığına inanamıyorum.

Hâlâ bana sanki... zaten hamileyimmişim gibi bakıyor. Ya da hamile değilsem, beni hamile bırakmak için sabırsızlanıyor.

Bebeğini bana koyup bir gün onunla oynadığımı görmek için sabırsızlanıyor.

Neyse ki Callie hala hiçbir şey anlamadı ve "Evet, Ledge geldiğinde ıldırıyor. Onu ona versen iyi olur, o ona bakar. Biz de pişirmeye odaklanabiliriz." dedi.

Callie'nin öfke patlamasından sonra, karıştırma kabına geri dönüp başka bir parti kek yapmaya başlar. Ben ise kekimi bırakıp ona doğru yürürüm. Bir ayağımı diğerinin önüne koymak o kadar da zor olmamalı, ama o benim hareketlerimi takip ettiği için zor geliyor.

Sonunda ona ulaştığımda, titremem o kadar azalsın diye başka yere bakmak zorunda kaldım ve vücudumdan askıyı gevşettim. Askı yeterince gevşediğinde, hala kıvranan Halo'yu ona uzattım. Geçen sefer bunu yaptığımızda parmaklarımız neredeyse birbirine değmemiştii ve şimdi bunun onun benden uzak durmak için bilerek yaptığı bir şey olduğunu biliyorum.

Şimdi o kadar da değil.

Şimdi sadece parmaklarıma değil, ön kollarımın ve dirseklerimin alt kısmına da dokunuyor.

Hatta parmaklarını belime ve kalçalarıma sürüyor. Bana gerçekten çok hareketli bir bebeği verirken vücudumun bu bölgelerine dokunmasının tamamen normal olduğunu söyleyebilirsin, ama bu durumda bu tamamen gereksizdi. Çünkü Halo zaten kollarında güvenli bir şekilde duruyor.

O zaman bir adım geri çekiliyorum.

Ama sadece kız kardeşi burada olduğu için.

Yalnız olsaydık, muhtemelen yumurtlama dönemini tamamen unuttur ve ona atlardım.

O gece yaptığım gibi.

Kesinlikle tavsiye

edilmez.

Bir adım geri çekilmek üzereyim ki, gözlerini benden ayırmayan Ledger, Callie'ye seslenir. "Sen yapmadığın var mı?"

Callie'nin dönüp bana baktığını hissediyorum ama neyse ki sırtım ona dönük, bu yüzden şu anda ne kadar kızardığımı göremiyor. Gözlerimi ona dikiyorum ve o da dudaklarını kıpırdatarak cevap veriyor.

"Sen tam bir pisliksin..."

Yüzünü çevirip başını salladı. "Little Berry'nin önünde küfür edemezsin, unuttun mu?"

Onun ona dik dik baktığını biliyorum. "Neden hâlâ buradasın?"

Halo'nun çenesine avuçlarını vururken onun sırtını ovuyor. Bu arada, geçen hafta olduğu gibi sakalları tıraşlı. "Çünkü hala soruma cevap vermedin."

Callie'nin öfkesini hissedebiliyorum ve konuşuyorum. "Bunlar."

Bana dönüyor, dudaklarında hala o sırıtış var ama gözleri kızına baktığı zamankinden çok daha yoğun. Yavaşça, işaret ettiğim yere bakıyor: buzlu keklerle dolu tepsiye. Sonra başını kaldırıp, "Sen mi pişirdin?"

"Evet."

Bana bir an bakıyor, sonra tepsiyi alıyor. "O zaman benim."

"Ledger!" Callie sertçe söylüyor.

Ama onun dikkati benim ve şok olmuş gözlerimde. "Hepsi benim." "Yemin ederim Ledger, ben..."

Onun azarlamasını dinlemeye kalmaz ve Halo ile keklerimi alıp gider.

Yani, onun.

Onun sözüne göre.

Callie'yi sakinleştirmek biraz zamanımı alıyor ama büyük projesini bitirmeyi başarıyoruz. Eve döndüğümde onu arayan benim.

Telefonu açar açmaz, "O neydi?" diyorum. Onun iç çekişini duyuyorum. "Ne neydi?"

Yatağımın ucunda durarak, "Cupcakeler hakkında" diyorum.

"Cupcakeler ne oldu?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Callie'nin keklerinde bir sorun yoktu."

"Vardı."

"Hayır, yoktu. Onlar..." "Sen yapmadın," diyor.

Ağzım zaten açılmıştı, cevap vermeye hazırdım, ama şimdi ne diyeceğimi bilmiyorum. Ona nasıl kızacağımı bilmiyorum. Bu yüzden yatağa çöküp "Neredeyse bütün tepsiyi yemene gerek yoktu. Artıkları eve getir" diyorum.

Sonunda öyle yaptı.

Callie'nin hoşuna gitmedi.

Callie hoşnutsuz olduğunda, kardeşim de hoşnutsuz olur. Bu da akşam yemeğinin eğlenceli geçmediği anlamına gelir.

Ama o sanki zevk almış gibi iç çekiyor. "Yapmak zorundaydım." "Hayır, sen..."

"Çünkü onlardı benim. Ve çok lezzetliydi." Yine tüm enerjimi kaybedip "Sen delisin, bunu biliyorsun" diyorum.

O da mırıldanıyor. "Kız arkadaşının söylediği için onun yaptığı kekleri tatmaya bile tıkamayan bir korkak olmaktan iyidir." Sonra, "Senin kardeşin gibi."

Yine, aynen öyle olmuştu.

Reed işten eve geldi, mutfak tezgahının her yerine dağılmış kekleri gördü ve birkaç tane aldı. Ama Callie sinirlendi, o da bırakıp gitti. Ledger ona gülerek tepsideki kekleri yiyordu. Reed'le paylaşmadığını da belirtmek isterim.

"En azından bir tanesini kardeşimle paylaşabilirdin," diye söyleniyorum. "Kesinlikle olmaz."

"Bu kibar bir davranış olurdu." "Kibarlık siktir et," diye karşılık verdi.

"Cidden, Ledger, siz ikiniz..." "O da aynısını yapardı." "Hayır, yapmazdı," yalan söylüyorum.

"Yapacağını *biliyorsun*."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama sonra kapattım. Çünkü haklıydı.

Kardeşim de aynı şeyi yapardı. Callie ile evlenip kızı olduktan sonra biraz sakinleşmiş gibi görünse de, o da Ledger gibi tam bir pislik. Ve ben bunu biliyorum; o *benim* kardeşim.

Bu yüzden başımı sallayarak tek söylediğim, "Tamam. Öyle yapardı. Ama yine de doğru değildi."

O da homurdanarak cevap verdi.

"Peki sen neden bana bakıyordun?" diye soruyorum, yatağa uzanarak. "Hem de kız kardeşinin önünde."

"Çünkü şimdi sıra bende."

"Neyin sırası?"

"Sana bakmak," diyor, sesi alçak. "Sen bana yeterince baktın, hatırladın mı? Benim güzel küçük takipçim olduğunu düşünürsek."

Elbisemin düğmesiyle oynuyordum ama onun sözleri üzerine durdum.

Ve kızardım.

O da bunu bir şekilde anladı. "Kızardın mı?" "Hayır."

"Kızarıyorsun."

"Kapa çeneni."

Bu onu güldürür.

Dudaklarımı ısırarak, "Ne yani, artık benim takipçim mi oldun?" diyorum.

"Hayır," diyor. "Uzakta bakıp istemek benim uzmanlık alanım değil." "O zaman ne?"

"İstediğim şeyi *almak*." Sonra, "Yani hayır, ben senin takipçin değilim, Firefly. Ben mahallenin dost canlısı kaçıranıyım. İstediğim şeyi alırım."

Omurgamdan bir ürperti geçer. "Bu birçok açıdan yanlış." "Belki."

Onun umursamaz tavrına bir ürperti daha. "Aslında bu suç."

"O zaman benimle konuşmayı bitirince polisi aramalısın." "Belki ararım."

"Ve kapılarını kilitle."

Bacaklarımı birbirine sıkıştırdım. "Belki onu da yaparım." "Ama seni uyarmam gerek."

"Ne hakkında?"

"Eğer sana ulaşmak istersem, beni dışarıda tutacak hiçbir kapı yok."

Yutkunuyorum, boğazım kuruyor. "Beni korkutuyorsun." "Evet, ama hoşuna gidiyor."

Evet.

Tanrım, evet. Seviyorum.

Ve onun bunu bilmesinden nefret ediyorum.

Konuyu değiştirerek, "Bu çok müstehcendi. Bana bakışların." diyorum. "Öyle miydi?"

"Evet. Sanki..." "Ne gibi?"

"Sanki bir şeyler hayal ediyormuşsun gibi." "Ne gibi?"

Dudaklarımı yaladım.

"Beni..." "Seni."

"Hamile." "Hamile."

"Senin bebeğinle." "Senin bebeğinle."

Her zamanki gibi, o bunu söylediğinde gözlerimi sıkıca kapatıp karnımı gerçekten sıkmak zorundayım. İçimi kaplayan duyguların saldırısına karşı. Ve iyi ki yatıyorum, çünkü dizlerimin titremesi ve bacaklarımın arasında atan nabzımla da başa çıkmam gerekiyor.

Gözlerimi açıp bir şekilde soruyorum, "Sen de miydin?" Sesi kısık çıkıyor, "Evet."

Yutkunuyorum.

Sesimde nefes nefese kalmamaya çalışıyorum. Onu görme ihtiyacımı bastırmaya çalışıyorum.

Bu iş.

Sadece iş.

Ve intikam.

Tanrım, intikamdan nefret ediyorum. Bunu yaptığımdan nefret ediyorum.

"Henüz hamile değilim." "Hayır,

henüz değil," diye onayladı.

"O zaman..."

"Ama yakında."

Bunu bir tehdit gibi gelen bir söz gibi söylüyor.

Onun suçlu bir kaçakçı olduğunu iddia etmesinden daha büyük bir tehdit.

"Şey, bunu bilmiyoruz," diyorum ona. "Yani, biz sadece deniyoruz ve..."

"Hayır, biz biliyoruz."

"Biliyoruz mu?"

"Evet, biliyoruz."

Kaşlarımı

çatıyorum. "Nasıl?"

"Çünkü o benim."

"Ee?"

"Ve benim üstün bir aletim var."

Bu beni tamamen duraksatır. "Ne?"

"Yani şanslısın," diyor ve beni hala şaşkına çeviren şey, ciddi konuşması.

Kesinlikle.

"Ciddi misin?"

"Şaka yapıyormuş gibi mi konuşuyorum?"

"Gerçekten daha iyi bir penisin olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Çoğu kişiden daha iyi futbolcuyum. Muhtemelen en iyisiyim. Her zaman öyleydi. Çoğu kişiden daha iyi bir vücudum var, her zaman öyleydi. Tabii ki penisim daha üstün."

Aman Tanrım, o gerçekten deli, değil mi?

Gülsem mi, yoksa o kibirli suratına bir tokat mı atsam? Ya da onu öpüp bitirmeli miyim?

Ama dur, en kötüsü bu değil, değil mi? "Ve *ben* şanslı mıydım?"

"Şey, böbürlenmeyi sevmem ama..."

Dirseklerimin üzerine yaslanıyorum. "Övünmeyi sevmez *misin*?"

Keskin bir nefes verip cümlesini tamamladı. "Ama evet, şanslıydın." "Bu kadar kibirli olmana inanamıyorum. Bu tam erkeklerin söyleyeceği bir şey."

"Ben erkeğim, değil mi? Ve olağanüstü bir penisim olduğunu itiraf etmekten utanmıyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Oh, lütfen."

"Ama tabii ki sadece ben değilim, değil mi? Sen de öylesin." "Oh, bunu fark ettiğine çok sevindim."

"Ve senin de çok verimli bir vajinan olduğunu biliyorum." Bunun üzerine tamamen doğruluyorum. "Ne?"

"Gördüm, hatırlamıyor musun?" "Ben..."

"Pembe ve olgun." Sonra, "Sulu."

"Aman Tanrım, benim k-kuku hakkında konuşmayabilir miyiz?"

"Isındığını biliyorum. Aynen öyle. Ama eminim çok dardır da." "Şey, çok teşekkür ederim ama..."

"Evet, bana teşekkür etmelisin," diyor, sanki bana kızmış gibi, boğuk bir sesle.

Sıkı bir amcığın olduğu

için. "Sen..."

"Çünkü senin karnına bir bebek koyacak olan benim ve inan bana, bir bebek olacak. Ama aynı zamanda senin bunu sevmeni sağlayacak olan da benim."

"N-ne gibi?"

"İlk seferin."

"İlk seferim mi?" diye

fısıldadım. Sanki

bilmiyormuş gibi.

Sanki aklıma gelmemiş gibi.

Ama gerçekten aklıma gelmemişti. Yani, ilk seferim olacağını biliyordum, ama o kadar başka şeylere odaklanmıştım ki, planıma, intikamıma ve *bebeğe* — *onun* bebeğine — ki, bu bağlantıyı kurmamıştım. O kadar önemli şeyin yanında, diğerleri kadar önemli başka bir şeyin daha olduğunu düşünmemiştim.

İlk seferim.

Bekaretimi kaybedecektim.

Ona.

Onu gördüğümünden beri hayalini kurduğum gibi.

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap verdi. "Duyduğuma göre kızlar için zormuş. Senin gibi bir kız için ise on kat daha zor olacak."

Bacaklarımı sıkıyorum ama bu sefer biraz da korku var. "Bunu bilemezsin."

"Tabii ki biliyorum."

"Ama ben..." Çarşafı yumruklayarak, uyluklarımı sıkıp gevşetiyorum. "Hala bir günüm var."

Ona yumurtlama dönemimden bahsettim ve garip bir şekilde, bana kontrolü bırakıp beklememi kabul etti.

"Saate bak, Firefly," dedi ve gözlerim komodinin üzerindeki dijital saate kaydı.
"Gece yarısı oldu. Yani zamanın doldu."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve "A-ama ben... Hala vazgeçebilirim"
diye patladım. "Hayır, vazgeçemezsin."

Öyle demek istemedim. Hiç de öyle demek istemedim.

Ama yine de söylüyorum, "Yapabilirim. Hala
bir seçim hakkım var." "Hayır, yok."

"Ama..."

"Seçme şansın *vardı*. Bir hafta önce. Ama sen onu
kaçırdın." "Anlamıyorum."

"Bana rüyanı anlatmayı sen *seçtin*." "Ve?"

"Ve artık ne istediğini, ne hayal ettiğini biliyorum, bunu elde edeceksin. Ve bunu sana veren benim. Bunu sana verecek olan benim. Gökleri yerinden oynatıp, dünyayı durduracağım; yerleri yırtıp, denizleri ayıracağım, kalbinin arzuladığını sana vermek için. Yani bir seçeneğin vardı, Firefly, ama artık yok. Şimdi, birkaç saat içinde, bir çanta hazırlayıp benimle geleceksin. Ve ben senin hayallerini gerçekleştireceğim."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bu bir romantik romandan çıkmış gibi.

Beni götürdüğü yer.

Yumurtlama dönemi için.

Kayıtlara geçsin, ben hiçbir yere gitmek istemiyordum. Benim daireme gelip "denemeye" başlayabileceğimizi düşünmüştüm. Ayrıca, fikrimin tamamen berbat olduğunu da kayıtlara geçmesini istiyorum.

Evet, hala sınırlarımı korumak ve bunu bir iş anlaşması gibi ele almak istiyorum.

Ama aman Tanrım, burası gerçekten olağanüstü bir yer. Öncelikle, ormanın ortasında.

Ve "ortasında" derken, gerçekten ortasında demek istiyorum.

Bardstown Otoyolu'nu çevreleyen ormanın o kadar derinliklerinde ki, kilometrelerce boyunca kalın ve yayılan ağaçlar dışında hiçbir şey göremiyorsunuz. Yer ölü, çıtır çıtır yapraklarla kaplı ve bahar ve yaz aylarında, yukarıdaki yaprakların gölgesinden gökyüzü zar zor görünüyor olmalı.

Şu anda kışa doğru ilerleyen sonbahar olduğu için dallar çıplak ve çıplak ve sonsuz gri gökyüzünü görebilirsiniz.

İkincisi, burada bir kulübe var.

Eğimli çatısı ve bacası olan küçük bir ahşap kulübe; ön tarafında iki pencere ve kavisli bir kapı var.

Ayrıca — aman Tanrım, harikalar bitmek bilmiyor — parıldayan bir göl var. Çok büyük değil; uçlarını görebiliyorum ama çok güzel görünüyor. Her tarafı çalılar ve güzel kayalarla çevrili, her şey huzurlu ve mahrem görünüyor.

Kamyonet durur durmaz, kamyonetten atladım ve kulübeye doğru koştum, sonra durup etrafıma bakındım. Burası gördüğüm en güzel yer olmalı.

Kamyonetin kapısının çarpıldığını duyunca duruyorum ve onun bana doğru yaklaştığını görüyorum. Yavaşça.

Sanki avını
kolluyormuş
gibi.

Gözleri
üzerimde.

Yoğun ve kararlı.

Omzunda ikimizin çantalarını taşıyor ve ön kollarında yukarı aşağı uzanan güzel, gergin damarlarını fark etmeden edemiyorum.

Öğleden sonra güneşinden bahsetmiyorum bile.

Işık vurduğunda, bronz teni ve dalgalı saçları onu altınla kaplanmış gibi gösterir.

Parlak altın değil, güneşli altın değil, daha koyu, daha şehvetli alt tonları olan altın.

Daha tehlikeli ve tehditkar alt tonlar.

Bana ulaştığında soruyorum, "Beni kaçırmıyorsun, değil mi?"

Gözlerini vücudumun üzerinde, avını izler gibi yavaşça gezdirir. "Kaçmayı mı planlıyorsun?"

Dudaklarımı ısırarak başımı sallarım.

"Hayır." "O zaman güvendesin."

Güvende.

Onun yanında her zaman hissettiğim

şey. Hissetmemem gereken anlarda

bile.

Burada, ormanın ortasında, onunla baş başa olmak korkutucu olması gerekirken bile. Ama nedense öyle değil. Bardstown ile aramızdaki her kilometre, beni daha hafif hissettiriyor. Daha özgür hissettiriyor. Muhtemelen beni karmaşık hayatımdan uzaklaştırıp hayallerime yaklaştırdığı için.

"Bana hep öyle hissettirdin," diyorum ona.

Gözleri benimkilerle bir o yana bir bu yana gidip geliyor. "Neyi hissettirdin?"

"Güvende." Neden bunu ona söylediğimi bilmeden yutkunuyorum. "Aslında, seni gördüğümde hissettiğim ilk şeylerden biriydi. Beni güvende tutacağını düşündüm. Kimsenin yapmadığı gibi."

Yüzü bir şeylerle dalgalanırken cevap veriyor, "Ama ben korumadım." Kafamı sallıyorum, kalbim acıyor. "Ama denedin."

"Denedim."

"Yani bu..."

"Ama yeterli olmadı, değil mi?"

Ona bir adım yaklaşıyorum, boynumu geriye eğiyorum. "Ama bu..."

O, bedeniyle, omuzlarıyla, aramızdaki mesafeyi kapatarak benim çaba göstermeme gerek kalmadan, "Ama ben yapacağım. Şimdi." diyor.

Ona güvenmemem gerektiğini biliyorum.

Biliyorum.

Ama nedense kendimi tutamayıp fısıldıyorum,

"Korkuyorum." Birçok şeyden.

Ondan sakladığım sırlar. Babam, karmaşık hayatım. Bebek.

Bebeğimiz.

Ama nedense en çok, bu gece bekaretimi kaybedeceğim gerçeğinden korkuyorum. Endişelenecek o kadar çok şey varken bunun aptalca olduğunu biliyorum, ayrıca bu büyük bir mesele de değil. Her kız bir gün bekaretini kaybeder. Evet, acır, ama hayatta kalırlar, değil mi?

Tabii ki, bunu çok uzun zamandır düşünüyordum.

Birçok aşk romanında okudum ve her zaman kahramanı onunla, kahramanı da kendimle değiştirdim.

Bu yüzden neden bu kadar titriyorum
bilmiyorum. Ama titriyorum ve o da bunu
biliyor.

Ve gözlerinde pişmanlık, açlık, sabırsızlık ve ıstırap parıldıyor. Sanki istiyor ama pişmanlık duyuyor. İstedğini pişmanlık duyuyor.

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"Yapacak mısın..." Dudaklarımı yalayıp tişörtünü tutuyorum. "Yapacak mısın? Çok acıtıyorsa."

Yavaşça başını sallar. "Hayır."

Tişörtünü çekiştiriyorum. "Ama sen..."

"Yapamayacağımı biliyorsun."

O anda tek yapabildiğim düzensizce nefes almak.

Ve o, boş eliyle yanağımı okşadı. "Sen bilmiyor musun?"

Onun sert parmaklarının nazik dokunuşu beni biraz sakinleştirir. "E-evet."

Çünkü durursa, istediğimi alamayacağım.

Yanağımın elmacık kemiğini okşadı. "Ama daha iyi yapacağım." Yüzümü avucunun içine gömdüm. "Söz?"
"Söz."

Tekrar yutkunup başımı sallıyorum, onun bunu yapacağına kesinlikle ve kesin olarak inanıyorum. Benim için her şeyi yapacağına inanıyorum. Ondan uzaklaşıp kabini kontrol etmeye hazırlanırken, o çenemi sıkıca tutup beni durduruyor. "Başka kırmızı elbisen yok, değil mi?"

Bu beklenmedik soru karşısında şaşırıyorum ve bir anlığına kırmızı elbiseme bakıyorum. Bilginiz olsun, bu elbise gerçekten çok mütevazı, geçen hafta restoranda giydiğimden bile daha mütevazı, kayık yakalı, kısa kollu ve imparatorluk bel kesimli, popomu ve bacaklarımı hiç göstermeyen bir elbise.

Sonra ona bakarak cevap veriyorum, "Tabii ki var. Ama buraya getirmedi."

Bir an düşünceli göründü, sonra bana kısa bir baş selamı verip uzaklaştı. "İyi."

"Neden?"

"Çünkü," diyor, sesi alçak, gözleri sanki kendini tutamıyormuş gibi bir kez daha vücudumu tarıyor, "kırmızı boğayı kışkırtan renktir."

"Ee?"

"Meğer tek kışkırttığı şey bu değilmiş." Nefesim kesilir ve o devam eder, "Ve sana gerekten fazla acı vermek istemiyorum."

"Bu bir randevu mu?" saatler sonra soruyorum.

İnan ya da inanma, bu an göz açıp kapayıncaya kadar geçti.

Kabinaya girer girmez bu yer beni büyüledi. Gerçek odun şöminesi, koyu renkli deri kanepeler, zemini kaplayan yumuşak halılar vardı. Açık planlı bir evdi, oturma odasından mutfak görünüyordu ve arkada yatak odasına giden bir koridor vardı.

Oturma odası gibi yatak odası da şömineye sahip ve çok rahat bir atmosfer yaratıyor. Kapının yanındaki duvarda, bir gecelik çantamda getirdiğim tüm eşyalarımı koyduğum bir çekmeceli dolap var; göl ve sonbahar yapraklarına bakan dev bir pencere; pencerenin yanında çok erkeksi görünen ama yine de kendimi, battaniyenin altına kıvrılmış, dizlerimi çekmiş ve elimde bir aşk romanıyla hayal edebildiğim yumuşacık bir koltuk var.

Ama ilgimi çeken şey bu değildi. Asıl ilgimi

çeken şey başka bir şeydi.

Bu yatak odasının neredeyse tüm alanını kaplıyordu.

Kral boy yatak.

Beyaz çarşaf ve başlık olarak tahta çıtalar vardı.

Çıtaların neden beni bu kadar büyülediğini bilmiyorum, ama büyülediler. Hatta onlara dokunacak kadar ileri gittim, parmaklarımı etraflarına doladım, ne kadar sağlam olduklarını görmek için. Sonra yatağa girdim, muhtemelen yatak

çok yüksek ve çok rahat görünüyordu ve çarşaf lar yepyeni ve en yumuşak kumaştan yapılmış gibi görünüyordu.

Sonra bir baktım, dışarısı kararmış ve akşam yemeğ i vakti gelmişti.

Şimdi buradayız.

Akşam yemeğ inde.

Daha doğrusu, akşam yemeğ inden sonra ama hala masada. Kabinin geri kalanı gibi koyu renkli ahşaptan yapılmış, dört kişiden fazla oturamayan küçük bir masa. Karşılıklı oturuyoruz ve Çin restoranında olduğ u gibi, ikimiz de ilk kez konuşuyoruz; ama onun kızgın olmadığına seviniyorum.

Ama dikkatli. Ve

bakıyor.

Ben ise, sadece akşam yemeğ i hazırlamakla kalmayıp (bu arada lazanya çok lezzetliydi) aynı zamanda mekan ı mumlar ve peri ışıklarıyla süslediğ i için bir kez daha nutkum tutulmuş durumdayım.

Kulağ a gerçek dış ı geliyor, değ il

mi? Bunu yaptığ ı.

Duvarlara ışıklar asmak ve gerçek mumları yakmak için zaman ayırması.

Bu yüzden soruyorum.

Elinde tuttuğ u viski bardağ ını masaya koyuyor — evet, akşam yemeğ i boyunca içmiş; sadece bir bardak, içinde belki iki parmak viski var ama yine de — ve diyor ki, "Hayır. İş toplantısı."

"Evi süsledin."

"İş toplantıları için yaptığ ım şey bu."

Onun sözleri neden beni koltuğ umda kıvrandırıp deli gibi kızartıyor bilmiyorum. Aslında geçen haftadan beri kızarmam durmadı ama yine de.

Suyumdan bir yudum alıp soruyorum, "Burası neresi?"

"Babamın kulübesi."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Babanın kulübesi mi?" "Evet."

"Ben..." Başımı sallayıp sandalyede dik oturuyorum. "Babanın kulübesi olduğunu bilmiyordum. Callie hiç bahsetmemişti."

"Çünkü o da bilmiyor." "Ne?"

Yemeğe oturduğumuzdan beri ilk kez gözlerini benden ayırıp viskiye bakıyor. "Bu konuşulacak bir şey değil. Ormandaki kulübe, o pislik babamıza ait. Con'un uzun zaman önce koyduğu kurallardan biri."

"Kurallar mı?"

Başını kaldırdı. "Kurallar."

Sadece benim söylediğim kelimeyi tekrarlamasına rağmen, ses tonunda bir şey beni daha da dikkatli hale getirdi. "Kardeşinin çok mu var?"

"Onunla tanıştın, değil mi?" "Evet."

"Demek zaten

biliyorsun." Sanırım

biliorum.

Onun kardeşleriyle hiç yakın değilim. Onlarla beş dakikadan fazla konuştuğumu bile sanmıyorum. Tabii, bir keresinde Ledger'ı kızdırmak için Shepard'la flört ettiğim zaman hariç. Ama en büyük kardeşleri Conrad'la iki cümleden fazla konuşmadığımı kesin olarak biliyorum. O da St. Mary's'ten arkadaşlarımdan biri olan Wyn'in erkek arkadaşı olmasına rağmen. Yine de, onun uğraşılması gereken bir adam olduğunu her zaman anlayabilmişimdir.

Thorne ailesinin en büyüğü ve tüm kardeşlerinin eski koruyucusu olmasının yanı sıra, tanıdığım en otoriter erkeklerden biri. En baskıcı erkeklerden biri, ve bu çok şey ifade ediyor, çünkü Reed benim kardeşim ve Ledger eskiden hayatımın aşkıydı. Ama Conrad'ın havası kontrollü, disiplinli ve hatta dizginlenmişken, en küçük kardeşinin havası tehlikeli, vahşi ve her an patlayabilir gibi.

Her halükarda, Conrad'ın kardeşlerine kurallar koyduğunu çok iyi anlayabiliyorum. "Başka kuralları var mı?" diye sormadan kendimi tutamıyorum.

O, bardaktaki son amber sıvıyı izlemeye devam ediyordu ama sorum üzerine tekrar bana döndü. "Kulübeye gitme."

"Ama..." Boğazımı temizledim. "Biz buradayız."

Omuzlarını umursamazca silkti. "Babam, hiçbirimizin onunla bir şey yapmasını istemiyordu. Görünüşe rağmen, ben ona katılmıyorum. Aslında uzun zamandır burayı terk edip çürümeye bırakma planına katılıyordum."

"Peki ne değişti?" diye soruyorum, koltuğumun kenarına oturarak.

Ona yoğun bir şekilde bakarak, hiçbir şeyi kaçırmamak için kulaklarımı dikiyorum.

Bu, bana ailesinden bahsettiği ilk sefer. Ve bu ilişkiyi olabildiğince resmi tutmaya karar vermiş olsam da, onun bana sunduğu şeyi reddetmeyeceğim.

Onun hayatına bir göz atma fırsatını geri çevirmeyeceğim.

Beni ona ilk başta çeken şey buydu.

"Büyüdüm," diye

keskin bir sesle

söylüyor. "Ben..."

"Kuralları pek sevmediğimi ve kendi kararlarımı verebileceğimi fark ettim," diye sözümü kesiyor, gözleri sanki geçmişe bakıyormuş gibi viskiye dönüyor. "Ama insanlar bağımsızlık göstermeye çalıştığında bundan hoşlanmazlar. Özellikle de onlar senin aйлense ve özellikle de senin için her zaman en küçüğünsen. Bir gün bıktım. Bana uyguladıkları tüm saçmalıklar, kurallar ve akıllarına gelen her şeyden bıktım ve kaçtım. Sanırım on iki yaşımdaydım. On bir mi? Hatırlamıyorum. Ama gece yarısı sözde özgürlüğüme kavuştuktan sonra yaptığım ilk şey kulübeye gitmekti. Bu tamamen yasak bir şeydi. Yürüdüm. Yürümekten yorulunca birinin bisikletini çaldım ve bir şekilde buraya geldim. Burası oldukça ürkütücü bir yerdi. Ormanın ortasında, terk edilmiş. Sanırım uzun zamandır kimse gelmemişti. Kesinlikle kardeşlerim gelmemişti ve kesinlikle o boktan babam da gelmemişti. Sanırım en son buraya geldiğimizde

ikisi de bizimle birlikteydi. Ama ben çocuktum, o yüzden hiçbir şey hatırlamıyorum.

"Neyse, geceyi burada geçirdim. Yerde uyudum. Gne yüzüme vurarak uyandım. Glde yzdm. Yorulunca bir ağacın altında uyudum. Hayatımda geçirdiğim en güzel, en huzurlu gündü. Açlıktan lmek üzere olduğum gerçeğine rağmen. Ama ğleden sonra geri dönmem gerektiğini anladım."

"Neden?" diye fısıldadım.

Yine gözlerini kaldırıyor ve binlerce şeyin gözlerinde dans ettiğini fark ediyorum ve her birini tek tek incelemek için zaman ayırmak istiyorum.

Ama bunu yapamıyorum.

Çünkü hepsi bir anda yok oluyor ve gözleri sertleiyor, çenesi sıkılıyor. "Kız kardeşim için. Onlar için, kardeşlerim için. Çünkü sözde ailemden ne kadar bıkmı olsam da, bana ihtiyaçları vardı. Kardelerim bana sırtlarını dayamak için, kız kardeşim ise ona bakmam için ihtiyaç duyuyordu. Ama komik olan şey, onların bunu fark etmemiş olmalarıydı. Benim gittiğimi, saatlerdir yok olduğumu. Belki de beni terk edebileceğim ihtimali akıllarının ucundan bile gememiti. Tek hatırladığım, Stellan'ın bana ileri halletmemi ve bulaıkları yıkamamı söylediği. Ve Conrad'ın bana haftalık market listesini verdiği, çünkü o hafta market alıveriini benim yapmam gerekiyordu." Sonra i çekerek, "Her neyse, o zamandan beri bir süre uzaklamam gerektiğinde buraya gelmeyi seviyorum. Ve yerde yatmak ya da a kalmak istemediğim için, burayı dolu tutuyorum."

Demek burası onun

kalesi. Yalnızlığın.

Huzurun.

Yalnız kalmak için gittiği yer.

Ailesinden uzaklaşmak için gittiği yer.

Parçalanmış ailesinden.

Çünkü yle, değil mi?

Hikayelerimizin benzer olduğunu hep biliyordum – anne babamız yok, güvenebileceğimiz tek kişi kardeşlerimiz – ama onun ailesinin parçalanmış olduğunu hiç dnmemitim.

Muhtemelen hepsi birbirleriyle çok uyumlu göründükleri için, Conrad otorite fiğr, diğerleri ise onun kurallarına ve emirlerine uyan kişiler. Her zaman

çok birleşik ve *birlikte* görünüyorlar. Hatta bazen onları birbirinden ayırt etmek zor. Görünüşlerinden değil, davranışlarından. Tavırlarından, havalarından, hakimiyetlerinden.

Ama belki de sorun budur, değil mi?

Birbirlerine çok benziyorlar.

Hepsi kendinden emin ve otoriter. Koruyucu ve aşırı erkeksi. İstedğini elde etmeye alışkınlar.

Belki birbirleriyle birlikteyken hariç.

Ve en küçüğü olduğu için, tüm yükün onun üzerine bindiğini anlayabiliyorum.

Bu da aklıma başka bir şey getiriyor. Ve bunu tam olarak sindiremeden, "Bu yüzden mi futbola ara verdin? Kardeşlerin yüzünden mi?" diye patlıyorum.

Belki de bunu sormamalıydım. En

azından bu kadar ani olmamalıydım.

Yüz hatları gergin ve keskinleşir, kapanır.

Parmak eklemleri dışarı çıkmış bir şekilde bardakları alır, içkisini son damlasına kadar içer ve sanki tahta bacaklar üzerinde duruyormuş gibi ayağa kalkar ve "Bitirdin mi?" der.

Boş tabağıma atıfta bulunduğunu biliyorum, ama bu konuşmanın bağlamında, benim sorgulamama da atıfta bulunmuş olabilir. Ben cevap veremedim, tabağıyı alır, kendi tabağının üstüne koyar ve lavaboya doğru büyük adımlarla yürür. Ben ise zihnimde düşüncelerle dolup taşarken orada oturur kalırım.

Sebebi bu, değil mi?

Kardeşleri.

Hiçbir şey söylememiş olsa da, sessizliği yeterli bir cevap.

Bu yüzden sevdiği bir şeyden uzaklaşıyor. Conrad ve onun kuralları yüzünden. Çünkü tüm ağabeyleri — ondan büyük olanlar — yine aynı yerde, muhtemelen onu kurallarla bağlayıp emirlerle hapsetmişlerdir. Kafamda her şeyi çözdüğüm anda, koltuğumdan fırlayıp ona doğru gittim.

Lavabonun önünde durmuş bulaşıkları yıkıyor, profili hâlâ gergin ve ben ona yaslanmak istiyorum. Kollarımı ona dolamak ve sadece... onu sarılmak.

Eskiden olduğu küçük çocuğu.

Olduğu adamı.

Ailesini her şeyin üstünde tutan adamı.

Ama biliyorum ki o benim sempatimi, şefkatimi reddedecek. Hissetmemem gerektiğini bildiğim halde hissettiğim bu şiddetli duygular. Ama umurumda değil. Ve bir şey yapmam, bir şey *söylemem* gerektiğinden, bunu yapmak zorundayım, şunu söylüyorum: "Çok beğendim."

Cevap vermiyor.

Hatta sanki duymamış gibi. Sanki yanımda olduğumun farkında bile değilmiş gibi.

Ama vazgeçmeyeceğim.

"Kulübe," diyorum ona. "Görür görmez bayıldım." Yine

cevap yok ama devam ediyorum.

"Ve buraya koyduğun her şeyi çok beğendim."

Bu sefer sonunda bir tepki alıyorum.

Çenesini sıkıyor.

Biliyorum, çok şey değil, ama yine de bir şey, değil mi?

"Yemekleri de çok beğendim," diyorum, sanki duygularımın derinliğini, söyleyemediğim şeyleri anlamasını istiyormuşçasına neredeyse şiddetle. "Yemek için teşekkür ederim. Gerek yoktu. Ben yapabilirdim..."

Sonunda bana bakıyor.

Öfkeli bakışlarıyla beni delip geçer, sözlerimi yarıda keser. "Bu ne?"

"Ne?"

Bana tamamen dönerek, "Bu acıma mı?" diye bağırır. "Ne, hayır.

Ben..."

Görünüşe göre bana sadece hırlamak ve tırmalamakla yetinmiyor. Çünkü sonraki sözleriyle bana doğru da ilerliyor. "Bana *acıyor* musun lan?"

Geri çekilmekten başka seçeneğim yok, başımı sallayarak onun kaslı vücuduna ve artan öfkesine boyun eğiyorum. "Hayır. Ledger, ben..."

"Çünkü sana söyleyeyim," diye sözümü keserek, her adımında beni geriye doğru itiyor. "Bundan hoşlanmıyorum. Kimsenin bana acımamasını istemiyorum. En azından sen. Yani..."

O zaman onu
durduruyorum.

En azından
sözlerini.

Elimi ağzına koyarak.

Tanrım, o kadar yumuşak ve pürüzsüz ki, elimi değil, ağzımı onun ağzına koymak istiyorum.

Ama kendimi durduruyorum ve onun karanlık ve daralmış gözlerine bakarak, "Sana acımıyorum. Sana *hiç* acımadım. Daha önce de acımadım. Beni güvende hissettiren şey buydu. Her zaman aileme, kız kardeşine değer vermiş olmandı. Seninle bir hayat kurmak istememin nedeni buydu. Çünkü..." Onun sıcak, tarçın kokulu nefesi avucumun üzerine esiyor ve yutkunmak zorunda kalıyorum. "Ben... Ben de bunu kendim için istedim. Ben... Kardeşim her zaman beni koruyan kişi oldu ve bunu yapmak zorundaydı, değil mi? O benim ailem. Ona her zaman minnettar oldum, ama sanırım beni korumak zorunda olduğu için değil, korumak istediği için koruyan birini istedim ve..."

Belki sen de aynı şeyi istiyorsundur.

Bu düşünce nereden geldi bilmiyorum, ama şimdi buradayken, gitmiyor.

Ve bu gece bana anlattığı onca şeyden sonra, bu düşüncenin ortaya çıkması hiç de şaşırtıcı değil, değil mi?

Hikayelerimiz bu kadar benzerken, ya o da

benimle aynı şeyi istiyorsa?

Ya o da bir aile istiyorsa? Bir eş, bir çocuk. Hayatını paylaşacak, onu anlayacak, koruyacak ve güvende tutacak biri...

Hayır.

Kesinlikle olmaz.

Kesinlikle böyle düşünmemeliyim.

Umutlanıp romantikleşip, buraya neden geldiğimi unutamam. Ben kendim için buradayım.

Onun için ya da başka biri için değil.

Ayrıca, o bunları istese bile, benden istediğini hiç söylemedi. Üstelik ona bunları verecek kişi ben olamam. Ona hiçbir şey veremem.

Hayatım bana ait değil, unuttun mu?

Elimi ağzına koyduğum kadar ani bir hareketle elimi çekip yumruğumu yanağımdan uzaklaştırdım. "Bu acıma değil. Kabini gerçekten beğendim." Ve sonra, akşam yemeğinde olduğu gibi bana yoğun bir şekilde bakıyor olması nedeniyle, devam ettim. "Şömineyi beğendim. Kanepeleri de. Ama odaya en azından biraz pembe veya mor renk eklerdim. Her yer siyah ve kahverengi. Yatak odasındaki pencere kenarındaki koltuğunu da çok beğendim. Orada saatlerce oturup kitap okuyabilirim. Ayrıca yatağın muhteşem. Yumuşacık bir bulut gibi ve o çıtaları çok eski moda olsa da, sanırım onları da beğendim. Neden bilmiyorum. Hatta onlara dokundum ve..."

"Çıtaları beğendin," diyor.

"Evet."

O buna cevap vermez, sadece beni izlemeyi tercih eder. Dudaklarımı yalayarak devam ederim, "Yani, mağazada ilk tercihim olmazdı. Ama sağlam ve dayanıklı görünüyorlardı ve..."

"Çünkü öyleler," diyor.

Dudaklarımı tekrar yaladım. "Tamam.

Peki, iyi." "Öyle mi?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Onun bakışları, gizemli sesi. "Evet. Yani, eminim o yataktan hoşlanıyordur."

"Az çok."

"Başım yastığa değdiği anda uykuya daldım, eminim sen de orada uyumayı seviyorsundur."

"Sevmek çok güçlü bir kelime." "Ayrıca onu sen aldın."

"Ben aldım."

"Çok güzel ve..."

"Senin için."

Geri çekildim. "Ne?"

O anda kapana kısıldığımı fark ettim. Onunla duvar arasında.

Çünkü ani hareketimle başım duvara çarptı ve gidecek hiçbir yerim olmadığını anladım. O hala birkaç metre uzakta olmasına rağmen, kendimi yakalanmış gibi hissediyordum.

"Senin düşüncelerinle," diyor.

Sırtımı duvara dayayarak açıklığa kavuşturuyorum, "Y-yatağını beni düşünerek mi aldın?"

Yavaşça başını sallar. "Hayır, yatağımı *çita ile* aldım. Aklımda sen varken."

"Bu ne anlama..." Önce nefes alıyorum. "Geliyor?"

Biraz daha yaklaşır. "Çıtaların ne için kullanıldığını biliyorsun, değil mi?"

Duvara daha da yapıştım. Ama bunun bir faydası yoktu; aslında hiçbir yere gidemiyordum. "Uh, tutunmak için. Deprem olursa?"

Bana doğru bir adım daha atar. "Yaklaştın ama değil." "Uh, yatak *sallanırsa* tutunmak için."

"Tekrar dene."

Kalbim deli gibi atıyor. Eminim boynumun yanındaki çilimin kalp atışlarıyla dans ettiğini görebiliyordur. Ama hala gözlerinden bakmıyor. "Ben..." Sonra birden aklıma geliyor ve baştan aşağı kızarıp terliyorum. "Birini bağlamak için."

O anda bana baktı.

Boynumun yanına, yani.

O anda, atan nabzıma ve dans eden çilime bakıyor.

Ve gözlerinde memnun, kötü bir parıltıyla mırıldanıyor, "Evet." "Ben..."

"Birini değil, sadece seni." "Beni mi?"

diye ciyakladım.

"Çünkü dediğim gibi, *o yatakları* seni düşünerek aldım."

Sonunda burada, göğüslerimin göğsüne sürtünme tehlikesi olmadan nefes alamadığım, benim için yaptığı kafesin kapısını çarptığı yerde.

Beni duvarla vücudu arasında *gerçekten* sıkıştırıyor.

"Ama ben... Ne zaman..."

"Seni gördükten birkaç ay sonra."

"Ama o üç yıl önceydi." "Evet,

öyle diyelim."

"Sen..." Hıçkırık tuttu ve boğazımı temizledim. "O zamanlar beni bağlamak istediğini mi söylüyorsun?"

"Evet."

Nefesim birden dışarı çıkıyor. "Y-yaptın mı?"

"Evet."

"Neden?"

"Neden sence?"

Onun sorusu üzerine kalbim yavaşlar. Dizlerim titrer.

Duvara yapışmış ve destek almış olmama rağmen, daha fazlasına ihtiyacım var.

Bu yüzden ona doğru gittim.

Tişörtünü ve yumruğunu.

Onun sorusunun cevabını bulduğumda yaptıklarım çılgınca. Çılgınca, tavsiye edilmez, tehlikeli. Ama belki de buna Stockholm sendromu deniyor. İşkencecinden rahatlık aramak. Ve her kalbi kırık ve aşk acısı çeken aşk hikayesi Stockholm sendromunun klasik bir örneğı değıl mi?

Kalbini kıran kişiden kalbini onarmaya çalışmak değıl mi?

Belki de her şey yolunda.

Her şey olması gerektiğı

gibi.

Ondan güvenlik arıyorum.

"Beni kardeşimden acı çekmek için kullanmak," diye fısıldıyorum, nefesim kesik kesik.

Pişmanlık yüzünde beliriyor, yüz hatlarını gerginleştiriyor, keskinleştiriyor. "Evet."

Vücudu da keskinleşiyor.

Kaslarını sertleştiriyor, onu kas ve kemikten daha fazlasına dönüştürüyor.

Ve ben parmaklarımı göğsüne yayarak onu geri getirmeye çalışıyorum. Ona yeniden hayat vermeye çalışırken soruyorum, "Bu, hayal ettiğın şeylerden biri miydi? Önceden. Beni korumaya çalışırken."

Çenesi sıkılaşır. "Evet."

Oh.

O zaman beni bağlamak istedi.

Hayır, beni buraya, kimsenin bulamayacağı, bilmeyenlerin asla bulamayacağı bir yere getirmek ve yatağına bağlamak istedi.

Benim için aldığı yatak.

Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Düşündüğü, hayal ettiği şey iğrenç. Ve ben dehşete kapılmam gerekirdi. Ama tek düşünebildiğim, beni güvenli yerine götürmek istemesi. Kaçmak için gittiği yere. Yalnız kalmak için.

Tanrım, ben deliyim, değil mi?

Bu Stockholm sendromunun ötesinde bir

şey. Bu... tam bir delilik.

Ama yine de, karnımda bir heyecan hissetmeden duramıyorum. Uyluklarımda bir titreme.

Kızlık dudaklarım.

Onun yatağına bağlanacağımı düşününce.

"Ne... Ne hayal ettin?" diye soruyorum, avuçlarımı göğsüne bastırarak, kalbinin atışlarını hissederek.

Sanırım sorumla birlikte kalbi yavaşlıyor.

Sanki şimdi ayakta durabilmek için desteğe ihtiyacı olan o. Çünkü elini başımın yanındaki duvara koyup eğiliyor.

Sesi kısık, gözleri fırtınalı ve karanlık, "Eğer isteseydim, bana izin verirdin."

Neden gerçeği inkar ettiğimi bilmiyorum — o bunu zaten biliyor; ona hislerimi çoktan itiraf etmiştim — ama yine de "Engel olurdum" diye cevap veriyorum.

"Evet, yapardın." "Hayır."

"Evet."

"Ben..."

"Sana bakıp parmağımı bir kez kıvırsaydım, koşarak bana gelirdin."

Bunun neden bu kadar tahrik edici olduğunu bilmiyorum, olması gerekenin tam tersi: aşağılayıcı ve küçümseyici. Ama öyle. Cildim titriyor, o bunu yaparken

o anı hayal ettiğimde titriyor. Sadece o zaman değil, şimdi de.

Bana parmağını kıvrıp, nereye giderse oraya gelmemi söylüyor.

Eminim ki hepsi viskiden. Onu içerken izledim ve bir şekilde kendim de sarhoş oldum.

Yine de başımı sallıyorum. "Bu... Bu doğru değil."

O bu düşünceyi görmezden gelir ve devam eder, "Ve sana kamyonetime binmeni söyleseydim, cümlemi bitirmeden çoktan yarısı içine girmiş olurdun."

"Hayır, sorardım." "Neyi sorardın?"

"Nereye gideceğimizi."

"Bugün yaptığın gibi," diyor düz bir sesle.

Aslında yapmadım.

O'nun tarif ettiği şeyi aynen yaptım. O kapıyı yarıya kadar açmadan kamyonetine bindim. Çoğunlukla içine binmek istediğim için. İçini görmek, hissetmek, koklamak, içinde olmak istemiştim.

"Bugün..." Duvara karşı huzursuzca kıpırdanıyorum,

"farklıydı." "Hayır, değildi."

"Öyleydi," diye ısrar ediyorum nedense.

O da yine beni görmezden geliyor ve diğer elini de duvara koyuyor. Sanki fikrini bana haykırmak istercesine. Gerçi onun ne demek istediğini anlamıyorum. Benim ne demek istediğimi de anlamıyorum.

Şu anda neler olduğunu anlamıyorum.

Tek bildiğim, onun hem durmasını hem de devam etmesini istediğim; hangisini istediğime karar veremiyorum.

O benim için karar veriyor ve bakışları gece kadar karanlık bir şekilde şöyle diyor: "Sonra seni tek kelime etmeden şehirden uzaklaştırdım ve sen de beni cennete götürüyor gibi bakardın."

Yine başımı sallıyorum. "Hayır."

"Seni buraya, kulübeye getirirdim ve sana yatak odasını gösterirdim ve sen de bugün olduğu gibi yatağı çok severdin. Aslında sana yatmanı söylememe bile gerek kalmazdı, kendin yataydın. Ama uykuya dalmazdın."

"Ben..."

"Çünkü çok heyecanlanacaksın."

"Ben..."

"Burada olmak için. Benimle olmak için. Sonunda. Çünkü sana daha önce hiç bakmamıştım, ama bu sefer sana bir bakış attım, seni kamyonetime bindirdim ve buraya getirdim. Seni bu güzel yere, güzel bir kulübeye, güzel bir tahtalı yatağa götürdüm ve sen bunun hayatının en güzel günü olduğunu düşünürdün. En güzel gün. Hayallerinin gerçekleştiği gün, sırf aşık olduğun adam sana biraz ilgi gösterdi diye." Sonra, "Öyle olmaz mıydı?"

"Evet," diye patladım, parmaklarım onun tişörtünü çekiştiriyordu. "Olurdum. Bunun hayatımın en güzel günü olduğunu düşünürdüm ve aptalca davranırdım ve..."

"Cesur."

"Ne?"

Gözlerinde hemen anlayamadığım bir duygu parlar ve şöyle der: "Cesur olurdun. Cesurdun. Kendini ortaya koymak için. Bir şeyi istemek ve onun için çabalamak için. Bir şeyi hayal etmek ve onu gerçekleştirmek için elinden gelen her şeyi yapmak için. Cesaretin vardı. Cesaretin vardı. Kalbinin sana söylediği şeyi yaptın, çekinmeden, pişmanlık duymadan. İmandın. İnançlıydın. Başkalarının sadece hayal edebileceği şeyi yaptın. Başkalarının yazdığı ve okuduğu şeyi. Yani sen cesurdun, Firefly. Aptal değildin. Sen romantik romanlardaki kızsın. Şeker ve krema ile yapılmış kız."

Sadece o bitirdiğinde gözlerindeki bakışı fark ettim.

Hayranlık.

Saf ve açık.

Yaptığım şeyi takdir ediyor.

Kendimi ortaya koyduğum, kalbimi, sinirlerimi açığa vurduğum için cesur olduğumu. İnançlı olduğumu.

Bu mantıklı değil. Değil mi?

Yaptığım tüm şeyler için utanmalıyım. Bu yüzden orada gerçeği inkar ediyordum, değil mi? Çünkü utanıyorum. Onun peşinden koşmak, aşk adına yaptığım tüm şeylerden utanıyorum.

Evet, mantıklı değil. Ama sonra...

Değil mi?

Çünkü insanlar Tanrı'ya da aynı şeyi yapmıyor mu? Onlar Tanrı'nın var olup olmadığını bilmiyorlar, gerçekten bilmiyorlar. İnadıkları şeyin doğru olup olmadığını, kanıtlanıp kanıtlanamayacağını bilmiyorlar. Ama yine de O'na tapıyorlar. Yine de O'nun sözlerini takip ediyorlar. Yine de utanmadan kutsal kitapları ve dini takip ediyorlar.

Öyleyse ona karşı hissettiklerim neden farklı olsun?

Aşk, tapınmaktan neden farklı olsun?

Bu gerçeğin beynime, kalbime, vücudumun her zerresine yerleşir yerleşmez, ne yapmam gerektiğini anladım. Ona söylemem gerektiğini biliyorum.

Gerçeği.

Bu sefer tüm gerçeği. Çünkü bunu yapamam.

Ona bunu yapamam. Bana bu kadar önemli, hayatımı değiştiren bir şeyi fark ettiren ve yaptıklarından pişmanlık duyan birinden intikam alamam.

Bu yüzden bunu yapamayız.

Durmalıyız.

Gitmeliyim ve...

"Onu yatağıma bağlamak istedim," diyor ve beni o ana geri getiriyor.

Acilen tişörtünü tutup, "Ledger, ben..." diyorum.

"Ama en kötü kısmını duymak ister misin?" diye sordu, gözleri bir şekilde donuk ve uyanık görünüyordu.

"Hayır, önemli değil. Sen..."

"En kötüsü, seni gördüğüm ilk günden, en başından beri, senin kitaplarda yazılan kız olduğunu bilmeme rağmen, yine de yapardım. Yine de seni bağlardım. Gri-mavi gözlerine, *güven dolu* gözlerine bakardım ve yine de ellerini bir ip ile bağlayıp yatağıma bağlardım."

"Hayır, Ledger..."

"Ve sonra," dudaklarını yaladı, "sana kameraya gülümsemeni isterdim."

"K-kamera mı?"

"Evet," diye boğuk bir sesle cevapladı. "Sana poz vermeni isterdim. *Benim için* poz ver. Ve ikimiz de bunu yapacağını biliyoruz. Bir saniye bile tereddüt etmeden."

"Yapardım," diyorum tereddüt etmeden, utanmadan. Ve bu inanılmaz.

Muhteşem.

Neden daha önce yapmadım diye merak ediyorum.

"Sonra o fotoğrafları kardeşine gönderirdim," diye devam ediyor. Kendimi çekilmeye hazır hissediyorum.

Normalde hissedeceğim, ya da daha doğrusu geçen bir yıl boyunca hissettiğim öfkeyi hissetmeyi bekliyorum.

Ama hissetmiyorum.

Orada yok. Öfke yok. Hiddet yok.

Bunun yerine, onu sakinleştirmek istiyorum.

Onun temiz tıraşlı ve keskin çenesini avuçlamak ve ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyorum. Yapmak istemişse sorun değil, çünkü önemli olan yapmamış olması. Bunun aptalca olduğunu biliyorum, çünkü tarif ettiği şeyi yapmamış olsa da, *bir şey* yaptı, değil mi? İntikam fantezisini gerçekleştirdi.

Ama sonra ne olmuş? Dürüstçe.

Beni kullanarak kardeşime zarar vermek niyetiyle benim yurt odama geldi. Kızgındı ve haklıydı; kardeşim kız kardeşini hamile bırakmıştı ve tabii ki kızgındı. Bunu için onu hiç suçlamadım, sadece bilginiz olsun. Kızgın olduğu için onu hiç suçlamadım. Sadece kendini kontrol edemediği ve öfkesini benden çıkardığı için suçladım.

Öfkesini kontrol edememesi başlı başına bir sorun, ama şu anda buna değinmeyeceğim. Belki o gece sadece bir hata yaptı. Kötü bir karar verdi ve herkes ikinci bir şansı hak eder, değil mi?

Yani, benim ne yapmaya çalıştığıma bakın. Neredeyse yaptığım şeye.

Onun tişörtünü bıraktım ve yüzüne doğru uzandım. Yanaklarını avuçladım ve ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek için ağzımı açtım. Ama o önce konuştu. "Ve sonra tabii ki ne yaptığımı fark ederdin ve kalbin kırılırdı. Muhtemelen ağlardın. Beni bırakmamı isterdin. Yalvarır, direnir, bağırır, tekmeler atardın. Ama ben yapmazdım. Yapmazdım çünkü..."

"Çünkü ne?"

Avuçlarını duvara bastırarak vücudunu bana doğru bastırıyor, kaburgalarını göğüslerime bastırıyor. "Çünkü seninle işim henüz bitmedi."

Nefesim meme uçlarımı kaslarına sürtüyor. "Bitirmedin mi?"

"Hayır. Yaptığım şey kardeşin içindi. Rekabet için, intikam için. *Kazanmak* için. Ama şimdi sıra bende. Şimdi yapacağım şey kendim için. Gözlerim için. Başka kimse için değil. Her ne kadar pislik gibi kameraya da çekecek olsam da."

"Neyi çekeceksin?"

"Seni."

"Beni."

"Resmetmek."

"B-boyamak mı?"

"Spermimle."

O anda titredim, tüm vücudumdan bir akım geçti.

Baştan aşağı.

Saçlarım karıncalanıyor, boğazım gıdıklanıyor. Göğüslerimi ve meme uçlarımı tırmalıyor, karnımı kasıyor. Amcığıma, uyluklarıma ve ayak parmaklarıma kadar her yerim titriyor ve zonkluyor.

"Bu normal bir şey değil, anlarsın ya," diyor, gözleri gözlerime bakarak, "bir kızla ilk kez birlikte olduğunda ona sikini yalatmak. Kardeşlerim böyle derdi. Sabırlı ol, derlerdi. Onun ne istediğine dikkat et. Nazik ol. Ne yapmam gerektiğini söylemelerinden nefret etsem de, nedenini anlıyordum. Kızlar hassastır, değil mi? Kırılgan ve savunmasızdırlar."

Gözlerini yüzümün her yerine gezdiriyor, aralık dudaklarımı, kızarmış yanaklarımı inceliyor.

Sonra, "Ve sen hepsinden daha kırılgansın. En hassas olanı. Her yerin ipeksi yumuşaklıkta, şekerden yapılmış gibi. Şeker ve kremadan yapılmış. Benim Ateşböceğim. Ama yine de sikimi boğazına sokar ve bu dünyadaki son anlarımmış gibi sikedim. Ve yine de yüzüne boşalır, sanki bir fahişeymişsin gibi yüzüne boşalırdım."

Yine mastürbasyon yapıyorum.

Bu sefer öncekinden daha şiddetli. Ve

o fark eder.

Kaşları çatıldı ve vücudu bana daha da yaklaştı. "Ama korkmanı istemiyorum, Firefly. Seni fahişe gördüğüm için değil, hayır. Seni önemsemediğim için de değil, anlıyor musun? Seni çok önemsemişim için. Seni çok değerli bulduğum için. Çünkü hiç bir kızın *benim istediğim* gibi sikimi emmesini istememiştim. Sanki dudaklarını sikimin etrafına sarmazsan ölecekmişim gibi. Sanki sikimi ağzına sokmazsan

ağızına sokup, boğazının en derinlerine kadar sokup, sadece dudaklarını değil, narin boğazını da germezsem, burada, şu anda ölürüm. Bu yüzden. Anladığımı söyle."

Başımı sallıyorum.

Çünkü başımı sallamamak imkansız.

Çünkü cevabıma bağlı gibi görünüyor. Akıl sağlığı buna bağlı. Hayatı, onun beni bir fahişe gibi sikmek istemesine rağmen, hala beni sevdiğini anlamama bağlı.

Ve Tanrım, bunu zaten biliyordum.

Onun beni bir fahişe gibi sikmesini istemesi için bunun nedenini zaten biliyordum.

Çünkü beni çok seviyor.

Çünkü benim Güzel Dikenim, Aşık Ateşböceği'ne değer verdiği gibi birine değer verdiğinde, ona benim için olduğum fahişe gibi davranmaktan başka yapacak bir şey kalmaz.

Bu, sevmenin en saf hali. Değer

vermenin en yüksek hali.

Bu yüzden sadece başımı sallamakla kalmıyorum, aynı zamanda fısıldıyorum:

"Anlıyorum. Anlıyorum."

"İyi." Derin bir nefes alıp, boğazını temizledi. "Bu iyi. Çünkü bunu kaldıramazdım. Eğer bunu başka bir sebepten yaptığımı düşünürsen, kaldıramazdım. Eğer sana bir fahişe gibi davrandığımın, bunu istediğimden başka bir sebepten olduğunu düşünürsen. Tanrım, istiyorum. Çok *istiyorum*. Çok fazla istiyorum. Kafanı yatağın kenarına asmak istiyorum. Böylece sikimi boğazına daha kolay sokabilirim. Sadece bu da değil, aynı zamanda izlemek de istiyorum. Bunun olmasını görmek *istiyorum*. İnce boğazının benim kalın sikimle nasıl şiştiğini görmek istiyorum. Sikimle seni boğarken kalp atışlarının nasıl hızlandığını, çillerinin nabzının üzerinde nasıl dans ettiğini görmek istiyorum."

Şu anda nefes almakta zorlanıyorum.

Ve onun sikinin ağızıma yakın bile değil.

Bence bu bir trajedi.

Bence bu adalet ve hakkaniyetin büyük bir ihlali.

Sadece o benim ağzımı çok istediği için değil, aynı zamanda ben de ona vermek istediğim için, ağzımı, boğazımı.

Nefeslerimi.

"Çünkü seni hep boğmak istedim," diyor bana. "Seni hep kusturmak istedim. Ben erkeğim, değil mi? Dağınık oral seks severim. Bir kızın benim sikimin etrafına salya akıtmasını severim. Çenesinden damlayıp boğazının üçgenine, göğüslerinin arasına akmasını seviyorum. Ve senin harika göğüslerin var, değil mi? Evet, bunu düşündüm, ince boğazının sikimle şişmesini ve salyanın şişman göğüslerinin arasına akmasını. Ama nefes almakta zorlanmanı istememin asıl nedeni, bunun huzur verici olacağını düşünmüş olmam. Boğulma seslerin. İnemelerin ve inlemelerin. Her zaman nefesini kontrol edebilirsem, vücuduna giren havayı kontrol edebilirsem, pamuk şeker gibi kalbinin atışlarını kontrol edebilirsem, bu bana huzur vereceğini düşündüm. Beni sakinleştirir.

Ona bunu zaten yaptığını söylemek istiyorum.

O zaten beni, bedenimi, kalbimi ve nefeslerimi kontrol ediyor.

"İşte ben bunu yapardım. Seni biraz, belki de çok boğardım. Sikimle boğazını tıkardım, maskarana bulaştırırdım, rujunu mahvederdim, sonra da güzel yüzünü spermimle boyardım. Ve işim bittiğinde sana kameraya bakmanı ve dilini çıkarmayı isterdim. Böylece seni yakalayabilirdim. Güzelliğini. Sonsuza kadar saklamak için. Her yere yanımda götürmek için. Ve tüm bunları sadece istediğim için yapacağım. Gizli bir amaç yok. Saklı bir niyet yok. Sadece sen ve ben."

Sadece o ve ben.

Ben de bunu istiyorum.

O kadar çok istiyorum ki, ağzıma geldiğinde onu durdurmuyorum.

Durdurmam gerekse bile.

Ona gizli bir niyetim olduğunu söylemem gerekse bile. Bir amacım var.

Ya da en azından vardı.

Ama dudaklarımız birbirine yapışmışken, beni kucaklayıp yatak odasına taşıdığında, yapabileceğim tek şeyin onu bırakıp öpmek olduğunu fark ediyorum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Ona şimdi
söylemeliyim. Bunu
biliyorum.

Özellikle de yatak odasında ve artık öpüşmüyoruz. Ben yataktayım ve o yatağın ayak ucunda duruyor. Bu, bir şey söylemek, ona gerçeği söylemek ve buna bir son vermek için mükemmel bir fırsat. Ondan beni Bardstown'a geri götürmesini istemek için, çünkü bu bir hataydı.

"Ben..."

Sözümü yarım bırakıyorum çünkü o tam bu anda tişörtünü çıkarıyor.

Karanlık gözlerini bana dikmiş, arkasına uzanıp tişörtünü yakaladı. Tek bir hareketle tişörtünü başının üzerinden çıkardı ve ben onun devasa göğüslerine bakakaldım.

Kocaman ve kaslı.

Kocaman, kaslı ve *çıplak*.

Kocaman, kaslı, çıplak ve lanet olasıca güzel.

Hatırladığımdan daha güzel. On üç ay öncesinden daha muhteşem, ve inan bana, o zaman da yeterince muhteşemdi. Ama geçen bir yıl içinde daha da kaslanmış gibi görünüyor. Tabii ki bundan şüpheleniyordum. Tişörtünün içinden hissedebiliyordum, ama işte kanıtı.

Kaslanmış.

Omuzları daha kaslı ve yuvarlak hale geldi. Göğsü daha kavisli ve genişleşti, böylece ince beline doğru daraldığında etkisi daha dramatik oluyor. Etkisi gerçekten akıllara durgunluk veriyor.

Tabii ki, artık sekizli karın kasları da var.

Sekiz.

Sadece altı değil.

Sanki altı kaslı olmak ezikler iinmiş gibi ve o bir futbol tanrısı olduğu için sekiz kaslı olması gerekiyormuş gibi.

Ve hepsi sıkı, çıkıntılı ve merdiven gibi olmalı.

Sanki narin ayaklarımla üzerine basıp vücuduna tırmanabilirmişim gibi. O yoğun ve kaslı çıkıntıları, elik borular gibi ellerimle tutabilirmişim gibi.

Bu gerçek değil.

Kimsenin böyle bir vücudu

yok. Onun bile yok.

Yani, ona bir bakın. Adamın sadece mükemmel bir vücudu yok, aynı zamanda her kızın deli olduğu o muhteşem V şekli de var. Ve ben de her zaman o kızlardan biriydim ve şimdi de her zaman öyle olacağımı söyleyebilirim, çünkü o çizgiler ve girintiler geçen bir yıl içinde daha da derinleşti ve keskinleşti.

Ve onun güzel vücudundan gözlerimi ayırmak istemememe rağmen, ayırıyorum.

Çünkü o V'yi takip edersem, aynı zamanda koyu renkli saçların izini de takip etmiş olurum. Bu iz, sıkı göbek deliğinden başlayıp kot pantolonunun içine kayboluyor.

Bu da beni kot pantolonundaki şişkinliğe götürüyor.

Evet, şişkinlik.

Çünkü sertleşmiş.

Zaten.

Ama onu suçlayamam çünkü ben de ıslandım. Zaten. Sanırım aynı durumdayız. Sonra bir damla ıslaklık içimden süzülerek, zaten dağınık olan külotumu ıslatıyor çünkü onun seksi, damarlı, koyu renk saçlarla kaplı kolları kot pantolonuna doğru iniyor ve gözlerim onun hala beni izlediğini görmek için onun gözlerine uçuyor.

"N-ne yapıyorsun?" diye aptalca soruyorum. Ne yaptığı belli değil mi?

"Sıra sende," diye cevapladı, sesi kısılmıştı. "Neyin sırası?"

"Geçen sefer ben gördüm. Seni çıplak gören bendim." O devam ederken kalbim çarpıyor ve titriyor. "Ama sen beni hiç görmedin. Şimdi sıra sende."

*Ona
söyle.*

*Söyle.
Ona.*

Hemen

Tanrı aşkına, söyle ona şimdi, Tempest, pantolonunu çıkarmadan ve beynini tamamen kızartmadan önce.

Ama yapmıyorum. Ağzımı bile açmıyorum, en azından kelimeler söylemek için açmıyorum. Ama başka şeyler için açıyorum. Nefes almak ve "Lanet olsun" demek için.

Çünkü o yaptı.

Kot pantolonunun düğmelerini açtı ve aşağı indirdi, ve hayır.

Kesinlikle hayır.

Kesinlikle hayır.

Bu kesinlikle, kesinlikle gerçek değil.

Gördüğüm şey hiç de gerçek değil.

Olamaz.

Penisi o kadar büyük olamaz.

Aslında ona penis bile diyemem. Yani, erkeklerin o şeyinin adı bu olduğunu biliyorum ama *onunki* öyle olamaz. Onunki sık denen şey olmalı. Bir horoz. Bir çekiç ya da beyzbol sopası.

Çünkü evet, uzun. O kadar uzun ki göbek deliğine değebilir. Ama en kötü kısmı bu değil — ya da en iyisi? En kötü kısmı kalın olması. Çok kalın.

Kendi ağırlığıyla aşağıya doğru çekiliyor. Koyu renkli kılların arasından dışarı çıkıyor, kızarık ve öfkeli görünüyor. Ya da belki de sikiinin ağırlığı değildir.

Diğer şeylerin ağırlığıdır. Penisinin süslediği şeyler.

Piercingler gibi.

Ya da daha çok yatay çubuk gibi şeyler, üç tane, merdiven gibi görünüyorlar.

Daha önce penis görmüştüm, evet, ama sadece pornoda, o da geçen gece kolayca anlamıştı. Ve itiraf etmeliyim ki, porno hayranıyım, ama bunca yıldır porno izlediğim halde, piercingli bir penis görmediğimi sanıyorum.

"Ne... ne..." Boğazımı temizledim ve onun piercinglerine ve beyzbol sopası gibi penisine bakarken son on saniye içinde ona yaklaştığımı fark ettim. "O ne?"

"Jacob's ladder."

Sesi kısık, konuşmakta zorlanıyor gibi, ama şu anda umurumda değil.

Hala geniş gözlerle baktığım parlak, gümüş rengi şeylere daha çok ilgi duyuyorum. "Sen... Sen hep böyle miydin?"

"Hayır."

"Geçen sefer vardı mı?" "Hayır."

Elim kendiliğinden uzanıyor ama dokunmadan duruyorum. Çok yaklaşıyorum ve onun hareket ettiğini görüyorum, onun penisini.

"Peki ne zaman..."

"Ondan sonra."

Hafifçe daha da yaklaşıyorum ve bu sefer kesinlikle hareket ettiğini hissediyorum.

Beyaz bir damla da başından sızıyor ve sert çubuğunun boyunu boyunca akıyor.

Bu sperm, Tempest. Ya da ön sperm. Neyse ne, adını koy.

Şu anda sadece paniğe kapıldığımı biliyorum. Bunun ne kadar büyüleyici olduğu konusunda. Onun sikinin üzerinde parlak küçük çivilerle ne kadar güzel olduğu konusunda.

"Neden?" diye fısıldıyorum ve sesimin saygı dolu çıkmasından bile utanmıyorum. "Çünkü acıtacağını biliyordum."

Gözlerim birden ona kayıyor.

Tanrım, o değişmiş.

Yüz hatları, vücudu.

Gözleri.

Siyahlar ve evet, bu kadar koyulaştıklarını görmüştüm ama hiç bu kadar şehvet ve acı dolu olduklarını görmemiştim. Elmacık kemikleri her zamankinden daha keskin ve yüksek. Göğsü hızla inip kalkıyor, sanki nefes alamıyormuş gibi.

Ve ter içinde.

Alnında ter damlaları var. Bir damla daha, kaslı boynunun yanından aşağıya doğru kayıyor.

"Acıyor mu?"

O da başını sallıyor ama çok zorlanıyor gibi. "Sana yaptıklarımdan sonra."

Gözlerim daha da büyüdü. "Ne?"

"Adam bana birkaç seçenek sundu. Ve en çok acıtacağını düşündüğümü seçtim."

"Bunu bilerek mi yaptın?" Nefes nefese soruyorum. Tıpkı onun gibi nefes alıp veriyorum.

Hızlı ve gürültülü.

"Mecburdum. Boks ringinde dayak yemek bana bir şey kazandırmıyordu."

"Dayak mı yedin?" Şimdi nefesim onunkinden daha yüksek. "Ne
"Evet." Yüzünün yanından bir damla ter daha dü

"Evet." Yüzünün yanından bir damla ter daha damladı. "Birkaç kez."

"Bu..."

"Ama dediğim gibi, hiçbir işe yaramadı. Sonra soyunma odasında birkaç kişi bunun hakkında konuşurken duydum ve neden olmasın diye düşündüm." Sonra omuzlarını sıkıca silkti, "Birkaç saniye acıdı ama... Sanırım bir faydası da olmadı."

Onu inceliyorum.

Sert, terli ve kızarmış yüz hatları. Koyu renk gözleri.

Gergin, neredeyse titreyen kaslardan oluşan vücudu. Gücü, kuvveti.

"Sen delisin," diye fısıldıyorum.

Burun delikleri genişledi. "Seni ağlatan ve hiçbir şey yapmayan pislik olmaktan iyidir." Sonra, "En azından bu kadarını yapabilirdim."

Gözlerimi kapatıyorum. Sonra,

"Ledger?" Hafifçe kaşlarını çatıyor.

"Evet?"

Gözlerimi açıp, çok ciddi ve sert bir şekilde, ciddi olduğumu anlaması için, "Beni sakinle boğ. *Hemen*."

Bana bir saniye bakar, sonra yüz hatları hafifçe gevşer ve dudakları seğirir.

Bunun tamamen zaman kaybı ve *şu anın* tam tersi olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden aramızdaki mesafeyi kapatıp ona saldırıyorum. Ve Tanrı'ya şükür, o da bana hazır. Tanrı'ya şükür, ağzımı yakalıyor, tam da istediğim gibi fethediyor.

Hayır, aslında. *Tanrıya şükür* ki orada durmuyor.

Beni öpmekle yetinmiyor.

Başka şeylerle de meşgul oluyor. Kırmızı elbisemi çekip, vücudumdan çıkarıp bir yere atıyor, ardından sinir bozucu sütyenimi ve daha da sinir bozucu külotumu çıkarıyor. Tüm bu sırada öpüşmeyi sadece birkaç saniye için kesiyor.

Ama hepsi bu kadar değil.

Ağzımı sıcak ve ıslak bir öpücükle, dili ve dişleriyle tamamen hakimiyet altına aldığı gibi, şimdi çıplak olan vücudumu da hakimiyet altına alıyor. Saçlarımı yumrukluyor. Boynumu büküyor. Omurgamı büküyor. Beni yatağa itiyor ve sonra kendini bana sürüyor.

Yoksa ben miyim?

Kendimi ona sürten ben miyim? Yukarı aşıağı, sağa sola gidip, kabarık göğüslerimi ve titrek karnımı onun çıplak vücuduna sürten, ıslak amımı onun sikine sürten ben miyim?

Sanırım
öyle.

Benim.

Burada sürük olan benim. Fahişe gibi.

Ama onun umrunda olduğunu sanmıyorum.

Bana fahişe gibi sikini yalamamı istedi. Ama hayır, dur.

Az önce onun sikiyle boğazımı tıkamasını istemedim mi? Bu boğulmak gibi gelmiyor. Bu başka bir şeye doğru gidiyoruz gibi. Sikişmek. Onun altında sallanışım ve onun sikinin tam orada, sıcak ıslak amımın üzerine bastırılmış halde bacaklarımın arasında yerleşmiş haliyle.

Bu yüzden ona hatırlatmaya çalışıyorum.

Ama bunu yapmak için önce öpüşmeyi bırakmamız gerekiyor. Bu da kolay bir iş değil çünkü o izin vermiyor.

Ne zaman uzaklaşmaya çalışsam, bana daha fazla ağırlığını veriyor. Dilini daha fazla sokuyor ve emişi daha sert, daha aç hale geliyor. Bu yüzden onu, omuzlarını itmekten başka seçeneğim yok. Onun altında kıvrılmaktan başka seçeneğim yok, ama bu tam tersi bir etki yaratıyor çünkü bizi daha da birbirine yapıştırıyor.

Sonunda, radikal bir önlem alıp dudaklarını ısııyorum.

O tıslar ve geri çekilir, ben de kaçmak için fırsatı değerlendiririm.

O da kükrer ve boynumu yakalar. "Benden uzaklaşmaya çalışma."

Ama ben ondan kaçmıyorum. Ona bunu söylemek yerine, dudağındaki kan damlasına dikkatim dağılıyor. "Sen... Sen kanıyorsun."

"Bu beni çok sinirlendiriyor," diye tekrar homurdandı, yüzü öfkeyle kaplıydı.

Omuzlarındaki ellerim yüzüne doğru gider. "A-ama o kadar sert ısırarak istemedim. Ben..."

Boynumu daha sıkı kavrar. "Anlıyor musun?" Nefes

nefese boynumu yukarı kaldırırım, "Özür dilerim."

"Özürlerin de kanın da siktir git," diye homurdanır, dudaklarından kan damlaları sızar. "Sadece benden kaçmayacağını söyle."

O damlayı yalamak yerine dudaklarımı yalarım. "Kaçmayacaktım." Yine homurdanır ve ben ellerimi yanağına bastırırım. "Sadece... sadece bir şeyi unuttuğunu söylemek istedim."

"Neyi?"

Onun altında sallanıyorum, aynı anda hem çok utangaç hem de çok azgın hissediyorum. "Beni yatağına bağla."

Üzerime atladı, kasları gerildi. "Ne?" "Ve sikini emmemi."

Bana birkaç saniye baktı. Sonra, "Ben öyle mi dedim? Sikimi yalatmak mı?"

Onun elinin altında yutkundum. "H-

hayır." "O zaman ne dedim?"

"Boğazımı sikersin."

Parmakları boynumun etrafında kıvrılıyor.

"Aynen öyle." Kalçalarımı onun kalçalarına

sürtüyorum, sabırsızlanıyorum. "Yani..."

"Ve ne kadar istekli olsan da, bu gece bununla ilgili değil,

değil mi?" "Ama..."

Parmakları tekrar bükülüyor, üzerimdeki gücü

hissediyorum. "Öyle mi?" "Hayır."

"Bu gece ne hakkında?"

"S-sikişmek."

Çenesi sıkılaşır, çenesine damlayan kan damlası şimdi. "Hayır. Bu gece senin sıkı küçük bakireliğini almamla ilgili."

Onun altında kıvranıyordum, amım onun sikine sũrtũnũyor, onu tekrar inlemeye zorluyor. "T-tamam."

"Ve taze açılmış amına spermimle bırakmak." "Ledger..."

"Nedenini söyle."

Yine yutkundum. "Çũnkũ ben... bir bebek istiyordum."

Gũzleri hafifçe kısılır. "Evet. Çũnkũ sen bir bebek istiyorsun ve ben de onu senin dũzgũn küçük karnına koyacak adamım."

O øyle.

Bunu biliyorum.

Ama sorun şu ki, o hala her şeyi bilmiyor ve ben ona söylemeliyim. Ama yine de, eğer söylesem, o kesinlikle sinirlenecek ve bunu durduracaktır. Ve ona söylemeye karar verdiğimden bu yana geçen birkaç dakika içinde, fark ettim ki... bunu yapmak istiyordum.

Ledger ile seks yapmak

istiyordum. En azından bir kez.

Sadece istiyordum diye. Başka bir amaç yok. Gizli bir niyet yok. Sadece ikimiz varız.

Ve bunu bu gece yapabiliriz, değil mi?

En azından bir gece için geçmişimiz olmadan, hiçbir hikayemiz olmadan ve kesinlikle geleceğimiz olmadan birlikte olabiliriz.

O yũzden
vazgeçtim.

şimdilik.

Başımı salladım. "Evet."

"O zaman ben kimim?"

"Ne?"

"Kim *lan* ben," diye ısrar ediyor, "Firefly?"

Kalbim göğsümde çarparken, "Benim düzgün karnıma bir bebek koyacak ve hayallerimi gerçekleştirecek adam" diyorum.

"Öyleyim, değil mi? Yani artık ipler benim elimde, anladın mı?" Başımı yastığa biraz daha bastırarak boynumu yukarı doğru eğdi. "Büyük sikimin nereye gireceğine ben karar vereceğim. Onunla boğazını tıkayacak mıyım, yoksa o amcığı döllemek için mi kullanacağım? Tek yapman gereken, seni koyduğum yerde kalmak ve istediğim deliği sikheme izin vermek, tamam mı?"

"Tamam."

Onun altında sallanıyorum, ama bir saniye sonra sözümde dönüyorum.

O da gözlerini kısarak bana sorar, "Yine de seni öpebilir miyim?"

Çenesi yine sinirli bir şekilde sıkılır ama bir saniye sonra izin verir.

Öpmeme ve ağzını yalamama izin veriyor. Çenesini ve benim yüzümden akıttığı o kan damlasını yalamama izin veriyor. Umursamadığını biliyorum, bana yaptıkları yüzünden acı çekmek istediğini biliyorum, ama ona bir kez daha acı çektiremem.

Artık olmaz.

Öpüşüyoruz, yalıyoruz, dokunuyoruz, birbirimize sürtünüyoruz. Ta ki onu orada hissedene kadar.

Tam girişimin yerinde.

Aşağıya bakıyorum ve onu pozisyonunda görüyorum, gümüş renkli çiviler ön sıvısıyla parıldıyor ve ıslak görünüyor, belki de kendi sıvılarımdır, çünkü uyluklarımın her yerine bulaştığını fark ediyorum. Uyluklarım dizlerimden bükülmüş ve yayılmış durumda. Ve yatakta oldukları için, bacaklarımı onun incelen beline doluyorum ve çarşafı tutan ellerimi onun pazılarına yerleştiriyorum.

"Zamanı geldi," diye fısıldadı.

"Tamam," diye fısıldıyorum.

"Yavaş olacağım," diye ekliyor, kaşlarını çatarak, alnında taze ter damlaları beliriyor.

Elimi kaldırıp o damlaları silerek cildini okşuyorum. "Gerek yok."

Göz kapakları titreyerek kapanıyor ve çenesini sıkıyor. Ama bu sıkma garip bir şekilde rahatlatanın işareti gibi geliyor bana.

Dokunuşumun, ilgimin.

Sonra yutkunarak, "İnsanlar çabuk yapmanın daha iyi olduğunu söyler. Bandı birden çekip çıkarmak gibi." der. Sanki o hissi biliyormuş gibi yüzünü buruşturur, muhtemelen hayatı boyunca futbol oynadığı için biliyordur. "Ama ondan sonra."

"Tamam."

"Ama

ben..."

"Ne?"

"Durmayacağı

m."

"Biliyorum."

"Çok acırsa." Hala kaşlarını çatmış ve ter damlaları damlarken, "Yapabileceğimi sanmıyorum" der.

Hala kaşlarını çatmış halde alnını okşarken, "Sorun yok" diyorum.

O, boğazını temizleyerek yutkunuyor. "Hayır, anlamıyorsun. Ben... Ben yapmadım..." "Neyi yapmadın?"

Pazı kasları gerildi. Sanki ayakta durmak ve benden uzak durmak için çaba sarf ediyor gibiydi. Ama beni dört kat merdiven çıkardığını düşünürsek, bunun başka bir şey olduğunu biliyordum. Daha fazlası vardı.

"Ne oldu, Ledger?" diye soruyorum, kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Bunu yapmadım," diyor, boynundaki damarlar şişiyor. "Neyi?"

"Üç yıldır."

"Üç yıldır mı?"

Cevap olarak homurdanıyor. Sanki içindeki tek şey buymuş gibi. Şu anda verebileceği tek şey. Ama üzülerek söylüyorum ki daha fazlasını istiyorum.

Daha fazlasını *talep ediyorum*.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum acilen. "Üç yıldır bunu yapmadın mı? Üç yıldır seks yapmadın mı?"

Göğsü nefes alıp verirken titriyor ve tek söyleyebildiği, kelimeleri belirsiz bir şekilde, "Bana zevk hak etmediğimi düşündüm," diyor, nefesini dışarı verirken, sikini amıma sürüyor, ön sıvısı damlıyor, "sana nasıl davrandıktan sonra."

O anda titriyorum.

Göğsüm inip kalkıyor, karnım boşalıyor.

Uyluklarım onun etrafında sıkışıyor.

"Yap şunu," diyorum ona.

En güzel ve en nazik sözler değil. Özellikle de bana söylediklerinden sonra. Az önce açıkladıklarından sonra. Onun başka kızlarla birlikte olup olmadığına dair tüm sorularımın akıl almaz cevabı. Onun peşinden koştuğumda.

Ve dürüst olmak gerekirse, şimdi hepsi çok

önemsiz geliyor. Çok küçük ve önemsiz.

Bunun karşısında.

O.

Üzerimde duruyor, zar zor tutunuyor, arzuyla titriyor.

Kalçalarımı onun altında kıvırıyorum, amımı onun sikine sürüyorum. "İçime sok. Benim yüzümden bekledin, değil mi? Benim yüzümden kendine zarar verdin. Ve bunun kolay olmadığını biliyorum. Acı değil, beklemek. Özellikle de o zamanlar sana kendimi atıp durduğum için. Seni hiç düşünmeden, umursamadan o dar elbiseleri giydiğim için. Göğüslerimi, kıcıımı sergileyerek seni kızdırıp azdırırdım. Ve bugün kırmızı giyindim ve buraya kadar yol boyunca seni işkence ettim. Çünkü bu sadece boğayı kışkırtmaz, değil mi? Seni de kışkırtıyor. Öyleyse yap. Siktir beni. Şimdi."

Burun delikleri
genişledi.

Çenesi sıkılaşır.

Ve bir hırıltıyla ve kalçalarını güçlü bir şekilde iterek, bunu yapar.

İçime girer. Zorlar, yırtar ve kendini içime yerleştirir.

Ve ben çığlık atıyorum, başımı geriye atıyorum, vücudum sanki ateşe verilmiş gibi hissediyorum.

Kanadığımı biliyorum. Buna

şüphe yok. Hissedebiliyorum.

Onun kalın, sert, çubuklarla kaplı penisini hissediyorum, yumuşak, kaygan ve sıkı etimi delip geçiyor, morartıyor. Ve bir şekilde aynı anda onu serbest bırakıyor. *Bir şekilde* aynı anda kan ve spermimi fişkırtıyor.

Çünkü hiçbir şey bundan daha acı verici ve daha güzel olmamıştı. Onun zorla girmesinden daha acı verici ve daha güzel.

Acı ve güzelliğın bir arada olması garip, ama belki de o kadar da garip değıl. Hiçbir güzel şey, önce biraz acı çekilmeden yaratılamaz, değıl mi? Bir yıldızın ya da bir elmasın oluşumu olsun. Yeni bir hayatın doğuşu ya da bir kızın masumiyetinin ölümu olsun.

Bu yüzden mutluyum.

Acı çektiğim için mutluyum ve Tanrım, o kadar çok acıyor ki, yaptığımız şeyin şimdiye kadarki en güzel şey olacağını biliyorum.

Ama o öyle düşünmüyor gibi.

Çünkü yüzünde acı var. Vücudunun her yerinde acı var. Nefesi kesik kesik. Kolları titriyor.

Ve gözleri çılgınca.

Gözleri telaşlı ve panik içinde ve "Siktir, siktir, siktir. Özür dilerim. Özür dilerim. Çok özür dilerim, bebeğim. Ben... Benim sikim... Benim... Siktir, siktir, siktir..." diye bağılıyor.

Başımı kaldırıp onu öperek sözlerini kesmeseydim, devam edecekti. Sonra, aralık ağzına doğru fısıldadım, "Özür dileme."

Titrek elleri yüzümü çevreliyor, farkında bile olmadığım gözyaşlarımı siliyor. "Acıyor, değil mi?"

Yeni bir ağrı dalgası beni sararken karnım kasılır. Ama tek söylediğim, "Ama çok güzel."

Parmaklarını yanaklarıma bastırıyor. "Çok çirkin. Ben... Ben çirkin yaptım. Ben... —

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey."

Bana birkaç saniye baktıktan sonra başını salladı. "Çekiliyorum." "Hayır, çekilmeyeceksin. Sen..."

Çıkmaya çalıştığında nefesim kesilir ve acı bir kez daha alevlenir, vücudum gerilir ve yeni bir gözyaşı seli dökülür.

Bu da onu öfkeyle dişlerini sıkmasına neden oldu. Ama zevk aldığını da görebiliyordum.

Çünkü sanırım bu ona iyi geliyor.

Amımın sıkılığı. Kaygan duvarları.

Ama o tüm bunları görmezden geliyor ve bana bakıyor. Gözyaşlarımı yalıyor ve tüm vücuduma özürler fısıldıyor.

Gözlerimi kapatıp inleyerek, içimde zonklayan sikini hissediyorum, "Durmayaacağını söylemiştin."

Göğsü inip kalkıyor. "Çünkü ben bir pisliğim. Ne dediğimi bilmiyordum."

"Biliyordun. Biliyorsun. Gitmeni istemiyorum," diye fısıldıyorum, şimdi saçlarını tutarak.

"Sanırım yapamam," diye öpüşürken söylüyor. "Sen benim sikime yapışmışsın."

Öyleyim.

Yapışmış ve sabitlenmiş.

Kapana kısılmış.

Ve bir başka acı dalgası gelirken, gözyaşlarımın arasında gülümsemeden edemiyorum. "Çünkü ben bir Firefly'ım."

Yukarı bakıyor, işkence görmüş gözleri sahiplenmeyle parıldıyor, sikim içimde daha da sert atıyor. "Evet, öylesin."

"Senin aşk acısı çeken
ateşböceğin." "Benim aşk
acısı çeken ateşböceğim."

"Ve sen benim Güzel Dikenimsin."

"Öyleyim."

"Öyleyse," ağrıyı hafifletmek için alt bedenimi ayarlarım, "s-sığdır."

Eli hemen kalçama inip beni durdurdu. "Sığdıracağım." "Söz mü?"

"Söz."

Beni öpmek için eğildi ve sonra bunu yapmaya başladı. Uygun
hale getirmeye, bizi uygun hale getirmeye başladı.

Güzel Diken ve onun Ateşböceği. İlk bakışta imkansız, doğal olmayan bir şey gibi görünebilir, bizim birbirimize uymamız.

Ama öyle değil.

Onun ıslak, aç ve ateşli dudaklarıyla beni öptüğünde değil. O öpücük, küçük deliğimin içinde devasa bir penis olduğunu, onu gerdiğini, pelvisime baskı uyguladığını ve yakıp kavurduğunu neredeyse unutturduğunda değil.

Ve o, sihirli parmaklarıyla klitorisime dokunduğunda, neredeyse unutmak üzere olduğum şey tamamen unutuluyor.

Sanki içimdeki acıyı emip alıyor.

Sadece ağızıyla değil, usta parmaklarıyla da zehri emip çıkarıyor.

Ve yavaş yavaş kendimden geçiyorum.

Coşkuya kapılıyorum.

Neredeyse kendimden geçiyorum.

Ne yaptığımı, etrafımdaki şeyleri.

Tek bildiğim, dilimde tarçın tadı aldığım. Tarçın kokusu da alıyorum. Ayrıca tırnaklarımı pürüzsüz, uzun, kaslı ve kavisli bir şeye, belki sırtına ya da oblik kaslarına sürüyorum. Topuklarım pürüzlü bir şeye sürtünüyor, muhtemelen saç tozu kaplı uyluklarının arkası.

Ama en çok da bu ihtiyacı hissediyorum.

Hareket etme ihtiyacı. Onun altında

ezilip kıvrınma ihtiyacı.

Sanırım bu ihtiyaç acımı yerini aldı. Aslında sadece yerini almadı, acının hiç olmadığı kadar büyüdü.

Çok daha büyük, durmak bilmeyen ve acil.

Bu yüzden yapıyorum.

Hareket ediyorum ve lanet olsun, yıldızları görüyorum sanki.

Ve tekrar hareket ediyorum ve yine aynı şey oluyor: yıldızların parlaması ve parlak ışık.

Sanırım o haklıymış. Penisi sihirli. Bu dünyadan değil. Ve Tanrım, o sürtünme.

Orada, daha önce hiç hissetmediğim bir sürtünme var. Bu beni onun ağzına inlememe neden oluyor ve acaba bu çiviler mi diye merak ediyorum. Beni incittiği için kendini cezalandırmak için taktığı o merdiven gibi güzel çiviler.

Şimdi bana bu dünyadan olmayan bir deneyim yaşatan.

Bu muazzam zevk.

Hatta şiirsel bir zevk.

Onun acısı benim zevkime dönüşüyor.

Ve aman Tanrım, daha fazlasını

istiyorum.

Onun şiiirinden daha fazlasını istiyorum. Onun sanatından, benim için yarattığı güzelliğinden daha fazlasını istiyorum.

Bu yüzden hareket etmeye devam ediyorum. Dalgalanmaya ve kıvranmaya devam ediyorum. Ve bu çok kolay. Çok altında hareket etmek *çok*

kolay. Çok zahmetsiz.

Sanki birbirimizin üzerinde kayıyormuşuz gibi. Süzülüyor ve kayıyoruz.

Sanki bir rüyadaymışız gibi.

Ve bu rüyada, sadece penisini vajinama sığdırmakla kalmamış, bir şekilde vücutlarımızı da birbirine uydurmuş. Kalçaları uyluklarımın birleşim yerine oturmuş, pelvisi benimkine sürtünüyor. Ağır göğüslerim ve sertleşmiş meme uçlarım, onun kavisli göğüs kaslarının hemen altına kayıyor. Uyluklarım, onun incelen belinin kıvrımlarına yerleşiyor ve topuklarım, kaslı, esnek kalçalarına gömülüyor.

Ve farkına varmadan, karnımda bir şey oluşmaya başlıyor.

Özellikle göbek deliğimin olduğu yerde.

Sıkı ve şişmiş bir şey. Orgazm denebilecek bir şey.

Ama bu, geçmişte kendime yaşattığım orgazmlar gibi hafif değil. Ya da sıradan.

Bu başka bir şey.

Bir fırtına. Bir kasırğa. Parlak

bir yıldız yağmuru.

O anda gözlerim açılır ve dünyaya geri dönerim ve olanların hiçbirinin rüya olmadığını anlarım.

Biz birbirimize çok yakışıyoruz. Ona karşı hareket etmek çok kolay. Onun acımasız vuruşlarına karşı koymak çok kolay. Ve Tanrım, onun penisi benim küçük parmaklarımın hiç ulaşamadığı yerlere ulaşıyor. Vibratörüm bile ulaşamadı, bu kesinlikle merdiven gibi çivilerin eseri.

Kesinlikle.

Üstelik artık beni öpmeyi de bıraktı.

Onun yerine beni izliyor.

Ve bunu, karnımda dönen bu şeyle eşleşen bir vahşilikle yapıyor.

Korkutucu olan bu şey.

O kadar ki, ona daha sıkı sarılıyorum. Özellikle de onun itişleri de aynı şiddetle devam edince ve tüm bu korku on katına çıkınca.

"L-Ledger..." Gözlerimi kocaman açarak nefes nefese söylüyorum. "Sanırım ben..."

Çalışkan vücudundan damlayan bir ter damlası göğüslerimin arasına düşer. "Yap şunu."

Kafamı çılgınca sallıyorum. "Yapam... Yapamam."

"Sikime fışkırt, Firefly."

Fışkırtmak mı?

Sıçrayamam. Daha önce hiç sıçramadım.

Kafamı sallamaya devam ediyorum. "Korkuyorum. Ben..."

Hala içimde itip çekerek, daha da yaklaşır ve aralık dudaklarıma fısıldar, "Buradayım."

"Ben..."

"Seni koruyacağım."

İşte o zaman

yapıyorum. Onun

penisine boşalıyorum.

Hayır, squirt yapıyorum.

Çünkü beni koruyacağını söyledi.

Karnımdaki basınç patlayınca spermim içimden fışkırıyor. Ve bu çok acımasız. Şiddetli. Sanki başımı geriye atıp tavana, gökyüzüne doğru çılgılık atmamı sağlayan bir şeytan çıkarma ayini gibi. Sırtım da kavisleniyor. Ayrıca bacaklarım titriyor galiba. Karnım bir davul gibi gergin, ama yine de pelvisimin sallanmasını ve itmesini engelleyemiyorum ve Tanrım, boşalıyorum.

Boşalmayı durduramıyorum.

Ya da ona, omuzlarına tutunmaktan, onları sıkıca kavramaktan ve tırmalamaktan. O da bana tutunuyor.

Bir eliyle kalçalarımı, diğer eliyle boynumu tutarak beni yerde tutuyor. Güvendeyim.

Böyle çok güvendeyim. Onun hakimiyeti altında. Onun acımasız itişleri altında. Bu hayatımın en vahşi deneyimi. En gürültülü deneyimi. Ve bunu bana yaşatanın o olmasına şaşmamalı.

Gök gürültüsünün kendisi.

Benim Dikenim.

Bir saniye sonra o da geliyor.

Sert ama düzensiz itişlerle ve başını geriye atarak, içime boşalıyor.

Sikim, kaygan ve şişmiş kanalımın içinde zonkluyor ve nabız gibi atıyor. Beni menisiyle doldururken.

Beni dolduruyor ve hayat veren menisiyle dolduruyor.

Beni o kadar dolduruyor ki, taşıp bacaklarıma, çarşaflara bulaştığını hissediyorum. Ve gözlerimi kapatıp dua ediyorum. Her şeye rağmen kök salması için dua ediyorum. İçime yapışıp bana ondan bir parça versin diye.

Dikenler ve gök gürültüsünden yapılmış adamın. Eskiden sevdiğim adamın.

Bu, şimdiye kadar yaptığım en bencilce şey, dilediğim en bencilce şey, ama elimde değil.

O yüksekten indiğinde, tüm varlığımla onu öpmekten kendimi alamıyorum.

Ve o beni öpmeyi bitirip vücudumun aşağısına inip sıçrayan sıvıları yalamaya başladığında, inlemekten ve ona izin vermekten kendimi alamıyorum. Onun göğüslerimi ve yumuşak karnımı emmesine izin vermekten kendimi alamıyorum. Belki de bundan daha fazlasını yaptığını düşünmeden kendimi alamıyorum.

daha fazlasını yaptığını düşünmeden edemiyorum. Sıvılarımı emiyor, göbek deliğimden içiyor, ama aynı zamanda benim gibi şeyler hayal ediyor ve dua ediyor.

Onun tohumu benim rahmimde kök salıp ona benden bir parça versin diye.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Onun Güzel Dikenleri

O uyuyor.

Dünyadan tamamen kopmuş.

Sanırım onu çok yordu.

Hem onu hayvan gibi siktiğim için hem de onun için hazırladığım banyo yüzünden. Ağrılarını ve acısını dindirmek için.

Yalan söylemeyeceğim, her zaman sikimle, büyüklüğüyle ve kalınlığıyla gurur duymuşumdur. Ve bunu çok kibirli ve olgunlaşmamış bir şekilde söylüyorum. Kendini beğenmiş bir pislik olduğun için soyunma odasında kendini önemli göstermeye çalışırsın. Ve onu deldirdiğimde, zihnimin bir köşesinde, kendi acım karşılığında ona zevk verme gibi çok varsayımsal bir fikir vardı.

Ve evet, bununla da gurur duyuyordum.

Acıyı çekebildiğim için gururluydum — gerçi acı çok da büyük değildi — ve eğer bir şansım olursa, eğer *yeterince şanslıysam*, onun tatlı amına yaklaşabilir ve onu çıldırtabilirim diye düşünüyordum.

Ama bence o *benim* aklımı başımdan aldı.

Ne kadar dar olduğunu. Ne kadar küçük ve yumuşak olduğunu. Kadife gibi.

Ve dokunulmamış olması nedeniyle sıkılığını hayal edebilseydim bile, onun squirter olacağını asla hayal edemezdim.

İnleyerek yüzümü ellerimle ovuşturuyorum, hala uyumasını izliyorum. Bunu tekrar istiyorum. Bunu tekrar yaşamalıyım.

Spermeleri üzerime dökülmüştü, vücudu hem sıkı hem de kontrolsüzce titriyordu.

Çıglıkları kafamı dolduruyor, bana huzur veriyordu.

Ve bu da seni pislik yapan şey, değil mi?

Çünkü şu anda ne yapıyorum bir bak.

Sırt üstü uyuyor, yeni kurulan saçları yastığın üzerine dağılmış, kirpikleri solgun yanaklarına gölge düşürüyor. Banyodan sonra giyinmesine izin vermedim ve o kadar bitkindi ki itiraz bile etmedi. Bu yüzden vücudunu benden gizleyen bir battaniye var, pek hoşuma gitmiyor ama olsun.

Şu anda çok güvenilir görünüyor, parmakları hafifçe kıvrılmış, bir eli yanağında, diğeri sıkı ama yumuşak karnında.

Bunu yapmamalıyım.

Yanağının yanındaki elini tutup kolunu kaldırmamalıyım. Ona istediğimi söylediğim gibi, getirdiğim ipi bileğinin etrafına ve çıta etrafına dolamamalıyım. Kesinlikle diğer koluna da aynısını yapmamalıyım.

Bunu hayal etmekle yapmak iki farklı şey.

Kollarını, uyurken bileklerine batmayacak kadar sıkı ama kurtulmadan kollarını hareket ettirebilecek kadar gevşek bir düğümle bağladıktan sonra, ondan uzaklaşıyorum.

Onu birkaç saniye izledim, çünkü gözlerimi ondan ayıramıyordum. Benim yatağında. Bağlı ve çıplak.

Yıllar boyunca bunu kaç kez hayal ettim? Muhtemelen milyonlarca kez.

Ama bu onun için değil. Onu kendim için bağlamıyorum. Sapıkça bir fantezi için yapmıyorum.

Onu yatak odasında kilitli, bağlı ve çıplak tutacağım, istediğim zaman onu spermimle dolduracağım. Onu izleyeceğim, benim bebeğimle şişerken ona bakacağım. Ve bir bebeği doğurduğunda, karnına bir tane daha koyacağım. Ve bunu birlikte yaşlanana kadar yapmaya devam edeceğim.

Tanrım.

Bunu düşünme. Şu anda bunu düşünme, seni hasta pislik.

Bunu yapıyorum çünkü o bana yalan söylüyor. Benden bir şey saklıyor.

Bunu, ondan gerçeği öğrenmek için yapıyorum.

Onu biraz korkutmak için. Onu sindirip bana gerçekte neler olduğunu söylemesi için. Ve çünkü kaçacağını hissediyorum. Belki paranoyakça davranıyorum ama bilmem gerek ve şu ana kadar kendi isteğiyle bu bilgiyi bana vermedi.

Bu yüzden bu hızlı bir çözüm.

Onu kaçırmıyorum ya da burada tutsak olarak tutmuyorum.

Onu tutacak değilim, nokta.

O benim değil. Hiç olmadı.

Asla da olmayacak. Evet.

Sonra çıplak ve sert bir şekilde yatağa onun yanına uzanıyorum. Tabii ki hiçbir şey yapmayacağım; bir saat önce amını sikip döktükten sonra olmaz. Sadece onu sarılmak ve uyumak istiyorum.

Sadece elimi karnına koymak, göbek deliğinin olduğu yere koymak istiyorum. Rahmine.

Ve bunu yaparken gözlerimi kapatıp umut ediyorum.

Aramızda hiçbir şey olamayacak olsa bile, bunu istiyorum. Bir bebek istiyorum.

Onun içinde kendimden bir parça bırakmak istiyorum. Böylece ondan bir parça alabilirim.

Sonsuza kadar sevip, değer verebilmek için.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Uyandığımda ilk gördüğüm şey, onun geniş göğsü. Nefes alıp verirken nazıkçe inip kalkıyor.

Pürüzsüz ve dalgalı bir ten.

Uykulu bir ten.

Sabahları ilk gördüğümde daha koyu görünüyor, sıcak ve uykudan kızarmış.

Ayrıca, dün gece uykuya dalarken onun yanımda uyuduğunu fark etmediğime *inanamıyorum*. Şimdiye kadar, onun ağır kolunun belime dolandığını ve başlarımızın o kadar yakın olduğunu fark etmemiştim ki, sırt üstü yatarken o bana dönük, tek bir yastığı paylaşıyoruz.

Alt kısmı benim üzerimde olan battaniyeyle örtülü. Ama mutlu izini, o muhteşem V şeklini ve aman Tanrım, sıkı kalçalarını biraz görebiliyorum. Bir erkeğin kalçaları o kadar kaslı ve sıkı ki yanlarında çukurlar oluşur, bilirsin?

Evet, bence onda kesinlikle öyle.

Bu beni yutkunmaya ve uyluklarımı huzursuzca birbirine sürtmeye zorluyor. Bu da bacaklarımın arasındaki acıyı alevlendiriyor ve ben yüzümü buruşturuyorum.

"Hala acıyor mu?"

Soru çok kısık bir sesle sorulur ve gözlerim onun gözlerine kayar, gözlerinin açık ve net olduğunu görürüm.

Yani bir süredir uyanık demek.

"Uyanmışsın," diye fısıldıyorum, yüz hatlarını inceleyerek.

Bir süredir uyanık gibi görünse de, yüz hatları hala rahat ve uykudan kızarmış. Saçları her zamankinden daha dağınık, dalgalar alınına dökülüyor. Ağzı hiç bu kadar yumuşak olmamıştı.

Tanrım, o çok güzel.

"Dün gece banyo için teşekkür ederim," diye utangaçça fısıldıyorum, boğazına bakarak. "O kadar kendimden geçmişim ki, yapamadım..."

"Ne kadar çok olduğunu söyle."

Gözlerimi kaldırdığımda, rahat yüz hatlarını bozan bir kaş çatma fark ettim. "O kadar değil ki..."

—
"Ne kadar acıttığını söyle."

Onun bu cevabı beğenmeyeceğini biliyorum.

Ama aynı zamanda onun da vazgeçmeyeceğini biliyorum, bu yüzden tekrar boğazına doğru eğilip "Biraz" diyorum.

Beni saran kolu, sessizce başımı kaldırmamı emrederek belimi sıktı. "Biraz ne kadar?"

Yukarı bakıyorum ama kolay değil. "Çok değil." Çenesi sıkılaşıyor. "Tempest."

Şimdi ben kaşlarımı çatıyorum. "Hey, sen bana hiç ismimle hitap etmezsin." "Ne?"

"Bana hep Firefly diyorsun," diyorum.

"Ve?"

Kaşlarımı çatmaya devam ediyorum. "Bana Tempest diye sesleniyorsun, alçak ve hırıltılı bir sesle. Bu, başımın belada olduğunu söylemenin senin yolun mu?"

Kolunu tekrar belime sıkıştırıyor. "Bu, lanet olası soruna cevap vermeni söyleme şeklim."

"Ses tonunu beğenmedim, Ledger," diyorum, sırf zorlamak için.

"Umurumda değil."

"Eğer ben..."

Söyleyeceğim şey yüzünden nefesim kesildi.

Çocuğunun annesi. Bunu söyleyecektim.

Ve benim buna hakkım yok, değil mi?

Yani ona hala gerçeği söylemedim. Dün gece içimi dökmek için o kadar çok fırsatım vardı ki. Ama sessiz kalmayı tercih ettim. Hepsi onunla seks yapmak istediğim için. Hepsi ona söylersem, bunu durduracağını ve muhtemelen beni sonsuza kadar nefret edeceğini bildiğim için.

Ve tüm bunlara rağmen, dün gece bir bebek için dua ettim.

Onun tohumunun kök salması ve ondan bir parça sahibi olabilmem için dua ettim. Tanrım, ben çok bencilim.

Kolunu belimden çekip karnıma kaydırıyor.

Avuç içini karnımın altına yerleştirip parmaklarını genişçe açarak topuğunu pelvisime bastırdı ve beni yukarı doğru kavradı. Sonra dirseğini yukarı kaldırarak üzerime eğildi ve tüm görüş alanımı kapladı. "Eğer bebeğinin babası olacaksam, bana gerçeği söylemelisin." Ben irkildim ama o devam etti. "Bu olacak, *Tempest*, değil mi? Senin karnına bir bebek koyacağım." Topuğunu yumuşak etime daha da derinlemesine batırıyor ve omurgam daha da eğiliyor. "Tam burada. Bu noktada. Senin rahmin burada, değil mi?"

"L-Ledger, ben..."

Basıncını hafifletmeden, pelvisimi ovuşturuyor ve aman Tanrım, neden bu beni aşağıda şişiriyor?

Neden kalçalarımı sallayıp uyluklarımı birbirine bastırıyorum?

"Şu anda sikimin ne kadar büyük olduğunu biliyorsun, değil mi? Gerçekten. Eğer kafama koyarsam, gerçekten uğraşırsam, bu kadar yükseğe çıkarabileceğimi biliyorsun. Bu kadar derine sokabilirim, rahmine kadar. Ve doldurabilirim. O kadar çok spermle doldurabilirim ki, *Tempest*, tutamayacaksın. Dün geceki gibi, içinden nehir gibi akacağım, uyluklarını lekeleneyeğim, çarşafılara akacağım. Ama bunun önemi yok, değil mi? Çünkü dışarı çıkan her şey, ben geri sokarım

geri koyacağım. Böylece seni hala benimle dolu bırakabilirim. Benim sikimle, benim spermimle, benim lanet bebeğimle dolu. O yüzden bana gerçeği söyleyen iyi olur."

Onun sözleriyle dalgalanıyorum.

Kalçalarımı yukarı aşağı sallıyorum, yanlara çeviriyorum, her yerim ağrıyor ve acıyor olsa da.

Onun için hissettiğim heyecan, dün gecedan kalan küçük rahatsızlıklardan daha büyük.

Heyecanım, şu anda karşı karşıya olduğumuz sorundan bile daha büyük gibi görünüyor. Gerçek.

Ondan sakladığım büyük sırrı sormadığını biliyorum — soramaz, değil mi? — ama yine de öyle hissediyorum. Ama dün gece bana söylediği gibi akıllı ve cesur olmak yerine, fısıldıyorum: "O... Acıyor. Aşağıda. Dün geceki kadar kötü değil ama hissediyorum. Çok hareket ettiğimde."

Beni birkaç saniye izliyor, yüzünde okunamayan bir ifade var.

Okunamayan ama sert, keskin bir nefes almasına neden olan bir ifade.

Ayrıca çenesi de sertleşir, neredeyse taş gibi olur.

Sonra bana keskin bir şekilde başını sallar. "O zaman hareket etmeyeceksin." Bunun üzerine yataktan kalkar.

Çıplak.

Sıkı, kaslı kalçaları ve yanlarındaki çukurlar — evet, var — tamamen ortada. Sırtı ve omuz kemikleri de öyle. Dalgalanıyor, hareket ediyor, seğiriyor ve tek yaptığı banyoya yürümek.

Yatmaya devam ediyorum ve onu görmek için başımı biraz kaldırıp soruyorum, "Ne yapıyorsun?"

Banyo kapısı kısmen açık ama onu göremiyorum. Ama sesini duyuyorum.

Onun işeme sesi ve ben yine bacaklarımı birbirine sıkıştırmak zorunda kalıyorum. Çünkü bunun ne kadar samimi bir şey olduğunu fark ediyorum: kapı yarı açıkken işiyor. O kadar samimi ki, kız arkadaşlar ve erkek arkadaşlar bile bunu yapmaz diye düşünüyorum. En azından

ilişkinin başlarında yapmazlar. Bence bu, evli çiftlere ya da yıllardır birlikte olan çiftlere özgü bir şey.

Şu anda bunu utanmadan yapması, beni neşeye benzer bir duygu ile dolduruyor.

Aynı zamanda şehvet de.

Bu iyi değil çünkü odaklanmam gerekiyor. Ve

ona söylemem gerekiyor.

Sifonun sesini duyuyorum, sonra musluk açılıyor. O anda diyor ki, "Yiyeceksin. İlaçlarını alıp tekrar uyuyacaksın."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

Birkaç dakika cevap vermiyor. Muhtemelen dişlerini fırçalıyor, kendini tazeliyor ya da başka bir şey yapıyor. Yine, çok normal ve çok samimi bir şey. Acıya rağmen çarşafın altında huzursuzca hareket etmeme neden olan bir şey.

Sonra kapıda belirir ve "Çünkü dinlenmen lazım" der. "Oh."

Bu sözler nefes nefese ve hiç düşünmeden çıkıyor ağızımdan.

Çünkü o hala çıplak. Ve çünkü ben onun ön tarafına bakmakla meşgulüm. Göğsüne ya da kollarına değil. Yani, onlar da güzel ama onları defalarca gördüm.

Daha çok penisine

odaklanmışım. Lanet olsun.

Gün ışığında, daha da korkutucu görünüyor. Ağaç gövdesi gibi, çok ağır, kırmızı ve damarlı. Acı vermesi hiç şaşırtıcı değil. Yarı sert halde ve onun uyluğuna yaslanmış olsa bile, çok büyük ve güçlü görünüyor. Üstelik merdiven desenli çiviler de var. Onlar onu daha sağlam ama güzel gösteriyor.

"Ona bakmayı kes," diye bağıırıyor, hala eşikte duruyor. Gözlerim onun

yüzüne atılıyor. "Çok büyük."

Gözleri kısılır. "Bakmaya devam edersen, daha da büyüyecek."

"Dev gibi."

Cevap olarak iç çekip odanın içine doğru yürüdü. Yastığa başını çevirip göğsüne doğru gidip bir çekmeceyi açmasını izledim.

"Hep böyle miydi?" diye merakla soruyorum, o gri bir eşofman altı çıkarırken. Sessizce giymeye başladığında devam ediyorum, "Yani, ortalama penis boyutundan daha büyük bir penisle mi doğdun?" Pantolonunu giymeyi bitirmiş ama hala tek kelime etmemiştir. Çekmeceyi kapatırken soruyorum, "Ağır mı? Yürürken hareket ediyor mu? Tek elle tutabiliyor musun? İki elinle tutman gerekiyor mu?"

Bana dönüyor. "Hayır, ama sen tutabilirsin."

"Ne yapabilirim?"

"İki elinle tutmak için."

Onun küçümseyen yorumunu görmezden gelip soruyorum, "Senin bedenine uygun prezervatif var mı?"

"Şu anda prezervatifleri dert etmemize gerek yok, değil mi?"

"Sence yaparlarsa, dörtlü X falan mı adlandırırlar? Ölçüm amaçlı, tabii ki."

"Bunu ağzına sokup öğürme refleksinle ölçerek öğrenelim mi?"

"Bu yüzden hep sakinle övünüyorsun, değil mi?"

"Her soktuğumda canını yakıyorsa, övünecek bir şeyim yok demektir."

Yutkunarak dudaklarımı ısırdım. "Sadece bu kadar büyük bir sik görmedim de."

"Benimkinden başka sik görmedin, nokta."

"Porno filmlerde bile."

"Siktir et pornoyu. Artık ben varken pornoya ihtiyacın yok."

"Sence her erkek..."

"Başka erkekleri düşünmene izin yok." Karnım

altüst oldu. "Peki ya kızlar? Onlar..."

"Diğer kızları düşünmekle ilgilenmiyorum." Karnım

daha da altüst oldu. "Ciddi misin?" "Ne hakkında?"

"Üç yıldır kimseyle yatmadığını." Çenesi seğirdi. "Ne düşünüyorsun?"

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

Çenesi yine seğirdi.

"Kimse öyle bir şey yapmaz."

"Ben yapıyorum," diyor sonra.

"Romantik kitaplarda bile böyle şeyler olmaz."

"O zaman başka kitaplar okumalısın." Bir şey söylemek için ağzımı açtım.

Ama sözlerim dilimin ucunda takılmış gibi. Bunun iki nedeni var.

Birincisi, çıplak olduğumu fark ettim. Bunu çok daha önce fark etmem gerekirdi, ama sanırım şehvet gözlükleri takmıştım. Ve bunu şimdi fark etmemin nedeni, uyandığımdan beri ilk kez oturmaya çalıştığımda, rahat battaniyemin vücudumdan kaymasıydı. Ve onu yakalamaya çalıştığımda, ikinci nedenle karşılaştım.

Yani onu

yakalayamıyorum.

Ya da en azından istediğim kadar kolay değil.

Çünkü kolum sıkışmış. Her iki kolum da sıkışmış.

Ve sıkışmış olmalarına rağmen, battaniye sorunumu çözebilecek kadar esnek olsalar da, asıl sorunum hala devam ediyor: her iki kolum da yatağa yapışmış durumda.

Hayır, yatağa *bağlanmışlar*.

Bir ip ile.

Bileklerime ve dün gece bahsettiğimiz o ıtalara dolanmış.

Birkaç saniye boyunca onlara bakıyorum. Gördüğüm şeyi anlamaya çalışıyorum. Bunun gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

Anlamaya çalışsam da anlamıyorum. Grdklerimin nedenini hiç bilmiyorum.

Bu yüzden kafam karışık bir şekilde ona bakıyorum. "Ne... Bu ne?"

O ise sakin görünüyor. Hiç etkilenmemiş, şaşkınlığın tam tersi. Hatta kalçalarını komodine yaslayıp, kaslı göğsünü kollarını kavuşturarak cevap veriyor: "Halat."

Her şeye bu kadar kayıtsız kalması beni daha da şaşırtıyor.

Ve korkmuş.

Sonra, sadece biraz öne doğru getirebildiğim bağlı bileklerimi bükerek soruyorum: "Neden bileklerime bağladınız?"

"Bunu yapmamalısın," diyor.

"Neyi yapmamalıyım?"

Hafif sakallı çenesini sallayarak bileğimi işaret etti. "Bileğini yle bükme. Düğüm iz bırakmayacak kadar gevşek ama şansını zorlama."

Tamam.

Tamam, bana ip hakkında tavsiye veriyor. Bu beni daha da korkutuyor.

Çünkü sanmıyorum ki...

Tanrım, bir saniye nefes alayım.

Bunun bir kaza ya da şaka ya da amaçsızca yapıldığını sanmıyorum.

"şansım," diye mırıldandım, kalbim korkuyla sıkışıyordu.

"Evet."

"Ama bana açıklayabilir misin, nasıl oldu da şansımı bu kadar zorladım da sonunda yatağına bağlandım?"

Gözlerinde tehditkar bir ışıık parlar. "Yatağıma bağlandın çünkü hiçbir yere gitmeni istemiyorum."

"Beni bağlamak zorunda kalacak kadar nereye gideceğimi düşünüyorsun?"

"Bunu öğrenmek niyetindeyim."

Tamam.

Tamam, sakin ol.

Bunun iyi bir açıklaması olduğuna eminim. Gerçi

şu ana kadar bana hiçbir açıklama yapmadı.

Ama sorun değil. Her şey yolunda.

Sakin ol, diyorum kendime.

Sonra, çarşafı kollarımın altına sıkıca sıkıştırarak, "Ledger, ne *haltlar* dönüyor?"

Tabii ki bu pek sakin bir ses tonu değildi. Ama

umurumda da değildi.

Bana net bir cevap vermesi lazım, yoksa aklımı kaçıracacağım. "Berbat,

değil mi?" diye mırıldanıyor, sesi yumuşak. "Bilmemek." "Neden

bahsediyorsun?"

Çenesi sıkılaşıyor, pazıları geriliyor. "Gerçekten bahsediyorum."

"Ne?"

"Hala bana vermedin." Ben

irkilirim.

Sonra sönüverdim.

Sanki onun sözleriyle içimdeki bir balonu patlatmış gibi, tüm öfkem bir anda yok oldu.

Geriye kalan tek şey suçluluk duygusu.

Bence bunu yüzümden kolayca anlayabilir. Çünkü diyor ki, "Vermedin, değil mi?"

Yutkunup başımı sallıyorum. "Hayır."

Çenesini ileri geri hareket ettirerek beni izliyor, izliyor. Sonra, "Öyleyse duyalım bakalım."

İşte bu kadar.

Ona gerçeği söyleme zamanı geldi ve içimde sadece suçluluk duygusu olmadığını fark ettim.

Hüzün de var. Sefil bir

mutsuzluk.

Derin, karanlık bir kuyu gibi.

Çünkü ona söylediğimde, her şey bitecek.

Aramızdaki bu şey.

Çünkü o benden nefret edecek, değil mi?

Ben onu kullanacak olan kızım.

Amacım sona erdiğinde onu aptal yerine koyup terk edecektim. Ve bunu yapmamaya karar vermiş olsam da, seks yapmadan önce ona söylemeliydim.

Bencil ve açgözlü davrandım ve Tanrım, onun öfkesini, nefretini ve bana vereceği her şeyi hak ediyorum.

Kalbim göğsümde çarparken, başlıyorum: "Şey, bir bebek istediğimi zaten biliyorsun. Hayatımı devam ettirmek ve yaşamak istediğimi biliyorsun. Senden uzak, demek istiyorum. Kalp kırıklığından, üzüntüden ve... ve tüm bunlardan uzak. Ama ben... Hamile kalırsam sana söylemeyecektim. Bir bebek olduğunu sana söylemeyecektim. Asla."

İtirafımdan sonra iğne düşse duyulacak

kadar sessizlik oldu. Bu hiç

beklemediğim bir şeydi.

Tam olarak *ne* beklediğimi bilmiyorum, ama onun boş bir ifadeyle bana bakması değildi. Sanki beni hiç duymamış gibi. Ya da duymuş ama söylediklerimin anlamını tam olarak kavrayamamış gibi.

Ben ısrarla devam ediyorum: "Sana yalan söyleyecektim. Hamile olduğumu öğrendiğim anda, ilişkimizi bitirip gidecektim. Ve asla, *asla*, sana birlikte bir bebek yaptığımızı söylemeyecektim. Bir süre ortadan kaybolup, bebek doğduktan sonra geri dönecektim. Ve ben..." İçimden utançla *kıvraniyorum*, "başka bir erkeğin çocuğuymuş gibi gösterecektim."

Evet, tam olarak bunu yapacaktım.

Ve geri döndüğümde, evlenmiş olarak geri dönecek ve herkese bebeğin yeni kocam Ezra'ya ait olduğunu söyleyecektim.

Ama şu anda bu benim acil sorunum değil. Aptalca, naif intikam planlarım.

Onun hala hiçbir tepki vermemiş olması beni daha çok endişelendiriyor. Hala hareket etmedi, kıpırdamadı, vücudundaki tek bir kasını bile kasıp çekiştirmedi.

"Ve bunu yapmak istedim, sana yalan söylemek, seni kullanmak ve terk etmek istedim, çünkü intikam almak istedim. Sana bir ders vermek istedim. Birinin seni kandırıp kendi amaçları için kullanmasının nasıl bir his olduğunu bilmeni istedim. Sanırım sana yaptıklarını sana yaparsam, sonunda içim rahatlayacağını düşündüm. Sonunda senin peşinden koştuğum için kendimi aptal ve salak gibi hissetmeyi bırakacaktım. Sonunda... hayatıma devam edebilirdim.

"Ama sonra bir şeyin farkına vardım. Aslında bunu fark etmemi sen sağladın. Dün gece. Utanacak hiçbir şeyim olmadığını fark etmemi sağladın. Kendimi aptal hissetmem için hiçbir neden yok. Çünkü tek yaptığım kalbimin sesini dinlemektir. Tek yaptığım sevdiğim bir şeyi, birini kovalamaktır. Ve bunu yapmak için cesur davrandım. Kendimi ortaya koymak, istediğim şeyin peşinden gitmek, seni pervasızca sevmek için cesur davrandım. Ve cesaret bunu gerektirir, değil mi? Pervasızlık ve düşüncesizlik. Her zaman hayatta kalma içgüdümüzü dinleseydik, kimse bir dağa tırmanmaz ya da okyanusa dalmazdı. Her zaman kendimizi korumaya çalışsaydık, bilinmeyene asla adım atmazdık. Kimse kendi dünyasını ya da başkalarının dünyasını değiştirmezdi. Kimse bir şey yaratmaz, icat etmez, keşfetmezdi. Kimse aşık olmazdı. Ve ben böyle bir dünyada yaşamak istemiyorum. Romantikler, hayalperestler, şairler, hikaye anlatıcılarının olmadığı bir dünyada. Her neyse, buna ihtiyacım vardı. Bunu duymaya ihtiyacım vardı. İhtiyacım olan buydu. Hayatıma devam edebilmek için. Kapanış yapabilmek için. Hayatımı geri alabilmek için... Ve sen bunu benim için yaptın, Ledger. Sen...

Gözlerim yaşararak iç çekiyorum. "Eskiden yaptığının affedilemez olduğunu düşünürdüm. Bana yapılan en korkunç şey olduğunu düşünürdüm. Bu doğru olabilir, ama aynı zamanda senin yalnız olmadığını da düşünüyorum. Öfkemi dışa vurmakta. Ben de aynıyım. Ve çok uzun zamandır öfkeliyim, anlıyor musun? Öfkeli, acı ve *mutusuzdum*. Çok uzun zamandır. Artık öfkeli olmak istemiyorum. Artık senden nefret etmek istemiyorum. Senden nefret etmekten *bıktım*. Geçmişe bakmaktan bıktım. Bitti.

"Sanırım seni bir pedestal üzerine koymuştum. O zamanlar. Senin mükemmel bir adam olduğunu ve hiçbir hata yapmayacağını düşünüyordum, ama bu sana haksızlık. Sen de bir insansın. Sen de bizim gibi hata yaparsın. Bu yüzden seni affediyorum. Yaptığın her şeyi. Bana davranışlarını. Sadece o gece değil, ondan önceki her şeyi. Her şeyi affediyorum, Ledger."

Bunu yüksek sesle söyleyene kadar, her kelimenin ne kadar doğru olduğunu fark etmemiştim.

Onu bir pedestal üzerine koymuştum. Ondaki çok fazla şey bekliyordum. Benim için hayat boyu süren sorunlarından, öfkesinden, egosundan vazgeçmesini bekliyordum. Kardeşimle olan rekabetinden vazgeçmesini bekliyordum. Futbol hayallerini benim için feda etmesini bekliyordum. Öfke asla iyi bir şey değildir ve intikam ve rekabet sonunda sadece kendine zarar verir, ama onun benim için tüm bunları değiştirmesini beklemek benim hakkım değildi.

Eğer değişmek isterse, bunu kendisi için yapmalı. Başkası için değil.

Sanırım artık geçmişi geride bırakmanın zamanı geldi. Büyümek ve o zamanlar onun için çok genç olduğumu, onun da benim için çok öfkeli olduğunu kabul etmenin zamanı geldi. Ve bir araya gelmemiş olmamızın en iyisi olduğunu kabul etmenin zamanı geldi.

Bazı hikayeler aşk hikayesi olmak için yazılmamıştır. Ve bizim hikayemiz de onlardan biri.

Ama hikayemiz bir nefret hikayesi olmak zorunda da değil.

Artık benim elimde olmasa da. Ona söylediklerimden sonra, beni nefret etmemesi veya bana kızgın olmaması imkansız.

Ama şu anda ne düşündüğünü bilmiyorum.

Aklından neler geçiyor bilmiyorum.

"Her neyse, mesele o değil. Mesele geçmiş değil. En azından artık değil. Bütün bunları sana dün gece söylemeliydim. Sevişmeden önce, ben..."

Yapacaktım ama... Ama korktum. Ve bencil davrandım. Seninle bir gece geçirmek istedim. Sadece sen ve ben, başka hiçbir şey olmadan. Ama sanırım yanılmışım. Çünkü aramızda başka bir şey vardı ve ben onu oraya koydum: yalanımı. Ve tek söyleyebileceğim şey... " Derin bir nefes almak için duraksıyorum. "Özür dilerim. Çok üzgünüm, Ledger. Bunun yeterli olmadığını biliyorum ve özrümü kabul etmeni beklemiyorum. Ben senin özrünü kabul etmedim. Ama keşke yaptığım şeyi ya da yapmayı planladığım şeyi yapmasaydım. Sanırım intikam ve nefretin esiri oldum ve her şeyi kafamda karıştırdım. Bu bir mazeret değil ama elimden gelen tek şey bu. En iyisi gitsem iyi olur. Buraya hiç gelmemeliydim. Yapmamalıydım..."

"Hayır."

"Ne?"

Sonunda onda bir hareket görüyorum: ayakları yerinden oynuyor ve sırtı daha da dikleşiyor.

Neredeyse hiç bir şey değil ama yine de var

olmasına sevindim. Tepki verdiği için mutluyum.

Nedense, şimdiye kadarki mutlak sessizliğinden daha iyi.

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

Gözlerimi kırpyorum. "Ama... Ama az önce söyledim ki..."

"Bana ne dediğini biliyorum," diye sözümü kesti. "Bu, hiçbir yere gitmeyeceğin gerçeğini değiştirmez."

"Ben..."

"Beni cezalandırmak istediğin için, istediğini alamayacağın anlamına gelmez," diyor kararlı bir sesle. "Her zaman istediğin şeyi."

O anda tek yapabildiğim nefes almak.

Nefes alıp ona bakmak.

Çünkü ben... Kesinlikle bunu beklemiyordum.

Birkaç saniye düşünür gibi bana bakıyor, sonra şöyle diyor: "İntikam almak istediğin için seni suçlamıyorum. Ben de intikam *alırım*. İntikam, elde edebileceğim tek şey ve bunu istediğin için sana hayranım. Sana hayranım.

beni yerime koymak istediğın için. Hayır, hiçbir yere gitmiyorsun çünkü sözümü tutacağım. Sana hayallerini gerçekleştireceğim." Sonra, "Hayallerini bir kez mahvettim, bunu bir daha yapmayacağım."

Bu sonunda beni konuşturur. "Ama benim hayalim senin sorumluluğunda değildi. Az önce söyledim. Seni bir pedestal üzerine çıkardığımı söyledim ve Ledger, sen bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Yapmak zorundayım ve bu benim sorumluluğum," der, kararlılığı sadece sesinde değil, yüz hatlarında, sert vücudunun her yerinde belirgindir. "Benim sorumluluğum. Benim işim."

Ne yapacağımı bilmediğim için birkaç saniye onu izledim.

Onun güneşle ıslanmış yüz hatlarını, çıplak göğsünün gölgelerini ve izlerini, bronz teninin tam rengini, gevşek ama yine de güçlü bacaklarına yapışmış gri eşofman altını ezberlemek dışında ne yapabilirim bilmiyorum. Dağınık, çılgın saçları. Koyu renk gözleri.

O gerçek olamayacak kadar güzel.

Söyledikleri de gerçek olamayacak kadar güzel.

"Öyleyse..." Yutkunuyorum. "Biz... Biz bunu yapacağız?" "Yapacağız."

Hâlâ şaşkınım.

Muhtemelen hayatımın en büyük şokunu yaşıyorum ama içimde hala yeterince hayat, yeterince umut v a r ki gülümsemeye başlıyorum.

Ta ki o, "O mu olacaktı?" diyene kadar.

"Ne, kim?"

Kollarını açıp yanlarına indiriyor, parmakları hemen yumruk oluyor. Ön kollarındaki damarlar aniden gerginleşip sertleşiyor. Tehditkar bir şekilde.

Damarların nasıl tehditkar olabileceğini

bilmiyorum. Ama onun damarları öyle.

Ve sert bakışları, sıkı çenesi de öyle.

Sanki her şeyin, gerçeğin, sözünün yerine gelmesini bekliyormuş gibi. Bana soracağı şeyin ne olduğunu.

Onun o sert gözleri karnıma indiğinde bunu anlıyorum.

Bir saniye sonra başını kaldırıp, "Restorandaki o pislik mi olacaktı?" diye sorar.

Karnımda korku kabardı. "L-Ledger..."

"Öyleydi, değil mi?"

Kafamı salladım. "O değil..."

Çenesi sıkı sıkıya kapanır. "Bebeğin babası olarak göstereceğin adam."

"Ben..."

"Bebeğimin babası."

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Lanet olsun. Nasıl

biliyor?

Nasıl biliyor lan?

Ve Tanrım, Tanrım, hissedebiliyorum. Havada bir değişiklik hissediyorum. Bir uğultu ve ağırlık hissediyorum.

Öfkesiyle.

Giderek artan öfkesiyle.

Dizlerimin üzerine kalkmaya çalışıyorum, ama o anda hala bağlı olduğumu fark ediyorum. Ama bunu bir kenara iterek, aceleyle açıklamaya çalışıyorum: "Ama önemli değil. Kim olacağı ya da... ya da bunun gibi şeyler önemli değil. Bunu yapmayacağım, Ledger. Bebeğini senden uzak tutmayacağım. Onu senden *asla* uzak tutmayacağım. Yapmayacağım..."

O komodinden uzaklaşınca sözlerim birden kesildi.

Beni kendine çektiğinde, kızarmış yüzüm, nefes nefese kalmış halim, bağlı ellerim, sanki odadan çıkmadan önce son kez görüyormuş gibi.

Beni burada bırakmadan önce.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, çılgınca. "Nereye gidiyorsun?"

Sözlerim onu durdurmaz, dönüp kapıya doğru yürür ve sesim daha da yüksek ve tiz olur. "Ledger, nereye gidiyorsun? Nereye—"

Eşikte durur. "Sana kahvaltı getireceğim. Ve ağı kesici."

Kulağa çok tuhaf geliyor.

Olan biten her şeye rağmen çok çılgın. Yüzünde hala hissedebildiğim öfkesine rağmen.

Havada.

Tabii ki, hala bağlı olduğum gerçeğini saymıyorum

bile. "Ne... Sen..."

"Dediğim gibi, yemek yiyeceksin ve sonra dinleneceksin. Gücünü sakla." "Gücümü ne için saklayayım?"

"Senin için planladığım şeyler için..." "Sen delisin."

"Ve yumurtlama dönemine," diye tehditkar bir şekilde cümlesini bitirdi.

Korku artık içime yerleşmişti. Göğsüme. Karnıma. Ve kendimi ipi çekmekten alıkoyamıyorum. Bileklerimi bükerek kurtulmaya çalışıyorum.

Onun buna verdiği cevap, çok doğal bir tonla, durumu daha da kötüleştiriyor. "Sana bunu yapma demiştim."

"Sen mi söyledin? Sen..." Derin bir nefes alıyorum. "Çöz beni.

Hemen." "Hayır."

"Ledger," diyorum, tüm vücudum titriyor. "Çöz beni, *hemen*." O sadece bana bakmaya devam edince, devam ediyorum, "*Gidemezsin*. *Gidemezsin*..."

"İntikam alma isteğini anlıyorum ve bunu hak ediyorum, ama seni mahvetmene izin vermeyeceğim."

"Ama az önce sana öyle olmadığını söyledim..."

"Evet, sana inanmakta biraz zorlanıyorum."

"Tanrım, Ledger. Lütfen, tamam mı?" İpi tekrar çektim. "Hadi konuşalım. Hadi..."

"Seninle şakalaşmayı ve sürekli gevezelik etmeni ne kadar sevdiysem de, sanırım ben pas geçeceğim. Çünkü konuşacak bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum. Biz..."

"Bu doğru değil," diye patladım, ipe asılarak. "Bu doğru değil... Konuşacak şeylerimiz var. Biz..."

"Çünkü buraya gelme amacımız konuşmak değil, değil mi? Ama senin ağzınla ilgisi var. Ama sadece ben sana ağzını açmanı söylediğimde, sikimi sokup, seni değerli, sevgili bir fahişe gibi boğazından sikebilmek için." Bir şey söylemek istiyorum ama o benden önce davranıyor. "Ama endişelenmeni istemiyorum, tamam mı? Yine de olması gereken yere boşalacağım. Senin verimli küçük amcığına sakladığım yükümü boğazına boşa harcayamam, değil mi?"

Konuşmaya çalışıyorum ama yine o önce davranıyor. "Ama konuşurken beni yine kesersen, taktiğimi değiştirip boğazına sarılmak zorunda kalabilirim. Sadece sana bir ders vermek için. İstersen hemen başlayabiliriz. Kahvaltı ve acıyana kadar amını okşamak yerine, karnını benim spermimle doldurup boğazını acıtabilirim. Ve bağlandığın için, buna karşı hiçbir şey yapamazsın. O yüzden çeneni kapatmanı, konuşmayı en aza indirmeni ve benim için uslu bir kız olmanı öneririm. Yoksa spermimi gerçekten istediğin yere alamayacaksın."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Onun Güzel Dikenleri

Bunu yapmamalıydım.

Onu bağlayıp orada çığlık atıp ağlarken bırakmamalıydım.

Öfkemi yatıştırmak için ormanda yaklaşık on yedi tur koşmam ve bu kış, hatta bir sonraki kışa yetecek kadar odun kesmem gerekiyor.

Biliyordum.

O bana söylemeden önce bile, benzer bir şeyi sakladığını *biliyordum*. Ne olursa olsun, onun kaçmasına neden olacağını biliyordum. Beni terk etmesine neden olacağını biliyordum. Sanki o benim malım da, ama evet. İntikam alma ihtiyacını anladığımı ylerken yalan ylemiyordum. Beni yerime koymaya çalışmasını bile takdir ediyorum.

Bunu hak ediyorum.

Ben onun affını hak *etmiyorum*.

Özellikle de benim gerçek suçumun ne olduğunu bilmediği halde. O gece intikamdan çok daha kötü bir şeyin aklımda olduğunu bilmiyor. Onu tuzağa düşürmek istediğimi. Onun hayatını benimkine bağlamak, onu benim bencil, zavallı hayatıma bağlamak istediğimi. Karşılığında verecek hiçbir şeyim olmadığını *bildiği* halde.

Ama şu anda bu önemli değil.

nemli olan, onun ona gidecek olması. Bunu neredeyse itiraf etti.

Buradan giderse, o restorandaki küçük pisliğe gidecek.

Benden daha *iyi* birine.

Onu benim incittiğim gibi incitmemiş biri. Ona nasıl bakacağını bilen, onu sevmek istediği gibi, değer vermek istediği gibi sevmeyi bilen biri. Hayatında sakladığı hayali gerçekleştirebilecek

Hayatında sakladığı hayali verebilecek biri. Hayatı, kariyeri bu kadar berbat olmayan biri.

Ve ona bunu yapmasına
izin veremem. Ona
gitmesine izin veremem.

Henüz değil.

Bir gün, evet. Ama şimdi değil.

Ona hayalini verene kadar
değil.

Ve umarım o zamana kadar onu bırakmanın bir yolunu bulmuş olurum. Ama evet, şimdi değil.

Kariyer demişken, bir şey yapmam lazım.

Onu buraya getirdiğimden beri düşündüğüm bir şey. Aslında ondan önce bile.

Belki de bana hayallerinden bahsettiği gece, onları ona gerçekleştirecek kişinin ben olacağıma karar verdiğim zamandır.

Öğleden sonra güneşinin altında, ter boynuma ve çıplak göğsüme damlarken, koşu pantolonumdan cep telefonumu çıkarıp, daha önce sayısız kez aradığım ama bu kadar çabuk tekrar arayacağımı hiç düşünmediğim numarayı çevirdim.

Özellikle de haftalardır onun aramalarını ve mesajlarını görmezden geldikten sonra.

Bir kez çaldıktan sonra, sanki tüm bu zaman boyunca benim aramamı bekliyormuş gibi telefonu açtı. "Ledger," diye selamladı. "Her şey yolunda mı?"

Dışlerimi sıkıyorum.

Hem haftalar sonra sesini duymaktan hem de sesindeki endişeden.

En büyük ağabeyim Conrad ve ben daha önce hiç bu kadar uzun süre konuşmamıştık. Annemiz hayattayken ve o üniversitede okurken bile, iki üç günde bir evi arayıp bizi kontrol ederdi. Çoğunlukla annemiz o aylarda hastaydı, ama aynı zamanda o böyle biriydi.

O sorumluluk sahibidir.

O bir bakıcı. Bir koruyucu.

Ve her birimizle konuşmaya özen gösterirdi.

Sonra hepimiz dağılıp üniversiteye gittiğimizde bile, o ritüeli sürdürdü ve her hafta tek tek bizi aradı. Tüm aramaları her zaman "Her şey yolunda mı?" sorusuyla başlardı. Sanki görünmez bir tehlike her zaman Thornes ailesinin etrafında dolaşıyormuş gibi. Gerçi bana bu soruyu sorduğunda, genellikle "Çevremdeki herkes iyi mi?" ya da "Son zamanlarda yeni bir kemik kırdın mı?" demek istiyordu.

Sesindeki özlem ve onun eski sorusuna duyduğum sinirlenmeyi görmezden gelerek, "Evet, her şey yolunda" diyorum. Sonra, "Çevremdeki *herkes* de iyi" diyorum.

Onun iç çekişini duyarım.

Ben etrafındayken sık sık yaptığı başka bir şey. İç çekmek ve derin nefes almak.

Bazen sabır için dua eder. Bazen sinirli ve rahatsızdır.

Bu sefer sinirli bir sesle, "Seni aradım. Hepimiz aradık" diyor.

"Evet, biliyorum. Stellan geçen hafta eve geldiğinde söyledi. Ona söylediğim şeyi sana da söyleyeceğim."

"Ne dedim?"

"Telefonumu

kaybettim."

Bir başka keskin, *sinirli* nefes. "Bunun şaka olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hay sıçayım. O da aynı şeyi söyledi." Gülmeden güldüm. "Sonra ona dedim ki..."

"Yeter."

Onun ses tonuna dişlerimi sıktım.

O konuşurken dişlerimi daha da sıkı sıktım. "Stellan'la olan konuşmanın ayrıntılarını duymak istemiyorum. Ne olduğunu zaten biliyorum ve senin ne kadar aptal bir pislik olduğunu da biliyorum. Hala dalga geçmeyi bırakamadın." Ve sonra, belki de kendini durduramadığı için, devam etti. "Şu anda tüm emeklerinin pamuk ipliğine bağlı olduğunu anlıyor musun? Yönetim kurulunun senden memnun olmadığını? Her taraftan destek kaybediyorsun ve basın bu konuda çıldırıyor. Çok yakında, hiçbir PR çalışması

Kontrol sana yardımcı olacak. Ekip kendi kışlarını kurtarmak için seni terk edecek ve sen hiçbir şeyin kalmayacak. Senin için çalıştığımız her şey, sana vermek için çok uğraştığımız her şey, ben, Stellan, Shep, hepsi yok olacak. Sırf kafanı kışından çıkaramadığın için. Ve

"Evet, biliyorum," diye sözünü kestim. "Ve senin gibi, Stellan'ın bana anlattıklarını tek tek duymaya ihtiyacım yok."

Tanıdık bir yanma hissi içimde başlıyor.

Tanıdık bir sıkışma. Kaşıntı.

Her şeyi ele geçirip görüşümü kırmızıya boyamaya başlıyor.

Hatta birkaç saniye sessizlik hakim oldu, sonra o, "En azından dinledin," dedi.

"Dinledim," dedim, kaslarım gergin. "Eğer sakıncası yoksa, sadede gelmek istiyorum."

"Tabii, hadi lanet olası konuya gelelim." "Ben yapacağım."

"Neyi?"

"Git," *lanet olası*, "terapiye."

O sözleri ağzımdan çıkarmak zordu.

"Siktir git" dışında hiçbir kelimeyi söylemek zordu. Ona ve dolayısıyla diğer iki kardeşime de.

Bununla işim bitti. Onlara borçlu olmakla işim bitti. Onların emirlerini yerine getiren, sözünü dinleyen, ateşli küçük kardeşleri olmakla işim bitti.

Bunu kendi başıma yapabilirim.

Ama sorun da bu, değil mi? İtibarım benden önce geliyor. Menajerim bunu bana her gün hatırlatmayı seviyor.

Ne kadar iyi bir oyuncu olduğum, takım için ne kadar değerli olduğum önemli değil. Beni bırakacaklar ve bu ortaya çıkarsa, aklı başında hiçbir takım beni almaz. Ve sadece ben olsaydım, umursamazdım. Acı verici olurdu, evet, ama

En iyi olmak, Avrupa Ligi'ne gitmek gibi hayallerim yıkılırdı ama bununla yaşırdım.

Eğer bu, sonunda ailemden kurtulmak anlamına geliyorsa. Ama artık sadece ben yokum.

O da var.

Yatak odamda kapıyı kilitleyip bıraktığım kız. Hala bağlı ve hiçbir yere gidemese de.

Sen lanet olası bir psikopatsın, değil mi? Evet, sadece onun için.

Benim Firefly'ım ve onun da.

Karnındaki o minik kız bebek.

Henüz doğup doğmadığını bilmiyorum. Ama bunu onun için de yaptığımı biliyorum.

Çünkü onu geçindiren benim.

Gelecekte ne olursa olsun, nerede veya kimle olursa olsun — bu düşünce kanımı kaynatıyor — Firefly'ımın sonu ne olursa olsun, ona ve kızımıza her zaman bakacağım. Her şeyi, tüm sorumluluklarını terk edip bizi kendi başımıza bırakıp giden babamız gibi olmayacağım. Onları asla, *asla* terk etmeyeceğim.

Ve eğer lanet olası sorunlarım yüzünden terapiye gidip beynimi analiz ettirmem gerekirse, bunu yapacağım.

Onun için her şeyi yaparım. Onlar için.

Çünkü sonunda uğruna savaşmaya değer bir şeyim var.

Sonunda futboldan, hırslarımdan daha büyük bir şeyim var.

Onlar.

"Yapacaksın."

Bir iki saniye dişlerimi sıkıyorum. "Evet."

"Ne değişti?"

"Seni ilgilendirmez."

"Öyle. Çünkü ben sadece senin ağabeyin değilim, aynı zamanda koçunum. Ve bu ani karar değişikliğine güvenip güvenemeyeceğimi bilmem gerekiyor."

"Güvenebilirsin."

"Hala..."

"Hayır, nedenini ya da nasıl yapacağımı duymayacaksın. Koçum olarak bilmen gereken tek şey, bunu yapacağım. Cezamı çekip geri döneceğim ve takımdaki lanet yerimi geri alacağım."

Tek kelime etmiyor ama dişlerini gıcırdattığını hissedebiliyorum. İtaat edilmekten ne kadar nefret ettiğini hissedebiliyorum.

En azından bu biraz tatmin edici.

Ama konuşmadan önce sadece birkaç saniye geçer. "Peki. Eğer böyle olmasını istiyorsan, bu senin kararın. Ama şimdi kardeşin olarak sana bir şey söyleyeceğim: Sana güvenmiyorum. Sana hiç güvenmedim. İçindeki bu şey yüzünden. Bu kaynayan öfke, bu *ateşli* hiddet. Aceleci tavırların. Ve bunu senden silmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Bunu sisteminden silmek ve seni düzeltmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ve bir süreliğine başardığını sandım. Öfkeni kontrol altında tutacak bir şey bulduğunu sandım. Futbol. Futbolun sonunda seni düzelteceğini, daha iyi bir insan yapacağını, sorumluluk sahibi olmanı sağlayacağını, büyüyüp olgunlaşmanı sağlayacağını sandım. Böylece her gün küçük kardeşim yine bela çıkardı diye telefon almayacaktım. Küçük kardeşimin benim de dahil olmak üzere herkesin başının belası olduğunu. Ama görünüşe göre öyle değil. Görünüşe göre değişmemişsin. Hala geceleri kötü haber bekleyerek telefonun başında beni uyutmayan ve gittiğim her yerde beni rezil eden küçük kardeşim sensin. Ve senin ağabeyin olarak sana daha iyisini umduğumu söylemek zorundayım. Hala ortalıkta dolanmayacağını ummuştum. Ve koçun olarak, anlaşmanın senin tarafına düşen kısmını yerine getirmediğini veya takıma yük olduğunu öğrenirsem, seni o kadar hızlı kovarım ki benimle oyun oynamayı bir daha iki kez düşünürsün.

Gözlerim yaşardı.

Bir yanık.

Her zaman yüzeyin altında gizlenen öfkeden farklı. Ondan daha yıkıcı ve acı verici.

Ve bu, sadece onun yanında hissettiğim bir şey: üzüntü ve yalnızlık.

"Merak etme, Koç, oynamak istediğim tek oyun, doğduğumdan beri oynamak istediğim oyun," diyorum. "Ve kardeşin olarak sana şunu söyleyeyim, artık benim için endişelenmene gerek yok. Artık sen özgürsün ve tüm kardeşlik görevlerinden kurtuldun."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O uyuyor.

Kolunu belime dolamış, göğsü sırtıma yapışmış. Ya da daha doğrusu sırtım onun göğsüne yapışmış.

Başkasının şekline veya iradesine boyun eğemeyecek kadar sert ve affedici biri.

Ve bu konuda herhangi bir şüphe varsa, bugün o şüphe de ortadan kalktı. Özellikle de bu sabah beni yatağında bağlı bırakarak, çocukça bir şekilde ona bir daha asla konuşmayacağıma ve bakmayacağıma karar vermeme neden olduğu gibi, birkaç dakika sonra da bu sözümü bozmak zorunda bıraktığı için.

Ona baktım ve konuştum, çoğunlukla hakaretler ve tehditler savurmak için. Mesela, "Çekil gözümün önünden, orospu çocuğu."

Ve kahvaltı ve ağrı kesicileri getirdiğinde, "Senin aptal yemeğini ve aptal ilaçlarını istemiyorum."

"Tuvalete gitmem gerekmiyor. Tutabilirim. İkimiz de ne kadar canavar olduğunu bildiğimiz halde bana merhamet gösterme" diye bağırdım, o beni çözüp tuvalete gitmeme izin vermek için yanıma geldiğinde.

"Asla çocuğumuz olmasın diye dua ediyorum. Sikinin düşmesi için dua ediyorum."

"O Godzilla'yı amımın yakınına getirirsen, onu mahvederim."

"Bunu unutacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Anladın mı? Bunu asla unutmayacağım, Ledger. Asla. Ve inan bana, kardeşim bunu duyacak. Kardeşim ve senin kız kardeşin. Ve polisler. Çünkü seni mahkemeye çıkaracağım, pislik. Seni korumaktan bıktım. Sen sadece izle ve bekle."

Bana bir kez bile cevap vermedi.

Ve evet, sonunda onun istediği her Şeyi yaptım: yemek yedim, tuvalete gittim, ilaçlarımı aldım ve tüm bunları yaptım.

Ama tabii ki *o* benim istediğim Şeyi yapmadı. Beni z ve bırak git.

Ben de orada çıplak, bağlı ve öfkeli bir Şekilde oturdum.

Ancak fkem çok geçmeden hayal kırıklığına ve umutsuzluğa dönüştü. Birkaç saat öylece oturup kaldıktan sonra, kendime kıvrılıp yastığa gözyaşları dökmeye başladım. O sırada odaya girdi ama ona niyetini açıklamasına fırsat vermedim. Ona bir yastık fırlattım ve defolup gitmesini söyledim. Sonra bir Şekilde uykuya daldım.

Sanırım uyuyakalmışım — ara ara; uyandığımda odaya gelip beni kontrol ettiğini hissediyordum ama uyuyormuş gibi yaptım — akşam yemeği vaktine kadar, o zaman tekrar yemekle geldi ve o kadar yorgundum ki tek kelime etmedim ve bana verdiği yemeği yedim.

Ne kadar lezzetli olduğunu bilmeme rağmen nefret ettim: lazanya.

Bana tatlı da vermesini de nefret ettim: pamuk şekerli dondurma, en sevdiğim tatlıydı, kulübeye giderken benim için özel olarak almış olmalıydı.

Ama daha da kötüsü, bir süre sonra, uykudan uyanıp uykuya dalıp çıkarken öfkemi kontrol edemiyordum. Öfkemi, kızgınlığımı, adaletsizlik ve suçluluk duygusunu kontrol edemiyordum. Çünkü ona yalan söylemiştim, bunun yanlış olduğunu bilerek. Bunun son derece ahlaksızca olduğunu ve tabii ki geçen yılki davranışları kadar ahlaksızca olduğunu biliyordum. Aslında mesele de buydu ama yine de.

Bu yüzden onun öfkesini ve gazabını hak etmiştim. Nasıl olduysa.

Ama.

Bu, bu fırsatı değerlendirmeyeceğim anlamına gelmez. Bu fırsat şu: Bağlarım zld.

On dakika önce uyandım ve sonunda, *sonunda* bağlarımın çözüldüğünü fark ettim ve Tanrım, buradan gitmeliyim. Kaçmalıyım. O fkesi geçene kadar burada bağlı kalamam. Onun, hamile kaldığımda

haklı olarak, hamile kaldıktan sonra Ezra'ya gideceğimi varsaydığında nasıl çılgına döndüğünü söylemeye gerek yok.

Hala bunu yapacağım, değil mi?

Yapmak zorundayım.

Başka seçeneğim yok.

Evet, kaçmam lazım. Gitmeliyim çünkü bunu yapamayız. Çocuk yapamayız.

Nefesimi tutarak, ağır kolunu vücudumdan çekiyorum ve onun sıcaklığını, kaslı vücudunun ağırlığını anında özlediğimi görmezden geliyorum. Bir şekilde beni ayakta ve güvende tutuyordu.

Bu düşünceyle gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Bunu düşünmek istemiyorum. Zorla nişanlandığımdan beri ilk kez bir yerde kendimi güvende hissettiğimi düşünmek istemiyorum. Aslında, bir yıldan fazla bir süre önce beni o yurt odasında terk ettiğinden beri ilk kez kendimi güvende hissettim.

Odaklanmam lazım.

Kolunu çekip hala uyuduğundan emin olduktan sonra, yavaşça yataktan çıkıp ayaklarımın yere değmesini umarak yere basıyorum. Ama gıcırdayan döşeme tahtaları beni durdurmaya yetmiyor. Bileklerimde bir şey hissetmem de öyle.

Karanlıkta parlıyor. Pencereden süzülen inci gibi ay ışığı altında.

Parlak beyaz bir bandaj.

Bütün gün bağlı olan bileklerimi bantlamış. Muhtemelen kurtulmak için sürekli çevirip durduğumdan, ama daha çok bana söylediklerine karşı gelmek için. Bana baktığı düşüncesiyle tüm öfkeli ve hassas duygularımı bir kenara itip, parmak uçlarında yürüyorum — şükür ki şu ana kadar gevşek döşeme yok — ve giyecek bir şey arıyorum. İlk gördüğüm şeyi alıyorum, yatağın ayak ucunda yerde duran, onun attığı tişörtü. Giydim ve bir kez daha cildimi saran rahat sıcaklığı ve tişörtlerinin yumuşaklığını görmezden geliyorum.

Giyindikten sonra, gitme zamanı.

Sadece gecenin ortasında olduğumuzu değil, aynı zamanda ormanın ortasında olduğumuzu da fark ediyorum. Nereye gideceğimi veya buradan nasıl çıkacağımı bilmiyorum. Ama umurumda değil; gitmem gerek. Derin ama sessiz bir nefes alıp, neyse ki açık olan yatak odasının kapısına doğru yürüyorum.

Ama dışarı çıkmadan önce durup ona bakıyorum.

Bir saniye boyunca uyuyan halini inceleyerek, onu hafızama kazımaya çalışıyorum. Dün uyandığımda olduğu gibi, şehvetli ve sıcak bir şekilde yan yatıyor. Bir kolunu yastığın altına sokmuş, diğer kolunu ise vücudumdan çekip yastığın yanına koymuş.

Ay ışığının kaslarının çıkıntıları ve kıvrımları üzerinde dans ederek gölgeler ve desenler oluşturması beni bir an için büyülüyor. Saçları dağınık ve neredeyse yastığın üzerinde yayılmış, yumuşak dudakları gevşemiş ve aralık. Uykusunda bile gücünden, güzelliğinden bir damla bile kaybetmiyor.

Ama en çok dikkatimi çeken, ne kadar huzurlu görüldüğü.

Genelde uyanık ve hareket halindeyken, onda her zaman gergin ve gergin bir hava vardır. Ya kaşları hafifçe çatık ya da çenesi sıkıdır. Ya da omuzları çok eğri ya da sırtı çok diktir.

Onu tamamen huzurlu gördüğüm tek an, şu anda, uyurken.

Ya da Halo'yla birlikteyken, kendimi karnıma, düz ve boş karnıma elimi koymaktan alıkoyamıyorum.

Kalbim sıkışıyor ve bir kez daha tereddüt ediyorum.

Muhtemelen, onu gece yarısı terk ettiğimi öğrendiğinde, zor kazanılmış huzuru bir anda yok olacak.

Üstelik onu yalnız bırakıyorum ve o her zaman yalnız olmadı mı?

Bu senin sorumluluğun değil, Tempest. Gitmelisin. Hemen.

Parmaklarımı yumruk yapıp yanıma indiriyorum, ona son bir bakış atıp arkasını dönerek ön kapıya doğru yürüyorum. Kapıyı sorunsuzca açıp dışarı çıkıyorum.

Ağaçların gölgesinden bile parlak görünen geceye, ay ışığı ve yıldızlar yolumu aydınlatıyor.

Şu anda en azından bir şeyin lehime gittiği için evrene şükrederek yola çıkıyorum.

Geldiğimizi düşündüğüm yöne doğru koşuyorum. Açıkçası şu anda her yön bana aynı görünüyor ve tek amacım kulübeden olabildiğince uzaklaşmak. Bu yüzden koşmaya devam ediyorum, çıplak ayaklarım yaprakları çıtırdatıyor, dallara ve taşlara basıyorum, ara sıra tökezliyorum.

Ama sorun değil.

O kadar kolay pes etmeyeceğim.

Beni hiçbir şey durduramaz.

Öyle düşünüyorum, ta ki havayı yaran, ikiye bölen ve beni olduğum yerde durduran devasa bir kükreme duyana kadar.

İlk başta bir hayvan olduğunu düşünüyorum. Vahşi bir hayvan, daha önce aklıma gelmemiş ama gelmesi gereken bir şey; ormanın ortasındayız. Ama sonra o hayvani kükreme benim adımları söylüyor ve bunun bir hayvandan daha kötü olduğunu anlıyorum.

O.

Vahşi ve yabani olmasının yanı sıra, tek bir amacı var. Peşime düşmek.

Beni avlamak ve tuzağa düşürmek için.

Korkmuş bir av gibi, tekrar koşmaya başlıyorum. Bu sefer daha hızlı koşuyorum, cildimi kesip kanattığından emin olduğum sivri şeylere basıyorum. Ama şu anda bunu umursayamam. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve kalbim göğsümde o kadar hızlı ve sert atıyor ki, her an göğsümden fırlayıp çıkacağını biliyorum.

Ama durmuyorum.

Ta ki çok keskin bir şeye basıp tökezleyene kadar. Ve bu sefer o kadar sert tökezlerim ki düşmekten kurtulmam imkansızdır. Bir şey hızlı düşüşümü durdurur.

Büyük bir el pazımı kavrar ve beni geri çeker.

Ve ben, vücudumun tüm ağırlığını ve koşarkenki hızımı kolayca karşılayan, sıcak ve heykel gibi — *güvenli* — bir kas duvarına çarparak düşerim. O sadece tüm ağırlığı üstlenmekle kalmaz, ikimiz yere inerken bana yumuşak — yine güvenli — bir iniş sağlar.

O benim altımda, sırtımı kucaklayarak ve beni göğsüne sıkıca bastırarak beni güvende tutuyor.

Ancak onun sağladığı güvenlik, emniyet ve tüm bu rahatlığı görmezden gelerek ona karşı mücadele etmeye başlıyorum. Bacaklarımı tekmeliyorum, göğsümü ve belimi saran kollarını tırmalıyorum, çılgık atıp, kıvranıp, vücudumu bükerek kurtulmaya çalışıyorum.

O ise beni daha da sıkı tutuyor ve bir şekilde bizi yuvarlıyor, sonunda onun altında kalıyorum, güçlü vücudu üstümde, ağır gövdesi beni yere sabitliyor, bacaklarımın arasında sıkışmış durumdayım. Kollarım hala serbest ve o onları tutana kadar mücadele ediyorum.

Ona vuruyorum, yumruk atıyorum ve elimden gelen her şeyi tırmalıyorum.

Omuzlarına, boynuna, yüzüne. Saçlarına.

Tüm bu sırada şöyle bağıriyorum: "Bırak beni. Bırak beni. *Bırak beni.*"

O da saldırıma ağır homurtular ve hırıltılarla karşılık veriyor ve küçük bedenime daha fazla ağırlığını veriyor. Umurumda değil. Beni kaslarıyla boğabilir, toprağa gömebilir ama ben durmayacağım. Ta ki o, iki elimi başımın iki yanına kilitleyip saldırımı durdurana kadar.

"Yeter," diye homurdanıyor, yüzü bir şekilde gölgeli ve net, tehlikeli havasını artırıyor.

Nefes nefese, hala onu üzerinden atmaya çalışıyorum, gövdemle kıvrılıp yuvarlanıyorum. "Bırak beni."

O, girişimlerime homurdanarak yanıt verir ve kollarımı yere bastırır.

"Hayır." "Sen tam bir..."

"Sakinleşene kadar olmaz."

Sakinleşmedim.

Onunla daha sert mücadele ediyorum, topuklarımla uyluklarına tekme atıyor, kalçalarımı sallıyorum. "Siktir git sakin ol. Siktir git. Siktir..."

"*Tanrı aşkına*," diye bağıyor. "Sakin ol yoksa kendine zarar vereceksin."

Ağzımı açıp, sonunda yaralanacak olanın o olacağını söylemek için, gövdesi üzerime o kadar sert bir şekilde çarpar ki nefesim kesilir. Bu ana kadar beni gerçekten bastırmaya çalışmadığını düşünmeme neden olur. Beni, bir ateşböceği gibi altında tutmaya çalışmıyordu.

Ama şimdi deniyor.

Ve onun altında hareketsiz yatmaktan başka seçeneğim yok. Hareketsiz, nefes nefese ve *nefret dolu*.

Beni kontrolü altında tuttuğunu anladığında, bileklerimdeki tutuşunu gevşetiyor. Bir şey yapamayacağım kadar gevşek değil, ama kan akışımı kesmeyecek kadar da gevşek.

O da nefes nefese.

Ama bence bu daha çok heyecandan, yüzünde gördüğüm mutlak endişeden kaynaklanıyor.

"Delirdin mi?" diye soruyor, sesi kaba ve kısık. "Hayır, sen delirdin. Beni burada tutabileceğini sanıyorsan."

"Sen deli misin?" Yüzü benimkine yaklaşıyor, sesi kaba ama şimdi ses tonu yükseliyor.

Ben de onun yüzüne yaklaşıyorum. "Bırak beni."

Gözlerini kısar. "Ne halt ettiğini sanıyorsun? Nereye gitmeye çalışıyorsun?"

"Sence nereye, pislik?" Kalçalarımı tekrar sallarım, ya da sallamaya çalışırım ama tabii ki bir sonuç alamam. "Senden uzaklara."

"Bir saniye bile," diye devam eder, yavaşça, biraz tehditkar bir şekilde, "gece yarısı ormanda olmanın ne kadar tehlikeli olduğunu düşündün mü?"

"Hayır." Dişlerimi sıkıp yumruklarımı sıkıyorum. "Çünkü seninle orada kalmaktansa burada risk almayı tercih ederim."

Yanağındaki bir kas seğırdi. Seğırdi, seğırdi ve bana o kadar yaklaştı ki, her nefes alışımızda burun uçlarımız birbirine değiyordu.

"Özellikle," diye kaba bir sesle söylüyor, "hamile olabileceğin halde." Yutkunuyorum.

Ve karnımı içeri çekiyorum. Çünkü rahmimde bir sızı, bir çekilme hissediyorum. Ama daha da önemlisi, onun da bunu hissettiğine *yemin edebilirim.*

O da benim karnımdaki çekmeyi hissediyor çünkü o da karnıyla karşılık veriyor.

"Özellikle de burada yaralanabilirdin." Sonra, "Sen ve o." Yine yutkunuyorum.

Onun endişesine, yüzünü gördüğümünden beri görmezden geldiğim çok bariz üzüntüsü ne karşı kendimi de sertleştiriyorum.

Ama bu gittikçe zorlaşıyor.

Saniyeler geçtikçe ve onun söylediklerinin doğru olup olmadığını merak ettikçe çok daha zor.

Ya o içerideyse ve tüm bu koşuşturma ve tökezlemeler ona zarar vermişse?

Bütün bunların mantıksız ve çılgınca olduğunu, sadece hayal gücümüzün ürünü olduğunu biliyorum. İnternette okuduğuma göre, implantasyonun gerçekleşmesi beş ila on beş gün sürebilirmiş, ya da her ne deniyorsa... Ama ona zarar verme düşüncesi bile bana iğrenç geliyor. Şu anda, belki de benim içimde bize ulaşmaya çalışıyor olabilir düşüncesi, bu kadar pervasız davrandığım için kendimi tekmelemek istiyorum.

"Ona hiçbir şey olmadı," diyorum ona.

Dişlerini sıkıyor. "Bunu bilemezsin." "Sen de benim hamile olup olmadığımı bilmiyorsun."

"Hamile olabilirsin."

"Değilim," diye ısrar ediyorum, her ne kadar bunu çok istesem de. Ve bunu çok istediğim için ekliyorum, "Umarım devirimdir. Senin bebeğin olmasın."

Kalbim sızladı.

O kadar acı ki, irkiliyorum. O da
irkildi sanırım.

Ama emin olamıyorum.

"*Anlamıyor* musun lan?" diyor, sesi öncekinden daha da sert.

Daha pürüzsüz, daha gırtlaktan çıkıyor.

"Neyi anlamıyorum?"

"Sen yapabilirdin..."

"*Neyi*

yapabilirdim?"

Hemen cevap vermiyor.

Önce yutkunuyor. Kalın ve sarsıntılı bir şekilde.

Sonra gözleri yüzümün hatlarını, boğazımı, göğsüme kadar gezdi ve bunun amaçsız olmadığını düşündüm. Beni kontrol etmeye, iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor *gibiydim*.

"Uyandığımda seni yatakta bulamayınca, düşündüm ki..." Yine sarsak, garip bir yutkunma. "Seni bir daha göremeyeceğimi düşündüm. Düşündüm ki... Kaçtın ve başına bir şey geldi. Kötü bir şey. Korkunç bir şey. Bu ormanlar... Nereye gittiğini bilmeden dolaşamazs ı n . Yapamazsın..." Sonra parmaklarıyla bileklerimi sıkarak, "Düşmek üzereydin."

"Ben iyiyim," dedim, onun tökezleyip kelimeleri karıştırmasına şaşırarak.

Tekrar konuşmaya çalışmadan önce dişlerini sıktı. "Ayak bileğin burkulabilirdi. Bacağını kırabilirdin, kafanı yere vurabilirdin. Sen..." Yine çenesini sıktı. "*Kanayabilirdin*. Acı çekebilirdin ve seni bulmam saatler sürebilirdi. Sana ulaşip seni kurtarmak için saatler sürerdi ve o sırada bir şey olsaydı. Bir şey olsaydı..."

"Ama bir şey olmadı. Ben iyiyim," diye patladım, kendimi durduramadan. Sonunda onun endişesini görmezden geledim.

Göğsü, düzensiz nefesleriyle bana bastırırken, "Eğer burada sana bir şey olsaydı, yaralanmış olsaydın, aklımı kaçırdım. Ben..." Dişlerini tekrar sıkıyor. "Sen ve o... Eğer ailemi kaybetsem... Tekrar. Ben..."

"Ailen," diye nefes veriyorum.

Yine irkiliyor.

Sanki bunu söylediğinin farkında değilmiş gibi. Yüksek sesle.

Sanki vücudunun özellikle hassas bir noktasını açığa çıkardığının farkında değilmiş gibi. Hızla atan kalbindeki gizli bir damar. Sanki parmağımı kıpırdatmam gerekmeden, onun nabzına dokunmamı sağladığının farkında değilmiş gibi.

Ve ben bunu biliyordum, değil mi?

Onun gizli arzusunu biliyordum ve bu yüzden bu kadar çaresiz görünüyordu. Bu yüzden bu kadar çılgın ve hayvani görünüyordu.

Hayvani ve ilkel. Ay ışığı

altında.

Çünkü ailesinin incindiğini düşündü.

"Sen benim..." diye başlıyorum ama bir an kendime gelmem gerekiyor. "Ben senin ailen miyim?"

Vahşi nefesleriyle göğsüne göğsüm çarpıyor. "Bence sen benim bebeğime hamile olabilirsin ve kendini yaralayabilir ya da incinebilirsin, bu saatte ortalıkta dolaşmamalısın."

Kafamı salladım, bu konuyu konuşmakta kararlıydım. "Hayır, ama sen az önce benim, bizim..."

Bileğimi tekrar sıkıca kavrar. "Beni dinlemekte bu kadar iyisen, şunu da dinle: Bu gece yaptığımı bir daha asla, asla yapma. Bir daha asla kendini böyle tehlikeye atma." Bir saniye boyunca bana bakar, sonra "Bu yeterince açık mı, yoksa daha açık hale getirmem mi gerekiyor? Ve inan bana, bunu yapmam hoşuna gitmeyecek."

Ona kızgın olmam gerekirdi.

Kızgın.

Bu kadar otoriter davrandığın için. Bu kadar baskıcı ve kontrolcü davrandığın için, özellikle de bugün bütün günü nasıl geçirdiğim düşünülürse.

Yatağına bağlanmış

olarak. Ama ben

değilim.

Ama üzgünüm.

Çok üzgünüm çünkü o haklı. Bunu yapmakla demek istiyorum.

Bütün bu olayı halının altına süpürmekte haklı. Çünkü bir an için unutmuştum.

Onun ailesi olamayacağımı unutmuştum.

Aslında, onun için hiçbir şey olamam.

Sadece yakında başka birinin olacağım için değil, aynı zamanda istemediğim için de.

Değil mi?

Yani o benim kalbimi kıran adam ve onu affetmiş olsam da unutmadım. Hayatında benden daha önemli şeyler olduğunu hala unutmadım. Egosu, öfkesi, kariyeri. Kardeşime olan nefreti hala devam ediyor. Bana davranışlarından pişman olduğu ve hayallerime yardım etmeyi kabul ettiği için, aramızdaki diğer her şeyin ortadan kalktığı anlamına gelmez.

Hayır, hepsi hala orada.

O halde, onun az önce açıkladığı şey hakkında konuşmanın bir anlamı yok.

Aslında başka bir şeyden konuşmalıyız. Daha da önemli bir şeyden.

Ellerimi sıkarak odaklanıyorum. "Neden, yine ipler mi olacak?" Çenesi seğiriyor.

"Beni yatağına bağlayıp burada tutacak mısınız? İsteğim dışında." Bir tik daha. Ama sonra cevap veriyor, "Bunu yapmamalıydın."

"Ne?"

Derin nefes alırken göğsü tekrar benimkine çarptı. "Seni bağlamamalıydım. Seni orada bırakmamalıydım. Ben..."

"Kıskandın," cümlesini onun yerine tamamlıyorum, bu kadar kolay bir itiraf karşısında vücudumdan biraz buhar çıkmış olsa da sert bir ses tonuyla.

"Evet."

"Çünkü Ezra'nın..."

"Söyleme," diye homurdanarak, beni daha sıkı sarar ve gövdesini bana doğru iter. "Onun adını söyleme."

Tavsiye edilmeyen bir şey olmasına rağmen, onun altında sırtımı kamburlaştırmaktan kendimi alamıyorum. "Söylerim. İstersem."

Bu seferki homurtusu göğsünün ortasından geliyor, acımasız, tehditkar bir ses, sözler eşlik etmiyor.

"Ve bu seni ilgilendirmez."

"Yemin ederim ki, Firefly, eğer sen..."

"Hayır," onu kesiyorum ve söyleyeceğim şeyden nefret etsem de, yine de söylüyorum çünkü doğru olan bu. Onun çılgın kıskançlığı karşısında yapılacak *tek* şey bu. Beni buradan ve ondan uzaklaştıracak tek şey bu. Zaten karmaşık olan hayatımı daha da karmaşık hale getiremez.

"Anlamıyor musun? Kıskanamazsın. Kıskanmaya hakkın yok, Ledger. Ben senin kız arkadaşın değilim. Karın değilim. Senin için hiçbir şey değilim." Boğazım keskin camlarla dolmuş gibi hissediyorum. "Ve bugün yaptıklarından sonra, ben senin bebeğinin annesi de değilim. Çünkü bizim bir bebeğimiz yok. Beni sürekli senin olarak adlandırıman, benim senin olduğum anlamına gelmez. Ve onun adını söylemeye hakkım var, eğer..."

"Söyleme," diye uyarıyor.

Ve bunun için minnettarım. Uyarısı için, sözümü kesmesi için. Çünkü acı verici olmaya başlamıştı. O sözleri söylemek.

Sözleri ağzımdan çıkarmak fiziksel olarak imkansız hale geliyordu. Beni kanatıyorlardı.

Dilim kazınıyor, dişlerime çarpıyorlardı.

Bu yüzden bir mola vermem, birkaç saniye duraklayıp sonra devam edip doğru şeyi yapmam gerekiyordu.

Söylediğime devam etmek için ağzımı açtım ama sonra fısıldadım, "Ezra." Siktir.

Siktir, siktir, *siktir*.

Neden böyle yaptım? Neden onu böyle kışkırttım? Ve onu kışkırttım.

Çünkü bunu söyler söylemez, burun delikleri genişledi.

Bütün vücudu üzerimde gerildi, titriyordu.

Ve neden bilmiyorum ama tekrar söylüyorum. "Ezra." Ve bu sefer devam ediyorum, "Ezra. Ezra. Ezra. Ezra. Ez —"

Sonra yapamadığımı fark ettim.

Çünkü ağzı benim ağzıma sertçe yapışıyor.

Sözlerimi yakalıyor, ay ışığı altında nefesimi öperek alıyor.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Bu delilik.

Bu delilik. Böyle olmamalı. Bunu yapmamalıyız.

Bunu yapmamam gerekiyor. Onu daha fazla kışkırtmamam, böyle tahrik etmemem gerekiyor. Ağzımı bu kadar açmamam ve onun içimi talan etmesine izin vermemem gerekiyor. Dilimi emmesi için ona vermemem gerekiyor. Tanrım, dudaklarını ısırmamam gerekiyor ki o da benimkini ısırmasın.

Hayır, onu itmeliyim.

Ona karışık sinyaller vermemeliyim.

Ve bir şekilde, *bir şekilde*, bunu yapmaya başlıyorum. Artık ellerim serbest — uzun, acımasız parmaklarını saçlarıma sokup yüzümü istediği gibi yönlendirebilmek için bileklerimi bıraktı — saçlarını çekmeye başlıyorum. Dağınık saçlarını çekiyorum. Boynunun yanını tırmalıyorum. Tırnaklarımı omuzlarına batırıyorum, sırtında, kalın pazı kaslarında gezdiriyorum.

Onun altında sallanıyorum.

Kalçalarımı sallayıp yuvarlıyorum. Büküyorum.

Hepsi onu üstümden atmak için. Hepsi beni öpmeyi bırakıp gitmeme izin vermesini söylemek için. Beni geri alması için.

Ama olan tam tersi.

Olan şey, tırnaklarımın batmasıyla inliyor ve homurdanıyor. Ve o da benim kalçalarımın ritmine uyarak geri itiyor, uyluklarımın arasındaki o yere doğru itiyor ve bastırıyor.

O acı ve hassas yer.

Ve aman Tanrım, külot giymediğimi fark ediyorum.

Tabii ki bunu biliyordum; kaçarken giyecek zamanım olmamıştı.

Ama şimdiye kadar fark etmediğim ya da farkına varmadığım şey, onun da çıplak olduğu. En azından göğsü çıplak ve şimdi çıplak amım onun çıplak ve çıkıntılı karnına sürtünüyor, onun cildini benim azgınlığımla boyuyor, kaygan ve yapışkan hale getiriyor, her yeri kirletiyor. Sanki o da her zaman benimkini kendininkiyle boyamak istemiş gibi.

Ve bu her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Beni daha önce hiç hiçbir şeyin uyandırmadığı kadar tahrik ediyor ve onu üstümden atmaya çalışmak yerine, onu daha da yaklaşıtıyorum. Onu öpüyorum ve öpücüklerine karşılık veriyorum.

Tam nefesim bitecek diye düşünürken, o öpücüğü keser ve ben fırsatı değerlendiririm.

"Bırak beni... git," diyorum, ağzı boynuma doğru inerken. "Bırak beni, Ledger."

Bırakmıyor.

Bana bastırıyor ve çilliğine yöneliyor.

Emmeye devam ediyor, kesinlikle diş izlerini bırakıyor.

Saçlarını tekrar çekerim. "Öpmeyi kes, pislik. Ben... Ben bunu istemiyorum. Ben..."

O anda dişlerini cildime gerçekten batırdığı için nefes alamayıp durmak zorunda kalıyorum, muhtemelen söylediklerime ceza olarak. Ve tüm vücudum sanki elektrik çarpmış gibi onun altında kıvrılıyor ve sallanıyor.

O psikopat.

Sonra ona tokat atmaya başlıyorum. Omuzlarına, kollarına, çenesine, ellerimin ulaşabildiği her yere.

Ve o daha da fazla yapıyor.

Beni daha fazla ısıtıyor ve Tanrım, neden bu kadar iyi geliyor? Neden yaptığı her şey bu kadar iyi geliyor?

Her ısırık, her yalama, her emiş, her kalça itişi beni daha da delirtiyor, daha da delirtiyor, daha da delirtiyor.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Yapamazsın... Beni bağladıktan sonra yapamazsın," diyorum, hala tırnaklarımla ona saldırmaya devam ediyorum. "Sen beni bağladın. Ve beni orada bıraktın. Öylece gittin. Ben çok... çok korkmuştum ve çok kızgındım. Sana vurmak istedim. Yüzüne yumruk atmak istedim. İstiyordum... Seni istedim... Tanrım, seni o kadar çok istedim."

Bağırıp çağırırken bir şey fark ediyorum.

Onun ısırıkları ve sert itişlerinin yatıştırıcı emmelere ve nazik sallamalara dönüştüğünü fark ediyorum. Ve onun homurtuları ve inlemeleri, "*Özür dilerim*" diye boğazından çıkan seslere dönüşüyor.

Saçlarımı yumruklayan parmakları şimdi yanaklarımı okşuyor ve aman Tanrım, dudakları hareket ediyor. Boğazımdan ayrılıp yukarı doğru ilerliyorlar, çenemi emmek için duruyorlar, cildimi yalıyorlar ve ağladığımı fark ediyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan akıyor ve o onları içiyor, aynı şeyi tekrar tekrar söylerken yalıyor.

İşte o anda oluyor.

Sanırım o anda tüm mantığımı yitiriyorum. Tüm direncimi kaybediyorum.

Önceden çok fazla olduğu da söylenemez. Zar zor ayakta duruyordum. Ama yine de doğru ve yanlış kavramları vardı. Bunu yapmamamız gerektiği konusunda bir fikrim vardı.

Ama şimdi hepsi gitti.

Gözyaşlarımı yalarken, beni tüm akıl sağlığımdan da mahrum etti. Ve ben onun yüzünü tutup kendi özürlerimi fısıldıyorum.

"Özür dilerim, tamam mı? Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Senden gerçeği sakladığım için özür dilerim. Ben... Ben... Ben bunu yapacağıma inanamıyorum. Onu senden alacağıma inanamıyorum." O açık ağzını yüzümün her tarafına sürerken, ben parmaklarımı yanaklarına gömüyorum. "O senin. Sadece senin. Ve seni kışkırttığım için özür dilerim. Onun adını söylediğim için." Üzerime doğru eğilir, parmakları çenemi, çenemi sıkıca kavrar. "Seni kıskandırmaya çalışıyordum. Yapmaya çalışıyordum... Neden böyle yaptığımı bilmiyorum. Neden

senin de benim acı çektiğim gibi acı çekmeni istiyorum. Ben... Bilmiyorum... Bir daha asla böyle yapmayayım diye bir önlem almalısın. Sen...

Beni başka bir öpücükle susturur ve bu sefer ben de hiç çekinmeden karşılık veririm.

Onun son öpücüğünde yapmak istediğim gibi.

Ama çok çabuk bitti ve birdenbire kendimi gecedен daha karanlık gözlerine bakarken buluyorum. Aniden, bileklerimin tıpkı önceki gibi sıkıştığını fark ediyorum ve kurtulmak istiyorum. Kaçmak istediğim için değil, ona dokunmak istediğim için. Yoğun ve sert kaslarını, pürüzsüz tenini tekrar hissetmek istiyorum.

Ama onunla kavga

etmeyeceğim.

Etmeyeceğim.

Dövüşmek istemiyorum. Sadece onu istiyorum.

"Yapmalıyım," diyor, dudakları dudaklarımın üzerinde. Başımı kaldırıp dudaklarını yakalamaya çalışıyorum. "Evet."

Ama dudaklarını ulaşamayacağım bir yerde tutuyor ve "Peki bunu nasıl yapmamı istiyorsun?" diyor.

"Bilmiyorum... Bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum..." "Ben biliyorum."

"N-nasıl?"

"Sikimle."

"Evet." Hevesle başımı salladım, kalçalarımı onun altında kıvrandırdım.

"Sadece... içime sok." "Nereye sokmamı istersin?"

Bunun cevabını kesinlikle biliyorum. "Ağzımda." "Öyle mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum hevesle.

Tekrar aşağı inerek dudaklarıma sürtünerek, "Nedenini söyle" der.

Yine dudaklarını yakalamaya çalışırım ama başaramam. "Çünkü..."

"Neden?"

Ona bakarken nefesim hızlanır, huzursuzca nefes alıp veriyorum. "Çünkü onun adını söyledim."

Çenesi sıkılaşıır ve vücudu titrer. "Söyledin." Onu, dudaklarını tekrar yakalamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "E-evet."

"Ve seni susturmak için aynı ağzına öpmek zorunda kalmam beni çok kızdırıyor."

"B-biliyorum ve özür dilerim. Ben..."

Çenesi yine seğıirdi. "Üzgünüm demek yetmez, değil mi?"

Yutkunarak başımı salladım. "Hayır."

"Özür dilemek, sana özellikle söylemememe rağmen onun adını söylemiş olmanı telafî etmez."

"Biliyorum. Ben..."

"O zaman haklısın. Bir daha asla yapmamamı sağlamalıyım. O ağızdan benim adımdan başka kimsenin adı çıkmamasını sağlamalıyım."

"Evet."

"Bunu yapmanın tek bir yolu var, değil mi?"

"Uh-huh."

"Seni benim sikimde boğmak." Yine

yutkunup başımı salladım. "Evet."

Parmakları yüzümü sıkıca kavradı. "Seni boğazına kadar sokmak." "Evet.

Tanrım, lütfen."

"O orospu çocuğun adının tadını ağzından çıkarmak için tek yol, onu benim spermimle yıkamak."

Elini tutan bileklerimi çeviriyorum, uyluklarım onu sıkıca sarıyor. "Evet. Tek yol bu."

"Çünkü sen benim fahişemsin, değil mi?"

Onun altında sarsılıyorum. "Öyleyim."

"Benim lanet fahişem," diye dişleriyle ısırarak söylüyor.

"Benim *lanet* malım." "Ö-Öyleyim."

"Ve ne dersen de, ne kadar inkar edersen et, bu senin benim Firefly'ım olduğun gerçeğini değiştirmez. *Benim*."

Daha önce söylediğim sözleri bana geri söylediğini biliyorum.

O sözlerle onu kızdırdığımı biliyorum.

Ve şu anda onunla bu konuda tartışmam gerektiğini de biliyorum. Ama dediğim gibi, doğru ve yanlış kavramlarım tamamen altüst oldu. Şu anda onun kadar çıldırdım ve bunun zehirli, zararlı ya da felaketle sonuçlanacağı umurumda değil.

Onu istiyorum ve bana ne isterse yapmasını istiyorum. "T-tamam."

Sonra çenesini sıkarak her zamanki gibi tehditkar bir şekilde baktı.

"Hadi gidelim o zaman," diyor. "Hadi işimize bakalım. O pamuk şeker ağzını benim sikimle vaftiz edelim de tekrar benim olmaya layık olsun."

Bununla birlikte ayağa kalkar ve vücudumdan uzaklaşır.

Ayaklarını benim açılmış bacaklarımın arasına koyar. Açık, ıslak ve benim sıvılarımın kaplı.

O kadar ıslak ki, ay ışığında cildim parlıyor.

Onunki de öyle.

Onun karın kasları, o küçük mutlu iz, hepsi benim spermimle ıslanmış ve çok parlak görünüyor.

Bu manzara ne kadar güzel olsa da, zamanımı bununla harcayamam. Başkasının adını söylediğim için cezalandırılıyorken ve dikkatimi cezalandırma aracına vermem gerekirken.

Gri eşofmanının içindeki ağır şişkinlik. Ağır ve zonklayan.

Yemin ederim, kumaşın içinden atışını görebiliyorum.

Ama daha da önemlisi, üzerinde ıslak bir leke görüyorum. Bu, onun damladığını fark etmemi sağlıyor.

Ve Tanrım, bunu boşa harcamamalıyım.

O benim ağızımda olmalı ki ben tekrar iyi bir fahişe olabileyim.

Onun fahişesi.

Onun yoğun bakışları altında, yüzüstü pozisyonumdan kendimi kaldırıp ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

Kaslarının titrediğini, göğsünün inip kalktığını ve karnının gerildiğini görüyorum. Sonra ona doğru sürünmeye başlıyorum, gözleri kısılıyor ve çenesi taş gibi sertleşiyor. Tabii ki mesafe çok uzun değil, o hemen burada. Ama attığım birkaç adım normalden daha uzun geliyor.

Muhtemelen beni izleme şekli yüzünden. Açlık ve çaresizlikle.

Sabırsızlıkla da.

Çünkü oraya vardığımda, bacaklarının arasına girip beline uzandığımda, kolu birdenbire uzanıyor ve parmakları saçlarıma gömülüyor, saçlarımı yumrukluyor. Sonra onları birden çekip beni yukarı kaldırıyor ve vücuduna doğru çekiyor.

"Unutacağımı düşünmedin, değil mi?" diye boğuk bir sesle soruyor. Ellerim onun yanlarına gidip tutunuyor. "Neyi unutmak?" "Vaftiz edilmeye ihtiyacı olan tek kişinin sen olmadığını."

"Anlamıyorum."

Saçlarımı daha sıkı kavrayarak beni kendine doğru çeker. "Ben de her şeyi mahvettim, değil mi? Seni bağladım, yalnız bıraktım. Hep kıskançlık ve öfkem yüzünden. Hep onun adını söylediğin an yüzünden. O an beni mahvetti. O kadar mahvetti ki, saatlerce önümde sadece kırmızı vardı."

"Sen..."

"Öyleyse," diye başımı geriye çekerek, "sen benim sikimde boğulurken, ben senin amında boğulacağım. Sen üzerimde salya akıtarken, ben senin sıvılarının her damlasını içeceğim. Ve sen beni ağızına sığdırmaya çalışırken, ben

Bu çok samimi, Tanrım.

O benim amımı yalarken çok samimi.

Nedense, onun sikiyle sikmek — o kadar muhteşem ve dünyayı sarsıcı olsa da — benim amımı emmesi kadar yoğun gelmiyor. Ve aman Tanrım, o benim klitorisimdi, değil mi? Şimdi klitorisimi emiyor ve sanırım... Sanırım bu, şimdiye kadar birinin bana yaptığı en samimi şey.

Kimsenin kimseye yapabileceği *en*

samimi şey. Ve...

Hissetmekten önce duyuyorum.

Avuç içi kıcıma çarpıyor. Az önce...

beni tokatladı mı?

Ani olaylara ve kıcımda hissettiğim acıya alışmadan, o homurdanarak şöyle diyor: "Bu bir ders, unuttun mu? Benim için iyi bir fahişe olmak istiyorsan, Firefly, o zaman işine bak. Boğazının arkasına dokunup, nefes alabildiğin tek şey ben olana kadar bu amcığı boşaltmayacağım."

Bunu bir şaplaqla bitiriyor ve yanma hissi ve hafif rahatsızlığa rağmen işe koyuluyorum.

Çünkü bencil olamam.

Onun sikini emmenin bir ders mi yoksa ceza mı olduğunu bilmiyorum. Çünkü yine, ucunu yaladığım anda inliyorum. Tarçın tadı dilimde patlıyor ve bu sefer dikkatim dağılmadan çenemi sonuna kadar açıp dudaklarımla onu sarıyorum. Ve bunu yaptığım da, merdiven gibi çıkıntılara dokunuyorum ve evet, bu hiç de ceza değil.

Daha çok bir ödül gibi.

Hem benim için hem de onun için.

Onları kendine zarar vermek için aldı, değil mi? O gece için kendini cezalandırmak için. Bu yüzden bu gece onu ödüllendiriyorum.

Onları yalayıp dilimle okşarken, dilimde metalin lezzetli ağırlığını hissederek onu iyi hissettiriyorum. Onların lezzetli tadı, onun tarçın aromasıyla karışıyor. Ve sanırım biraz fazla iyi yapıyorum çünkü

sadece vücudu benim altımda zıplıyor ve seğiriyor, aynı zamanda amımın içindeki ağzı da titriyor.

Bu beni gülümsetiyor.

Ve onu daha sert emiyorum.

İki elimle onu sıkıca tutuyorum — haklıydı, onu tutmak için iki elime ihtiyacım var — ve onun güzel sikini deli gibi emiyorum.

Onu kontrolünü kaybetmesine neden olmaktan zevk aldığımı nasıl bildiğini bilmiyorum ama biliyor. Çünkü tekrar kıcımı tokatlıyor, beni zıplatıyor ve kalçalarımı sallatıyor, ve o kaba, büyük ellerini kullanarak yanaklarımı ayırıyor ve tamamen açıkta kalan amımı *gerçekten* beceriyor.

Ondan sonra, bence bir yarışma haline geliyor.

İkimiz de yalıyor, emiyor ve sürtünüyoruz. O

benim ağzımı yalarken ben onun yüzüne oturuyorum.

Onun üzerinde dans ediyorum, kalçalarım kıvrılıyor ve o benim altımda titriyor, uylukları geriliyor ve zıplıyor.

Ağzımı acıyı, yavaş yavaş hissetmeye başlayan ve yarın tam anlamıyla hissedeceğim ağrıyı umursamadan sonuna kadar açıyorum ve onu derinlemesine alıyorum, boğulurcasına emiyorum, öğürerek onun penisini ve testislerini kirletiyorum. O da benim am dudaklarımı emiyor, burnuyla benim aşırı hassas klitorisimi okşuyor ve tanrım, bunu hissedebiliyorum. Sıvılarımın fişkırdığını ve onun da onları geldiği kadar hızlı içtiğini hissediyorum.

Onu dönüştürüyorum.

Onu yeniden doğuruyorum.

Onun için iyi olmaya daha da kararlı hale *getiriyorum*.

Şimdiye kadar yaşadığı en iyi şey.

Bu yüzden pes etmiyorum.

Onu olabildiğince içime almaya çalışıyorum, muhtemelen benim salya ve damlayan amım kadar kaygan olan uzunluğunda yukarı aşağı gidip geliyorum. Tüm bu sırada karnımda bir şeyin dönüp sıkıştığını hissediyorum, kalçalarımı onun dilinin üzerinde sallayıp yüzüne binerek.

Sanırım her şeyi kontrol altında tutuyorum.

Onu boğazımın arkasına değdirmek için dayanacağım. Ama bir acı hissettiğimde tüm planlarım suya düşüyor.

Aşağıda.

Parmaklarından ya da dudaklarından değil. Dişlerinden geliyor.

Klitorisime verdiği küçük ısırıkla tüm dikkatim, zor kazanılmış kontrolüm ve onun sikini taparcasına yalamaya adadığım kendimden geçiyorum ve boşalıyorum. Sikinin uzunluğu ağzımdan kayıyor ve sırtımı kamburlaştırıyorum, inleyip titriyorum ve bunun asla bitmeyeceğini düşünüyorum.

Vücudumda, amımda bir deprem. Özellikle de emmeyi bırakmazsa.

O beni emip içtikçe, ben daha çok damlıyor ve fişkırıyorum ve uyluklarım daha çok titriyor.

Bir an bayıldığımı sanıyorum, ama vücudum hala sarsılıyor ve kıvranıyor. Çünkü bir sonraki hatırladığım şey, ellerimin ve dizlerimin üzerinde olduğum ve onun arkamda olduğu. Bunun nasıl olduğunu hiç bilmiyorum. Benden nasıl kurtulup, ben hiçbir şey fark etmeden beni bu pozisyona nasıl getirdiğini bilmiyorum.

Şu anda tek bildiğim, salyayla ıslanmış sikini hala sıkı olan amıma hizaladığı ve girmeye hazır olduğu.

Ve ben, ağızımdaki salyaları silerek, "B-bekle" diyorum.

Yukarı bakıyor, göğsü ter ve benim sıvılarımdan parlıyor, ağzı da parlıyor, göğsü hızla inip kalkıyor, sanki hızla giden bir tren gibi.

"Sen... sen..." Nefesimi alamıyorum ama ısrar ediyorum. "Sen boşalmadın ve..."

Sözlerim şaşkın bir nefes ve neredeyse çılgılık gibi şok edici, tiz bir iniltiyle sona eriyor.

Çünkü o anda içime girmeyi seçti.

Ve onun elinin kalçalarımı kavramaması ve kolunun

titrek karnımı sarmalamamış olsaydı, yüzüstü yere düşerdim. Oysa, tek yapabildiğim, içimde zonklayan penisiyle beni yukarı çekerken çığlık atmak ve titremekti. Omurgam eğildi ve başım göğsüne yaslandı.

"Yine," diye kulağıma homurdanıyor, "unutacağımı sandın, değil mi?"

İçimde pompalıyor, önceki orgazmumu uzatıyor, bu yüzden odaklanmak zor. Ama yine de "Neyi unutayım?" diyorum.

"Benim yükümün boğazına değil, rahminde olması gerektiğini."

Bunu şiddetli bir kalça hareketiyle bitiriyor ve ellerim geriye uçup dalgalı karın kaslarına tutunuyor. Bu netlik nereden geldi bilmiyorum ama ona hatırlatıyorum, "A-ama ben istemiyorum..."

"İstiyorsun." Kalçalarını bir kez daha *sertçe* itti ve bir eli kalçamdan ayrılıp boğazımı kavradı. "Sen benim bebeğimi istiyorsun."

Sırtımı kamburlaştırarak, hiçbir neden yokken ısrarla "Hayır" derken onun kontrolünün tadını çıkarıyorum.

Boynumu daha sıkı kavrar, başımı biraz daha geriye çeker, böylece ona ters bakarım. Sonra, "Bunların ne için olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Vücudumun bir kısmını, kalçamı sıkıyor, bu da beni ona doğru sarsıyor ve inlememe neden oluyor.

Ama yapabileceğim tek şey bu.

Zaten benden bir cevap beklemiyor gibi görünüyor, çünkü cevabı kendisi veriyor: "Bunlar. Yumuşak. Etli. Kalçalar." Her kelime, sikiinin çarpmasıyla vurgulanıyor ve sikiinin her çarpması, benim inlemelerimle ve iniltilerimle vurgulanıyor. "Bu yumuşak, etli kalçalar sadece seni böyle sikerken tutunmam için değil, ve inan bana, bu amcığı arkadan hayvan gibi siktiğim ve senin de azgın bir orospu olduğun birçok an olacak." Kalçamı tekrar sıkıyor, zevk ve acıdan dudaklarımı ısııyorum. "Bunlar sana bir bebek verdiğim zamanlar için de. Bunlara çocuk doğurma kalçaları diyorlar, Firefly, ve sen bunlardan bolca var. Bunlar senin için var ve eğer bunların boşa gideceğini düşünüyorsan, bir daha düşünsen iyi olur, tamam mı?"

Nefes nefeseyim, inliyorum ve gözlerim kapanmak üzere ama boğazımı sıkıyor, gözlerimi açmamı sağlıyor ve tekrar nefes alıyorum.

"Gözlerin bende olsun," dişlerini sıkarak homurdanıyor, "sana kuşlar ve arılar hakkında eğitim verirken."

Ses tonundan titriyorum, amım onun çubuğunun üzerinde spazmlar geçiriyor, onu ıslatmakla kalmayıp uyluklarımı da ıslatan sperm fişkırıyor. Ve Tanrım, durmuyor. İçimde pompalamayı durdurmuyor ve şimdi sesler var. Her itişinde şapır şupur sesler çıkıyor.

Yine de onu

duyuyorum.

Söylediklerini

duyuyorum.

"Ve bunlar," kalçamı bırakıp göğüslerime doğru ilerleyerek birini sıkıyor, "neden bu kadar dolgun ve olgun olduklarını hiç merak etmedin mi? Neden meme uçların sulu kiraz gibi görünüyor?" Birini başparmağıyla parmağı arasında yuvarlayarak beni *iniltiye boğuyor*, "ve neden yürürken bu memeler elbisenin altında sanki dışarı çıkıp onları emmek isteyen aç bir ağız bulmak için can atıyormuş gibi sallanıyor?" Şu anda endişelenmen gereken tek aç ağız benimki. Bilgin olsun. Kafana başka fikirler sokma, tamam mı? Bunlar *benim*. Tekrar, sözlerini sert kalça hareketleriyle vurgular ve ben yine "*uh, uh, uh*" derim. "Ve sana vereceğim bebek için. Çünkü bunlar sütçü memeleri, Firefly. Bunlar süt vermek, emzirmek, sikmek için yapılmış memeler ve tekrar söylüyorum, eğer bunları boşa harcayacağımı düşünüyorsan, o zaman belki de sandığın kadar akıllı değilsin."

Şu anda bir canavara benziyor.

Gümüş rengi ay ışığına batmış, gözleri kapkara, yüz hatları gergin ve kızarmış.

Ve nasıl oldu da böyle birine kapıldığımı merak etmeden duramıyorum. Beni nasıl bu kadar pençesine aldı da gitmek istemiyorum? Asla gitmek istemiyorum. Her zaman burada, onun şiddetli kollarında ve hayvan kalbinde yaşamak istiyorum.

"Ve sonra," diye boğuk bir sesle, hareketlerini biraz yavaşlatarak, nefes almama izin vererek, "bu amcık var." Göğsümü kavrayan eli, bir kez tokatlayıp beni inlettikten sonra, amcığma doğru kayıyor. "Neden bu kadar sıkı sence, bebeğim, ha? Neden Tanrı sana bu kadar küçük bir amcık verdi ki, içine girmek zor olduğu gibi çıkmak da zor. Neden Tanrı amcığını sadece ıslanacak şekilde değil, aynı zamanda

kimsenin işi değil ama aynı zamanda o kadar yapışkan ki, çıkmaya çalıştığında seni bırakmıyor. Seni bırakmıyor, bu yüzden kalmak zorundasın. Pompalamak, pompalamak, pompalamak zorundasın ve farkına bile varmadan ya da belki çekilip doğru şeyi yapıp seni hamile bırakmadan gitmeyi düşünmeden önce, çoktan yükünü içine boşaltmış oluyorsun. O sıkı amcığı, yumruğundan başka hiçbir şeye pompalama deneyimi olmayan lanet bir ergen gibi ağzına kadar dolduruyorsun."

Ne dediğini hiç anlamıyorum.

Kafamı göğsünde ileri geri sallarken, inleyip, sarsılıp, kalçalarımı kıvrırken, hiçbir şey anlamıyorum. Çünkü o sadece kulağıma fısıldamakla kalmıyor, aynı zamanda klitorisimi de okşuyor ve haklı. O kadar haklı ki, amım sanki kimse yokmuş gibi ıslanıyor.

Çünkü o ıslak sesler daha da arttı.

Kendimi gittikçe ıslaklaştığımı duyabiliyorum. Kendimi sulandığımı *duyabiliyorum*.

"Evet," diye fısıldıyor yine, "sen bir bebek istiyorsun. Çünkü senin amacın bu, Firefly. Bu yüzden bu tanrının unuttuğu dünyaya böyle bir vücutla gönderildin. Kalçaların o kadar etli ki, kızarana kadar tokatlamadan duramıyorsun. Göğüslerin o kadar sütü ki, ısırmadan duramıyorsun ve amın o kadar dar ki, içine boşalmadan duramıyorsun. *Bu yüzden*. Anlıyor musun? Bu yüzden bu kadar sıkı kıvrımların ve sikişmek ve üremek için yaratılmış bir vücudun var. Peki seni kim üretecek, bebeğim?"

"S-sen," diye fısıldadım, nasıl yaptığımı bilmeden. Nasıl bir kelime oluşturduğumu ve ne zaman söyleyeceğimi nasıl bildiğimi bilmeden.

"Aynen öyle." Yavaş ve tembel bir tempoda sikini içime sokup çıkarırken parmaklarını amımda ovuşturmaya devam ediyor. "Ben. Neden peki?"

Görüşüm bulanıklaşıyor. "Ç-çünkü ben senin Ateşböceğim." "Uh-huh.

Ve ben de senin Dikeninim, değil mi?"

"Öylesin."

"Güzel." Saçıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "O zaman artık kavga yok, tamam mı? Bebeğimi isteyip istemediğin konusunda tartışmak yok. Çünkü ikimiz de istediğini biliyoruz. Ve ikimiz de onu sana vereceğimi biliyoruz."

Uyuşturulmuş ve hipnotize edilmiş bir halde başımı sallıyorum. "Tamam."

"Gerçi," her şey halloldu ve zevk dayanılmaz hale geldiği için konuşmaya devam etmekte zorlanıyormuş gibi alnıma bir saniye nefesini üfler, "belki de benden kaçmakla haklıydın." O anda kaskatı kesilirim ama o devam eder, "ünkü öyle bir vücuda sahip birini, tekrar tekrar hamile bırakmak isteyeceğim. Karnın tekrar sıkı ve düzgün hale gelir gelmez, bebeğimi içine koymak isteyeceğim. O yüzden sana bir tavsiye, tamam mı? Beni öyle yakalamama izin verme, karnında bebek olmadan yakalamama izin verme, çünkü yakalarsam, seni bulduğum yerde yere yatırıp, sıkı deliğine sikimi sokup, seni tekrar dölleyene kadar sikip dururum, tamam mı? Senin doğurgan amın ve benim üstün sikimle, bunu yapacağımı biliyorsun."

Neyse ki buna cevap vermek zorunda kalmıyorum, çünkü o anda o sadece kıcıımı ve sonra göğüslerimi tokatladığı gibi amımı da tokatlıyor, ama ben de boşalıyorum. Ve bir kasırğa gibi boşalıyorum, bu orgazm bir öncekinden bile daha yoğun. Dürüst olmak gerekirse, o amımı yalamaya başlayıp kulağıma pis şeyler fısıldamaya başladığından beri boşalıyorum.

Bu sefer en azından beni aşağı itip, ellerimin ve dizlerimin üzerine öktürdüğünü ve sonra deli gibi pompalamaya devam ettiğini fark ettim. Beni az önce söylediği gibi sikiyor, beni aşağı bastırıyor, eli şimdi boynumun arkasına dolanmış ve kalçaları kıcıma çarpıyor.

Keşke başımı çevirip onu izleyebilseydim.

Farkında değildim ama bu benim için en önemli anlardan biriydi. Onun kirli ama erotik sözleri ve tabii ki içimdeki penisıyla birlikte.

Ama o beni sadece eliyle tutmakla kalmıyor, ben de onun bana verdiği her şeyi kabul etmekten başka bir şey yapmaya gücüm yok, vücuda titriyor ve saçlarım onun acımasız darbelerinden yüzümden uçuşuyor.

Oh, ve boşalmak.

Çünkü henüz durmadım.

Onun doruğa ulaştığını ve boşaldığını hissettiğimde bile.

Hatta, onun sikinin içimde zıplamasını ve nabzı atmasını hissedince, bitmeyen orgazmım daha da güçleniyor, yükünü boşaltıyor. Bunu isteyeceğimi biliyorum.

Tekrar tekrar, tekrar tekrar. Bana bir bebek verdiğinde ve tüm bunlar bittiğinde bile. Çünkü benim amcığım üremek için yaratılmışsa, o zaman onun sikini de beni döllemek için yaratılmış demektir.

Ve bu düşünce o kadar tehlikeli ve o kadar kesin ki — her sabah güneşin doğması gibi — yıldızları görüyorum sanki.

Onların parçalarının etrafımıza düştüğünü görüyorum ve gülümsüyorum, hala onun sikinin içimde zonkladığını hissediyorum, hala boşalıyorum.

Ama sonra bunların yıldızlar

olmadığını anlıyorum. Bunlar

ateşböcekleri.

Tonlarca, tonlarca, bizi çevreliyorlar, gecemi zi aydınlatıyorlar. Ve çok büyülüler.

Büyülü ve görkemli.

Güzel.

Gördüğüm en güzel şey.

Ve birkaç dakika sonra, Ledger işini bitirip içimden çıkıp beni gelin gibi kollarının arasına aldığı anda, onlar hala etrafımızda oynuyorlar ve ben kendimi "Ateşböcekleri" diye fısıldamaktan alıkoyamıyorum.

Beni kollarında tutarak yürümeye başladı. "Evet."

Bu minik yaratıklar ve güçlü ayın ışığıyla aydınlanan yüzüne bakıyorum. "Bu yüzden mi bana Ateşböceği diyorsun? Çünkü en sevdiğin ormanı aydınlatıyorlar."

Gözleri parıldıyor. "Sana Firefly diyorum çünkü hayatımı aydınlatıyorsun."

Aklımızı başımızdan alan sevişmemizin ardından kalbim hala sakinleşmemiş olmasına rağmen, kalbim hızla atıyor. "Çok güzeller."

Gözlerini benden ayırmadan "Evet" diyor. Ve ben,

ateşböceklerinden değil, benden bahsettiğini düşünüyorum.

Kalbim fısıldarken ben de ondan bahsediyorum: "*Sen, güzel şey.*"

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

"Neden bir kız istiyorsun?" Bir saat sonra ona soruyorum. Kulübeye dönüp banyoya girdiğimizde.

Buhar ve sıcaklık her yeri kaplamış, her şey mükemmel.

Ağlayıp, kızıp, koşup, evet, ormanda efsanevi bir seks yaptıktan sonra ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim. Görünüşe göre o da yorgun, çünkü bana cevap vermek için biraz zaman alıyor.

Ve bu biraz sevimli.

Neredeyse uykuya dalmışken şimdi uyanıyor.

Gözlerini açarken, kaşları hafifçe karışmış bir şekilde kırpıyor. Ve uykulu bir şekilde nefes alırken, sıcak göğsü yanağımın altında hareket ediyor. Tabii ki, beni bırakmaya dayanamıyormuş gibi etrafıma doladığı kolları da hafifçe titredikten sonra sıkılaşıyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, ona bakarak.

Sonunda yüzünü eğip bana odaklanıyor. "Çünkü mavi-gri gözlü, koyu saçlı, pamuk şeker seven ve rüzgâr çanları gibi tiz bir kahkahası olan küçük bir kız fikri hoşuma gidiyor."

Gözlerimi kırpıyorum. Sonra, "Sen... benim rüzgâr çanları gibi tiz bir kahkaham olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyorum. Bakışları yüzümde dolaşıyor. "Evet."

"Sen..." Dudaklarımı yalarım. "Bunu daha önce hiç söylememiştin."

Dudaklarıma bakıyor. "Sesinin yüksek olduğunu da hiç söylemedim."

Nefesimi tutuyorum. "Nasıl cüret edersin?"

"Ama ben onu huzurlu buluyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "H-huzur verici mi?"

"Evet." Sonra, "Yoksa neden geceleri sana hikaye anlatmanı istiyorum sence?"

"Çünkü..." Bunu söylediğime inanamıyorum. "Sana huzur veriyorum."

"Tabii," diyor, sesi garip bir şekilde eğlenceli geliyor. "Ve beni uyutuyorsun."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama sonra *onun* ne dediğini anladım. Göğsüne vurarak, "Sen tam bir pislisin. Bir daha sana hikaye anlatmayacağım" dedim.

O hafifçe gülüyor. "Anlatırsın."

"Anlatmam."

"Sadece bana işkence etmek için."

Bu beni duraksatıyor. "Aslında, fena fikir değil." Sırıttıyor.

"İşte benim kana susamış kızım."

Yüzüm kızarır.

Birden fazla nedenden dolayı. Sadece benim kan dökücü ve intikamcı yanımı doğru tahmin ettiği için değil — ki bu, onu tanıyana kadar kendimde olduğunu bilmediğim bir özellikti — ama aynı zamanda bu gece tırnaklarımla onu çizip tırmalayarak gerçekten kanını akıttığım için de.

Sırtında, yanlarında, boynunda çizikler var.

Banyo aynasında gördüğümde beni çok korkutan bir şeydi. Ama o sadece sırttı ve gururla bile "Kızımın tırnakları çok sertmiş" dedi.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım üzüntüyle.

"Önemli değil. Benim de acımasız bir aletim var.

Ödeştik." Tanrım, o deli, değil mi?

Kızarak kaşlarımı kaldırdım. "Benim ne kadar ateşli olduğumu düşünürsek, bir değil iki tane beni kaldırabileceğinden emin misin?"

Eğlencesi artıyor. "Sanırım sorun olmaz. Ben Thorn'um ve Firefly'ımı idare etmeyi bilen tek kişi benim."

Onun sevgi dolu ama aynı zamanda kararlı ses tonuna titreyerek, “Ya o da benim gibi umutsuz bir romantik çıkarsa?” diyorum.

"Umarım umutsuz bir romantik olur."

"Hatta romantik romanlar bile okuyabilir."

"Umarım okur." Sonra, "Hatta zamanı gelince ona bir tane alacağım."

"Peki ya yüksek topuklu

ayakkabılar?" "Onlar ne olmuş?"

"Ya benim gibi yüksek topuklu ayakkabıları seviyorsa?

"Eğer seviyorsa, düşmemesi için dikkat ederim." "Ya düşerse?"

"O zaman onu yakalarım." Kahretsin.

Bunu yapmasından nefret ediyorum.

Böyle tatlı davranmasından nefret ediyorum; ona kızamıyorum, sinirlenemiyorum.

Kafamı sallayarak fısıldıyorum, "Seni deli edecek."

"Beni delirtmek onun Tanrı vergisi hakkı." "Ve aşık olduğu adamın da."

Bu onu duraksatır. Sonra kaşlarını hafifçe çatarak, "Aşık olduğu adam."

"Ya da bir kız," diyorum. "Bilirsin, hayatında özel biri." Kaşları daha da çatıldı. "Hayır."

"Ne?"

"Bilmiyorum."

Ben de kaşlarımı çattım. "Ne bilmiyorsun?"

"Hayatında özel biri olacak mı?"

"Bilmiyorum..."

"Benden başka."

Sessizce gözlerimi

kırpıyorum. Sonra, "Sen."

"Evet."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra kapattım. Bunu birkaç kez tekrarladıktan sonra sordum, "Onun hayatında özel birinin olmasını istemediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır," der, derin bir kaş çatarak. "Onun hayatında özel birine ihtiyacı olmadığını söylüyorum, çünkü zaten ben varım."

Ona bakıyorum.

Kızgın kaşlarına. İnatçı çenesine. Kibirli kaşlarına. Evet, o deli.

Ve evet, bence bu çok sevimli.

"Bu çok," onu kırmayacak bir kelime arıyorum, "tatlı." Ama başarılı olamadım galiba, çünkü kaşları daha da çatıldı.

Yine de devam ediyorum, "Ama Ledger, bence kendini, hayatında başka biri olacağı ihtimaline hazırlamalısın..."

"Hiçbir şeye hazırlıklı olmama gerek yok."

Kahkahayı bastırmak için dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Yani, tabii ki onun ilk aşkı olacaksın ama..."

"Ve son aşkı. Ama yok."

Tamam, gülmeme engel olmak için beni çok zorluyor. Ama bir şekilde kendimi tutmayı başarıyorum. "Ama bir gün o da birini bulacak," diye başlıyor ama ben onun sözünü kesiyorum, "onu baloya ya da mezuniyet dansına götürecek birini. Ya da randevulara falan

"Onu baloya ve mezuniyet dansına ben götüreceğim." "Ben..."

"Bu arada, bunlar çok abartılıyor ama evet, gitmek isterse götürürüm. Ve onu randevuya çıkarmak için pislik bir erkeğe ihtiyacı yok. Ben yaparım."

O da var. Hatta, ona tanışacağı tüm erkeklerin onun için asla yeterince iyi olmayacağını ve bu yüzden hepsinden uzak durması gerektiğini öğreteceğim. Sonra, "Oh, ya da *bir kız*. Hiçbir kız da onun için yeterince iyi değildir. Ama önemli değil, çünkü dediğim gibi, onun hayatında zaten özel biri var."

"Sen mi demek

istiyorsun?" "Evet."

"Tamamen deli gibi konuşuyorsun, farkında mısın?"

"Kızını pisliklerle çıkmasına izin veren ezik bir baba olmaktan iyidir."

Bundan sonra konuşamıyorum.

Sadece nemli saçlarını, ıslak kirpiklerini, kızarmış bronz teninde damlayan damlaları inceleyebiliyorum.

Baba.

O baba olacak. Değil mi?

Neden beni bu kadar etkilediğini bilmiyorum. Ya da daha da ötesi, o baba olacaksa, ben de anne olacağım. Bu da en az onun kadar hayatımı değiştirecek bir şey, ama...

Şu anda tek düşünebildiğim, o, henüz doğmamış kızımız için, bizim babalarımızın bize hiç olmadıkları kadar şimdiden bir baba olduğu. Onu ve kardeşlerini ilk fırsatta terk etti, benim babam ise hayatım boyunca yanımda olmasına rağmen daha çok kötü bir varlık gibi.

Onu ondan uzak *tutmayı* nasıl düşünebilirdim? Onun ailesini ondan uzak tutmayı.

"Burada kalmak istiyorum," diye hiç incelik göstermeden patladım. Kollarını bana doladı. "Ne?"

Onun için şok edici olduğunu biliyorum.

Benim için de şok edici. Bu sözleri yüksek sesle söylemeden önce, söyleyeceğimi bilmiyordum. Burada kalmak istediğimi bu kadar çok istediğimi bilmiyordum. Ona huzur veren yerde. Çünkü görünüşe göre bana da huzur veriyor.

Babam yüzünden aylarca korku ve endişe içinde yaşadıkdan sonra, sakin ve basit bir şey istiyorum.

Bana neşe veren bir şey istiyorum. Ve bugün olanlara rağmen, onunla burada olmak geçen yıldan beri başıma gelen en mutlu şeydi.

Onun için de aynı şeyin geçerli olduğunu biliyorum.

Burası en sevdiği yer, yalnız kalabildiği tek yer ve kardeşleriyle ve futbolla ilgili bir şeyler olduğunu biliyorum. Belki burada kalırsak, her şeyi anlayabilir ve ona yardım edebilirim. Tıpkı onun bana yardım ettiği gibi.

Yumurtlama dönemi canı cehenneme.

Gerçeklik canı cehenneme. Şu an için her şey canı cehenneme.

Ve cennette yaşayalım.

"K-kulübede." Yine kaşlarını çatı ve ben açıkladım, "Yarın gitmek istemiyorum. Planladığımız gibi, ama..."

"Ama ne?"

Ona biraz daha yaklaşıyorum. Çünkü bu önemli. Bu, ikimiz de gerçek hayata bir süreliğine veda etmeden önce söylenmesi ve kararlaştırılması gereken bir şey.

"Bana bugün yaptığını bir daha yapmayacağına söz vermelisin. *Bana kıskanmayacağına söz vermelisin.*" Çenesinin sıkıldığını görüyorum ama devam ediyorum, "Bunu duymaktan hoşlanmadığını ve sinirleneceğini biliyorum. Ama Ledger, bu gerçek, tamam mı? Kıskanamazsın. Kıskanmaya hakkın yok. O sadece bir aile dostu. O..."

"Bir aile dostu."

"Evet," diyorum ona kararlı bir şekilde. "Aramızda asla bir şey olamaz. Öyle bir şey olamaz."

Birkaç saniye bana bakıyor ve umarım bana inanır.

Sözlerimi biraz çarpıttığımı biliyorum. Çünkü aramızda bir şey *var*. Ama nişanlı olsak da, o eşcinsel olduğu için aramızda asla bir şey olamaz.

Sessizliğini koruyup benim yalanımı fark etmediğinde, devam ediyorum: "Ben senin değilim. Gerçekten değilim. Hiç olmadım ve asla olmayacağım. Ve özür dilerim. Tanrım, onu senden saklamayı düşündüğüm için çok özür dilerim. Ama söz veriyorum, yapmayacağım. Bu bebeği senden asla saklamayacağım, Ledger."

Ve kendime, bunu gerçekleştirmek için bir yol bulacağıma söz veriyorum.

Geleceğim ne olursa olsun, nereye gidersem gideyim, Ledger'ın ondan asla uzak kalmamasını sağlayacağım.

Çünkü biz onun ailesi olduğumuz gibi, o da

bizim ailemiz. O benim.

Ve onun yanında olacağım. Elimden geldiğince. İdeal olmayacağını biliyorum, hayatım kimsenin fark etmediği kadar karmaşık, ama ben becerikli biriyim. Ben bir savaşçıyım.

Cesurum; o bana söyledi. Ve

bir yolunu bulacağım.

Ama bana bugün yaptığını bir daha yapmayacağına söz vermesi gerekiyor.

Yüzüne uzanıp avuçlarımla okşuyorum. "Senden tek istediğim şeyin bu olduğunu söylerken ciddiydim. Bir bebek. Başka bir şey istemiyorum. İstemiyorum..." Kalbim göğsümde sıkışıyor. "Bir biz. Biz diye bir şey yok. Bu yüzden kıskançlık ve sahiplenme duygusu göstermeyeceğine söz vermen gerekiyor çünkü..."

O da dikleşir ve bu gece ikinci kez atletik yeteneklerini kullanarak vücudumu pozisyonlandırır. Beni belimden kaldırır ve döndürür, böylece şimdiye kadar olduğu gibi bacaklarının arasında oturmak yerine, kalçalarının üzerine oturmuş olurum.

Ellerini kalçama indirip şöyle diyor: "Çünkü tek istediğin benim sikim."

Ben irkilirim, ellerim omuzlarına yerleşir. "Yani, öyle söyleyince çok kaba geliyor, ama..."

Kalçalarımı sıkıyor. "Başka türlü söyleyemem, Firefly."

Kızardım. "Hayır, öyle değil... Yani evet. Bunun farkındayım, ama aslında öyle değil. Sadece aramızda karışıklık olmasını istemediğim için öyle söyledim

ve..."

"Karışıklık."

"Evet. Ben sadece..." Onun kucagında kıvranıyordum ve o yine popomu sıkarak beni durduruyor. "Dinle, bu tamamen yanlış anlaşılıyor. Demek istediğim, ikimizin de gerçeklikten biraz uzaklaşmaya ihtiyacı var, sen ve ben. Hiçbir şey söylemedin ama tahmin edebiliyorum. Sen ve kardeşlerin arasında bir şeyler var ve bu senin oyununa yansıyor. Ve ben... Ben sadece yardım etmek istiyorum ve..."

"Yardıma ihtiyacım

yok." "Ama ben..."

"Gerçekten bilmem gereken şey," diye sözümü keser, "senin gerçekliğin ne?"

"Hiçbir şey," dedim çabucak ve ikna edici olmayan bir şekilde, gerginleşerek. "Sanırım pislik babandan."

"Bu önemli değil." Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. "Ben öyle demedim. Ben dedim ki..."

Beni bırakmıyor, beni sıkıca tutuyor. "Benden tek istediğin benim sikim."

Yine yüzümü buruşturuyorum. "Bak, öyle demek istemedim. Demek istediğim..."

"Öyle demeliydin," diyor. "Çünkü sana verecek başka bir şeyim yok zaten."

"Bu doğru değil. Bu..."

Kararlılık yüzünde belirirken, kaçınmaya çalıştığım konuya geri döndü. "Bana o pislik babanın sana ne yaptığını söyleyecek misin?"

Onu sessizce süzerken, beni bu yola sokan kendi ağzıma lanetler okurum. Sonra, "Hayır."

Yanağında bir kas seğirdi, gözleri kararmış ve hoşnutsuzdu.

"Çünkü dediğim gibi, bu önemli değil ve onun hakkında konuşmak istemiyorum. Ya da gerçek hayatla ilgili hiçbir şey hakkında," diyorum kararlı bir şekilde. "Sadece bana

bugün kıskandığın için yaptığın gibi davranmayacağına ve istediğim zaman gitmeme izin vereceğine söz vermeni istiyorum."

Yine de sessiz ve hoşnutsuz kalıyor.

Ve fısıldamak zorunda kalıyorum, "Lütfen, Ledger. Söz ver."

"Bu gece yaptığın gibi benden kaçacak mısın?" diye soruyor sonunda.

Kafamı sallıyorum. "Kaçmayacağım. Kaçmayacağım. Söz veriyorum."

"Söz ver."

"Evet. Seni böyle endişelendirmeyeceğim."

Gözleri yüzümü tarar. "Peki o zaman. Burada, kulübede kalabiliriz. İstedğin zaman gidebilirsin. Ama babanın ne yaptığını öğrendiğimde, ona yaptıklarım için beni suçlamamı istemiyorum."

Tehditkar sesi tüylerimi diken diken etti. Ve içimi ısıttı.

Her ne kadar onun asla öğrenmemesi için her türlü çabayı gösterecek olsam da.

Çünkü kardeşim gibi o da çıldırır. Aslında kardeşimden daha fazla çıldırır.

Ama istediğimi elde ettiğim şu anda bunu düşünmeyeceğim. Gülümsayarak fısıldıyorum, "O zaman burada kalıyoruz."

"Evet."

"İnanamıyorum." Gülümsüyorum. "Çok mutluyum."

Gözlerini benim yüzüme dikti. "Görüyorum."

"Her gün gölde yüzeceğim," diyorum mutlu bir şekilde. "Ve su kenarında piknik yapabiliriz. Sonbahar yapraklarına bakabiliriz ve..."

"Bence artık susmalısın." Kırgın bir şekilde geri çekiliyorum. "Ne?"

"Çünkü daha fazla konuşmana izin verirsem, beni uyutacaksın." Nefes nefese kalıyorum ama o devam ediyor, "Ve o zaman küvete oturduğumuzdan beri durmadan sertleşen bu kocaman sikim boşa gidecek."

"Bu çok..."

"O zaman senin zavallı, sperm aç amcığın ne olacak?" "Nefret ediyorum..."

Elini ağzıma koyar. "Şşş. Az konuşup çok sikiş, tamam mı?" Diğer eliyle kıcımlı tokatlar. "Hadi, madem burada seninle mahsur kaldım, en azından kendini işe yarar hale getir. Çünkü sikim kendi kendine sikişmeyecek, değil mi?"

Ugh.

O kadar kibirli ki.

Ama yine de onu seviyorum, seviyorum, seviyorum.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Her gece aynı şekilde başlıyor.

Yatmadan önce duş alır ve bittiğinde, tamamen çıplak olarak kapının eşiğinde belirir. O sırada ben çoktan yorganın altına girmişimdir ve onu görünce karnımda bir heyecan hissedirim.

Yatağa doğru yaklaşmaya başlar, gözleri sanki avını izleyen bir avcı gibi bana sabitlenir. O yatağa yaklaştıkça çarşafı daha sıkı tutarım. Bunu kasten yapmıyorum, sanki kendimi ondan korumak istercesine çarşafı göğsüme sıkıştırıyorum, ama bu her gece olan bir şey.

Belki de çok büyük ve tehditkar görüldüğü içindir.

Gerçekten bir canavar. Patlayacak gibi kaslarını dizginleyecek hiçbir giysisi olmayan, bu ormanın yarattığı.

Ne kadar güçlü, ne kadar sert ve ne kadar *vahşi* olduğunu gizleyecek hiçbir medeniyet örtüsü yok. Üstelik aleti de ortada.

Sertleşmiş, parıldayan mücevherlerle süslenmiş ve bana doğru attığı her adımda zonkluyor. Bu, uyluklarımı titretip içimi kasılmaya neden oluyor. Koyu renkli kıllardan yükselen o et yığını. Ve onun buraya gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Onun içime girmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Bu yüzden, bana ulaştığında ondan uzaklaşmaya çalışmam beni her zaman şaşırtıyor.

Tabii ki hiçbir yere gitmiyorum.

Eli çingiraklı yılan gibi uzanıp boğazımı kavrar. Nabzım onun elinin altında hızlanır, derimin altında zıplar. Beni bana ait olan yere, ona yakın bir yere, dizlerimin üzerine çekmek için beni tutar. Sadece birkaç saniye sürer ama o beni istediği yere götürdüğünde, nefes nefese cennete varmış gibiyimdir.

Ciğerlerime giren havayı kontrol ettiği yere.

Ve dakikada sadece birkaç kalp atışı veriyor. Her şeyi yavaş, halsiz ve yapışkan hale getiriyor.

"Bırak," diye yumuşak bir sesle söylüyor, çarşafı kastederek. Gözlerimi kırıyorum ve dediğini yapıyorum.

Sonra geceliğime bakar, hoşnutsuz bir ifadeyle kaşlarını çatarak.

Elini boynuma dolayarak beni yerinde sabit tutarken, diğer eliyle şeftali rengi geceliğimin narin spagetti askılarını çekip koparıyor. Onun üstün gücüne her yenik düştüğümde bir kez sırıyorum ve her sıçrayışım onun koyu renkli gözlerini daha da koyulaştırıyor. Bu, sanki bana bir kez daha kontrolün onda olduğunu göstermek istercesine, başparmağını çilime, nabzıma bastırmasına neden oluyor. Nefes almamı ve kalbimin atmasını o belirliyor.

"Kaç numara bu?" diye soruyor sonra.

"Y-yedi."

"Hâlâ öğrenmedin mi?" "Çünkü hoşuna gidiyor."

"Neyi seviyorum?"

"Onları yırtmayı."

Boynumu çekerek bizi daha da yaklaştırıyor. "Seviyorsun, ha."

Ellerim otomatik olarak onun sıcak karın kaslarına yerleşir, nemli kaslarının çıkıntılarını, basamaklarını izler. "E-evet. Gizlice geceliklerimi yırtmayı seviyorsun. Bu yüzden giyiyorum."

Ve iyi ki birkaç gün önce daireme uğrayıp, bir süre burada kalacağımız için bana bir sürü yedek getirmiş.

O mırıldanıyor. "Belki."

"Çünkü beni elde etmek için hiçbir şeyin seni durduramayacağını kanıtlamayı seviyorsun."

Dudaklarını hem tatmin hem de açlıkla yaladı. "Ve kimse yapamaz, değil mi?"

Onun hareketine karşılık bacaklarımı birbirine

sıkıştırıyorum. "Hayır." "Belki de sonunda

öğreniyorsun."

Dudaklarımı ısırarak başımı salladım.

Tam o sırada bana öpücükle yaklaşır. Ve ben tüm varlığım ile ona yapışırım.

Ama her zamanki gibi, öpücüğü çok çabuk biter çünkü beni itip bacaklarımın arasına girer. Kendini yatağa indirir ve ağzını tam oraya koyar.

Amımın üzerine.

Dilini ilk kez gezdirdiğinde, yataktan kalkıyorum, sırtım kavisleniyor, uyluklarım öncekinden daha da açılıyor. Ama yine de araları onun rahatça girebileceği kadar geniş değil. Hala ellerini bacaklarıma koyup daha fazla açmak, aralığı genişletmek zorunda.

Tabii ki, o benim tüm karnımı ağzıyla kaplayıp, kaygan dudaklarımı emip, sıkı küçük klitorisimi ağzının tavanına sürtünce, bacaklarımı kapatma eğilimim var. Tıpkı şu anda yaptığı gibi. Bu yüzden ellerini orada tutmak zorunda, büyük parmakları etimi çukurlaştırıyor ve beni yatağa sabitliyor.

Tabii ki bunu çok seviyorum.

Onun tarafından ateşböceği gibi sabitlenmeyi seviyorum.

Ağzımda onun penisiyle beni sabit tutmasını da seviyorum.

Ormanda yaptığımız altmış dokuz pozisyonunu hatırlıyor musun?

O zamandan bu yana bir haftadan fazla zaman geçti ve şimdi bu benim dünyadaki en sevdiğim şey haline geldi. Tabii, beni sikmesi hariç. Ve o da bunu biliyor. Benim amımı yalarken onun sikiyle boğulmayı ne kadar sevdiğimi ve beni hiç kıpırdamayacak şekilde yapmasını ne kadar sevdiğimi biliyor. Kafam yatağın kenarında sarkmış, o da benim titrek vücudumun üzerine eğilmiş, amıma ulaşmaya çalışıyor.

Ve evet, bunu ben bağıyken yapıyor.

İp ile hiç sorunum olmadı. Tek sorunum, gitmeme izin vermemesiydi, bu yüzden bunu yapmasını seviyorum.

Beni bağlayıp ağzımı siktiğinde, kontrolümü elinden aldığı anda çok seviyorum. Onun baskın pozisyonu, dilini klitorisime sokup boğazımı defalarca delerken, bronzlaşmış vücuduyla solgun vücudumu kaplarken, beni çok hızlı ve çok sert boşaltıyor, uzun süre

boğazıma sokup klitorisime dilini sokarken, bronzlaşmış vücuduyla solgun vücudumu kaplaması, beni o kadar hızlı ve o kadar sert boşaltıyor ki, uzun süre durmam.

Ama bazen sadece bacaklarımı açıp beni yalamayı seviyor.

Amımı yalamayı, tadımı alırken homurdanmayı ve inlemeyi seviyor. Ağzını yıkar gibi başını bir yandan diğer yana hareket ettirmeyi seviyor, çenesi benim sıvılarımın içinde. Ve inan bana, her zaman çok fazla oluyor, benim sıvılarım, benim spermim sürekli içimden akıyor. Uyluklarımdan aşağı akıyor, çarşafı ıslatıyor ama çoğu onun ağzına gidiyor.

Kısa süre sonra ıslak saçlarını tutup onu kendime yaklaşıtıyorum, uyluklarım dizlerimde bükülüyor, topuklarım omuzlarına baskı yapıyor, onları vuruyor. Sanırım bu ona yaklaştığımı gösteren bir işaret ve sonra beni oraya götürmek ya da zamanını almak, beni daha da çılgına çevirmek ve daha da aç hale getirmek ona kalıyor.

Ancak bu gece bana merhamet gösteriyor ve işaretlerimi fark edince dilini içeri sokuyor, küçük deliğimi delip geçiyor ve bana gelecek elektriksel acının bir ipucunu veriyor ve klitorisimi ısıtıyor. Ve bunu yapar yapmaz, sevdiğim acıyı bana verince, ben parçalanıyorum.

Onun için boşalmanın her seferinde bir keşif olduğunu.

Bacaklarım kontrolsüzce titriyor, pelvisim kasılıyor ve sırılıslam amım sıkılıp sıkılıyor, istemeden fişkırıyor. Vücudumun tüm benliğimi ona verip tamamen boşalması.

Kendim için hiç orgazm olmadığım şekilde. Neden olmasın ki?

Yani ona bir bak.

Bacaklarımın arasından yükselirken, ağzı ıslak, boğazı parıldayan halini bir bak.

Hatta nefes nefese göğsü ve kasılan karın kasları bile sırılıslam.

Spermim, sıcak bronz tenine ve yoğun kaslarına küçük yağmur damlaları gibi yapışmış.

Sonra onu derisine sürer.

Sanki bir hayvan gibi, eşinin kokusuyla kendini yıkıyor, kendini benim gibi kokutuyor.

Ve onu her izlediğimde, içimde küçük bir orgazm dalgası geçiyor. Yine de, şimdi onun sikini istiyorum.

Onun yumruğunda pompalama yerine, benim aç amımda pompalamasını istiyorum. Ayrıca şu anda çok sert, kırmızı ve *çok* kalın görünüyor.

Hiç olmadığı kadar kalın.

Yani her zamankinden daha azgın.

Bu da benim ve benim küçük amım için iyiye işaret değil. Bu *da* demek oluyor ki, bunu çok seveceğim.

Gözlerini çıplak vücudumda gezdiriyor ve ben sırtımı kamburlaştırıp göğüslerimi yukarı doğru iterek, tam onun hoşuna gidecek şekilde sallıyorum ve ıslak bacaklarımı onun için biraz daha açıyorum. Hatta o bana bakarken, amımı dokunacak kadar yaklaşıp, parmaklarımı dağınık, ıslak amımın ortasından geçiriyorum.

Ve her zaman olduğu gibi, bunu yaptığımda gözleri kısılr ve çenesi o kadar sıkı kapanır ki, onu işkence etmekten neredeyse vazgeçerim. Homurdanarak, sanki sadece onun dokunma hakkı varmış gibi, benim bile dokunamayacakmış gibi, elimi amımdan uzaklaştırır. Ve parmağıyla bana dönmem için işaret eder.

Bu çok kibirli bir hareket, neredeyse kabalık sınırında.

Sanki kelimeleri kullanmaya ya da medeni davranmaya tenezzül bile etmiyor gibi. Ve bunu o kadar çok seviyorum ki, hala titriyor olmama rağmen, bana söyleneni yapıyorum. Dönüp onun için ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

Ve sonra o orada.

En çok ihtiyacım olan yerde, tam arkamda ve gözümü bile kırpmadan içime giriyor. Ve ben dünya için ölmüş, sadece onun için yaşıyorum.

İlk hissettiğim şey acı.

Geçen hafta kaç kez becerdiğinin önemi yok, her zaman orada.

İlk başta içeri girmek için verdiği mücadele, hayal kırıklığına uğramış inlemeleri, benim acı ve şehvetli inlemelerim. O, benim etli, çocuk doğurmaya uygun kalçalarımı tutup geri çekerek, ondan uzaklaşmaya yönelik tüm çabalarımı çok kolay bir şekilde engelliyor. Ancak

beş altı vuruştan sonra, amcığım pes etmekten başka seçeneği kalmaz ve onun iradesine boyun eğerek, sert ve sertçe giren, *acımasız* sikine yer açmak için kendini gerer.

Böylece acı hafifler ama zevkin keskin kenarları hala kalır.

Ve bunun nedeni, bu şekilde, başka hiçbir pozisyonda mümkün olmadığını düşündüğüm yerlere dokunması olduğunu düşünüyorum. Onun merdiven gibi çıkıntıları bu yerlere sürtünerek, benim bu mahrem yerlerimi başka bir şekilde okşayamazdı.

Böylece zevk bile çekmek zorunda olduğum bir şeye dönüşüyor. Kırık inlemeler, sıkılmış dişler ve yaşlı gözlerle.

Onun güçlü itişlerine karşı *geri geri* iterek. Ama.

Tüm bunlar ne kadar bağımlılık yapıcı ve sarsıcı olsa da, en iyisi henüz gelmedi ve umarım bu gece gelir.

Her şey onun başparmağının kıcıma dokunmasıyla başlıyor. Tam ikinci küçük deliğimin olduğu yere.

Kaygan kanalım da dahil olmak üzere tüm pelvisim kasılır, bu da onu inlemeye ve birkaç saniye boyunca bana daha sert vurmaya neden olur. Sonra diğer koluyla uzanır ve saçımı yumruğuyla kavrar, beni yukarı çekerek göğsüne doğru eğilmeye zorlar. Bu da başparmağını deliğime itmesine neden olur — ama sadece birazcık.

Ama bu, "Hayır" diye inlememe yetiyor.

İtmelerini yavaşlatarak boğazımı kavrar, böylece bana ters bakabilir; beni en sevdiği şekilde bakıyor, fark ettim. "Hayır?"

Geriye uzanıp uyluklarını tutarak fısıldarım, "Hayır, lütfen."

Meydan okurcasına sorarken yanağındaki kaslar seğirir,

"Neden?" "Ç-çünkü."

"Neden?"

"Acıtacak."

"Evet," boğazımı sıkıp sert bir itmeyle sütçü memelerimi salladı, "Senin için."

"Evet."

"Ama bu benim için bir rüya gibi
olacak." "A-ama bencil olamazsın."

"Evet, neden olmasın?"

"Çünkü ben..." Burada durmam lazım, çünkü o üç kez arka arkaya sert ve hızlı
bir şekilde itiyor, "Senin bebeğini doğuracağım."

Bunu henüz bilmiyoruz.

Ama bunun yakında gerçekleşmesini gerçekten umuyorum.

O acımasızca, sertçe gülüyor. "Senin amını kullandığım için artık diğer deliğini
kullanmak için daha fazla neden var."

Tehditkar sözleri damarlarımdan ateş
püskürtüyor.

Sadece bunu yapabileceğini bilmem ama yapmayacağını bilmem. Bana zevk
vermeden yapmayacağını bilmem.

Her zamanki gibi fısıldarım, "Sadece bir vuruş mu?"

Ve her zamanki gibi alaycı bir şekilde cevap verir. "Bir taneyle
durmayacağımı biliyorsun." "Ama bir hafta boyunca
oturamayacağım."

Dişlerimi takırdacak kadar sert bir darbe daha. "Senin sorunun, değil mi?
Benim değil."

"Ya da düzgün
yürüyememek." "Yine.

Benim sorunum değil."

Tırnaklarımı uyluklarının arkasına geçiriyorum, bacaklarım onun uzunluğunu sıkıca
sarıyor. "Ama ya biri sorarsa?"

Beni azgın, kısık gözlerle izliyor. "Ne soracak?"

Dudaklarımı yalıyorum. "Neden tuhaf yürüdüğümü."

"Yalan söyleyebilirsin, değil mi? Bunda iyisin," diye alaycı bir fısıltıyla söylüyor.

Kafamı salladım. "Yapamam. Yalan söylemeyeceğime söz verdim." "Artık iyi bir kız olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Peki, iyi bir kız, neden tuhaf yürüdüğünü soran birine ne cevap verir?"

"Ben..." O tekrar içime girince nefesim kesildi, gövdesi kıcıma çarpıyordu. "Onlara senin yaptığını söylemek zorundayım. Sikini kıcıma soktun ve çok büyüktü. Sığmadı. Ama sen yapmadın..."

"Umursamadın," diye cümlemi

tamamladı. "Hayır. Yine de soktun."

"Evet, yine de soktum." "Ve

acıttı."

"Zavallı bebeğim," diye mırıldanıyor, alnımı öpmek için eğilirken başparmağıyla bir kez daha arka deliğimi okşuyor.

Ben titreyerek anımla onun sikini sıkıştırıyorum. "Ve bana çok kötü davrandın."

"Davrandım."

"İstememiştim."

"Evet, hayır deyip durdun, değil mi?"

"Evet."

"Ama ben de seni dinlemedim."

"Dur dedim. Hoşuma gitmediğini söyledim."

"Ama ben sana çok sevdiğimi ve bu yüzden katlanman gerektiğini söyledim." "Evet."

"Çünkü göt sikmek erkekler içindir, kızlar için değil, değil mi bebeğim?"

"Evet."

"Ayrıca yakında bitecek zaten." "Öyle."

"Ama tabii ki yalan söyledim."

"Beni orada sikerken hep yalan söylersin."

"Nedenini söyle."

"Çünkü sen hep diyorsun ki..." Nefesim, bu kirli, pis hikayeyi anlatırken her zaman olduğu gibi kesik kesik çıkıyor, onu ve kendimi çılgına çevirip azdırıyor. "Kıçımın cennetteymiş gibi hissettiğini."

"Evet, öyle," diyor, ağzı alnımda sürtünüyor, başparmağı neredeyse kıçıma girmiş ve tembel itişleri bana hayat veriyor. "Kıç deliğin sanki öldüm ve cennete gittim gibi hissettiriyor. Ve bunun bir hata olduğunu biliyorum. Adım muhtemelen başlangıçtan beri cehenneme yazılmışken cennette olmamalıyım."

"Ben..."

"Ama o zaman, bu fırsatı kaçıran aptal bir pislik olamam, değil mi? Burada kalacağım ve önümde eğilme hatasını yapan o sıkı götlü meleği, beni ondan ayırıp ait olduğum yere koyana kadar sikmeye devam edeceğim."

Ona uyarmaya çalışıyorum.

Bu oyunu artık oynayamayacağımı söylemeye çalışıyorum. Benim güçsüz bir ateşböceği, onun da bencil bir diken olduğu oyunu. Onun tek kazanan gibi görüldüğü, ama aslında ikimizin de kazandığı oyunu.

Ben geleceğim.

Ama sanırım o bunu zaten biliyor.

Çünkü bir sonraki sözleriyle beni uçurumun kenarına itiyor: "O zaman bir anlaşma yapalım mı? Seni şimdi boşaltayım, sen de kıçını sikeyim. Çünkü boşalırsan, hoşuna gittiği anlamına gelir, değil mi? Kaç kez hayır dersin de. Çünkü boşalırsan, onlara rızan olmadan kıçını sikip sana acı çektirdiğimi, ama yine de üzerime boşaldığını söyleyebilirsin. İyi bir fahişe gibi."

Bunun üzerine beni saran orgazm, öncekinden daha da büyük.

O kadar büyük, acı verici ve *elektrikli* ki, beni bambaşka bir stratosfere gönderiyor. Kim olduğumu, nerede başladığımı bilmiyorum. Ya da etrafımda neler olduğunu, ama onun geldiğini biliyorum. Beni spermeleriyle doldurduğunu biliyorum.

Onun tohumuyla.

Ve sonra her zamanki gibi beni kaldırıp banyoyu hazırlıyor. O benim saçımı yıkarken ve hala titremeyen vücudumu yatıştırırken, ben anında uykuya dalıyorum.

Evet, gecelerimiz böyle geçiyor.

Sabahlarımız da rutin.

Her zaman ilk uyanan o ve Tanrım, her sabah saat 5 gibi çok erken bir saatte uyanıyor. Ama bunun yerine sinirlenmek yerine, gösterinin tadını çıkarmayı seviyorum.

Sabah ritüelini tamamladıktan sonra, her zamanki gibi duştan çıplak çıkar. Havluyu yere atar ve koşu kıyafetlerini almak için komodine gider.

Göğsüme çarşafı sararak dirseklerimin üzerine yaslanıp onun koşu pantolonunu giymesini izliyorum. "Senin arkandan temizlik yapan sihirli bir peri olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Sonra bana doğru dönüyor, göğsü hala çıplak ve pantolonu kalçalarının üzerinde sarkmış, V şeklini sergiliyor, taze ve güne hazır görünüyor. "Ama benim için bunu yapan bir Firefly var."

"Öyle mi, gerçekten mi?"

Yavaşça başını salladı, gözleri beni baştan aşağı süzdü. "Evet. Ve bence o da oldukça büyülü bir kız."

Kalbim bir an durdu. "Havluyu al, Ledger."

"Ve bunu kendim yapmanın zevkinden mahrum mu kalayım?" diye sordu ciddi bir ifadeyle. "Hayatta olmaz."

"Senin arkanı temizlemekten *zevk almıyorum.*"

Tamamen yalan ama neyse.

Kollarını göğsünde kavuşturup tüm kaslarını gererek kendini daha da çekici gösterir. "Evet, bu yüzden mi her kirli çamaşırimi yere bıraktığımda neredeyse orgazm oluyorsun?"

Kırgın bir şekilde otururum, hala çarşafımı sıkıca tutuyorum. "Neredeyse orgazm olmuyorum." "Peki, mini orgazm o zaman."

"Sen tam bir pisliksin, tamam mı? Sen..."

"Ama yapıyorum."

Saçlarımı yüzümden çekip ona dik dik bakıyorum. "Neyi yapıyorum?"

"Havluyu almak için eğildiğinde neredeyse altıma işeyecektim."

"Ha ha." Parmakla onu işaret ettim. "Çok saldırgan ve porno hizmetçi filmlerinde çok klişe bir sahne."

Kollarını açarak yatağa yaklaşır. "Ve her akşam yemeği için kurabiyelerimi veya keklerimi getirmek için mutfakta koştururken, sıcaktan kızarmış yanakların ve sallanan göğüslerin."

"Yine klişe."

"Ama en çok," yatağa ulaşır ve elini yatağa koyarak eğilir, "sen benim için listelerini yazarken, kendime boşalmak üzereyim."

Tamam, bu yeni bir şey.

Birkaç kez gözlerimi kırptım. "A-alışveriş listesi mi?"

"Evet," diyor, gözleri bir oraya bir buraya bakıyor. "Çünkü bu bana sana bağlı olduğumu hissettiriyor. Bir şeylere. Bir şey istediğinde, sana onu verecek olan benim. Sana onu verecek olanın ben olacağını biliyorsun."

Kalbim göğsümde çarpıyor ve nefes nefese "Üçüncü kez söylüyorum, klişe" diyorum. Sonra ekliyorum, "Gerçi bu, aşırı erkeksi mağara adamı türünde bir klişe."

Gözlerinde eğlence beliriyor ve mırıldanıyor, "Klişe olmasının bir nedeni var, değil mi?"

"Ben..."

Gözleri yüzümde dolaşıyor. "Çünkü ben şu anda pantolonuma boşalmak üzereysem, sen de çarşafırlara damlatıyorsun."

İçim sıkışıyor. "Değilim."

"Kokunu alabiliyorum."

"Kokumu alamazsın. Bu saçmalık."

"Ama doğru."

"Biliyor musun, gitmelisin." "Öyle mi?"

"Evet. Aptal spor salonuna geç kalacaksın." "O da sana mini orgazm yaşılatıyor."

Haklı olmasına rağmen gözlerimi devirdim. "Artık gerçekten gitmelisin. Bütün gün burada durup bana bakarak odunlar kendi kendine kesilmez."

Çünkü o böyle yapar: odun keser ve sonra bu yerde durmadan turlar atar.

Ben yatakta uzanıp pencereden onu izlerken. Ve evet, mini orgazmlar yaşarken.

"Hayır, kesmez," diye kabul ediyor. "O zaman..."

"Bence bütün gün burada durup sana bakarsam, bu dünyadaki hiçbir güç bu odunları kesemez, ben kesemem tabii."

Bilgece başımı sallıyorum. "Aynen öyle." Sonra, kafam karışmış bir şekilde, "Ne? Ne odunu?"

Ağzı sırtarak gülümser. "Ben bunu yaparken sen de düşünsene." "Ne yap —"

Eli hızla uzanıp boynumu tuttu ve beni kendine doğru çekti. O anda, nefesimi kesen bir öpücük verdi ve bitirdiğinde, doğrulup bir tişört alıp gitti.

Neredeyse kapıya varmışken nefes nefese kalırım. "Anladım," derim uzaklaşan sırtına. "Senin aptal, çocukça odun şakan."

Sonra düşünmeden, yanımdaki yastığı alıp ona fırlattım ve onu güldürdüm.

Bir iç çekerek yastıklara yaslanıp gülümserim.

Her zamanki gibi, onun baltayı ve hipnotik, ritmik hareketlerini izledikten sonra tekrar uykuya dalıyorum. Sadece bir saat kadar sonra uyanıyorum — ki bu benim için hala erken bir saat — ve güne başlıyorum. Bu genellikle, ter içinde ve nefes nefese geri dönmeden önce kahvaltıyı hazırlamayı içeriyor.

Hepsi çok lezzetli.

Sanırım haklıydı; mutfakta koşturup her şeyi zamanında hazırlamaya çalışıyorum.

Neyse.

Neyse, kahvaltıyı nerede yediğimiz hava durumuna bağlı.

Bazen güneşli olduğunda, ona söylediğim gibi dışarı çıkıp göl kenarında piknik yapıyoruz. Gölün içinde yüzüyor, yürüyüşe çıkıyoruz falan.

Ama bazen hava bulutlu ve yağmurlu olduğunda evde kalırız ve kahvaltımızı bitirdikten sonra oturma odasında vakit geçiririz. Özellikle güzel yağmuru ve ormanı gören büyük pencerenin yanında. Genellikle rahat halının üzerine uzanırız, ben kanepeye yaslanarak otururum ve o da – inanmayacaksınız ama – başını kucağıma koyar ve ben ona en sevdiğim aşk romanlarını okurum.

Tabii ki o da bununla dalga geçer.

Tabii bir süre sonra uykuya dalmazsa.

Bu hiç umurumda değil çünkü o şekilde çok huzurlu görünüyor.

Ama bazen uyanık kalır ve bu genellikle kitap çok gergin olduğunda olur. Ve bunu söylediğime inanamıyorum ama o gerginlik konusunda çok korkak.

"Ne oluyor lan?"

Okumayı bıraktım. "Ne?"

"Ofisinde sevişmek üzereler," sanki bilmiyormuşum gibi söylüyor.

"Evet, ne olmuş?"

"Öyleyse." Kaşlarını çatıyor, ağzının kenarları gerginleşiyor. "Yakalanacaklar, değil mi?"

Kitabı kapatıp kenara koyarak cevap veriyorum, "Sana söylemeyeceğim. Spoiler vermeyeceğim."

Çenesi sıkışır. "Umurumda değil. O boku okumayacağız."

"Neden?"

"Çünkü saçmalık," der, kaşları arasında çatlak derinleşir. "Çünkü onlar aptal. Neden lanet olası ofisinde sevişerek böyle bir risk alsınlar ki? Ve eğer böyle aptalca bir şey yapacaklarsa, ben de bunu okuyarak zamanımı boşa harcamayacağım. Seç birini."

Konuyu anlamanız için biraz bilgi vereyim: Benim en sevdiğim kitaplardan birini okuyorum. Kahramanı bir şiir profesörü, kahraman ise ona takıntılı ve onu takip eden öğrencisi. Kahraman ve kahraman, kahramanın ofisinde sevişmek üzere olan kısma geldim.

Gülmekten patlamamak için dudaklarımı sıkı sıkı kapatıyorum.

Ancak bunu pek başaramadığımı düşünüyorum çünkü kaşları daha da çatılıyor ve bana öfkeyle bakıyor.

Bir şekilde kendimi kontrol altına alıp, parmaklarımı alnında gezdirerek, "Bunun sadece kurgu olduğunu biliyorsun, değil mi?" diyorum.

"Umurumda değil."

"Ve bu bir romantizm. Sonunda bir araya gelecekler, bil diye söylüyorum."

"Sonunda bir araya gelirlerse umurumda değil. Yine de aptal hikayelerini okumak için zamanımı boşa harcamayacağım."

Parmaklarımla yüzünün yanını, yüksek elmacık kemiklerini ve çenesinin eğimini izledim. "Bence umursuyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

Bu sefer gülümsememi engelleyemeden cevap veriyorum: "Bence herkesin korktuğu büyük kötü Ledger Thorne, namı diğer benim Güzel Dikenim, birazcık da olsa hüznü aşk romanlarından korkuyor."

Gözleri kısıldı. "Öyle mi?"

"Evet." Aptal gibi sırtarak başımı salladım. "Bence aşk hikayelerinde birazcık bile dram olsa, sen kocaman bir *bebek* oluyorsun."

Çenesi biraz seğirir, sonra mırıldanır, "Ve bu komik, değil mi?"

Kıkırdarım. "Biraz, evet."

Sonra eğilip hoşnutsuz kaşlarını öptüm. Ama sonra onu biraz daha öpmem gerektiğini düşündüm, çok daha fazla, bu yüzden yüzünün her yerine öpücükler yağdırdım. Keskin elmacık kemiklerinden kibirli burnunun ucuna kadar. Heykel gibi çenesinin bir tarafından diğer tarafına, sonra geri dönüp aşağı dönük ağzına öpücükler kondurdum.

Bunu bir süre, muhtemelen yarım dakika kadar yapmama izin veriyor, sonra bana doğru geliyor.

Kollarını uzatıp bir eliyle boynumun arkasını, diğer eliyle etrafımızı perde gibi saran saçlarımı yakaladı. Saçlarımı yumruklayarak beni dudaklarına doğru çekti ve bana düzgün bir öpücük verdi.

Onun sevdiği türden bir öpücük.

Islak ve derin.

Benim de sevdiğim

bir öpücük. Ama

uzun sürmüyor.

Çünkü çok geçmeden o kopar ve beni yere yatırır. Oturur ama beni halının üzerine yatırır, vücudumu altına alır, rahat halının üzerinde yuvarlar ve saldırıya geçer.

Bununla seksi türden değil, diğer türden demek

istiyorum. Gıdıklayan türden.

Ve ben çılgılık atmayı, kıvranmayı, gülmeyi ve ona bağırmayı durduramıyorum.

Onu itip duruyorum, işe yaramayınca nefes alamıyorum. Hatta bana işkence etmeyi bırakmazsa işeyeceğim diye uyarıyorum ama tabii ki korkmuyor. Tam bayılacağım ya da *gerçekten* işeyeceğim diye düşünürken duruyor ve nefes nefese, yüzü kızarmış bir şekilde bana bakıyor.

Ben de kızardım.

Muhtemelen ondan daha

fazla.

Kesinlikle ondan daha fazla nefes nefeseyim.

"Sen... sen..." Yutkunuyorum, yumruklarımı omuzlarında sıkıyorum. "Sen bir pisliksin."

Bir şekilde parmakları saçlarıma gömülmüş, yüzümü çevreleyen elleri sıkılaşıyor. "Seni güldürmeyen bir pislik olmaktan iyidir."

Nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama hızla atan kalbim sıkışıyor. "Bu..."

"Sen çok güzelsin, bunu biliyorsun," diyor, gözleri parıldıyor, içinde bir şeyler yüzüyor.

"Ben..."

"Gördüğüm en güzel kız." "Sen..."

"Bazen seni en yumuşak ipeklere sararak kucağıma oturtup pamuk şeker yedirip yedirmem gerektiğini bilemiyorum."

"Bence konuşmayı kesmelisin."

"Ya da tüm kıyafetlerini yakayım da seni 24 saat çıplak tutayım." "*Konuşma*, Ledger."

"Ve canım istediğinde sikimle boğazını sıkacağım."

Gözlerimi kırıpıyorum. "Tamam, şimdi ağlayacağım."

Başparmaklarıyla yanaklarımı okşadı. "Öyle mi?"

"Evet." Açık bacaklarımı onun vücuduna doğru kaldırıp kalçalarına doladım. "Bu kadar şiirsel ve müstehcen konuşup benden sakın kalmamı bekleyemezsin."

Dudakları seğirdi. "Eğer ağlarsan, gözyaşlarını silmek için buradayım." Burnumu çektim. "Sikiyle mi?"

"İstersem."

"Seçim şansım yok mu?"

O zaman bacaklarımı daha da yukarı kaldırıyor. "Ne zaman bir seçeneğin oldu ki?"

Gözlerim neredeyse buğulanır. "Oh, iyi noktaya

değindin." Ve yapar.

Gözyaşlarımı sikiyle sildi.

Önce dizlerimin üzerine çöküp, onun büyük penisini ağzıma almaya çalışırken onları çıkarmamı ister, ama evet, sonunda istediğimi tamamen verir.

Tüm kahvaltılarımız ve romantik hikayelerimiz böyle geçiyor.

Bazen buradaki zamanımın bitmesini istemiyorum.

Gerçekliğe geri dönmek istemiyorum. Her şeyin kasvetli ve umutsuz olduğu Bardstown'a geri dönmek istemiyorum. Bu yüzden arkadaşlarımla mesajlaşmalarımı ve telefon görüşmelerimi kısa ve tatlı tutuyorum. Onlarla birkaç kez görüştüm ama eskisi kadar sık değil. Başlangıçta biraz endişelendiler ama her şeyin yolunda olduğunu söyledim, şimdi rahatladılar. Bu harika.

Ama sanırım her zaman istediğini elde edemezsin, değil mi?

Çünkü gerçeklik, adet dönemim geldiğinde kapımı çalıyor.

Günler geçtikçe takvimi izliyordum ve bir süreliğine dileğim gerçekleşmiş gibi göründü. Adetimin gecikmesi ve her zaman düzenli olduğum için umutlanmam kaçınılmazdı. Ama günlerce gecikmeli bir sabah, o ayın o zamanının geldiğini gösteren belirtilerle uyandığımda tüm umutlarım suya düştü. Adet dönemim her zaman kötü geçer, uyluklarım kanlar içinde ve karnımda dayanılmaz bir ağrı olur.

O kadar ki, bu, ondan önce uyandığım ilk sabah oldu.

Hatta, pelvisimde dalgalar halinde gelen ağrıyla birlikte mide bulantısı da hissettiğim için yataktan atlayıp banyoya koştum. Tuvalette kusarken Ledger içeri koştu ve ben ona ellerimi sallayarak, kusarken sessizce gitmesini işaret ettim.

Ama o daha da yaklaşır ve dizlerinin üzerine çökerek titremeyen, sallanan bedenimi kollarına alır. Ben midemi boşaltırken saçlarımı geri çeker.

Mide boşaldığında, tuvaleti sifonu çekmeme ve titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalkmama yardım ediyor. Lavabonun musluğunu açıyor ve yüzüme su serpip dişlerimi fırçalıyorum.

Tüm bu sırada içim yavaş yavaş ölüyor.

Ve tüm bu süre boyunca arkamda durup sırtımı ovuşturuyor, büyük bir endişeyle — vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum — ama o anda ihtiyacım olan şeye sabırla katlanıyor. Bana uzattığı havluyla yüzümü siliyorum ve artık iyi olduğumu düşünüyorum. Ona neler olduğunu sakın bir şekilde anlatabileceğimi düşünüyorum ama aynada gözlerimiz buluştuğunda, kendimi tutamıyorum.

Göz yaşlarımı ve ağzımdan çıkan hıçkırıkları durduramıyorum. O da beni döndürüyor ve göğsüne yapıştırıyor.

Sıcak kollarının arasında beni hapseder ve ben, kırık ve kesik kesik kelimelerle ona az önce adet gördüğümü söylerken, onun sağlam vücuduna yaslanıp titrerim. Bu habere nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ama o sadece sırtımı okşayarak "Sorun yok. Sorun yok. Ben yanındayım. Ben yanındayım, bebeğim" diye tekrarlar.

Tırnaklarımı çıplak göğsüne geçirip, "O... o..." diye kekeliyorum.

Tek söyleyebildiğim bu ama o umursamıyor. Yaptığı şeyi yapmaya devam ediyor, sırtımı okşuyor, vücudumu kendine sıkıştırıyor, tüm sıcaklığını bana verirken şşşş şşşş sesleri çıkarıyor.

Ama tekrar deniyorum, başımı kaldırıp. "O... O burada değil." Çenesi sıkılıyor ve bu beni daha da ağlatıyor.

Hayal kırıklığına uğradı,
değil mi? Elbette uğradı.

O da benim kadar çok istiyordu, ama tek yaptığı gözyaşlarımı silip "Sorun yok. Biz..." demek.

"Hayır, değil," diye bağıriyorum, ya da daha doğrusu hıçkırarak bağırmaya çalışıyorum. "O burada değil, Ledger. Ben hamile değilim. Adet görmediğimde hamile olduğumu sandım ama sadece gecikmişti ve şimdi geldi ama o burada değil ve ben..." Ona yalvaran, yakaran gözlerle bakıyorum. "Ya... Ya bende bir sorun varsa?"

Gece yarısı aklıma geldi.

Bunu çok istesem de — ve her zaman çok istemiş olsam da — hiçbir garanti yok. Ya gerçekten bir sorun *varsa*? Ya...

O benim vücudumu sıkarak düşüncelerimi keser. "Sende *bir* sorun *yok*."

Ve o bunu ciddi söylüyor.

Bunu anlayabiliyorum.

Yüzündeki hayal kırıklığı sandığım şey aslında kararlılık. Bunu gerçekleştirmekte kararlı. Hatta bunun gerçekleşeceğine mutlak bir inancı var.

Ve o anda erimek istiyorum.

Onun göğsüne, sıcaklığına eriyip gitmek istiyorum. Sözlerine.

Beni sakinleştirmesine izin vermek ve sonra beni yatağa geri götürmesine ve sonsuza kadar kollarında tutmasına izin vermek istiyorum.

Ama bunu yapamam.

Ona bir şey söylemeliyim. Ona bir şey söylemeliyim.

"Dinle," diyorum, acımı kontrol altına alarak ve ellerimi onun sert çenesine koyarak. "Bunu istediğini biliyorum. *Onu* istediğini biliyorum. Ama..." Derin ve titrek bir nefes alıp devam ediyorum. "Eğer bir nedenden dolayı, *herhangi* bir nedenden dolayı onu sana veremezsem, o zaman gidip başka birini bulmanı istiyorum, anlıyor musun? Dışarı çıkıp başka bir kızla bulmanı istiyorum. Kimse..."

Sözlerim ağzımdan çıkamadan, o üzerime eğilip dudaklarımı öperek beni susturdu.

Bu hem iyi hem de kötü.

Çünkü onun başka bir kızla bir şey kurmasından bahsetmek istemiyorum. Bunu düşünmek bile istemiyorum. Ve onunla hiçbir şey kuramayacağımı düşünürsek, bunun ne kadar bencilce olduğunu biliyorum.

Çünkü karşı karşıya olduğumuz tek gerçeklik adet dönemim değil, değil mi? Yakında başka şeyler de olacak.

Adet dönemim yine gecikti.

Ve üst üste üçüncü gün hafif mide bulantısıyla uyanıyorum.

Geçen aydan sonra, bunun ne anlama gelebileceğini biliyorum ama ne anlama gelemeyeceğini de biliyorum. Bunu öğrenmenin tek bir yolu var ama korkuyorum.

Ya düşündüğüm gibi değilse? Ya tüm

umutlarım boşa çıkarsa?

Öyle olsa bile, sonsuza kadar yorganın altında saklanamam, değil mi?

Bu yüzden kendimi yataktan kaldırıp banyoya gidiyorum. İlaç dolabını açıp, bana gerçeği söyleyecek basit testi çıkarıyorum — en azından %99 oranında: hamilelik testi. Ledger, benim listeme yazmadan tonlarca satın aldığı testlerden biri.

Hızlıca testi yapıyorum ve talimatlara göre iki dakika bekliyorum. Bu, hayatımın en uzun iki dakikası oluyor.

Zaman geldiğinde, kaderimi öğrenmek için çubuğu sıkıca tutuyorum. İlk başta inanamıyorum. Hayal gördüğümü düşünüyorum.

Ama bir şekilde kafamda yer ediniyor.

Ve anladığımda, bu bilgi karnıma çarptı. Tam rahmime.

Bunu bilinçli olarak düşünebilmeden, banyodan koşarak çıkıyorum. Koridorda koşuyorum, ön kapıyı açıyorum, ona ulaşmak için acele ediyorum. Egzersiz yaptığını biliyorum — odun kesiyor; testi yapmaya gitmeden önce pencereden onu görebiliyordum.

Üstelik sesini de duyabiliyorum.

Her zaman uykuya dalmamı sağlayan hipnotik ses.

Gürültüye rağmen, geldiğimi duyuyor.

Bu iyi bir şey, çünkü arkasını dönüp beni görür görmez, alnı kırışarak kaşlarını çatıyor ve ben onun kollarına atlıyorum. Ama şeytani egzersiz programı sayesinde, neredeyse hiç sarsılmıyor.

Kollarımı boynuna doluyorum ve ilk birkaç saniye boyunca tek yaptığım, misk ve tarçın kokusunu içime çekmek. Sanırım o da aynı şeyi yapıyor, avuçları popomun altında, külotumun kapladığı yanakları sıkıca kavırıyor ve burnunu boynuma gömüyor, göğüslerimiz ritmik bir şekilde hareket ediyor.

Sonra, nefes nefese fısıldıyorum, "Bence smokinini hazırlamalısın."

"Ne?"

"Çünkü baloya gidiyormuşsun gibi görünüyorsun."

Cevap vermez ama beni duyduğunu biliyorum.

Dahası, beni anladığını da biliyorum.

Çünkü kışkımdaki parmakları sıkıca sıkıyor.

Ama yine de karışıklık istemediğim için devam ettim, "Baba." Bunun üzerine tamamen hareketsiz kaldı.

Çılgınca nefes alan göğsü donar ve yapıştığım vücudunda tek bir kıpırtı bile hissetmiyorum. Çıplak kalçalarını bacaklarımla sıkıştırarak ondan ayrılmak üzereyim ama o bunu kendisi yapıyor.

Ellerinden biri saçlarıma yapışır ve başımı geriye doğru çeker.

O anda, tüm duygularının, vücudundaki tüm yaşamın, o güzel koyu renkli gözlerinde yansıdığını fark ettim.

"Ne dedin?" diye sordu, kelimeleri zar zor çıkararak, sesi titriyordu.

Dudaklarım gülümsemeye çekildi.

"Hamileyim." "Hamile."

"Senin bebeğin."

"Benim bebeğim."

Gülümsemem bir sırıtışa dönüşür, gözlerim yaşarır. "O burada. Geliyor. Başardık."

Sonunda bir titreme onu sarar. Bir
sarsıntı.

Hiç olmadığı kadar büyük.

Test sonucunu gördüğümde hissettiğim sarsıntıdan daha büyük.

Ellerimi yüzüne kaydırıp yanaklarını okşayarak, her gün bana sorduğu soruyu soruyorum. "Mutlu musun?"

Gözleri yaşlarla dolmuş, binlerce duygu ile titreyerek, "Tabii ki" der.

Bunun üzerine gözyaşlarım dökülür ve o eğilip gözyaşlarımı yalar, sonra dudaklarımızı tatlı, tatlı bir öpücükle birleştirir.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Onun Güzel Dikenleri

Hayatınızda sonsuza kadar hatırlayacağınız belirli anlar vardır.

Sonsuza kadar hatırlayacağınızı *bildiğiniz* anlar.

Çünkü bunlar mutlu anılar olduğu için değil — oğu öyle değildir — ama bunlar hayatınızı şekillendiren anılar olduğu için.

Babanın gittiği ve annenin ağlamayı kesemediği gün. Onun geri dönmeyeceğini *gerçekten* anladığın gün. İlk kez birine yumruk attığın ve bunun çok iyi geldiği gün. Annenin öldüğü gün. İlk kez evden kaçmak istediğin gün; ya öyle yapacaktın ya da ağabeyini ve onun kurallarını ldrecektin. İlk kez bir futbol topunu eline aldığın gün. İlk golünü attığın gün.

Onu ilk kez gördüğün gün, kardeğinin arabasının kaputunda otururken.

İlk kez futbol maçına geldiği gün. Sana ilk kez gülümsediği gün.

Onun kalbini kırıp onu yurt odasında ağlatarak terk ettiğin gün. Ve sonra sana hamile olduğunu söylediği gün.

Senin bebeğinle.

Ve bunu sana söyledikten hemen sonra, tüm hayatını alt üst edip seni bu gezegendeki en mutlu piç kurusu yaptıktan sonra, Ezra adında bir adama mesaj atıyor.

Ezra Vandekamp, tam adı bu.

O bir emlak mogulu ve Vandekamp imparatorluğunun varisi. Ŗu anda Kore'de büyük bir birleğme ve bir otel inėaat projesinin temel atma töreni için bulunuyor. Bu projeye mimarının yeni şaheseri deniyor ve onu hem iç hem de tasarım tarafını yöneten bir dahi olarak nitelendiriyorlar. Ayrıca, değiğen mimari ve emlak piyasasına ayak uydurmak için Vandekamp imparatorluğunun ihtiyaı olan kiğinin o olabileceğini söylüyorlar.

Architectural Digest ve *Forbes* dergilerinde onunla ilgili uzun bir röportaj var; internette buldum.

Okumayı sevmediğim için hepsini okumadım. Ayrıca okuyabileceğimi de sanmıyordum. Onun mesajlarını okuduktan sonra, ya da daha doğrusu birkaçını okuduktan sonra. Bilginiz olsun, telefonunu karıştırmadım. Telefonu, mesajlaşma uygulamasında açık olarak komodinin üzerinde duruyordu. Bana haberi verdikten sonra onu ağacın dibinde sikmiştım, o da duş almaya gitmişti. Onunla bir bağ kurmaktan kendimi alamadım.

Yapmak istediğimiz şeyi yapmış olsak da.

Meğer o da umursamamış, ben de onu bir hayvan gibi sikip kabine taşıdım. O da duşa girmeden önce bir süre telefonuyla oynadı, bunu çok net hatırlıyorum. Ben de temiz bir pantolon arıyordum.

İşte o zaman gördüm.

Mesajları.

O: Dönmeni sabırsızlıkla bekliyorum. Konuşacak çok şeyimiz var.

O: Hala işleri bitirmeye çalışıyorum. Döndüğümde haber veririm.

Bu bir hafta önceydi.

O haftadan sonra, bunu aklımdan çıkarmaya çalıştım. Görmezden gelmeye çalıştım. Her telefonunu eline aldığında, ona odaklanmamaya ve kime mesaj attığını merak etmemeye çalıştım. Neden yüzünde o lanet gülümseme var? Ona dönüşüyle ilgili *haber verdi mi?* Birbirleriyle buluşmak için planlar mı yapıyorlar?

En çok da, buluştuklarında ne yapacaklar diye merak ediyorum.

Ona gülümseyecek mi, tıpkı onları birlikte gördüğümde restoranda yaptığı gibi? Ona dokunmaya çalışacak mı? Çünkü eğer öyleyse, onun kremse tenine dokunan her parmağının her kemiğini kırarım. Aslında onun tüm parmaklarını kırarım.

Ve ayak parmaklarını da.

O, babasının onayladığı bir emlak mogulu olabilir ama ben Öfkeli Dikenim; ona bakarsa onu ikiye bölerim.

Çünkü o öyle, değil mi? Kızın babası tarafından onaylanmış.

Hayır, bunu unutmadım. Birkaç hafta önce restoranda bana anlattıklarını, boktan babasının onunla birlikte olmasını, onunla *kaynaşmasını* istediğini. Ve onun gerçeklikten kaçmak için burada kalmak istediğini, bunun babasıyla bir ilgisi olduğunu zaten bildiğimi de unutmadım.

Ne yani, Ezra ile evlenmeye *zorluyor* mu? Kız hayır diyor ve babası izin vermiyor mu?

Eğer kızı onun taleplerini kabul etmezse, ona zarar verir mi, karnındaki bebeğe zarar verir mi?

Ne bu?

Ne oluyor *lan*?

Bilmiyorsam onu nasıl koruyabilirim?

Dediğim gibi, geçen hafta boyunca bunu düşünmemeye çalıştım ama yine de kafama takılıp kaldım.

Bu yüzden bunu yapıyorum.

Dışarıdan bakıldığında suç gibi görünebilir — ve evet, suçtur; birinin evine izinsiz girip önemli belgeleri çalmak suçtur — ve ona verdiğim sözü tutmadığım da düşünülebilir.

Haftalar önce ona verdiğim sözü.

Kıskanmayacağıma ve istediği zaman gitmesine izin vereceğime dair.

Ama ben sözümü tutmuyorum.

Bu konuda çok net olmak istiyorum. Bu, sözümü tutmamak değil. Bu, sözümü tutmamak için özel olarak önlemler almam.

Bu, Ezra denen pislik ve kıskançlığımı — ki o özellikle bana kıskanmamamı söylemişti — bir kenara bırakmam. Ve tabii ki, onu gerçek dünyada bekleyen tehlikelerden korumaya çalışmam. Onu burada olacaklara bağlamak gibi bir niyetim yok.

Neden yapayım ki?

O benden hiçbir şey istemiyor — bir bebek hariç, onu yaptık — ve benim ona verecek hiçbir şeyim yok.

Her ne kadar düzenli terapi seanslarına gidiyor olsam da — Dr. Mayberry adında, benim hoşuma gitmeyecek kadar beni yakından izleyen yaşlı bir kadınla — hala işime dönmeme izin verilmiyor. Anlaşılan, belirli sayıda zorunlu seansı tamamladığımda izin verecekler.

Yani kariyerim hala berbat durumda.

Ve açıkçası, kardeşlerimin kontrolünden kurtulana kadar bu durum böyle devam edecek.

Ve şu anda futbol ya da Avrupa liginden çok ona ve kızımıza bakmak önceliğim olsa da, onu inciten adam hala aynıyım.

Hala aşk, yumuşak duygular veya şefkat hakkında neredeyse hiçbir şey bilmeyen aynı adamım. Hala ona romantik bir roman hayatı sunamıyorum.

Tüm bunlar onu korumak ve öfkemi kontrol altına almak için.

Her şey kötüye gidebilir mi? Evet, tabii ki.

Bunu ona ihanet olarak görebilir mi? Evet, tabii ki.

Ama şu anda umurumda değil.

Şu anda bunu yapmam gerekiyor. Canavarı sakinleştirmem, kafamı boşaltmam, o mesajları gördüğümünden beri kırmızıya boyanan görüşümü netleştirmem gerekiyor. Böylece durumu daha da kötüleştirmeyeceğim. Onun benden özellikle istediği sözü tutmayacağım ve Ezra'yı öldürmeyeceğim.

Ve belki, sadece belki, bu süreçte onu babasından da koruyabilirim. "Bunları imzalaman gerekiyor," dediğimi duyuyorum.

Yemek masasında oturan kız, yazdığı market listesinden kafasını zar zor kaldırıyor. "Neyi imzalayayım?"

Onun üzerinde durarak dişlerimi sıkıyorum. "Bu kağıtları."

"Ne kağıtları?" diye soruyor. Sonra kendi kendine, "Dur, sevdiğin domates sosu var mı? Yoksa bitti mi?"

"Ben..."

"Biliyor musun, ben gidip bir bakayım ve..."

Masadan kalkmak üzereyken onu durduruyorum, sesim istediğimden daha sert çıkıyor. "Sonra bakarsın. Şu lanet kağıtları imzala."

Sonunda başını kaldırdı, kaşları çatık. "Bu çok kaba oldu. Bunu senin için yapıyorum. Çünkü makarnaya farklı bir domates sosu kullanırsam, huysuzlanıp telaşlanıyorsun."

Ben huysuz ve telaşlı olmam.

Hiçbir şey için.

Asla.

Ama şu anda sinirli ve sabırsızlıkla titriyorken onunla tartışmak istemiyorum. "İki saniye sürer. Sonra istediğin lanet listeleri yapmaya devam edebilirsin."

Kaşları daha da çatıldı. "Bu kağıtlar tam olarak ne?" "Sigorta."

"Ne?"

Keskin bir nefes veriyorum. "Seni de eklemek istiyorum. Sağlık sigortama. Bu yüzden müdürüme evrakları hazırlattım. Dosyalama için senin imzan gerekiyor."

Ona yalan söylediğim için kendimden nefret ediyorum.

Ya da daha doğrusu, ona tüm gerçeği söylememekten. Çünkü ona verdiğim kağıtların içinde gerçekten sigorta kağıtları var. Sadece içinde başka bir şey daha var.

Yüzü yumuşadı ve hala düz olan karnına elini bastırdı. "Onun için mi?"

Kahretsin.

Siktir.

Neden bu kadar güzel olmak zorundaydı? Bu kadar

yürek parçalayıcı bir güzelliğe sahip olmak?

Mavi-gri gözleri parlıyor ve yanaklarında pembe bir kızarıklık var. Koyu renk saçları, akşam yemeği vaktinde olduğu gibi dağınık bir topuz halinde toplanmış ve

boynunu okşayan birkaç saç teli var.

Ve başka bir yol göremiyorum. Bunu yapmazsam öfkemin nasıl yatışacağını bilmiyorum.

Onu korumak için başka bir yol da göremiyorum.

Karnındaki küçük eline bakınca göğsüm sıkışıyor ve "Evet" diyorum.

Mümkünse, yüzü daha da yumuşadı. "Tamam. Ver."

Fikrini değiştirmeden önce, kağıtları ona doğru kaydırıyorum. Kalemimi alıyor ve söylediğim her sayfaya imza atıyor. Ve iş bitti.

Daha önce kağıtları imzalamaları için birkaç tanık tuttuğum için, onun imzasıyla iş bitti.

Sonra sandalyesinden kalkıp buzdolabına doğru uçar gibi gider ve yine benim sevdiğim sos hakkında bir şeyler mırıldanır. Ama kanımın uğultusu yüzünden onu duyamıyorum.

Kalbimde gök gürültüsü.

Kulaklarımda çınlama.

Huzursuzluğumu, kıskançlığımın azaldığını hissedebiliyorum. Kırmızı renk gözlerimden kayboluyor ve nihayet dünyayı net görebiliyorum. Nihayet *nefes alabiliyorum*.

O mesajları gördüğümde beri aldığım ilk özgür nefes.

Benim.

O benim.

Her ne kadar mesele bu olmasa da, içimi bir tatmin duygusu kaplıyor. Ezra'nın onu benden alamayacağını düşününce. *Babası* onu benden alamaz. Kimse alamaz.

Bu dünyada ya da gökte hiçbir güç.

Çünkü şimdi ben, onlar ile onun ve bebeğimizin arasında duruyorum. Ben.

Onun kocası.

Ve o benim karım.

BÖLÜM 4

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

"İyi misin?" Kamyon durur durmaz karanlık iç mekana soruyorum.

Ancak bana cevap vermiyor. Kabinden kardeşimin evine kadar sürerken, son bir saattir olduğu gibi direksiyonu sıkıca tutmaya devam ediyor.

Onun sessizliğine alınmıyorum. Bunun çeşitli nedenleri olduğunu biliyorum.

Öncelikle, onu burada istememiştim.

Bu konuda tartıştık ve tabii ki o kazandı. Ve içten içe onun burada benimle olacağına seviniyor olsam da — bu gece alabileceğim tüm manevi desteğe ihtiyacım olacak — yine de uzak kalması daha iyi olurdu diye düşünüyorum.

Onun iyiliği için.

Çünkü kardeşime söyleyeceğim. Hamile olduğumu.

Yıllardır nefret ettiği adamın bebeğini.

Tabii bu, en yakın arkadaşına da söyleyeceğim anlamına geliyor. O da benim kardeşine olan takıntımdan haberdar olabilir ya da olmayabilir.

Eğer daha önce bilmiyorsa, bu geceden sonra öğrenecek.

Kardeşim de öğrenecek.

Çünkü lise rakibi hakkında tüm sırlarımı açığa çıkarma zamanı geldi.

Hâlâ konuşmadığı için tekrar deniyorum. "Ledger —"

O zaman kamyonetten iner ve sözümü keser. Ben de atlamak isterim ama bunun onu sadece kızdıracağını biliyorum — son günlerde tek başıma bir şeyler yaptığımda, market poşetlerini yerleştirmek veya kapıyı kendim açmak dahil, çok sinirleniyor — bu yüzden aracın etrafından dolaşıp benim için yapmasını bekliyorum.

Ve dışarı çıkıyorum.

Yavaşça.

Yine çok sinirlendiği bir şey. Hamilelik öncesindeki hızımda bir şeyler yaptığımda.

Onun çılgınlığına kızmalı mıyım, yoksa sevimli olduğu için gülmeli miyim, bilmiyorum, çünkü sevimli, evet, ama tamamen gereksiz.

Özellikle bu aşamada.

Henüz yedi haftalık hamileyim.

Hamileliğimi öğrendiğim gün sanki daha dün gibi hissederken, yedi hafta geçtiği hala bana gerçek gelmiyor. Dün doktordan da onay aldık. Birkaç hafta önce öğrendiğimizde daha erken gitmek istemiştik ama klinikteki görevliler biraz beklememizi tavsiye etti. Çünkü bazen bu kadar erken dönemde kalp atışını tespit etmek zor olabiliyor.

Evet, yedi hafta oldu.

Bu da kardeşime ve en yakın arkadaşıma bebek beklediğimizi söyleme zamanının geldiği anlamına geliyor.

Ve bu, onun bu kadar sessiz ve stresli olmasının ikinci nedeni.

Onlara herhangi bir şey söylediğim için.

Onların bilmesine gerek olmadığını düşünüyor. Bizim yaptıklarımız, aramızda olanlar, karnımdaki bu küçük sırrın ne olacağı onların işi değil. Bu çok ironik çünkü bir zamanlar övünmek ve intikam almak onun için çok önemliydi. Bu da onunla benim ne kadar yol kat ettiğimizi gösteriyor. Ve bir dereceye kadar ona hak veriyorum.

Bu onların işi değil.

İkimiz de yetişkiniz ve ikimiz de bir karar verdik.

Ama onlar hala hayatımızın bir parçası, bu yüzden bilmeleri gerekir. Kapıyı kapatıp benden uzaklaşmak üzereyken, onu durdurmak için kolundan tutuyorum. "Her şey yoluna girecek."

Bana baktı, gözleri sert, güzel yüzünün hatları gergin. Hala sessiz. Hala hoşnutsuz.

Elimi yüzüne koyup yanağındaki kasları ovuşturdum. "O benim kardeşim, tamam mı? Hayatımı o yönetmiyor, ama bilmeye hakkı var."

Dokunduğum kas birkaç saniye boyunca titredi. Sonra, "Eğer sana bir şey söylerse, seni birazcık bile üzmüşse, ben..."

"Hayır, yapmayacaksın," dedim ona sert ama sakın bir sesle. "Hiçbir şey yapmayacaksın. Bana bırak."

"Ben..."

"Sana söylediğim gibi, hatırladın mı?" Ona bunu yapmasını istemiştim.

Oraya gitmeden önce, bu konuda bana liderliği bırakmasını istemiştim. Bu gece ne olursa olsun, her şeyi benim halletmeme izin vermesini. Hoşuna gitmemişti ama bana hayır da diyememişti. Son haftalarda olan bir başka şey de, bana hayır diyememesi. Hiçbir konuda.

Aslında komik bir durum.

Beni şımartması ve sanki dünyadaki en değerli şeyimmişim gibi bana bakması.

Ama şu anda, dediğim gibi, bundan nefret ettiği için dişlerini sıkıyor.

"Bak," diye ona küçük bir gülümseme atıp sert çenesini okşuyorum, "Bundan nefret ettiğini biliyorum. Bana bunu halletmeme izin vereceğine söz vermeni istediğimde nefret ettiğini biliyorum. Ama onu tanıdığımı söylediğimde bana güven, tamam mı? Onu nasıl idare edeceğimi biliyorum. O benim kardeşim ve..."

"Ve sen benim karım..."

Sözleri aniden kesiliyor.

Bu garip.

Daha garip olanı, sanki şok olmuş gibi görünmesidir. Yüzünün rengi soluyor ve bembeyaz oluyor.

Ve ben anlamıyorum.

Ne oldu? Ne söyleyecekti?

Endişelenerek ona yaklaşıyorum. "Ledger? Ne oldu? Ne..." Trans hali bozulur ve önceki kadar öfkeli görünür.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

"Onu tanıman ya da kardeşin olması umurumda değil. Şu anda kimsenin, yani *hiç kimsenin* seni üzmesine izin vermeyeceğim."

Onun affetmez ifadesine iç çekerek bakıyorum. "Başta kızabilir, elbette. Ama benim ne kadar mutlu olduğumu görünce fikrini değiştirir."

En azından öyle umuyorum.

Bu günlerde yüzümden silemediğim gülümsemeyi göreceğini umuyorum. Gözlerimdeki umudu, bulutlarda yürür gibi adımlarımı, hala düz olan karnıma dokunmadan duramadığımı, büyümesini ve şişmesini beklediğimi.

"Peki ya sen?" diye soruyor, hamileliği öğrendiğimizden beri sormaya başladığı gibi.

Ve bunu her zaman gözlerinde garip bir yoğunlukla yapıyor. Sanki her şey benim cevabıma bağlıymış gibi.

Sanki tüm hayatı buna bağlıymış gibi. Dünyası. Varlığı. Sanki ben mutlu olmazsam dayanamayacakmış gibi.

Bu çok çılgınca ve çok tatlı.

Ve tanrım, istememem gereken şeyleri istememe neden oluyor.

Buradan asla ayrılmak istemediğim gibi. Kulübemizden. Küçük rüya dünyamızdan. Cennetimizden.

Onunla sonsuza kadar burada kalmak istemem.

Gülümsayarak başımı sallıyorum. "Her şeyden çok."

Duygularla enesi sıkılaşır. Gözleri dalgalanır ve ben son günlerde yapmaya başladığım Şeyi yaparım. Elini tutup karnıma getiririm. Parmakları bana değdiği anda uzun bir nefes verir.

Uzun ve huzurlu bir nefes.

Bu, tüm endişelerinin vücudundan çıktığını ve tek umursadığı Şeyin bu olduğunu düşündürüyor.

Karnımdaki Şey.

"Onlar da öyle," diye ekliyorum.

Parmakları kasıldı ve göğsü titredi. "Onlar."

Dudaklarımı ısırıp, hayranlık dolu gözlerine bakıyorum. "Evet. İki de."

Konuşamadan yutkunuyor.

Ben de biraz dilim tutuldu.

Doktorun muayenehanesine gittiğimizde ve teknisyen ultrason cihazını çıkardığında, bir değil iki kalp atışı duyacağımızı hayatta tahmin edemezdim. Birbiri ardına, tamamen ritimsiz ama Şimdiye kadar duyduğum en güzel mzikti. Ledger o kadar Şok oldu ki, birkaç saniye donakaldı. Ve sersemliğinden çıktığında, gözlerinin hiç bu kadar güzel olmadığını fark ettim.

Çünkü parıldıyorlardı.

Bunu ona söylemeden önce, cep telefonunu çıkardı ve videoyu çekmeye başladı.

Her gece yatmadan önce izliyor ve dinliyor.

"Nasıl karar vereceksin bilmiyorum," diye fısıldadım, duygularımı kontrol altına alarak kendi elimi onun elinin üzerine bastırdım.

"Neye karar vereceksin?"

"Balo gecesine hangisini götüreceğine."

Hafif kaşlarını çatıyor. "Ben

gitmeyeceğim." "Hayır mı?"

"Hayatta olmaz," der, parmaklarını daha sert bastırarak. "İkisini de götüreceğim."

Buna başımı sallıyorum. "Sen tam bir kız babasısın, biliyor musun?"

"Kız babası ne demek?"

"Senin gibi biri. Aşırı koruyucu ve sahiplenici biri. Dışarıdan çok sert ama *içten* içe yumuşacık biri..." Sonra, "Hey, içten içe pamuk şeker gibi yumuşacık biri."

"Pamuk şeker."

"Evet. Tamamen şeker gibi tatlı bir ruh ve parlak pembe bir kalp." Gözlerini kısıyor ama ben vazgeçmiyorum. "Ve bak, artık şımartacak iki prensesin olacak."

"Bitirdin mi?"

Elimi göğsüme bastırıyorum. "Aww, ne tatlı." "Sen bitirdin."

Gözlerimi korkmuş gibi genişletip şarkı söyler gibi sesle, "Ooh, çok korktum, koca babacığım."

Kendi şakama gülerdim.

Ama nedense şaka gibi gelmiyor. O bana öyle bakarken değil. D kelimesini kast ediyorum.

Yoğun bir bakışla ve karanlık bir şey — etrafımızdaki kış akşamından daha karanlık; onun simsiyah gözlerinden daha karanlık — bakışlarında gizlenmiş.

Kalbim daha hızlı atmaya başlar. Bacaklarımın arasında bir nabız atmaya başlar.

Titremelerine ve sallanmalarına neden olur.

Ve tam patlayacak gibi hissettiğim anda, o farkındalık ve onun güçlü bakışlarıyla, o bunu bozuyor.

Geri adım atarak elini vücudumdan çekti. "Şunu bir bitirelim." Haklıydı.

Şu anda düşünmem gereken daha önemli şeyler var. Bana bakışları ve bana hissettirdiklerinden daha önemli şeyler.

Ama ona itaat etmeden önce, "Ve üç tane var" diyor. "Üç ne?"

Yüzü ifadesiz ama sesi anlamla dalgalanıyor. "Üç prenses. İki değil."

Ancak kardeşimin evine yarı yolda geldiğimde anlıyorum. Ne demek istediğini anlıyorum.

Sadece iki prensesini şımartmakla kalmıyor, üç tane var. Ve üçüncüsü benim.

Değil mi?

Kardeşimin evine vardığımda dudaklarım gülümser. Şimdilik yalnızım.

Planım, önce ben oraya varıp, birkaç dakika sonra Ledger'ın peşimden gelmesi. Böylece birlikte gelmemiş gibi görüneceğiz. Ledger'dan evin görünmeyeceği bir yere park etmesini bile istedim. Giriş yapma zamanı geldiğinde kamyonetini de getirebilir.

Sadece haberi onlara yavaşça vermek istiyorum, bir bomba gibi patlatmak değil. Önce akşam yemeği yiyeceğiz — Callie'ye bu akşamki planımı böyle önermiştim: birlikte akşam yemeği yiyelim — ve sonra yemek bittiğinde Reed'e özel olarak konuşabilir miyiz diye soracağım, o zaman haberi vereceğim.

Kapıyı çaldığımda, yorgun görünen Reed — dağınık siyah saçları ve kan çanağı gözleriyle — kollarında uykulu Halo'yu tutarak kapıyı açıyor.

"Selam, kardeşim," diye sempatiyle selamlayacağım. Sonra uyuşuk bebeğe dönüp yumuşak buklelerini okşayacağım. "Nasılsın?"

Callie telefonda Halo'nun dış çıkarma sancıları yaşadığını ve programının altüst olduğunu söyledi. Yani ikisinin de programı altüst olmuş ve pek uyuyamamışlar.

Reed kenara çekilip içeri girmeme izin verirken, "Dün gece neredeyse hiç uyuyamadık ve bütün gün boyunca bağırıp ağladık. Yani," diye sordu ve avucunu sırtına sürterek onu sakinleştirmeye çalıştı, "oldukça iyi."

Onun küfürlü kelimesine bir bakış attım.

Yüzünü buruşturur. "Oh, lanet olsun. Kızım acı çekiyor. Şu anda dayanabileceğim tek işkence bu."

Callie mutfaktan çıkar, her zamanki gibi güzel ama aynı zamanda hasta bir bebeğin yorgun annesi gibi görünür. "Doğru. Onu affediyorum."

Cevap veremeden kapı çalındı ve Callie ile Reed kaşlarını çattı.

Reed, Callie'den daha uzun ve daha sert.

Çünkü cam kapıdan kim olduğunu görebiliyorlar.

Kardeşimin nefret ettiği düşmanı ve en iyi arkadaşımın sevgili ağabeyi.

Reed sert hareketlerle kapıyı açar. "Burada ne halt ediyorsun?"

Kardeşimin kaba ses tonuna irkilirim.

Sonra Ledger'ın çenesinin gerilmesinden irkildim.

Bana verdiği sözü tutmayacağını düşündüğüm için değil. Tutmayacağını bildiğim için.

Şu anda öfkesini kontrol etmeye çalıştığını ve bunu benim için yaptığını biliyorum.

"O civardaydım," diyor sonunda, beni haklı çıkarmak için. "Civardaydın," diye tekrarlıyor Reed.

"Ben de öyle dedim."

"Ben ıssız bir yerde yaşıyorum, pislik. Aynı civarda olmak diye bir şey yok."

Ledger ayaklarını yerinden oynatıyor. "Ne diyebilirim ki, ıssız yerlerde yürüyüş yapmayı seviyorum."

Reed öfkelenir. "Burada ne halt ettiğini tam olarak söylemek için beş saniyen var, yoksa kapıyı suratına kapatırım."

Ve ben de sabrım taşı.

"Reed," diye bağırırım. "Yeter. Bırak girsin. Kız kardeşi burada yaşıyor. Ve yeğeni."

Reed birkaç saniye bana sertçe baktıktan sonra, ona başını sallayan Callie'ye döndü. Onun onaylamayan tavrı kardeşimin fikrini değiştirmesine neden oldu ve o da kapıdan çekilerek Ledger'ın içeri girmesine izin verdi. Rahatladığım için gözlerimi kapattım ama *onun* bakışlarını üzerimde hissedince hemen açtım.

Beni baştan aşağı süzer, sanki iyi olduğumu kontrol eder gibi.

Oysa on dakika önce ayrılmıştım.

Kardeşlerimizin önünde birbirimize bakmak ne kadar yanlış olsa da, onu suçlayamam.

Çünkü ben de gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Ona gidip kollarımı ona dolamak istiyorum. Onu sakinleştirmek istiyorum. Gerginliğini gidermek istiyorum. Tanrım, gerçeklikten nefret ediyorum. Dünyadan nefret ediyorum. İçindeki tüm insanlardan nefret ediyorum.

Sadece ormanın ortasındaki küçük cennetimize geri dönüp bir daha asla ayrılmak istemiyorum.

"Bu üçüncü kez."

Reed'in sesi beni irkiltir ve bakışlarımı Ledger'dan ayırıp kardeşime çeviririm.

Sözleri açıkça Ledger'a yönelik olduğu için Reed'e odaklanıyor. "Üçüncü kez ne?"

"Seni üçüncü kez burada, kız kardeşimin etrafında dolaşırken buldum." Reed devam ederken kalbim bir an durur, "Bunun bir nedeni olduğunu öğrenirsem, kimse, kız kardeşin bile, sana kendi dişlerini yedirmeyi engelleyemez, anladın mı?"

Ledger'ın çenesi birkaç saniye titredi. Sonra,

"Başka türlüünü beklemiyordum."

Ledger'ın kalacağı için tam olarak tatmin olmayan Reed, isteksizce çenesini ona doğru kaldırıp arkasını dönerek, biz gelmeden önce Halo'ya eşlik edip ona göz kulak olduğu kanepeye doğru yöneldi. Callie ise kardeşinin yanına gidip kollarını onun boynuna doladı ve yorgunluktan yüzünü göğsüne gömdü.

Harika.

Harika, değil mi?

Her Şey çok iyi gidiyor. Değil.

Aslında, szm geri alıyorum.

Her Şey süper iyi olmasa da iyi gidiyor.

Reed ve Ledger arasındaki ilk gerginliğin ardından, ortalık sakinleşmiş gibi görünüyor. Muhtemelen Halo sayesinde. Çünkü ikisi de onu neŐelendirmeye ve glmsetmeye alıŐıyor.

Son birkaç saat içinde defalarca kendi karnıma dokunup Ledger'ın iki küçük kızımızla nasıl oynayacağını hayal ettim; onlara nasıl bakacağını; kalın ve kaslı kollarında nasıl taŐıyacaęını; iri göğsünde nasıl uyutacağını. Onun babası diye nasıl sesleneceklerini; Halo gibi onu gördüklerinde nasıl heyecanlanacaklarını; onun çılgın saçlarıyla oynayıp, mırıldanıp, glŐeceklerini; hayatlarının geri kalanında en büyük kahramanları olacak adama ulaşmak için tombul ayaklarıyla emekleyeceklerini, sendeleyeceklerini, koŐacaklarını hayal ettim.

Tanrım, sabırsızlanıyorum.

Kızlarımın babalarıyla oynadıklarını görmek için sabırsızlanıyorum.

Ve babalarının onlara karşı tamamen yumuşak başlı olmasını.

Ama kendimi tutuyorum. Karnıma dokunmaktan bahsediyorum. Çünkü bu, taşıdığım sırrı ele veren en büyük ipucu değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum. Ve en iyi arkadaşımın gerçeği bu Şekilde öğrenmesini istemiyorum.

Ama neyse, dediğim gibi, işler yolunda gidiyor.

Bu yüzden, her Şeyi mahvedecek kişinin ben olacağı hiç aklıma gelmez. Ama yle.

Ve bunun suçlusunu, Callie'nin tatlı olarak piŐirdięi havuçlu kek. İçindeki baharatlar ve normalde çok çekici olan kokusu.

Dürüst olmak gerekirse, bundan biraz korkuyordum. Akşam yemeğinin mide bulantımı tetiklemesinden.

Ama şimdiye kadar neredeyse hiç semptom göstermedim. Ara sıra hafif mide bulantısı oluyor ama onun dışında iyiyim. Ama yine de sadece yedi haftalık hamileyim, doktorun dediğine göre bu, ciddi semptomların ortaya çıkması için oldukça erken bir dönem. Hormonlar ve diğer şeyler hakkında yaptığı tüm açıklamaları dinlemedim ama anladığım kadarıyla önümüzdeki birkaç hafta çok zor geçebilir. Öyle olursa endişelenecek bir şey yok çünkü vücudum sadece işini yapıyor.

Ayrıca, daha sonra soru sormak istersem Ledger'a gidebilirim. İnanmayacaksınız ama adam notlar alıyordu.

Ve sorular soruyordu.

Ne hakkında, bilmiyorum. Belirtiler ortaya çıkarsa nasıl hafifletilebileceği, ikiz gebeliklerin tekil gebeliklerden farklı olup olmadığı ve bunun bana daha fazla stres ve şiddetli belirtiler yaratıp yaratmayacağı hakkında bir şeyler duydum.

Ama neyse, şu anda mide bulantımın en kötü durumda olması ve her nefes aldığımda daha da kötüleşmesi, şu anda ihtiyacım olan şey değil. Yutkunamıyorum bile; ağzımda her şey ağır ve yapışkan hissediyor. Karnımda ve göğsümdede.

Ama kimseye şüphe uyandırmak istemiyorum.

Onlara söylemeden önce değil.

Bu yüzden bu dev havuçlu kekten bir parça ısırmaktan başka seçeneğim yok.

"İyi misin?" diye soruyor Callie, kaşları endişeyle çatılmış.

"Uh-huh," diyorum, dudaklarımı büzerek ve çok zor bir yutkunma

yapıyorum. "İyi görünmüyorsun," diye devam ediyor Callie.

"Hayır, ben..." Yavaşça nefes veriyorum. "İyiyim."

"Neden kusacak gibi görünüyorsun?" Bu Reed.

Hem ağabeyi olarak endişeli hem de tiksinti dolu. Bu beni daha da korkutuyor, çünkü hayatım boyunca ağabeyim ve tek bakıcım olan o, beni

"hasta" yüzümün neye benzediğini bilirler. Hemen başımı sallayarak inkar etmeye çalışıyorum; ama bu bir hata oluyor.

"Eğer kusacaksan, Pest," diye devam eder Reed, "en iyisi..."

"Onu rahat bırakır mısın?" diye bağırır Ledger. "Tanrı aşkına, nefes almasına izin ver."

Ona bir bakış atarım.

Yemek boyunca ona bakmamaya çalışıyordum, ama ara sıra gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. Şimdi ona bakmak biraz yardımcı oluyor, kendimi daha güvende hissediyorum ve her şeyin yoluna gireceğini düşünüyorum.

"Evet, sen ne bilirsin ki, pislik? Sen kim oluyorsun da bana kız kardeşimle nasıl konuşacağımı söylüyorsun?" Reed hırsla bağırır.

"Lütfen sesinizi alçak tutabilir miyiz?" Callie araya giriyor. "Halo koridorda uyuyor ve..."

Eminim daha bir şey söylüyor.

Ama onu duyamıyorum çünkü bir saniye sonra sandalyeden fırlayıp yemek odasından koşarak çıkıyorum. Koridordaki banyo kapısını açıp içeri giriyorum ve bacaklarımın gücü kesiliyor, yere çöküyorum ve tuvaletin önüne kusuyorum.

Tanrım.

Hayatımda hiç bu kadar rahatlamamıştım.

Gerçi bu rahatlık sadece bir iki saniye sürüyor. Çünkü önce, kusma hissi geçip nefes alabildiğimde, arkamda sesler duyuyorum: sandalyelerin yerde sürtünme sesi, ayak sesleri, yüksek sesler — çoğunlukla erkek sesleri. Sonra, her şeyin bittiğini düşündüğüm anda, kusma hissi geri geliyor ve banyodan çıkıp neler olup bittiğini görmek için koşmak istiyorum.

Ve intikam alırcasına geri gelir.

Bu da vücudumda hiçbir şey kalmayana kadar kusmaya devam etmeme neden oluyor, ama kaslarım hala şiddetli bir şekilde kasılmaya devam ediyor.

Bayılmak üzere olduğumu hissettiğimde, sırtımda bir el hissediyorum. Sakinleştirici, serin bir el.

En yakın arkadaşımın yatıştırıcı, serin sesine uygun bir ses.

"İyi misin?" Nefes nefese, tuvalete sarılırim. "Ben... ben..."

"Sorun yok," diyor, sanki üzgün bir bebekmişim gibi sırtımı okşayarak. "Geçer. Söz veriyorum."

Kafamı sallıyorum. "Ne... Ne oluyor dışarıda?"

"Şu anda bunun için endişelenmene gerek yok," diyor ve saçlarımı yüzümden çekip geriye atıyor. "Sadece birkaç derin nefes al."

Kendimi kaldırıp dik durmaya çalışıyorum. "Hayır, sanırım... şimdi iyiyim. Ben..."

"Bir dakika bekle," diyor, sırtımı ovmaya devam ediyor. "Bazen öyle hissedersin. Ama sonra birdenbire vurur ve..."

O da haklı olduğu için sözünü bitiremez.

Tam bitti sanmıştım ki, tekrar başladı ve sonraki birkaç dakika boyunca tuvalette kusmaya devam ettim. Kusma bittiğinde ve kaslarım ağrımaya başladığında, Callie arkamdan uzanıp tuvaletin sifonunu çekti. Ayağa kalkmama yardım etti ve lavaboya kadar yürümemi sağladı. Lavabonun musluğunu açtı ve ağzımı çalkalayıp temizlendim.

Bütün bu süre boyunca beni tutuyor ve bunun için minnettarım çünkü kendi başıma ayakta duramıyor gibi görünüyorum.

"Kaç aylık hamile?"

Sorusu üzerine gözlerimi kaldırıp aynada onun gözlerine bakıyorum. Her şeyi biliyor.

O biliyor.

Belki de karnına dokunmak gibi, hamilelikten önce çok sevdiğin bir yiyecekten kusmak da başka bir açık ipucu olduğu içindir. Ayrıca o da tüm bunları yaşamış.

Bu yüzden, istesem bile ona yalan söyleyemem.

Ve dürüst olmak gerekirse, inkar etmek de istemiyorum ve fısıldayarak "Yedi hafta" diyorum.

"Onun, değil mi?" diye soruyor, gözleri açık ve sesi net. "Kardeşimin."

Onun ruh halini anlamaya çalışarak yutkunuyorum, ama hiçbir şey anlayamıyorum.

Ayrıca, yine de doğruyu söylüyorum, bu yüzden başımı sallıyorum. "Evet." Sonra, "Sadece söyleme..." Kapının duvara çarpıldığını duyuyorum ve lavabodan doğrulup havluyu atıyorum. "O da biliyor, değil mi? Kardeşim."

Callie yüzünü buruşturur. "Saklayacak bir yer yoktu. Sen burada kusarken, Ledger dışarıda deli gibi seni bulmaya çalışırken, o da anladı."

Şimdi tamamen başka bir nedenden mide bulantısı hissediyorum. "Dışarı çıkmam lazım. Benim..."

"Hayır," Callie beni durdurur. "Senin ihtiyacın olan şey güç toplamak. Rahatlamam ve belki uzanmam gerekiyor."

"Yatamam," diyorum telaşla, aynadan dönüp ona bakarak. "Onlar dışarıda ve Reed şu anda cinayet işlemeye çalışıyor, eminim."

Callie hala sakin. "Öyleyse, Ledger'ın kendini koruyabileceğinden emin olabilirsiniz. Bunu daha önce de yaptılar, hatırladın mı? İkisi de kendilerini nasıl koruyacaklarını biliyorlar. Şu anda *senin* sağlığın daha önemli, özellikle de bundan sonra işler daha da zorlaşacak."

"Hayır,

yapmadılar." "Ne?"

Ledger dışarıda, kim bilir neler yaşarken, burada durmuş ona bir şeyler açıklıyorum, inanamıyorum.

Ama sohbeti ne kadar çabuk bitirirsek, o kadar çabuk dışarı çıkabilirim. "Dinleyin, bu gece buraya gelmemin sebebi size söylemektir. Size ve kardeşim. Size her şeyi açıklayacaktım ve bir şekilde, bir yolunu bulup durumu yatıştırarak kardeşimin sizin kardeşinizi öldürmesini engelleyecektim."

"Ama..."

"Ve o bunu yapabilir, tamam mı? Reed, ben oraya gidip müdahale etmezsem Ledger'ı öldürebilir ve öldürecektir. Çünkü benim aptal sonsuz bilgeliğimle, Ledger'a uslu durmasını söyledim."

Callie hala kafası karışık. "Ona uslu durmasını söyledin."

"Evet," diyorum çılgınca, korkum her saniye artıyor. "Ona Reed'i kızdırmamasını söyledim. Ona söz verdirdim, bu yüzden buradan çıkıp onun lanet hayatını kurtarmalıyız."

Hâlâ kıpırdamıyor. "Söz verdirtmişsin."

"Evet," diyorum sinirli bir şekilde. "Neden bu kadar önemli ki?"

"Çünkü," diye cevapladı yavaşça. "Kimse kardeşime bir şey için söz verdiremez. O ateşli biridir, unuttun mu? Tamamen öngörülemez ve..."

"Sen biliyorsun." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, hâlâ zayıf hissediyorum ama fikrimi belirtmeyecek kadar zayıf değilim. "Kardeşin hakkında böyle konuşman çok kırıcı. O ateşli biri değil." Sonra, "Tamam, belki öyledir. Ama o sadece ateşli biri değil. O, sadece Öfkeli Diken değil. Evet, geçmişte öngörülemeyen bazı aptalca şeyler yaptı ve bazı hatalar yaptı. Ama kim yapmadı ki? *Sen* hiç hata yapmadığın kadar mükemmel *misin*? O insanları önemsiyor, tamam mı? Belki her zaman göstermiyor ama önemsiyor ve evet, ona söz verdirdim ve o da kabul etti ve..."

"Tamam, anladım," diyor Callie, yüzünde eğlenceye çok benzeyen bir ifadeyle.

"Kardeşim bir aziz."

"Ben asla —"

Elini uzatıp omzumu sıktı. "Hey, sevindim. Aslında çok heyecanlıyım. Tüm bunlar için."

"Sen de mi?"

"Evet." Gülümsüyor. "Sadece artık ikiz kardeş olacağımız için değil, aynı zamanda kardeşim sonunda kendisini anlayan birini bulduğu için de. Ledger her zaman farklıydı, biliyorsun. Diğer kardeşlerimden farklıydı. Aslında birçok yönden aynı ama o... kendine özgü birisi. Kişiliği farklı ve büyürken onu tamamen anlayabildiğimizi hep merak ederdim. Ve senin onu anladığın, onun içini görebildiğin gerçeği, şimdiye kadar duyduğum en harika haber." Sonra sırtıttı. "Ayrıca birlikte bir bebeğiniz olacak. Bu harika. Bu, stüdyomun yerinde bir kreş açacağını söylediğinden beri duyduğum *en iyi* haber." Sonra daha da heyecanlanarak, "Aman Tanrım, b e n . . .

Düğüne ne giyeceğine karar vermelisin!" Nefes nefese devam ediyor, "Halo çiçek kızın olabilir mi? Lütfen, ben onu eğitirim."

Şu anda çok mutlu görünüyor.

Beklemediğim bir şey. En

azından bu kadar çabuk değil.

Daha fazla ikna etmem gerekeceğini düşünmüştüm ve bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama bu daha kötü.

Bu en kötüsünden de kötü.

Çünkü ben Ledger ile evlenmiyorum. Biz birlikte bile değiliz. Evet, bebeklerimizi birlikte büyüteceğiz, ama uzaktan. Uyumlu bir ebeveynlik durumu olacak.

Değil mi?

Öyle olmak zorunda. Çünkü başka seçenek yok.

"Dinle, Callie, mesele şu ki..."

Elini alnına vurdu. "Aman Tanrım, ne yapıyoruz biz? Kocam senin gelecekteki kocanı öldürmeden oradan çıkmalıyız."

Kahretsin, evet.

Ve ikimiz de oradan aceleyle çıkıyoruz ve dışarı çıktığımızda Ledger'ın hayatta olduğunu görünce rahatlıyorum ama harap halde olduğunu görünce üzülüyorum.

Gözleri şişmiş ve çenesinde morluklar var. Ayrıca dudakları kanıyor.

Ve Reed boğazına yapışmış halde kamyonetine sıkışmış

durumda. Ön merdivenlerden koşarak inerken, "Reed, kes

şunu!" diye bağıriyorum.

Planım, gerekirse kardeşimle Ledger'ı fiziksel olarak ayırmak. Ama Ledger gözlerini bana çevirip elini uzatınca planım suya düşüyor. "Geri çekil."

Callie'nin yanında duruyorum. "Ledger, sen..." "Geri çekil,

Tempest," diye nefes nefese söylüyor, göğsü inip kalkıyor.

"Ama..."

Reed, Ledger'ın tişörtünü çekip onu kamyonetten uzaklaştırdıktan sonra tekrar geri ittiğinde itirazlarım kesildi. Sert bir şekilde itti, Ledger hafifçe yüzünü buruşturdu ve ben nefesimi tuttum.

Sonra, "Cevap ver, orospu çocuğu. Fae'ye yaptıklarım yüzünden mi? Kız kardeşini hamile bıraktığın için intikamını böyle mi alıyorsun?"

"Roman, bırak onu..."

Reed gözlerini Callie'ye çevirir, bakışları zehir doludur. "Yapma."

Callie dudaklarını ısırır ve geri çekilir.

Aralarına girmiş olmaktan nefret ediyorum. Reed, Callie'ye asla, ama asla bir şey reddetmez. Callie'nin gülümsemesini görebilmek için kırık camların üzerinden bile yürür. Bu yüzden ona hayır demesi kalbimi sıkıştırıyor.

Acı verici bir şekilde.

"Reed, lütfen," diye yalvarırım. "Bırak onu. Bırak..." "Hayır,"

der Ledger, Reed'in sorusuna cevap vererek.

Beni ve Callie'yi görmezden gelen Reed, ona döner. Sonra sanki ben konuşmamışım gibi, Ledger'ın tişörtünü daha sıkı tutar ve "Ne yani, sen yapmak mı istedin?" der.

Ledger kanlı dudaklarını yalar. "Evet."

Bu yanlış cevap çünkü Reed, Ledger'ın çenesine yumruk atarak kafasını yana doğru savurur.

Reed'e durması için tekrar bağıyorum. Callie de

bağıyor. Ama dinlemiyor.

Ledger'dan bile yüzünü çevirmiyor. "Bunu istediğini mi söylüyorsun? Bunu ona kasten yaptığını mı? *Kız kardeşimi kasten hamile bıraktın.*"

Ledger tekrar Reed'e dönüyor ve ağzından damlayan kanı siliyor. "Evet. Kız kardeşini bilerek hamile bıraktım. Öyle istedim."

Yine yanlış cevap.

Aslında o anda verilebilecek en yanlış cevap bu, çünkü Reed'i öfkeye boğuyor. Ve Ledger'a yumruk yağdırmaya başladığında durmuyor. Vurmaya devam ediyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.

Kardeşimi nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Tek yapabildiğim, tüm gücümle bağırarak: "Ben yaptım, tamam mı? Ben istedim."

Ledger'ın önceki emrini bile görmezden gelip ikisinin yanına koşturaya çalışıyorum. Ama bu sefer beni Callie durduruyor. Bana başını sallayarak fısıldıyor: "Yapamazsın. Senin durumunda yapamazsın."

Çaresizce tekrar deniyorum. "Reed, lütfen. Dur. Bırak onu. Ona ben söyledim. Benim kararımды."

Söylediklerim sisin içinden geçip Reed'e ulaşıyor ve sonunda duruyor.

Tanrıya şükür.

Ledger daha önce mahvolmuşsa, şu anda tamamen yıkılmış durumda. Tişörtü yırtılmış. Her yer kan içinde. Yüzünde morluklar ve kesikler var. Ve tüm bu olanlar sırasında bir kez bile karşılık vermeye çalışmadı.

Aslında, kendini savunmaya bile çalışmadı.

Kardeşimin öfkesinden kaçmaya y a da kendini korumaya çalışmadı.

Hepsi bana verdiği söz yüzünden.

Çünkü o benim Güzel Dikenim ve ben onun Aşık Ateşböceği'yim. Ve ben burada durmuş, gözlerimde tüm acıyı ve kederiyle onu izliyorum, o da tüm endişesiyle bana bakıyor. Geçirdiğim mide bulantısı ve şu anki durumumun yarattığı tüm stres yüzünden.

Sonunda pes edip elimi karnıma koyuyorum. Ona onların iyi olduğunu söylemek için.

Biz iyiyiz.

"Karar senin," diyor Reed, hala Ledger'ı tutarken ama şimdi bana odaklanmış olarak.

Burnumu çekip yanağımdan sessizce akan gözyaşlarını silerim. "Evet, bendim."

Kardeşimin enesi sıkılaşır. "Neden?"

Karnımı kısa hareketlerle ovuşturuyorum. "-çünkü hep bir bebek istedim."

Bunun zerine kardeşimin bakışları karnıma kayar. Sonra başını kaldırıp "Neden o?" der. Kardeşime bir şey söylemeden Ledger "Onu rahat bırak" diye homurdanır. Reed onu duymazdan gelir ve "Neden o, Tempest?" diye tekrarlar.

Çünkü bir zamanlar onu sevmiştim. Onu deli gibi sevmiştim ve tüm hayallerim ona bağlıydı. Ve şimdi her şey farklı olsa da — artık onu sevmiyorum ve o da beni asla sevmeyecek; ayrıca ikimizin hayatı da karmaşık — hala onun bir parçasını istiyordum. Onu hatırlatacak bir şey istiyordum.

Çünkü hayatım boyunca, onun olmadan yaşayamayacağımı hayal edemiyorum. Onunla bir şekilde bağlantılı olmadan yaşayamayacağımı hayal edemiyorum.

Başlangıçta intikamdı, hayatıma devam etmek için bir çabaydı ama şimdi çok daha fazlası oldu. Birbirimiz için olduğumuzdan çok daha fazlası olduk.

Biz bir aileyiz.

Ve tahmin et ne oldu, o da bana bir bebekten çok daha fazlasını verdi. Bana kendimi geri verdi.

Geçtiğimiz bir yıl boyunca utanç içinde yaşadım.

Ona aşık olduğum için utanıyorum. Onu takip ettiğim için utanıyorum. Aramızda bir şey olabileceğini düşünecek kadar aptal olduğum için utanıyorum. Ama o bana farklı bir şey öğretti. Bana cesur olduğumu fark ettirdi.

Ve bu gece, geçen yıldan önce bile içimde sakladığım utancı da bırakacağım.

Kardeşimin düşmanına aşık olduğum için duyduğum utanç. Onu aldattığım için duyduğum suçluluk. Çünkü ben onu aldatmadım. Sadece kalbimin sesini dinledim.

Ve bunu yapmak asla yanlış olamaz.

Bu haberi ona verdiğimde kardeşimi incitebilir miyim? Evet. Ve bunun için zgnm. Ona vereceğim her türlü acıyı

ama daha önce istediğim kişiyi istediğim ve onu şimdi elimden gelen her şekilde kabul ettiğim için üzölmeyeceğim.

Bu yüzden cesaretimi toplayıp, "Çünkü onunla benim bir geçmişimiz var" diye cevap veriyorum. "Geçmiş" diyor kardeşim düz bir sesle.

"Evet." Başımı sallıyorum, hala gururla karnıma dokunuyorum. "Bunu sana hiç söylemediğim için şok olacağını biliyorum. Bu benim hatam. Sana söylemeliydim. Bir şey söylemeliydim. Çok daha önce. Ama uzun zamandır seni aldattığımı düşündüm. Senin güvenini aldattığımı... Senin çok nefret ettiğin adamı istediğim için. Çünkü istedim. Onu istedim. Onu istemekten daha fazlasını istedim. Onu sevdim ve... Ve gerçek şu ki, artık utanmak istemiyorum. Geçmişten ve istediğim kişiden. Ya da bunu yapmayı seçtiğimden. Çünkü bundan utanmak, kendimden utanmak anlamına gelir ve ben utanmıyorum. Kendimden ya da istediğim şeyden utanmıyorum. Aslında cesurum. Bu şeyleri istediğim ve peşinden gittiğim için. Başkalarına alışılmadık gelse bile."

Elimi karnıma bastırdım. "Ve bunun sana alışılmadık gelebileceğini biliyorum. Hatta bir hata bile olabilir. Ama değil. Bu benim kararım. Çok yetişkin bir karar. Uzun uzun düşündüğüm bir şey. Ve onu bırakıp öfkemi bir an için unutursan, sana her şeyi anlatacağım. Geçmiş. Neden bunu seçtiğimi, tamam mı? Lütfen, ben..."

"Ne kadar süre?" diye

sorar Reed. "Ne?"

"Ne kadar zamandır bu lanet olası ilişkiniz var?"

Ben cevap veremeden Ledger, "Onu rahat bırak" der.

Ledger'ın sesinde bir şey Reed'in dikkatini çeker ve o da ona döner. "Yoksa ne olur?"

"Yoksa sana..." Bu gece ilk kez, tişörtünün içinden kardeşimin yumruklarını tutup sallayarak, "...gerçek bir yumruk nasıl atılır gösteririm."

"Evet, daha önce seni engelleyen neydi?"

Ledger'ın tıkırdayan çenesi tek cevabı.

"Sanırım kız kardeşim, ha? Görünüşe göre senin kız arkadaşın. Yani, *hamile* kız arkadaşın. Az önce bana bunca zamandır beni aldattığını söyledi."

Reed'in öfkeli ses tonuna irkildim.

Ledger'ın bunu fark ettiğini biliyorum çünkü sesi ürkütücü bir şekilde yumuşadı. "Bu konuda sinirlenmek istiyorsan, buyur sinirlen. Ama onu bu halde üzersen, banyonda kusarken, kendi dişlerini yutururum, anladın mı? Benimkini almadan önce."

"Öyle mi?"

"Tabii ki," diye Ledger dişlerini sıkarak cevap verdi. "Ve bunu denemek istemezsin çünkü eğer birbirimize lise etiketleri takıyorsak, o zaman sana şunu söyleyeyim, o benim kız arkadaşım değil. O, dünyayı yakıp kül edeceğim kız. Uğruna öleceğim kız. Ve onun için bin kez ölürüm. Evet, onu hamile bıraktım. Bir değil, iki bebek. Bu da demek oluyor ki, artık korumam gereken iki değil, üç kişi var. Karın ve kız kardeşin izlerken, seni hiç düşünmeden toprağa gömerim. O yüzden ağzını açmadan önce iyice düşünmeni tavsiye ederim."

Uzun bir süre boyunca tek duyduğum nefesim.

Çılgınca, ağır ve ihtiyaç dolu.

Ona o kadar çok ihtiyacım

var ki. Ona gitmek için.

Ona sarılmak, ona dokunmak. Onu öpmek.

Ama sonra Reed konuşur. "Güzel konuşmadı, değil mi?" Ledger homurdanır; yemin ederim duydum.

"Etkilendim," diye devam ediyor. "Ve ikinizin bu deliliğine tamamen katılıyorum. Ama," yanağında bir kas seğiriyor, "ona söyledin mi?"

Ledger bu söz üzerine sertleşir.

"Söylemedin, değil mi?" Reed sırtıtarak devam eder. "Senin için dünyayı yakacak kız. Ona gerçeği söylemedin."

Kalbim göğsümde çarpıyor.

Ledger'ın vücudundan yayılan gerginliği hissettiğimde daha da hızlı atıyor.

"Reed," diyorum, sesimdeki titremeyi engelleyemeden.

Kardeşim bana döndü, yüzü sertleşmiş ve gözleri — tıpkı benimki gibi — kızgın görünüyordu. "Sen yetişkinsin, değil mi? Bunu iyice düşündün. Kariyerini mahvetmekle kalmayıp, görünüşe göre yalancı da olan bir adama kendini bağladığın için tebrikler. Üstelik sana tek kelime bile etmemiş. Ama düğün davetiyesini gönder, olur mu? Bana da pasta ayır, bu tren kazasını canlı izlemek isterim."

OTUZUNCU BÖLÜM

“Tamam, bu kadar yeter,” diyorum, son yarasını da tedavi ederek. *Bizim* banyomuzda. Kardeşim ve Callie'nin evinde değil.

Çünkü biz kulübeye geri döndük.

Kavgadan sonra kardeşim hepimizi orada bırakıp arabayla gezmeye çıktı. Callie bizi kalmaya ikna etmeye çalıştı — ben de kalmak istedim, çünkü Halo hasta ve yardıma ihtiyacı var — ama Reed, Ledger ve benim orada olduğumuz için oradan ayrıldığına göre, en iyisi gitmekti.

"Yine de acil servise gitmeliyiz çünkü burnunun hali hoşuma gitmiyor. Kırılmış olabilir diye endişeleniyorum."

Bu gece bunu ilk kez söylemiyorum ama şu ana kadar tamamen reddetti. Hepsi bu gece biraz kustuğum için. Aslında çok kustum ama yine de.

Ama bu normal, değil mi?

Hamileyim, kusuyorum.

Ama hayır, her hamile kadının başına gelen bir şeyi abartmak ona kalmış.

Sessiz kalmayı tercih ettiğinde, ki bu da yine hayır demek anlamına geliyor, başımı sallayıp ilk yardım çantasını toplayıp kaldırmaya hazırlanırken, kolumu tutup geri çekiyor.

Ve onun gözlerine bakmaktan başka seçeneğim yok. Şimdiye kadar bakmamıştım.

Callie ve Reed'in evinden ayrıldığımızdan beri hiç bakmamıştım.

Ona kızgın olduğum için değil. Ya da kardeşimin onun hakkında söylediği yalanlara inandığım için değil. Ama ona bakarsam, kendimi tutamayacak ve ona soracağım biliyordum.

Ona ne olduğunu söylemesi için yalvarırdım. Ve kardeşlerine.

Ve bunun neden ve nasıl futbolunu etkilediğini.

Geçtiğimiz haftalarda bunu yapmadım. Çoğunlukla ikimiz de gerçeklerden kaçmaya ve kendi dünyamızda yaşamaya çalıştığımız için. Ayrıca, bazı şeyleri kendine saklamayı anlıyorum. Şimdi, kendisinin benden bir şeyler sakladığını düşündüğü ve benim bu konuyu kurcalamamamı istediğim için saygı gösterdiği bir dönemde, bunu daha da iyi anlıyorum.

Ama şimdi nihayet ona bakıyorum, gözlerine bakıyorum ve direnmek çok daha zor geliyor.

Sadece burada durup hiçbir şey yapmamak çok daha zor.

Onu kucaklamak ve sakinleştirmek, aynı zamanda onun için tüm dünyaya karşı savaşmak gibi bir şey.

Kan çanağına dönmüş ve acı çeken gözleri için.

Sanki biri onu içten içe parçalıyor ve kanıyor gibi.

Ve yüzünün mor ve şişkin olması durumu daha da kötüleştiriyor.

"Ledger," diye başlıyorum, "Kardeşim ne dedi..."

"Uzaklaştırdım," diyor, sesi kısık ama kararlı. "Ne?"

Göğsü nefes alırken hareket ediyor. "Takımdan."

Kalbim çarpıyor. "Neden?"

Bunun üzerine göğsü daha da hareket ediyor, nefesi daha uzun ve gürültülü. Aptal ilk yardım çantasını bırakıp çıplak belini tutuyorum. Bir şekilde, söyleyeceğı şey için desteğe ihtiyacı olduğunu biliyorum. Ve o da sanki orada olduğum için minnettar gibi ellerini belime koyması, beni daha da ağlatıyor.

Ama ağlayamıyorum.

Şu anda bana güçlü olmam gerektiğini bildiğı bir zamanda olmaz.

"Çünkü birine yumruk attım."

"Ne, kime?"

Bir saniye çenesini sıktıktan sonra cevap verdi: "Başka bir oyuncu. Rakip takımdan. Ve bunu maçta, maç *sırasında* yaptım."

"Canlı yayında mı?"

Yine dişlerini sıkıyor ama başını sallıyor. "Evet." Sonra, "Ve o... dava açtı."

Ona yaklaşıyorum. "Ne?"

"Bir gece hapiste kaldım."

"Aman Tanrım, ben... ben..."

"Ama bu önemli değil," diye sözümü keser. "Takımım beni 24 saat içinde çıkarmak için çok uğraştı, bu da onlara çok kötü reklam oldu. Basın, sahada kuralları çiğneyen oyuncuyu cezalandırmak yerine, onun kışını kurtarmaya çalıştıklarını söyleyip durdu. Bu yüzden beni öngörülebilir bir süre için uzaklaştırdılar." Sonra, "Ve beni öfke kontrol terapisine zorladılar. Terapist beni uygun görene kadar oynayamam. Tesislerin içine giremem. Antrenmana gidemem. Hiçbir şey yapamam."

"Öfke kontrolü terapisi mi?"

Bana sert bir bakışla baktı ve yırtık dudakları acı bir gülümsemeye büründü. "Ben Öfkeli Diken'im, değil mi? Öfkeli. Tahmin edilemeyen oyuncu. Kim bilir, kontrol edilmezsem ne yaparım."

"Ama sen sadece bu değilsin. Evet, senin de kötü anların var ama..."

"Onlar için ben öyleyim."

"Onlar kim?"

Bu soruya cevap vermiyor ama vermesi de gerekmiyor. Ben zaten biliyorum.

"Kardeşlerin," diye fısıldadım.

Öfke yüzünde dalgalanır, sonra alçak sesle, "Evet, onlar beni herkesten daha iyi tanıyor," der.

Onlar bilmiyor.

Onlar onu çoğu insandan daha iyi tanımıyor.

Onu *kimse* tanımıyor bence. En azından gerçek halini. Onu o yapan katmanları ve katmanları tanımıyorlar.

Callie de bu akşam öyle demişti, değil mi?

Kimsenin onu anlamadığını, içindekileri anlamadığını.

"Neden ona vurdun?" diye soruyorum, ellerim şimdi gsnde, sıcak ve pürüzsüz tenini okşayarak onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

Kaşları atıldı. "Ne?"

"Neden ona vurdun? Bu adam," diye açıklıyorum. "Ne yaptı?"

Gözleri benimkilerle bir oraya bir buraya bakıyor. "Bunu bana hiç kimse sormamıştı." Ve aman Tanrım, burada ağlamaya başlayabilirim.

Bu sözlerin ne kadar *zc*, *yalnız* ve *kalp kırıcı* olduğunu düşünerek ağlamaya başlayabilirim. Bu sözler kalbimi paramparça ediyor ve kimsenin, kesinlikle kimsenin onun kim olduğunu bilmediğine olan inancımı pekiştiriyor.

Kollarımı kaldırıp omuzlarını kavrıyorum, parmaklarım derisine batıyor ve vücudum otomatik olarak ona daha da yaklaşıyor, kıvrımlarım onun acımasız kısımlarına göre şekilleniyor, böylece her yerine dokunabiliyorum.

Böylece ona sızıp huzur verebileyim.

"Söylüyorum," diye fısıldıyorum, boynumu uzatıp ona dikkatle bakarak.

Kolları da aynısını yapıyor, belime dolanıyor, elbisemi yumrukluyor. "nk ağzını bozdu. Ve bu ilk kez olmuyor."

"Ne hakkında konuşuyordu?"

Elbiseyi daha sıkı tuttu ve birkaç saniye sonra cevap verdi: "Gerçeği."

Ellerimi daha da yukarı kaldırıp boynunun yanını kavrarım, başparmağımı nabzının üzerine bastırırım. Tıpkı onun bana yaptığı gibi. Hakimiyet kurmak için değil, hayır. *Benim* tarzımla, nazik tarzımla, kalbinin atışlarını sakinleştirmeye çalışarak sorarım, "Ne gerçeği?"

Yırtık dudaklarını yalar. "Takıma asla giremeyeceğimi. Kardeşimin yardımı olmadan."

"Ne?"

"Ben son draft seçimiymdim," diyor, gözleri kararlı ve sabit. "Shep araya girmeseydi, hiçbir takıma giremezdim, bırakın takımı. Hiçbir zaman bir menajer bulamazdım, hele ki bu kadar saygın bir menajer. New York FC'deki herkesi beni takıma almaya ikna eden Shep'ti. Onlara güvence verdi, garantiler verdi. Benim için kefil oldu ve onlara, itibarımın önümde yürüdüğünü ve benim bir joker olarak görüldüğümü, ama onun kardeşi olduğumu söyledi. Yetenekli ve çalışkan olduğumu ve onları asla hayal kırıklığına uğratmayacağımı söyledi."

Başını sallayarak devam etti: "Bundan nefret ettim. Beni kurtarmak zorunda kalmasından *nefret ettim*. Beni bir kez daha kurtarmak zorunda kalmasından nefret ettim. Ateşli küçük kardeşini kurtarmak zorunda kalmasından nefret ettim. Tıpkı çocukken yaptığı gibi. Sadece bu da değil, Stellan da araya girdi. O da benim için kefil oldu. Yardımcı koç olarak beni hizada tutacağını söyledi. Davranışlarıma dikkat edeceğini söyledi. Sonra Conrad geldi. Herkesin takımında görmek istediği yıldız koç ve tabii ki yönetim onu kapmış olmaktan çok mutluydu, çünkü o beni nasıl idare edeceğini biliyordu. Ne yapacağını, hangi kuralları koyacağını, beni en iyi halime getirmek ve dizginlemek için ne yapacağını biliyordu. Bu yüzden ben batırdığımda ona gittiler."

Sertçe güldü. "Benim yaptıklarımın sonra kışlarını kurtarmayı bilemediklerinde ona gittiler. Ve beni desteklemek yerine, kendi kardeşim beni otobüsün altına attı. Beni yedek kulübesine göndermek onun fikriydi. Terapiye göndermek. Beni lanet olası bir yük gibi davranmak. Her zaman yaptığı gibi."

Etrafımızdaki hava değişti. Ağır

ve şişmiş gibi hissediyorum.

Fırtına öncesi gibi.

Ve bu anda iki şeyin farkına varıyorum.

Birincisi, uzun zamandır böyle hissetmemiştim. Onun, *öfkesinin* yarattığı bu hava değişikliği. Kardeşim ve Callie'nin evinde bile hissetmemiştim. Sanırım bunun nedeni, son birkaç haftadır çok huzurlu olması. Sakin ve mutlu bile.

İkincisi, öfkesi öfke değil.

Onunla özdeşleşmiş, herkesin bildiği öfkesi, öyle ki üzü önünden gidiyor, aslında öfke değil.

O acı.

Acı ve ıstırap. İşkence ve travma.

Kardeşlerine kızgın değil, onların davranışlarından incinmiş. Onların ona şüpheyile yaklaşmamalarından incinmiş. Muhtemelen hiç şüpheyile yaklaşmadılar. *Kimse* ona şüpheyile yaklaşmadı. Onu dinlemek yerine, onu dizginlemek için kurallar koyup kafesler inşa edip yargıladıkları için incinmiş.

Onu gerçekten anlamak yerine.

Ve bu kadar izole, bu kadar yanlış anlaşıldığınızda, acınız öfke olarak ortaya çıkar.

Başkalarını inciten öfke. Ama

aynı zamanda onu da incitiyor,

değil mi?

Yani, bunun için kendimden başka bir yere bakmam gerekmiyor. Bana yaptıkları yüzünden ne kadar acı çektiğini hayal etmek yeterli. Sadece bir yıl önce değil, tanıştığımız günden beri. Bana zarar verdiği, öfkesini benden çıkardığı için bunca zamandır kendini cezalandırıyor.

Ve ben ona bunu söylemek üzereyim.

Ona öfkesinin öfke olmadığını söylemek üzereyim.

Onun lakabı — o aptal lanet lakap — bir efsane. Onunla ilgili her şey büyük bir efsane.

O acil bir şekilde "Ve bir şeyi bilmeni istiyorum. Öfke kontrolü fikrinden nefret ettiğimi ve hala nefret ettiğimi *bilmeni* istiyorum, ama yapıyorum" dediğinde.

"Ne?"

Kararlılık, morarmış ama hala güzel yüzünde dalgalanıyor. "Takıma geri dönmenin tek yolu buysa, yapacağım. Terapiye gideceğim."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Senin için yapacağım." Göğsüm sıkışır.

"Benim için mi?" Demek oraya gidiyormuş?

Son birkaç haftadır market alışverişine gitmediğinde nereye gidiyordu? Terapiye. Ona hiç sormadım çünkü yine meraklı görünmek istemedim ama merak ediyordum.

Bakışları benimkilere saplanıyor ve belimdeki parmakları açılıp yayılıyor, karnımın bir ucundan diğer ucuna dokunuyor. "Ve onlar için." Başparmaklarını göbek deliğime batırıyor ve ben yukarı doğru kıvrılıyorum. "Bunu yapacağım çünkü hayatımda ilk kez bir amacım var. Daha büyük bir amaç. Futbol, kupalar veya şampiyonluklardan daha büyük bir amaç. Egomdan, intikamımdan, rekabetimden daha büyük bir amaç. Onlara bakmak için. Onlara ve sana bakmak için. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. *Onları* hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bu geceye kadar sana gerçeği söylemediğimi biliyorum. Bu büyük sırrı senden sakladığımı biliyorum ve... Bunun için özür dilerim. Çok özür dilerim. Tek mazeretim, *bir an bile olsa*, benim yetersiz olduğumu düşünmeni istemedim. Sana ve onlara bakamayacağımı düşünmeni istemedim. Çünkü bakabilirim. Ben babam gibi değilim. Senin baban gibi değilim. Bunu bilmeni istiyorum. Seni veya onları güvensiz hissettirecek, ihtiyaçlarınızı karşılayamayacak hiçbir şey yapmayacağım..."

Titrek elimi dudaklarına bastırarak onu durduruyorum. "Sana güveniyorum." Gözleri hafifçe parlıyor.

Ama sözlerimi bitirene kadar elimi ağzından çekmedim. "Güveniyorum. Bunu benden saklaman umurumda değil. Ben de senden birçok şey sakladım." *Hala saklıyorum.* "Kardeşimin söyledikleri de umurumda değil. Bu gece yaptıkları, tepkisi beni incitti, ama bir bakıma onu anlayabiliyorum. Ona gerçeği sakladığım için beni affedip affetmeyeceğini bilmiyorum. Ama onun ne düşündüğü umurumda değil. Bu konuda değil. Bizim hakkımızda. Senin hakkımda."

Sonra beni tuttuğu karnıma elimi koyarak devam ediyorum: "Bana bakmana ihtiyacım yok Ledger, ama onların bakımı için elinden gelen her şeyi yapacağımı biliyorum. Onlara bakmak, her zaman yanlarında olmak için elinden gelen her şeyi yapacaksın. Zaten yapıyorsun. Sen zaten dünyanın en iyi babasisin. Ama beni dinle, tamam mı? Bunun senin için olduğunu bilmeni ve anlamanı istiyorum. Senin

Kariyerin için. Terapin için. *Özellikle* terapin için. Ama Ledger, eğer bunu yapacaksan, kendin için yapmalısın. Kendin için. Benim ya da bebeklerimiz için değil. Ya da başka biri için değil. Kardeşlerinin sana yaptıklarından dolayı incindiğini biliyorum, ama bence onlar olmadan mutsuzdun, değil mi? Tıpkı futbol olmadan mutsuz olduğun gibi. Ve bence en azından onlarla konuşmalısın ya da

Aniden bileğime uzanır.

Bileğimi kavrar ve elimi ağzından çeker, parmakları garip bir şekilde sıkıdır, sanki öldürmek istercesine nabzımı ezerek. Ya da belki bir öpücük gibi derisine emmek istercesine, bilmiyorum.

Tek bildiğim, bakışlarının aniden yoğunlaşmasıyla nefesimin

kesildiği. Ve "Bana güveniyorsun" dediğinde sesinin tonu.

Cevabım düşüncesiz ve çaba gerektirmeden, kas hafızası gibi. "Herkesten çok."

Ve bunu söylemekten utanmıyorum.

Bir yıl önce güvenimi kıran adamın, dünyada en çok güvendiğim adam olduğunu itiraf etmekten utanmıyorum.

Çünkü kalbini kıran kız, artık o kız değilim. Büyüdüm.

Gül renkli gözlüklerim yok artık. Onun kusurları olduğunu biliyorum. Kötü şeyler yapabileceğini biliyorum ama iyi şeyler de yapabileceğini biliyorum. Beni ağlatacak kadar değerli şeyler.

Kimsenin hayal bile edemeyeceği kadar güzel şeyler.

Karnımdaki bu iki bebek gibi.

Evet, ona güveniyorum.

Her ne kadar tepkisini anlamasam da.

Neden hareketsiz kalmadan önce vücudu biraz titriyor anlamıyorum. Ve neden sert bakışlara geçmeden önce gözleri sarsılıyor? Bu arada, bileğimi saran parmakları nabzımı durdurmuş ya da en azından yavaşlatmış.

Sonra sanki bayılmak üzere olduğumu anlarmış gibi geri adım atıyor.

Aniden beni bırakıyor ve ona bunun beni öldürebilecek şeyin, onun acımasız tutuşu değıl, ani terk edişı olduğunu söylemek istiyorum.

"Koşmaya gidiyorum," diyor ve banyodan çıkıyor. Beni şaşkın bir halde bırakarak.

Ne olduğunu merak ederek.

Ama belki de yapmamalıyım. Belki de artık buna alışmış olmalıyım, çünkü bu gece koşuya çıktığı ilk sefer değıl.

Bu ikinci ya da üçüncü kez de değıl. Haftalardır yapıyor bunu.

Hamile olduğumu öğrendiğimizden beri.

Onun yoğunluğu ve beni şımartma ihtiyacı arttıkça ve değıştikçe, rutinleri de değışti. Terapiye gitmesinin yanı sıra demek istiyorum.

Hala aynı yatakta yatıyoruz ve hala bütün gece bana sarılmaya devam ediyor — hatta bazen kolu beni çok sıkıyor, hapsedmiş gibi hissediyorum; rahatsız olduğumdan değıl ama fark ettim — ve hala benden önce uyanıp spor yapmaya gidiyor.

Ama eskisi gibi sabahları şakalaşmıyoruz. Hatta öğleden sonra da.

Bu aralar daha uzun süre spor yapıyor. Hala birlikte yediğimiz kahvaltılarımız daha sessiz geçiyor. Hikaye anlatma zamanları da hüzünlü. Market alışverişleri daha uzun sürüyor ve akşam yemeğinden sonra genellikle bir tur daha spor yapmak için ortadan kayboluyor.

Ama en büyük, en epik değışiklik artık seks yapmamamız.

Gece yatarken birbirimize sarıldığımız zamanlar dışında bana neredeyse hiç dokunmuyor. Ya da daha doğrusu o bana sarılıyor çünkü o yatağı geldiğinde ben çoktan uykuya dalmış oluyorum. Ona karşı sabırlı olmaya çalışıyorum ama bu radikal değışimin sebebi benim mi diye merak ediyorum.

Çünkü artık beni istemiyor. Yani, cinsel olarak.

Ya bana hayalimi, bu arada onun da hayalini, gerçekleştirdikten sonra, aramızda fiziksel yakınlığa gerek olmadığını düşünüyor sa?

Tahta bacaklarla banyodan çıkıyorum ve onu çekmeceleri açıp kapatırken buluyorum. Kot pantolonunu çoktan değiştirmiş, gri eşofman pantolonunu giymiş ve şimdi de bence eşofman pantolonundan daha tehlikeli olan bir tişörtü ustaca giymeye çalışıyor; tişört beyaz ve çok yumuşak görünüyor, kolları yerine büyük kol delikleri var.

O kadar büyük ki, kaburgaları ve oblik kasları ve hareket ettiğinde dalgalandıkları görünüyor.

Tanrı
m.

Neden
?

Neden bu kadar seksi olmak zorunda ve neden ben onun vücuduna bu kadar takıntılıyım ki, belki de o benimkine takıntılı değildir diye düşünmeye başlıyorum.

Artık değil.

"Ben..."

Tereddütlü sesime dönmüyor, hala cep telefonunu ve anahtarlarını alıp eşofmanının ceplerine tikiştirmekle meşgul. İşini bitirince dönüyor ama bana bakmıyor bile, kapıya doğru büyük adımlarla ilerliyor, morarmış yüzündeki her çizgi sert ve keskin.

Eşiği geçmek üzereyken tekrar deniyorum, "Bence b i z ..."

"Bekleme."

Kalbim deli gibi atarken, onu koridora kadar takip ettim, onun hızlı adımları beni ondan uzaklaştırıyordu. Çaresizlik içinde, sırtına yalvardım, "Bence konuşmalıyız." Sonra, "Artık hamileyim."

Sonunda durdu.

Ve geniş sırtının nefes alıp verişiyle yukarı aşağı hareket ettiğini izledim.

Ne tür bir nefes olduğunu bilmiyorum. Güç veren bir nefes mi, yoksa *sonunda* dediğim gibi bir nefes mi? Sanki bu konuyu açmamı bekliyormuş gibi. Böylece

...

Ayrı yollara gidebilirdik.

Yani, eninde sonunda olacak olan bu, değil mi? Yakında gideceğim.

Ezra geri gelir gelmez.

Bütün bu süre boyunca onunla sürekli iletişim halindeydim, çoğunlukla mesajlaşarak ve ara sıra telefonla. Genelde Ledger'ın etrafta olmadığından emin oluyorum. Şüphelenmesini veya telaşlanmasını istemiyorum, özellikle de telaşlanacak bir şey yokken.

Evet, onunla evleneceğim ama hayır, aramızda hiçbir şey yok ve asla da olmayacak.

Ama neyse, şu ana kadar Kore'de işleri pek yolunda gitmedi ve seyahatini uzatmak zorunda kaldı. Dürüst olmak gerekirse, bu durum beni çok heyecanlandırıyor. Döndüğünde onu tekrar kandırmaya devam etmek istemiyorum. Ayrıca ona söyleyecek başka bir şeyim daha var ve bu mutlu habere nasıl tepki vereceğini hiç bilmiyorum.

Ama tüm bunları sonra düşünmeye karar verdim.

Bütün bu olayların tek iyi yanı, babamın aynı şeyi söyleyememesi.

Son birkaç hafta içinde onunla birkaç kez konuştum, sesi kızgın ve tedirgin geliyordu. Ve bu sefer bana değil, Ezra'nın babasına kızgındı. Anlaşılan o, kendi seçtiği üçüncü bir değerleme uzmanı tutmakta ısrarcıymış. Meğer bir şirket başka bir şirketi satın aldığında, alıcı satın aldığı şirketin değerini değerlendirmek için bir değerleme uzmanı getiriyormuş. Bu elbette mantıklı, ama babamın şirketi berbat durumda olduğu için, babam çok kurnazca Bay Vandekamp'ı, her şeyi babamın lehine çevirecek olan babamın seçtiği değerleme uzmanını kullanmaya ikna etmiş. Ama şimdi Bay Vandekamp fikrini değiştirmiş.

Hadi Bay Vandekamp! Homofobik pislik olmasına rağmen.

Neyse, babam bu konuyla uğraşıyor ve bir kez olsun baskı benden kalktı. Ama bu, burada kalabileceğim anlamına gelmiyor.

Güvenli yerimde.

Beni güvende hissettiren adamlarla.

ılgın düşüncelerimin ve aktif hayal gücümün yüzümde ne kadar belli olduğunu bilmiyorum. Ama yine de o arkasını döndüğünde yüzümü kontrol etmeye çalışıyorum. Sonra o, tahtadan bir sesle soruyor: "Ne hakkında konuşmak?"

"Koşmaya devam etmek istediğinden emin misin?" diye soruyorum. "Yani, sen her yerin yaralı ve..."

"Konuşacak ne var ki?"

Kahretsin.

Konuyu atığıma göre, nereden başlayacağımı bilmiyorum. Soruyu nasıl ifade etmeliyim, *benden sıkıldın mı?*

"Tempest," diye dürtüyor/uyarıyor, ben birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemeyince.

Kendimi toparlayıp, "Doğru. Konuşmalısınız. Artık hamileyim."

"Bunu zaten söyledin."

"Evet, söyledim," diye onaylıyorum. O da buna karşılık gözlerini kısıyor.

"Tamam, ben... bizim burada kalmamızı istediğimi biliyorum. Denediğimiz zamanlarda..."

Cmlemi yarım bırakıyorum, çünkü sessizliği onun doldurmasını umuyorum.

Ama o sessizliği ne zaman doldurmuştu ki?

O sadece orada durup beni düşünceli bir sessizlik içinde izlemekten oldukça memnun görünüyor. Bu yüzden devam etmek zorundayım: "Ama artık denemiyoruz."

"Hayır, denemiyoruz," diyor sonunda.

Ses tonunu anlayamıyorum ama kafamda olayları tekrar tekrar düşünerek daha fazla zaman kaybedemem. İçimi dkmem lazım. "Ve son birkaç aydır tek yaptığımız şey, şey, denemek."

"Evet." Sonra, "Son birkaç aydır tek yaptığımız şey sevişmek." Onun "sevişmek" demesiyle karnımı içeri çekiyorum.

Bu, onun söylediği en şok edici şey değildi, ama ciddi bir tartışma yaparken bunu söylemesi beni etkiledi.

"Evet, yaptık," diyorum bir şekilde. "O yüzden merak ediyordum, şimdi hamileyim," *Tanrım, lütfen bunu söylemeyi kes*, "ve ilk muayenemizi bile yaptık, her şey hazır, ben hala burada kalmalı mıyım yoksa..."

"Ya."

"Uh," diye bir nefes daha veriyorum, "d-dön."

"Dön."

"Evet, B-Bardstown'a."

Bunu söyler söylemez, göğsümü o kadar keskin bir acı deler ki, yüksek sesle nefes almamış olmam bir mucize.

Onun duygusuz, tahtadan çıkmış bir sesle sözlerimi tekrarlamasına rağmen, hareketsiz kalıp titrememem daha da büyük bir mucizeydi. "Bardstown'a geri dönmek istiyorsun."

Kafamı salladım. "H-hayır... Yani, evet. Yani, sen öyle düşünüyorsan. Eğer istiyorsan."

"Çünkü artık sevişmiyoruz."

Yutkunuyorum. "Evet, ve eğer

istersen..." *Başka biriyle seviş.*

B u sefer gerçekten nefesim kesildi ve yanımdaki duvara yaslandım, dizlerim titriyordu.

Sadece onun başka birine gideceği düşüncesi bile.

Nedense her ikisi de gibi geliyor: çok büyük, devasa bir şey ve aynı zamanda o kadar saçma ki, ağlayana kadar gülebilirim.

Yaşadığımız onca şeyden, büyüdüğümüz ve birbirimize yaklaştığımız onca şeyden, onun çocuklarını taşıdığımđan, bir aile olduğumuzdan — alışılmadık bir aile ama yine de bir aile — onun başka bir kadına gitmesi çok önemsiz geliyor. Böyle şeyleri kafama takmamam gerekir gibi geliyor.

Ama elbette ki endişelenmeliyim.

Sırf biz bu kadar yol kat ettik diye, *o da* öyle düşünüyor demek değil.

Sırf baba olacak diye hayatı durmamalı. Üstelik benim yüzümden son üç yıldır cinsel ilişkiden uzak kaldı, şimdi hayatını yaşamaya hakkı yok mu?

"Bak," derin bir nefes alıyorum, "bana dokunmadın bile. Günlerdir. Aslında, dürüst olmak gerekirse, haftalardır. Hamile olduğumu öğrendiğimizden beri." Sonra düşünerek, "Aslında, bu doğru değil. Sanırım o aptal sigorta belgelerini imzalatmanla aynı zamana denk geldi. Bu arada, çok tatlı bir davranıştı. Ben bebek videoları izlemekten başka bir şey yapamazken, sen pratik, gerçek şeyler düşünüyordun. Ama belki... belki artık kendi hayatını yaşamak istiyorsundur. Bebekler için yanında olacağını ve iyi bir baba olacağını bilmem, kendini engellemen gerektiği anlamına gelmez..."

"Neyi?"

Hala ses tonunu anlayamıyorum ama yine de cevap veriyorum, "Hayatını yaşamaktan. Yani, dışarı çıkıp... biriyle birlikte olmaman için hiçbir neden yok. Belki şu anda senin yolunda duruyorum ama dürüst olmak gerekirse ben de fena değilim. Beni isteyen erkekler var. Hamile olmam, benim de yapamayacağım anlamına gelmez..."

Aniden yaptığı hareketler sözlerimi keser. Dürüst olmak gerekirse, bu iyi bir şey.

Çünkü her zamanki gibi onu kışkırtmaya çalışıyordum ve bu özelliğimi gerçekten değiştirmem gerekiyor. Bu sağlıklı değil ve birlikte bir geleceğimiz olmadığı için hiçbir amaca hizmet etmiyor. Üstelik ona *özellikle* kıskançlık yapmamasını söylemiş ve söz verdirmiştim.

Ama her halükarda, şu anda düşünmem gereken başka şeyler var.

Mesela, o burada, benim yanımda ve beni duvara sıkıştırmış durumda.

Ellerini başımın iki yanına açarak bir kafes oluşturmuş ve morarmış yüzünü bana doğru eğmiş.

Güzel.

Bunu seviyorum.

Onun benim için yaptığı kafeslerde hapsolmayı seviyorum.

Aslında o kadar çok hoşuma gidiyor ki, ona, onun pürüzsüz kaslarına yapışıp fısıldıyorum, "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapamazsın?" diye soruyor o da.

Kafam karışmış bir şekilde soruyorum, "Ne yapamam?"

"Evet." Gözleri parlıyor. "*Ne* yapamazsın? Hamile olduğun için." Ah, doğru.

Ben de öyle bir şey söylemişim.

Onun sıcak tenini okşuyorum. "Ben... hatırlamıyorum." "Hayır mı?"

"Hayır."

Gözleri yine parladı. "Ben sana hatırlatayım mı?"

"Tamam."

Sanırım şu anda her şeye evet derdim. Onun büyüüne o kadar kapılmışım ki, bunun acınası bir şey olması bile umurumda değil.

Beni kandırmasının kolay olması umurumda değil.

Beni sarsması, heyecanlandırması, incitmesi ve istediği şekle sokması umurumda değil.

"Kim olduğunu biliyor musun?" diye soruyor. "Kim miyim?"

"Benim için," diye ekledi.

"Senin için."

"Evet," diye başını sallar. "Sen benim için kimsin? "Ben... Ben..."

"Sen benim kız arkadaşım mısın?" "Hayır."

"O zaman kimsin?"

Ses tonunda, *kız arkadaş* kelimesini özellikle kullanması, zihnimin bir köşesinde bir şeyleri uyandırır. "Senin..."

"Ne yaptığın kız?"

"Dünyayı yakıp kül edeceksin kız" diye onun daha önce kardeşimle konuştuğu sözleri tekrarlardım.

"Başka ne?"

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Uğruna öldüreceğin kız."

"Öldürürdüm, değil mi?"

"Evet."

"Şimdi söyle." Parmaklarımın altında cildi titriyor, sıcak ve pürüzsüz. "O bebekleri karnına kim koydu?"

Rahmim zonkluyor. "S-sen

yaptın." "Ben yaptım."

"Evet."

"Ben, değil mi?"

"Evet."

"Senin için salya akıtan o adamlar değil."

"Onlar değil, hayır."

"*Ben*, Ledger."

"Evet."

"Şimdi iki ile ikiyi birleştirmeni istiyorum, tamam mı?"

Yutkunuyorum. "Tamam."

"Eğer Ledger," diye başlar, gözleri tamamen kararmış, "o bebekleri karnına koysaydı, büyüüp karnını şişirecek, vücudunu değiştirecek ve daha da olgun ve yumuşak hale getirecek bebekleri. Ve eğer Ledger senin için tüm dünyayı yakıp yıkacak olsaydı. Sence o adamlara ne yapardı?"

"Sana bakmaya cesaret eden, hele ki senin ve hamile gibi görünen vücuduna salya akıtan kim var?"

Onun derisini tırmalayıp, uyluklarımı birbirine sürüyorum. "Ledger, ben sadece..." "Söyle bana."

"Ö-öldür onları."

"Evet. Ve acı çektireceğim. Lanet olsun, dayanılmaz acı çektireceğim." "Sen..."

"Peki sence ne yapmalısın?" "Başka erkeklere bakmamalı mıyım?"

"Hayır."

"Ben..."

"Onları düşünmemelisin bile." "Oh."

"Onların olduğu yerde *olmamalısın*."

"Ama..."

"Eğer toplu katliamı önlemek ve benim bu yüzden ölüm hücresine gönderilmemi engellemek istiyorsan, yapman gereken şey kilitli kalmak. Burada kalmak. Hiçbir orospu çocuğunun sana bakamayacağı, sana ulaşamayacağı bir yerde. Anladın mı?"

"Evet," diyorum, titreyerek ve dizlerim titreyerek.

"İyi."

"Sadece seni kışkındırmaya çalışıyordum." "Biliyorum."

"O zaman neden..."

"Çünkü diğer erkeklerin sana salya akıtmasını istemiyorsun."

"Hayır, istemiyorum."

"Sen beni istiyorsun."

"Evet."

"İşte buradayım bebeğim," dedi tehditkar bir ses tonuyla. "Senin için salya akıtıyorum. Bir hayvan gibi etrafında dolanıyorum. Göğsümü yumrukluyorum ve sana yaklaşan her pisliğe dişlerimi gösteriyorum. Ama hayvanlar hakkında, boğalar hakkında sana söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Evet," dudaklarımı yaladım, "Onları kışkırtmamam gerektiğini söylemiştin."

"Aynen öyle. Çünkü ben senin için zaten yarı hayvanım, öfkeli bir boğa, ve beni kışkırtmaya devam edersen, şimdiye kadar tanıdığın hiçbir hayvandan daha kötü olacağım."

Külotum ıslak. Amım

sırılsıklam.

Ve ondan bir saniye daha ayrı kalamayacağımı düşünüyorum. "O zaman neden..."

"Şimdi," dedi ve benden uzaklaştı. "Uyumana bak, çünkü bu gece yeterince heyecan yaşadın ve ben kafamı boşaltana kadar koşmam lazım."

"Ama sen..."

Bu sefer konuşamıyorum çünkü yarıya kadar eğilmiş, yere kusuyorum.

Ve bunu sonraki birkaç hafta boyunca yapmaya devam ediyorum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Onun Güzel Dikenleri

Karım.

O benim karım.

Ve ondan uzak durmak gittikçe zorlaşıyor.

Ona dokunmamak *gittikçe zorlaşıyor*. Onu sadece kağıt üzerinde değil, hayatta da benim yapmamak.

Kağıt zerindeki mürekkebi kurutup her anlamda anlaşmayı kesinleştirecek o tek şeyi yapmamak için.

Her geçen gün, mesafemi korumam gerektiğini kendime hatırlatıyorum:

1. Ben onun için doğru adam değilim.
2. Onun için nasıl bir adam olacağımı bile *bilmiyorum*. Ona istediği her şeyi verebilecek ve onu mutlu edebilecek bir adam.
3. Zaten benden hiçbir şey istemiyor.
4. Ve istememeli de, çünkü ona yalan söylüyorum.
5. Onu evlenmek için kandırdım.

Evet, o zaman gerekliydi. Öfkemi kontrol altında tutmak için. Kıskaçlığımı dizginlemek için. Onu karım yapmanın pek bir şeyi değiştirdiğini söyleyemem ama. Ezra'nın Vandekamp'la seviştiğini düşündüğümde, o evlilik belgelerini imzalamadan önce olduğu kadar fkeleniyorum, kıskanıyorum.

Aslında şimdi daha da kötü.

Çoğunlukla karım olduğu için kimseye söyleyemem. İstediğim gibi çatıdan bağırarak söyleyemem. Duvarlara yazıp yere kazıyamam. Getiğim her binaya spreyleyemem.

Karım. Karım. *Karım*.

Bu da bir kez daha öfkemin gerçekten bir sorun olabileceğini düşündürüyor.

Dikkatli olmazsam öfkem her şeyi mahvedebilir.

Belki, sadece *belki*, içimi açıp Dr. Mayberry ile konuşmalıyım. Zaten onu görmem gerekiyor, değil mi? Onunla konuşup, herkesin bana bahsettiği efsanevi bilgeliğinden yararlanabilirim. Özellikle de mesleğime geri dönmeme izin verildiğine göre.

Belki iyi doktor bana bazı ipuçları verebilir.

Karınıza, artık sizin karınız olduğunu nasıl söylersiniz? Ve ondan kaçmasını nasıl engellersiniz?

Çünkü öğrendiğinde kaçacak, bunu biliyorum.

Bebeklerimizi benden alacak ve onu suçlayamayacağımı düşünüyorum.

Zaten bir gün gidecek — ve evet, gittiğinde onu bırakacağıma dair verdiğim sözü hala hatırlıyorum — ve bu onu daha da çabuk uzaklaştırır.

Bu yüzden ona dokunmamak, ondan bu son şeyi almamak, doğru şeyi yapmak için benim küçük çabam. Bunun bir önemi yok ama yanlış bir şey yaptığınızda — birine yapılabilecek en yanlış şey — doğru şeyi yapmak tek seçeneğiniz haline gelir.

Ayrıca, bu haldeyken ondan yararlanmayacağım. Hasta ve zayıfken.

Bu ilk üç ay onun için zor geçiyor. Sürekli kusuyor, ağzına bir şey sokamıyor. Kilo kaybetti. Solgun ve halsiz. Göğüsleri ağrıyor diyor. Eskiden en sevdiği yemeklerin kokusuna bile tahammül edemiyor. En ufak bir şeyde ağlıyor. Bence bu sadece hormonlardan kaynaklanmıyor. Bence bunun nedeni, o pislik kardeşi henüz gelmemiş olması ve bunun için onu öldürebilirim. Onun bu durumda bu kadar zor bir dönemden geçmesine neden olduğu için.

Üstelik pamuk şekeri de nefret ediyor.

Onu biraz olsun rahatlatan tek şey portakal kabuğu kokusu.

Onları komodininin üzerine koyuyor ve mide bulantısı her geldiğinde, bir uyuşturucu bağımlısı gibi kokluyor. Bu yüzden kulübemizi portakalla doldurdum. Ayrıca

serin havada akşam yürüyüşlerini seviyor, bu yüzden antrenmandan sonra eve zamanında dönüp onu yürüyüşe çıkarıyorum. Başı dönüp titrediğinde elini tutup ona destek oluyorum. Bu da son günlerde çok sık oluyor.

Görünüşe göre bunların hepsi hormonlar ve ikiz hamileliği nedeniyle çok fazla hormon salgılıyor. Ama endişelenecek bir şey yokmuş, çünkü ne kadar kötü hissedersen, hamileliğin o kadar iyi gidiyormuş.

Bu benim sözüm değil,
doktorunun sözü. Siktir et onu.

Bütün doktorları siktir et.

Aslında, hamileliğin mutlu bir şey olduğunu söyleyen
herkesin canı cehenneme. Değil. Bu lanet olası bir işkence.

En kötüsü de, bu benim için işkence bile değil. Onun için işkence ve ben sırtını ovmak, portakal almak ve kusarken saçlarını tutmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Tüm bu olanlara o kadar kızgınım ki, on haftalık muayenemizde bize, istersek basit bir kan tahliliyle bebeklerimizin cinsiyetini öğrenebileceğimizi söylediklerinde, reddediyorum.

Firefly'ın şokuna rağmen, istemediğimi söyledim.

Çünkü bazen onlara da kızgın hissediyorum. Bebeklerimize. Annelerini bu kadar hasta ettikleri için.

Bu çok mantıksız, biliyorum. Öyle
demek istemiyorum.

Çünkü bu düşünce aklımdan geçer geçmez, beni felç eden bir suçluluk ve pişmanlık duygusu kaplıyor.

Ama sorun şu ki, onu bu halde göremiyorum. Karımı solgun ve donuk göremiyorum.

Acı çekiyor.

Bunun ironik olduğunu biliyorum, çünkü o, benim karım olduğunu ve kendi kocasının ona yalan söylediğini öğrendiğinde, hamilelik hormonlarından daha fazla acı çekecek.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Bugün hamileliğimin on beşinci haftasındayım.

Ve bugün nişanlıma hamile olduğumu söyleyeceğim gün. Aslında iki bebek.

İki kız.

Henüz kesinleşmedi. Çünkü öğrenmemeyi tercih ettik. Aslında, *o* öğrenmemeyi tercih etti.

Babaları.

Neden bilmiyorum. Sorduğumda tek söylediği, önemli olmadığını söyledi. Bu beni şaşırttı ama sonra onun haklı olduğunu anladım. Aslında ne olacağı önemli değil çünkü ne olursa olsun onları seveceğim.

O da sevecek.

Aslında bence böyle daha eğlenceli.

Gelecekte sabırsızlıkla bekleyeceğimiz güzel bir şey olacak. Tabii, bebeklerle tanışma olayı hariç. Çünkü gelecekte zaten yeterince kötü şey olacak.

En azından benim için

öyle. Bu toplantı da

dahil.

Birkaç gün önce, haftalardır korktuğum mesajı aldım. Ezra'dan gelmişti, aylar sonra nihayet geri döneceğini söylüyordu. Ve bu hafta vaktim varsa buluşalım diyordu.

Tabii ki evet dedim.

Ve tabii ki hemen ardından babam aradı ve onu eve getirmemi istediğini söyledi.

İşte bu yüzden buradayım.

Manhattan'ın merkezindeki bu şık restoranda eve getirmek için. Ve ona, Kore'ye gitmeden önce konuştuğumuz şeyin gerçekten gerçekleşeceğini söylemek için. Yani hamileyim ve bunu kesinlikle onun lehine çevirebiliriz ve babası da dahil olmak üzere herkesin onun cinsel yönelimiyle ilgili baskılarını kesebiliriz.

Bebeklerimin babasının da bu sürece dahil olacağını ona bugün söylemeyeceğim. Basının bu konuyu, düğünümüzü ve hamileliğimi vb. haber yapacağını da biliyorum. Ama her şeyi daha sonra halledeceğiz, bunun için halkla ilişkiler uzmanlarımız var, değil mi? Tekrar ortalığı karıştırmadan önce babamın planını ve dolayısıyla kardeşimin geleceğini güvence altına almam gerekiyor.

Nefesimi tutarak onun gelmesini bekliyorum.

Ama gelmiyor.

İlk başta beni ektiğini düşünüyorum. Ama sonra çok garip bir olaylar zinciri başlar. Ne olduğunu anlamadan, çok ciddi görünümlü esmer bir kadın masama yaklaşır ve tam karşımda oturur. Sıkı topuzu, gözlükleri, masaya koyduğu çok resmi çantası ve çantadan çıkardığı kalın dosyayı yere koymasıyla, birinin sekreteri gibi görünüyor.

Çok verimli ve yetenekli bir sekreter.

O bana bakıp kısa bir gülümsemeyle karşılık verince, ona kim olduğunu sormak için ağzımı açtım. "Merhaba, ben Alice. Bay Vandekamp'ın asistanıyım."

Demek bingo.

O bir asistan.

Birkaç kez gözlerimi kırıp, terbiyemi hatırladım. "Merhaba."

Ona burada ne yaptığını sormadan, "Bay Vandekamp'ın acil bir işi çıktı, gelemeyecek. Özürlerini ilettiler. Ama nişanlısı olan sizinle randevunuzu bozmak istemedi," der ve bana küçük, resmi bir gülümseme atar, "bu yüzden yerine beni gönderdi."

Çifte bingo.

Çok verimli bir

kız.

Yani, ben sormadan her şeyi bana açıkladı.

Tek sorun, Ezra yokken ne hakkında konuşacağımız.

"Tamam," diyorum, kafam karışmış. "Ama ne yapacağımızı pek bilmiyorum."

"Tabii ki lojistik detayları konuşabiliriz," diyor sanki bu benim için çok açık bir şeymiş gibi.

Boğazımı temizliyorum. "Neyin lojistiğini konuşacağız?"

Gözlüklerini yukarı doğru itti. "Düğünle ilgili. Beni buraya bunun için gönderdi." Cevap vermek için ağzımı açtım ama o, kalın dosyayı açmış ve çantasından çıkardığını bile fark etmediğim bir kalemin kapağını açıyordu. "Öncelikle, 20 Nisan size uyar mı?"

"Anlamadım?"

Bir saniye başını kaldırıyor. "Düğün tarihi için." Sonra tekrar dosyasına dönüyor. "En erken bu tarih. Sonraki tarih ise," birkaç sayfa çeviriyor, "yazın ortasına kadar var. Bay Vandekamp, sizin bahar düğünlerinizi sevmediğinizi biliyor, çünkü hep bahar düğünü istemiştiniz." Tekrar başını kaldırıyor. "Devam edeyim mi?"

Cevap vermek için bir saniye bekledim.

Ve sonra tek söyleyebildiğim, "Yirmi Nisan mı?"

"Evet." Başını sallar. "Kaydedeyim mi?"

"O," dudaklarımı yalayıp yutkunuyorum, "sadece altı hafta sonra." "Doğru."

"Ben..."

"Eğer tüm düzenlemeler ve benzeri şeyler konusunda endişeleniyorsan, lütfen kafana takma. İşimde çok iyiyim. Tarihi ve istediğin düğün mekanını belirledikten sonra, bir düğün planlayıcısıyla görüşmeni ayarlayacağım ve her şeyin senin zevkine göre olmasını sağlayacağım."

Neyse ki mide bulantım geçen hafta geçti, yoksa masanın üzerine kusacaktım.

Yirmi Nisan.

Düğün günüm.

O zaman yirmi bir haftalık olacağım. Bebeklerim yaklaşık olarak büyük bir muz büyüklüğünde olacaklar; son birkaç haftadır her hafta bebeklerin gelişimini Google'da araştırıyorum. Yirmi dört saat boyunca kendimi hasta hissettiğimde bana neşe veren tek şey buydu. Bir de portakal kabukları ve ormanda yürüyüşler.

Ama ikincisi, onunla birlikte yürüyüşe çıktığım için.

Elini tutarken.

Onun yanında kendimi güvende ve sıcak

hissederken. Artık çok uzun sürmeyecek, değil

mi? Sadece altı haftam kaldı.

Ve bunun için Ezra'yı suçlamak istiyorum. Bana bunu hiç tartışmadan, hatta beni görmeye tenezzül etmeden yaptığından dolayı ona kızmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Çünkü aramızdaki anlaşma onu beni görmeye mecbur etmiyor. Aslında, gerçek bir evlilik yapacağımız olsa bile, düğün günümüze kadar birbirimizi hiç görmemiz gerekmezdi. Ve son görüşmemizde beni dinledi. Oysa buna mecbur değildi; ne sahte ne de gerçek bir evlilikte.

Aslında, asistanının benim isteklerimi not almak için özel talimatlarla gelmesi, bana karşı nazik davranma şekli olduğunu düşünüyorum. Gerçekten evlenmeyecek olsak da beni önemseydiğini göstermek için.

Bu yüzden çok mutlu olmam gerekir.

Babam benim için bir erkek seçmesine rağmen, sonunda düşünceli biriyle birlikte oldum.

Üstelik onu eve ben getirdim ve hiçbir şey yapmam gerekmedi.

Babamın çok mutlu olacağı bir düğün tarihim var.

Ama tek istediğim yıkılıp ağlamak. Tek istediğim yere kıvrılıp bir top gibi yatmak ve bir daha asla kalkmamak. Asla gerçeklerle yüzleşmemek. Çünkü bunu yapmak istemiyorum.

Onunla evlenmek

istemiyorum. İstemiyorum.

Hiç istemedim.

Ve şimdi belirsiz bir yaz düğünü yerine, bir düğün *tarihimiz* var. Sadece altı hafta sonra gerçekleşecek gerçek bir düğün tarihi ve...

O kulübeyi terk etme, *onu* hayatımın geri kalanında terk etme düşüncesi bile midemi bulandırıyor ve Ezra henüz hamileliğimi bile bilmiyor ve ben...

"Bayan Jackson?"

Alice'in sesi düşüncelerimi bölüyor ve düşünmeye zaman bulamadan cevap ağzımdan çıkıyor. "Evet, uygun."

"Tarih?"

"Evet."

Gülümsüyor. "Mükemmel."

O bunu dosyasına not ederken, "Annem düğün planları konusunda sizinle işbirliği yapmaktan memnuniyet duyar" diyorum.

O da bunu not alırken gülümsemesi genişledi.

"Ve, şey," derin bir nefes almaya çalışıyorum ama başaramıyorum, "Ezra'ya benim için teşekkür edin. Her şeyi ayarladığı için. Ve benimle görüşmeye geldiğiniz ve bu kadar yetkin olduğunuz için teşekkür ederim."

"Tabii ki. Ben sadece işimi yapıyorum."

"Tamam, peki." Ona titrek bir gülümseme atıyorum. "Ben... gidiyorum."

Gülümsemesi hafifçe titriyor. "Tamam. Ama iyi misiniz? Yoksa..."

"İyiyim. Kesinlikle iyiyim. Sanırım biraz temiz hava almam lazım."

Bunun üzerine ayağa kalkıp oradan çıkıyorum.

O çok yakışıklı.

Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam.

Rüzgarda dalgalanan çılgın saçları. Bronzlaşmış teni kızarmış. Güçlü vücudu sahada hızla koşuyor. Bacakları, çoğunlukla hünerli ayak hareketleriyle, bazen de sırf iradesiyle topu her zaman kontrol altında tutuyor. Ne olursa olsun, topu bir kez ele geçirdi mi, ondan almak çok zor.

Ve eğer şut atarsa, gol olacağını bilirsiniz.

Onu antrenmanlarda ve maçlarda sayısız kez izledim, bunu biliyorum.

Ve bunu özlediğimi söylemeliyim.

Onu oynarken izlemeyi.

Bardstown Lisesi'nde onu ilk kez izlediğimde hissettiğim o heyecanı özledim. Coşkuyu, heyecanı. Harika, başka bir dünyadan ve muhteşem bir şeyin huzurunda olduğum için duyduğum hayranlığı.

Angry Thorn'un huzurunda olduğumu hissetmeyi.

Ama o benim için asla öyle olmadı ve asla öyle olmayacak. Benim için o, benim Güzel Dikenim.

Ve gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Ama birkaç dakika sonra birinin "O çok iyi, değil mi?" dediğini duyunca gözlerimi ayırmak zorunda kalıyorum.

Şaşkınlıkla dönüp baktığımda, sesin Conrad Thorne'a ait olduğunu fark ettim.

En büyük Thorne kardeşi ve New York City FC'nin baş antrenörü.

Restorandan çıktığımda tek istediğim şehirde yürüyüş yapmaktı. Yavaş ve keyifli bir yürüyüş. Aslında koşmak, koşmak ve hiç durmamak istiyordum. Ama son zamanlarda çok çabuk başım dönüyor ve düşme eğilimim var, o yüzden kendimi yormadım. Çünkü artık yalnız değilim, değil mi? İçimde iki küçük kuş var, iki küçük kelebek, sevimli arkadaşlarım.

Onları düşünmem

gerekiyor. Ve o da var.

Bana veya onlara bir şey olursa deliye döner. O kadar ki, onun ve benim içim rahat olsun diye topuklu ayakkabı giymeyi bıraktım.

Neyse, taksi çağırmadan önce yavaş ve dikkatli adımlarla yürüdüm ve sonunda buraya geldim.

New York City FC'nin stadyumunda.

Onu nerede bulacağımı biliyordum, gelecek haftaki geri dönüş maçı için antrenman yapıyordu. Bunun için çok sıkı çalışıyordu. Ancak, onun kardeşiyle karşılaşma ihtimalini unutmuştum. Shepard ya da Stellan değil, ikisini de durduğum yerden duvardan duvara uzanan pencereden görebiliyordum. Shepard sahada koşuyordu, Stellan ise kenarda oyuncuları yönlendiriyordu.

Ama o.

Con, onların en büyük ağabeyi.

"O çok iyi," diyorum ona. "O harika."

Ledger'ın koyu renkli gözlerinden tamamen farklı olan mavi gözleri beni içine çekiyor ve dudakları çok hafif bir gülümsemeye uzanıyor. "Öyle." Sonra maça dönerek ekliyor, "Her zaman öyleydi. Saf ve katıksız yetenek. Tanıdığım herkesten daha iyi ve daha güçlü."

Ben de oyuna geri dönüyorum. Ona

tamamen katılıyorum.

Stellan düdüğünü çalar ve oyunu durdurur, ardından Ledger ve formasında Rivera yazan başka bir adama doğru gider ve onlarla sohbet eder. Ledger'ın Stellan'ı dinlemesini izlerim, ama bir anda çenesi sıkılır ve duyduğu şeyin hoşuna gitmediğini anlarım.

Yüzünde beliren rahatsızlığı görebiliyorum ve bir iki saniye Stellan'a sertçe cevap vereceğini düşünüyorum.

Ama sonra ona kısa bir baş selamı verir ve oyun devam

eder. Rahat bir nefes alırım.

Onun adaşı Angry Thorn olduğunu düşündüğüm için değil, kızarsa insanların onu öyle sanacağını düşündüğüm için.

Kardeşleri öyle olduğunu düşünürdü ve o bundan çok daha fazlası.

Conrad'ın ayağa kalktığını duyuyorum. "Ama o kendi düşmanı."

Gözlerimi ona çeviriyorum. "Anlamadım?"

Yine pencereden uzaklaşır ve ellerini ceplerine sokar. "Nasılsın?"

Oyunu bir kez daha bırakıp ben de ona döndüm.

Çünkü şimdi olacak şeyin ne olursa olsun, tüm dikkatimi vermem gerektiğini düşünüyorum. "Ben nasıl mıyım?"

O benim karnıma bakıyor ve ben onu açıkça sahiplenici bir hareketle avuçlarımın içine alıyorum.

Henüz çok belli olmuyor; ancak eski elbiselerim çok dar olduğu için artık bana olmuyor ve bu yüzden bel kısmı biraz daha bol olan kıyafetler giymeye başladım. Ama karnıma dokunduğumda genişlemiş kıvrımı hissediyorum.

"Evet. Zor bir dönem geçirdiğini duydum. Seni görmeye gelmediğim ve seninle doğrudan konuşmadığım için özür dilerim. Callie ile uzun süredir arkadaş olduğunu ve tabii ki ailen olduğunu biliyorum. Reed yüzünden ve şimdi de bu... Sadece..." Derken içini çekip boynunun arkasını ovuşturdu. "Bu bir şok oldu. Bu bir mazeret değil, ama senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum. Geçmişte pek iletişim kurma fırsatımız olmadı, ama ihtiyaç olursa, bana güvenebilirsin..."

"Olmayacak," diye sözünü kestim.

Bana bir saniye baktı ve kirli sarı saçları ve mavi gözleriyle benim koyu saçlı ve koyu gözlü Ledger'ıma hiç benzemese de, ikisi arasındaki benzerlikleri hala görebiliyordum. Hala aynı vücut dilini, aynı tavırları, aynı hakimiyetkar havayı paylaşıyorlar.

Özellikle de bana sessizce baktığı zaman.

Ama korkmayacağım. "Çünkü Ledger bana çok iyi bakıyor. Bu yüzden özür dilemene ya da yardım teklifine gerek yok. Ben hallederim, teşekkürler."

Doğruyu söylüyorum.

Benim bir şeyim yok.

Sadece Ledger'ın son birkaç haftadır, öleceğimi ve muhtemelen ikinci üç aylık döneme, hatta üçüncü üç aylık döneme *veya* doğum tarihime bile ulaşamayacağımı düşündüğümde bana çok iyi baktığı için değil, aynı zamanda çok iyi arkadaşlarım olduğu için de.

İlk olarak, en yakın arkadaşım ve yengem Callie var.

Ona ve kardeşime haberi verdikten sonra, Halo kendini biraz daha iyi hissetmeye başlar başlamaz, o hafta hemen kulübeye geldi. Evimizin seçimine kesinlikle şaşırdı, özellikle de evin kime ait olduğunu söylediğimde. Ledger söylemeyeceği için, evin onun için ne kadar önemli olduğunu ona da anlattım. Bu, gözlerini yaşarttı ve sonunda bir araya geldiğimiz için ne kadar mutlu olduğunu bir kez daha söyledi.

Görünüşe göre, aramızda bir şeyler olduğunu gösteren tüm ipuçlarını yakalamıştı. Sanırım son birkaç yıldır birbirimize attığımız yoğun bakışlar, aramızdaki gerginlik ve diğer şeyler onu kandıramamış. O noktada onun hayallerini yıkmak zorunda kaldım ve aramızda bir şey olmadığını söyledim. Çok fazla detaya girmedim, sadece birbirimiz için yaratılmadığımızı söyledim ve o da isteksizce de olsa bunu kabul etti ve bana hiçbir şey sormadı.

Her halükarda, bebeğimiz olacağı için mutlu olduğunu biliyorum. Hem de bir değil, iki.

"Yani Stellan ve Shepard gibi mi?" diye heyecanla sordu o gün bize geldiğinde.

Ledger, günün ikinci antrenmanından yeni dönmüştü ve şöyle cevap vermişti: "Hayatta olmaz. Stellan ve Shepard gibi değil."

"Ne, tabii ki onlar gibi. Onlar ikizler." "Onlar Şeytan'ın çocukları."

"Evet, bu doğru. Shep kesinlikle öyle."

"Benim kızlarım Stellan ve Shep'e hiç benzemiyor." Sonra, yüzünde hafif bir aptalca ifadeyle, "Onlar benim iki küçük ateşböceğim."

Callie gülümsedi. "Oooh, bunu sevdim. İki küçük ateşböceği." Sonra, "Aman Tanrım, onlara örmek istediğim harika bir eldiven fikri geldi."

Ardından, onlar için öreceği tüm şeylerden bahsetmeye başladı, ben ise ona bakıp kızarak durmaktan başka bir şey yapamadım.

Ama neyse, Callie bana Conrad ve tüm kardeşlerinin bu haberle zor zamanlar geçirdiğini de söyledi. Bu haberi Ledger'dan öğrenmişlerdi ve Ledger ile ben bu konuda kavga etmiştik, çünkü onun onlara söyleyeceğini bilmiyordum. Bilseydim, o an orada olup ona destek olmak isterdim.

Tıpkı benim Reed'e söylediğimde onun yaptığı gibi.

Bu arada, Reed hala kendini toparlayamadı.

Kardeşimle haftalardır konuşmadım ve hamileliği ona söylediğim geceki kadar acı çekiyorum. Callie yine bana ona zaman vermemi söyledi. Ama bu sefer zamanın sihrini yapabileceğinden emin değilim.

Her neyse, Callie dışında başka arkadaşlarım da var.

Son birkaç hafta içinde bir hafta sonu ya da başka bir hafta sonu hepsi geldi. Jupiter, Echo, Poe, hatta Wyn — Con'un kız arkadaşı, Salem FaceTime üzerinden geldi çünkü profesyonel futbolcu erkek arkadaşı Arrow Carlisle ile Kaliforniya'da. Bu arada, Arrow Carlisle gelecek hafta New York City FC ile oynanacak maç için onunla birlikte buraya geliyor.

Ama bunların hepsi önemsiz.

Önemli olan Conrad'ın benim için endişelenmesine gerek olmaması. Benim arkadaşlarım var.

Ve o da benim yanımda.

Dünyanın en harika ve en yanlış anlaşılan adamı.

Conrad ile konuşmayı bitirip antrenmanı izlemeye dönmek üzereyim ki, o şöyle diyor: "Sevindim. Senin birinin yanında olduğuna ve sana iyi baktığına. Umarım böyle devam eder. Ama..." Ayaklarını yerden kaldırıp bir saniye düşündükten sonra devam etti: "Eğer devam etmezse, bilmeni isterim ki senin yanında olacağız. Sadece ben değil, hepimiz. Stellan, Shep, Callie. Bütün aile."

Omurgam çoktan dikleşmişti ve konuşmaya başlar başlamaz beni kızdıracak bir şey söyleyeceğine hazırlıklıydım. Ama yine de sözleri yüzünden içimi kaplayan öfkeye hazırlıklı değildim.

Bütün aile.

Bu, nedense Ledger'ı kapsamıyordu.

Ellerimi yanlara sıkıştırıp çenemi kaldırdım. "Dediğim gibi, bunun için endişelenmene gerek yok. Ailem zaten benim yanımda."

Yine sessizce bana bakıyor ve yine en büyük ve en küçük kardeşlerin birbirlerine ne kadar benzediğine şaşıyorum. Tanrım, boyları bile aynı ve artık topuklu ayakkabı giymediğim için bunun etkisini daha da fazla hissediyorum.

"Bunun doğru olmasına sevindim," diyor, gözleri anlamla dolu. "Ve ona bu kadar güvenmen takdire şayan. Ama sana onunla işlerin zor olduğunu söylemezsem sana büyük bir kötülük yapmış olurum. Sadık ve çalışkan, evet. İyi bir kardeş. Ama ona özellikle güvenebileceğini sanmıyorum. Onun öngörülemez davranışlarına özellikle güvenebileceğini sanmıyorum. Kendisine ve çevresindekilere zarar veren şeyler yapıyor ve senin buna hazırlıklı olmanı istiyorum. Ben istiyorum ki..."

"Biliyorum," diyorum, sadece onun sözlerini kesmek için. "Onun neler yapabileceğini biliyorum."

Kaşlarını çatar. "Yine de ona güvendiğini söylüyorsun."

"Evet, çünkü güveniyorum," diyorum gururla. "Çünkü onun kusurları olduğunu biliyorum. Sorunları olduğunu biliyorum. Çirkin yanları olduğunu *biliyorum*. Ve onlardan korkmuyorum. Onlarla yüzleşmekten ve onlara bakmaktan korkmuyorum. Çünkü onun güzel yanları da olduğunu biliyorum. Tıpkı hepimiz gibi. Tıpkı sen ve ben gibi. Tıpkı kendi kardeşini şaşırtıcı bir şekilde dışlayan ailenin geri kalanı gibi."

Sonra ona yaklaştım.

Boyuna ve korkutucu havasına lanet olsun.

Şimdi ve sonsuza kadar Ledger'ın yanında olacağım.

O benim ailem, *bizim* ailemiz.

"Ve size başka bir şey daha söyleyeyim, bazen bizi en iyi ve en uzun süredir tanıyan insanlar, bizi gerçekten görmeyen insanlardır. Onlar, bizim sunduklarımızı gerçekten takdir etmeyenlerdir. Bizim içindeki ince nüansları gerçekten takdir etmezler. Aslında, ince nüansları boş verin.

Bizi *biz* yapan her şeye *tamamen* kör olanlar onlar. Kardeşini sevdiğini biliyorum. Onun için fedakarlıklar yaptığını biliyorum. Onu önemseddiğini biliyorum. Ama onu da anlasan keşke. Biraz zaman ayırıp ona daha yakından bakıp, onun ne kadar muhteşem bir insan olduğunu kendi gözlerinle görsen keşke. Onun iyi ve kötü, güzel ve çirkin tüm yanlarının *onu o yapan şey* olduğunu görsen keşke. Ondan tek istediği, onu görmes. Sadece bir kez.”

Bunları söylememin bir fark yaratacağından emin değilim. Ya da Ledger'ın, kardeşi ile konuşmamı ve onun arkasından işlerine burnumu sokmamı hoş karşılayacağından emin değilim. Ama bunu yaptığım için mutluyum. Birinin bunu söylemesi gerekiyordu. *Birinin* onu desteklemesi ve bu insanlara, onu sürekli yargılamayı ve sadece hataları ve yanlışları üzerinden yargılamayı bırakmalarını söylemesi gerekiyordu...

Tam o sırada, kapının çarpmasıyla, durduğumuz mavi boyalı koridorda yankılandı. Koridorun bir tarafında ofis kapıları ve camdan yapılmış, kupalar ve yıllara ait fotoğrafların sergilendiği vitrinler vardı. Ama diğer tarafı neredeyse tamamen duvardan duvara pencerelerden oluşuyordu ve çarpmanın etkisiyle kupalardan fotoğraflara, pencerelere kadar her şey sallandı.

Sonra onu köşeden çıkarken görüyorum, terli, kızgın ve öfkeli.

Ama bana değil.

Görünüşe göre kardeşine, çünkü karanlık gözleri ona dikilmiş, büyük adımlarla yaklaşıyor.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyor yaklaşıırken.

Ben araya girmeye çalışıyorum. "Ledger —" "Ona ne dedin?" Ledger kardeşine soruyor.

Kardeşi, Ledger'ın ani ortaya çıkışı ve agresif tavırlarından hiç etkilenmemiş ya da rahatsız olmamış gibi görünüyor. Kafasını sallayarak sakin bir sesle, "Ben..." diyor.

"Ona ne dedin sen?" diye tekrar sorar, bu kez Conrad'ın tam önünde durarak.

Aralarına girip Ledger'ı tekrar sakinleştirmeye çalışıyorum. "Ledger, hayır. O bir şey demedi. O..."

Gözleri hala kardeşinin üzerinde. "Cevap ver. Onu üzüyor musun?"

"Sakin olmalısın, Ledger," diyor Conrad arkamdan. Ledger ona doğru ilerliyor. Ama neyse ki onu durdurmak için ben varım. Ellerimi onun vücuduna koyup onu geri itiyorum.

Yine de, "Yoksa ne? Beni kovacak mısın? Bu sefer kesin." diye kükrerken onu durdurmak zor. Öne eğilir. "Çünkü sana bir şey söyleyeyim, umurumda değil. Hiç *umurumda değil*. Futbolunu al ve kışına sok. Onu üzdüğünü öğrenirsem, tüm bahisler iptal. Senin için ya da başka bir takım için oynamak umurumda değil. Şimdi ve sonsuza kadar."

"Ledger." Kalbim çarparken, yüzüne doğru uzanıp dikkatini bana çekmeye çalışıyorum. "Ciddiyim. O hiçbir şey demedi. Beni üzmedi, tamam mı? Sadece konuşuyorduk, yemin ederim. Ben iyiyim."

Kardeşinden gözlerini ayırıp sonunda bana odaklanması birkaç saniye sürer.

Tanrıya şükür.

"Sakin olmalısın," diye tekrar söylüyorum, öfkeli gözlerine bakarak. Ama o sessizliğini koruyor.

Sessiz ve bakıyor. Sert nefes alıyor. Sorun değil.

Benim yüzümden aceleci bir şey yapmadığı sürece sorun yok. Çünkü beni görünmez bir tehlikeden koruması gerektiğini düşünüyor.

Tanrım, insanlar bunu nasıl göremiyor?

Onun ne kadar koruyucu olduğunu göremiyorlar. Ne kadar sadık ve *güvenilir* olduğunu.

Onu izlemeye ve yanağını okşamaya o kadar dalmışım ki, sakın nefeslerine odaklanmışım ki, etrafımızın insanlarla çevrili olduğunu fark etmiyorum. Ta ki Conrad, "Sorun yok. Her şey kontrol altında," diyene kadar.

O anda, artık yalnız olmadığımızın farkında olmadığını düşündüğüm Ledger'dan gözlerimi ayırıyorum ve tüm takımın, bazı

koridoru doldurmuş olduğunu fark ediyorum. Kahretsin.

Onun yine sorun çıkardığını mı düşünecekler?

"Duşa girin," diyor Conrad, arkamdan çıkarak. Sonra, kalabalığın arasından geçip öne çıkan Stellan'a, "Hemen."

Stellan başını sallar ve takıma alanı boşaltması için işaret eder.

Üçüncü Thorne kardeşi Shepard hariç, hepsi öyle yapar. O, kaşlarını çatmış bir şekilde orada durur — Tanrım, Stellan ve Shepard birbirlerine tıpatıp benziyorlar, değil mi? Ürkütücü derecede benzer yüzleri, koyu renk gözleri ve koyu renk saçları arasında bir fark bulmak çok zor — Ledger ve Conrad'ı izlerken.

"Shep." Conrad çenesiyle ona işaret ediyor. "Hemen."

Bundan hoşlanmıyor; yüzünden okunuyor ama sonunda yapıp gidiyor. Ledger ve bana son bir bakış atan Stellan da gidiyor ve koridor yine boş kalıyor.

Rahat bir nefes alıyorum ve Conrad, "Ofisimi kullanabilirsin," diyor.

Bunun üzerine Ledger kardeşine bir bakış atar ve sert bir sesle, "Söyleyecek bir şeyin varsa bana söyle. Ona değil. Onun durumunda değil." der.

Conrad birkaç saniye kardeşine baktıktan sonra başını salladı. Sonra bana dönerek, "Seninle konuşmak güzeldi, Tempest. Kendine iyi bak." dedi.

Nefes vererek başımı sallarım. "Teşekkürler. Sen de."

Sonra, en küçük kardeşi birkaç dakika önce yaptığı gibi koridordan büyük adımlarla uzaklaşır. Bu, bana ikisinin benzerliklerini bir kez daha hatırlatır.

Ama bu tür şeyleri düşünecek vaktim yok çünkü Ledger benden uzaklaşıp elimi tutuyor ve beni ters yöne, muhtemelen Conrad'ın ofisine doğru çekiyor. Oraya vardığımızda beni içeri çekip kapıyı kapatıyor ve beni kapıya yapııştırıyor.

Sabırsız bir şekilde.

Sonra, sanki sınav çekecekmiş gibi ellerini tahtaya koyar ve beni başımdan ayaklarıma kadar süzer.

Çünkü deneyimlerimden biliyorum ki, kendi gözleriyle benim gerçekten iyi olduğumu görmeden tatmin olmayacaktır.

Antrenmanlara başladığından beri yaptığı şeylerden sadece biri.

Muhtemelen bütün gün benimle birlikte olmadığı için, beni 24 saat boyunca şahin gibi izlemezse bana zarar verebileceğini düşünüyor.

Evet, hamileliğimi öğrendiğimizde kötüydü, şimdi ise daha da kötü. Sürekli endişeleniyor ve bana ipek ve tüyden yapılmışım gibi davranıyor.

Tabii ki ona izin veriyorum, çünkü onunla tartışmak faydasız. Ayrıca ona bunu gerçekten söylemek istiyorum.

"Bunu yapmamalıydın, Ledger," diyorum ona. "Conrad'la öyle tartışmamalıydın. Şimdi herkes terapinin işe yaramadığını düşünecek ve ya seni gerçekten takımdan atarlarsa? Ne

—

"Siktir et terapiyi."

"Ledger —"

"İyi misin?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"Bunu ciddiye almalısın, Ledger. Terapini, oyununu. *Kariyerini*. Sadece bizim için yaptığını söylediğini biliyorum ama bu gerekli —"

"Sen," her kelimeyi tek tek telaffuz ederek, "*gerçekten* iyi misin?" Sabırsız ve endişeyle çizgilenmiş yüzünü izliyorum.

Endişeyle.

Benim ve bebeklerim için.

Böyle olduğunda onu hiçbir şeye ikna edemeyeceğimi biliyorum. Benim bakış açımı anlamasını sağlayamıyorum.

Ve Tanrım, bunu istiyorum.

Çok istiyorum.

Onun sorumluluklarını ciddiye almasını çok sevdiğimi, ama bazı şeylerin sadece ona ait olduğunu anlamasını istiyorum. Hayatında

kendisi için olabilecek bazı alanlar var, özellikle de hayaliyle ilgili olanlar: futbol, kariyeri, Avrupa Ligi.

Onun terapiden nefret ettiğini biliyorum. Seanslarından eve her geldiğinde bu çok açık. Kardeşleriyle bir gün geçirdikten sonra normalden daha sinirli ve öfkeli oluyor. Ve onun bunun böyle olmak zorunda olmadığını anlamasını istiyorum. Seanslarını bir angarya, sadece işini korumak için yapmak zorunda olduğu bir şey olarak görmemesi gerektiğini. Zorunlu olduğunu biliyorum ama bu seanslardan gerçekten faydalanabilir. Belki kardeşleriyle olan sorunlarını çözmesine yardımcı olabilir.

Her halükarda, dediğim gibi, şu anda ona bir şeyleri gösteremem.

Bu yüzden şimdilik vazgeçip ona cevap veriyorum: "Evet. Kızgın değilim, Ledger. Kardeşin..."

"Kardeşimle sonra hallederim."

"Halledecek bir şey yok."

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, yüzünde hala gerginlik var.

Bu da bana buraya gelme amacımı hatırlatıyor; sadece onu görmek istemiştım. Ve bunu neden istediğimi. Aslında her şey bir anda aklıma geliyor, içimi sarsıyor ve nefesimi kesiyor.

Göğsümdeki tüm umudu alıyor. Altı

hafta.

Onunla sadece altı haftam kaldı.

Sakin kalmak için yüzümü kontrol ederek fısıldıyorum, "Sadece seni görmek istedim." Beni dikkatle inceliyor ve umarım hiçbir şey belli etmem.

Geri dönüş maçından önce onu strese sokmak istemiyorum. Tabii ona söylediğimde gerçeği açıklamayacağım. Onun adını bile söylememi istemediği adamlarla evleneceğimi.

Bu da yalan söylemek zorunda kalacağım

anlamına geliyor. Ve bunu hiç

istemiyorum.

Şu anda hayatımdaki hemen hemen herkesle oynadığım oyundan ne kadar nefret etsem de, yine de sorun etmiyorum. Sorun ettiğim ve kesinlikle

yapmak istemediğim şey ise *ona* yalan söylemek.

Sadece düşüncesi bile göğsümü sıkıştırıyor.

Ama başka seçeneğim yok.

Kardeşimi ve ailesini güvende tutmak istiyorsam, bunu yapmak zorundayım. Yapacağım ama *şu anda* bir şey yapmak zorunda değilim, değil mi?

Yani *şu anda* duygularımı gizlemem gerekiyor. "Miden bulanıyor mu?" diye soruyor.

"Hayır." Başımı sallayıp gülümsemeye çalışıyorum. "Hiç de değil. İyiyim. Mide bulantım geçti, hatırladın mı? Günlerdir yok. Sen de biliyorsun."

"Evet, ama hamilelik çok garip bir şey."

Bu sefer uğraşmama gerek yok; gülümsemem içten ve eğlenceli. "Değil."

"Öyle lan."

"Hamile olmayı seviyorum," diyorum

içtenlikle. Mide bulantısı kısmını bile.

Çılgınca ya da belki de o kadar çılgınca değil, bu bana vücudumun görevini yaptığını düşündürüyor. Onların orada güvende olduklarını. Büyüyorlar ve sağlıklılar ve birkaç hafta acı çekmem gerekiyorsa, olsun.

Tabii ki Ledger'ın farklı görüşleri var ve bunları paylaşmaktan çekinmiyor.

Ancak sözleriyle değil. Vücut diliyle.

Ne zaman yediğimi kusarsam, vücudu gerilir ve huzursuz olur.

Hatta bir keresinde hemşireyi bile korkuttu. Ben tartıda duruyordum ve hemşire kilo verdiğimle ilgili masum bir yorum yaptı. Bu arada sadece 1,5 kilo vermiştim. Tanrım, Ledger öfkeli bakışlarıyla hemşireyi deldiğinde neredeyse altını ıslatıyordu. Sanki kilo vermem onun suçuymuş gibi.

Adamım deli. Ve

çok yakışıklı.

Ve altı hafta dolduğunda onu terk etmek zorunda kalacağım, ne yapacağım bilmiyorum.

"Ben çok mutluyum," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

Öfkesi beni daha da eğlendiriyor. "Hamile olmamı sevmiyor musun?"

"Kusmanı sevmiyorum."

"Sadece hormonlar."

"Hormonları bir kez daha duyarsam, bu duvara delik açacağım."

"Ve ikizler, unuttun mu? Yani hormonlar iki katına çıkacak." "Az önce sihirli kelimeyi söyledin, Firefly."

Kıkırdamak. "Ayrıca, senin sperminin bu kadar verimli olduğunu kim bilebilirdi ki?" Yüzünü buruşturur. "Biz biliyorduk."

Gözlerimi devirdim. "Yani her şey senin suçun."

Yaklaşıyor, pazıları şişiyor. "Biliyorum."

O anda tüm eğlencem kaybolur ve onun damarlı, titreyen pazılarını okşayarak, "Doktorun ne dediğini hatırlıyor musun? Her şey normal ve ben sağlıklıyım. Yani rahat olabilirsin." derim.

Çenesi sıkılaşıyor ve boğuk bir sesle, "Rahatlayamıyorum," der.

"Neden?"

"Çünkü biri seni üzdü."

"Kimse..."

"Kimdi?"

"Ledger..."

Daha da yaklaşır, kolları bu çabayla titrer. "Seni kim üzdü?" Kalbim göğsümde çarpıyor ve nefes nefese yalan söylüyorum, "Kimse." "Baban mıydı?"

"Hayır."

"Öyleydi, değil mi?"

Boğazım düğümlenir. "Öyle değildi."

"Onu mahvedeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Şiddetli ses tonuyla kalbim daha da hızlı atmaya başlar. "Buna gerek yok." "Evet, biliyorum." Sonra, "Bu yüzden hiçbir şey yapmadım."

"Ve

yapmayacaksın."

"*Henüz,*" diye

ekledi.

Birkaç saniye birbirimize bakarız. Onun şiddetli gözlerine ve sert yüz hatlarına bakarım, o da muhtemelen hızlı nefes alıp vermemi ve pembe yanaklarımı fark ediyordur. Ne düşündüğünü bilmiyorum ama ben ne düşündüğümü biliyorum.

Bu günlerde ona her baktığımda düşündüğüm şeyin aynısı. Hamilelik belirtileriyle mücadele ederken endişeli kaşlarını gördüğümde ya da uzun bir antrenman veya terapi seansının ardından eve geldiğinde — Tanrım, *eve* — stresli ve tedirgin bir halde onu gördüğümde.

Yatağa yanıma girip beni kollarına sarıp göğsüne soktuğunda da aynı şeyi düşünüyorum. Sabah yataktan kalktığında da yine aynı şeyi düşünüyorum.

Şu ana kadar bu konuda pek bir şey yapamadım.

Semptomlarım ve onun çılgın programı nedeniyle bu konuyu daha fazla gündeme getirmedim. Ayrıca, kardeşleriyle tekrar çalışmaya alışması ve hala nefret ettiği ve hiç bahsetmediği terapiye gitmesi gerektiğini düşündüm.

Ama artık bekleyemem.

Onunla sadece altı haftam kaldı. Her

günü değerli kılmam lazım.

Bu yüzden, benden uzaklaşacak gibi görüldüğünde, ona tutunuyorum. "Aslında, senden bir şey istiyorum."

Onun sağlayıcı moduna geçtiğini izliyorum. "Ne?"

Boynunun yanından akan bir ter damlasını izleyerek fısıldıyorum, "Beni öpmeni istiyorum."

O irkilir.

Ve yine de geri çekilmeye çalışıyor.

Ama onu bırakmıyorum; parmaklarımla pazılarına yapışıyorum ve dudaklarımı yalıyorum. "Nefes alamayana kadar."

Burun delikleri genişliyor. "Sen..."

"Sonra da beni biraz daha öpmeni istiyorum."

"Tempest."

"Ve nefes alamayana kadar beni öpmeye devam et." "Kapa çeneni," diye homurdandı ve tekrar geri çekilmeye çalıştı.

Ama ben onun peşinden gidiyorum. "Ve karnıma dokunmanı da istiyorum." O bunu duyunca titriyor.

"Çünkü dokunmadın," diye devam ettim, karnımdaki çarpıntıyı hissederek. "Ve bu hiç iyi değil, Ledger."

"Kapa çeneni," der ve küçük bir adım geri atar.

Yine hemen peşinden gittim. "Dokunmalısın ki bebeklerimiz babalarının dokunuşunu bilsinler. İnsanlar bunun bağ kurmaya yardımcı olduğunu söylüyor."

Göğsü inip kalkıyor. "Benden uzak dur."

"Ben de bunu istiyorum."

"Tempest, ben..."

"Bana dokunmanı istiyorum. Çok uzun oldu, Ledger. Haftalar, aylar geçti ve artık dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Eğer konuşmayı kesmezsen, yemin ederim ki..."

"Ve sana karşı çok sabırlı davrandım," diyorum ve geri adım attığında yine peşinden gidiyorum. "Sana zaman verdim ve bu konuda seni rahatsız etmedim. Neden böyle davrandığını hiç anlamıyorum. Neden bana dokunmadığını bilmiyorum."

"Kes," diye homurdanıyor, çenesi titriyor, "*konusmayı*."

"Yani, başlangıçta belki başka kızları istediğini düşündüm," bu sefer kelimeler olmadan homurdanarak beni duraklatıyor, "ama öyle olduğunu sanmıyorum. Benden sıkıldığını da sanmıyorum. Ve —"

"Ne?"

Dudağımı ısııyorum. "Bu geçerli bir endişe. Ya tüm bu 'denemelerimiz' seni benden sıkıyorsa ve..."

"Hayır, *sıkılmadın*," dizelerini sıkarak söylüyor.

"Tamam."

"Aslında tam tersi oldu," diye kendi kendine mırıldanır. "Tam tersi ne?"

Sorum, onun bunu yüksek sesle söylediğini fark etmesine neden olur ve başını bir kez sallar. "Hiç önemli değil."

"Ama..."

"Şimdi beni takip etmeyi bırak ve gitmeme izin ver."

"Yapamam," diyorum ona. "Ben senin sevimli küçük takipçinim, unuttun mu?"

Yanlarında yumruklarını sıkıyor. "Güç kullanmak istemiyorum çünkü..."

"Hamileyim."

Gözleri kısıldı. "O zaman gerçekten..."

"Ve bana ya da onlara bir şey olmasına izin vermeden ölürsün." Sonra üzerime eğildi. "Biliyorsun, sözümün kesilmesinden *nefret ederim* ve..." "Oh, bunu biliyorum."

Bir saniye çenesini sıkar ve sonra, "Ve bunu yapmaya devam edersen, ağzını kapatmak için hoşuna gitmeyecek önlemler almak zorunda kalacağım."

Dudaklarımı ısıırım. "Buna güveniyorum." Keskin bir nefes verir.

Parmak uçlarımda yükselerek fısıldarım, "Ama şimdiye kadar benim hoşuma giden pek çok şey olduğunu bilmelisin. Bunlar arasında

ağzımı kapatmak için aldığın önlemler de dahil." Bir kez daha keskin bir nefes alır.

Ardından ikinci ve üçüncü nefesler.

Ağzı benimkine yaklaşmadan ve istediğim şeyi yapmadan önce.

Nefesimi kesen bir öpücük.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kamyon gürültüyle durur ve ben Tanrı'ya şükrederim. Çünkü daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

Aslında, kamyonun etrafından dolaşıp bana ulaşması için geçen saniyeler, gerçekte olduğundan çok daha uzun geliyor. Sonra kapıyı açıyor ve ben dışarı çıkmak için harekete geçmeden, beni kucaklayıp kabine taşıyor.

Bunun sabırsızlığından kaynaklanabileceğini biliyorum — yani *ben* de sabırsızım — ama nedense beni kollarında gelin gibi taşıyarak eşiği geçtiğinde, bu çok önemli bir an gibi geliyor.

Büyük bir an gibi geliyor.

Bu çok saçma çünkü bunu daha önce de yapmıştı. O gece ondan kaçarken beni ormanda yakalamıştı. Tek fark, o gece o kadar kendimden geçmişim ki, neler olduğunu zar zor anlıyordum. Ama bugün, *şu anda*, her şeyin farkındayım.

Beni sıkıca tutuşu, sıcaklığı, göğsüne yaslanmış yanım. Gözleri.

Sadece benimkilerle kilitli değil, aynı zamanda karanlık ve anlaşılmaz ama yoğun duygularla dolu.

Sanki benimle aynı şeyi düşünüyor gibi.

Bunun önemli olduğunu.

Beni eşikten geçirmesi.

Ama yatak odasına yaklaştıkça, bu aptalca düşünceleri kafamdan atıp şu ana odaklanıyorum.

Bu ana.

Asla gelmeyeceğini düşündüğüm an. Özellikle de kardeşinin ofisinde öpüştüğümüzden bu yana bir saatten fazla zaman geçtiğini düşünürsek. Bu süre boyunca takım arkadaşlarıyla tanışmakla geçti. Anlaşılan koridorda gizleniyorlarmış ve ofisten çıkar çıkmaz birkaç tanesi bize yaklaştı.

İlk başta biraz şaşırdım. Sadece aklım başka şeylerde olduğu için, örneğin ne kadar çabuk tekrar birbirimize dokunabileceğimiz gibi. Ama yavaş yavaş rahatladım çünkü hepsi bana çok nazik davrandılar, gülümsediler, kibardılar, bebeklerim için tebrik ettiler.

Kısa sürede Ledger'ın sadece birkaç kişiyle yakın olduğunu anladım: Riot Rivera adında bir adam, Stellan'ın antrenmanı durdurup onlara bazı tavsiyelerde bulunmak için çağırdığı adam; ve Vlad Pavlov adında başka bir adam. Vlad konuşkan ve çekici biriydi, Riot ise daha çekingen ama elbette kibardı. Riot ve Vlad arasında Riot'u daha çok sevdiğimi söylemeliyim. Sadece üç yaşında Sophia adında bir kızı olduğu ve ondan bahsederken tamamen aşık gibi konuştuğu için.

Ledger'a benziyordu.

Stellan ve Shep ile de tanıştım, en azından selam verdim. Ledger ile yalnız kalmak için sabırsızlanmama rağmen, kardeşleriyle daha fazla konuşmak isterdim, sadece onlar ailesi olduğu için ve Conrad ile olanların tamamen bir yanlış anlaşılma olduğunu ve Ledger'ı suçlamamaları gerektiğini söylemek için.

Ama söz konusu kişi buna izin vermedi.

Onlara merhaba dememe izin verdi ve sonra beni adeta sürükleyerek binadan çıkardı. Beni kamyonetine bindirdi, kulübemize geri döndük ve şimdi buradayız.

O beni yatırdıktan sonra ben yatakta yatıyorum, o ise odanın ortasında durmuş beni izliyor.

Bir şey düşünüyor.

Bunu sevmiyorum; onun hiçbir şey düşünmesini istemiyorum.

Şu anda vazgeçmesini istemiyorum. İkimiz de bunu uzun zamandır bekledik. Onun da beklediğini *biliorum*. O öpücük bir şey kanıtladıysa, o da onun da beklediği idi.

Bana dokunmak için bekliyordu.

Beni sikmek için.

Hala neden bu kadar çekindiğini bilmiyorum; muhtemelen hamileliğin beni kırılgan yaptığını düşünüyor. Ama onun kafasına girip bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Nasıl öğrendiler?"

Gözlerini kırıştırdı, sanki beni ve düşüncelerini izlemeye o kadar dalmış ki her şeyi unutmuş gibi. İyi ki onu uyandırmışım.

"Neyi?"

Sesi kısık, alçak, sert ve tahrik olmuş. Bu *beni* de tahrik ediyor ve sesim de değişiyor. "Kim olduğumu. Takım arkadaşların." Sonra açıklıyorum: "Oraya vardığımda bile. Güvenlik görevlisi kim olduğumu biliyordu, resepsiyondaki adam da. Hepsi sanki benim..."

Daha iyi bir kelime bulmak için sözümü kesiyorum. "Hepsi senin ne olduğunu biliyor gibi görünüyordu?"

Belki de kullandığım kelimeden daha iyi bir kelime yoktur diye düşünerek yutkunuyorum. "Ben... sana aitim."

"Çünkü öylesin."

Hafifçe şişmiş karnımı okşarken kalbim hızla atıyor. "Ve senin çocuklarını doğuracağım."

"Çünkü öyle."

Karnımı daireler çizerek okşuyorum. "Şey, hepsi çok iyi insanlara benziyorlardı."

Parmaklarını yumruk yapıp bir saniye hareketlerimi izliyor ve bunu kendim için mi yoksa onun için mi yaptığımı merak ediyorum. Onu gelip beni alması, dokunmak istediğini bildiğim karnıma dokunması için kışkırtıyor muyum?

Başını kaldırıp daha da alçak bir sesle diyor, "Onlar öyle değil."

"Ne?"

"İyi," diye dizeler.

"Ama hepsi..."

"Onlar, bir grup sikik azgın köpek."

Elim durdu ve kaşlarımı çattım. "Ne? Bu değil..." "Gözlerini senden ayıramayanlar."

"Bence bu doğru değil."

"Senin bana ait olduğunu bilmelerine rağmen," dişlerini sıkarak, "senin bana ait olduğunu." "Ben..."

"Ve benim bebeklerimi taşıdığını."

Başımı salladım. "Her zamanki gibi aşırı tepki veriyorsun. Orada..."

"Yine de," yüzünde sahiplenme ve başka bir şeyin karıştığı bir ifade beliriyor, "artık şaşırmamam gerek, değil mi?"

"Anlamadım?"

"Her zaman böyleydi."

"Takım arkadaşların bana bakması mı?" "O zamanlar bile."

"Liseye antrenmanına geldiğimde mi?" diye soruyorum, gözlerindeki diğer duygunun nostalji olduğunu anlıyorum.

O da geçmişi hatırlayarak, "O zamanlar da sana bakarlardı," diyor.

Ben de düşünmeye çalışarak kaşlarımı çatıyorum, "Hatırlamıyorum."

"Çünkü gözlerini benden ayıramıyordun," diyor. "Bu yüzden etrafında neler olup bittiğinden haberin yoktu."

Yüzüm kızardı ama artık gerçeği itiraf etmekten utanmıyorum. Bu yüzden kabul ediyorum. "Hayır, yapamazdım. Ama yine de senin dediğin gibi bana baktıklarını sanmıyorum."

Bana bir bakış attı. Sanki

aklımı kaçırmışım gibi.

Sonra, "Tribünde bizim okula gitmeyen tek kız sendin ve her gol attığımda zıplayıp

ve her gol attığımda koltukta zıplamıştın. Evet, sana bakarlardı."

"Bu doğru değil," diyorum ona. "Sen gol attığında zıplamadım ve etrafta zıplamadım. Kardeşim de oradaydı, hatırlamıyor musun? Düşmanına tezahürat yapsam beni öldürürdü."

"Her gol attığımda, lanet elbisenin içinde sevinçten titreyip sallanan göğüslerini görebiliyordum," diye cevap veriyor. "Evet, zıplıyor, zıplıyor ve güneş gibi parlak bir gülümsemeyle alkışlıyordun, mutluluğunla okulun yarısını kör ediyordun."

Sonra dudağımı ısıırıyorum.

Gülümserdim, evet. Çünkü yapabileceğim tek şey buydu. Çünkü dediğim gibi, kardeşim oradaydı ve her zaman gelmememi söylediği halde antrenmanlara ve maçlarına geldiğim için çok sinirlenirdi. Ama şimdi bazı şeyleri yeniden düşünüyorum.

Yine de, fikrimi değiştirmiyorum. "Tekrar söylüyorum, bence aşırı tepki veriyorsun. Her erkeğin bana baktığını ve..."

"Neden bu kadar çok gol attığımı düşünüyorsun?" diye soruyor. "Ne?"

Gözleri kısılmış, tehditkar bir bakışla bana bakıyor. "Neden kardeşinle top için bu kadar sert mücadele ediyorum sence?"

Gözlerimi kırıpıyorum.

"Neden," diye devam ediyor, "sadece top için değil, aklıma gelen her şey için kardeşinle kavga ediyorum?"

"Benim için," diyorum nefes nefese.

"Çünkü sen izliyordun," diyor, gözleri benimkilere dikilmiş. "Çünkü senden benim ondan daha güçlü olduğumu bilmeni istedim. Ondan daha iyi olduğumu. İstersem onu çıplak ellerimle ezebileceğimi göstermek istedim. Sonra da o orada kırık dökük, kanlar içinde yatarken seni ondan alıp götürmek istedim."

Çenesinde bir tik başladı, onu on kat daha agresif gösteriyordu. Şimdi daha şiddetli.

Ve spor pantolonunun üzerinden sikinin hatlarını görebiliyorum
— hala önceki antrenman kıyafetlerini giyiyor, terden ıslak ve erkek kokuyor —
sert, büyük ve çok vahşi, beni şehvetle titretir.

Amcığım ıslanıp sulanıyor.

"Ama en çok," diye devam ediyor, eli şimdi penisine gidiyor, sanki acısını dindirmek istercesine eşofmanının üzerinden bastırıyor, "seni, bir köpek sürüsü gibi üstüne atlayıp istediğini verecek olan pis takım arkadaşlarımdan uzaklaştırmak istedim."

Ben de ritmik bir şekilde bacaklarımı birbirine bastırıyorum.

Hatta sallanıyor ve havayı hafifçe itiyor olabilirim ama emin değilim.

Tek bildiğim, onun burada olmasını istediğim, orada değil, ve o sikini okşamak, yatıştırmak, okşamak ve yalamak *istediğim*, onun değil. Henüz onun dudaklarını yalayamadığım için kendi dudaklarımı yalarken soruyorum, "Ne istiyorsun?"

Gözleri vücudumdan aşağıya, özellikle göğüslerime kayıyor. "Göğüs sıkmek için."

Sözleri karnımın tam ortasına çarptı ve onun yaptığını yapmak zorunda kaldım. O sikini okşadığı gibi alt karnımı okşamak zorundaydım.

Diğer elimle de göğüslerimi masaj yapmak istiyorum çünkü onun haklı olduğunu düşünüyorum. Sanırım bunu gerçekten istedim.

Belki de bu yüzden — bilinçaltımda — kardeşim varken bunu yapmanın tehlikeli olduğunu bilmeme rağmen, o tribünlerde titreyip zıplıyordum.

"Öyleydin, değil mi?" diye soruyor.

Ve cevabı zaten bildiği halde, başımı sallıyorum. "Evet." Sonra dudaklarını yalıyor.

Sanki benim gibi, şu anda başka bir şeyi yalamak istiyor, belki de göğüslerimi. Ama yapamadığı için kendi ağzıyla yetinmek zorunda.

Hala kendini okşarken, "Ve yapardım. Ama kapalı kapılar ardında yapmazdım, hayır."

"Ne?"

Sonra gözlerini kaldırdı ve doğruyu söylediğini anladım.

Ağızından çıkan her kelimenin Tanrı'nın gerçeği olduğunu biliyorum. Çünkü o çok uzaklarda, anlıyor musun? Şehveti onu ele geçirmiş, vücudunun her yerini, beyninin her santimini ve ruhunun her zerresini. Şu anda yalan söyleyecek durumda değil. Uydurmak için.

Ve bu nedense beni daha da heyecanlandırıyor.

Gerçeği duymak.

Hayal ettiği her şeyi duymak.

Çünkü ben de beğeneceğimi düşünüyorum. Bu yatağın hikayesini ve bana bu yatakta ne yapmak istediğini anlattığında beğendiğim gibi.

"Çünkü bir mesaj vermem gerekiyor, değil mi?" diye devam eder, bakışlarında şehvetle dolaşır. "Onlara, takım arkadaşlarıma, bu ateşli kızın bana ait olduğunu açıkça belirtmem gerekiyor. Senin kaptana ait olduğunu. Sen kamu malı değilsin. *Onların* bakması, salya akıtması, fanteziler kurması için değilsin. Duşta senin göğüslerini düşünerek mastürbasyon yapmamaları gerekir. Ne kadar dik olduklarını veya vücudunda ne kadar yüksekte olduklarını hayal etmemeleri gerekir. Ya da meme uçlarının rengini. Ve eğer emseler, ne kadar sertleşeceklerini, ne kadar koyu renk alacaklarını, ne kadar sulu olacaklarını hayal etmemeliler. Bunların hiçbirini yapmamalılar. Göğüslerin onların hayal kurmaları için değil. Süt beyazı tenin, pamuk şeker dudakların ve krema gibi bacaklarının arasındaki boşluk da öyle. Kalem gibi siklerini sokup, külotuna boşalana kadar sıkı vücudunu sikmeleri için değil.

"Çünkü bunu sadece *ben* yapmalıyım. Bu tür şeyleri sadece kaptan düşünmelidir. Sadece kaptan, bizim okula gitmeyen ama sanki kendi işiymiş gibi antrenmanlara gelen bu neşeli küçük kıızı tutup soyunma odasına götürebilir. Sadece o, onu ayaklarının dibine diz çöktürüp, o lanet olası ince elbisesini ortadan yırtıp, on mil çapındaki her erkeğin sertleşmesine neden olan göğüslerini ortaya çıkarmalı. Sadece kaptan, anladın mı? Ben."

Başımı sallıyorum. Sanırım.

Ayrıca şöyle bir şey de söylüyorum: "Onunla ne yapacaksın?"

"Seçmek zor, değil mi?" diye mırıldanarak dizlerimin üzerinde duran vücuduma gözlerini gezdiriyor. Dizlerimin üzerinde sallanan vücudum ve artık

Artık gerçekten yapıyorum, havayı beceriyorum, bacaklarımı sıkıyorum, sürtünme arıyorum.

Onun dediği gibi, bunu istiyorum.

"Senden istediğini vermek istiyorum, ama aynı zamanda ağzını da kullanmak istiyorum. Dudaklarını büyük sikimin etrafında ger ve bana öyle gülümse. Ayrıca sikimi bacaklarının arasına sokup amcığın gibi sikmek ve külotuna boşalmak istiyorum. Ama bunu yapacağım, çünkü onlara külotunun altında ne olduğunu göstermeyeceğim. Çünkü eğer gösterirsem, soyunma odasında planladığım hiçbir gösteri ve anlatım onları senden uzak tutamaz. Senin sulu amını gösterirsem, hepsi bir kurt sürüsü gibi üstüne çullanır. Tabii ki hepsiyle başa çıkabilir ve seni koruyabilirim ama kavga etmekten çok sikmekle ilgileniyorum. O yüzden külotunla idare etmek zorundayız.

"Ve belki de bu yüzden üçünü de yapacağım. Göğüslerini sikeceğim. Ağzını sikeceğim ve sonra bacaklarının arasındaki boşluğu sikeceğim."

"A-ama... Ama ya..." "Ne *ya*?"

"Kardeşim," diye fısıldadım. "O da orada ve..."

Gözlerini tekrar kısarak düşünceli bir ifadeyle bana bakar. "Dediğim gibi, onu ezip sahada ölüme terk edebilirim. Ya da seni utandırmamak için soyunma odasının dışında kilitleyebilirim. Ama izlerse umurumda bile olmaz. Kapıyı yumruklasa, tekmelese, güvenliği çağırrsa falan da umurumda değil. Durmayacağım. Aslında, bu beni daha da azdırır. Belki onun kapıyı yumruklamasına ritim tutarak memelerini sikerim. Belki ağzını da öyle sikerim. Ve belki boşaldığımda, onun yardım çağırmasından daha yüksek sesle inlerim.

"Ve intikamla ilgisi olmadığını söylediğimde bana inan. Onun için yapmıyorum. Şu anda yaptığım şey onun için değil. Onlar için. Etrafta durup seni taciz etmemi izleyenler için. Etrafta durup, muhtemelen senin bacaklarının arasındaki boşluğu dövdüğüm gibi kendi siklerini sıvazlayanlar için. Bu tabii ki beni kızdırır, ama sanırım onları öldürmeyeceğim. Çünkü burada bir şeyi kanıtlamaya çalışıyorum. Sana ait olduğunu, sadece benim olabileceğini söylemeye çalışıyorum, değil mi? Ve sadece ben seni kullanabilirim. Sadece ben senin vücudunla kendimi rahatlatabilirim, vücuduna boşalabilirim, huzur bulmak için vücudunu istismar edebilirim.

Sadece *ben* senin kalbini hızlandırabilirim ya da yavaşlatabilirim. Sadece ben onu göğsünden söküp alabilirim ya da onunla oynayabilirim. Sadece ben onu güvende tutabilirim ve yaşadığım sürece ona değer verebilirim. Sadece ben." Sonra alaycı bir şekilde, "Muhtemelen bugün de öyle yapmalıydım."

"Neden yapmadın?" diye fısıldarım.

Muhtemelen aklımı kaçırdığım içindir.

Ya da belki de, eğer o haklıysa, takım arkadaşları bugün bana bakıyorsa, o zaman onun bir mesaj göndermesini istiyorum. Onun, dünyaya benim onların bakacakları biri olmadığını söylemesini istiyorum. Ben sadece onunum.

Şimdi ve hayatım boyunca.

Bunun tamamen mantıksız ve elbette doğru olmadığı, düşünmek istemediğim bir şey.

İstediğim şey, bu anda onunla birlikte olmak. Var olmak ve geçmişimizi hatırlamak.

Bizim hikayemizi.

Bu bir aşk romanı değil, ama yine de aşk, nefret, kalp kırıklığı ve intikamın hikayesi. Mutlu sonumuz olmayabilir, ama birlikte geçirdiğimiz bu günleri ve gerginlik ve özlemle dolu geçmişimizi sonsuza kadar mutlu bir anı olarak hatırlayacağım.

Ve belki bir gün onlara da anlatırım.

Bebeklerime.

Anne ve babalarının nasıl tanıştığını ve babalarının anneleri için ne kadar önemli olduğunu.

"Çünkü artık her şey farklı," diyor ve beni düşüncelerimden çıkarıyor. "Nasıl farklı?"

"Farklı çünkü sen benim karımsın..."

Aniden duruyor ve ben ısrar ediyorum, "Sen benim neyin?"

Gözleri yine hala okşadığım, hala daireler çizerek ovuşturduğum karnıma kayıyor. "Karnında benim bebeklerim var."

"Evet."

Gözlerini kaldırarak, "Böylece kimse sana bakamaz. Ya da onlara." der. Bunun üzerine, sonunda, sonunda bana doğru bir adım atar ve ben rahat bir nefes alırım. "Kimse senin vücuduna yaptıklarımı göremeyecek. Onu nasıl daha yumuşak ve yuvarlak hale getirdiğimi. Daha olgun ve şişkin. Kimse karnının her gün bebeklerimi korumak için nasıl gerildiğini ve büyüdüğünü göremeyecek. Sen ve vücudun nasıl fedakarlık yaptığını, sen ve vücudun benim bebeklerimi beslemek ve korumak için sana verdiğim her acıyı ve ıstırabı nasıl katlandığını. Çünkü vücudun artık bir tapınak, değil mi? Ve sadece ben senin mihrabında ibadet edebilirim." Sonra, sadece birkaç adım uzaklıkta dururken, "Şey, eskiden de tapınaktı, ama sanırım şimdi eskisine göre daha az günahkarım" der.

Sonunda yaklaştı ve elimi kaldırıp yanağını okşadım. "Sen günahkar değilsin."

Alaycı bir şekilde güldü, nefesi hızla dışarı çıktı. "Hayır, değilim. Ben ondan daha fazlasıyım. Ben günahın ta kendisiyim."

"O değil..."

"Göster bana."

"Neyimi?"

Dudaklarını yaladı. "Vücudun."

Şimdi nefesim hızla çıkıyor. Daha önce de öyle değildi ama yine de.

Şimdi nefesim daha da heyecanlı ve hızlı. Onun

isteğini yerine getirmeye giderken.

Ona yeni vücudumu göstermek için beklemiyorum bile. Yapamıyorum. Bakmasını istiyorum. Bakmasını istiyordum. Bana ne yaptığını *görmek istiyorum*. Şimdi nasıl görüldüğümü.

Gururla ve hevesle.

Çünkü beğeneceğini biliyorum. Genişleyen kıvrımlarımı, karnımdaki şişkinliği beğeneceğini biliyorum. Daha büyük göğüslerimi, daha koyu renkli meme uçlarımı beğeneceğini biliyorum. Her gün ortaya çıkan tüm küçük damarları ve benleri beğeneceğini biliyorum.

Çünkü o da bunu benim kadar çok istiyor.

Evet, semptomlarıma ve çektiğim acılara kızgın, ama başka türlü olmasını istemeyeceğini biliyorum. Hatta, ikizlerimizin olacağını öğrendiğimizden beri, daha azını istemezdi.

Ve elbiseyi çıkardığım ve sütyenimi çıkardığım anda, hem haklı hem de haksız olduğum kanıtlandı.

Haksızım çünkü o bunu sadece sevmiyor, ona bayılıyor. Haklıyım çünkü o da benim kadar istiyor.

Hatta o kadar çok istiyor ki, dizleri titriyor.

Bir erkeğe, hem de bu kadar erkeksi bir erkeğe böyle bir şeyin olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ama sanırım bilmeliydim.

Onun dizlerini titretip yere çökmesine neden olabilecek tek şey, içimde büyüyen bu bebekler. Çünkü o şu anda orada: yerde dizlerinin üstünde, sert elleri yuvarlak kalçalarını kavırıyor ve ağzı şişmiş karnımda.

Dediğim gibi, şu anda sadece on beş haftalık hamileyim ve kıyafetlerim karnımın şişkinliğini gizliyor. Ama ikizlere hamileyim, bu da karnımın normal bir on beş haftalık karnından daha büyük olduğu anlamına geliyor.

Ve o, daha önce söylediği şeyi aynen yapıyor.

Onu taparcasına seviyor.

Ağzıyla. Önce ağzını açmadan karnıma bastırıyor, sonra ağzını açıp karnıma nefes veriyor. Ama bununla kalmıyor, hayır. Bu sadece başlangıç. Karnıma nefes verdikten sonra, karnımı yalıyor. Sanki cildimin tadına bakıyormuş gibi. Sanki bebekler yüzünden tadı farklı olduğunu düşünüyor gibi.

Çünkü vücudum onun için bir şey yetiştiriyor.

Belki öyledir, bilmiyorum. O kesinlikle öyle hissediyor, çünkü dilinin düz kısmıyla ilk uzun yalamadan sonra inliyor. Ve bunu tekrar yapıyor.

Ve tekrar tekrar.

Sanki benim hamile karnımın tadı onun yeni en sevdiği şey gibi.

Sonra emmeye devam ediyor.

İşte o zaman işler çılgın ve vahşi bir hal alıyor ve tek yapabildiğim parmaklarımı saçlarına gömmek ve bana ne isterse yapmasına izin vermek. Emmesine, yalamasına ve ısırmasına izin veriyorum, o da ellerini karnımın ve kalçalarımın her yerine sürüyor. Damarlarımdan, benlerime, karnımın altındaki küçük gümüş çizgilere kadar yeni vücudumun her yerini dokunarak, okşayarak, okşayarak ve ezberleyerek.

İlk başta bana yaptığı her şeyi takip etmeye çalışıyorum.

Böylece daha sonra, o antrenmanda ya da ben yokken düşünebilirim diye.

Ama kısa sürede her şeyi unutuyorum. Sadece onun ağzı ve inlemeleri var. Parmaklarım saçlarında ve onun seslerine uyum sağlamak için inlemelerim. Özellikle karnımdan uzaklaşıp göğsüme çıktığında hiçbir şey umurumda değil.

Göğüslerim.

Onlar da büyüdü ve değişti.

Başlangıçta göğüslerim ağrırdı, ama şimdi ağrım yok ve aman Tanrım, çok hassaslar.

Çünkü dudakları göğsümün alt kısmını bulup eti emmeye başladığı anda titriyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum, muhtemelen sadece ağzının göğsümde olmasıyla orgazm oluyorum. "Muhtemelen"im, meme ucuma geçtiğinde "kesinlikle"ye dönüşüyor. Çünkü ağzını hiç olmadığı kadar geniş açıyor ve dolgun etimi olabildiğince içine çekip sonra da üzerinde işini yapıyor.

Emip emip, ağzında çalıştırırken, neredeyse tüm mememi ağzına alıyor, ellerini ise mememi şişiriyor. Parmakları sanki mememi sağıyormuş gibi ritmik bir şekilde sıkıyor.

Sanki memelerimi sağlar ve içiyormuş gibi.

Bu, hayatımın en erotik deneyimi olmalı, şüphesiz.

Ve bu çok şey ifade ediyor çünkü her seviştiğimizde squirt yapıyorum.

Şu anda squirt yapmıyorum ama o göğüslerime ne kadar uzun süre yapışık kalırsa, o kadar orgazm oluyorum, doruğa çıkıyorum, inliyorum ve kıvranıyorum.

Ağzı, inlemeleri, üzerimdeki elleri ve kanalımın zonklayıp zonklayarak külotumu ıslatması dışında, etrafımda neler olup bittiğinin çok az farkındayım.

ne olup bittiğinin farkında değilim.

Burada orada hareketler hissediyorum, değişen hisler.

Sanki dünyam ekseninde dönüyor gibi, sonra omurgamda yumuşak bir şey hissediyorum. Sanırım beni yatağa yatırıyor. Sonra vücudumun üzerinde onun sıcaklığını hissediyorum, yani üzerime çıkmış. Sonra ellerinin külotumu çekip çıkarmaya çalıştığını hissediyorum. Bu yüzden ona yardım etmeye çalışıyorum, her ne kadar jöleye dönüşen uzuvlarımı ve sıvı haline gelen omurgamı kontrol etmek çok zor olsa da.

Her halükarda, sanırım çıplağım ve şimdi sıra onda.

Çünkü göğüslerimle oynamayı bırakıp benden uzaklaştı.

Gözlerimi açtığımda, yatağın ayak ucunda durduğunu, tişörtünü çıkarıp pantolonunu aşağı indirdiğini fark ettim. Ve bunu çok mekanik bir şekilde yapıyordu. Hızlı ve verimli bir şekilde, böylece bana çabuk dönebilmek için. Onun sabırsızlığı ve mekanik hareketleri, onu benim için daha da seksi hale getiriyordu.

Tüm inceliğinden ve stilinden arınmış bir adam.

Tek bir şeyin peşinde olan bir adam.

Benim.

Ve benim amcığım.

Yatağa çıktığında, sert ve damlayan çivili sikini sallayarak ve karın kaslarına vurarak, büyük vücudu için yer açmak için bacaklarımı daha da ayırıyor.

Ama sonra durur. Tam

girişimin yerinde.

Sızan penisi girmeye hazırdı.

Dudaklarını yalayarak, "Bir şey yapmak istiyorum" diye fısıldadı. Ben de onun dudaklarını yalayarak, "Ne?" diye fısıldadım.

Yutkunur, gözleri garip bir şekilde hem yoğun hem de endişeli.

Yan tarafa eğilip elinden bir şey çıkarır.

Bir telefon.

Onun
telefonu.

Ve o söylemesine gerek kalmadan anlıyorum.

Her şeyi anlıyorum.

Ama yine de söylemeye devam eder. "Bunu kaydetmek istiyorum. İlk seferini." Amım yanıt olarak kasılır.

"Hamile amını ilk kez siktiğim anı."

"Yap," diyorum ona, kanalımdan geçen başka bir nabızla. Sanki kokusunu alabiliyormuş gibi burun deliklerini genişletiyor.

Benden sızan uyarılmamın kokusunu alabiliyor. Sonra, "Emin misin?"

"Uh-huh."

Göğsü inip kalkıyor. "Sadece benim için." "Biliyorum."

"Sadece o zaman için..."

"Ne zaman?"

Bir saniye çenesini sıkıyor. "Antrenmanda sinirli ve öfkeli olduğum zamanlar ve..."

Çarşafı yumruklarım. "Ve bana ulaşamadığın zamanlar." Bir kez daha sıkıyor.

"Evet."

"Böylece tüm hayal kırıklıklarını benden çıkarabilir ve sakinleşebilirsiniz."

Kabul ederek bana kısa bir baş sallama ile cevap verdi. "Böylece seni ve yuvarlak karnını izleyip, tek bir şeyi doğru yaptığımı düşünerek mastürbasyon yapabilirim. Her gün yaşadığım tüm bu saçmalıkların öbür tarafında, beni bekleyen biri olduğunu düşünerek. *Senin* beni beklediğini. Benim güzel ve hamile Firefly'ım. Benim huzurum."

Yine, kalbim göğsümde parçalanırken bu kadar tahrik ve şehvetli hissetmenin nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum.

Kızgınlığım ve şehvetim o kadar büyük ki, amım sırlıslıkla ve ıslakken gözlerim yaşarabiliyor.

Ama belki onunla mümkün olabilir.

Benim Güzel Dikenimle.

Duygularla dolu bir dünyadan yapılmış ve her saniye, her gün, her birini hissettiren kişi.

Yine evet diyorum ve acele etmesini

söylüyorum. O da öyle yapıyor.

Telefonla oynuyor, kamerayı açıyor ve ben bacaklarımı daha da açıyorum. Hevesli, hazır ve bunu yapmak için can atıyorum. Onun güzel ve hamile Ateşböceği olmak için.

Onun huzuru. Aslında onun her şeyi.

Ama o içeri girdiğinde, beni inlemeye ve sırtımı kamburlaştırmaya başladığında, onun *benim* huzurum olduğunu düşünüyorum. O benim *her şeyim* oluyor ve kelimelere gerek kalmıyor.

Hiçbir şey söylemeye ya da bu anı kelimelerle anmaya gerek yok. Her şey yüzümüzde yazıyor: kızarmış ve coşkulu.

Gözleri yarı kapalı, ağız aralık, elmacık kemikleri kızarmış. Ve benim kızaran yanaklarım, ani bir acı hissiyle dudaklarımı ısırılmış dişlerim, dizlerinin üzerine eğilmiş haline sabitlenmiş gözlerim.

Ve tabii ki, her şey vücutlarımızda da var.

Bronzlaşmış ve terli kasları, içimde hareket etmeye başladığında esneyip tamamen erkeksi bir hal alıyor. Ve benimkiler, pembe ve kremi, onun ısıklarıyla noktalı, her itişinde titriyor ve sallanıyor.

İlk başta yavaş başlıyor.

Muhtemelen bir elinde cep telefonunu tuttuğu için, doğrudan içeri girip çıktığı yere doğrultmuş. Ve o anı yakalamak istiyor, bunu mükemmel bir şekilde yapmak istiyor.

Ama ben aklımı kaybetmeye başladığımda, kıvranıp geri itmeye başladığımda, çok fazla olduğu için bacaklarımı kapatmaya çalıştığımda — sadece onun uzun ve tembel

hareketleri değil, aynı zamanda ilk vuruşundan sonra tüm vücuduma geçmesi, hamile karnımı, şişmiş göğüslerimi kaydetmesi, sanki hiçbir şeyi kaçırmak istemiyormuş gibi — o da çıldırıyor.

İtmeleri hızlanıyor, kalçaları bana çarpıyor, ağır testisleri kıcıma çarpıyor. Üzerime inerken bile serbest eliyle kendini desteklemek zorunda kalıyor. Çünkü kendini tutması gittikçe zorlaşıyor.

Benim için de gittikçe zorlaşıyor. Tutunmak, gözlerimi açık tutup onun bizi ekranda izlemesini izlemek. İzledikçe çıldırmasını izlemek. Vücudundan ter damlalarının akmasını, çenesinin sıkılıp gevşemesini, karın kaslarının gerilmesini, göğsünün inlemelerle titremesini izlemek.

Bu yüzden onu anlıyorum.

Telefonu artık tutamayacağı ve yatağa bırakmak zorunda kaldığı zaman da anlıyorum.

Böylece beni gerçek zamanlı olarak izleyebiliyor.

Muhtemelen benim hatam, çünkü sırtımı kıvrılıp duruyorum ve her fırsatta ona karşı itiyorum. Ayrıca vücudumu, karnımı, kalçalarımı ellerimle okşuyorum. Göğüslerimi ve meme uçlarımı.

Hepsi ona güzel bir gösteri sunmak için.

Orada olmadığında onu gerçekten rahatlatacak bir şey vermek istiyorum.

Ama sanırım çabalarım biraz fazla iyi oldu ve amacımı tamamen bozdu, şimdi o iki eliyle kendini destekleyerek beni gerçek zamanlı olarak izliyor. Ve şimdi hangisinin daha seksi olduğuna karar veremiyorum: benim için kıvranıp vücudumu sürtünürken beni ekrandan izlemesi mi, yoksa beni böyle izlemesi mi?

Sanırım bir saniye sonra vücudum benim için karar

veriyor. Birdenbire orgazm beni ele geçiriyor.

Bir saniye önce meme uçlarımı çekiştirip hamile karnımı okşarken, bir saniye sonra onun pazılarına tutunmuş, gök gürültüsü üzerimde yankılanırken derisini tırmalıyorum.

İçimden sarsan bir gök gürültüsü.

Beni inlememe ve çığlık atmama neden oluyor, o da bunları ağızıyla yakalıyor.

O da kendini kaybetmek üzereyken.

Benimle ve içimde boşalırken.

Ve kendi orgazmımın farkına varmama rağmen, onu kendime sıkıca sarıyorum. Bacaklarımı onun kıvrılan kalçalarına doluyorum, kollarımı onun kaslı omuzlarına doluyorum ve boynuma gömülmesine izin veriyorum. O boşalırken ve boşalırken, sersemlemiş ve acı çekmiş gibi inleyip homurdanmasına izin veriyorum.

Ama sorun değil.

Ben hepsini emmek için

buradayım. Onun doruk

noktası, onun menisi.

Acısını, işkencesini.

Şiddetini.

Ve hepsini güzel bir şeye dönüştürmek için.

Keşke bunu hayatımın geri kalanında yapabilsen.

Keşke tüm boktan günlerinin sonunda onun yanında olabilsen. Ve sadece önümüzdeki altı hafta boyunca değil.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Onun Güzel Dikenleri

"

Peki nasıl yaptın?"

Onun sorusu üzerine arkadaşıım Reign'e baktım. "Neyi?"

"Onu hamile bırakmayı," diye açıkladı.

Birayı yudumlarken ona sessizce baktım. Şehirdeki bir barda, takım arkadaşımızın doğum gününü kutluyoruz. Açıkçası, bu adamı pek tanımıyorum ve genelde grup etkinliklerine katılmam. Ama Dr. Mayberry, sosyalleşmemin iyi olacağını düşünüyor ve onun düzenli ilerleme raporları sayesinde takımda kalabiliyorum, o yüzden iplerim kesilene kadar onun kuklasıyım. Gio bu durumdan çok memnun.

Her neyse, Reign Florida'daki bir takıma seçildi, ama birkaç günlüğüne buraya geldi. Ve buradaki çoğu kişiyi tanıdığı için davet edildi.

"Bir kızı nasıl hamile bırakacağını bilmiyorsan, bu konuşmayı yapmamızın bir anlamı var mı?"

Bana parmağını gösterdi. Sonra kaşlarını çatarak, "Yani, bunu nasıl bu kadar çabuk başardın? Hem de ikizlerle."

Dudaklarım seğıirdi. "Neden, kız arkadaşını hamile bırakmak mı istiyorsun?" Kaşları daha da çatıldı. "Yapmamalıyım."

"Öyle mi? Neden?"

"O daha on sekiz yaşında, aptal."

"Ee?"

"Ve üniversitede okuyor."

Şişeyi ona doğru eğiyorum. "Sen üniversiteden zar zor mezun oldun."

"Ama o daha yeni başladı. Hedefleri var. Ben de iyi bir erkek arkadaş olarak onu desteklemeliyim. Böyle şeyler düşünmemeliyim..." Yüzü buruşarak sözlerini keser.

Dudaklarım daha da titriyor. "Neyi düşünmemelisin?"

"Ona bebeğimizi vermek. Onu görmek," gözleri sanki şu anda hayal ediyormuş gibi parladı, "yumuşacık ve tombul. Hepsi benim."

"Şey," diyorum, gülmemeye çalışarak. "O zaten senin."

Bir iç çekerek geri döner. "Evet, ama öyle değil." Ne demek istediğini biliyorum. Ne demek istediğini anlıyorum.

Ben de öyle hissettim.

Hatta hala hissediyorum. Ve onu hamile bıraktım. Hem de ikizlerle.

Ama yine de, başka şeyler de yaptım, değil mi?

Başka iğrenç şeyler.

B u , onun benim olmadığı anlamına gelir. Onu istesem bile. O istese bile.

"Ve şimdi daha da kötüleşti," diyor. "Sen taşındığından beri."

"Evet." Başını sallıyor. "Onu Florida'ya taşınmaya ikna etmeye çalışıyoruz, ama önümüzdeki sömestreye kadar olmaz, yani evet."

İç çekerek, onu bu ızdıraptan kurtardım. "Her şey sandığın gibi değil. Hamilelik zordur." O dikkatle dinliyor, ben de devam ediyorum, "İlk birkaç ay tam bir işkenceydi dostum. Sürekli kusuyordu, hiçbir şey yiyemiyordu. Öylece ağlıyordu. Garip kokular onu baygınlaştırıyordu. Göğüsleri ağrıyordu. Tanrım," başımı salladım, "ve en kötüsü, ben hiçbir şey yapamıyordum. Zencefilin iyi geldiğini söylerler ama ona hiç fayda etmedi. Su bile içemiyordu, çok kilo verdi. Ben ise sadece orada durup, o kusarken saçlarını geri çekebiliyordum."

"Hay siktir," diyor Reign.

"O yüzden, radikal bir şey yapmadan önce iyice düşün," diyorum ona. "Hatta, onu hamile bırakmak için içinden bir dürtü geldiği anda koşmaya çık. Egzersiz yap. Koşma antrenmanı yap. İçip uyu. O dürtüyle savaşmak için elinden geleni yap. Ve onu destekle, duydun mu? Tüm hedeflerinde. Ne derse onu yap. Ne isterse ona ver. Onu kraliçenmiş gibi davran ve bencil bir pislik gibi davranma."

Reign cevap veremedi, ikimizin arasına biri daha katılır. Riot Rivera.

Takımdaki tek arkadaşlarımdan biri ve benim gibi forvet.

"Neden bahsediyorsunuz?" diye sorar ve kendi birasını alıp kanepeye oturur.

Reign ona döner. "Buradaki Ledge aşk tavsiyeleri veriyor." Riot'un gözleri fal taşı gibi açılır. "Ciddi misin?"

"Evet."

"Dur tahmin edeyim, hepsi büyük bir alana sahip olmak ve onu nasıl kullanacağını bilmekle ilgili."

Reign gülümser. "Görünüşe göre değil. *Görünüşe göre*, efsanevi aşk adamımız ilişkiler hakkında bazı ipuçları veriyor."

Riot bira yudumlamayı bırakıp bana çok şaşırılmış gibi bakar. "Dalga geçiyorsun."

Reign'in dudakları seğirir. "Hayır."

"Ama en azından bir kez konuşma sırasında sikinden bahsetti, değil mi?" "Bir kez bile değil."

"Hay sikeyim," diye Reign'in birkaç dakika önce yaptığı gibi nefes aldı.

"Kızına o ağızla mı konuşuyorsun, pislik?" Riot'a sesleniyorum.

Kim cüretkarlık da eder de güler? "Hayır, kızım ile konuşmadan önce ağzımı yıkarım. Merak etme, senin de kızın olunca öğretirim."

Ona orta parmağımı gösteririm, bu da onu daha çok güldürür.

Riot da benim gibi takıma yeni katılmış. Ama tabii ki benim gibi son seçilenlerden değildi. Aslında, ilk seçilenlerden biriydi. Futbolcu Porto Rikolu babası ve amcaları sayesinde, futbol adeta damarlarında akıyor. Ancak bir süreliğine hiçbir takıma giremeyecek ve profesyonel olamayacak gibi görünüyordu. Çünkü üniversitede tek gecelik bir ilişkisi olmuştu ve bu ilişki, onun haberi olmadan hamile kalmasıyla sonuçlanmıştı. Kız, bebeği ona bırakıp terk etmişti. B u olayda birçok drama

, kadının bebek karşılığında ondan para istemeye çalışması, basına gitmekle tehdit etmesi ve daha bir sürü şey.

Ama her halükarda, onun buraya geldiğine sevindim, yoksa takımdaki herkesten nefret ederdim.

Bu benim için sorun değil, ama dostça bir yüz görmek hoş.

Ayrıca, buradan çıkıp eve gitmek istediğimde bir bira daha içmek için kalmamın tek nedeni de bu. Sıra bende olduğu için, bize bir tur daha içki almak için tezgaha gidiyorum. Ama siparişimi beklerken, burada görmeyi ummadığım son kişiyle karşılaşıyorum. Tabii ki, görmek istediğim son kişi de o.

Ama görünüşe göre, *o da* görmek istediği tek kişi bendim.

Barın yanına otururken, ne söylemek istediğine hazırlıklı olmaya çalışıyorum. Barmen'e işaret edip, en büyük ağabeyimin içkisi olan viski istiyor, sonra bana dönüyor. "Takımla kaynaştığını görmek güzel."

"Doktorun emri," dedim.

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "O zaman, onun emirlerini dinlediğini görmek güzel."

Omuz silkiyorum. "Başka seçeneğim yok, ama tabii."

Barmen ikimizin siparişlerini önümüze koyar ve ben gitmek üzereyim. Terapi seanslarım hakkında konuşmak istiyorsa, bunu doktorla ayrıntılı olarak yapabilir. Burada durup onunla sorunlarımı analiz etmeye niyetim yok.

Beni burada tutacak tek şeyin ne olduğunu söylediğinde. "Tempest güzel," diye mırıldanarak viskisinden bir yudum aldı.

Tezgahtan uzaklaşarak anında tetikteyim. "Ne istiyorsun?" Alnında kırıksıklıklarla bana bakar. "Ne mi istiyorum?"

"Evet." Ayaklarım açık durarak dik duruyorum. "Benden ne istiyorsun? Beni görmeye geldin, değil mi? Birinin doğum gününü kutlamak için buraya gelmiş olamazsın. Bu senin tarzın değil. Bunu yapmak için uşaklarını gönderirsin."

"Uşaklarım mı?"

"Stellan." Çenesini, birkaç oyuncu ve başka bir yardımcı koçla birlikte durduğu köşeye doğru eğdim. "Tam orada."

Shep bu gece burada değil, buna sevindim. Çünkü olsaydı, Stellan Conrad'ın emriyle diğerleriyle kaynaşması zor olurdu. Bunu kesinlikle yapardı. Ama bu benim için bir angarya olurdu, *daha* doğrusu diğer ağabeyim için bir angarya olurdu.

Stellan'dan gözlerimi ayırıp Conrad'a odaklanıyorum. "Ne oldu?"

Bana sessizce baktı, dik duruşuma ve savaş pozisyonuma. Sonra başını salladı, "Hiçbir şey. Nasıl kaçırdım diye merak ediyordum."

"Neyi kaçırdın?"

Omuzlarını silkiyor ve içkisini yine rahatça yudumluyor. "Ona aşık olduğunu."

Karnımı içime çekerim.

Sözlerinin etkisi o kadar güçlü ki, sanki yumruk yemiş gibiyim.

Hatta içim içime sığmıyor.

Kemiklerime kadar sarsıyor, kemiklerimi titriyor.

Sözlerimi çalıyor, düşüncelerimi çalıyor.

Hiçbir şey söylemediğim — söyleyemediğim — devam ediyor, "Öylesin, değil mi?" Hala konuşmuyorum.

Hala kelimeleri bir araya getirecek kadar kendime gelemedim, cümleleri doğru sırayla kurup dökmekten bahsetmiyorum bile.

Bana dönerek devam ediyor, "Çünkü seni hiç böyle görmedim. Seni kızgın ve sinirli gördüm. Ama aileden biri dışında kimseye karşı böyle davrandığını hiç görmedim."

"Aile" kelimesini duyunca, "Senin ağzından onunla ilgili duyduğum her şey en büyük saçmalıklar olduğunda böyle olur" diye diyorum.

Yalan söylemiyorum.

Hala, yaklaşık bir hafta önce antrenmanım sırasında beni ziyaret ettiğinde ona ne söylediğini bilmiyorum. Sordum ama söylemiyor. İyi olduğunu ve Conrad'ın ona sakıncalı bir şey söylemediğini ısrarla söylüyor. Hamileliği konusunda ne kadar pislik gibi davrandığını düşünürsek,

Conrad'ın hamileliği konusunda ne kadar pislik gibi davrandığını düşünürsek, buna inanmam çok zor.

Ama böyle olacağını biliyordum.

Kardeşim "hamile" kelimesini duyunca çok sinirlenir. Geçen yıl Callie hamile kaldığında çılgına döndü. O sırada onunla birlikte olduğumu söylemekten utanıyorum. Sadece bebeğin kimin olduğu için.

Ama Conrad'ın daha derin nedenleri var.

Annem onu sadece on sekiz yaşındayken, lise öğrencisiyken doğurdu ve Conrad bunun bir hata olduğunu düşünüyor. Eğer onu o kadar genç yaşta doğurmasaydı, belki şimdi her şey farklı olurdu. Bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyorum ama. Babamız yine pislığın teki olurdu ve annemiz yine ölmüş olurdu.

Neyse, Tempest'in hamileliğini ona söylediğimde — bu onu ilgilendirmezdi ama saklamayacaktım — tabii ki bunu pek iyi karşılamadı.

Her zamanki gibi yargıladı ve nutuk attı.

Bana ve benim "aceleci ve düşüncesiz karar verme sürecime" son derece hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bakıyordu. Bu sadece "hayatımı mahvetmekle kalmayacak, şimdi bir başkasının hayatını da mahvedecekti", onun karnında taşıdığı iki bebek de dahil. Ve neredeyse mahvolmuş kariyerimi geri kazanmaya odaklanmam gerekirken, buna gerçekten ihtiyacım var mıydı?

Elbette, tüm hayal kırıklığı bana yönelikti, ama yine de ona da aynı şeyleri söylemiş olabileceğini düşünmek abartı olmaz. Ve eğer söylemişse, ona yaptıklarımın sorumlu tutulmayacağım.

"Ama tüm bu saçmalıklar seninle ilgiliydi," diyor, bana keskin bir bakışla.

"Bu yüzden haberlere tekrar çıkmadım."

Bunun üzerine, küçük bir gülümsemeyle beni şaşırttı. "Tanrıya şükür, değil mi?"

"Ben..."

"Babamızın sorunu neydi, biliyor musun?" diye sorar aniden.

"Ne?"

Viskiinden bir yudum daha alır ve bardağa bakar. "Alkol dışında."

Neden bu konuyu konuşuyoruz bilmiyorum ama yine de cevap veriyorum:

"Kadınlar." Bu doğru.

Babamız kadınlarla yatmayı severdi. Günlerini içerek geçirip tüm talihsizliklerinin suçunu karısına ve çocuklarına yüklemenin yanı sıra, ki bu arada, çocuk sahibi olmakta hiçbir zaman sorun yaşamamıştı.

"Tanrım," diye mırıldanır. "Evet, bunu unutmuşum."

"Onun bir sürü sorunu vardı. Senin suçun değil." Hafifçe

güldü. "Evet, öyleydi."

"Neden ondan bahsediyoruz?"

Karanlık sıvıyı düşünceli bir şekilde izlerken çenesi bir an için sıkışır. Sonra, "Çünkü ben her şeyi mahvettim."

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl batırdın?"

Sonunda bana döner, yüzünde kararlılık ve inan ya da inanma, pişmanlık vardır. Bu beni anında gerginleştirir. Çünkü sanırım şimdi bu gece beni barda görmeye gelmesinin gerçek nedenine geliyoruz.

"Babamdan nefret ediyordum," diyor alçak ama sert bir sesle. "Ondan o kadar çok nefret ediyordum ki, gittiğinde sevinmişim. Sadece annem, ben ve sizler kalacağımız için sevinmişim. Elbette büyük bir sorumluluktu ama seve seve üstlenirdim. Üstlendim de." Sonra, "Yıllar geçtikçe birçok şeyden şikayet etmeye başladım. Ama mesele o değil. Babamdan bu kadar nefret etmemin sebebi, kadınlarla yatması ya da çoğu zaman kendi kusmuğunda uyanması değildi. Ona nefret etmemin sebebi, anneme yaptıklarıydı. Fiziksel olarak."

"Ne?"

Çenesi yine sıkıldı, bu sefer öfkeyle, "Öfkeli bir adamdı. Kötü ve acımasızdı, öfkesini annemden, bazen de benden çıkarırdı. Bunu düşünmek istemiyorum. Hatırlamak istemiyorum, kafamda bile. Ama o yaptı. Ve siz doğduğunuzda, ben de yaptım.

Sizi bundan korumak için elimden gelen her şeyi yaptım ve bunu hiç görmediğinize seviniyorum. Belki Stellan ve Shep ara sıra görmüş olabilir, ama çoğunlukla engel olmak için elimden geleni yaptım. Ve biliyor musun, bununla gurur duyduğum günler de oluyor. Sizi, ailemi, bir canavardan koruduğum için. Ama görünüşe göre, koruyamadım. Onu, tüm o saçmalıklardan korumadığım tek bir kişi var, o da sensin."

Vücudumda bir titreme var.

Hatırlayabildiğim kadarıyla hep hissettiğim aynı titreşim.

Kırmızı karıncalar derimin altında sürünüyor, derimi gerginleştirip kaşıntırıyor. Kaşımak, bir şeyleri kırmak, ortalığı dağıtmak istiyorum. Ve eğer kendimi kontrol edemezsem, dünyayı kırmızıya boyayacak ve ortalığı dağıtacağım.

Beni kusturup ortadan ikiye bölecek. Bu yüzden mi?

Bu yüzden mi bu durmak bilmeyen huzursuzluğu hissediyorum? Bu yüzden mi her an dünyayı yakıp yıkmaya hazırım?

Bu yüzden mi onu o kağıtları imzalaması için kandırdım ve bu yüzden mi onu terk edip başka birinin kollarına atlayacağını düşündüğümde kendimi bu kadar dengesiz ve kıskanç hissediyorum?

Genetik yüzünden, o boktan babamız yüzünden.

Kardeşimin gözlerinde pişmanlık yüzüyor, devam ediyor: "O sana dokunmamış olabilir ama ben bunun etkisini hissetmeni sağladım. Sonuçlarına katlanmanı, acısını, acısını hissetmeni sağladım. Ve benim tek acınası mazeretim, seni onunla aynı kategoriye koymam. Seni onunla bir tuttum. Ben..." Boğazını yutar. "Okuldan telefon geldiğinde ya da kapıyı çalan biri, senin oyun parkında çocuğunu dövdüğün ya da bisikletinle gül çalılarını mahvettiğin için şikayet ettiğinde, babamın nasıl bir adam olduğunu hatırlardım. Onun yaptıklarını hatırlardım, ondan korktuğumuz günleri hatırlardım ve ben... Sana çok sert davrandım, Ledger. Seni eleştirirdim. Sen o kelimenin anlamını bile bilmeden seni yargıladım. Ve bunu senin iyiliğin için yaptığımı sanırdım. Onun gibi olmaması için, babamızın olduğu gibi bir canavar olmaması için yaptığımı sanırdım.

olmasın diye yapıyordum. Ve sanırım o kadar kör olmuştum ki, o kadar tünel görüşlüydüm ki, seninle onun arasındaki tüm farkları hiç görmedim.

“Aile için yaptığın şeyleri hiç görmedim, hiç takdir etmedim. Her zaman yanımda olduğun, her zaman arkamda olduğun. Çocukken bile yardım ettiğin. Söylenmeden sorumluluk aldığın. Senden istenmeden market alışverişini yapman, Shep futbol antrenmanıya meşgulken onun işlerini üstlenmen. Aslında, kaçtığın zaman bile benim için çok açıktı ve —”

"Biliyor muydun?"

Gözleri gözlerime dikildi. "Tabii ki biliyordum. Sen benim küçük kardeşimsin. Kaçacağımı tabii ki biliyordum." Sonra alaycı bir şekilde, "Ve tabii ki boktan bir ağabey olarak, bunun kızgın olduğun ve öfke nöbeti geçirdiğin için olduğunu düşündüm."

"Kızgındım."

"Evet, ama kızmaya hakkın vardı," dedi. "O hafta sana çok sert davrandım. Antrenmanda. Bir gol kaçırdın diye azarladım ve ondan önce her seferinde gol attığını hiç takdir etmedim. Çünkü içten içe, bir kez hata yapmana izin verirsem, bunun tekrar tekrar olacağından ve onun gibi olacağından korkuyordum. Ya bunu engelleyebilirdim ama engelleyemedim. Ne berbat bir ağabeyim, değil mi?"

"Hayır," diyorum hemen, göğsüm giderek sıkışıyor. "Sen iyi bir ağabeydin. Sen iyi bir ağabeyisin. Elinden gelenin en iyisini yaptın."

"Seninle değil."

Sertçe güldüm, nefesim kesildi, kaslarım gerildi. "Ama ya haklıysan? Ya ben..."

"Değilsin," der kararlı bir sesle, gözleri inançla parıldayarak. "Çünkü olsaydın, sırf onun adını söylediğim için beni öldürmek istemezdin."

Çenemi sıkıyorum. "Ama yine de..."

Eli birden uzanır ve çocukken beni sadece bir şeyi duymamı değil, anlamamı istediğinde yaptığı gibi boynumun arkasını kavrar.

Peki. "Beni dinle, sen onun gibi *değilsin*. Hayatım boyunca öyle olduğunu düşündüm. Hayatım boyunca seni bunun için cezalandırdım ve bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu biliyorum. Ne kadar pişman olduğumu *biliyorum* ve inan bana, bu hiç de iyi bir duygu değil. Aslında, kendi kardeşimi yanlış anlamak dünyadaki en kötü duygu ve senin de bunu yapmana izin vermeyeceğim, anladın mı? Kendini yanlış anlamana *kesinlikle* izin vermeyeceğim. Sen onun gibi değilsin. Hiçbir zaman onun gibi olmadın. Sen ondan daha erkek bir adamsın. On iki yaşında kaçtığında, ama aileni terk edemediğin için hemen geri döndüğünde, ondan daha erkek bir adam*dın*, değil mi? Bu yüzden geri döndün, değil mi?"

Bu anda cevap veremediğimden çenemi sıkıyorum.

Ama meğer benim bir şey söylememe gerek yokmuş. Boynumu daha da sıkıca kavrayarak, neredeyse beni sarsacak şekilde, şöyle diyor: "Hâlâ şüphelerin varsa, onu düşünmeni istiyorum. Beni bunu görmemi sağlayan, sevdiğin kızı düşünmeni istiyorum."

"Ne?"

Burun delikleri keskin bir nefesle genişledi. "Keşke bu aydınlanmayı tamamen kendim yaşamış olsaydım. Ama öyle olmadı. O yaptı. Bana saçmalamayı bırakıp gerçekten düşünmemi söyledi. O gün. Sana gerçekten bakmamı söyledi ve ben de baktım. Ve bunu söylemekten utanıyorum ama çok kolaydı. Farkları görmek çok kolaydı."

Ben şaşkınlıkla onu izlerken, son darbeyi indirir. "Eğer sen de farkları görmekte zorlanırsan, onu düşünmeni istiyorum. Sevdiğin ve seni en az senin kadar, hatta belki daha çok seven kızı."

O sevmiyor.

Sevmiyor.

Bir zamanlar sevmişti, evet. Ama şimdi beni sevecek kadar aptal olamaz.

Ben de onu sevmiyorum.

Seviyor muyum?

Çünkü eğer yalan söylersem, o zaman ben ne olurum? Onu seviyorsam, ona yaptığım şeyi nasıl yapabilirim?

Ona nasıl yalan söyleyebilirim?

Nasıl bilerek, bilinçli olarak ona yalan *söyleyebildim*? Çünkü ona gerçeği söylersem, onu evlenmek için kandırdığımı söylersem, kaçacağını biliyorum.

Ve bu, ona yaptığım en kötü şey değil mi?

İyi niyetime rağmen, ona gerçeği söylemeden geçen her gün daha da büyüyen suçluluk duygusuna rağmen, onun güvenini suistimal ettim ve onu becerdim. Sadece bu da değil, bunu kaydettim de.

Aslında, her gece onu sikiyorum ve kaydediyorum.

Her gece onu ahlaksız bir hayvan gibi sikiyorum ve sonra onu videoya çekiyorum ki antrenmanda izleyip mastürbasyon yapabileyim. Böylece yüzüne bakabilir, vücuduna bakabilirim. Çünkü bunu yapamazsam ne yaparım bilmiyorum. Nasıl nefes alırım, kalbim nasıl atar, kanım nasıl pompalanır bilmiyorum.

Bir saniyeden diğerine nasıl yaşadım bilmiyorum. Ve

onu seviyorsam, nasıl bu kadar bencil olabilirim?

Bunu ilk kez merak etmiyorum. Geçmişte yaptığım diğer şeylerin yanı sıra, bana huzur veren tek kıza nasıl böyle şeyler yapabilirim? Bana bir insanın verebileceği en değerli iki hediye verecek kıza.

Ateşböceği

m. Karım.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Her gece aynı tartışmayı yapıyoruz ve bunu seviyorum.

"Biliyorsun, sırf sen istiyorsun diye olmayacak," diyorum ona, eğlenerek, çılgın saçlarıyla oynayarak.

Elini karnıma bastırıyor. "Olacak."

"Belki de babaları kadar inatçıdırlar," diyorum.

O, karnımı daha sertçe avuçladı. "Belki de anneleri susmalı ki babaları konsantre olabilsin."

Gözlerimi devirip hafifçe bir saç telini çekiştiriyorum.

Sonra, "Biliyor musun, belki de babalarının cinsiyetlerini yanlış tahmin etmesinden hoşlanmıyorlar."

O, hala karnıma odaklanmış halde homurdanıyor.

Dudaklarımı ısırıp, konsantre olmuş kaşlarını çattığını fark ettim. Yatakta uzanıyoruz: O duştan yeni çıkmış, üzerinde sadece gri eşofman altı var, ben ise küçük, ipeksi siyah bir gecelik giyiyorum; bu arada, karnınızı ve büyümüş göğüslerinizi vurgulayan gerçekten seksi hamile kıyafetleri var.

Neyse, başını dirseğine dayamış, gözleri yuvarlak karnımda, nazikçe okşuyor, bir yandan diğer yana geçiyor, parmakları hala göğüslerimin altından göbek deliğime kadar uzanıyor. Sanki onları ikna etmeye, uyandırmaya ve istediğini yapmaya çalışıyor gibi.

"Doktoru sorsaydın bu kadar sorun olmazdı," diye şarkı söyler gibi konuşarak saçlarını biraz daha çekiyorum.

Çünkü o hala yapmadı, nedense.

Bunu bilememenin bu kadar eğlenceli olacağını hiç düşünmemiştim.

Ama onunla bu konuda dalga geçmeyi çok seviyorum.

Ve o tamamen başka bir şeye odaklanmış olsa da, ben devam ediyorum: "Eminim ikisi de erkek olacak. Hayal et, ikisi de erkek olsa. Ben onların kraliçesi olurum. Tek kraliçeleri ve..."

Sonunda başını kaldırıyor, parmakları karnımdaki kumaşı sıkıştırıyor. "Sen üçünden biri olacaksın."

Tanrım, o kadar yakışıklı ki, değil

mi? Çok güzel.

Düşün ardından tamamen rahatlamış ve kızarmış, çılgın saçları daha da dağınık ve nemli, bebeklerimizle bağ kurmaya çalışıyor.

"Üçünden biri ne?"

"Prenses."

"Senin mi?"

"Tabii ki."

Gülümsüyorum, yüksek, kral gibi elmacık kemiklerini izliyorum. "Neden, çünkü sen Ledger Thorne'sun ve bütün dünya sana boyun eğiyor mu?"

"Hayır, çünkü onlar benim ve ne istediğimi biliyorlar." "Bu..."

"Ve tüm dünya bana boyun *eğiyor*, ama ben sadece onlara boyun eğiyorum." İki kızına.

Ve bana.

Hamile karnımdaki kelebekleri bastırmaya çalışarak yutkunuyorum. Ya da belki de onlar, içimde mutlulukla yuvarlanıyor, babalarının mahkumiyeti ve sevgisi karşısında küçük kelebeklerim gibi etrafımda uçuyorlar.

"Doktorun söylediklerini unutma," diye fısıldıyorum, "ve diğer tüm internet sitelerini? En az on dokuz ya da yirmi haftaya kadar hareket etmeyecekler. Ve ben daha on yedi haftalık hamileyim."

Kaşları tekrar çatılır. "Siktir et doktorları."

"Hala ilk üç aylık dönemde bana yardım etmediği için ona kızgın mısın?"

"Evet," diyor, sanki "*tabii ki*" der gibi.

Dudaklarım seğirdi. "Sen delisin, biliyor musun?"

Gözleri gözlerime dikildi. "Hamile Firefly'ını acı çekmesine izin veren ve hiçbir şey yapmayan işe yaramaz bir pislik olmaktan iyidir." Sonra karnıma nazik hareketlerine devam etti. "Gerçi ben de öyleyim."

Ona dönüyorum, cildim titriyor.

Çünkü bu sefer dokunuşları bebeklerimiz için değil, benim için. Sırf bana dokunmak istediği ve bu günlerde ona ne kadar deli olduğumu bildiği için dokunuyor.

"Değilsin," dedim. "Değil mi?"

"Hayır," diye fısıldayarak uyluklarımı birbirine sürtüyorum. "Acımı dindirmek için bir şeyler yapıyorsun."

Başparmağı göbek deliğime takılır ve gözleri yarı kapalı hale gelir. "Acı çekiyor musun, bebeğim?"

Uyluklarımı birbirine bastırıyorum. "Uh-huh." "Nerede?"

"Nerede olduğunu biliyorsun."

Güzel dudaklarında bir gülümseme belirir. "Bilmiyormuş gibi yapalım." Bacaklarımı huzursuzca hareket ettirerek sızlanıyorum,

"Ledger, acımasız olma."

Sırıışı daha da büyüdü. "Öyle mi? Ama çok hoşuna gidiyor." "Gitmiyor."

"Bence seviyorsun."

"Sevmiyorum."

"Dün gece o kadar çıldırdın ki çarşafı değiştirmek zorunda kaldık, bu aksini gösteriyor."

Tanrım, bunu gündeme getirdiğine inanamıyorum.

Çok utanmıştım.

Çünkü dün gece bambaşka bir şeydi.

Saatlerce beni gergin tuttu ve sonunda boşalmama izin verdiğinde o kadar şiddetli boşaldım ki çarşafı sırılsıklam ettim. Şaka yapmıyorum. Sanki hamile kaldığımdan beri her şeyi farklı hissediyorum. İlk üç ay kokular, tatlar ve en ufak şeylerden mide bulantısı ile geçti. Ama ikinci üç ayda ise her şey açlıkla ilgili.

Yiyecek için açlık. Onun için açlık.

Ona romantik romanlarımı okurken bile tahrik oluyorum.

Aslında bu pek de şaşırtıcı değil, çünkü eskiden de böyle olurdum. Ama eskiden bunu saklayabiliyordum, şimdi ise saklayamıyorum. Kızardığımı, nefesimin kesildiğini, dudaklarımı yalayıp durduğumu ve kıvrandığımı kesinlikle saklayamıyorum.

Ama dürüst olmak gerekirse, ikinci trimesterin tek belirtisi buysa, kabul ederim. Onun alaycı ve aptalca davranışlarına ne diyeceğimi bilemiyorum ama.

"O ben değildim," diyorum, elim onun oblik kaslarına gidip oraya yapışıyor.

"Bence sendin," diye cevaplıyor, kendi eli de benim yanımı okşuyor, belimden kalçama, hatta uyluklarımın üstüne kadar iniyor. Ve her yukarı çıktığında, geceliğimi biraz daha yukarı çekiyor, ipek kumaşı tenime sürtüyor, tüylerimi diken diken ediyor.

"Hormonlardı," diye ısrar ediyorum, onun cildini okşayarak.

Yastıkta bana o kadar yakın ki, tarçın kokulu nefesi dudaklarımın üzerinde hissediliyor. "Hayır, eminim senden kaynaklanıyordu."

Tırnaklarımla onu kaşıyorum. "Ben..."

Biraz daha yaklaşıyor. "Senin hep böyle olduğunu biliyorum."

"Nasıl?"

"Sürtük."

İnliyorum ve o beni tekrar sırt üstü yatırıyor, bu sefer benimle birlikte yuvarlanıyor, eli hala geceliğimi çekiyor, yukarı doğru itiyor, külotumu ortaya çıkarıyor.

Ve az önce bana söylediği gibi, kalçalarını sallayıp bacaklarını açarak, aralarındaki boşluğu doldurması için yalvarıyorum.

"Yaptın, değil mi?" diye boğuk bir sesle soruyor, geceliğimi yukarı çekip hamile karnımı ortaya çıkarıyor. "Sen hep bir fahişe oldun."

Başım yastığın üzerinde ileri geri gidip geliyor.

"Hayır." "Benim için," diye ekliyor.

Yüzüm kızarır. "H-haksızsın."

İnkarımı alaycı bir gülümsemeyle karşıladığını sanıyorum, ama gözlerim kapalı olduğu için emin olamıyorum.

"Tek yapmam gereken sana bakmak ve sen sızmaya başlıyorsun. Amın ıslanmaya başlıyor, uyluklarından aşağı akıyor. Dizlerinin arkası titriyor, ayakta zor duruyorsun. Çünkü yerini biliyorsun."

"Nerede?"

"Sırt üstü, ayaklarımın dibinde. Ağzın açık, bacakların açık ve kığın havada. Böylece tüm deliklerini sırayla alabilirim."

Bütün bunlar zaten oluyor, sanırım.

Bacaklarım zaten açılmış durumda. Kığımın yukarı doğru kaldırıyorum ve nefes nefese kalmış halde ağzımı açıyorum, ama yine de nefes alamıyorum.

"Hayır," diye inkar ediyorum, gözlerimi açıp kapatıyorum. "Bunu bana sen yaptın. Ben hamileyim diye yaptın."

Burnunu boğazımın boyunca gezdirerek mırıldanıyor. "Beni suçlayamazsın, değil mi? Yani, benim için böyle iyi bir fahişe gibi dolaşıp, olgun bir meyve gibi am kokuyorsan, tabii ki teklifini kabul edeceğim. Tabii ki o sırılsıklam amına sikimi sokup içine bir bebek koyacağım. Bir değil, iki tane. Çünkü sen şimdiye kadar siktiğim en tatlı ve en orospu amına sahipsin. Ve mümkün olsaydı, Firefly, şu anda içine bir bebek daha sikerdim."

Bu noktada çarşafıları parçalıyorum, o kadar çok inliyor ve kıvranıyorum ki yatağı sallıyorum. Ya da belki de tüm bunlar içimde oluyor.

"Ledger, ben..."

Sözlerim bir nefes kesilmeye dönüşüyor çünkü o tam o anda sikini içime sokuyor. Ve bunu sertçe yapıyor. Çünkü onun da kendini tuttuğunu ve artık sabrının tükendiğini biliyorum. Tek istediği içimde sikmek ve beni sikmek. Ve bunu ben üzerine fişkıncaya kadar yapıyor.

Ve sonra, şu anda gerçekten çok azmış olduğu için, beni tekrar sikiyor. Ama bu sefer beni yana çevirip arkama geçiyor. Bacağını kolunun üzerine kaldırıyor ve bir eliyle karnımı okşarken, diğer eliyle boynumu kavırıyor ve bu şekilde içime giriyor, mücevherlerle süslü sikiyle tamamen farklı açılardan vuruyor.

İkinci kez boşaldığımda, yine pozisyon değiştirir. Beni dizlerimin üzerine çöktürür ve köpek stili sikmeye başlar. Bunun en sevdiği pozisyon olduğunu biliyorum çünkü bu pozisyonda kırım ve göt deliğim açıkta kalıyor. Başparmağını soktuğu yer, çünkü beni her şekilde tamamen içinde hissetmekten hoşlanıyor. Sikini amımda, başparmağını göt deliğimde ve bebeklerini karnımda hissetmekten.

Ben de seviyorum.

Ama ağzımı da doldurmanın bir yolunu bulsa daha çok severdim.

Her zamanki gibi, bunu düşünmek bile beni boşaltıyor ve bu sefer o da benim amımın sikini saran kaslarımın titreşimine dayanamıyor ve benimle birlikte boşalıyor. Sonra beni temizliyor, banyoyu hazırlıyor ve birbirimizin kollarında uykuya dalıyoruz.

O benim karnımı ve bebeklerimizi sıkıca sararken.

Ve her zaman gizlice gökyüzüne bir dilek tutuyorum, hareket etsinler diye. Onun için.

Sonunda onların derimin altında dolaştığını hissediyor. Onun çaresizce istediği bir şey.

Benim de onun hissetmesini çok istediğim bir şey.

Gitmeden önce.

Çünkü mecburum, değil mi?

Bu kabinde, geceleri kollarını bana dolayarak, bebeklerimiz hakkında fısıldaşarak, onlara olan sevgisini izleyerek, rol yapmak çok kolay. Hayal kurmak. Evet, ben de üçlüden biri olacağım diye düşünmek.

Üç prenses.

Hayatımızın geri kalanında bizi şımartacağı.

Sevip değer vereceği.

Ama elbette bu doğru değil.

"Hayatımızın geri kalanı" yok, sadece dört hafta

var. Düşünüme kadar.

Ve her geçen gün, evlenmek istemediğime daha da fazla ikna oluyorum. Buradan ayrılmak, *onu* terk etmek ve sevmediğim biriyle evlenmek istemediğime.

Kimseyle evlenmek istemiyorum, nokta.

Ancak bu mümkün değil.

Özellikle de gelinlik provasına gitmem gerektiğinde.

Katılmam gerektiğini hiç düşünmemiştim. Özellikle de Ezra'nın asistanı Alice'e, düğünle ilgili her türlü ayrıntı için annemle iletişime geçebileceğini söylediğimde.

Beklendiği gibi, annem bu konuda çok mutlu oldu. Öyle ki, benimle hiçbir şeyi konuşma zahmetine bile girmiyor ve tüm kararları tek başına alıyor. Bu durum Alice'i rahatsız ediyor çünkü kendi düğünümde benim de söz hakkım olması gerektiğini düşünüyor. Bu yüzden bana düzenli olarak gelişmeleri bildiriyor. Ben ona umursamadığımı ve annemin en iyisini bileceğini söylediğim halde.

Ve *bu* işe bile karışmak zorunda olmam midemi bulandırıyor.

Çünkü annemin seçtiği mekana gitmek bile istemediğim halde, aynada kendimi beyaz bir elbise içinde görmekle başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

Üstelik ikizlerim var.

Yani karnım endişe verici bir hızla büyüyor ve bunu annemden saklamak çok zor olacak.

Prova sırasında.

Aslında endişelenmemem gerekirdi.

Çünkü annem bencil ve kibirli biridir. Tüm gelinlik mağazası hamile olduğumu biliyor — satış elemanına bunun bir sır olduğunu ve annemin çok eski kafalı olduğunu söyledim, o da bunu çok coşkuyla kabul etti — ama annem sadece şişmanladığımı düşünüyor. Ve evlenene kadar yediklerime çok dikkat etmem gerektiğini söylüyor.

"Düğün fotoğraflarında şişman görünmek istemezsin, değil mi?" diye soruyor, benimle öğle yemeğine çıkmam için ısrar ettikten sonra.

Yine salata yemem için ısrar ettiği için marulu bıçakla kesiyorum. "Hayır, anne."

Bana eleştirel bir bakış atıyor. "Ve bence çift çenen var." "Peki, üzgünüm," diyorum, ama hiç üzgün değilim.

Çünkü gerçekten

umursamıyorum.

Umursamıyorum.

Vücudumu beğenmesini istediğim tek kişi beni beğeniyor.

Aslında o buna deli oluyor, şişmiş göğüslerime ve yuvarlak karnıma, ve bunu *her gün* kanıtlıyor.

Bu yüzden annemin ne düşündüğü umurumda değil.

Ayrıca, hayatım şu anda paramparça. Düğünüm için gelinlik denedim.

Katılmak istemediğim düğün için. Şişmanlamam umurumda bile değil.

O üzgün bir şekilde iç çekiyor. "Egzersiz ve diyet, canım. Sıkı bir rejime başlamalısın. İstersen yoga hocamı ayarlayabilirim."

"Evde gördüğüm mü?" diye soruyorum, anneme bakışlar atan terli, kaslı adamı hatırlayarak.

"O çok iyi."

Eminim ki bu bir gülümseme olarak görünmüyor. "Düşüneceğim."

Muhtemelen başka bir hayatta, diye ekliyorum içimden.

Bu hayatta, bu aptal ögle yemeğinin bitmesini istiyorum ki normal rutinime dönebileyim.

Yani onu görmeye gitmek.

Gecelerim gibi, sabahlarımın da düzenli bir rutini var.

O sabah erkenden antrenmana giderken ben hala yataktayım ve bir iki saat daha uzanırım. Bu günlerde uyumak her zaman cennet gibi geliyor. Sonra uyanırım, her zaman aç olduğum için kahvaltı yaparım ve ögle yemeği için hazırlıklara başlarım, sonra da şehre onu görmeye giderim.

Başlangıçta pek hoşuna gitmeyen bir şeydi. Sadece takım arkadaşlarının bana bakmaktan kendini alamadığını düşündüğü için değil, aynı zamanda hamile olduğum için çok hassas olduğumu ve korunmam gerektiğini düşündüğü için de.

Ben sadece gözlerimi devirdim ve görmeye devam ettim.

Yani, o takıma geri döndüğünden beri maçlarına hiç gitmiyorum çünkü o istemiyor — çok kalabalık ve tehlikeli — ve bu konuda taviz vermeye niyeti yok, bu yüzden bu konuda taviz veren taraf o oldu. Ama maçları televizyondan izliyorum ve her maçtan sonra onu arıyorum. Ve şunu söylemeliyim ki onu izlemeyi çok seviyorum. Sadece geri döndüğünden beri çok iyi oynadığı için değil — birkaç gün önce Arrow Carlisle'ın takımını yendiler; oh, ve onunla ve Salem'le akşam yemeğine çıkmak çok eğlenceliydi — ama sahada çok canlı, anlıyor musun?

Kendi
elementinde.

Tam bir tanrı.

Sadece sahayı değil, tüm stadyumu domine ediyor, çünkü herkesin gözü onun üzerinde.

Neyse, annemle yaptığım ani ögle yemeği bittiğinde, bir taksiye atlayıp onu görmek için şehrin öbür ucuna koşuyorum.

Ona sarılmak, kokusunu almak ve sadece onunla olmak için.

Çünkü tüm bunlar, gelinlik denemek sadece geleceğim hakkında beni üzmele kalmadı, aynı zamanda... aldatıyormuşum gibi hissettirdi.

Başka bir adamı düşünerek gelinlikler giyerek onu aldatıyormuşum gibi.

Bu çok saçma.

Çünkü biz bir ilişki içinde değiliz.

Bir ilişki içinde olmak bile *istemiyoruz*.

Ama aynaya her baktığımda, göğsümde bıçak gibi bir acı hissediyordum. Felç edici bir acı ve yemin ederim karnım geriliyordu. Sanki bebeklerim bunu biliyor ve onaylamıyorlardı. Babalarına yaptıklarım yüzünden rahmimde kıpır kıpır oluyorlardı.

Bu yüzden onu görür görmez kendimi ona atıyorum.

Burnumu göğsüne gömüp, misk ve tarçın kokusunu içime çekiyorum. Son günlerdeki huysuz ve duygusal halime alıştığı için, bana soru sormuyor. Sadece bana daha sıkı sarılıyor, beni bir bebekmişim gibi sallıyor.

Bir süre sonra başımı kaldırıyorum. "Seni istiyorum."

Ve yine, o buna alışık, benim onu her zaman istememe. Çünkü geçen gece haklıydı; ben onun için bir fahişeyim.

Tam bir fahişe.

Her dokunduğumuzda azgın ve huzursuz oluyorum. Ama bu şehvetimde yalnız değilim, değil mi?

Çünkü her öğle yemeğine geldiğimde, önce beni ıssız bir yere sürükler — bazen tedavi odasına, ranzalı yatak odalarına, bir keresinde herkes sahaya çıktıktan sonra soyunma odasının köşesine, bir keresinde de spor salonuna — ve beni dizlerimin üzerine çöktürüp onu emmemi istiyor.

Hatta bazı günler şehveti o kadar büyük oluyor ki, onu ağzıma zar zor alıp ucunu yalıyorum. O çubukları ağzımın tavanına zar zor sürtüyorum ve o boşalıyor. Sanki beni yatakta uyurken bırakıp gitmiş ve telefonundan beni izlemek yetmemiş gibi, dilimde zonkluyor ve titriyor.

Ve diğer günler, bugün gibi, boş bir ofisteyiz ve ben dizlerimin üstündeyim. O ise bana bakıyor.

Elbisenin yakasından çıkardığı göğüslerime ve elbiseni kaldırıp uzun ve tembel hareketlerle yumruğunu sokarken dişlerimin arasına sıkmamı istediği hamile karnıma. Bu hareketler hızla kısa ve hızlı hale geliyor.

Ta ki karnıma üfleyene kadar.

Sonra ben de her yerine sürüyorum. Tam onun istediği gibi.

"Siktir," diye inliyor beni izlerken. "Sen bir tanrıçasın, değil mi? Güzel, sık yalayan, hamile bir tanrıça."

Kafamı sallıyorum, onun menisiyle sertleşmiş ve kayganlaşmış meme uçlarımı ovuşturuyorum. "Hayır, ben senin güzel, sık emen, hamile Firefly'sın."

Beni açgözlülükle izlerken dudaklarını yalıyor. "Evet, ve şimdi benim gibi kokuyorsun."

"Bu yüzden mi hoşuna gidiyor, seni tenime sürtmem? Çünkü o zaman senin gibi kokuyorum."

Gözlerini kaldırdı, simsiyah ve duygularla doluydu. "Ve diğer erkekleri senden uzak tutacağı için."

Her zaman kıskanç ve sahiplenici Thorn'um.

Bu düşünce, benim de kızgınlığımı yatıştırıyor. Sabah yaşadıklarımın sonradan sakınlaşmeme sağlıyor.

Başka birinin gelip beni elinden alacağına dair endişesi.

Hiç mantıklı değil ama o böyle olduğunda kendimi hep güvende hissediyorum. Ama tüm bu endişeli duygulara odaklanmak yerine, beni ayağa kaldırmasına ve döndürmesine odaklanıyorum, eli elbisenin altına giriyor, kıcımı okşuyor, içime girmeden önce kenara iteceğini bildiğim külotumu arıyor.

"Şimdiye kadar işe yaramadı, değil mi?" Amımı ortaya çıkarmayı başarır ve sikini ıslak deliğime yerleştirir. "Hâlâ sana bakıyorlar. Hamile vücuduna. Karnındaki bebeklerin kimin olduğu umurlarında değil. Seni sadece kendileri için istiyorlar."

Bir şey söylemek istiyorum ama o içeri giriyor ve tüm sözlerim boğazımda kalıyor.

Tüm düşüncelerim onun oluyor, sadece onun.

Sanki içimdeki tüm çirkinlikleri temizliyor ve her şeyi yeniden güzelleştiriyor.

Ve çok fazla zamanım olmadığı için, ben de onun için aynısını yapmaya çalışıyorum.

Gitmeden önce ona güzel bir şey bırakmaya çalışıyorum. Ailesi gibi. Kardeşleri gibi.

Bir hafta sonra Callie'nin yardımıyla piknik gibi bir şey organize ediyorum. Kulübede.

Ledger'ın kulübeyi sadece bakımını yapmakla kalmayıp, şu anda burada yaşadığını kardeşlerine açıklamak büyük bir adım olduğunu biliyorum. En azından şimdilik. Ama bu yapılmalı. Bu gerçeği sonsuza kadar saklayamaz. Ayrıca, işler ters giderse onun yanında olacağım.

Ledger, elbette, mutlu değil.

Planımı anlattığımdan beri bu konuda söylenip duruyor.

Ama bu, beni ne kadar şımarttığının bir kez daha kanıtı. Reddetmiyor. Liderliği bana bırakıyor. Bu da demek oluyor ki herkesi davet ediyorum: tüm kardeşlerini, arkadaşı Reign'i, takımından Riot'u ve küçük kızını, St. Mary's'teki tüm arkadaşlarımı: Callie, Wyn, Poe, Jupiter ve Echo. Kardeşimi de davet ediyorum, daha doğrusu Callie'ye davet etmesini söylüyorum, ama gelmiyor. Callie, garajda meşgul olduğunu söylüyor ama gerçek nedeni biliyorum. Hala bana her şeyi affetmedi.

Bu kalbimi acıtıyor ama şu anda başka şeylerle ilgilenmem gerektiği için bunu düşünmeyeceğim.

Mesela Ledger'ın kardeşleriyle nasıl olduğu gibi.

Onlar kulübe hakkında zaten bazı ipuçlarına sahipti; Callie bana, onlara bu bilgiyi yavaş yavaş vermek en iyisi olduğunu söyledi, bu yüzden evinde bir aile toplantısı düzenledi — Ledger olmadan, bu beni rahatsız etti çünkü o da diğerleri gibi Thorne ailesinin bir parçasıydı, ama anladım — ve onlara kulübe hakkında bilgi verdi. Duyduğuma göre, Shep çok kızmış ve bu konuda çok açık sözlüymüş. Stellan sessiz ve düşünceliydi. Ama Conrad, Shep kadar sesliydi, ancak Ledger'ın lehine konuşuyordu. Sonra hep birlikte, Ledger'a ne kadar haksız davrandıklarını uzun uzun tartıştılar, suçlamaların başında Conrad vardı.

Tanrım, söylemeye utanıyorum ama Callie konuşmasını bitirmeden ben ağlamaya başladım. O zavallı, başarısız babalarının elinde neler yaşadıklarını hayal bile edemiyorum. Ve babaları öldükten sonra bile Ledger'ın nasıl acı çektiğini, her şeyi tek başına üstlendiğini.

Bu da beni yine ağlamaya boğmak istiyor. Ama misafirim var ve dediğim gibi, odaklanmam lazım.

Ancak bu beklenmedik misafirin gelişiyle dikkatim dağılıyor. Isadora Holmes.

Shepard'ın kötü şöhretli kız arkadaşı ve Stellan'ın pek de gizli olmayan gizli aşkı.

"Demek bu o," diye mırıldanıyor Callie yanımda.

Ledger'ın kurduğu piknik masasının başında duruyoruz. Masa, Callie ve benim hazırladığımız yemeklerle dolu. İkimiz de yemek yapmaya ve fırıncılık yapmaya bayıldığımız için, başkalarının bir şey getirmesine izin vermedik. Ayrıca Ledger'ın benim için yaptığım yemekleri ne kadar sevdiğini biliyorum, bu yüzden ona başkası tarafından pişirilmiş bir şey veremezdim. Hele bugün olmaz.

"Ve o muhteşem," diyor Poe. "Elbisesi çok güzel."

Bohem tarzı şık bir maksi elbise ve bol bir kroşe hırka giymiş. Koyu renkli, dalgalı saçları gevşek bir topuzda toplanmış ve egzotik yüzünü çerçeveleyen birkaç bukle var. Shep, onun yarı Güney Asyalı olduğunu söylemeseydi bile (annesi Hindistan'da doğup büyümüş), badem şeklindeki gözleri ve bronz teni onu ele verirdi.

Ve Poe haklı; o, elbisesinden bile daha çarpıcı.

"Şey, hoş birine benziyor," diye mırıldanır Callie'nin diğer yanında duran Echo.

Callie ona sert bir bakış attığında Echo *özür* diler.

"Tamam, peki," diye Callie pes eder. "Gerçekten hoş birine benziyor. Bu çok üzücü çünkü ondan nefret etmek istiyorum."

Şimdiye kadar, biraz çekingen olsa da çok kibar davrandı. Muhtemelen Shepard dışında burada kimseyi tanımadığı içindir. Shepard da, hakkını vermek gerekirse, onun yanından ayrılmıyor.

"Onu asla nefret edemezsin," diyor Poe yanımdan.

"Neden?"

"Çünkü hayatında kimseyi nefret etmediğini düşünüyorum," diyor omuz silkerek.

"Sen nefret ettin mi?"

"Evet. Alaric."

Alaric Marshall, Poe'nun eski vasisi ve şu anki ve sonsuza kadar erkek arkadaşı. Poe, bu terimi pek sevmediğini söylüyor. Kendini otuzlu yaşlarında saygın bir tarih profesörü yerine ergen gibi hissettiriyormuş. Poe de tam bu yüzden bu terimi kullanmayı seviyor.

Ve evet, bir zamanlar Poe, Alaric'ten nefret ediyordu. Hem de tutkuyla.

Ta ki kader onu St. Mary'nin geçici müdürü olarak hayatına girene kadar. İşte o zaman nefret dolu hikayeleri bir aşk hikayesine dönüştü. Bugün burada değil — Chicago'daki bir üniversitede konuk öğretim üyesi olarak bulunuyor — ama hepimiz onun Poe'nun yürüdüğü yeri bile sevdiğini ve divasını sonsuz bir şımarıklıkla şımarttığını rahatlıkla söyleyebiliriz.

"Lütfen," Callie gözlerini devirdi, "o sadece patlamak için bekleyen cinsel gerilimdi."

"Hayır, değildi," Poe inkar ediyor. "Başlangıçta değildi. Başlangıçta onu gerçekten öldürmek istiyordum."

"Öldürmediğine memnun değil misin?" Wyn, Echo'nun diğer tarafında durduğu yerden seslenir.

Poe gülümser. "Evet. Çok, çok mutluyum."

"Biliyor musunuz, millet," Echo diyor. "Sanırım ona bakıp duruyoruz ve bu çok kaba."

Ama haklıydı.

Hepimiz tek sıra halinde durmuş, sanki bir hayvanat bahçesindeki hayvanmış gibi ona bakıyoruz. Daha önce sorun yoktu — hepimiz onun ani ortaya çıkmasına şaşırmıştık; kimse onu daha önce görmemişti ve Shep de birini getireceğini söylememişti — ama artık sorun var.

Çünkü ona bakan sadece biz değiliz. Stellan da bakıyor.

Ama kendi ince tarzında. Buraya bir bakış, oraya bir bakış. Ve her bunu yaptığında, tüm vücudu geriliyor. Sinirleniyor ve öfkeleniyor ve eminim ki kız da bunu fark ediyor, çünkü inan ya da inanma, o da ona bakıyor. Gerçi onun bakışları o kadar ince değil ve her bunu yaptığında, hepimiz nefesimizi tutuyoruz, çünkü bu anın Shep'in kız arkadaşının ikiz kardeşine baktığını fark edeceği an olduğunu düşünüyoruz.

"Umurumda değil," diyor Callie inatla. "Kardeşlerimin arasına nifak sokuyor."

"Belki bunun çok iyi bir açıklaması vardır," diyor Wyn yatıştırıcı bir şekilde.

"Öyle mi? Shep'in kız arkadaşı olarak buraya gelip ikiz kardeşine bakmanın iyi bir açıklaması ne olabilir sence?"

Hepimiz omuz silker ve başımızı sallarız.

Yine de, Wyn kararlı bir şekilde grubumuzdan ayrılır. "Biliyor musunuz, bence bu kadar yeter. Onu gerçekten hoş karşılayalım." Sonra Callie'ye dönerek, "Bu senin görevin, değil mi?"

Callie dudaklarını sıkıştırır.

Bunun üzerine, sonunda bir şey söylüyorum. "*Beni* her zaman hoş karşıladın."

"Evet, ben de," Echo da aynı fikirde.

"Evet, hadi," der Poe, Callie'nin koluna uzanıp onu çekerek uzaklaştırır.

Böylece bu toplantı da dağılır.

Herkes Isadora'ya doğru giderken, ben farklı bir yöne yönelir ve diğer arkadaşımız Jupiter'e yaklaşıyorum. O, masanın diğer tarafında durmuş, grubumuzdan dikkatlice uzak durmaktadır. Nedenini biliyorum. Grubun en yakın arkadaşı Echo ile garip bakışmalarını görmesem bile, yine de anlardım.

Ona ulaştığımda kalçamı masaya dayadım. "Hey, iyi misin?"

"Evet. Bu yengeç kekleri gerçekten çok lezzetli," diyor ve şimdiye kadar bizim gibi Isadora'yı izlerken, aniden söz konusu yiyeceğe ilgi duymaya başlıyor.

Ve tabii, Shepard'a da.

"Bana yalan söylemene gerek yok," dedim.

"Hayır, gerçekten çok lezzetli."

Ona bir bakış attım. "Yani, biliyorum."

"Ne bilmek?" diye sorar, gözlerini yengeç köftelerinin olduğu tabağa dikmiş, kendi tabağına köfteleri yığmaya devam ederken.

"Thorne kardeşlerden birine aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu." Bu onu duraksatır ve gözleri bana doğru fırlar.

Zümrüt yeşili ve parlak, şimdiye kadar gördüğüm en güzel gözlerden bazıları. Ve onu saklamaya çalışsa da çok üzgün görünüyorlar.

Yengeç köfteleriyle dolu tabağını indiriyor. "Ben değilim..."

"Ona nasıl baktığını gördüm," diyorum en nazik ve dostça ses tonumla. "O etrafında olduğunda gözlerinde hüznü bir ifade belirliyor. Önce mutluluk var ama sonra yavaş yavaş hüznü onu gölgeliyor."

Birkaç saniye tartışacak gibi göründü, ama sonra omuzları çöktü ve ben fısıldadım, "Onun kız arkadaşı olduğu için üzgünüm."

Gözleri yere bakarak mırıldanır, "Olmasa da fark etmezdi." "Neden?"

Yine başını kaldırdı ama bu sefer bana cevap vermeyeceğini ya da ne demek istediğini açıklamayacağını biliyordum. Bunun yerine, tüm kızların Isadora ile sohbet ettiği yere bakmaya başladı. Isadora da daha rahat görünmeye başlamıştı.

"Onun tenini beğendim," diyor aniden. "Bronz ve güzel."

Bir saniye Shep'e bakıp, "Senin cildini de beğeniyorum" diyorum.

Bana bir bakış attı. "Hayır, sevmiyorsun. Kimse kolayca yanan bir teni sevmez."

"Hayır," diye itiraf ettim, "ama insanlar çilek ve krema severler."

Jupiter'in kızıl saçları ve porselen teniyle tam da öyle görünüyor.

Jupiter bana tuhaf bir şekilde bakar, sonra başını sallar ve yengeç keklerine geri döner. Yani o görmüyor. Ama ben görüyorum: Shep, kız arkadaşı kızlarla meşgulken, Jupiter'i *izlerken* kremalı çilek yiyor. Ve onu izleyişine bakılırsa, kesinlikle benimle aynı şeyi düşünüyor: çilek ve krema bir arada çok çekici.

Bu beni çok mutlu ediyor.

Shepard, Stellan, Isadora ve şimdi de Jupiter arasında neler olup bittiğini bilmiyorum. Ama ilk kez bir arkadaşım için umut besliyorum ve daha mutlu olamazdım.

Oradaki adamım için de umutluyum.

Conrad'ın yanında, gölün kenarında duran ve hoş bir sohbet ediyor gibi görünen adam. Ya da daha doğrusu, tartışmıyorlar ve birbirlerine kızgın görünmüyorlar, bu da benim için bir kazanç. Bir süre sonra, tüm çocuklar futbol oynamaya karar verdiğinde, mutluluğum ikiye katlanıyor çünkü Shep ve Ledger aynı takımda ve Stellan ve Conrad karşı takımda olsa da, sanki dört Thorne kardeşi birbirlerine karşı değil, birlikte oynuyorlar gibi görünüyor.

Günün geri kalanında gülümsüyorum ve bir mesaj aldığımda, bunun bana verdiği mutluluğu hiçbir şeyin gölgeleyemeyeceğini düşünerek çılgınca düşünüyorum.

Ezra'dan.

Ve yarın sonra benimle görüşebileceğini söyledi.

İki gün sonra, Ezra ile öğle yemeğinde buluşup ona her şeyi anlatmaya hazırlanıyorum. Böylece, gerekirse kamuoyunun önünde bile, onun babası ve benim babamla bu durumu halletmek için bir plan yapabiliriz.

Bunu söylediğime inanamıyorum ama Ledger'ın evde olmadığına seviniyorum. Hatta şehirde bile değil.

Deplasmana gitti ve aramızdaki bu ilk ayrılıktan ne kadar nefret etsem de, Ezra'ya her şeyi anlattığımda ve kaçınılmaz olarak eve döndüğümde, üzgün ve ağlarken onun yanımda olmasını istemiyorum. Ona haberleri yavaşça vermesem bile, hamileliğimi öğrendiğinde böyle olacağını biliyorum.

Bu, tabutun son çivisi olacak ve o zaman Ledger'a zamanımızın dolduğunu söylemekten beni alıkoyacak hiçbir şey kalmayacak.

Küçük hayal dünyamızı terk etmenin ve gerçek hayata dönmemizin zamanı geldi.

Ve ayrı yollara gitmemiz.

Sadece karnımda taşıdığım bu iki küçük varlık bizi birbirimize bağlayacak.

Umarım bana yeterince güvenir ve çocuklarını ondan almayacağımı anlar. Başka bir adamla evlenmeme rağmen, onların hayatının bir parçası olmaya devam edeceğini anlar. Ayrıca, evlendiğimde ve kardeşimle Callie güvende olduğunda, Ledger'a her şeyi anlatmaya karar verdim. Babamın planını, Ezra ile neden evlendiğimi, hayatımda bir şeyler yolunda gitmediğinden şüphelenmesine rağmen neden ondan sırrımı sakladığımı.

Her şeyi.

Ve yine, ellerimin bağlı olduğunu ve bunu ailem için, onun ve benim ailem için yaptığımı anlamasını umuyorum.

Ezra ile buluşmak için kapıdan çıkmak üzereyim ki telefonum çalıyor. Arayan Callie ve dalgın bir şekilde telefonu açıyorum: "Merhaba, tam çıkıyordum. Ben..."

"Tempest."

Sesi o kadar zayıf ve küçüktü ki, beni durdurdu. Karnımı gizleyecek baharlık ceketimi giymeyi bırakıp, Ezra'ya söylemeden önce "Ne oldu? Halo mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi, burnunu çekerek. "Ben... Reed. Dükkanı."

Bunun üzerine, göğsüme bir korku çöker ve sesim neredeyse onunkiyle aynı olur. "Ne?"

"Orada..." diye başlar, ama bir saniye duraksar. Sonra, "Bu sabah bir kontrol için bazı insanlar geldi. Ben... Ben bunun olacağını bile bilmiyordum. Reed de bilmiyordu ve... Ve gerekli evrakların olmadığını söylüyorlar."

"Ne gibi gerekli evraklar?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum... Tek bildiğim, bunun çok önemli bir şey olduğu ve..." "Ve ne?"

Birkaç saniye bekledi ve düşüncelerini toparlamaya çalıştığını anlasam da — benimkiler de şu anda oldukça dağınık — yine de acele etmesini istiyorum.

"Tempest," diye başlıyor, sesi hala titriyor, "dükkanı kapatabileceklerini ve Reed hakkında soruşturma açılacağını söylüyorlar. Ve lisansını askıya alabileceklerini," yutkunuyor, "sonsuz kadar. Ben... Ben nasıl oldu bilmiyorum. O dükkanı çok seviyor. O dükkan onun hayatı ve çok titiz davranıyor. Her zaman işlerinin başında durdu ve işleri yeni yeni yoluna girmeye başlamıştı ve... Kimi arayacağımı bilemedim ve... Çok korkuyorum."

Keşke ona bir şey söyleyebilseydim.

Tanrım, ona ne söyleyeceğimi

bilmiyorum. O haklı.

Kardeşim o dükkanı çok seviyor. Gençliğinden beri hayatının büyük bir parçası ve Callie haklı. Her şeye çok titizdir, artık sadece orada çalışmak yerine sahibi olduğu için daha da titiz. Lisanslarını, ekipmanlarını güncel tutmak, orada çalışan diğer adamları hizada tutmak için her zaman işinin başındadır ve...

Oh, lanet olsun.

Siktir, siktir,

siktir. O mu?

Babamız mı?

Ama neden böyle bir şey yapsın ki? Benden istediği her şeyi yaptım ve...

"Dinle, Callie," diyorum, sesim bana yabancı geliyor. "Bunu çözeceğim, tamam mı? Etrafta biraz araştırıp neler olduğunu öğreneceğim. Beni ara, tamam mı? Sakın... Sakın panik yapma."

Onun korkularını yatıştırmak için bir şey yapabildiğimden emin değilim, özellikle de kendim çok korkmuşken. Ama maalesef şu anda bununla ilgilenecek vaktim yok.

Telefonu kapatır kapatmaz babamı arıyorum ve ilk zil sesi bile bitmeden telefonu açıyor, bu da belki de beni beklediğini düşündürüyor.

Bu, boğazıma kadar korku doldu ve beni boğdu. "Biri erken kalkmış," dedi neşeyle.

Kulübenin ön kapısındaım, destek almak için kapıya yaslanıyorum ve telefona homurdanarak soruyorum, "Ne yaptın?"

"Bu sabah mı?"

Bir saniye gözlerimi kapatıyorum. "Ne yaptın sen baba?"

Yine ses tonu rahat, "Uyandım, kahvaltı yaptım..."

"Baba, şu anda benimle uğraşma," diye sözünü kestim ve sırtımı kapıya dayadım. "Reed'e ne yaptığını söyle bana."

"Oh, o mu?" diye iç geçirdi. "Şey, henüz bir şey yapmadım ve bu doğru. Ama düşünüyorum."

"Ben..." Yutkundum, boğazım kurudu ve kaşındı. "Neden ona bir şey yaparsın ki? Neden şimdi? Neden..."

"Çünkü duygularım incindi."

"Ne?"

"Önce senin kardeşin," diye devam etti, bana hiç mantıklı gelmeyen bir şekilde. "Şimdi de sen."

"Sen ne..."

"Bu muameleyi hak edecek ne yaptım? Neden ikiniz de beni hayatlarınızdan uzak tutmakta ısrar ediyorsunuz? Torunlarımın hayatından uzak tutmak için."

Çantam yere düşerek gürültüyle yere çarptı. "Ne?"

Karşı tarafta sessizlik hakim. Korkunç
ve ürkütücü bir sessizlik.

Dayanamayıp konuşmak üzereyim ki, babam durumu daha da kötüleştirerek önce konuşmaya karar verir. "Öğreneceğimi sanmadın, değil mi?"

"Ben..."

"Bunu benden saklayabileceğini düşündün, değil mi, kızım? Beni kandırıp intikam almayacağımı *sandın, değil mi?*" diyor, sesi her kelimeyle daha da yükseliyor. "Öyle mi?"

Kafamı çılgınca sallıyorum. "Hayır. Seni kandırmadım. Ben..."

"Ezra'nın seninle bu halde evleneceğini mi sanıyorsun? Bir ezik adamın bebeğini taşıyan lanet bir fahişe. Sence babası bunu onaylar mı? Aylardır ayak sürüdükten sonra şimdi o parayı bana verecek mi sence?"

"Baba, ben..."

"Ledger Thorne, değil mi? Adı bu."

Daha fazla korkamayacağımı sanıyordum ama yanılmışım. Şimdi korku kemiklerimi kemiriyor.

Kaslarımı ve derimi kemiriyor, titrememe neden oluyor, kusmak istememe neden oluyor, nefesimi, sözlerimi, düşüncelerimi etkiliyor.

"Onları seçmeyi iyi biliyorsun," diye devam etti. "Öfke sorunu olan bir futbolcu. Kariyerinin şu anda boka sardığını biliyorsun, değil mi? Onun gibi bir ezikle ilişkisini bitirmekten bahsediyorlar. Kiminle yatmayı seçtiğin umurumda değil. Annen gibi kızı. Ama beni mahvettiğinde umurumda oluyor."

"Ben..." diye başlıyorum, kelimeleri zorla çıkararak. "Seni mahvetmiyorum. Hamile olmam ya da kimin çocuğuna hamile olduğumun önemi yok. Ben..."

"Bebekler," diye sözümü kesti, sesi tehlikeli ve ürkütücüydü. "Bunu bilmiyordum." Gözlerimi sıkıca kapattım.

Aptalca, aptalca hatam yüzünden.

Babamın öğrenmesini hiç istemedim. Ezra'ya söyleyip bu durumla nasıl başa çıkacağımıza karar verene kadar. Ve o zaman bile, bu haberi onun kötü kendisinden saklamanın bir yolu olsaydı, yapardım. Bebeklerimi babamdan uzak tutmak için her şeyi yapardım.

Annemden de.

Diğer hayatımdaki herkesten.

Ailenin, sevginin ya da saf olan her şeyin anlamını bilmeyen insanlardan.

En çılgın hayallerimde bile, bu şekilde öğreneceğini hiç düşünmemiştim. Sadece bu da değil, en beklemediğim anda intikam alacağını da. Onun isteklerine boyun eğmek için elimden gelen her şeyi yaptığım halde.

"Hamile olmam önemli değil," diye tekrarlıyorum. "Düğüne sadece üç hafta kaldı ve ben hala Ezra ile evleneceğim. Anlaşmamın şartlarını yerine getireceğim. Sen sadece bana kendi yolunu izlememe izin ver ve..."

"Öyle yapıyorsun."

"Ne?"

"Ezra ile evleneceksin, ama üç hafta sonra değil. Yarından sonra." "Yarından sonra..."

"Evet, çünkü artık işleri kendi bildiğim gibi yapacağım," diye ilan etti. "Bu ne... Bu ne anlama geliyor?"

"Bu demek oluyor ki, küçük kız," diyor yumuşak, tehditkar bir sesle, "oyun oynamaktan bıktım. Seni kandırmana izin vermekten bıktım, anladın mı? Şimdi, kardeşinin işe yaramaz dükkanını ve işe yaramaz ehliyetini elinde tutmasını istiyorsan, sana söylediğim her şeyi aynen yapacaksın. O ezikle birlikte yaşamayı bırakacaksın ve bu gece düğünün şerefine partiye geleceksin. Ve kimse senin ne kadar küçük bir fahişe olduğunu anlayamayacak şekilde geleceksin. Söylediklerimi anlıyor musun? *Kimse* bilmeyecek. Sen o ibne pislikle evlenip o para benim banka hesabına girene kadar kimse bilmeyecek. Çünkü inan bana, eğer biri öğrenir ve bu düğün herhangi bir *lanet olası* sebepten iptal olursa, kardeşini çok fena bir duruma sokarım. Sevgilini de eklerim. Bir taşla iki kuş. Zor olmaz, kariyeri zaten

belirli değil. Arkadaşım olan New York City FC'nin sahibine bir telefon yeter, o gider. Ve hepsi senin suçun olacak. Senin ve karnındaki o piç kurusu bebeklerin.

OTUZ ALTI.

Onun Güzel Diken

O gitti.

Karım gitti.

Bilmeliydim. Her zamanki gibi maçtan sonra beni aramadığı gibi, telefonuma da cevap vermediğinde bir terslik olduğunu anlamalıyım. Ve sadece çok yorgun olduğunu, konuşamayacağını söyleyen bir mesaj attı.

Konuşmak için asla yorgun değildir.

Hatta, son birkaç gündür ben yokken, telefonu kapatıp biraz dinlenmesini söyleyen ben oldum. Evet, bilmeliydim.

İlk başta onun bildiğini düşündüm.

Ne yaptığımı, ona nasıl yalan söylediğimi, onu kandırdığımı biliyor ve bu yüzden sözünü tutmayıp bana haber vermeden gitti.

Ve dediğim gibi, onu suçlamam.

Ama onun benim olduğunu kanıtlayan belgeler, evlilik cüzdanı, yatak odasındaki kasada güvenli bir şekilde saklı. Yani sorun o değildir.

Peki ne?

Neden gitmiş ki?

Neden bana verdiğı sözü tutmadı? Babası mı?

Onun babası, değildir mi? Ve o adam. Onun sadece bir aile dostu olduğunu söylediğı adam.

Öfke ve korkuyla titreyerek, gözlerim bulanık ve kızarmış halde, neler olup bittiğini bana anlatabilecek tek kişiyi arıyorum.

Reed nc çalınca telefonu açar ve ben bağırırım, "O nerede lan?"

"Ne?"

"Karım nerede lan?"

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Onun Güzel Diken

Karım evleniyor.

Ve adamın adı Ezra Vandekamp.

Grne göre geçen yazdan beri nianlıymı. Yani, The Horny Bard'da ve sonra o lanet olası ık restoranda ona rastladığım gece nianlıymı. Bu yüzden ona o özel gülümsemesiyle gülümsüyordu.

Onu kardeşinin mutfağında öptüğüm gece nianlıydı.

Onu en sevdiği kitapçıya götürdüğüm gece ve sonra bana onu sikmemi istediği gece nianlıydı. Onu kulübeye götürdüğümde, denediğimiz tüm o zamanlar ve ondan sonraki zamanlarda nianlıydı.

Nianlıydı.

Öyleydi.

Siktiğimi
n.

Nianlıydı

.

Ve onun babası olduğunu

biliyorum. Biliyorum.

O zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum.

Ama anlamadığım şey, neden? Nasıl? Onun üzerinde ne var? Neden bana söylemedi?

Telefonum çalarken kamyonetimden indim. Sesli mesaja bırakmak istedim ama o pislik karımı aramama yardım etmişti, ben de cevap verdim. "Ne?"

"Orada mısın?" diye soruyor Reed.

Bardstown'un dışındaki lüks dđđün salonuna bakıyorum. Reed adresi bana sadece birkaç saat önce vermişti. Çılgınca telefon ettikten sonra, kendi deyimiyle "yaşlılar"la iletişime geçmiş ve bugün dđđünü olduğunu öğrenmiş.

Kız kardeşi ve karımın.

"Evet," diyorum.

"Dinle, bu lanet planın her yerinde babamın kokusu var, duyuyor musun?" diye bağırdı. "Pest bunu asla yapmaz. Onun seçtiği biriyle asla evlenmez. Kız kardeşimi tanıyorum ve..."

"Karım," diye homurdandım. "O benim *karım*. O hasta ve mutsuzken, kıcının teki olan kardeşi kafasını kıcından çıkaramadığı için acı içinde kusarken sen neredeydin?"

Sanki kendini sakinleştirmeye çalışır gibi birkaç saniye nefes alıp verdiğini duydum.

Belki ben de aynısını yapmalıyım.

Dr. Mayberry bunu onayladı. Bana nefes egzersizleri öğretiyor. Öfkemi parçalara ayırıp her açıdan incelemek için rasyonalizasyon teknikleri de öğretiyor. Buna klasik "tepkiden önce düşün" diyor.

Ama düşünemiyorum.

şu anda değil.

O orada, benden koparılmak üzereyken olmaz. "Seninle bunu konuşmayacağım," diyor Reed öfkeyle.

"İyi, çünkü benim de zamanım yok."

"Ama diğer konu hakkında konuşacağız. şimdiye kadar sadece senin çocuklarını doğuran kız kardeşim, ne kadar trajik olursa olsun — birdenbire senin karın oldu?"

Dükkanında bir sorun olduğu için geri kalması iyi oldu, yoksa onu çıplak ellerimle boğardım.

"Hayır, yumruklarımız konuşsun. Kazandığımda, seni öldürmek mi yoksa öldürmemek mi istediğime karar verirsin."

"Seni pislik, ben gidiyorum..."

"Nedenini biliyor musun Jackson?" Onu keserek sözünü bitirdim. "Neden kazanacağım. Çünkü bu benim için bir erkeklik yarışı değil. Lanet karım için savaşıyorum ve onunla aramıza giren herkesi yok edeceğim."

Bunun üzerine telefonu kapatıp onu aramaya gittim.

Önce onu buradan uzaklaştıracacağım. Onu güvenli bir yere götüreceğim. Ve sonra... *Sonra* tüm yalanlarını konuşacağız.

Aylarca bana nasıl yalan söylediğini konuşacağız. Ezra hakkında beni nasıl kasten yanılttığını. Onun sadece bir aile dostu olduğunu söylediğini.

Attığım her adımda, ben de ona yalan söylediğimi hatırlıyorum. O belgeleri imzalayıp ona ihanet ettiğimi.

Tabii, o kızgınken, dünyaya öfkesini kusmak istediğinde de böyle hissetmiş miydi? Con öyle olmadığımı söyledi, ama bu beni babama benzetiyor mu?

Ama hiçbir şey içime işlemiyor.

Hiçbir şey en ufak bir fark yaratmıyor. Dünyam çatlamış ve kırmızıya boyanmış.

Ve karımı bulup eve götürene kadar hiçbir şey düzelmeyecek.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Onu seviyorum.

Ona aşığım. Ledger

Thorne'a.

Dünya ona öfkeli diyor ama ben ona güzel diyorum. Dünya ona ateşli ve pervasız diyor. Ama benim için o, tanıdığım en düşünceli ve şefkatli adam.

En güvenilir. En güçlü. En

yanlış anlaşılan.

Sırf benim hayalim olduğu için karnımda bu iki bebeği bana veren adam. Sonunda onun da hayali oldu ama yine de.

Bu gerçeği, onu terk ettiğimde, kırk sekiz saatten biraz fazla bir süre önce anladım.

Hayatımın geri kalanında onu istememin nedeni. Aramızda olanlardan sonra hayatıma devam edemememin nedeni. Ezra'yla ya da başka biriyle evlenmek istemememin nedeni. Tabii, buna zorlanmam dışında.

Çünkü onu seviyorum.

Onu sevmekten hiç vazgeçmedim. Ve bundan pişman değilim.

Kesinlikle utanç ya da aptallık ya da herhangi bir pişmanlık duymuyorum. Tek pişmanlığım, bunu daha önce fark edememiş olmam.

Orada, onunla birlikteyken.

Olduğu gibi, nereye gittiğime ya da bir yere gittiğime dair bir not ya da mesaj bırakmadım. Sadece kıyafetlerimi topladım, eşyalarımı aldım ve gittim.

Ona böyle gitmeyeceğime söz verdiğimi biliyorum. Önce ona söyleyeceğime.

Ama başka seçeneğim yoktu. Bunu yapmak zorundaydım. Sadece kardeşimi ve ailesini değil, onu da korumak için. O bana her zaman güvende hissettirdi, değil mi? Bu yüzden, onun hayal ettiği her şeyin, uğruna çalıştığı her şeyin güvende kalmasını sağlamak için bunu yapıyorum.

Ve babamın emirlerine uyduğumdan emin olmak için aynaya binlerce kez bakıyorum. Annemin kibri sayesinde, on sekiz haftalık karnımı mükemmel bir şekilde gizleyen bir elbise seçmiştik. Bol fırfırlı ve göğüs kısmının hemen altında başlayan şemsiye şeklinde bir bel kısmı var, böylece kimse sakladığım sırrı öğrenemez.

Dün gece partide de benzer bir elbise giydim ve Ezra'nın babası ile benim babam bizi mutlu çift olarak odada dolaştırırken şampanya içiyormuş gibi yaptım. Herkes, özellikle davetiyeler çoktan gönderildikten sonra düğünümüzün bu kadar aceleye getirilmesine şaşırmişti. Ama babalarımızın yönlendirmesiyle, evlenmek için sabırsızlanan mutlu çift rolünü oynadık. Özellikle Ezra'nın son birkaç aydır Kore'de gecikmesi nedeniyle tarihi öne almak mantıklı geliyordu.

Ama elbette gerçek hikaye, babam sayesinde Ezra'nın babasının, Ezra'nın başka bir erkekle uygunsuz bir pozda çekilmiş bazı fotoğraflarını ele geçirmiş olmasıdır. Babamın dediğine göre, bu fotoğrafların her an gazetede yayınlanabileceği bilgisini almış ve Ezra'nın babası bunu kesinlikle istemiyormuş. Bu yüzden, arkadaşlıklarının hatırı için babam, düğünün bir an önce yapılması ve Bay Vandekamp'ın aynı gece düğün töreninde iki şirketin birleşmesini duyurması şartıyla evliliğe izin vermiş.

Babam bir yılan, değil mi?

Ezra için ilk kez kötü hissetmiyorum. Sadece parasından mahrum kalmakla kalmayacak, ilk gecemizde beni şişkin karnımla gördüğünde büyük bir sürpriz yaşayacak.

Ama onunla ailemin güvenliği arasında seçim yapmak zorunda kalırsam, her zaman ailemi seçerim.

Her zaman onu seçerim.

Tanrım.

Ŗu anda deliye dnmŖ olmalı. Aklını, huzurunu kaybetmiŖ olmalı. Ve tanrım, tam da geri kazanmaya baŖlamıŖtı, değil mi? Piknik çok baŖarılı gemiŖti. KardeŖleriyle arasında gerçek bir ilerleme olduğunu görebiliyordum. Yani, her gün onlarla antrenmana gitmek artık onun için bir angarya olmayacaktı. Ve belki, sadece belki, zorunlu terapisine daha fazla ilgi göstermeye baŖlayacaktı.

Ama Ŗimdi benim ayrılmamla, sanki o da baŖa döndü gibi hissediyorum.

Uçağı bu sabah çok erken kalktı ve Ŗimdiye kadar benim gittiğimi ėrenmiŖ olmalı. Ona verdiğim sözü tutmadığım için kızmıŖ mıdır? EndiŖeleniyor mu? Bunun babamla bir ilgisi olduğunu mu dŖnyor? Ne...

Kapının açılma sesini duyuyorum ve karnımın hala görünmediğinden emin olmak için eteğimi düzeltiyorum.

Ama boŖuna uėraŖmamalıydım.

Çünkü aynada gördüğüm, odaya giren kiŖi, bunu bilen biri.

Aslında bunu bilen ilk kiŖi oydu. Onun

ocuklarına hamile olduğumu.

Ve o...

Çok iyi. Çok muhteŖem, koyu renk tiŖrt ve soluk kot pantolonuyla, dağınık saçları alnına dŖmŖ, yanakları temiz tıraŖlı haliyle, acı çeken ruhuma merhem gibi geliyor. Uçağa binmeden önce tıraŖ olduğunu dŖnyorum, çünkü yüzünün güzel hatlarını ve kıvrımlarını görmeyi ne kadar sevdiğimi biliyor.

O kapıyı kapatır kapatmaz etrafında dönüp duruyorum, gözleri hiç bu kadar karanlık olmamıŖtı ve bana dikilmiŖ durumda. Ve ona dönüp yüzünü gördükten sonra yaptığım ilk Ŗey, bir adım ne çıkmak, çünkü kalbimde onun her Ŗeyi çözeceğini biliyorum. Beni buradan götüreceğini biliyorum.

Kulübeden ayrıldığımdan beri ilk kez kalbim çarpmaya baŖladı ve ağzım gülümsemeye baŖladı.

Ama sonra
durdum.

Ve düşündüm.

O burada.

Burada.

Ve bir saatten az bir süre sonra evleneceğim.

Ve bir saat içinde evlendiğimden emin olmalıyım.

Onun ve kardeşimin hatırı için.

Bu yüzden ona gidemem. Kendimi kollarına atıp beni götürmesini isteyemem.
Onu buradan çıkarmam lazım. Gitmesi lazım.

"Ne... Ne yapıyorsun burada?"

Çenesi seğiriyor ve yanıt olarak bana doğru yürümeye başlıyor.

"Beni burada bulmayı nasıl bildin?" diye soruyorum, geriye doğru yürümeye
başlıyorum. Cevabı öncekiyle aynı, bana doğru ilerliyor.

Ama şimdi beni baştan aşağı süzüyor. Gelinlik
içinde.

Ve bunu yavaşça yapıyor. Çok, *çok* yavaşça. Bilerek ve kasten. Ve o anda iki
şeyin farkına varıyorum.

Birincisi: Her zamanki gibi yavaş da olsa, uzun bir antrenman gününün ardından
eve geldiğinde genellikle yaptığı şey budur. Benim iyi olduğumdan emin olmak
için, kendi iç huzuru için. Ve bu benim kalbimi daha da kırıyor.

İkincisi: O geceki haliyle görünüyor. İntikam almaya kararlı bir şekilde bana
geldiği geceki haliyle. Bu da kalbimi paramparça ediyor.

Havada hissedilebiliyor. Şişmiş ve ağır. Öfkesiyle yüklü ve elektrikli.

Gözümden kaçmış ama şimdi çok açık bir şekilde görebiliyorum.

Ve onun incindiği için kızgın olduğu daha da açık. Onu davranışlarımla incittim.
Ona verdiğim sözü tutmayarak onu incittim.

Onu incittim.

Keşke bunu düzeltmek için zamanım

olsaydı. Ama yok.

Çünkü onu buradan çıkarmak daha da önemli.

Öfkeli Ledger iyi bir şey değil. Öfkeli Ledger, o gece yaptığı gibi her şeyi mahveder. Kendine ve kardeşime zarar vermeden gitmesi için onu bir şekilde sakinleştirmeliyim.

"Bak, biliyorum..." Sakinleştirici bir hareketle ellerimi kaldırıyorum. "İncinmiş olduğunu biliyorum. Kızgınsın. Biliyorum. Bunu görebiliyorum, hissedebiliyorum. Soruların olduğunu *biliyorum*. Seni terk ettim. Ve not bırakmadım, ve ben..." Dudaklarımı yaladım. "Seni endişelendirdim. Ve bu tam da yapmayacağımı söylediğim şeydi. *Tam* da yapmayacağıma *söz verdiğim* şeydi. Sana verdiğim sözü tutmadım. Biliyorum. Ama yemin ederim... Tanrı'ya yemin ederim, Ledger, tüm sorularını cevaplayacağım, tamam mı? Ne istersen yapacağım. İstedğin cezayı çekeceğim. Ve ben... Zaten yapacaktım. Bana inanmak için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum, ama lütfen sana her şeyi açıklayacağımı söylediğimde bana inan. Her şeyi anlatacaktım, her şeyi itiraf edecektim, bir kez..."

Onun önünde bu kelimeyi kullanmak zorunda olduğum için kendimden nefret ederek yutkundum. "Evlendiğimde. Henüz bir yolunu bulamamıştım. Ama yapacaktım. Onun hakkında konuşmaktan bile nefret ettiğini biliyorum ama o iyi bir adamdı. Onunla konuşacaktım ve Ezra da..."

Sırtım soğuk pencereye çarptığında sözlerim kesildi.

Ezra'nın adını duyunca çenesi titremeyi kesip dişlerini gıcırdattığını söylemeye gerek bile yok.

Yine yutkunarak fısıldıyorum, çünkü artık beni duyacak kadar yakın. Artık o kadar yakın ki, tek görebildiğim o ve granit gibi oyulmuş yüzü ve tarçın kokusu. "Lütfen, Ledger. Kızgın olduğunu biliyorum. Biliyorum. Ama lütfen bir şey yapma. Şimdi değil. Lütfen bekle, tamam mı? Git. Şimdilik. Ve söz veriyorum, düğünden sonra seni bulup her şeyi açıklayacağım..."

Bu sefer duruyorum çünkü kolumu sıkıca tutuyor.

Acı verecek kadar sıkı.

Nefes almaya fırsat bulamadan beni döndürüyor ve pencereye doğru çeviriyor. Perdeler kısmen açık ve buradan avluyu görebiliyorum. Altarı görebiliyorum. Sandalyeleri, çiçekleri, annemin düğün üç hafta öne alınmasına rağmen ısrarla yeterince almamızı istediği küçük adak mumlarını. Konuklar yerlerine oturmaya başlamış. Müzik grubu bir köşede hazır. Papaz yerinde, babamla sohbet ediyor.

Annem bu odadan bu yüzden nefret ediyordu.

Çünkü her şeyi görebiliyordun ve düğünden önce biraz gizem olmalıydı.

Onu arkamda hissediyorum, vücudu çok yakın ama henüz dokunmuyor. Ve her şeye rağmen, ona dokunabilmek için geri adım atıyorum. Vücuduma değen sert kaslarını hissedebilmek için. Birbirimize ne kadar uyumlu olduğumuzu görebilmek için.

Çünkü bu muhtemelen son kez olacak.

Şimdi evleniyorum ve ona nedenini açıklayabilsem de, benimle bir şey yapmak isteyeceğini sanmıyorum. Onu birinin yedeği olarak hayal edemiyorum.

Onun birinin evreninin merkezi olmadığını hayal edemiyorum ve zaten onun için bunu istemezdim.

Üstelik o da benimle sonsuza kadar birlikte olmak istediğini

hiç söylemedi. Ben de bu konuda yalan söyledim ama.

Ben onunla sonsuza kadar birlikte olmak istiyorum.

Ama bunu elde edemeyeceğim. Ve ona geri dönemeyeceğim gibi görünüyor çünkü beni durduruyor, kolumu sıkıca tutuyor ve "Bana onun kim olduğunu göster" diyor.

Söylediği ilk sözler ve tüylerimi diken diken ediyor. "Ledger, lütfen. Yapma. Yapma..."

"Bana kim olduğunu söyle."

"Annem her an gelebilir. Lütfen, yapmalısın..."

Diğer eli boğazımı sıkıp sararak beni geriye doğru eğdi ve kulağıma şöyle dedi: "Sesini duymayı çok seviyorum ama bunu istemiyorum."

Ŗu anda değil. O sik emen ağzını sadece sana sorduğum Ŗeyi söylemek için kullanmanı istiyorum. Anladıysan başını sallla."

Yutkunuyorum, içimi korku kaplıyor.

Korku ve tahrik.

Beni ne kadar sahiplenici bir Ŗekilde tuttuğuna.

Boğazıma. Başımı salladım.

"Aferin," diye övüyor, başparmağı illi yanağıma bastırıyor. "ok iyi. Ŗimdi, o herifin kim olduğunu söyle."

Nefes nefese, fısıldayarak, "Orada. Altarın yanında." diyorum. O Ŗimdi babamın yanında duruyor. Ayrıca papaz ve onun babası da var. O mırıldanıyor. "Ŗimdi bana babanı göster."

"Onun... Onun sol tarafında."

Bunun zerine, keskin bir nefes verir ama neden bana bunları sorduğunu açıklamaz. Ben de tekrar denerim, "Ledger, ben..."

"ŖŖŖ," diye kulağıma fısıldayarak beni inlemeye zorluyor. "Konuşmanı istemedim, değil mi?"

"A-ama..."

Vücudumu daha sıkı kavrar. "Beni kızdırma, tamam mı? Hayatım tehlikedeyken yapma. Dediğimi yaparsan seni bırakırım."

Bir saniye gözlerimi kapatıyorum. "S-söz m?"

Sıkı tutuşu daha da sıkılaşıyor. "Evet."

"Ben..."

"Ama yine de, sözler konusunda pek iyi bir sicilin olduğunu sanmıyorum." O devam ederken kalbim sıkışıyor. "Ama Ŗu anda başka seçeneğin yok, değil mi? Dışarıda o kadar çok insan, başka bir adamla evlenmen için seni bekliyor. O yüzden ne dersem onu yapmak zorundasın ve benim dediğimi yaparsan senin için çok daha kolay olacak."

Nefesim öncekinden daha da kesik kesik. Korkudan değil.

Değilim. Ona karşı değilim.

Öfkelenmiş olsa bile. Kardeşine de söylediğim gibi, onun neler yapabileceğini biliyorum. Onun kusurlarını görmezden gelmiyorum ve bana ya da bebeklerimize fiziksel olarak zarar vermeyeceğini biliyorum.

Nefes almamı zorlaştıran, sesinde gizlenen acı. Benim neden olduğum acı.

Öyleyse bunu düzeltmek bana düşmez mi? Ya da en azından biraz hafifletmek.

Bu yüzden başımı sallıyorum ve nefes alırken göğsünün hareket ettiğini hissediyorum. Sanki rahatlamış gibi.

Ama bu sadece bir saniye sürer, çünkü o gergin bir sesle konuşur. "Şimdi arkanda kim var, söyle."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama gecikiyorum.

Çünkü bir sonraki anda, kolumdaki eli hareket ediyor ve aşağı iniyor. Aşağı, aşağı, ta ki gelinlik eteğimin kabarık kısmına ulaşır onu yukarı çekmeye başlayana kadar. Yine ona ne yaptığını sormak istiyorum ama bu sefer o benden önce davranıp tekrar konuşuyor.

"Düğün elbiseni kim yukarı çekiyor, Tempest?" "L-Ledger"

derken, onun kıcımı, uyluklarımı okşadığını hissediyorum.

"Güzel" derken elbisenin tamamını yukarı çekmeyi başarır.

"Şimdi ona söylemeni

istiyorum." "Ne dedin?"

Ne olduğunu, neden sorduğunu anlamadım, ama sanırım bunun onun şimdi külotuma uzanmasıyla bir ilgisi var. Külotumun kenarlarını okşuyor ve aşağı çekiyor ve ben bir an için onun sert parmakları ve onun için çok ıslak olduğum gerçeği dışında her şeyi unutuyorum.

Külotumu yere düşecek kadar aşağı çektiğinde ve benim sadece içinden çıkmam kalınca, "Külotunu kim indirdi ve şu anda bacaklarını kim açıyor, babana söyle" diyor.

"Ben bilmiyorum..."

"Söyle." Kafamı geriye doğru çekiyor. "Ledger külotumu aşağı çekiyor, baba. Bacaklarımı açmamı istiyor."

Tanrım.

Tanrım.

Bu çok yanlış.

Değil mi?

Benden bunu yapmamı
istiyor. Ama yine de çok
cazip geliyor.

"Söyle," diye ısrarla söylüyor, başımı sallayarak. "Ve gözlerini açık tut, tamam mı? Onunla konuşurken ona bak."

"L-Ledger külotumu aşağı çekiyor, B-Baba," diye fısıldıyorum, gözlerimi onun istediği yerde tutarak. "Bacaklarımı açmamı istiyor."

Alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor, şu anki davranışlarıyla tamamen çelişen bir hareket. "Aferin kızım."

Ama yine de, onun övgüsünün
tadını çıkarıyorum. Daha da
ıslanıyorum.

"Şimdi söyle ona," diye devam ediyor, arkamda kıpırdadığını hissediyorum.
"Ona ne yaptığımı söyle."

Fermuarını açtığını duyunca dudaklarımı yaladım. "O... O pantolonunu açıyor ve sanırım..."

"Ne yapacağını düşünüyorsun?"

Sıcak etinin çıplak kıcıma şaplak atarak yerleştiğini hissedince titredim. "O-O sanırım onu içime sokacak."

"Neyi sokacak?" diye sordu, bu sefer aletiyle kıcıma gerçekten şaplak atarak. Şaplak, şaplak, şaplak.

Ve o çivili, zaten ıslak olan sikinin ucunun etimi acıttığını hissediyorum.

"S-sikini," diye fısıldıyorum.

"Öyle mi? Büyük mü, bebeğim?"

Kafamı sallıyorum, gözlerimi hala kahkahalara boğulan babamdan ayırmadan.
"Evet, baba."

"O soktuğunda canın acıyor mu?"

"Evet. Çok acıyor."

"Ama hoşuna gidiyor, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Çok seviyorum, baba. Çok seviyorum..."

O, penisini birdenbire içeri sokunca sözlerim inilti ve mırıldanmaya dönüşür. Kollarım pençeler gibi pencereye yapışır, avuç içlerim pencereye bastırır. Kalbim de göğsümden çıkacak gibi atıyor.

Çünkü onların bildiğini düşünüyorum.

Dışarıdaki tüm insanlar. Ezra. Babam. Papaz. Herkes.

Birinin gelinin içine sikini soktuğunu biliyorlar. Birinin onu pencerenin önünde, bir saat sonra yürüyeceği mihraba bakarken tecavüz ettiğini biliyorlar. Onu babasıyla konuştururken.

Nasıl bilmezler?

Bana yaptığı bu pis şeyler sarsıcı. İlk hamlesi hayatımı değiştiriyor. Her zamanki gibi olağanüstü bir olay.

Acıyla, ağrıyla, gerginlikle başlıyor ve gözlerimi zar zor açık tutabileceğim kadar güzel bir şeye dönüşüyor. Etrafımda neler olduğunu zar zor anlayabiliyorum.

Ama tabii ki o bunu biliyor.

Beni siktiğinde ne kadar akılsızlaştığımı elbette biliyor. Bir oyuncak bebek gibi düşüncesiz olduğumu.

Sadece onun zevki ve eğlencesi için var olan bebeği. Onun emirlerini yerine getirmek için.

Çünkü boğazımı sıkarken ve kıcımlı tokatlarken keskin bir darbe indiriyor. "Gözlerini aç, Firefly. Babamın sana aldığı elbiseyle seni sikerken gözlerini babandan ayırma."

Gözlerim birden açılır. "Ledger..."

"Bunu o ödedi, değil mi? Lanet olası gelinliğin." Başımı sallıyorum. "Evet."

"Ve bu oda." "O..."

o yaptı."

"Peki ya düğün? Onu da o mu ödedi?" Parmaklarımı cama geçiriyorum. "Evet. Sanırım öyle."

"Güzel." Boğazımı tekrar sıkıyor. "Şimdi bacaklarını benim için açarken ona bakmanı istiyorum. Sana yaptığım, sana yaptığım her şeyi ona anlatmanı istiyorum, daha önce yapman gerektiği gibi."

"Ben..."

Kıçıma bir şaplak daha, bu sefer içimde hareket etmeye devam ederken gerçekten acıtıyor. "O seni o pislikle evlenmeye zorlarken *yapman gerektiği* gibi." Sarsılıyorum. "Öyle, değil mi? O sana bunu yapıyor. Seni istemediğin biriyle evlenmeye zorluyor, değil mi?"

Ve benim için çok üzücü bir şekilde, başımı salladım. "Evet." "O zaman ona söylemeliydin, değil mi?" "Ledger, ben..."

"*Söylemeliydin, değil mi?*" diye homurdandı, elleri vücudumda sertleşiyordu, sertleşiyordu, tıpkı itişleri gibi.

Ve onun emirlerine rağmen, bir saniye gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Suçluluktan. Acıdan.

Nefes almam gerekiyor, ama o boynumu sıkmaya devam ediyor, başparmağıyla nabzımı ezip duruyor. Beni sikmeyi bırakmıyor. Beni kokusuyla boğmaya devam ediyor, kulağıma fısıldamaya devam ediyor.

Durmak bilmediğinde.

"Evet," diye cevap veriyorum.

"O zaman Şimdi ona söyleyeceksin," der ve bir kez daha sertçe iterek beni sarsar ve ona doğru eğilmeye zorlar. "Ona, sana yaptığım her Şeyi, yaparken anlatacaksın ve belki o zaman, *o zaman*, bana neden böyle bir Şey yaptığını, neden bana verdiğin sözü tutup huzurumu  aldığını söylemene izin veririm."

Bunun  zerine boynuma saldırdı.

Dişlerini derime batırıp, çok sevdiği  ilimi emiyor. İnememe rağmen gözlerim yanıyor. Onun itmelerine karşı direnirken boğazımda bir yumru oluyor, amım o kadar ıslak ki, sıvılar uyluklarımdan akıp, bembeyaz jartiyerime sızıyor.

Ve kendimi tutamayıp fısıldıyorum, "O... O bana izini bırakıyor, baba." Ledger derimde homurdanıyor, memnun ve onaylayıcı bir Şekilde.

"Ve bence... bence bunu bilerek yapıyor."

Bir başka homurtu. Ama bu sefer cildimi bir şapırtı ile bırakıyor ve "Neden  yle?" diye soruyor.

"      ben... Ben koridordan yürüyüp rahibin ve evleneceğim adamın önüne çıktığımda, herkes kime ait olduğumu görebilir. Herkes bana ne yaptığını görebilir."

      kez homurdandı ve birkaç saniye boyunca sadece beni sikmekle yetindi.

Sadece içimde çılgınca hareket etti.

Ve ben ona izin verdim, sadece şu anda başka seçeneğim olmadığı için değil, aynı zamanda bana bu sözleri ettirdik e şokumun azaldığı için.

Daha az utangaç ve daha

Özgür. Neden olmasın ki?

O benim sevdiğim adam ve eğer onun beni tüm dünyanın önünde gururla sahiplenmesine izin veremiyorsam, o zaman burada yapacağım. Pencerenin önünde durup, o beni arkadan sikerken tüm dünyayı izleyeceğim.

"Bunu seviyorsun, değil mi?" Ledger Şeytan gibi kulağıma fısıldıyor. Benim tanrım olan Şeytan. "Evet, baba. Ama ben..."

"Ne?"

"Ama daha çok seviyorum..." G-noktamın tam ortasına vurduğunda nefesim kesiliyor, piercingleri beni deli ediyor. "İçime boşaldığında."

Şüpheli bir şekilde alçak bir kıkırdama gibi gelen bir nefes verir. "Evet, öyle. Çok belli, değil mi?"

Eli kıcımdan ayrılır ve karnıma kayar. Elbisenin içinde pek görünmeyen ama dokunduğunda hissedilebilen karnıma.

Ve o da hissediyor.

Avuçlarını genişçe açarak karnımı kavrar, içinde dinlenen bebeklerini kavrar ve benim amım, onun sahipliğini ve hakimiyetini açıkça gösteren bu hareketine tepki olarak onun çubuğunun etrafında kasılır.

Sadece bana değil, onlara da sahip olduğunu açıkça gösterir.

"Sana ne yaptığını herkes biliyor," diyor ve parmaklarını karnıma batırıyor. "Ve bak ne oldu."

"Evet, hamile kaldım."

"Evet, hamile kaldın," diyor, kalçaları kıcıma çarpıyor. "Ve şimdi dünyadan saklamak için etrafta koşturup duran şişmiş bir karnın var."

"Ben... ben istemiyorum." "Hayır mı?"

Gözlerim bulanıklaşırken başımı sallıyorum. "Hayır."

Elini karnımdan göğsüme kaydırıyor. "Peki ya bu şişkin memeler, ha?"

Birini sıktığında inledim. "Onlar..." "Onlar ne?"

"Elbiseme sığmayacaklar, baba."

O benim etlerimi şişirirken bir nefes daha üfledi. "Tabii ki yapmazlar. Çünkü bir erkeğin için bacaklarını açıp içine girmesine izin verdiğinde olan budur, değil mi? Hamile kalırsın. Karnın onun bebekleriyle dolar, memelerin sütle dolar."

Başımı ileri geri sallıyorum, gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Babamın Bay Vandekamp ile gülüşmesini zar zor izleyebiliyorum,

kızına ne olduğunu tamamen fark etmeden. Onun kurallarını çiğnediğimi ve düğünümünden önce bebeklerimin babasının beni sikmesine izin verdiğimi tamamen fark etmeden.

O benim meme uçlarımı çimdiklerken, ben yine inleyerek ona karşı sarsılıp duruyorum. Yine de, "Henüz değil, baba. Göğüslerim..." diyorum.

"Ama yakında olacak, değil mi?" diye fısıldıyor ve sanki bunun olmasını, memelerimin sütle daha da şişmesini bekleyemezmiş gibi inliyor. "Olacak ve bana inan, o adam, senin içine bebeklerini sokan o siktiğimin oğlu, seni rahat bırakmayacak. Seni bırakmayacak. Senin peşinde olacak, anlıyor musun? Onun bebeklerini emzirir emzirmez, sıra ona gelecek. Ve sana yapışacak. Göğüslerine yapışacak ve içecek, içecek ve siktiğimin memelerini kurutacak."

Ve ben bunu hayal ediyorum.

Hayal etmeden duramıyorum.

Ağzı süt dolu göğüslerimde, emiyor ve içiyor. Bebeklerimiz beslendikten sonra uyurken.

Bu beni o kadar çileden çıkarıyor ki, camı tırmalayıp onu uyarmak zorunda kalıyorum: "Tanrım, Ledger, sanırım ben..."

"Ama şimdi bunun için endişelenmene gerek yok, değil mi?" diye boğuk bir sesle söylüyor, nefesi hızlanıyor ve vuruşları gittikçe hızlanıyor. "Hala zamanın var. Şu anda tek endişelenmen gereken şey, koridorda yürürken amının onun sperminle nasıl dolacağı. O boktan nişanlının önünde dururken ondan nasıl kokacağın ve onun, birinin senden önce geldiğinden haberi olmayacağı. Birinin senden önce amını siktiği. Birinin rahmini ve amını doldurduğu ve seni fahişesi yaptığı."

Bunu yapmak için nereden güç bulduğumu bilmiyorum ama başımı çevirip gözlerine bakıyorum.

Gözleri uyuşturulmuş, sarhoş, şehvetli ve heyecanlı görünüyor.

Bardağı bırakıp, bir elimi onun titrek çenesine götürüyorum ve "Ama sorun değil. Çünkü ben onun fahişesiyim. Sadece onun, başka kimsenin değil. Evlenmek

bunu değiştirmez. Neden biliyor musun, baba? Çünkü sen artık benim babam değilsin. O benim babam. Ve ben onun prensesiyim. Üç prensesinden biri."

Ve sonra kendimi bırakıp gittim.

Yüzünü izlerken, gözlerinin heyecanını yitirip tamamen şehvetle kaplandığını görürken, başımı omzuna yaslayıp bir süredir beni tehdit eden orgazma teslim oldum.

Kendimi boşalmaya bıraktım, gelinliğini ve jartiyerimi sırlıslıkla ettim.

Muhtemelen onun kıyafetlerini de sırlıslıkla ettim.

Kendimi titremesine ve ona karşı kıvranmasına izin verdim, içimdeki tüm bu hislere inleyip haykırdım. Hisler ve duygular. Şimdiye kadar hiç anlamadığım duygular.

Bunlar aşk, değil mi?

Bana hissettirdiği tüm bu şeyler. İyi, kötü, çirkin.

Onun için hissettiğim her şey L ile başlıyor ve E ile bitiyor. Her zamanki gibi.

Başlangıcından beri.

Onun içimde kalınlaştığını, sertleştini ve büyüdüğünü hissettiğimde, başıboş düşüncelerim kesiliyor ve onun boşalacağına dair bir uyarı alıyorum. Ve gelir, sıcak spermlerinin fişkırmasını ve sikinin sıkı atışlarını hissederim, ama sadece bir anlığına. Çünkü orgazmının ortasında, sikini çıkarır ve henüz parmağıyla girmiş olduğu vücudumun en dar deliğine yönelir. Başını içeri sokar, benim zevkimi acıyla karıştırır, ta ki kıcımın deliğine boşalana kadar.

Ta ki onu spermleriyle doldurana kadar. Ve neden bunu yaptığını anlıyorum.

Aynı sebepten dolayı boğazımdan ayrılıp parmaklarını ağzımın içine sokuyor, hiç olmadığı kadar derine giriyor. Çünkü beni her yerimden doldurmak istiyor. Vücudumdaki her deliği sahiplenmek istiyor.

Başka biriyle evlenmeden önce.

Ve bu düşünce o kadar üzücü ki, ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Yere yığılmamak, ya da daha kötüsü, onu beni götürmesini söylememek için yapabileceğim tek şey bu.

Ama bunu yapamam.

Bu rüya dünyasından çıkıp gerçek dünyaya adım atmam gerekiyor. Onlar gelmeden önce çok az zamanım var, o yüzden o işini bitirince titrek bacaklarımla dönüp ona gitmesini ve her şeyi sonra açıklayacağımı söylemek için ona bakıyorum, ama onun dikkatinin tamamen başka bir şeyde olduğunu fark ediyorum.

Omuzlarımın üzerinden ve pencerenin dışında bir şey.

Onun yüz hatlarını bir kez daha sertleştiren bir şey. Ama yüzünde başka bir şeyin daha olduğunu hissediyorum. Tatmin, zafer ve zafer gibi görünen bir şey.

Bu bakışı daha önce de görmüştüm.

Özellikle maçlarında ya da kardeşimle kavga ederken. Ama neden şimdi öyle baktığını anlamıyorum.

Ona sormak üzereydim ki, dünyadaki en kötü sesi duydum.

Kapımın açılma sesi ve çok sayıda ayak sesi, odanın içinde güm güm güm güm. Ama nedense hala Ledger'dan gözlerimi ayırmıyorum. Belki donakaldığım içindir.

Korkudan donakaldım.

Şu anda lanet olasıca donmuş durumdayım. Ama o değil.

O sakın.

Hâlâ galip. Sanki bunun olmasını istemiş gibi. Sanki insanların odaya dalmasını istemiş gibi.

"Biliyordun," diye fısıldıyorum. "Bizi göreceklerini biliyordun.

Görmelerini istedin." Yüzünde görüyorum. Evet, biliyordu ve evet, istemişti.

Ama cevap veremedi, bir el omzuna konuyor, tişörtünü tutup onu döndürüyor. O elin kime ait olduğunu biliyorum. O sesin kime ait olduğunu da biliyorum.

"Sen kimsin lan? Kızımın ne yapıyorsun?"

Ancak babama cevap vermek yerine, Ledger zamanını pantolonunun fermuarını çekip düğmelerini iliklemekle geçirir. "Kızına ne yaptığım ortada değil mi?"

"Sen..."

"Ve ben onun bebeklerini taşıyan adamım." "Ne?"

"Asıl soru şu, *baba*, sen kendini kim sanıyorsun? Ve o zaten benimle evliyken onu zengin bir pisliğe vermeyi nasıl uygun buluyorsun?"

O anda odaya bakıyorum.

Şimdiye kadar onun geniş sırtına, dik ama kibirli duruşuna bakıyordum.

Ama şimdi odamın insanlarla dolu olduğunu fark ettim: Ezra, babası, annem, papaz, tanımadığım ve daha önce hiç görmediğim birkaç kişi.

Hepsi buradalar.

Hepsi bu sahneyi izliyor. Hepsi şok olmuş durumda. Hepsi dehşete kapılmış görünüyor.

Ve bu kadar felaket bir durum olmasına rağmen, onların beni siktiğini izlemeleri, düğünümün mahvolabileceği ve dolayısıyla babamın tüm tehditlerinin gerçekleşebileceği gerçeği, buna odaklanamıyorum.

Bir saniye sonra duyduğum gümbürtüye bile odaklanamıyorum. Bir çıtırtı.

Yumruğun kemiğe çarpması.

Ve bu ses, Ledger'ın yumruğunun babamın çenesine çarpması ve orada durmuyor. Bu sesler, bu gürültüler, hayır. Devam ediyorlar ve devam ediyorlar, babam

tüm darbeleri babam alıyor. İnsanlar öne çıkıyor, Ledger'ı durdurmaya çalışıyor, onu babamdan ayırmaya çalışıyor, onu uzaklaştırmaya çalışıyor.

Ama nafiye.

O, babama vurmaya devam ediyor.

Bir noktada Ezra'ya bile vuruyor ve onu durdurmak için bir dürtü hissediyorum.

Tüm bunları durdurmak için hafif bir dürtü hissediyorum.

Ama
yapmıyoru
m.

*Yapamıyoru
m.*

Kenarda durup Ledger'ın babamı dövdüğünü ve odayı alt üst ettiğini izlerken tek düşünebildiğim şey, onun evli olduğunu söylemesiydi.

Biz zaten evliyiz dedi. Yani ben
onunla evliyim.

Evli.

Ama bu doğru olamaz, değil mi?

Bu...

Olmaz.

Olmaz.

Onun karısı olamam.

Olamam...

Tanrım.

Ben onun
karısıyım.

BÖLÜM 5

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Tempest Thorne.

Benim adım Tempest Thorne.

Teknik olarak değil. Henüz değil. Resmi olarak adımlı değiştirenne kadar değil, ama yine de. Ve bir kocam var.

Birkaç saat öncesine kadar bilmediğim bir şey.

Ta ki o — kocam — düğünümnden önce odama gizlice girip beni sikene kadar.

Güpegündüz. Düğün konuklarının ve müstakbel kocamın gözü önünde. Ve babamın. Yakalanmaya alışarak. Bana sahip çıkmaya çalışarak, ve yakalandığımızda babamı dövdü.

Ve müstakbel kocamı.

Ama ikisinin de iyi olacağını söylüyorlar. Bana sürekli öyle diyorlar. Dövlme anında odada olduğum için muhtemelen bilmem gereken bir şey.

Ama sanırım kafam başka yerdeydi.

Ve tüm dünyanın beni becerirken izlediği ve bunun onun niyeti olduğu gerçeğiyle değil. Ama beni becerenin kocam olduğu gerçeğiyle.

Kocam tarafından.

Daha sonra tutuklandı — birisi soğukkanlılığını koruyarak 911'i aradı — ve şu anda gözaltında tutuluyor. Çünkü ikisi de suç duyurusunda bulundu, babam ve nişanlım. Ayrıca olayı gören çok sayıda tanık var.

Her neyse, ben şu anda karakoldayım.

Çünkü onu görmek istiyorum.

Önce ona bazı şeyler sormak istiyorum. Sonra da ona bazı şeyler söylemem gerekiyor.

İnanması zor ama, suçlu olduğu iddia edilen biriyle görüşmek kolay bir şey değil. Ama kardeşimin bağlantıları ve kardeşlerinin itibarı sayesinde, bir istisna yapıyorlar. İşte buradayım, üniformalı bir polis memurunun eşliğinde karakolda yürüyorum. Beni karakolun arkasına, tüm masaları geçip, görünüşe göre tüm nezarethanelere açılan bir kapıyı açıyor.

Aslında sadece dört tane var.

Ve sonuncusu hariç hepsi boş.

Beni oraya yönlendirip, sadece on dakikam olduğunu ve işim bittiğinde nasıl çıkacağımı söyleyerek beni orada bırakıyor.

Ama onu izlediğim için talimatları sadece yarısı duyuyorum.

Yavaşça ayağa kalkan adam, kan çanağına dönmüş gözleri üzerimde, yüzü morarmış — muhtemelen babamın ya da Ezra'nınki kadar değil, ama yine de — saçları ve kıyafetleri dağınık.

Kocam.

Loş ışıktaki, neredeyse hayalet gibi görünüyor. Yıkılmış. Hatta pişman.

Neden, bilmiyorum.

Son zamanlarda o kadar çok suç işledi ki, hangisi için pişman olduğunu seçmek zor. Bugün yaptıkları için mi? Yoksa daha önce yaptıkları için mi? Beni hiçbir şeyden habersizken karısı yapması için mi?

Zaten onun pişmanlığıyla ilgilenmiyorum.

Ya da endişesiyle.

Bunu, gözlerini vücudumun her yerine gezdirdiğinde açıkça görebiliyorsun.

Siyah bir elbise giyiyorum ve düğün elbisesinden ve son birkaç haftadır giydiğim diğer tüm kıyafetlerden farklı olarak, karnımı gizlemiyor. Onu vurguluyor, tüm dünyaya sergiliyor. Dürüst olmak gerekirse, bunun için minnettarım. Bütün bu gizlilik, bebeklerimi dünyadan saklamak, ağzımda acı bir tat bırakıyordu.

Onlardan utanmıyorum ama sanki utanıyormuşum gibi hissediyordum.

En azından bundan bir iyi şey çıktı: Artık karnımı saklamak zorunda değilim.

"Gelmezdi —"

"Biz evliyiz," diyorum, sözünü keserek, bir kez olsun sert ve duygusuz bir sesle.

Ve bununla gurur duyuyorum.

Her zaman kartlarını göğsüne yakın tutan oydu. Ama bir kez olsun üstünlük benim olsun istiyorum.

Bütün olanlardan sonra bunu hak

ettiğimi düşünüyorum. Hafifçe irkildi.

Ama başka bir tepki vermeden tekrarlar: "Şu anda burada olmamalısın. Burası sana göre bir yer değil. Burası..."

"Değil miyiz?"

Burun delikleri genişler ve elleri yanlarına yumruk yapar.

"Biz buradayız." Biz buradayız.

Biz evliyiz.

O benim kocam. Ve ben onun karısıyım.

Ve bugün ilk kez değil, öğrendiğimden beri, sanırım... Sanırım biz bir aileyiz.

Bir *aile*.

Her zaman istediğim bir şey. Her zaman istediği bir şey. Ama böyle değil, değil mi?

Yalan söyleyerek, aldatarak ve kandırarak değil. Derin bir nefes alıp soruyorum, "Ne zamandan beri?"

Cevap vermeden önce çenesi bir saniye seğirdi. "Sigorta belgelerini imzalamanı istediğim günden beri."

O gün bana evrakları getirdiğini hatırlayarak kaşlarını çatıttım.

Akşam yemeğinden sonraydı, bana huysuz ve sabırsız bir şekilde gelmişti. Ama umurumda değildi; mutluydum ve hiçbir şey mutluluğumu glgeleyemezdi. Tüm hayallerimin gerçek olduğunu düşünerek bulutların zerindeydim. Sadece bu da değil, hayallerimi gerçekleştirmek için seçtiğim adam çok sorumluluk sahibi, geleceği düşünen, işlerini halleden biriydi.

Ve yleydi.

Sadece benim düşündüğüm gibi değildi.

Kafamı sallıyorum. "Ama onlar sigorta evraklarıydı. Ben... Onları gördüm ve..."

"yleydiler," diyor, gözleri benimkilerle bir o yana bir bu yana gidip geliyor, muhtemelen beni okumaya alışıyor. "Ama orada başka bir şey daha vardı. Sana verdiğim yığın içinde."

"Ama ben nasıl fark etmedim?" "Sen listenle meşguldn."

Ah, tamam.

Alışveriş listem. Unuttuğum bir şey.

"Ve benim o listeleri yapmayı ne kadar sevdiğimi biliyordun," diyorum. "Evet."

"Yani o anı bilerek seçtin."

Cevap vermiyor ama vermesi de gerekmiyor. Anlıyorum.

"Tıpkı bugün o pencereyi seçmiş gibi. *Bilerek*," diye devam ediyorum.

Yine, çenesini sıkmaktan başka bir tepki yok. Ama yine de anlıyorum.

"Neden?" diye soruyorum.

Söylemek istemiyormuş gibi nefes veriyor. Ama söylüyor. "Telefonunda bir şey gördüm."

"Ne?"

Yine cevap vermek istemiyor gibi görünüyor ama konuşuyor. "Bana hamile olduğunu söylediğin gün, ben... Telefonun komodinin üzerindeydi. Sen duşta iken, onunla yazıştığın mesajları gördüm."

Artık hepimiz *onun* kim olduğunu biliyoruz. Ve o — benim kocam, Tanrım, benim *kocam* — herhangi bir sohbette adı geçtiğinde nasıl tepki verdiğini biliyorum, bu yüzden onu yatıştırmak veya sorgulamakla zamanımı boşa harcamıyorum.

Sadece "Ve?" diye soruyorum.

Bunun üzerine o kadar keskin bir nefes verir ki burun delikleri genişler, yumrukları yanlarında seğirir. Aslında tüm vücudu seğirir. Sonra, "Ne düşünüyorsun? Kışkandım."

"Kışkandın." "Evet."

"Sana yapmaman gerektiğini söyledikten sonra bile. Sana söz verdirttikten sonra bile..."

Elleri yukarı kalkar ve parmaklıkları sıkıca kavrar. "Beni suçlayamazsın, değil mi? Belli ki kıskanacak bir şeyim *vardı*. Çünkü o sadece bir aile dostu değildi. O senin nişanlımdı."

Artık nefeslerim kesik kesik ve yüksek sesli.

Kalbim göğsümde *deli gibi* atıyor.

Ve inanamıyorum ama ona karşı duyduğum büyük öfkeye rağmen, gerçeği çarpıttığım için hala kendimi kötü hissediyorum. Onu aldatacak şekilde kelimeleri kasten kullandığım için.

Onu incitmek için her şeyi yaptım.

Ama bu düşünceleri kafamdan

atıyorum. Buraya onun için üzölmeye

gelmedim.

"Demek beni kıskandığın için evlendin." Tanrım,

kulağa çok çocukça geliyor. Çok olgunlaşmamış.

Çok berbat ve çarpık.

Sırf kıskandın, kızdın diye biriyle evlenebili **r s i n** ... Patlamadan önce derin bir nefes alıyorum.

Ona yaklaşp saldırmaya, göğsüne vurmaya, yüzüne tokat atmaya başlamadan önce. Derisini çizip kanatmadan önce.

Çünkü ona, bana yalan söylediği ve tüm bu haftalar boyunca beni aldattığı için kızgın olsam da, bekliyorum.

Hala inkar etmesini bekliyorum.

Bana hayır, beni sevdiği için evlendiğini söylemesini bekliyorum.

Çünkü bense yaşayamıyordu ve başka ne yapacağını bilmiyordu.

Yasaları çiğnemek ve ahlaki değerleri hiçe saymaktan başka bir yol bilmiyordu.

Çünkü onu seviyorum, değil mi?

Ben onun Aşık Ateşböceği'yim ve her nefesimde onu arzuluyorum.

Onun tüm zehirli, berbat ihtişamıyla onu arzuluyorum.

Benim Güzel Dikenim.

Cevap gelmeyeceğini bildiğimde — zaten cevap gerekmiyor çünkü evet, kıskançlığından beni evlenmeye ikna etti — soruyorum: "Neden, ben de ona kaçıp seni terk etmeyeyim diye mi?"

"Hayır," diye bağırır, tüm dünyadaki tüm ikna kabiliyetiyle. "O yüzden değil. Niyetim hiç öyle olmadı."

"Öyleyse niyetin neydi, Ledger?" diye soruyorum alaycı bir şekilde.

Parmaklıkların etrafında yumruklarını sıkarken, parmak eklemlerinin beyazladığını, ön kollarındaki damarların şiştiğini izliyorum. Çenesini sıkarken ve gözlerini kısarak cevap verirken onu izliyorum: "Onu öldürmemek için."

"Ne?"

Daha önce parmaklıkların üzerinde yumruklarını sıkıldığını düşünüyorsam, yanılmışım. Şimdi yumruklarını sıkıyor ve bunu on kat daha sert yapıyor. Onları ayırmak için yapıyor. Onları kırıp bana ulaşmak için yapıyor.

Ve bu tartışmayı bitirip gitmeliyim. Sonsuza

kadar bitirmeli ve lanet olasıca gitmeliyim.

Ama ben acı çekmeye bayılıyorum.

Ona bayılıyorum.

Çünkü olduğum yerde kök salmışım, kalbim neredeyse — *neredeyse* — onun bunu başarmasını diliyorum. Kurtulup bana gelmesini diliyorum.

"Onu her düşündüğümde," diye sertçe açıklıyor, "cinayet işlemek istiyorum. Onu bulup parçalamak istiyorum. Ve bunun babanla bir ilgisi olduğunu biliyordum. Biliyordum. Onun ve senin lanet olası babanın bir şekilde bağlantılı olduğunu biliyordum ve... Aklıma gelen tek şey buydu. Beni sakinleştirecek, aklımı kaybetmememi sağlayacak tek şey buydu. Seni onlardan koruyacak tek şey buydu. Çünkü seninle evlenirsem, sana ulaşmak için beni geçmeleri gerekecekti. Onlara ulaşmak için."

Hayır.

Bunu düşünmeyeceğim. Buna odaklanmayacağım.

Beni ve bebeklerimizi güvende tutmaya çalışıyordu, beni neyden koruduğunu bilmeden.

Bu duygu, onu korumak, o kadar içselleşmiş ki, aklına gelen tek şeyi yaptı. Bana verdi. Kelimenin tam anlamıyla. Beni korumak için elinden gelen en geleneksel şeyi yaptı.

"Ama seni tutmayacaktım," diye devam etti, bakışları benimkilere saplanmıştı, gerçeği haykırıyordu. "Sana istediğin şeyleri veremeyeceğimi bildiğim halde, seni kalmaya zorlamayacaktım."

"Ne gibi
şeyler?" O
çekiniyor.

"Aşk" diye homurdanırken gerçekten çekiniyor.

"Aşk."

"Evet."

"Neden?"

Neden böyle dedim bilmiyorum.

Cevabı zaten biliyorken neden aynı şeyleri tekrar tekrar konuşmak zorundayız? Onun söyleyecekleri beni sadece tekrar incitecek.

"Çünkü nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye bağıyor, yüzü morluklar içinde, kaçamayacağı bir kafese hapsedilmiş bir canavar gibi görünüyor. "Sevmeyi bilmiyorum, tamam mı? Daha önce kimseyi sevmedim. Daha önce kimseyi sevmek *istemedim*. Sabah uyandığımda ya da gece uykuya daldığımda aklıma ilk gelen şey aşk değil. O yer her zaman futbol için ayrılmıştı. Hedeflerim, kariyerim, şampiyonluk kupalarım, antrenmanlarım, oyunlarım ve lanet olası pratiklerim için. Ve şimdi önceliklerim değişmiş olsa da, aşk hakkında hiçbir şey bilmediğim gerçeğini nasıl değiştireceğimi hala bilmiyorum. Kendimi nasıl değiştireceğimi bilmiyorum. Bilmiyorum..."

Sözleri kesilir ve gözlerinin karnıma, içimde uyuyan bebeklerime kaydığını fark ederim.

Ağzı açılır. Sanki nefes almaya çalışıyormuş gibi. Ve kurtulmak için çabalarını yeniler. O metal çubukları ayırmak için çabalarını yeniler.

Gözlerini kaldırarak, "Nasıl yapacağımı bilmiyorum" der. O anda geri çekilirim.

Gerekli.

Gözleri yumruk gibi bana çarptı.

Tam karnımın ortasına.

Rahmime.

Onlarda çok fazla özlem var. Çok fazla özlem ve açlık. Çok fazla çaresizlik ve arzu. Öğrenmek için.

Değişmek için.

Sevginin ne olduğunu

bilmek için.

Ve ona, bunu zaten bildiğini söylemek istiyorum. O zaten sevmeyi biliyor. Bebeklerini kemiklerine, ruhuna, iliğine kadar seviyor. Kardeşlerini, kız kardeşini, ailesini seviyor. Ölmüş annesini, babası tarafından terk edilmeden çok önce terk edilmiş olan annesini.

Ve bunun romantik aşktan farklı olduğunu anlıyorum.

Ondan istediğim türden bir sevgi, ama eminim ki, kendini bırakırsa o da bunu yapabilir.

Ama ben yapmayacağım.

Çünkü ona söylesem bile bir önemi olmayacak.

Bu, onun kendi başına çözmesi gereken bir şey. Bu, onun kendi başına çözmesi gereken bir sorun. Tıpkı öfke sorunları, terapisi ve kardeşleriyle olan ilişkisi gibi.

Ben elimden geleni yaptım.

Şimdi gitme zamanı geldi.

Buraya ona bunu söylemek için geldim.

Gidiyorum.

Ona söz vermiştim ve işler biraz yolundan sapsın da, veda etmek için buradayım.

"Haklısın," diyorum ve o ırkılıyor. "Bana istediğimi veremezsin. Çünkü bence sen bile *kendine* istediğini veremezsin. Henüz ne istediğini bile bilmiyorsun. Neden böyle tepki verdiğini, neden insanların sana Öfkeli Diken dediği şeyleri yaptığını bilmiyorsun. Ben de onlardan biriydim. Yani, bu lakabı sevmiyordum ama yine de buna inanıyordum. Hala senin öfkeli ve intikamcı bir adam olduğunu, kazanmaktan başka bir şey düşünemeyen bir adam olduğunu düşünüyordum. Başka hiçbir şey, zirveye çıkmak, kupanı, zaferini, başarıyı elde etmek dışında. Ve o gece yaptıklarından sonra, benim yurt odama geldiğin gece, kimsenin beni suçlayabileceğini sanmıyorum. Ama birçok insan gibi, kendi kardeşlerin gibi, ben de yanılmışım.

“Sen kızgın değilsin. Yani, kızgınsın. Elbette kızgınsın, ama sen bundan çok daha fazlasısın. Yalnızsın. Yalıtılmışsın. Yaralanmışsın. Yanlış anlaşıyorsun. İnsanlar seni çok çabuk yargılıyor. Kendi kardeşlerin bile seni çok çabuk yargılıyor. Senin için kurallar koyuyorlar, seni bir kafese kapatmaya çalışıyorlar. Seni kontrol etmeye çalışıyorlar. Sana bir şans vermiyorlar. Sana şüpheyle yaklaşıyorlar. Seni dinlemiyorlar; neye ihtiyacın olduğunu, ne istediğini görmüyorlar. Belki de bu yüzden sen de göremiyorsun.

"Belki de bu yüzden kardeşlerine kızgın olmadığını, onların eylemlerinden incindiğini anlamadın. Kardeşimin intikamını almak için benim yurt odama geldiğin gece, bu bir sadakat göstergesiydi. Evet, öfkeni benden çıkarmaya çalışarak bir hata yaptın, ama bunu

kız kardeşin için yaptın. Ve bugün," kırık ve sert bir kahkaha attım. "Bugün yaptığın şey, bana hak iddia etmek, düğünümü, onurumu kasten sabote etmek, çünkü incindin. Benim tarafımdan. Sana asla yapmak istemediğim bir şey. Ama yine de yaptım. Senden bazı şeyleri sakladım. Gerçeği çarpıtmak için kasten kelimeleri kullandım. Kaçtım, sözümü tutmadım. Bugün ise sen buna tepki verdin."

Omuzlarımı silkiyorum, gözlerim yaşlarla doluyor, onu bulanıklaştırıyor. "Ama bunların hiçbir önemi yok artık. Buraya seni psikanaliz etmeye gelmedim. Bundan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Buraya sana gidiyorum demek için geldim. Ve bil ki, gitmeden önce sana söylemek niyetindeydim. Ama sonra bazı şeyler oldu ve..." Başımı sallıyorum, yanağımdan bir damla yaş düşüyor. "Yapamadım. Ama şimdi buradayım. Ve sana gidiyorum diyorum. Hayır, ona gitmiyorum. O artık nişanlım değil. Olanlardan sonra düğünü iptal ettiler, bu anlaşılabilir bir şey. Ve ona babamın planını, onların parasına nasıl el koymak istediğini anlattım, yani evet. O tren kaçtı."

Öyle.

Ledger polisler tarafından götürüldükten ve kalabalık dağıldıktan sonra Ezra'nın yanına gittim. Onlar onun yaralarını sararken, ona her şeyi anlattım. Tüm gerçeği — babamın planını ve bana yardım etmem için nasıl zorladığını; hamileliğimi, Ledger'ın kim olduğunu — ve tabii ki o çok kızdı. Kızmaya hakkı vardı. Bugün olanlardan ne kadar nefret etsem de, ona her şeyi anlattığıma memnunum.

Babamın da artık her şeyi bildiğinden eminim.

Onun sırrını açığa çıkardığımı.

Hemen hastaneye kaldırılmış olsa da, intikamını alacağına eminim. Ve onu durdurmak için ne yapabileceğimi bilmiyorum. Kardeşimin dükkânının kurtarılabilceğini de bilmiyorum. Kariyerinin kurtarılabilceğini de bilmiyorum.

"Ve tüm bunlara katlanmamın sebebi, kardeşimi, dükkânını ve seni tehdit etmesiydi. Senin kariyerini. Bana verdiği gibi, sana da hayallerini vermek istiyordum. Oh, ve bil diye söylüyorum, Ezra eşcinsel. Yani sana aramızda hiçbir şey olamayacağını söylediğimde, bu bir yalandı ama aynı zamanda değildi. Bebeklere gelince, onları senden almayacağıma söz verdim

ve almayacağıma söz verdim. Ama artık doktor randevularımda seni istemiyorum. Onlar çok... kişisel. Bebeklerle ilgili bir sorun olmadığı sürece, yanımda olmanı istemiyorum. Doğum yaptıktan sonra bir program falan yapabiliriz. Ama o zamana kadar birbirimizi görmemiz için hiçbir neden yok."

Omuzlarımı tekrar silkiyorum ve gözyaşlarımı siliyorum. İşte o anda onu görüyorum.

Sonunda yüzünü görüyorum, genellikle bronz ve kızarık olan cildi bembeyaz ve morlukları daha da belirgin. Daha acı verici ve kanlı. Ya da belki de sadece yüz hatları çok gergin olduğu içindir. Granitten oyulmuş gibi gergin ve kemiklerinin üzerine gerilmiş, sanki acı çekiyormuş gibi görünüyor.

Gerçek, fiziksel acı.

İç çekip, bir sonraki sözlerim için kendimi hazırladım. "Evrak işlerini halledeceğine güveniyorum. Bu konuda çok iyisin. O yüzden yakında posta kutumda boşanma belgelerini bulmayı umuyorum ve..."

Nefesim boğazımda takılır.

Ve birden irkilirim, ellerim karnımı sarmak için yukarı çıkar.

O...

"Ne oldu?" diye sorar, sesi acil.

Ona cevap vermek istiyorum ama yine hissediyorum. Ve bu sefer ne olduğunu kesin olarak biliyorum.

Bir ayak.

Beni tekmeliyor. Daha önce olduğu yerden.

Sonra başka bir tekme daha geliyor, karnımın başka bir yerine ve sanırım diğer bebekten. Kız kardeşi gibi, o da aynı yere tekmeliyor.

"Tempest," diyor yine. "Ne oluyor lan? Ne oluyor..."

Yukarı bakıyorum, düşünmeden önce yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Sanırım... Sanırım onlar. Tekmeliyorlar. Onlar... Oops." Karnımı tutarak gülümsüyorum. "Bir tane daha var. Aman Tanrım, gerçekten tekme gibi hissediyorum. Yani, daha on sekiz haftalıklar ve..."

Gözleri kocaman açılmış, karnıma dikilmiş.

Ve sanki onları korkutmak istemiyormuş gibi yavaşça nefes alıyor. Sanki tekmelemeyi bırakıp gitmelerini istemiyormuş gibi. Ve ne yaptığımı fark etmeden, ona doğru yarı yolda gidiyorum, böylece o da elini oraya koyup onları hissedebilsin.

Bunu bekliyordu, değil mi? Ve bak, haklıymış.

Her zamanki zamandan önce tekmeleyeceklerini biliyordu ve öyle oldu, bunu kesinlikle hissetmeliydi.

Ama tam ona dokunacak mesafeye geldiğimde, beni buraya getiren aynı polis yanımda beliriyor.

"Bitirme zamanı," diyor ve nerede olduğumuzu hatırlıyorum.

Onun parmaklıklar arkasında olduğunu ve buraya veda etmeye geldiğimi hatırlıyorum. Ve az önce onun yanımda olmasını istemediğimi söylemedim mi?

O yüzden onu bırakmalıyım. Hemen.

Ama yine de tereddüt ediyorum.

Onlar onun çocukları. Onları seviyor. Benim hissettiklerimi hissetmemesi mi gerekiyor? Sadece bir saniye için...

"Gitmelisin," diyor, sesi nötr, yanağında bir kas atıyor.

Ama gözlerinde binlerce duygu görüyorum. Yutkunduğunu, göğsünün kesik kesik nefesleriyle titrediğini görüyorum.

Ve onun gitmemi istemediğini biliyorum.

Ama ben gitmeliyim.

O haklı olduğu için
gidiyorum. Gitmeliyim.

Onsuz bu tür bir mutluluğu hissetmek acı verse de. Onların yuvarlanıp tekmelediğini hissetmek ve bu mutluluğun derinliğini anlayabilecek tek kişiyle paylaşamamak acı verse de.

Ama en iyisi bu.

Arkamı dönüp giderken, kendime aptal demek istiyorum.

Onu sevdiğim için.

Onu sevmeyi hiç bırakmadığım için.

Ama yapmayacağım. Çünkü onu sevmemeyi henüz öğrenmemiş olsam da, en azından bunun için kendime eziyet etmemeyi öğrendim. En azından cesur olduğumu bilecek kadar öğrendim.

Bu da demek oluyor ki, bunu

atlatacağım. Onsuz da hayatta

kalacağım.

Hayatta kalacağım.

KONUŞMA

Onun Güzel Dikenleri

"

Oraya girmeni istemiyorum," Reed'in kocaman malikanesinin önüne arabasını park eder etmez ona söylüyorum.

Buraya sadece bir kez gelmiştim.

Onu alıların arkasında beni takip ederken yakaladığım gece. Yalan söylemeyeceğim, buradan hoşlanmadım. Aramızdaki farkları sevmedim. Benim yatak odamın duvarlarının boyası dökülürken, onun bir sarayda yaşaması hoşuma gitmedi.

"Yazık," diyor Reed yanımdan. "Sen..."

"O benim kardeşim," diye bağırır, parmakları direksiyonu sıkıca kavrar. "O benim *karım*," diye bağırırım, emniyet kemerimi açarken. Ama sonra dururum.

Çünkü o değil.

En azından, artık değil.

İki gün önce benden boşanmak istedi. Beni terk edeceğini söyledi ve bu hiç de beklenmedik bir şey değildi. Ne yaptığımı öğrendiğinde gideceğini biliyordum. Ve bebeklerimi de alıp götürecekti.

Bir mucize eseri, henüz almadı.

Almayacak da.

Ve bunun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum. Bu merhameti hak edip etmediğimi bilmiyorum.

Her şeyden sonra.

"Yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?" Reed sabırsızca sorarak düşüncelerimi bölüyor.

"Evet, yapıyoruz," diyorum aynı sabırsızlıkla.

Çünkü dediğim gibi, iki gün oldu ve o pislik – onların babası – hala nefes alıyor. Duyduğuma göre, o pislik sadece birkaç kaburga kemiği kırılmış, boynuna atel takılmış ve burnu kırılmış. Şimdi işi bitirme zamanı.

Onu toprağa gömme zamanı.

Daha erken gelirdim. Ama o suç duyurusunda bulundu ve bu kasabadaki tüm yargıçlar ve polisler onun elinde olduğundan kefaletle çıkmak zor oldu. Con, Jackson'la husumeti olan tek yargıç olabilecek bir yargıç bulana kadar hiçbir yargıç davayı dinlemek istemedi. Yargıç davayı dinledi, kefalet bedelini belirledi ve işte buradayım.

Ancak, aramızdaki sorunlar düzelmeye başladıktan sonra bile, Conrad'ın beni kurtarmaya geleceğini beklemiyordum. Kefaletle değil, kesinlikle ekiple de değil. Ama geldi. Yönetim kuruluyla konuştu, beni destekledi ve onlara neden böyle davrandığımı açıkladı.

Memnun değiller ama Conrad benim için kefil olduğu için kalmama izin verdiler.

Buna nasıl borcumu ödeyeceğimi bilmiyorum ama onu hayal kırıklığına uğratmayacağımdan eminim.

Her neyse, suçlamalar hala geçerli ama bu gece her şey değişecek.

Bu gece pek çok şey değişecek.

İkimiz de Reed'in beyaz Mustang'inden inip ön kapıya doğru yürüdük. "Onu öldüreceğim," dedi Reed.

"Ben onu önce öldürmezsem."

Parmaklarını ısıtıyormuş gibi sıkıp açıyor. "Onu çoktan öldürmeliydim."

"Ve sen öldürmediğin için, ben de onun ne yaptığını öğrendiğimde iki gün önce onu öldürmeliydim."

"Peki, bu işi bu gece bitireceğiz."

Bunun üzerine, ön kapıyı itip açıyor ve muhtemelen bir yıldan fazla bir süredir ilk kez kendi evine giriyor. Belki daha da uzun süredir. Reed'in babasından hep nefret ettiğini ve bu nefretin karşılıklı olduğunu bilmek dışında, onların geçmişini pek bilmiyorum.

bu nefretin karşılıklı olduğunu biliyorum. Her neyse, babasının odası olduğunu tahmin ettiğim yere doğru ilerler ve o kapıyı da açar.

Ve işte orada.

Onu inciten pislik.

Taht benzeri bir sandalyede oturuyor, boynu bir destekle sarılmış ve yüzü morluklarla kaplı. Dediğim gibi, dayaklarım onu iki metrelik çukura sokmaya yetmedi ama yine de ona zarar verdiğim için gurur duyuyorum. Ve sanırım bu onu etkilemiş çünkü beni görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor ve sandalyesinde geriye çekiliyor.

Korkm
uş.

Güzel.

Ancak çabucak toparlanıyor ve "Burada ne halt ediyorsun? O nasıl dışarı çıktı?" diyor.

"Görünüşe göre, bu kasabadaki tüm hakimler senin değilmiş," diye cevapladı Reed, masasının yanında durarak.

"Bunu nasıl bilmedim?"

"Belki de uşaklarına yeterince para vermiyorsundur." Reed sırtarak, "Para sorunların olduğunu duydum." der.

Babası gözlerini kısarak cep telefonuna uzanır. "Polisi arıyorum. Sonra para sorunlarını konuşuruz. Çünkü senin geleceğinde bunu görüyorum."

Reed öne uzanıp telefonu elinden alır. Telefonu odanın diğer ucuna fırlatarak, "Önce senin geleceğinden bahsedelim. Çünkü benimkinden daha karanlık görünüyor." der.

Babası dişlerini sıkar. "Beni korkutabileceğini sanıyorsun, evlat. Seni çıplak ellerimle ezebilirim."

"Tanrım, bunu yıllardır söylüyorsun," diye mırıldandı Reed.

"Bir telefonla her şey biter. Senin için çok uğraşarak kurduğun her şey. Benim lanet olası botlarımın altından kurtulmak için yaptığın her şey ve

—

"Tamam," diye sözünü kesiyorum, onun gevezeliklerinden sıkılmışım. "Bu kısmı anlatmana gerek yok. Neden çeneni kapatıp dinlemiyorsun?"

Sonra bana doğru döner.

Gözleri kanlı ve ateş püskürüyor, korkusunun kaybolmuş olması hoşuma gitmiyor.

Önemli değil, onu ait olduğu yere, ruhunun derinliklerine geri koyacağım.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun, ha?" diye tükürdü. "Kiminle konuştuğunu sanıyorsun, sen..."

"Sana söyledim, tek yapman gereken dinlemek," diye sözünü kestim. "Kendi iyiliğin için."

"Kendi iyiliğim için, ha."

"Evet, yani yarını görmek istiyorsan." "Sen..."

"Sonuç olarak: Onu rahat bırakmanı istiyorum." "Kimi rahat bırakayım?"

"Karımı."

"*Karını.*"

"Çünkü birinin ona bulaşmasından hoşlanmıyorum." "Evet, bu konuda çok sinirlenir," diye ekledi Reed.

"Ve o kişi onun pislik babası olsa bile umurumda değil," diye bitiriyorum.

Beni birkaç saniye izler. Sonra sırtarak, "Ve o her şeyi mahvettikten sonra seni dinleyip onu rahat bırakacağımı da nereden çıkardın?" der.

Onun küstah sözlerini duymazdan gelerek devam ettim, "Sonra da oğlunun dükkanına yönelik saçma sapan soruşturmayı ortadan kaldırmanı istiyorum." Bunun üzerine o güldü ama ben devam ettim. "Ve tüm bunları hallettikten sonra, bana karşı açtığın davayı da düşürmeni istiyorum."

O çılgına dönüyor ve buna gülüyor.

Ona gülmesini bekledim.

Tekrar gülmesi biraz zaman alabilir.

"Bu çok komikti," diyor, hala gülerek.

Başımı yana eğiyorum. "Dediğim gibi, bu senin iyiliğin için."

"Öyle mi?"

"Evet, çünkü bu Rusların acımasız olduğunu duydum." Sonra Reed'e dönerek, "Öyle değil mi?"

Sonunda gözlerinde korku belirliyor. Tam istediğim gibi.

Reed omuz silkiyor. "Ben de öyle duydum." Sonra babasına dönerek, "Onlara bir sürü borcun yok mu, baba? Sahip olmadığın para."

"Hiç sahip olmadığın para," diyorum.

"Zaten onlara vermeyi hiç düşünmüyordun," diye ekledi Reed. "Ne?" diye bağırdı pislik.

"Senin zavallı şirketini satmak için evlendirmeyi planladığın kızın çoktan evlendiğini söylediğimde onlar böyle düşünecekler. Kız aylar önce evlendi. Üstelik hamile. Benim çocuklarımla."

"Bu tek bir anlama gelebilir, baba, değil mi?" Reed sesinde bir neşeyle sorar.

"Başından beri onlara yalan söylediğin," diye tamamlıyorum. "Onlara borcunu ödeme niyetin hiç olmadığı."

"Yalan söylemek kötü bir şeydir," diyor Reed. "Özellikle de Ruslara yalan söylemek çok kötü bir şeydir."

Reed'in babası bize birkaç saniye bakar, gözleri ikimiz arasında gidip gelir, gözlerinde ve yüzünde korku belirir. Aklı karışmıştır.

"Sizi pislikler," diye nefesini vererek söylüyor. "Ne, size inanacaklarını mı sanıyorsunuz? Onlarla yıllardır uğraşıyorum. Beni tanıyorlar. Onlar..."

"İşte bu yüzden," diyor Reed, öne eğilerek. "Seni tanıyorlar. Senin ne boktan biri olduğunu biliyorlar. Para için her şeyi yapacağını biliyorlar, onları kandırmak için aptallık bile dahil."

"Onu evlendirmek tek numaram mı sanıyorsun?" diye tükürdü. "O fahişe belki..."
Ellerimi masaya koyup öne eğilince o geri çekildi. "Dinlemiyorsun, değil mi?"

"Sen..."

"Ve görünüşe göre hafızan da pek iyi değil. O yüzden sana bir şeyleri açıklayayım, olur mu?" Ağzını tekrar açar ama konuşmasına izin vermiyorum. "Burada patron sen değilsin. Artık değilsin. Onunla uğraştığın sürece ve kesinlikle onunla uğraşmaya devam ettiğin sürece değilsin. Çünkü aracılığı ortadan kaldırıp iki gün önce başladığım işi kendim bitirmek niyetindeyim." Boyunluklarına bakıyorum. "En azından bunu hatırlıyorsun, değil mi? Geri kalan kaburgalarını da kolayca kırabilir ve seni milyon dolarlık malikanende nefes nefese bırakabilirim. O yüzden bir daha ağzından çıkanlara dikkat et. Çünkü o pis ağzından karım hakkında tek bir kelime daha duyarsam, dilini de koparıp sana yediririm."

Şu anda öfkeden titriyor. Ve
korkudan.

Gerçek ve saf panik.

"Ve inan bana baba," diye ekliyor Reed, "ona yardım etmek benim için zevk olur. Aslında, bunu Ruslara telefon etmekten daha çok zevk alırım. Bu işi başkasına yaptırmak yerine kendin yapmakta bir zevk var."

Babası dişlerini sıkıyor, gözlerinden nefret damlıyor.

"Karar vermek için bir günün var," diyorum ona. "Ve bizim hoşumuza gitmeyen bir karar verirsen, cenaze törenini planlamaya başlasan iyi olur. Çünkü senin için bunu yapacak kadar umursayan kimse olduğunu sanmıyorum."

Bunun üzerine arkasını dönüp çıkıyorum.

Reed de peşimden geliyor, çünkü bence o da babasıyla benim kadar bitmiş durumda.

Geceye adım atıyoruz ve sonunda nefes alabiliyorum. Nefes alabiliyorum çünkü başardım. Sonunda görevimi yerine getirdim ve onu korudum.

İki gün önce yapmam gereken bir şeyi.

Oraya gitme sebebim olan şeyi. Ama her zamanki gibi öfkem ve bencilliğim galip geldi ve her şeyi mahvettim.

"Bu muhteşemdi," diyor Reed, muhtemelen aynı şeyi hissederek. "Baban cam yemeli."

"Benden itiraz gelmez." Ona bakıyorum. "İyi bağlantıların var."

O da bana bakıyor. "Yıllarca babamla çalıştım. Kirli çamaşırlarını nerede sakladığını ve kimden alacağımı biliyorum."

Bu sayede Ruslar ve kumar borçları hakkında bilgi sahibi olduk ve onu neden kullandığını anladık.

"Ama sen olmasan olmazdı," diye omuz silkerek bitirir. Belki de.

Belki de benim lanet suçumdan en azından bir iyi şey çıktı.

"Yine de sevindim," diyorum.

Omuzlarını silktiler. "Rica ederim."

"Teşekkür etmedin," diyorum, daha çok alışkanlıktan.

"Sen istedin," diye patladı, muhtemelen alışkanlıktan daha çok.

Ona dönerek, "Sanmıyorum," dedim.

O da bana bakar. "Haklısın. Bunun için terbiye öğrenmen gerekirdi. Ve sanırım okulda bunu öğretirken sen okulu asmışsın."

"Evet, kaçırdım. Seninle birlikte." Bir süre birbirimize bakarız.

Sonra ben, "O, bizim birbirimize

benzediğimizi söylüyor," diyorum. "Kim?"

"Karım."

Muhtemelen söylememem gerekir ama sanırım bu doğru olmaktan çıkmadan önce mümkün olduğunca söylemek istiyorum.

Reed'in gözleri hoşuna gitmemiş gibi kısılır. "Karım da aynı şeyi söylüyor." Söylemediğini biliyorum.

Çünkü ben de hoşlanmıyorum. Kız kardeşimin onun karısı olmasından. "Biz arkadaş değiliz," diyorum ona.

"Tabii ki değil."

"Ama eğer geri gelirse."

"Hallederiz." "Birlikte."

Kısa bir baş sallama. "Kesinlikle." "Firefly için."

"Fae için." Sonra, "Ama kız kardeşime verdiğin ismi beğendiğimi sanmıyorum."

"Senin benim kız kardeşime verdiğin ismi sevmediğimi biliyorum." "O zaman aynı fikirde olmadığımızda anlaşalım."

"Olur."

Birbirimize biraz daha baktık. Sonra Reed konuştu. "Kız kardeşimle evlendiğine inanamıyorum."

"Evet, ben de inanamıyorum," diyorum, sesim tahtadan çıkmış gibi, göğsüm sıkışmış.

"O çok kızgın," diye ekledi. "Onu suçlamıyorum."

"Gerçekten onu..." Yüzü buruşuyor. "Boşanacak mısın?"

Sıkıntım daha da artıyor ama cevap vermeyi başarabiliyorum. "Evet."

"Bu çok berbat." Başını sallar. "Siz... Birlikte çocuklarınız var."

"Ve hatırladığım kadarıyla, sen de bu konuda pek mutlu değildin." "Beni suçlayabilir misin? O senisin."

Gülmeden gülümserim. "Hayır, sanmıyorum."

"Dinle, belki... Siktir." İçini çekiyor. "Bunu söylediğime inanamıyorum, ama belki onunla konuşabilirim, onu ikna edebilirim..."

"Sadece ona iyi bak," diyorum

ona. Burada çok daha fazlasını söylemek istiyorum.

Eğer yapabilirsen, iyileşmesine yardım et. Her şeyi unutmasını sağla.

Gözyaşlarını sil. Onu güldür. Beni unutmasını sağla.

Beni hiç tanımadığını unuttur. Sadece unuttur...

Çünkü ben yapamam.

Onun hayatındaki travma benken, onu iyileştiremem. Onun kalbini defalarca bıçaklayan ve delip geçen diken benken, onun kalbini yeniden birleştiremem.

Çünkü ben onun için iyi değilim, değil mi?

Yani, bunu hep biliyordum. Ama daha önce fark etmediğim bir şey vardı. İki gün önce bana söyleyene kadar fark etmemiştim.

Ben kendim için de iyi değilim.

Hiçbir zaman olmadığımı düşünüyorum.

Her zaman öfkemi kontrol edebileceğimi düşünmüştüm. Öfkemin bana ait olduğunu ve dolayısıyla benim kontrolüm altında olduğunu. İstedimde onu dizginleyebileceğimi. Onu frenleyebileceğimi, evcilleştirebileceğimi.

Ama bunun doğru olmadığını düşünüyorum.

Ve öfkem daha önce hayatımı mahvetmişti – kariyerimi, kardeşlerimle ilişkilerimi – ama bu, ilk kez

doğduğumdan beri yapmak için yaratıldığım şeyi mahvetti. Bu, Tanrı'nın bana verdiği görev olduğunu düşündüğüm şeyi mahvettiği ilk sefer.

Bu, ailemi incittiğim ilk sefer. Tek gerçek ailemi.

Bu, son birkaç aydır giderek daha fazla hissettiğim bir şey ama bunu dile getirmeye bile korkuyordum. O benim ailem.

O her zaman benim yanımda durdu. Ne olursa olsun. İlk günden beri. Hatta, kalbini ve güvenini kırdıktan sonra bile benim yanımda durdu. Kardeşlerimin önünde beni savundu. *Kendi* kardeşinin önünde beni savundu. Beni savundu çünkü ben de onun ailesiydim.

Ve fırsatım varken onu sahte düğününden kurtarmak yerine, onu gelinlik içinde gördüm ve kendimi kaybettim. Bencil dürtülerime yenik düştüm ve bildiğim tek yolla hakkımı istedim.

Öfkelendim, kıskandım ve bencil oldum.

Onu incittim. Ve karnındaki masum bebekleri.

Hepsini incittim.

Reed'den uzaklaşarak yürümeye başladım.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı. "Yürümek istiyorum."

İnsanlar yürüyüşün rahatlatıcı olduğunu söyler. Yürüyüş yapmak insanı düşünmeye sevk eder. Ve artık kim olduğumu gerçekten, içtenlikle düşünmenin zamanı gelmişti.

Ne tür bir adam olduğumu.

Ve eğer bu olmak istediğim adam buysa. Ailesine zarar veren bir adam. Babamın yaptığı gibi. Henüz doğmamış bebeklere zarar veren bir adam. Sevddiği kıza zarar veren bir adam.

Onu seviyorum,

değil mi?

Seviyorum.

Muhtemelen onu gördüğüm ilk andan beri. Tam da onu istismar ettiğim ve incittiğim süre kadar. Hep benim kim olduğum için.

Bu, hayatımın en kolay ve en zor farkındalığıydı.

Evet, yürüyüşe çıkıp kafamı toparlayacağım.

Sevdiğim insanları incitmemeyi öğreneceğim. Çünkü görünüşe göre, terk etmek çevrendeki insanları incitmenin tek yolu değil. Bazen kalmak gitmekten daha kötüdür.

Ben de öyle yapacağım.

KONUŞMA

"

Aman Tanrım," her şey patlak vermeden önceki gece FaceTime görüşmemizde nefes nefese söyledim. "Bunlar çok *tatlı*."

En sevimli tulumlara bakarken yüzünde tereddüt belirdi. "Öyle mi?"

"Tabii ki."

Yüzünü kaldırdı. "Hâlâ biraz büyük olduklarını düşünüyorum." Delirdi mi bu adam, diye düşündüm.

Neden böyle konuşuyordu?

Çünkü o küçük şeylere gülümsemekten kendimi alamıyordum. Kalbim ve karnım sevgiden sıkışıp duruyordu.

Tabii ki o zamanlar onun için aşk olduğunu bilmiyordum.

Sadece o şeyleri bebeklerimiz için aldığı için onu sevdiğimi sanıyordum. Uzakta bir maçıyken aklında olan şeyin bu olduğunu. Bebeklerimiz. Ve bu yüzden onlara ilk hediyelerini almıştı.

Yastıklarla desteklenmiş, yatakta uzanmışım. "Ledger, üçüncü kez söylüyorum, bu doğru beden, tamam mı? Bebekler çok çabuk büyür. O yüzden kes sesini ve tişörtünü çıkar."

Kaşlarının arasındaki hafif çatık ifade kayboldu ve ekranın diğer ucundan bana bir bakış attı. "Tişörtümü çıkar."

"Evet." Başımı salladım. "Ve onları göğsüne koy. Görmek istiyorum." "Neyi göreceğim?"

"Nasıl göründüklerini." Dudaklarımı ısırıp bacaklarımı birbirine bastırdım, bebeklerimizin onun kaslı göğsünde nasıl görüneceklerini hayal ettim.

Bir anlığına bana baktı, dudakları seğırdi, sonra tişörtünü tek seferde çıkardı, saçları alnına dağınık bir şekilde düştü ve bu beni yatakta kıvrandırdı.

Ama bu, o iki küçük tulumu — pembe ve mavi, üzerinde parlak harflerle "Dada'nın en iyi arkadaşı" yazan — çıplak göğsüne giydiğinde hissettiğim şeye kıyasla hiçbir şeydi. O renkli küçük bebek kıyafetlerini görünce hormonlarımdan patlayacak gibi oldum.

"Aman Tanrım, sanırım..." diye fısıldadım

saygıyla. "Ne sanıyorsun?"

"Sanırım biraz boşaldım," dedim ona.

Dudakları daha da seğırdi. "Biraz mı?"

Başımı salladım. "Çok. Çoktan da fazla, bilmiyorum. Sadece şu anda tam bir baba gibi görüldüğünü biliyorum."

"Baba, ha."

"Uh-huh."

"Onların mı, senin mi?"

Ona baktım. "Onların."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı, bakışları kibirli ve kendini beğenmiş. "Ama sen bunu demek istemedin, değil mi?"

Dudaklarımı ısırarak başımı salladım. "Hayır."

"O zaman ne demek istemiştin?" Kızarak

dudaklarımı daha sert ısırdım. "Benim."

Gözleri parladı ve muhtemelen onun için "benim" kelimesini ilk kez söylediğimi düşündüm. Ve bu onu biraz tahrik etti. Onun kadar sahiplenici birinin böyle tepki vereceğini hiç düşünmemiştim.

Ama hoşuma gitti.

Çok hoşuma gitti.

"Yani artık uslu bir kız olup babacığının dediklerini yapacak mısın?" Başımı sallayarak evet demek istedim ama sonra fikrimi değiştirip hayır anlamında başımı salladım. "Belki."

"Belki."

"Babacığımın dediğini yapmazsam ne olacağına bağlı."

"Eğer ceza arıyorsan Firefly, sana ceza vermek için baban olmama gerek yok."

"O zaman ne olacaksın?" diye nefes nefese sordum.

"Senin Thorn'un."

Bacaklarımı tekrar sıkıca kapattım. "Benim güzel dikenim."

Ve sonra bana her zaman olan şey, ona da oldu. Gözleri duygularla doldu, nefes alışığı heyecandan gürültülü hale geldi. Belki de ben de ona, onun bana yaptığı şeyin aynısını yapıyordum: ona aynı anda bir dizi duyguyu yaşatıyordum.

"Öyleyse neden benim iyi küçük Ateşböceğim olup o işe yaramaz geceliğini çıkarmıyorsun?" dedi dudaklarını yalayarak, "ve benim sikkemi için can attığını bildiğim o memelerini bana göster."

Ve tabii ki yaptım.

Biraz telefon seksi de yaptık — aslında, iki kez boşaldığım için epey uzun sürdü — ve sonra uykuya daldım, yarın gece ve ondan sonraki gece de aynı şeyi yapacağımı düşünerek. Ve o geri geldiğinde, ona az önce yaptığımız her şeyi yapmadan önce nasıl görüldüğünü hatırlamak için o bebek kıyafetlerini tekrar göğsüne koyacaktım.

Ama bu hiç gerçekleşmedi.

Olan şey tamamen farklıydı. Beklenmedik ve gerçeküstü bir şeydi.

Yani, onu terk etmek zorunda kaldığım kısmı değil — bunun olacağını hep biliyordum — ama diğer her şey. Beklenmedik bir şekilde ortaya çıkıp düğünümü mahvetmesi. Babamı ve Ezra'yı dövmesi. Hapse girip bir şekilde beni ve kardeşimi babamızdan kurtarması.

Evet, bunu biliyorum.

Kefaletle serbest bırakılır bırakılmaz nasıl kurtarmaya geldiğini biliyorum.

Bazı günler bunun için son derece minnettarım. Diğer günler ise minnettar olacak hiçbir şey olmadığını düşünüyorum. Her şeyi mahveden oydu. Beni kendi malı gibi gösterme dürtüsüne kapılmasaydı, günü kendim kurtarabilirdim.

Ama o zaman da sahte bir evliliğin içinde sıkışıp kalırdım ve şimdi babamın kontrolü altında yaşıyor olurdum.

Yani gerçekten bilmiyorum.

Onu boğmak mı istiyorum, yoksa ona sarılmak mı, böylece asla ayrılmayalım?

Ama elbette bunların hiçbirini yapamam çünkü o lanet olası günden bu yana dokuz hafta geçti ve hayatlarımız artık farklı.

Hayatım artık farklı.

Evet, Bardstown'da aynı dairede yaşıyorum ve beni mümkün olduğunca ziyaret eden aynı arkadaş çevrem var ve ben de aynısını yapıyorum. Neyse ki kardeşimle aramız düzeldi. Gelip benden özür diledi ve ben de onu affettim. O benim kardeşim, sadece beni korumak istiyordu. Bu da Callie ve Halo'yu eskisi gibi görebileceğim anlamına geliyor.

Her neyse, hala romantik romanlar okuyorum ve elimden geldiğince pasta yapıyorum. Mümkün olduğunda alışverişe çıkıyorum, spa günleriyle kendimi şımartıyorum ve benzeri şeyler yapıyorum.

Ama artık farklı şeyler de yapıyorum, mesela son zamanlarda çok yürüyüşe çıkıyorum. İlk başta doktorum tavsiye etmişti: hafif egzersiz, kan dolaşımını hızlandırmak için temiz hava almak vb. Ama şimdi hoşuma gittiğini düşünüyorum. Evden çıkmamı sağlıyor ve zihnimi boşaltıp sadece var olmama izin veriyor.

Eskiden olduğu gibi romantik romanlar okumaya devam ediyorum, ama artık onları bebeklerime okuyorum. Daha çok onlara okurken konuşuyorum, kendilerinin değerini bilmelerini, cesur ve korkusuz olmalarını, duygularını göstermeyi öğretmeye çalışıyorum. En önemlisi, doğru kişiye aşık olmalarını, ya da aşık olmazlarsa ayrılma ve kendilerini öncelikli tutma gücünü kazanmalarını öğretiyorum.

Ama hayatımdaki en büyük değişiklik, Burning the Midnight Candle adlı kitapçada çalışmaya başladığımda oldu. Satış temsilcilerinden biriyim, romantik türde uzmanım. Daha önce hiç iş bulmayı düşünmemiştim.

Sanırım çevremdeki diğer insanlardan farklı olmak için gösterdiğim tüm çabalar, bir şekilde bana da yansımış. Çevremdeki hiçbir kız çalışmadı; hiç gerek duymadılar. Hepimizin güven fonları ve zengin babaları ya da kocaları var. Babamdan her zaman nefret etmeme ve ondan hiçbir şey istemememe rağmen, dedemin parasına dokunmak konusunda aynı sorunu yaşamadım.

Ama şimdi yakında bebeklerim olacak ve sonunda örnek olmam gerektiğini anladım. Onların sorumlu, bağımsız ve bu çağda saygın kişiler olmalarını istiyorsam, onlara nasıl yapılacağını göstermem gerekir. Elbette, yerel bir kitapçıda satış elemanı olarak çalışmak kariyer basamaklarının en üstünde değil, ama hepimiz bir yerden başlıyoruz, değil mi?

Ve bu işi seviyorum.

İnsanlarla kitaplar hakkında konuşmayı, en sevdiğim kitapları paylaşmayı, birine en sevdiğim yazarı veya hikayeyi hediye etmeyi seviyorum. Ayrıca romantizm dışında çocuk kitaplarını da çok sevdiğimi keşfediyorum. Muhtemelen çocuklarla etkileşime girmeyi sevdiğim ve çocuk bölümünde çalışmak bana bunu yapma fırsatı verdiği içindir.

Ama evet, hayat farklı ve sanırım bunu seviyorum. En azından *çoğunlukla* seviyorum.

Ya da bazı günler yapıyorum, bazı günler yapmıyorum.

Bugün kötü bir gün oldu ve olacağını biliyordum. Çünkü bugün maç günü ve onunla yaşamaya başladığımdan beri farklı bir şekilde yapmaya başladığım şeylerden biri — daha doğrusu, onunla yaşamaya başladıktan sonra alışkanlık haline geldiği için yapmaya devam ettiğim şeylerden biri; romantik romanlarımı okumaya devam etmek gibi — onun maçlarını izlemek. Bunun önemli olduğunu düşünüyorum ve bebeklerimiz için buna alışmam gerektiğini düşünüyorum.

Babalarının kim olduğunu bilmeliler.

Ne yaptığını. Neyi sevdiğini ve o konuda ne kadar iyi olduğunu. Ve o gerçekten iyi.

Gerçekten.

Geri dönüşü takım için iyi oldu. Galibiyet serisi devam ediyor ve bu yıl şampiyonluk kupasını alacak gibi görünüyor. Bir şey

uzun zamandır böyle bir şey olmamıştı. Ve hepsi Ledger sayesinde. Hatta basın, Ledger'ın bu sezon Thorne klanının en parlak yıldızı olduğunu ve Thorne kardeşlerin büyüğü değil, sadece onun büyüyle fark yarattığını söylüyor.

Ve onunla çok gurur duyuyorum.

O kadar gurur duyuyorum ki, kelimenin tam anlamıyla patlamak üzereyim.

Çocuklarımız da gurur duyuyor çünkü her oyun gecesi deli gibi hareket ediyorlar. Yuvarlanıyor, tekmeliyor, yumruk atıyor, bazen hıçkırıyor, gürültü yapıyorlar. Ve ben her zaman şişmiş karnımı okşayarak onları sakinleştirmek zorunda kalıyorum ve babalarının ne kadar harika olduğunu anlatıyorum. Onları ne kadar çok sevdiğini ve şu anda uzakta olduğunu biliyorum — anneleri öyle söyledi — ama onlar doğduktan sonra ziyarete geleceğini.

Bu da kaçınılmaz olarak beni ağlatıyor.

Ama bu gece, gözyaşlarımın yanı sıra başka bir şey daha oluyor. Sadece acı olarak tanımlanabilecek bir şey.

Bıçak gibi saplanıyor ve dayanılmaz bir acıya varıyor.

Aslında bütün gün böyle, pelvik bölgemi saldırıyor ve omurgama kadar yayılıyor; kasık bölgemi de saldırıyor ve uyluklarıma yayılıyor. Ayrıca karnım, ara ara, ağır bir çimento torbası gibi hissediyor. Doktorum Braxton Hicks kasılmaları konusunda beni uyarmıştı ve ikiz taşıdığım için daha ağrılı ve erken başlayabileceğini söylemişti. Ama Tanrım, *bu kadar* ağrılı olacağını söylememişti.

Onu arayıp durumumu soracağım tam o sırada, o kadar şiddetli ve ani bir ağrı karnımın ortasını sardı ki, yan yatıp top gibi kıvrılmak zorunda kaldım.

Bütün gün yaşadığım diğer bıçak gibi ağrılar gibi hiç geçmeyecek gibi görünce, bir şekilde telefonuma uzanıp kardeşimi aradım. Ona ne dediğimi bilmiyorum ama beni anladı galiba çünkü "Geliyorum, tamam mı? Dayan." diye bağırdı.

Sonra bayılıyorum.

Uyandığında sersemlemişim.

Her zamankinden çok daha sersemlemiş.

İlk başta, nerede olduğumu ve vücudumun her yerinin neden ağrıdığını bilmiyorum. Ama sonra mekanik bir bip sesi, zeminde lastik tabanların gıcırdaması, kapıların açılıp kapanmasının sessiz uğultusu duyuyorum ve hastanede, bir yatakta yattığımı anlıyorum.

Ama daha da önemlisi, yalnız olmadığımı

hissediyorum. Odamda, yani.

Burada biri var.

Ve o biri elimi tutuyor.

Ona bakmadan kim olduğunu biliyorum.

Dokunuşundan tanıyorum onu. Elimini sıkıca tutuşundan, büyük, esmer parmaklarının benim küçük, solgun parmaklarımı sarışından. Uykusunda bile.

Bir saniye ona bakıyorum, dağınık saçlarına, her iki kolunu da yatağa atmış, başını kollarına dayamış, yüzü neredeyse tamamen gizlenmiş. Görebildiğim tek şey kaşları, kapalı gözleri ve inatçı burnunun bir kısmı.

Bu beni gülümsetiyor.

Ama sonra onun varlığında gülümsememem veya sevinmemem gerektiğini fark ediyorum. Ki bunu itiraf etmeliyim ki, yapıyorum.

Ona uzak durmasını söyledim ama bu uzak değil.

Elimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum ve kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ama uykusunda bile beni bırakmıyor. Tutuşu sıkılaşıyor ve düzgün kaşlarının çatıldığını görüyorum. Ve bir saniye sonra, gözleri birden açılıyor ve benimkilerle çarpışıyor.

O anda birden dikleşir ve kendime engel olamadan yüzünün yanındaki uyku çizgilerini hayranlıkla izlerim.

Sanki onu uyandırmadan önce, çok derin bir uykuya dalmıştı.

O kadar rahat uyuyordu ki, bu çok saçma çünkü şimdiye kadar gördüğüm en rahatsız koltukta otururken, yarısı yatağın kenarına sarkmış haldeydi.

"Uyandın," diyor uykulu sesiyle.

Hayal dünyamızda yaşarken çok değer verdiğim ses.

Göğsümde bir acı hissediyorum. Karnımdaki acıdan farklı ama bence o da en az onun kadar dayanılmaz. Birleşmiş ellerimize bakıp tekrar kurtulmaya çalışıyorum.

O da ellerimize bakıyor, ondan kurtulmak için çabaladığımı fark ediyor ve bir iki saniye sonra beni bırakıyor. Sonra, "Nasıl hissediyorsun?"

Şu anda sıkılmış sakallı çenesine bakarak, ben de bir soru soruyorum: "Sen... Burada ne yapıyorsun?"

Daha da dikleşir, az önce uyandırılmış birine göre gözleri garip bir şekilde uyanık ve beni içine alır. Her zamanki gibi. "Evet. Ben... Beni aradılar."

Böyle bakılmanın ne kadar iyi hissettirdiğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Ne kadar tanıdık ve rahatlatıcı.

Ve güvenli.

Gözleri benim çok belirgin şişkinliğimde takılıp parmakları yumruk haline geldiğinde bunu kesinlikle görmezden gelmeye çalışıyorum. Sanki karnıma dokunmak istiyor, hem de çok, çok istiyor. Hapishanede, bebeklerimizin ilk kez hareket ettiği ve onun bunu hissedemediği günü hatırlatıyor bana.

"Kim?" diye soruyorum, şişmiş karnımdan dikkatini başka yere çekmeye çalışarak. Gözlerini benimkilere dikeyor. "Kardeşin."

Tabii.

Görünüşe göre kardeşim ve o artık en iyi arkadaşlar. O korkunç günün beklenmedik sonuçlarından biri daha. Telefonda konuşuyorlar. Reed ona sağlığımla ilgili tüm bilgileri veriyor ve doktor randevularımı söylüyor. Dahası, kardeşim ona ultrason fotoğraflarını gönderiyor ve bebeklerimizin kiloları ve diğer şeyleri hakkında onu bilgilendiriyor.

Bu konuyu onunla konuştum ve bana, bir baba olarak Ledger'ın çocuklarının sağlığı hakkında her şeyi bilmeye hakkı olduğunu söyledi. Ne olursa olsun, olanlar ikimizin arasında ve bebeklerimizin bundan zarar görmemesi gerektiğini söyledi. Onları incitmeye niyetim yoktu ama onun bakış açısını anlıyorum.

Ayrıca, Ledger bizzat orada olmadığı sürece, randevularımı bilmesinde bir sakınca görmüyorum.

"Sanmıştım ki..." diyorum, kaşlarımı çatarak. "Bu akşam maçın vardı ve..." "Ev maçındı. Hemen sonra geldim."

Boğazım kuruyarak yutkunuyorum. "Ne... Ne oldu?" Elim karnıma gidiyor, karnımın üstüne bastırıyorum. "Onlar..."

"Onlar iyi," diyor. "Sen de iyisin." "Ama ben..."

"Braxton Hicks kasılmalarıydı." Yutkunur. "Görünüşe göre daha şiddetli vakalardan biriymiş. Ama her şey normal görünüyor. Birkaç gün dinlenmen yeterli."

"Oh," rahat bir nefes alıyorum, elim hala karnımın üzerinde.

"Nasıl hissediyorsun?" Hala beni baştan aşağı süzüyor, bakışlarında endişe belirgin. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Yine yutkunuyorum. "Sanırım... Sanırım tuvalete gitmem gerek."

Bunu duyunca o kadar ani ayağa kalktı ki biraz irkildim. Ama sonra nedenini anladım.

O eğilip bana oturmam için yardım ettiğinde. Hatta sanki ben bir sakatmışım gibi bacaklarımı yere indiriyor.

Muhtemelen olması gerektiği kadar önemsemiyorum. Kardeşimin ona hareket kabiliyetimin azaldığını da söylediğinden eminim ve bunun için gizlice minnettarım. Çünkü yataktan kalkmak, özellikle de uzun süre yatmışken, çok zor bir iş haline geldi.

Şu anda yaklaşık yirmi yedi haftalık hamileyim ve çok şişmanım. Çok şişman derken, gerçekten öyle demek istiyorum.

Balina gibiyim.

Sırtım sık sık ağrıyor. Ayaklarım şişti. Yatakta dönmek dağ tırmanmak gibi ve neredeyse bütün gün tuvalete gitmek zorundayım. İkizlere hamile olmak şaka değil ve mantıksız anlarımda bunun için de onu suçladım. Keşke onun aptal penisi bu kadar güçlü olmasaydı, muhtemelen diğer kadınlar gibi ikinci üç aylık dönemi rahatça geçirirdim.

Ama hayır, ilk denemede bana ikizler verecek süper verimli spermeleri olması gerekiyordu.

Neyse, beni tuvalete kadar götürüyor, işimi halledip yüzüme biraz su serpiyorum. İşimi bitirip kapıyı açtığımda, o da orada beni bekliyor.

Ama onunla gitmek yerine, öylece duruyorum. Ve ona bakıyorum.

Onu en son gördüğümde bu yana neredeyse dokuz hafta geçti. Tabii ki onu televizyonda gördüm, konsantre ve futbol sahasını domine ediyordu. Röportajlarını izledim, kısa ve öz konuşuyor, her zaman aceleyle ayrılacakmış gibi görünüyor ve sadece oyununa odaklanmış durumda.

Tabii ki onun için mutlu oldum.

Futbol her zaman onun hayaliydi ve hak ettiği tüm şöhreti elde etmesine seviniyorum.

Ama onun bu kadar çabuk hayatına devam etmesinden dolayı biraz üzüldüğümü ve incindiğimi, hatta açıkçası kendimi berbat hissettiğimi inkar edemem. Ona uzak durmasını söyledim, o da öyle yaptı ve şimdi başarılı oluyor.

Bu, yüzünden de belli oluyor.

Çenesindeki sakal ve çılgın, uykulu saçları dışında iyi görünüyor. Bu geceki maçtan sonra bile sağlıklı ve dinlenmiş görünüyor. Ben ise yakınımından biri ölmüş ya da çok hasta olmuş gibi görünüyorum ve günlerimi onun için ağlayarak geçiriyorum çünkü göz altlarım umutsuzluğun karanlık derinlikleri gibi; saçlarım haftalardır yapılmamış ve cildim hiç olmadığı kadar gözenekli ve yağlı.

Ve ben...

Birdenbire ona çok kızgınım. Çok kızgınım.

Bu kadar güzel olduğu için; hayatına devam ettiği için; onu görmek istemediğimi söylediğimde burada olduğu için. Beni bir kez olsun dinlediği için ve haftalarca uzak kaldığı için. Oysa o, hayatıma defalarca girip çıkmış, her şeyi mahvetmişti.

Ne oluyor lan?

Bu yüzden dişlerimi sıkıp ondan uzaklaşıyorum çünkü son dokuz haftadır onun için ağlayıp acı çekmekten başka bir şey yapmadığım halde onun bu düzenli güzelliğine tahammül edemiyorum ve kendim de sendeleyerek uzaklaşmaya başlıyorum. Ve o da tam bu anda benim isteğime karşı gelip bana yardım eli uzatıyor. Elini belime koyup dirseğimi tutuyor ve beni geri götürüyor.

Bunun için ondan nefret ediyorum.

Gerçekten.

Ama sessiz kalıyorum çünkü gerçekten yardıma ihtiyaım vardı, ayrıca onunla tartışacaksam ayakta durmaktansa oturmayı tercih ederim.

Yatağa uzandığımda ve o yastıkları yeterince dikleştirdiğinde ona "Geldiğin için teşekkürler. Ama kalmana gerek yok" diyorum.

Bana anlaşılmaz bir bakış attı. "A mısın?" "Kardeşim ve Callie nerede?"

Bana bir an baktı. "Eve gittiler. Bu saatte bakıcı bulamadılar, gitmek zorunda kaldılar."

Anladığımı belirtircesine başımı sallarım. "Sen de gitmelisin. Ben uyandım, artık burada kalmana gerek yok. Eminim hemşire yakında gelir ve..."

Sanki sözlerimle onu ağırmışım gibi, bir hemşire gelip hayati fonksiyonlarımı kontrol ediyor. Ledger'ın bana söylediği şeyi söylüyor. Braxton Hicks'in şiddetli bir vakası olduğunu ama şu anda her şeyin normal göründüğünü. Ancak bundan sonra kendime dikkat etmem gerektiğini. Stres ve endişeden uzak durmam gerektiğini. Mümkün olduğunca dinlenmem gerektiğini ve sabah doktorumun beni kontrol etmeye geleceğini söylüyor.

Her şeye başımı sallıyorum ama Ledger, her zamanki gibi, soruları var.

Eskiden birlikte randevularıma gittiğimizde olduğu gibi.

Ve sorusu şu anda ne yiyip ne yiyemeyeceğimle ilgili. Hemşire istediğim her şeyi yiyebileceğimi ama protein ve lif ağırlıklı beslenmemi söyleyip odadan çıkıyor.

"Sen..."

"Sana yemek getireceğim," diye kararlı bir ifadeyle sözümü kesiyor, "ziyaretçi salonunda olacağım."

Gidecekmiş gibi görünüyor ve ben "Hayır, gitme" diyorum.

"Seninle tartışmak istemiyorum..."

"O zaman tartışma. Dediğimi yap." Sonra, kendimi tutamayıp ekliyorum, "Bu ilk kez olmuyor ki."

"Ne?"

"Hiçbir şey." Vücudumu çarşafla örtüp, rahat ve doğal görünmeye çalışıyorum. "Dediğim gibi, kalman için bir neden yok. Her şey yolunda ve..."

"Ve ne?"

Kendime söylememem gerektiğini söylüyorum.

Kesinlikle hiçbir şey söylememeliyim.

Ama öfkemi ve sözlerimi içimde tutmayı bilmediğim için, söylüyorum. "Ziyaretçi salonu sadece aile üyeleri içindir. Aslında, gece kalmak da sadece aile üyeleri içindir."

Çenesi seğiriyor.

Yatağın ayak ucunda durmuş, elleri yumruk halinde, dik duruşuyla çok büyük ve korkutucu görünüyor. Sanki istediğini elde etmek için herkesi sindirebilirmiş gibi. Ve bunu yapabileceğini biliyorum.

Tabii, gerçekten önemli olduğunda hariç, değil mi?

"Ve sen benim ailem değilsin," diyorum, çenemi kaldırarak. Çenesi daha da sıkılaşıyor ve sanırım geri çekildiğini görüyorum.

Ve eğer bu doğruysa, harika.

Sözlerimin onu incitmesini istiyorum. Acı çekmesini ve acı duymasını istiyorum. Tıpkı benim çektiğim gibi.

"Anlaşıldı," diyor, dudaklarını sıkarak. "İyi. O zaman sen de..."

"Ama sen benimsin."

Çarşafı o kadar sıkı yumrukluyorum ki kan dolaşımımı kestiğimi biliyorum. "Ben senin değilim. Hiç olmadım, hiç olmayacağım ve..."

"Ailem."

Ve bu beni çileden çıkardı.

Çünkü ne kadar pislik bir herif, değil mi? Son söylediği zamanı hatırlıyorum. Ormandaydık ve o zamandan beri bu konuda tek kelime etmedi. Ve tam da bu anı seçti. *Bu anı*. Ona çok kızgın olduğum anı. Yüzüne bir tokat atmak istediğim anı.

Bundan önce, kendime rağmen, bekledim, bekledim, *bekledim*. Bana bunu tekrar söylemesi için.

"Değilim," diyorum ona sertçe.

"Sen..."

"Boşanma belgelerini imzaladım."

Bunu duyunca, kesinlikle irkildiğini biliyorum. Vücudunun biraz geriye doğru sendelediğini biliyorum.

Ama itiraf etmeliyim ki, düşündüğüm kadar iyi hissetmiyorum. Sonunda ona evrakları söylediğimde. Sonunda o sözleri yüzüne söylediğimde.

Evet, bunu isteyen bendim ve evet, o da istediğimi verdi. Ama yine de, bunu daha önce hiç yapmamıştı ki?

Ne zaman?

Kanıt A: Ben istediğim gibi gitmiyor.

Ama bana boşanma belgelerini göndermek için sabırsızlanıyordu. Tıpkı beni *terk edip* beni terk edip değerli futboluna geri dönmek için sabırsızlanamadığı gibi.

"Sana evrakları geri gönderemedim diye, işlemlerin tamamlanmadığı anlamına gelmez," diyorum ona. "İşte bu kadar. Artık senin ailen değilim. *Eğer* hiç ailen olduysam, o zaman..."

"Bir kağıt parçası, benim ailem olup olmadığının farkını yaratır mı sanıyorsun?"

"Eskiden yapıyordu, değil mi? Beni o evlilik belgelerini imzalattırken," diye alay ediyorum.

Çenesi seğiriyor, yüz hatları belirginleşiyor, cildi kızarıyor ve kızıl bir renk alıyor. Sanki kan damarlarında kan akıyor, hızla akıyor ve kargaşa yaratıyor.

Sonra, "Dinlenmelisin."

Bununla birlikte, tekrar gitmeye hazır görünüyor ve ben de ondan bıktım.

Kendi istediğini ve benim ona söylediğimi yapmayı seçerek.

"İyi, harika," diyorum, çarşafı yumrukla sıkarak. "Git! Sen bunu yapmayı seviyorsun, değil mi?"

"Ne?"

"Ne, *ne*?"

Burun delikleri genişliyor. "Bana söyleyeceğin bir şey varsa, neden söylemiyorsun?"

"Oh, söylememi istiyorsun, tamam o zaman." Ona alaycı bir gülümseme attım. "Bir bakalım: Kefaletle serbest kaldıktan sonra yaptığın ilk şey, bir kahraman gibi beni babamdan kurtarmak oldu. Oysa her şeyi mahveden *sendin*. Yani, sana teşekkür edeceğimi sanıyorsan..."

"Teşekkür için yapmadım," diye homurdandı.

Derin bir nefes alıyorum. "Sonra yaptığın ikinci şey, boşanma davası açmak ve belgeleri bana postayla göndermekti..."

"Boşanmak isteyen sendin," diye yine sözümü keser. "Ve bana postayla göndermemi sen istedin."

"Doğru, sen benim istediğim her şeyi yaparsın, değil mi?" "Ben..."

Bu sefer ben sözünü kesip, "Şehri terk etmeni de ben mi istedim?" diyorum.

Çenesi ileri geri hareket ediyor ama başka bir şey söylemiyor.

"Söyledim mi?" diye tekrar soruyorum. "Çünkü buradan bir an önce gitmek için can atıyordun, değil mi? Sanki buradan çıkmak için sabırsızlanıyordun. Sanki seni bu kasabaya bağlayan hiçbir şey yokmuş gibi. Sanki geride *hiçbir şey* bırakmıyormuşsun gibi. Hiçbir şey ve

"Gittim," diyor, sesi sert, "çünkü her şeyi geride bırakmak tek seçeneğimdi."

Onu izliyorum, yüzünü inceliyorum.

Daha doğrusu, artık o kadar da düzenli görünmeyen düzenli yüzü.

Cildi sağlıklı parlamıyor ve gözleri artık o kadar uyanık görünmüyor. Aslında sanki maskesini düşürmüş gibi görünüyor. Birdenbire cilalı kişiliği yok olmuş ve hayalet gibi, kırılmış bir hali var. Hatta zayıflamış, keskin elmacık kemikleri ve daha da keskin bir çenesi var.

"Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldıyorum.

Eskiden uyanık olan ama şimdi yorgun görünen gözleriyle bana bakar. Yorgun ve parlak.

Başımın tepesinden, çarşafı örtülü ayaklarımın ucuna kadar beni süzdü.

Yine karnımın şişkinliğine takılıyor.

Bu sefer onu rahatsız etmedim. Bıraktım baksın.

Ondan güç almasına izin veriyorum, çünkü öyle görünüyor.

Sonra, boğuk, kırılğan bir sesle şöyle diyor: "Hayatım boyunca, bir insanın yapabileceği en kötü şeyin birini terk etmek olduğunu düşündüm. Babamın yaptığı gibi. Annemin onun ardından yaptığı gibi. Bunun onun elinde ya da kontrolünde olmadığını biliyorum, ama yine de terk edilmiş gibi hissettim. Yine de geride bırakılmış, yalnız bırakılmış, atılmış gibi hissettim. Ve bir yerlerde, terk edilme sorunu denen bir şey geliştirdim." Sonra omuz silkerek, "En azından terapistim öyle diyor."

Bunu böyle adlandırıyor. Geride bırakılma, yalnız kalma sorunları. Her şey çok karmaşık ve bilimsel ama... O, benim öfkemin de buradan geldiğini söylüyor. Her zaman tetikte, savunmada olma ihtiyacı. İnsanları uzak tutma ihtiyacı ve... Sana da bunu yaptım. Başlangıçta.

Duraksıyor ve gözlerime bakıyor. "Neredeyse dört yıl önce maçıma geldiğin gün, seni ilk kez görmemiştım. Seni daha önce görmüştüm. Bir yıl önce. Kardeşinin Mustang'inin kaputunda oturuyordun. Pembe bir elbise giymiştin. Pamuk şeker yiyordun, insanlara gülümsüyordun ve tabii ki oradaki herkes seni fark etti. Sokaktaki herkes. Seni fark etmemeleri imkansızdı ve ben de onlardan biriydim. Orada bir grup erkek de vardı. Sadece can sıkıcı ergenlerdi..." Dişlerini sıkıyor. "Seni süzüyorlardı, kaba şakalar yapıyorlardı ve erkeklerin yaptığı diğer tüm saçmalıkları yapıyorlardı, benim de yaptığım şeyleri. Ama nedense, gözlerini oyup çıkarmak istedim. Sana baktıkları için. Seninle dalga geçip güldükleri için dişlerini kırmak istedim. Ve ben... O ana kadar sadece ailem için hissettiğim bir şey hissettim. Seni korumak için ciddi bir ihtiyaç. Seni güvende tutmak ve dünyanın tüm tehlikelerinden, tüm pisliklerden uzak tutmak için acil *bir ihtiyaç*. Bu sadece içgüdüydü, anlarsın ya. Seni tanımıyorum bile, ama seni tüm varlığımla korumak istiyorum, sanki... Sanki kanımda var gibi. Sanki bununla doğmuşum gibi. Seni korumak, sana bakmak için doğmuşum gibi. Tam emin değilim ama sanırım bu yüzden o kadar... korktum. Senden."

"Benden mi?"

"Evet, beni böyle hissettirebildin. Bana karşı bu kadar güçlü olabildin. *İstemediğim* şeyleri istememi sağlayabildin." Sonra başını eğip salladı. "Ama elbette, bununla nasıl başa çıktığımı ikimiz de biliyoruz, değil mi? Sana yaklaşmana izin vermedim. Seni incittiğimi görebiliyordum ama bu konuda hiçbir şey yapmadım. Seni istediğimi inkar ettim. Kendime bunun intikam olduğunu, seni kendimden koruduğumu ya da futbol dışında başka hiçbir şeye zamanım olmadığını ya da aklıma gelen başka saçmalıkları söyledim ama... Sanırım hepsi benim suçumdu. Benim sorunumdu. Şimdiye kadar fark etmediğim bir şeydi. Ve... Tanrım." Saçlarını eliyle taradı. "Daha da kötüleşiyor. *Çok* daha kötüleşiyor çünkü seni istemekten ve kendimi inkar etmekten yoruldu, bitkin düştüm ve çok radikal bir şey yaptım. Çok bencilce bir şey yaptım. Ben... ilk fırsatta senin yurt odana geldim."

"Ama ben seni affettim," diye sözünü kestim, sözlerimi tutamadan, uzun zaman önce unuttuğum bir şey için kendini işkence ederken onu izleyemedim. "O gece için. Seni affettim, Ledger, ve içtenlikle affettim. Ve seni istiyorum..."

"Ama beni ne için affettiğini bilmiyorsun," dedi. "Ne?"

Ellerini ceplerine soktu, ayakları üzerinde hareket etti. En kötüsüne hazırlandığını düşündüm.

Bana değil, kendine bir bomba atmaya hazırlanıyor.

Sanki o, o düğmeye bastığında sadece kendi dünyasının değil, kendisinin de yanacağını bilen bir intihar bombacısı gibi.

"O gece sana geldiğimde," diyor, "tek düşündüğüm intikam değildi. Aslında, uzun süre düşündükten ve terapistimle konuştuktan sonra, intikamın aklımın yarısını bile kaplamadığını düşünüyorum. Öyle olduğunu sanmıştım ama... Evet, kardeşinin yaptığına kızgındım, ama sanırım o noktada ona çok az değer veriyordum ve sana o kadar çok değer veriyordum ki intikam beni o noktaya getirmiş olabilir. Bu benim bahanem olabilir, ama benim başka bir amacım vardı. Sana geldiğimde tamamen farklı bir planım vardı ve o plan..." Yine derin bir nefes aldı ve mırıldanarak küfretti. "Seni doğurmaktı. Kendim için. Kardeşin için değil."

"Ne?"

Cebinde yumruklarını sıkıldığını fark ettim.

Boynunun yanındaki damar atıyordu.

Sonra, "Seni bana bağlamak için sana bir bebek vermek istedim. Böylece seni kendime saklayabilirdim. Böylece kimse, *ben bile*, bizi ayıramazdı. Seni iki yıl boyunca uzak tutarak ve gerçekten istediğim şeyi kendimden esirgedikten sonra... — o kadar çıldırdım ki, o ilkel ihtiyaç beni o kadar kör etti ki, seni bir saniye bile düşünmedim. Senin ne istediğini ya da benim pervasız ihtiyacımın senin hayatını nasıl etkileyeceğini düşünmedim, sadece... sadece seni istedim. Dünyaya senin benim olduğunu göstermek istedim. Bana ait olduğunu. Beni asla terk edemeyeceğin bir hale getirmek istedim. Diğerleri gibi.

"Ve bir yıl sonra, aynı şeyi yapmamı istedin ve *Tanrım*, büyük ikramiyeyi kazanmışım sandım. Tüm hayallerimin gerçek olduğunu düşündüm ve

sadece senin için olduğunu söyleyip durdum. Benim için olmadığını. Bu konuda mutlu olmayı hak etmediğimi ve bencil olamayacağımı. Ama oldum, değil mi? Seni evlenmek için kandırdım. Kendime bunun öfkemi, kıskançlığımı yatıştırmak için olduğunu söyledim. Seni korumam gerektiğini söyledim. Ve bu doğru olabilir, ama asıl neden yine bendim. Çünkü bunu ben istedim. Sana zaten bir bebek, iki bebek koymuştum ve ben... Senin benim olduğundan emin olmadan bir gün daha yaşayamazdım. Tamamen, geri dönülmez ve kalıcı olarak.

"Ve yine, durum daha da kötüleşiyor, değil mi? Düğün gününde yaptığım şey yüzünden. Onunla evlenmenin senin seçimin olmadığını biliyordum, lanet olsun, biliyordum. Babanın seni zorladığını ve kendi hayatını feda etmeye hazır olmanın çok iyi bir nedeni olduğunu biliyordum. Ve seni kurtarmaya gelmişim, Tanrı'ya yemin ederim. Yemin ederim ki niyetim buydu ama... Seni o gelinlik içinde gördüm, rüya gibiydin, o kadar güzel görünüyordun ki, sana bakmak bile kalbimi parçaladı, kendimi durduramadım. Bu sahiplenme duygusunu, bu öfkenin sıcak dalgasını durduramadım ve yine seni mahvettim.

"Tempest, ayrılmamın sebebi, kendime asla yapmayacağıma söz verdiğim bir şeydi, çünkü sen haklıydın. Çünkü çok uzun bir süre ne istediğimi bilmiyordum. Neden yaptığım şeyleri yaptığımı bilmiyordum. Ama artık biliyorum. Anladım. Sonunda anladım. Seni sevdiğim için."

İşte bomba bu. Ve

patladı.

Ve ben patlıyorum. Ölüyorum.

Bu anda öldürülüyorum.

Öldürülmüş. Yok edilmiş ve mahvolmuş.

"Seni gördüğüm ilk andan beri sevdim ve korumak istedim," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Ve kalbim atmayı bırakana kadar seni seveceğim. Ama ne yazık ki, bu senin için iyiye işaret değil. Çünkü benim gibi biri tarafından sevildiğini bir düşün. İçinde o kadar kırık bir adam tarafından sevildiğini hayal et. Seni gördüğüm andan itibaren sana acı çektirdiğimi. Seni ağlattığımı ve kanına kanına içtiğimi. İçinde kaba bir ip ya da dikenli tel gibi dolanmış ve bükülmüş biri tarafından sevildiğini hayal et. Kalbi saatli bir bomba gibi olan biri tarafından. Ruhu

dikenler ve gök gürültüsü. Korkularının, sorunlarının o kadar esiri olmuş biri tarafından sevildiğini hayal et," diye yutkunur, "seni asla mutlu edemeyecek biri. Sevdığım kızı asla mutlu edemem. Benim tek gerçek ailem olan kızı. Çünkü sen öylesin, Tempest. Bunu söylemeye korkuyordum. Ailemin her zaman ne kadar parçalanmış olduğunu düşününce, bunu düşünmeye bile korkuyordum ama... Sen benim tanıdığım en gerçek ailem oldun. Bana destek oldun, bana sırtını döndün, buna hiç gerek yokken. Hiç yapmaman gerekirken, ben... Seni incittim, istismar ettim, travma yaşattım, tıpkı babamın anneme, bize yaptığı gibi. Bu yüzden seni terk etmek, senin için yapabileceğim tek iyi şeydi. Çünkü benim aşkım romanlarda yazan aşk değil. Hayallerdeki aşk değil. Trajedilerin yapıldığı şey. İbretlik hikayelerde anlatılan şey. Benim aşkımdan kurtulmak, bir savaştan kurtulmak demektir. Beni sevmek, huzurunu yok etmek demektir. Ve bunu yapmamak için tek yol, senden ayrılmaktı. Senden uzak durmak, seni sevip aynı zamanda güvende tutabilmemin tek yolu.

KONUŞMA

Kapıyı çalar ve açılmasını beklerim.

Birkaç dakika geçmesine rağmen açılmayınca tekrar çalıyorum. Kapıyı açılana kadar yumruyorum ve sonunda açılıyor, karşımda o duruyor.

Kaşları
çatık.

Ve çıplak.

"Neden çıplaksın?" diye soruyorum, terli ve inleyen göğsüne bakarak.

"Ne..."

"Ve nefes nefese?"

Kaşları daha da çatılır. "Burada ne yapıyorsun? Neden..."

Elimi göğsüne koydum — daha çok dokunmak için, çünkü terliyken ona karşı koymak her zaman zor olmuştur — ve içeri girebilmek için onu geri ittim.

Çocukluğunun evi.

Tabii ki daha önce de buraya gelmiştim.

Callie ve ben lisedeyken birçok kez gelmiştim ve sapık gibi onun ağabeyini izlemek için hiçbir fırsatı kaçırmamıştım. Ve her zaman evlerinin çok güzel olduğunu düşünmüştüm. Lüks eşyaları olduğu için değil, sahip oldukları her şeyin yıllar içinde birikmiş olduğu için. Hepsi iyi kullanılmış ve sevilmişti. Burada yaşayan insanlar için bir anlamı vardı.

Mükemmel bir aile için mükemmel

bir ev. Ama şimdi ne kadar

yanıldığımı anlıyorum.

Onlar mükemmel bir aile değildi. Onlar sadece bir *aileydi*. Kendi kusurları, çatlakları ve sorunları olan bir aile. Bu evi hala seviyorum, ama onun burada tek başına kalması hoşuma gitmiyor. Tüm anılar ve geçmişle birlikte.

Kapının çarpıldığını duyuyorum. "Neden hastanede değilsin? Sen..." Ona dönüp bakıyorum. "Soruma cevap vermedin."

"Ne sorusu?"

"Neden çıplaksın? Şey," onu baştan aşağı süzerim ve o meşhur gri eşofmanını giydiğini fark ederim, "yarı çıplaksın. Ve nefes nefese."

Bu arada, hala öyle yapıyor, sert nefesleriyle göğsü inip kalkıyor. Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. Soruma hala cevap vermediğinde kaşlarımı kaldırıyorum.

Sonra keskin bir nefes alarak cevap verdi. "Arkada antrenman yapıyordum."

"Neden New York'ta takımınla antrenman yapmıyorsun? Birkaç gün sonra deplasman maçın var," diye soruyorum, cevabı bilmeme rağmen; kardeşim söylemişti.

Ledger'ın önümüzdeki birkaç gün burada kalacağını ve bir sonraki maça çıkmayacağını söylemişti. Anlaşılan Conrad ve diğerleri de buna tamamen katılmıştı.

"Önümüzdeki birkaç gün dinleneceğim."

"Neden, yine birini mi yumrukladın?" diye alaycı bir şekilde soruyorum, onu kızdırmaya çalışarak. Çenesi sıkılaşıyor. "Maalesef hayır."

"O zaman..."

"Sence neden?" Benim

için.

Ben de biliyordum. Hayır, kardeşim bana söylemesine gerek yoktu; kendim anladım.

Meğer benim için yaptığı çok şey varmış.

En sonuncusu, önceki gün yaşadığım korku yüzünden. Beni yirmi dört saat gözlem altında tuttular ve birkaç gün dinlenip rahatlamam için kesin talimatlar vererek taburcu ettiler. Kardeşim ve Callie beni aldılar ve eve götürmek niyetindeydiler.

Ama ben onları beni buraya bırakmalarını istedim.

Callie'nin rahat bir nefes alması ve kardeşimin "nihayet" diye mırıldanmasından anlaşıldığı kadarıyla, ikisi de bu karardan çok memnundu.

"Odana göster," dedim sonra. "Ne?"

"Yukarıda, değil mi? İkinci kat." "Ne..."

Arkamı dönüp merdivenlere doğru sendeleyerek yürümeye başladım. Tüm o merdivenleri tek başıma çıkmak biraz ürkütücüydü, ama bunun için endişelenmeme gerek yoktu. Çünkü biri beni kurtarmaya gelecekti.

Ve bir saniye sonra, geldi.

Beni durdurmak için pazılarımı tuttu ve bunu o kadar nazikçe yaptı ki, içimden iç çekmemek için kendimi zor tuttum. Onun güçlü, sıcak vücuduna yaslanmamak için. Onun bakımına.

Beni kendine doğru çeviriyor, yine nazikçe, ama yüzündeki ifadeyle tam bir tezat oluşturuyor.

Gergin ve öfkeli.

Alnında bir kaş çatma. Çenesinde bir seğirme ve yanaklarında belirgin çukurlar.

"Ne halt ediyorsun?" diye homurdandı.

"Odana çıkıyorum," diyorum, misk kokusuyla karışık tarçın kokusunu almaya çalışarak.

"Neden?"

"Çünkü görmek istiyorum."

Gerçekten istiyorum.

Kendimi bildim bileli görmek istiyorum. O zamanlar ona ve yaptığı her şeye takıntılı olduğum için. Şimdi ise, banyoda sohbet ederken, ne zaman ziyarete gelse hep odasında kaldığını söylediği için. Buna gerek olmamasına rağmen. Bu sadece alışkanlığı ve bundan nefret ediyor.

Neredeyse evden nefret ettiği kadar.

"Tamam." Burun köprüsünü sıkıştırdı, parmakları kolumu sıkı ve gevşetti.
"Neden hastanede değilsin?"

"Çünkü beni bıraktılar."

Keskin bir nefes verdi. "Neden lanet olsun bunu yapsınlar? Onlara söyledim..."

"Ne dediklerini biliyorum," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "Ama beni kontrol etmeye geldiklerinde, orada daha fazla kalmamın gerekmediğini düşündüler. Bu yüzden beni bıraktılar."

Angry Thorn onlara beni birkaç gün daha orada tutmalarını söylediği için biraz tereddüt ettiler. Tabii ki masrafları o karşılayacaktı, çünkü dediğim gibi benim orada daha fazla kalmam için bir neden yoktu. Her neyse, serbest bırakılmak ve eve gitmek istediğimi ısrar ettim. Ve kendilerine verilen talimatlara rağmen, beni serbest bıraktılar.

Gözleri kısıldı. "Ne yapmadılar?" "Sen..."

"Onları arayacağım."

"Hayır, aramayacaksın," dedim

sakin bir şekilde. "Ben arayacağım."

Beni bırakmaya hazırlanırken, bir uyarıda bulundum: "Eğer onları ararsan, bu merdivenleri tek başıma tırmanacağım."

Bana birkaç saniye baktı, yüzünde hoşnutsuzluk vardı. "Yapacaksın."

"Evet, bak," diye bir saniye onlara bakıyorum, "çok kalabalıklar. Benim durumumda bu çok stresli bir şey. Doktorun yapmamamı söylediği şeyin aynısı."

Cevap vermek için bir saniye bekledi. Sonra, "Beni tehdit mi ediyorsun?" "Evet."

Yüzündeki hoşnutsuzluk artar, gözleri kısılr.

"O zaman ne yapmak istediğine karar versen iyi olur," diye devam ettim, o sessizce beni incelemeye devam ederken. "Bence sen..."

Sözler yerine çığlık attım.

Çünkü beni kaldırıp kollarının arasına alıyor. Gelin gibi.

Yine, sanki kollarında tuttuğu en değerli hazineymişim gibi, nazıkçe ve dikkatlice.

Bu, beni kabinin eşiğinden içeri taşıdığı o günü hatırlatıyor. Onun antrenmanını izlemeye gittiğim gün. O kadar önemli bir şey gibi gelmişti ve elbette öyleydi.

Önemli ve geleneksel.

Bir damadın düğün gecesi yeni karısına yaptığı şey. Tanrım, o zamanlar onunla evli olduğuma inanamıyorum.

Yirmi sekiz haftalık hamileyken terlemeden benimle merdivenleri çıkan bu güçlü adam. Başladığında bir an için, artık çok ağır olduğumu, beni indirmesini söylemek istedim. Ama sonra beni taşımak onun işi, değil mi?

Bana bakmak onun *görevi*.

Dün bana öyle söyledi. Tabii başka şeyler de söyledi. O yüzden onu durdurmayacağım.

Ama o da beni durduramaz. Ona bakmaktan. Ama bunlara birazdan geleceğiz.

Önce odasını görmek istiyorum.

İçeri girdiğimizde, beni yavaşça yere indiriyor ve ben etrafa bakıyorum. Bu odaya ilk kez giriyorum. Onların evine yaptığım tüm ziyaretlerde, bir kez bile odasına adım atmadım. İstemediğimden ya da fırsatını bulsam odasına gizlice girmeyeceğimden değil.

Ama çünkü odası hep kilitliydi. O içerideyken de, dışarıdayken de.

Her neyse, yıllar içinde pek bir şeyin değiştiğini sanmıyorum. Gördüğüm kadarıyla, hala bir ergen çocuğun yatak odası gibi görünüyor. Bir köşede bir masa var

ve üzerinde kitap yok ama yine de kitaplarla dolu olduğunu hayal edebiliyorum. Bir çekmeceli dolap var, üstü yine boş ama Ledger'ın üzerine kıyafetlerini yığıdığını hayal edebiliyorum. Ya da kulübede yaptığı gibi yere. İkiz yatak var ama artık ona sığacağını sanmıyorum, burada tam zamanlı yaşarken sığabilseydi bile.

Bu oda tarihin içinde kalmış bir oda.

Ve odayı gördükçe, onu bu işi tek başına yapmasına izin veremeyeceğime daha da ikna oluyorum.

İç çekerek ona bakıyorum. "Hmm. Yatakla ilgili bir şeyler yapmamız gerekecek."

Hâlâ kapının önünde dik ve gergin bir şekilde duruyor.

Sözlerim üzerine, vücudundaki gerginlik daha da artıyor. "Ne?"

"Dördümüzün buraya sığması imkansız."

"Ben..." Söylemek üzere olduğu şeyi yutuyor ve konuya devam ediyor. "Dört."

"Evet, tabii," diyorum. "Sen, ben ve iki küçük keleşimiz. Bir de benim vücut yastığım. Hem karnımı hem sırtımı destekleyen kocaman bir yastığım var. Yani beş kişi."

"Ne..." Yine sözlerini yutuyor. Sonra, "O işe yaramaz kardeşin nerede? Seni taburcu ederken ne yapıyordu? Neden beni aramadı ve geldiğini söylemedi?"

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. "Nerede olduğunu öğrendiğinde ne yapıyordun?" İlk tepkisi nefes almaktır.

Muhtemelen az önce ağzından kaçırdığı için.

Sonra başını sallayıp yüzünü ovuşturarak, "Önemli değil. O..."

"Senin hastaneye gidip seni kovana kadar ziyaretçi salonunda bekleyeceğini, bana haber bile vermeden, öğrendiğinde mi?" Sonra ekledim, "Dün yaptığın gibi."

Sessiz bir nöbetçi gibi. Bir koruyucu. Bir bekçi. Bir gardiyan.

Kimseye orada olduğunu belli etmeden her şeyi gözeten biri.

Dün de öyle yaptı; yine bugün beni almaya geldiğinde kardeşim anlattı.

Ledger bana tüm bunları anlattıktan sonra, en çılgın hayallerimde bile hayal edemeyeceğim şeyleri, gitti.

Beni orada öylece bıraktı.

Ve eğer onun söylediklerinden dolayı o kadar şok, sersemlemiş ve lanet olasıca yere çökmüş olmasaydım, muhtemelen onu durdururdum. Ona ne derdim bilmiyorum ama, çünkü bana verdiği tüm bilgiler çok fazlaydı, sindirmem gereken çok şey vardı. Ama evet, onu durdururdum.

Onu bir şekilde orada, benimle birlikte odada tutardım. Muhtemelen bunun gerçek olduğundan ve onu hayal etmediğimden emin olmak için.

"Hala kardeşimin hayatımın herhangi bir yönünü kontrol ettiğini düşünüyorsan, sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diyorum, gözlerinin içine bakarak. "Ve beni taburcu ederken, kardeşim otoparkta arabayı getiriyordu, beni ön kapıdan alabilmek için. Doktor eve gidip dinlenmem gerektiğini söylediği için, kardeşimden beni buraya getirmesini istedim."

"Buraya," diyor, bana bakarak.

"Evet." Tekrar başımı sallıyorum. Sonra, "Ama şimdiden uyarıyorum: Şu anda sürekli bakıma ihtiyacım var. Ayak masajı, sırt masajı, karın masajı. İkizlere hamile olmak zor. Henüz yirmi sekiz haftalık hamileyim ama çok şişman görünüyorum. Üstelik sakarım ve..."

"Kocaman değilsin," diye sözümü kesiyor.

"Bunu söylemen çok tatlı ama..." "Ya da sakar."

Ona bir bakış attım. "Topuklu ayakkabı giydiğimde hep öyle olduğumu düşünürdün." "Ben bir pisliktim."

"Öyle miydin?"

"Öyleyim."

Dudaklarım seğırdi. "İnsanlar sokakta benden uzaklaşıyor çünkü her an doğuracağımı düşünüyorlar."

"İnsanlar da pislik."

Ona bakıyorum, o da bana bakıyor.

Sessizliği ilk bozan ben oldum. "Ve ben 24 saat guacamole ve cips istiyorum. O yüzden onları stoklamalısın. Bir de birkaç hafta önce mağazada bulduğum muhteşem mango-çarkıfelik suyu var. Onu da stoklamalısın. Ama önce, dediğim gibi, bu yanlış yatak ve..."

"Hayır."

"Ne?"

Dişlerini gıcırdatarak birkaç saniye beni izledi. "Kesinlikle olmaz."

"Kesinlikle olmaz ne?" "Burada kalamazsın."

"Ben —"

"Mesele bu, değil mi? Buraya sanki kendi evinmiş gibi dalıp..."

—

"*Burası* benim evim."

"Evet, nereden çıkardın?"

"Çünkü burada yaşıyorsun."

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Bu dünkü olay yüzünden, değil mi? Söylediklerim yüzünden, değil mi?" diye homurdandı.

"Öyleyse ne

olmuş?" "O zaman

sen..."

"Ben neyim?" Onu keserek, ona doğru adım attım.

Dişlerini sıkarak, otomatik olarak geri adım attı.

Yine de ona doğru ilerledim. "Neymişim, Ledger? Söyle. Söyle bana, hamileyken bana hakaret et. Sırtını duvara dayadın ve ben burada, hamile bedenimle seni sıkıştırıyorum. "Bir değil, iki

lanet olası bebekle. Çünkü sen işini yarım yapamazsın, değil mi? Çünkü bir kerede bana iki bebek koymak zorundaydın. Çünkü senin aptal, lanet olası spermin süper verimli ve bir tehdit."

Ellerini 'sakin ol' işareti yaparak kaldırır. "Bak, dün şaka yapmıyordum. Ben..." Derin bir nefes alır, elini tekrar yüzüne sürer. "Hayatım mahvoldu, anlıyor musun? İçim içime sığmıyor, çirkinim ve hiç bir zaman..."

Kalbim onun için sıkışıp duruyor. "Hiç ne olacaksın?"

Yutkunur, gözleri dünden daha da savunmasızdır. Savunmasız, erimiş ve içindeki her şeyle parıldayan gözler.

"Normal," diye boğuk bir sesle söylüyor.

O anda kalbim o kadar acıyor ki, acıdan çılgılık atmadığımı bilmiyorum. Nasıl bu acıyla kamburlaşıyorum? Bu anda beni öldürdüğünü nasıl bilmiyor?

"Hiç öyle olabileceğimi sanmıyorum," diye tekrar yutkunuyor, "boktan *değil*. Bencil *değil*. Okuduğun kahramanlar gibi olabileceğimi sanmıyorum. Aslında, olmayacağımı biliyorum. Olamam. Bu öyle bir şey değil..."

"Haklısın." Benim sözlerim üzerine nefesi kesilir, ama ben devam ederim. "Senin, okuduğum adamlar gibi olacağını bilmiyorum. Ve evet, beni incitiyorsun. Beni ağlatıyorsun. Kalbimi kırıyorsun. Seni tokatlamak, yumruklamak ve sana kızmak istiyorum. Ama bunu, kendin olarak yapmıyorsun. Bunu, Ledger, kendin *olmadığın* biri olarak yapıyorsun. Bunu, kim olduğunu inkar ederek yapıyorsun. İstedğin şeyleri inkar ederek. Korkarak.

"Öylesin, değil mi? Bana öyle söyledin. İnsanların seni terk etmesinden, terk edilmesinden korkuyorsun. Çocukken yaşadığın acıyı tekrar yaşamaktan korkuyorsun ve bu yüzden tüm bunları yaptın. Beni incitmek, benden uzak tutmak, yalanlara ve bahanelere sarılmak. Bu yüzden sana bir şey söylemek için buradayım."

Nefesi hala kesik kesik ama artık gürültülü. Gürültülü, kaotik ve sert.

O kadar ki, sözlerimi geri alabilmeyi diliyorum.

Keşke susup onu rahat bıraksaydım.

Ama sorun şu ki, o bensiz asla huzur bulamayacak.

Çünkü o beni istiyor. Beni uzun zamandır istiyor. Anlaşılan o ki, ben onu istemeden önce bile istiyordu. Bana olan takıntısı, benim ona olan takıntımdan daha uzun sürüyor. Ve biliyorum, *biliyorum*, bunun ne kadar acı verici olduğunu. Bir şeyi istemek ve asla elde edememek. Aslında, bir şeyi istemek ama bunu ilk başta inkar etmekten bile daha acı verici.

Ve bu sadece ben değilim, değil mi?

Onun hayatındaki her şey öyle.

Kardeşleriyle ilişkisi. Ailesi. Belki arkadaşları bile. Ben bu yüzden buradayım, ona tüm bunları vermek için. Ona kendimi vermek için buradayım.

"Ne olduğunu bilmek istemiyor musun, Ledger?" diye soruyorum, onu kışkırtarak, baştan çıkarıp.

Ve bir an için başını sallayacak gibi görünüyor. Bana ne olduğunu soracak.

Yüzünün her çizgisinde, susamış gibi tekrar yutkunması. Gözlerindeki açlıkla beni içine alması. O kadar güçlü bir açlık ki, beni yiyip bitiriyor. Kalbimi yiyip bitiriyor. Organlarımı. Ruhumu ve iliğimi.

"Gitmelisin," diyor aniden, duvardan ayrılmaya hazırlanarak.

Ama ben ona doğru ilerliyorum, o kadar yaklaşıyorum ki, bana dokunmamak için nefes almayı bırakması ya da daha küçük nefesler alması gerekiyor. Neyse ki benim böyle bir itirazım yok ve bir sonraki nefesim, şişmiş göğüslerimi ve kabarık meme uçlarımı göğsüne sürükleyen uzun bir iç çekiş.

Göğsü titrer.

"Yalan söylediğim için," diye fısıldıyorum, göğüslerimi yine göğsüne sürterek.

Bir titreme daha onu sarar.

Bu seferki ilkinden daha şiddetli.

"Tempest, ben..."

Onun sıcak karın kaslarını tutuyorum, parmaklarım kaslı vücuduna yapışıyor. "Neden senden bir çocuk istediğimi hiç merak etmedin mi?" Ağzını açıyor ama ben devam ediyorum. "Sana bir ipucu vereyim: bunu kapatmak istediğim için değil."

Vücudu gerilir; kaslarında bir tel gibi titreyen gerginliği hissedebiliyorum.

"Çünkü sana yalan söyledim. Seni sevmediğimi söylediğimde yalan söyledim. Kalbimi, hayallerimi kırdığında seni sevmediğimi söylediğimde yalan söyledim. Senden tek istediğimin bir bebek olduğunu ve başka bir şey istemediğimi söylediğimde yalan söyledim. Gerçek şu ki, seni hiç sevmekten vazgeçmedim. Senden nefret ettiğimde bile seni sevdim. Ve senden bir şey istiyorum. Her zaman istediğim şey. *Her zaman*. En azından ne olduğunu tahmin edebilir misin?"

Korkmuş görünüyor.

Tanrım, çok korkmuş görünüyor ve bir kez daha durmam gerektiğini düşünüyorum ama yapamıyorum. Yapmayacağım.

İkimizin de iyiliği için.

"Beni sevmen için. Kendini bana aşık olmaya izin *vermen* için, Ledger. Mazeretler ve yalanlar olmadan. Gizli amaçlar olmadan. Korkmadan. Çünkü ben seviyorum. Seni öyle seviyorum. Seni gördüğüm ilk andan beri öyle seviyorum ve kalbim atmayı bırakana kadar öyle seveceğim. Ve sana başka bir şey daha söyleyeyim. Senin aşkın bir savaşa, benim aşkım barıştır. Sen trajedilerin malzemesiysen, ben masalların malzemesiyim. Sen zehirsen, ben panzehiri. Çünkü ben şeker ve krema ile yapılmış bir kızım, unuttun mu? Ve gök gürültüsü ve dikenlerle yapılmış çocuğu idare edebilecek tek kişi benim. Ona hak ettiği gibi bakabilecek tek kişi benim. Onu kollarıma alıp güvende tutabilecek tek kişi benim. Onu koruyabilecek tek kişi benim. Çünkü o benim ailem. Benim ailem gibi. Bu da demek oluyor ki, eğer buradan, sevmediğin bu evden ayrılmak istemiyorsan, ben de seninle birlikte burada kalacağım. Terapiye gidip sorunlarını çözmek istiyorsan, her seanstan sonra seni dinlemek için burada olacağım. Ya da benimle konuşmak istemiyorsan, sessizce yanında oturup elini tutacağım."

Bunun üzerine ellerimi vücuduna kaydırıp parmaklarımı göğsüne bastırarak kalbinin üzerine yaydım.

Kalbi çarpıyor.

O kadar ki, boynunun yanındaki damarın attığını görebiliyorum.

Atışını görebiliyorum ve bu rol değişiminin hoşuma gittiğini itiraf etmeliyim.

Onu yerinde tutan benim olması hoşuma gidiyor. O nabızı bir avcı gibi izleyen benim.

Benim, onun aşk acısı çeken

ateşböceği. Artık o kadar da aşk acısı

çekmiyor olsam da.

"Seni seviyorum, Ledger," diye fısıldıyorum, sadece

açıkça belirtmek için. Vücudu bir titreme geçiriyor.

Aslında, aldığı her nefes onu titretip sarsıyor, sanki her an parçalanacakmış gibi. Bu yüzden ona güç veriyorum. Ona ağırlığımı veriyorum, vücudumuzu birbirine değdiriyorum, düzenli nefes alan göğsüm onun titreyen gövdesine uyum sağlıyor. Ellerim omuzlarına uzanıyor, parmaklarım açılıyor ve başparmağım onun titreyen damarına bastırıyor, sakinleştirmeye çalışıyorum.

Ama en çok da, karnımdaki bu iki küçük varlığın gücünü veriyorum ona. Bizim yarattığımız varlıklar.

Sevgiden.

O anda ne ad vermiş olursak olalım, o her zaman sevgiydi. Birbirimiz için.

"Söyle," diyorum, yuvarlak karnımı onun pelvisine dayayarak. "Tempest —"

"Sen de beni sevdiğini söyle, Ledger."

Muhtemelen milyonuncu kez yutkunuyor. O da sarsıntılı. Adem elması kalın ve garip bir şekilde yukarı aşağı hareket ediyor.

"Ben..." diye nefes verir, gözleri gözlerime dikilir.

Ona küçük, sakın bir gülümseme veriyorum. "Korkmana gerek yok. Ben yanıdayım." "Bunda iyi değilim."

"Önemli değil. Sen öğrenene kadar elini tutar ve seni korurum."

Alnı alnıma yaslandı. "Sana zarar vereceğim. Biliyorum."

"Yarattığında sana söylerim, böylece daha iyi hale getirebilirsin."

Elleri harekete geçip kalınlaşmış belimi kavrar. "Yapamam... Seni ağlatmayacağıma söz veremem."

"Mendil ve pamuk şekerli dondurma stoklayalım." "Senin ihtiyacın olan kişi olabileceğimi bilmiyorum."

"Zaten öylesin."

"Ben..."

"Söyle," diye tekrar emrediyorum, bu sefer karnımı onun pelvisine *bastırarak*.

Ve parmakları belimde açılırken, sanki ölmek üzereymiş ve tek ihtiyacı olan şey birazcık itmekmiş gibi fısıldar, "Ben de seni seviyorum."

Buna cevap veremedi, sanki bunu da yapmak için can atıyormuş gibi başka bir şey yapar.

Öp beni.

Ve ben de bunu yapmak için can atıyordum, bu yüzden ona izin verdim.

Ağzımı yalamasına izin veriyorum ki ben de onun sırtını yalayabileyim. Beni tatmasına izin veriyorum ki ben de onu tadabileyim. Böylece onu, onu gördüğüm ilk andan beri kalbimi ve ruhumu işgal ettiği gibi ağzımı işgal ettiğini hissedebiliyorum.

Böylece, bizi ayıran hiçbir şey olmadan ilk kez onun kollarında olabilirim. Ne onun yalanları, ne benim yalanlarım.

Onun korkusu, benim

korkum değil. Sadece biz.

Ama sadece biz yok, değil mi?

Çünkü aramızda bazı şeyler var. Aslında iki şey.

Ve bu sevimli küçük şeyler, varlıklarını göstermenin zamanının geldiğine karar veriyorlar, annelerini gülümsetiyorlar ve babalarını

Annemin ağzından.

Şaşkınlıkla, "Ne oldu..."

Onların karnımın hemen altında tekmelediğini hissedince gülümserim, bu da Ledger'ı tekrar şaşırtır. "Onlar."

Öpücükle şişmiş dudakları açılır. "B-bebekler mi?" "Evet."

Başka bir tekme hissediyorum ve bu sefer biraz uzaklaşıp şişmiş karnıma bakıyor. Ve sanki her an oradan çıkmalarını bekliyormuş gibi bakıyor. Gerçekten de giysilerimin arasından gerçek bir ayak çıkmasını bekliyor.

Bu tekrar olduğunda, o nefes nefese, "Siktir. Onlar..." der.

"Çok hareketliler, evet." Gülümserim. "Tüm teknisyenler bana, uzun zamandır gördükleri en hareketli bebekler olduklarını söylüyorlar."

Gözleri birden benimkilere kayar, yumrukları belimde açılıp kapanır. "O hiç... Reed bana bunu hiç söylemedi. Ben..."

Ellerimi onun ellerinin üzerine koyarak elbisesini bırakmasını ve ellerini öne getirmesini sağlarım.

Bebeklerinin gürültü yaptığı yere. Sonra,

"Reed her şeyi bilmez."

Parmakları titreyerek karnımı sanki asla bırakmayacakmış gibi sıkıyor. İyi.

Bırakmasını istemiyorum.

Sonra bir saniye sonra, dizlerinin üzerine çökmüş olan o olduğu için şaşkına dönen benim. Tıpkı kulübede ilk kez karnımı okşadığı zamanki gibi. Sanki kendini daha fazla tutamıyormuş gibi. Ve ben bunu sindiremeden, öne eğilip alnını karnıma dayıyor, sanki taparcasına.

Parmaklarım saçlarına gömüldü ve o başını kaldırdı.

"Teşekkür ederim." "Ne için?"

"Dokunmama izin verdiğin için. Ben bile..."

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Sen öylesin. Benim için. Onlar için."

Bu anda, daha önce hiç görmediğim bir şey oldu. Hiç görmeyi hayal bile etmediğim bir şey. Normalde koyu kahverengi olan gözleri, şu anda simsiyah, gözyaşlarına benzer bir şeyle doldu. Gözleri kızardı ve duygudan çenesi sıkıldı.

Sonra karnıma bir öpücük kondurdu.

Bunun ilahi bir müdahale mi yoksa evrenin bazen o kadar güzel olduğu için tüm hayallerinizin gerçek olduğu bir an mı olduğunu bilmiyorum. Çünkü onun öpücüğüyle, karnımın tam o yerinde bir tekme hissediyorum ve bu sefer o gülümsüyor.

Ve bunu tekrar tekrar yapıyor.

Ta ki tüm karnımı tatlı öpücükleriyle kaplayana kadar. Ben gülüyor, ağlıyor ve sevinçten uçuyorum. Tıpkı onun gibi. Sonra beni kaldırıp eski yatağına yatırıyor ve sert vücudunun altında tamamen sıvı hale gelene kadar beni öpmeye devam ediyor.

"Bu yatağa alışabilirim," diyorum, nefes almam için beni bırakınca gülerek.

O, bana uyuşmuş gözlerle bakar. "Bu yatak berbat."

Saçlarıyla oynuyorum. "Bu yatakta yatarken beni düşündün mü?"

Başparmağını yüzümün kenarında gezdiriyor. "Tabii ki."

Parmaklarım onun saçlarında durdu. "Gerçekten mi?"

Bana bir bakış attı. "Neden her geldiğinde kapıyı kilitli tutuyordum sence?"

Gözlerimi kocaman açarak cevap veriyorum, "Çünkü... beni düşünüyordun?" "Ve başka şeyler yapıyordun."

"Ne gibi başka şeyler?"

"Bir erkek bir kıza takıntılı olduğuunda ne yapar sence? Hemen yan odada, kız kardeşi ile en gereksiz şeyleri konuşup gülüşürken."

Omzuna vuruyorum. "Hey, orası değil..."

"Mastürbasyon yaptım," diye sözümü keser.

Anlık öfkem geçer. "Oh."

"Sesine. Kahkahanına. Koridorda her zaman bıraktığın pamuk şeker kokusuna."

Bu seferki "*oh*"um sessiz ve nefes nefese.

O sırtıyor. "Chanel'in son sonbahar çanta koleksiyonuna mastürbasyon yapan tek kişi ben olabilirim."

Dudaklarımı ısırıyorum. "Bunu yaptığına inanamıyorum." "Ben de."

"Seni görmeden bir yıl önce seni gördüğüne inanamıyorum."

"Muhtemelen benim de bir yıl sonra beni takip etmeye başlayan kızın, bir yıl önce gördüğüm kızla aynı kişi olduğuna inanmadığım gibi."

"Beni intikam için değil, kendin için hamile bırakmak için yurt odama geldiğine inanamıyorum," diye devam ettim.

"Yine, muhtemelen bir yıl sonra benim senden çocuk yapmamı istediğin gibi. Kendin için, intikam için değil."

Başımı sallayarak onun güzel yüzünü izledim. "Biz ruh ikiziyiz, değil mi?"

Oynak ifadesi kayboldu ve yüzüne yoğun bir bakış yerleşti.

Gözleri.

Kalbim şiddetle çarpmaya başlar, kırılgan mutluluğumuzun her an parçalanacağından korkarım. Ama ona ne olduğunu sormadan, beni bırakır ve yere diz çöker.

Dirseklerimin üzerine yaslanıyorum – yakında bu kadar hızlı büyüdüğüm için bunu yapamayacağım – ve soruyorum, "Ne... Ne yapıyorsun?"

Bir iki saniye bana bakar, sonra derin bir nefes alır. "Güzel sözlerim yok. Arayıp bulsam bile bulabilir miyim bilmiyorum, ama..." Boğazını temizledi. "Ama bunu doğru yapmak istiyorum. Hayatımda ilk kez, yapmak istediğim için bir şey yapmak istiyorum. Cesurca ve korkmadan." Sonra, "Belki biraz korkarak, ama yine de."

Bir derin nefes daha aldıktan sonra, "Seni gördüğüm ilk andan beri sevdiğimi ve seni hiçbir erkeğin sevdiği kadına veremeyeceği kadar incittiğimi zaten biliyorsun. Çirkin yanlarımı gördün ve içimde bir parça güzellik varsa onu da gördün. Birçok sözümü tutarken, birçok sözümü de tutmadım. Seni ağlattım. Seni güldürdüm. Seni korkuttum ve güvende hissettirdim. Kalbini kırdım ve kendi çarpık yöntemlerimle onu iyileştirmeye çalıştım. Ve tüm bunları bilerek, ne kadar berbat durumda olduğumu ve daha ne kadar yolum olduğunu bilerek, sana evlenelim diyorum. Senin karın olmanı istiyorum ve Tempest, sana hiçbir söz vermeyeceğim çünkü sözümü tutamayacağım. Seni ağlatmayacağım demeyeceğim çünkü muhtemelen ağlatacağım. Çirkin yanlarımı saklayacağım demeyeceğim çünkü muhtemelen bunu da başaramayacağım. Ama her zaman yanında olacağım. Senin için dünyayı yakarım. Senin için öldürürüm. Senin için kırık camların üzerine uzanır, el bombalarının üzerinde yürürüm. Senin için yaşar, nefes alır ve ölürüm." Gözlerini karnıma indiriyor. "Ve bebeklerimiz için." Başını kaldırıp, en savunmasız haliyle soruyor: "Benimle evlenir misin?"

Gözlerim yaşlarla dolduğu için onu net göremiyorum. Ama yine de avucunda bir şey olduğunu görüyorum.

Mavi kadife bir kutu.

Onu nereden ve ne zaman aldığını bilmiyorum. Tek bildiğim, orada durduğu ve yavaşça açarak şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüzüğü ortaya çıkardığı.

Beyaz altın bir yüzükte prenses kesim bir elmas ve iki küçük elmas onu çevreliyor.

Ve o iki elmasın bizim bebeklerimiz olduğunu hemen anlıyorum. Onu alırken onları düşündüğünü anlıyorum.

"Ne zaman..."

"Babanın yanına gittiğim gün."

"Y-yani, hapisten çıktıktan sonra mı?" "Evet."

"A-ama ben çoktan istemiştim..."

Kafasını bir kez salladı. "Sadece... doğru bir şey yapmak istedim. Bir kez olsun." Sonra, "Sana sormadan, yüzük vermeden, hayalini kurduğun tüm geleneksel şeyleri yapmadan seni evlenmeye kandırdım. Bu yüzden bu yüzüğü aldım, muhtemelen sana asla veremeyeceğimi ve hayatımın geri kalanında cebimde bir delik açacağını bilerek. Ki bu..."

"Yani ne?"

"Daha önce bencilce sormadığım o soruyu sana asla soramayacak olmam," gözleri benimkilerle bir o yana bir bu yana gidip gelir, "tam olarak hak ettiğim şey."

Onunla böyle anlar çok oldu. Kalbimi kırarken aynı anda iyileştiriyor ve ben hala buna alışamadım.

Hala tüm bu duygularla bir anda nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Bu yüzden "Yapamam" demek bana acı veriyor.

Gözlerini kırıyor.

Sanki vurulmuş gibi.

Ama bu sadece bir anlık, çünkü ardından yüzüne bir teslimiyet ifadesi yayılıyor. Sanki kalbini kırmamın bir önemi yokmuş gibi. Bu onun hak ettiği şey ve bu beni o kadar boğuyor ki, yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor.

Ve ona, kendisinin hiçbir söz vermeyeceğini söylemesine rağmen, bir gün ona, benim sevgimin her zerresine layık olduğuna inandıracağıma yemin ediyorum. Onun, gördüğüm en güzel şey olduğuna.

Şimdilik gözyaşlarımı silip onun çenesini avuçlarımla kavradım. "Çünkü biz zaten evliyiz."

Cevap vermek için birkaç saniye bekliyor. Sonra,

"Ne?" "Boşanma belgelerini imzalamadım."

Yine birkaç saniye duraksadıktan sonra tekrarlar, "Boşanma belgelerini imzalamadın."

Yavaşça dudaklarım gülümser. "Yalan söyledim."

"Yalan söyledin."

"Tekrar."

"Yine."

Başımı sallayarak soruyorum, "Hala çirkin yanlarını kaldıramayacağımı mı düşünüyorsun, Ledger Thorne?"

Yavaşça, ağzı kendine özgü kibirli bir sırıtışa büründü. "Sen bir havai fişeksin, değil mi?"

"Hayır, ben bir ateşböceğiyim."

"Benim ateşböceğim."

"Ve sen de benim Dikenimsin."

Bu sefer öpüşmek için yaklaşıyorum ve dudaklarındaki lezzetli gülümsemeyi yutuyorum. Ve tabii ki o da beni yutuyor.

Ve tabii ki, bebeklerimiz de anneleri gibi olduğu için gürültü yapmaya başlıyorlar. Her zaman babalarının ilgisini çekmek için can atıyorlar. O da karnımı tutup okşayarak onları sakinleştirmeye çalışıyor. Onlara sonunda burada olduğunu söylemeye çalışıyor.

Hayatımızın geri kalanında bizimle olacağını.

Bu da aklıma bir şeyi getiriyor...

Öpücüğü keserek, dudaklarına fısıldıyorum, "Bu arada, ne olacağını biliyorum."

KONUŞMA

Onun Güzel Dikenleri

Yuvarlak karnının altında gümüş rengi çizgiler var.

Sanırım on beşinci haftasında ortaya çıktılar. O zamanlar neredeyse görünmezlerdi, ama şimdi çok net görebiliyorum. Onu son gördüğümden beri vücudunun nasıl değıştiğini açıkça görebiliyorum.

Büyümüş ve uzamış, bebeklerimize rahat bir yuva hazırlamak için. Ve ben onu öpüyorum.

Gümüş rengi çatlaklarının her birini öpüyorum.

Boktan yatağında çıplak yatarken, karnı titreyerek kıkırıyor. Bu da izmaritleri titretir ve ben de çok dikkatli bir şekilde, krem si teninin hemen altında, vücudunda yuvarlanarak titreyip seğirirken onları izlerim.

Tıpkı iki küçük kelebek gibi.

"Acıyor mu?" diye fısıldıyorum, hala onların hareketlerini ve uçuşmalarını izliyorum.

Aslında, karnının yanında kamp kurmuşum, başımı elime dayamış, ayrı kaldığımız haftalarda ortaya çıkan yeni benlerini, yeni çillerini inceliyorum.

Evet, bir şekilde arkadaşım haline gelen kardeşı – bunu söylemek hala çok gerçek dışı geliyor – ona söylemememe rağmen onun sağlığı hakkında beni bilgilendirdi. Onun mahremiyetini ihlal ettiğini söyledim ama dinlemedi.

Ve onun bana söylediğı her şeyi dinlediğimi inkar edemem.

Ama bunu kendi gözlerimle görmekle kıyaslanamaz. Onu görmek, bebeklerimizin onun büyü l, tanrıça gibi vücudunda yuvarlanmasını görmek.

Saçımı her zamanki gibi kısıyor. "Hayır. Henüz değil. Bazen gıdıklanıyor."

Bunun üzerine, karnının sol tarafı hareket eder ve yine kıkırdar. Ben de tekrar öpmeye çalışırım ve onu inlemeye başlar.

Sonra sorar, "Ee? İsimler hakkında ne düşündüğünü söylemedin."

Başımı kaldırırım. "Dove Thorne."

O başını sallar. "Kız için, evet."

"Ve Warden Thorne."

"War," diye düzeltir. "Erkek için." "Dove ve War."

"Mükemmel değil mi? Dove barış anlamına geliyor, Warden ise koruyucu. İnsanlar ona War diyebilir ama içten içe o çok yufka yürekli olacak ve her zaman kız kardeşini tüm varlığıyla koruyacak. Tıpkı babası gibi."

"Babası gibi," boğazıma bir şey takılmış gibi fısıldıyorum.

"Babası gibi, evet," diyor parlak mavi-gri gözleriyle. Yutkunarak,

"Onları seviyorum," diyorum.

"Evet?"

"Evet."

"Ve seni seviyorum."

Ne kadar çok söylersem, o kadar kolay oluyor.

Bunun bir rüya olmayabileceğine inanmak daha kolay hale geliyor. Onun gerçekten burada olduğuna. Parmağında gerçekten benim yüzüğümü taktığına. Hala benim karım olduğuna. Sorunlarımla başa çıkmak için önümde çok uzun bir yol olduğunu biliyorum. Ve yine, Dr. Mayberry ile konuşmaktan hoşlandığımı söylemek gerçek dışı geliyor, ama bunun için çaba göstermeye hazırım.

Futbolun bana öğrettiği bir şey varsa, o da sıkı çalışma ve odaklanmanın her zaman karşılığını verdiği.

Bu yüzden çok çalışacağım. Odaklanacağım. İçimdeki şeytanlarla savaşacağım.

Ama en önemlisi, yeni hayatımızda bana rehberlik ederken elimi tutmasına izin vereceğim. Onu koruduğum gibi onun da beni korumasını sağlayacağım. Onu ve bebeklerimizi koruduğum gibi onun da bizi güvende tutmasına izin vereceğim. Onu babasından korumaya çalışırken onu tehlikeye attığım gibi, mantıksız davranıp her şeyi mahvetmeyeceğim.

Yine de onun bunu yapmaya çalıştığına hala inanamıyorum.

Benim için.

Ama yaptı.

Çünkü o benim ailem, değil mi? O ve bu
bebekler.

Dove ve War.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı karım, kalbimi deli gibi çarptırarak.

Ve ben onun tanrıça gibi vücudunu incelemeye geri dönüyorum. Olgun, şişkin ve kızarmış. Hamile karnının üstünden pembe amına kadar uzanan koyu çizgi. Şişmiş göğüsleri ve koyulaşmış meme uçları. Son yarım saatte muhtemelen onuncu kez öptüğüm sevimli şişmiş ayak parmakları ve parmakları.

Her bir parçasını öpüp taparcasına seviyorum, ta ki bacaklarının arasına yerleşip tatlı pamuk şeker ağzını yiyip bitirene kadar. Ta ki hamile amına girip onu inletecek kadar kayana kadar.

Ağzına karşı, "Benim" diyorum.

Sersemlemiş gözlerle bana bakar ve fısıldar, "Senin."

"Karım," diye inlerim ağzına.

Nefes nefese, "Kocam" diye cevap

veriyor. O anda, onu tekrar öpüyorum.

Sevgiyle. Rahatlamış bir şekilde.

Onun hamileliğinin geri kalanında onu öpebileceğim için lanet olası bir huzurla. Hayatımızın geri kalanında. Çünkü o benim, değil mi?

Benim kızım. Benim

Ateşböceğim. Benim

karım.

Ve ben de onunum.

Onun erkeği. Onun

Diken. Onun kocası.

Ve aramızda hem savaş hem de barış var.

SON

EK

Tempest ve Ledger'ın aşk hikayesini beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakın.
Sonsuza kadar minnettar kalırım.

Saffron'un yeni bir kitap yayınladığında veya indirim olduğunda haberdar olmak
ister misiniz? Lütfen [buradan](#) haber bültenine kaydolun.

İmzalı kitaplar ve YBTY ürünleri için.
Mağazayı [buradan](#) ziyaret edin.

YAZAR HAKKINDA

Kötü aşk romanları yazarı. Kitap dünyasının Lana Del Rey'i olmak isteyen yazar.

Saffron A. Kent, USA Today'in en çok satan çağdaş ve yeni yetişkin romantizm romanlarının yazarıdır.

Yaratıcı Yazarlık alanında yüksek lisans derecesine sahiptir ve New York'ta, destekleyici ve nerd bir eşiyle birlikte, milyonlarca kitapla çevrili bir evde yaşamaktadır.

Ayrıca blog yazarıdır. Hayat, yazma, kitaplar ve bunların arasındaki her şeyle ilgili düşünceleri, web sitesindeki JOURNAL'da (www.thesaffronkent.com) bulunabilir.

İçinde

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçinde Blurb](#)

[Telif Hakkı](#)

[Adanma](#)

[Yazarın Notu](#)

[Okuyucu Ekleri](#)

[Bardstown'un Kötü Çocukları](#)

[Saffron A. Kent'in Diğer Kitapları](#)

[Bölüm I](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm](#)

[II](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm](#)

[III](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)

[Bölüm](#)
[IV](#)

[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)

[Bölüm](#)
[V](#)

[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)

[Ek](#)
[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

